

Vladimír Palko LEWY prichádzajú

Prečo Európa a Amerika smerujú k novej tyranii

Vydavateľstvo Michala Vaška

Upozornenie: Text neprešiel korektúrou.
V niektorých prípadoch sa veľké "K" môže zobrazit'
ako veľké "R", tak si na to treba dať pozor :-)

© Vladimír Palko 2012
© Vydavateľstvo Michala Vaška 2012

ISBN 978-80-7165-870-2

Predhovor autora

V júni 2010 som aj so svojimi priateľmi odišiel z parlamentnej politiky, čím sa uzavrelo dvanásťročné obdobie môjho života. Tento odchod bol dôsledkom našich politických zápasov, v ktorých sme presadzovali určité videnie sveta a isté zásady kresťanskej politiky. František Mikloško mi navrhol, aby som o tom napísal knihu. Po roku a pol je kniha na svete.

Nechcel som však, aby to bola kniha iba o nás, o slovenskej politike. Náš príbeh som sa snažil zasadiť do širšieho kontextu a v ňom objasniť príčiny zrážky medzi kresťanskou politikou a protikresťanskými ideológiami v Európe a Severnej Amerike za uplynulých päťdesiat až sto rokov. Táto zrážka dnes prechádza do novej etapy.

Kniha je určená najmä kresťanom, ale nielen im. Je o úskaliach kresťanskej politiky v modernej dobe. Na civilizačné, kultúrne a politické zmeny v Európe a Amerike ponúka pohľad katolíka, ktorý strávil mladosť v komunizme a zapojil sa intenzívne do politického diania po roku 1989 ako kresťanský demokrat.

V prvej kapitole sa vraciame do obdobia tesne pred a po Novembri 1989. Opisujeme epizódy, ktoré sú kľúčové pre pochopenie ťažkostí kresťanskej demokracie na Slovensku v nasledujúcich desaťročiach. V tomto období kresťania na Slovensku s prekvapením zistili, že hoci zápasu s komunizmom dávali masový charakter a prinášali v ňom najväčšie obete, v novom demokratickom usporiadaní nie sú až takí vítaní a stretávajú sa s nepriateľstvom.

Druhá kapitola je pokusom o vysvetlenie tohto stavu. Načrtáva transformáciu komunistickej ideológie východného i západného typu na moderný ľavicový liberalizmus. Táto téma je akýmsi tabu nielen na Slovensku, ale v Európe a Amerike vôbec. Keď som v minulosti písal na túto tému, budilo to dosť podráždené reakcie. Nikto netvrdí, že každý liberál dnešných čias je zakukleným komunistom. Pravdou však je, že mnoho dnešných revolučných názorov, ktoré sa považujú za víťazstvo pokroku a modernity, má svoj marxistický, komunistický pôvod.

Tretia a štvrtá kapitola opisujú vnútorné, negatívne zmeny v politike kresťanských a konzervatívnych síl v Európe a Severnej Amerike po druhej svetovej vojne, ich postupný ústup v zápase s moderným ľavicovým liberalizmom a postupné odkresťančenie. Dianie v Severnej Amerike opisujeme v tretej kapitole najmä na príklade rodiny Rennedyovcov a na príbehu kanadského premiéra Pierra Trudeaua.

Štvrtá kapitola je venovaná postupnej transformácii a dechristianizácii kresťanskodemokratických a konzervatívnych strán v Európe. Ide o proces, ktorého prorokom bol dávno pred vojnou taliansky marxista Antonio Gramsci. Gramscioho nasledovníci neskôr hovorili o ľavicovom „pochode inštitúciami“. V stručnosti možno povedať, že tretia a štvrtá kapitola sú o tom, ako ľavicová ideológia prepochoďovala cez kresťanské a konzervatívne politické strany.

Piata kapitola sa zaoberá charakteristikou spoločenskej revolúcie posledných desaťročí v Európe a Amerike, ktorú sme nazvali antropologickou revolúciou. Zmieňujeme sa o jej prejavoch a metódach, napríklad o súdnom aktivizme a snahe o globalizáciu.

Šiesta kapitola dala názov celej knihe. Je venovaná začínajúce-
mu prenasledovaniu kresťanov v Európe a Severnej Amerike. Pre niektorých čitateľov bude možno prekvapením, že hovoríme o prenasledovaní, avšak domnievame sa, že desiatky prípadov, ktoré uvá-

dzame, hovoria samy za seba. Ide o nekrvavé prenasledovanie, ktoré sa rozsahom nedá porovnať s prenasledovaním za komunizmu, ani s prenasledovaním prvých kresťanov spred dvetisíc rokov v časoch, z ktorých sme si požičali metaforu o levoch vchádzajúcich do starorímskej arény. Napriek tomu je to ale prenasledovanie. Opatrne sme sa dotkli i vnútorného napätia a akéhosi rozdelenia v katolíckej cirkvi. Vnútorný stav katolíckej cirkvi, prenasledovanie kresťanov na Západe, dechristianizácia kresťanských strán, to všetko sú javy, ktoré nemožno skúmať nezávisle od seba.

V ďalších troch kapitolách sa vraciame na Slovensko a venujeme sa príbehu slovenskej kresťanskej demokracie. Siedma kapitola zachytáva slávnú časť tohto príbehu, ôsma tú menej slávnú. Deviata sa venuje ideovým aspektom prezidentských volieb v roku 2009. Posledná, desiatka kapitola je pokusom o hľadanie riešení.

Čitateľov si dovoľujem informovať, že vyše 90 percent citovaných zdrojov je dostupných na internete a uvádzame ich adresu. Na internete sa však pohodlnejšie dajú vyhľadať cez internetový vyhľadávač uvedením kľúčových slov z názvu zdroja. Asi desatina zdrojov sú videá na internete, najmä na portáli Youtube. V texte knihy sú označené písmenom V, ktoré nasleduje za číslom citácie. Najrýchlejšie sa dajú vyhľadať priamo na stránke portálu tiež použitím kľúčových slov.

Je mojou príjemnou povinnosťou poďakovať všetkým priateľom a známym, bez ktorých pomoci by kniha nemohla vzniknúť. Františkovi Mikloškovi a Pavlovi Minárikovi ďakujem za inšpiráciu a pobádanie, aby som písal rýchlejšie, Pavlovi Faktorovi za materiálnu podporu. Jaroslavovi Daniškovi, Vladimírovi Plávkovi a Jozefovi Sádovskému ďakujem za trpezlivosť, s akou nespočetne veľa krát načúvali mojim sťažnostiam na vlastnú pomalosť, s akou práca na knihe napreduje. Jánovi Čarnogurskému ďakujem za súhlas s použitím niektorých úryvkov z jeho zatiaľ nepublikovaných denníkových záznamov. Otcovi biskupovi Andrejovi Imrichovi ďakujem za súhlas s citovaním úryvkov z jeho korešpondencie.

Osobitné prejavy vďaky posielam za oceán skupine ľudí, s ktorými sa osobne nepoznám. Sú to správcovia internetovej stránky Life Site News, ktorá bola pre mňa častým zdrojom informácií. Napísanie šiestej kapitoly by zrejme nebolo mysliteľné bez ich práce. Ďakujem Miroslavovi Cipárovi za grafické riešenie, Gabike Smolíkovej za redakčné úpravy a Vydavateľstvu Michala Vaška za vydanie knihy. V neposlednom rade ďakujem mojej manželke Vierke za všestrannú podporu a porozumenie nielen počas písania knihy.

Ak si kniha nájde svojich čitateľov, bude mi to poctou i potešením.

Bratislava Nový rok 2012

I. KAPITOLA

Porazení vít'azi?

*„Ako môžete podporovať takého extrémistu,
ako je, Ján Čarnogurský?“*

synovec Vladimíra Clementisa

23. novembra 1989

z tribúny nežnej revolúcie na Námestí SNP v Bratislave,
keď bol Ján Čarnogurský ešte vo väzenskej cele

*„A kto zabil Vladimíra Clementisa?
Kresťania alebo komunisti?“*

neznáma dievčina z tej istej tribúny o minútu neskôr

Pamätáte sa na komunizmus?

„ Ocko, kto je za týmto ostnatým drôtom?“

„My, synček, my...“

vtip z obdobia komunizmu

Pamätáte sa na komunizmus? V osemdesiatych rokoch som ako obyvateľ Petržalky denne cestoval do práce autobusom po dnešnej Panónskej ceste vari tridsať metrov od železnej opony. Petržalčania sa na ten plot z ostnatého drôtu pozerali z okien svojich panelákových obývačiek. Na vysoké strážne veže, v ktorých hliadkovali príslušníci Pohraničnej stráže so samopalmi, i na betónové klinové zátarasy zabraňujúce, aby mohlo hranicu preraziť rozbehnuté nákladné auto.

Bol to svet, do ktorého sa väčšina z nás narodila, iný sme nepoznali. V krajine vládla komunistická strana a bez členstva v nej nebolo možné, okrem výnimiek, zúčastňovať sa na správe verejných vecí. Všetci pracujúci boli zamestnanci štátu, na každom pracovis-

ku zasahovala do riadenia bunka komunistickej strany. Všeobecne platilo, že nekomunista nemohol byť navedúcom poste. O pravidelnú ideovú indoktrináciu ľudí sa starali komunistická televízia, rozhlas a noviny. V tlačovom orgáne Ústredného výboru KSČ, Pravde, sme čítali síce poväčšine iba zadnú športovú stranu, ale ani tak sa každodennému náporu ideológie nedalo vyhnúť.

V socialistickej škole sme o Leninovi, Marxovi a Engelsovi počúvali nepretržite od prváčikovských ťahov perom až po vysokoškolské promócie. Veľkí kormidelníci s bradami či briadkami boli trojrozmerní v bronz, dvojrozmerní na obrazoch. Farební v olejomalbe i čiernobiele v tlačiarenskej černi. Vo veršoch i v próze. Na hodinách dejepisu, ruštiny, slovenčiny, občianskej náuky. Len v matematike sa nevyskytovali.

Oficiálnou ideológiou bol „vedecký“ svetonázor - marxizmus-leninizmus, a teda ateizmus. Ak ste chodili do kostola, strana to tolerovala. Na kariéru však bolo treba v takom prípade zabudnúť. Ak sa navyše vaša viera stala takpovediac verejnou záležitosťou, mohli ste rátať so sankciou v zamestnaní.

Prítomnosť okupačnej sovietskej armády bola v oficiálnom jazyku „bratskou pomocou“ a nebolo radno proti tomu protestovať. Akú brutálnu silu bolo potrebné použiť na uchovanie moci, takú komunistická strana použila. Tanky vyšli proti ľuďom v Nemeckej demokratickej republike. Generál Jaruzelski vyhlásil v roku 1981 v Poľsku výnimočný stav, aby potlačil odbory Solidarita. A keď nestačila domáca komunistická sila, vždy tu bol všemocný Sovietsky zväz. Jeho vládcovia v Kremli nikdy neváhali zasiahnuť. Sovietska armáda utopila v krvi maďarské povstanie v roku 1956. Pamätné tabule zastrelených na námestiach slovenských miest nám dodnes pripomínajú okupáciu Československa v roku 1968.

Leonid Brežnev, ktorého vyretušované portréty nás sprevádzali detstvom, mal princíp vojenského zásahu dokonca ideovo sformulovaný. „Obrana socializmu nie je vecou jedného štátu, ale celého socialistického spoločenstva,“ hlásala Brežnevova doktrína obmedzenej suverenity.

V pokojnejších časoch postačoval na ochranu komunistickej moci aparát Štátnej bezpečnosti, vybudovaný sovietskymi poradca-

mi vo všetkých socialistických satelitoch. Či sa nazývali ŠtB, Securitate, Stasi, stále to boli rovnaké represívne mocenské organizácie. Ich úlohou bolo sledovanie, zastrašovanie, vyšetrovanie, keď bolo treba i väznenie oponentov režimu. Samozrejme, patrila k nim netušené rozsiahla sieť tajných spolupracovníkov, infiltrovaná do všetkých zložiek spoločnosti.

Mnohým sa v socialistickom raji nepáčilo až do tej miery, že chceli svoje životy žiť mimo neho. A tak utekali na Západ. Hneď po auguste 1968 odchádzali okolo zdvihnutých závor desaťtisíce. Potom ohlásil nový generálny tajomník KSČ Gustáv Husák, že hranice nie sú korzo, a závory zaklapli. Čo šťastnejší vycestovali ako turisti a už sa nevrátili. Keď sa potom v sedemdesiatych a osemdesiatych rokoch stretli dvaja, hoci aj cudzí ľudia, a došla reč na ich spoločného známeho, zvyčajne zaznel takýto dialóg: Ten? Ten ušiel. Ušiel? Ale čo? Za čiaru? Za čiaru.... A už nebolo treba nič dodať. Koľkokrát odznel?! Tisíce ráz. Kto nemal emigranta medzi svojimi spolužiakmi, príbuznými, kolegami? Každý.

Niektorí to skúšali ilegálne „cez zelenú hranicu“. Nie všetci dopadli dobre. Niektorých chytili a posadili do väzenia. Niektorí dostali do chrbta guľku z kalašnikovca od snaživého pohraničníka. Niektorí sa utopili v chladných vlnách Dunaja. Ich pamiatku pripomína pamätník v Devíne na sútoku Dunaja a Moravy.

Niekedy sa tam treba pozrieť.

Vyzeralo to na tisíc rokov

„Komunizmus predstavuje také pretvorenie celého organizmu sociálneho života, že vývoj v opačnom smere je zásadne vylúčený.“
sovietsky disident Alexander Zinoviev v roku 1980

Komunisti nenazývali obdobie svojej vlády komunizmom. Radšej ho nazývali „reálnym socializmom“. Komunizmus bol podľa nich

bájnym vyvrcholením ľudských dejín, keď každý bude pracovať podľa svojich schopností a brať si podľa svojich potrieb. „Komunizmus bude, zatiaľ ešte nie je, ale máme o ňom už vedu. Máme vedecký komunizmus,“ hovorili nám.

Ruský disident Alexander Zinoviev napísal v roku 1980 v exile vo svojej knihe *Komunizmus ako realita*, že je to presne naopak. Komunizmus je to, čo tu teraz v Sovietskom zväze a jeho satelitoch máme. Načo nazývať komunizmom utópiu o beztriednej spoločnosti blahobytu, v ktorej zanikajú štáty, peniaze i ľudské sebestvo? Ved' tá zostane navždy utópiou. To, čo v komunistami ovládanej spoločnosti chýba, je vedecká analýza a zhodnotenie jej vlády. Pravdivé vyjadrenia o komunizme môžu kolovať iba v úzkom kruhu ako samizdat, no len čo na ne príde tajná polícia, zhabe ich.

To, čo ma v osemdesiatych rokoch na Zinovievovej knihe zaujalo, bolo jeho úprimne pesimistické presvedčenie, že komunizmus (nie onen utopický, ale ten reálno-socialistický) je stav nezvratný, že z neho niet návratu. Poslednú kapitolu svojej knihy venoval práve nezvratnosti sociálneho vývoja ku komunizmu¹.

To isté presvedčenie zdieľal takmer dve desaťročia pred ním Američan Whittaker Chambers. Ešte pred vojnou sa stal členom komunistického strany a sovietskym špiónom. Potom sa s komunizmom radikálne rozišiel. O svojej minulosti vypovedal pred Výborom Kongresu USA a jeho svedectvo pomohlo odhaliť vysokopostavených sovietskych špiónov v americkej vláde, napríklad Algeru Hissu. Chambers ešte aj po svojej konverzii na antikomunistu bol presvedčený, že komunizmus zvíťazí a že on sa vlastne dobrovoľne pridáva na stranu, ktorá historický zápas prehrá. Zápas s komunizmom však bral ako zápas o dušu človeka, a teda ako zápas i o svoju dušu. „Viem, že opúšťam víťaznú stranu a prechádzam k prehrávajúcej, ale je lepšie umrieť na porazenej strane, ako žiť v komunizme,“ napísal.²

Státisíce Slovákov a Čechov narodených po vojne, počas komunistického obdobia o Whittakerovi Chambersovi ani o Alexandrovi Zinovievovi nikdy nepočuli. O nezvratnosti komunizmu si však mnohí mysleli to isté čo oni. Nikdy nič iné nepoznali a nevideli náznaky novej zmeny. Ako mladí ľudia zažili dezilúziu generácie

svojich otcov po auguste 1968 a nehybnosť Husákovej normalizácie.

Verili títo ľudia komunistickým ideálom? Po roku 1968 im už veril málokto, rovnako však málokto veril v možnosť rýchlej politickej zmeny.

Preto najschodnejšou cestou, ako neprepadnúť cynizmu, bolo izolovať sa od režimu v maximálnej možnej miere. Splniť si svoje pracovné povinnosti voči štátu, jedinému zamestnávateľovi, a žiť svoj život. Stať sa príslušníkom pasívnej väčšiny. Boli to zlaté časy záhradkárčenia, chatárčenia a chalupárčenia. Režim na takúto tichú dohodu s občanmi pristal. Zásoboval obyvateľstvo primeranou dávkou televíznej zábavy, seriály Jaroslava Dietla boli veľmi sledované. Kto mal signál viedenskej televízie a tá socialistická mu nestačila, pozeral rakúske správy. Ak niekomu naozaj chýbala politika, mohol využiť ponuku „ideovo-diverzných centrál“ a po večeroch si zapnúť vysielanie Slobodnej Európy. Ak mu až tak neprekážalo šušťanie rušičiek.

Mládež zháňala nahrávky s hudbou britských rockových skupín. Počúvali sme Beatles, Rolling Stones, Led Zeppelin, potom Queen. Mládež odmietala sovietske filmy a chodila na americké. Nosila západné džínsy z Tuzexu. Občas sa púšťali z magnetofónu pesničky Karia Kryla. Keď zaznelo „Bratříčku, zavírej vrátka“, mládež pocítila sladký závan vzdoru voči režimu. Ale bol to len neškodný odpor. Viac času zabral šport, sedenie pri pive a chodenie za dievčatami. Jedným zo spôsobov, ako zabudnúť na režim, bolo i založiť si rodinu a mať deti.

Náhradou za skutočné politické zápasy sa stali hokejové zápasy československých hokejistov so „zbornou komandou“ na majstrovstvách sveta. Fandilo sa našim a vlastne komukoľvek proti Rusom, aj bez slov sa vedelo, o čo ide. Ale režim to zvládal bez problémov. Tiež vedel, o čo ide, najmä po pamätných výsledkoch 2 : 0 a 4 : 3 v roku 1969. Mohol však byť pokojný a tváril sa, že ide iba o hokej.

Kto bol trpezlivý vybavovať vycestovacie doklady pol až trištvrte roka pred cestou, mohol ísť ako turista na dvadsať dní na Západ. Zástupy žiadateľov o vízum na ambasádach západných krajín v Prahe boli impozantné.

Nepriame prejavy nelojálnosti však režim dostatočne vyvážil tým, že získaval od občanov priame prejavy lojálnosti. Predovšetkým vstupom do komunistickej strany. Tým zaručoval prílev nových členov. Ľudia vstupovali do strany poväčšine bez viery v utopický komunizmus, často s pohrdaním voči nemu. Vieru u väčšiny nahradil kalkul, že so Sovietskym zväzom a jeho ideológiou budú musieť naozaj žiť „na večné časy a nikdy inak“. Členstvo v strane zabezpečovalo postup v zamestnaní. Niekedy sa však ľudia stali komunistami len preto, lebo nedokázali povedať nie. V osemdesiatych rokoch bolo na Slovensku zhruba štyristotisíc členov komunistickej strany. Každý mal medzi bližšími alebo vzdialenejšími príbuznými niekoho v komunistickej strane, alebo aspoň medzi kolegami v práci, medzi známymi. Do strany sa vstupovalo až do novembra 1989. Po roku 1989 zo strany vystúpilo 95 % komunistov. Medzi tých zostávajúcich päť percent patrilo napríklad Róbert Fico.

Významným prejavom lojálnosti voči režimu bolo mlčanie. V menších neformálnych skupinkách sa ľudia pomerne slobodne kriticky vyjadrovali o režime. Samozrejme, každý vedel, pred ktorými si treba dávať pozor. Len čo sa skupinky zliali do oficiálneho davu na schôdzi pracovného kolektívu, ich jazyk sa posunul k oficiálnej ideológii. Toto všetko na zachovanie fasády režimu postačovalo. Propaganda nerušene pokračovala, režim klamal ďalej. A za tie roky sa naučil klamať bez ostychu. Neskôr o tom zaspieval Marián Geišberg: „Tie k...y nás klamali...“

A vari nikto nekládol otvorený odpor? Nikto nepovedal otvorene, že to všetko je lož? Že oficiálnej propagande málokto verí? Že je potrebná zmena?

Ale čoby nie. Boli aj takí.

Vzbúrení jednotlivci

„Je lepšie byť sám, ako byť v zlej spoločnosti.“

George Washington

V roku 1988 som sa v byte Jána Čarnogurského zoznámil s Miroslavom Kusým, Milanom Šimečkom a Vladimírom Maňákom. Všetci traja boli bývalí členovia komunistickej strany, vylúčení v čistkách po roku 1968. Miroslav Kusý bol v šesťdesiatych rokoch vari najmladším profesorom marxizmu na Slovensku a počas Pražskej jari sa stal členom Ústredného výboru KSS a vedúcim jeho ideologického oddelenia. Neskôr bol signatárom Charty 77 a známym slovenským disidentom. Milan Šimečka bol v šesťdesiatych rokoch tiež vysokoškolským učiteľom marxizmu. V osemdesiatych rokoch si odsedel za svoju disidentskú činnosť rok vo väzení.

Kusý a Maňák boli o pol roka obžalovaní v procese s Bratislavskou päťkou.

Kusého, Šimečku a Maňáka som si vážil za ich vzdor voči režimu i preto, lebo týmto vzdorom boli medzi vylúčenými komunistami až zúfalo osamelými výnimkami. V normalizačných čistkách museli odísť z komunistických radov desiatky tisícov členov strany. Vylúčenie malo za následok ich spoločenský zostup a stratu zamestnania.

Ostáva historickým faktom, že tieto desaťtisíce neboli schopné sformovať sa do žiadneho, čo len trochu masového hnutia odporu voči komunizmu. Tieto desaťtisíce ostali pasívnymi dokonca aj v druhej polovici osemdesiatych rokov, keď Michail Gorbačov s Alexandrom Jakovlevom odštartovali „perestrojku“, ktorá búrala jeden komunistický mýtus za druhým a bolo len otázkou času, kedy padne aj mýtus o internacionálnej bratskej pomoci v roku 1968. Najznámejší predstavitelia tejto skupiny ľudí sú Alexander Dubček a Vladimír Mečiar.

Prečo títo ľudia neboli schopní sformovať sa ako výraznejšia skupina? A čomu verili? Čo si po svojom vylúčení vlastne mysleli o komunizme? Rozlúčili sa s ním vnútorne? Alebo skôr dúfali, že ich strana rehabilituje a budú sa môcť do nej vrátiť? Nerehabilitovala

strana začiatkom šesťdesiatych rokov nevinne väznených súdruhov ako Gustáv Husák a Ladislav Novomeský? Strana však nemohla vylúčených „šesťdesiatosmičkárov“ rehabilitovať. Až do posledných dní komunizmu totiž stranu ovládali ľudia, ktorí za svoj mocenský vzostup vďačili práve stotožneniu sa s okupáciou Československa a s vývojom po nej, vrátane hromadných straníckych čistiek. R mocenským špičkám strany až do roku 1989 patrili tak Gustáv Husák, ako Miloš Jakeš, Ľubomír Štrougal, Jozef Lenárt, Peter Colotka či Vasil Biľak.

Strana však niektorým vylúčeným dala novú príležitosť. Nazvime to trebárs „cestou Milana Čiča“. Strana nepovedala vylúčenému: „Počuj, súdruh, vylúčili sme ťa neprávom. Ospravedlňujeme sa ti a prosíme ťa, aby si sa vrátil.“ To by strana musela povedať všetkým vylúčeným. Strana povedala vylúčenému: „Tvoje vylúčenie bolo správne. Sme k tebe však milosrdní. Dávame ti druhú šancu, môžeš sa vrátiť.“ Takýto navrátiliec svojím súhlasom nepriamo potvrdil správnosť čistiek. A samozrejme vyjadril tým i dištanc od ostatných vylúčených. Milan Čič dostal počas normalizácie možnosť vrátiť sa do straníckych radov, využil ju a postupne to dotiahol až na ministra spravodlivosti.

Na jar 1987 prepukla i v Československu „gorbimánia“. Prišiel Michail Sergejevič Gorbačov. V Bratislave na Námestí SNP ho čakali davy ľudí. Gorbačov začal v Sovietskom zväze politiku „glasnosti“. Glasnosť znamenala celkom obyčajné hovorenie pravdy o minulej komunistickej politike. Súdnemu človeku bolo jasné, že glasnosť v československých podmienkach neznamená nič iné, ako povedať, že v roku 1968 tu došlo k okupácii, a nie k internacionálnej pomoci. Gorbačov prišiel na námestie, rozprával sa s občanmi, ale počas návštevy nič zásadné nepovedal. Import glasnosti do Československa sa nekonal. Gustáv Husák sprevádzal Gorbačova počas návštevy pokojne.

vylúčení komunisti stále mlčali a nezmohli sa na nič až do konca.

Z umŕtvenej „šesťdesiatosmičkárskej“ masy sa okrem ľudí ako Rusý a Šimečka vymykali ešte historik Jozef Jablonický alebo „karpatský pastier“ Dominik Tatarka. V posledných týždňoch komunis-

tického režimu, v čase trestného stíhania členov Bratislavskej päťky sa podpísali niektorí vylúčení straníci, napríklad Alexander Dubček a Hvezdoň Ročtúch, pod výzvu na ich oslobodenie.

Čo teda vlastne charakterizuje Kusého, Šimečku, Tatarku, Maňáka? Práve to, že boli vzbúrení jednotlivci. Vzburou sa úplne vymykali z masy vylúčených komunistov, ktorá ostala pasívna.

Okrem vylúčených komunistov tu boli aj iné protikomunistické vzbury jednotlivcov.

Niekoľko mesiacov pred kolapsom komunizmu vo východnej Európe herec Milan Kňažko vrátil titul zaslúžilého umelca. Boli tu autori občianskeho samizdatu, ako Ján Budaj, Martin Šimečka, ochranári ako Mikuláš Huba a ďalší, ktorí prispeli do známeho zborníka Bratislava nahlas. O nich takisto platí, že boli vzbúrení jednotlivci. To nijako neznižuje morálny a politický význam ich činov. Na Slovensku určite žilo mnoho iných ľudí, ktorí v nejakej chvíli svojho života preukázali statočnosť, postavili sa na stranu pravdy, čím automaticky ohrozili režim. Keďže však títo ľudia a ich skutky boli ľuďmi a činmi izolovanými, nemohli dostať punč verejných osobností, čo by ich účinok umocnilo. Preto sa ani nezliali do organizovaného hnutia odporu.

Boli tu teda iba vzbúrení jednotlivci? Ľudia izolovaní do malých skupiniek? Mohla režimová propaganda pokojne tvrdiť, že proti komunizmu tu vystupujú iba nespokojní individualisti, neschopní zaradiť sa do nespočetných kolektívov pracujúcich, ktorí chcú ďalej budovať socializmus? Nemuseli sa na ústrednom výbore ani na chvíľu obávať, že pociťia horúci dych vzdorujúcej masy?

V istých obdobiach počas Husákovej normalizácie sa zdalo, že naozaj nič také nehrozí. Že odporca režimu je iba osamelý bežec proti prúdu, ktorého možno predvolať na výsluch na ŠtB, prípadne ho odsúdiť na pár mesiacov väzenia, zbaviť ho zamestnania a spoločensky izolovať. Ale časom to platilo čoraz menej a menej. Boli tu totiž kresťania.

Generáli s vojskom

„ Verejne vystúpime, keď nás bude mnoho.“
z nepísanej stratégie tajnej cirkvi na Slovensku

Môžete mať akékoľvek skvelé strategické a taktické myslenie, ale nikdy z vás nebude generál, ak nebudete mať vojsko. Bez vojska budete svoje víťazné vojny viesť nanajvýš s cínovými vojačikmi na stole. Skutočným generálom ste vtedy, keď dáte signál a tým uvediete do pohybu reálnu armádu.

25. marca 1988 na Hviezdoslavovom námestí v Bratislave sa dala do pohybu armáda. Mala tisíce príslušníkov, ich zbraňami boli modlitba, ruženec, jasne vyslovený občiansky postoj. Boli to prevažne slovenskí kresťania, ale boli medzi nimi aj občiansky orientovaní odporcovia režimu, ktorí využili organizovanosť kresťanov a postavili sa s nimi bok po boku.

Bežim bol pripravený. Zaútočil vodnými delami, stovkami príslušníkov ZNB, zatýkal, rozprašoval slzný plyn, použil vodné delá. Kresťanov a ich spojencov zahnal, ale armádu nezničil. Naopak, tá armáda silnela a víťazstvo režimu sa stalo Pyrrhovým víťazstvom. Bežim začal tušiť, že vyhral v bitke, ktorá je súčasťou vojny, a tú z jeho pohľadu nemožno vyhrať. A tak to i bolo. Mal pred sebou už iba rok a pol života.

Sviečková manifestácia dala jednoznačnú odpoveď na to, či nesúhlas s komunistickou ideológiou je záležitosťou jednotlivcov alebo masovou. Ukázalo sa, že ide o masovú záležitosť. A masový charakter dali odporu voči komunizmu a zápasu za slobodu práve kresťania. Keď zvolávateľ Sviečkovej manifestácie František Mikloško spomína na 25. marec, obyčajne uvádza dialóg s príslušníkmi ZNB na policajnej stanici, kde ho v onen deň zadržali. Najprv trúsili ironické poznámky, naznačujúce krach manifestácie. Potom Mikloškovi jeden príslušník ZNB povedal: „Boli ste dobrí. Dostanete od pápeža vyznamenanie.“ Ústami tohto neznámeho policajta režim priznal úspech Sviečkovej manifestácie a silu kresťanov.

Kde bol začiatok narastania tej sily? Začiatkom šesťdesiatych rokov minulého storočia sa začali vracaať z komunistických žalárov väznení kresťania. Spomedzi nich treba vyzdvihnúť dve mená: Silvester Krčméry a Vladimír Jukl. Boli to žiaci Tomislava Rolakoviča. František Mikloško nazval ich príbeh výstižne - montecristovským. Tak ako Dumasov Edmond Dantés aj oni boli uväznení nespravodlivo vo veku okolo dvadsiatky, tak ako Dantésovo väznenie aj ich žalár trval takmer štrnásť rokov. Ich pokladom bol poklad viery. V ich prípade to naozaj nie je fráza, svedčí o tom fakt, že s týmto pokladom dokázali viac ako Dantés - Monte-Cristo so zlatom a diamantmi. A nezačali pripravovať pomstu svojim mučiteľom, ale pripravovali návrat Slovenska k viere a slobode.

„Pre toto sme sedeli vo väzení?“ pýtali sa jeden druhého po príchode na slobodu, keď videli, ako komunistický režim zatlačil kresťanov do pasivity náboženskej i spoločenskej. Začali pracovať s mládežou. Zakladali krúžky, ktorých náplňou boli modlitba, diskusia o situácii v kresťanstve, výlety do prírody, šírenie náboženskej literatúry, samizdatu. Neformálna organizácia, ktorá podľa toho, ako vznikla, dostala svoje meno. Tajná cirkev.

Činnosť tajnej cirkvi nebola prvoplánovo politickou. Komunistický režim ju však podľa svojej logiky za takú nevyhnutne považoval. Existencia kresťanského spoločenstva organizačne a ideovo nezávislého od režimu je svojou povahou pre režim nepriateľský jav.

Režim preto z času na čas udrel. V sedemdesiatych a osemdesiatych rokoch na rozdiel od päťdesiatych rokov už nesiahahal po tresoch smrti a doživotnom žalárovaní, ale neváhal aktívnych kresťanov odsúdiť na niekoľkoročné väznenie. Uskutočnilo sa mnoho procesov s obyčajnými ľuďmi, ktorí boli za vieru uväznení. Boli to kňazi Štefan Javorský, Ondrej Filípek, Marián Zajíček, Róbert Gombík, Jozef Labuda, Štefan Podolinský, Matej Németh, jezuiti Oskár Formánek a Gabriel Povala.³ Niektorí z nich, ako Formánek a Podolinský, sa vlastne do väzenia navracali, keďže si svoje odsedeli v ťažkých rokoch päťdesiatych. Počas veľkého zásahu proti františkánom v roku 1983 zatkli a vyšetrovali pätnásť osôb.⁴

Medzi väznenými laikmi boli ľudia rôznych povolání. Nájdeme medzi nimi robotníčku Máriu Rožárovú, pracovníčku knižnice Emíliu Kesegovú, údržbára Gunthera Rompfa, úradníčku Helenu Gondovú, robotníka Františka Novajovského, robotníka Alojza Gabaja, študentov techniky Braňa Borovského a Tomáša Ronca, chemickú inžinierku Máriu Foltínovú.³ Režim nezabúdala ani na nekatolíckych kresťanov. Väznení boli evanjelický kňaz Michal Hreško a syn iného evanjelického kňaza Ján Vecan ml., člen Bratskej cirkvi Ján Juhaščík a jeho traja kolegovia atď.⁶ Viacerých väznených zastupoval mladý advokát Ján Čarnogurský.

Vďaka tajnej cirkvi začal na Slovensku prekvitať samizdat. Náboženstvo a súčasnosť, Rodinné spoločenstvo, Radosť a Nádej, Historický zápisník, Bratislavské listy, ZrNo a mnohé ďalšie... Hlavnými organizátormi a vydavateľmi kresťanského samizdatu boli okrem Jána Čarnogurského, Františka Mikloška a Vladimíra Jukla i Martin Lauko, Ladislav Stromček, Ivan Polanský, Vladimír Ďurikovič a ďalší. Ivan Polanský bol v roku 1988 za vydávanie Historického zápisníka uväznený.

Okrem kresťanského samizdatu existoval i samizdat občiansko-liberálny. Takýto samizdat vydávali Martin M. Šimečka, Oleg Pastier, Ján Budaj a Martin Klein. Išlo napríklad o periodiká Ron-takt, Altamira a Fragment.⁷ Aká bola sila kresťanského samizdatu v porovnaní s občiansko-liberálnym? Ak sa počet občianskych periodík dal spočítať na prstoch jednej ruky, kresťanských boli dve desiatky. Keď sa občiansky samizdat rozmnožoval prepisovaním na písacom stroji cez „kopírák“, tajná cirkev tlačila samizdat ofsetovou technikou, keďže v roku 1984 sa podarilo zo Západu prepašovať na Slovensko tlačiarenský stroj. Ak z jedného občianskeho periodika sa vydalo jedno-dve čísla do roka, z kresťanského periodika to bolo päť až desať čísel v roku.⁸ Jedno číslo občianskeho samizdatu vychádzalo v náklade desať, dvadsať kusov, jedno číslo kresťanského periodika vychádzalo v náklade tristo, päťsto i viac výtlačkov.⁹

Silou a vplyvom kresťanský samizdat prevyšoval občiansko-liberálny samizdat desaťnásobne alebo stonásobne. Záleží na metodike porovnania.

Veľkou postavou tajnej cirkvi bol tajne vysvätený biskup Ján Chryzostom Korec, neskorší kardinál. Takisto ako Jukl a Krčméry bol väznený. V 60. rokoch strávil v Ilave, Pardubiciach, na Pankráci a vo Valdiciach osem rokov. Voči režimu vystupoval ako starostlivý pastier svojho stáda. Jeho otvorené listy prezidentovi Husákovi, Predsedníctvu Federálneho zhromaždenia, médiám, ako Katolícke noviny, Rudé Právo a Československá televízia kolovali medzi veriacimi i neveriacimi a dodávali im odvalu a nádej.¹⁰

V osemdesiatych rokoch tajná cirkev zosilnela do takej miery, že z podzemia si dovolila vyjsť na verejnosť. Urobila tak tromi spôsobmi.

Prvým bolo organizovanie petícií. V roku 1984 sa začali zbierať podpisy za to, aby československé úrady pozvali na návštevu pápeža Jána Pavla II. Pod petíciu sa podpísalo niekoľko tisíc ľudí. V roku 1986 prijala Slovenská národná rada zákon, ktorým sa liberalizovali umelé potraty. Dovtedy o potrate rozhodovali komisie, zákon zavádzal stav, v ktorom na vykonanie potratu stačila žiadosť ženy. Slovenskí kresťania zorganizovali petíciu proti prijatiu tohto zákona. V petícii sa angažovali napríklad František Mikloško a Július Brocka. Napokon v roku 1988 zaznamenala nevídaný úspech petícia s 31 požiadavkami československých katolíkov, ktorú inicioval moravský katolícky aktivista Augustín Navrátil. V petícii sa zozbieralo pol milióna podpisov, z toho štyristotisíc na Slovensku.

Druhou formou boli katolícke púte, tie sa pri niektorých príležitostiach nemohli stať politickou demonštráciou. V roku 1985 bolo tisície výročie smrti svätého Metoda. Svätí vierozvestcovia Ronštantín a Metod znamenali v našich dejinách príliš veľa, aby režim mohol výročie ignorovať. Na slávnosti na moravskom Velehrade sa zúčastnili aj ministri kultúry Českej socialistickej republiky a Slovenskej socialistickej republiky Milan Klusák a Miroslav Válek. Klusák s komunistickou rigidnosťou odmietal vo svojom prejave použiť pri Metodovom mene prídomek „svätý“ v domnienke, že mu to tvárou v tvár tisícom čitateľov oboch svätcov prejde. Kresťanský dav však nahlas vykrikol „Svätý Metod!“ Napokon sám Klusák v reakcii na výkriky z davu začal namiesto „Metod“ hovoriť „svätý Metod“.

Velehrad bol prelom. Komunisti zrazu prvýkrát narazili na hučiaci, nesúhlasiaci dav. Púte znamenali aj slovenské národné oživenie. Kresťania počas nočných programov spievali i slovenské hymnické piesne, ktoré režim odsúdil na zabudnutie. A tak po rokoch opäť znelo na verejnosti „Kto za pravdu horí“. Na púťach sa začali objavovať slovenské národné symboly, zástava a znak. V Pravde uverejňovali články príslušníka ŠtB Ondreja Dányiho, ktorými útočil na púte ako na prejav prežívajúceho fašizmu z obdobia slovenského štátu.

Napokon treťou formou otvoreného vystúpenia bola Sviečková manifestácia. Bola politickým vystúpením so sformulovanými požiadavkami na obsadenie uprázdnených biskupských stolcov pre katolíkov, za náboženskú slobodu pre všetkých veriacich a dodržiavanie ľudských práv pre všetkých občanov.

Za jeden a pol roka sa nenásilný duch bratislavského Veľkého piatku, duch 25. marca premietol do nenásilného, pokojného ducha námestí Novembra 1989, do Nežnej revolúcie. Komunizmus padol ako domček z kariet a prišla sloboda. Nastal koniec kádrovania zamestnancov na pracoviskách podľa ich politických či náboženských postojov. Nastal koniec indoktrinácie komunistickou ideológiou na školách. Koniec zastrášovania ľudí Štátnou bezpečnosťou. Koniec politických procesov.

Vznikali politické strany, uskutočnili sa slobodné voľby. Kto chcel, mohol podnikáť, mohol cestovať po Európe, mohol študovať a pracovať v zahraničí. Každý mohol slobodne vyslovovať svoje názory. Z krajiny odišli okupačné vojská sovietskej armády, ktoré tu boli od roku 1968. Začalo sa slobodne diskutovať o slovenskej histórii, rehabilitované boli slovenské symboly, zástava a znak, mohlo sa slobodne diskutovať i o možnej slovenskej samostatnosti. Na hraniciach s Rakúskom sa strhával ostnatý drôt. Začal sa proces zjednocovania s Európou. Pre obrovské množstvo ľudí ostane pád komunizmu a príchod slobody v roku 1989 najväčšou politickou udalosťou ich života.

Ostáva historickou skutočnosťou, že to boli kresťania, ktorí najaktívnejšie pripravovali tento historický zlom. Slovenskí kresťania

boli jedinou silou, ktorá dodávala odporu voči komunizmu masový charakter. A prinášali najviac obetí. Aj v iných krajinách boli kresťania hlavnou silou protikomunistického odboja. Bolo to tak napríklad v Poľsku, ktoré bolo také zelektrizované voľbou kardinála Karola Wojtyły za pápeža v roku 1978, že za necelé dva roky vznikli nezávislé odbory Solidarity pod vedením robotníka Lecha Wałęsu. Inak to bolo v Česku, s ktorým Slovensko tvorilo jeden štát. V Čechách sa jadro protikomunistického odporu vytvorilo okolo hnutia Charta 77. Vytvorili ju liberáli ako Václav Havel v spolupráci so „šesťdesiatosmičkármí“. I v českom disente boli kresťanské osobnosti, ako Václav Benda, Václav Malý, Josef Zverina, Oto Mádr a ďalší, ale pre sekulárny charakter českej spoločnosti alebo pre nedostatok politických ambícií ľudia ich typu nemohli byť vedúcou postavou odboja.

Prečo pripomínáme historické zásluhy slovenských kresťanov na páde komunizmu? Aby sme pestovali kresťanský triumfalizmus? Nie. Zdôraznenie ich víťazného príbehu nám poslúži na zvýraznenie paradoxov súčasného sveta, ktoré sa začali črtiť hneď po víťazstve nad komunizmom, ale ktoré sú ešte výraznejšie dnes. Paradoxov, ktoré sa týkajú nielen Slovenska, ale celej euro-americkéj civilizácie.

Pôsobenie tajnej cirkvi sa vyznačovalo nielen obetavosťou. Jej vedúce osobnosti dobre zvládali umenie taktiky a stratégie. Vedeli rozpoznať znaky čias, nikdy nešli do nepremyslených akcií, vždy analyzovali pomer medzi vlastnou silou a silou režimu. V danej situácii vždy správne odhadli maximum úspechu, ktorý bolo možné dosiahnuť. Proste rozumeli modernej politike. Pritom kresťanstvu bola dlho vtlačaná pečať nemodernosti, pečať čohosi beznádejne prekonaného. Zmenilo na tom niečo víťazstvo nad komunizmom? Uznáva svet, do ktorého Slovensko vošlo po páde komunizmu i veľkou zásluhou slovenských kresťanov, tvorivosť kresťanstva a jeho schopnosť riešiť nové výzvy?

Vôbec nie. Svet považuje kresťanstvo za nemoďernejšie ako kedýkoľvek predtým. Súd o tejto nemoďernosti pritom často vynášajú ľudia, ktorí za komunizmu nejavili ani najmenšie známky predvídávosti a tvorivého zápasu.

Sú kresťanské myšlienky, myšlienky víťazov nad komunizmom vítanými myšlienkami v zjednotenej Európe, či už na západnej alebo na východnej strane bývalej železnej opony? V Európe, ktorá za svoje zjednotenie vďačí práve pádu komunizmu, na ktorom mali slovenskí, poľskí, i mnohí iní kresťania také zásluhy?

Nie. Práve naopak.

Keď sa „Sviečková“ zmenila na „čiernu totalitu“

„Najsilnejší predsudok vzniká z módného oslobodenia sa od všetkých predsudkov.“

William Hazlitt

Jedno májové ráno roku 1990 som pri raňajkách počúval rádio, práve vysielali volebnú kampaň k historickým prvým slobodným voľbám po páde komunizmu. V spote Verejnosti proti násiliu vystupoval národný umelec Ladislav Chudík. Rozprával o tom, ako ktorýsi pán farár povedal ktorejsi babičke, koho musí voliť vo voľbách. „Viem si predstaviť, ako by to na Slovensku vyzeralo v prípade víťazstva KDH,“ hovoril majstrov varujúci hlas.

Čože sa to stalo za pol roka od Novembra 1989?

Po surovom zákroku ZNB proti demonštrantom 17. novembra na Národni třide v Prahe sa začali udalosti rútiť dopredu. Vysoké školy vstúpili do štrajku, v Čechách vzniklo Občianske fórum, v ktorom kľúčovú úlohu zohral Václav Havel ako zjednocujúci symbol. Na Slovensku bola situácia odlišná. Politickým disidentom s najväčšou autoritou tu bol Ján Čarnogurský. Na rozdiel od Havla, ktorý bol priaznivcom „nepolitickej politiky“ a nemal rád politické strany, Čarnogurský plánoval založenie kresťanskodemokratickej strany. Ako budúceho predsedu kresťanskodemokratickej strany som ho vnímal už v roku 1988, keď sa začal črtiť pád komunizmu. Pre svoju kresťanskodemokratickú orientáciu, ako aj rodinný pôvod (jeho otec Pavol Čarnogurský bol za vojny poslancom Slovenského snemu) bol ešte ku

koncu komunizmu terčom propagandy, ktorá ho vykresľovala ako ľudáka. Pre tieto okolnosti Čarnogurský nebol osobou zjednocujúcou po novembrových udalostiach celú protikomunistickú opozíciu. Navyše Ján Čarnogurský bol od augusta 1989 v cele Justičného paláca vo vyšetrovacej väzbe. Slovenskí kresťania preto nemali v prvých dňoch Novembra svojho prirodzeného vodcu. Režim sa snažil oslabiť Čarnogurského líderstvo i tým, že súdny proces s členmi Bratislavskej päťky (patrili do nej okrem Čarnogurského Miroslav Kusý, Anton Selecký, Hana Ponická a Vladimír Maňák) rozdelil do dvoch procesov. V jednom bol stíhaný sám Čarnogurský, v druhom ostatní.

Spontánne vzniknuté hnutie Verejnosť proti násiliu, náprotivok českého Občianskeho fóra, malo vo svojom vedení ľudí, ktorí sa stali vodcami prvej osudovej chvíle. Boli to prevažne liberálne orientovaní intelektuáli. Vo všetkých regiónoch Slovenska sa však angažovali vo VPN i kresťania. Po prepustení Jána Čarnogurského z väzenia sa po Slovensku rozšírila jeho výzva na zakladanie kresťanskodemokratických klubov. Rodilo sa Rresťanskodemokratické hnutie. Svojím vznikom sa za VPN oneskorilo o dva týždne. Po jeho vzniku sa mnohí kresťanskodemokraticky orientovaní ľudia angažujúci sa vo VPN prirodzene zapojili do KDĽ.

Na jednom z prvých mítingov na novembrovom Námestí SNP v Bratislave došlo k zaujímavému incidentu. Jeden z rečníkov, ktorý sa predstavil ako synovec popraveného Vladimíra Clementisa, podporil požiadavky zhromaždenia, ale vyjadril nesúhlas s podporou pre Jána Čarnogurského, ktorý bol v tej chvíli ešte vo väzení. V dave zavládli rozpaky. Neznáma žena stojaca pri mne sa ku mne obrátila so slovami: „Veď ja som tu práve kvôli Čarnogurskému.“ Hneď za rečníkom vystúpila neznáma dievčina. Rozhorčene sa spýtala predrečníka: „A kto zabil vášho strýka? Rresťania alebo komunisti?“ Bolo to slovo v správnej chvíli. Dav s úľavou zatlieskal.

Na tento incident si už nikto nespomenie. Bol však bránou do nového sveta, v ktorom kresťania neboli až takí veľmi vítaní. Onen rečník dostal oprávnenie vystúpiť na novembrovej tribúne jednoducho preto, že bol synovcom Vladimíra Clementisa, ktorého popravili po procese s tzv. buržoáznymi nacionalistami. Clementis, tak ako

Husák či Novomeský, bol nevinný v tom zmysle, že obvinenia proti nemu boli napospol vykonštruované. Clementis bol však z hľadiska novembrových námestí vinný tým, že ešte predtým, ako sa stal obeťou komunistov, mal levi podiel na nástupe komunistov k moci a na perzekúcii nevinných nekomunistov. Napriek tomu jeho synovci nikto neupieral oprávnenie vystúpiť na zhromaždení, ktoré hodlalo zmietnuť komunizmus. Podľa neho však Čarnogurský, ktorý nikdy nikoho neperzekvoval, naopak, mnohých pred komunizmom bránil, nemal mať oprávnenie na podporu tohto zhromaždenia. Táto schéma sa mala v budúcnosti zopakovať a uvidíme, že nielen v rámci Slovenska.

Príhoda s Clementisovým synovcom súvisí s ďalšími štyrmi udalosťami, ku ktorým došlo ešte pred prvými slobodnými voľbami.

R prvej došlo hneď po prepustení Jána Čarnogurského z väzenia koncom novembra 1989. František Mikloško sa stal členom Roordinačného centra VPN na pozvanie Jána Budaja. Mikloško navrhol, aby do Roordinačného centra pozvali aj Jána Čarnogurského. Jeho návrh sa stretol s určitou nevoľou. Čarnogurského pozvali až potom, keď Mikloško naďalej naliehal a argumentoval, že symbol, ktorým Čarnogurský je, predsa nemôžu obísť.¹¹

Druhou udalosťou bol vstup známych predstaviteľov Romunistickej strany Slovenska do radov Verejnosti proti násiliu. Vo VPN sa od začiatku angažovali exkomunisti „šesťdesiatosmičkári“, ako Rusý, Dubček či Mečiar. Od jari 1990 sa však zrazu začali s odznakmi s vépéenkárskym modročerveným véčkom na hrudi ostentatívne ukazovať exkomunisti, ktorým stranícka legitímácia ešte nestačila vyblednúť. Boli to ľudia, ktorí sa dopracovali k prominentnému postaveniu v RSS v období normalizácie. Išlo o Mariána Čalfu, ktorý bol ministrom v poslednej komunistickej federálnej vláde premiéra Ladislava Adamca. Rokovania medzi RSC a Občianskym fórom ho vyniesli ako kompromis do čela ponovembrovej federálnej vlády, ktorá mala priviesť republiku k slobodným voľbám. Ďalej to bol Milan Čič, ktorý bol ministrom spravodlivosti v slovenskej vláde premiéra Hrivnáka v čase, keď prebiehal proces s Bratislavskou päťkou. Ján Čarnogurský bol väzňom Milana Čiča. Podobne ako Čalfa

aj Čič sa na základe kompromisu stal na najbližšie mesiace po Novembri premiérom slovenskej vlády.

Vépeenkárske odznaky na hrudiach týchto ľudí predstavovali veľký paradox. Prominenti KSS sa nasťahovali do revolučnej VPN, zatiaľ čo v KSS sa dostali do vedenia tridsiatnici ako Peter Weiss a Milan Ftáčnik, ktorí boli za normalizácie radovými členmi KSS.

Prečo k tomu došlo? Príčinou bol strach. Strach z rastúcej prestíže a sily kresťanov, z vplyvu KDH. Roky o tom viem polemiku s Petrom Zajacom, ktorý patril k mozgovému trustu VPN od prvých dní Novembra. Peter Zajac tvrdí, že v KDH boli od začiatku i ľudia, ktorých on sám nazýval „ľudákmi“. Mali to byť ľudia ako Ján Klepáč či Viliam Oberhauser. Oponoval som mu, že líniu KDH vtedy určoval v čase svojej najvyššej prestíže Ján Čarnogurský, nie ľudia ako Ján Klepáč. Taktiež tlačenie Klepáča do akejsi ľudáckej polohy sa mi javilo ako pritiahnuté za vlasy. Ospravedlňovať posilňovanie VPN prebehnuvšími prominentnými komunistami prítomnosťou „klepáčovského krídla“ v KDH bolo čosi, čo som nemohol akceptovať.

Treťou udalosťou bola návšteva pápeža Jána Pavla II. v Československu. Státisíce slovenských katolíkov vítali na obrovskej ploche pri bratislavských Vajnoroch pápeža, ktorému sa právom pripisovala rozhodujúca úloha pri porážke komunizmu. Tisíce rúk sa dvíhalo k nebu, keď veriaci začuli hučanie vrtuľníka ministerstva vnútra, ktorým pápež priletel. Svätý Otec po prilete pokľakol, aby pobozkal slovenskú zem. Podpredseda federálnej vlády a predseda KDH Ján Čarnogurský duchaprítomne predostrel pápežovi na trávu svoj plášť, aby sa pápežov biely šat neušpinil.

Vzopätá emocionálna atmosféra počas návštevy a volebné preferencie KDH boli ako spojené nádoby. Preferencie KDH zrazu dosahovali viac ako dvojnásobok preferencií VPN. Pre VPN zrazu nebola hlavným súperom KSS, stalo sa ním KDH. Keď sa začala volebná kampaň, KDH čelilo útokom tak zo strany KSS, ako aj VPN. Začalo sa hovoriť, že KDH je „čierna totalita“. Synovec Vladimíra Clementisa sa mohol kdesi smiať. Veď ja som vám to hneď hovoril...

Kresťania v KDH na to pozerali trochu užasnuto. Nie že by nemali ambície vyhrať voľby. Ale čierna totalita? Hovorili si: Keď nás

rozháňali vodnými delami počas „Sviečkovej“, boli sme vám dobrí, keď sme spolu mrzli na námestiach Novembra, tiež sme vám boli dobrí. A teraz sme čierna totalita, lebo chceme vyhrať voľby? Voči VPN dovedy prechovávali kádeháci v zásade pozitívne city. Veď ešte pred pár týždňami VPN - to sme predsa boli my všetci spolu.

Štvrtou udalosťou bol vstup novozvoleného prezidenta republiky Václava Havla do predvolebného konfliktu KDĽ a VPN. V tých mesiacoch jeho popularita kulminovala. Bolo to niekoľko týždňov po triumfálnej návšteve Ameriky vo februári. Mediálnym vrcholom návštevy bola „Pocta Václavovi Havlovi a oslava demokracie v Československu“, ktorá sa konala v Katedrále svätého Jána v New Yorku. Išlo o veľkú kultúrnu udalosť za prítomnosti hviezd, ako Paul Šimon, Placido Domingo, Gregory Peck, Sigourney Weaverová a Paul Newman. Prítomní boli Havlov priateľ Miloš Forman, legenda americkej zahraničnej politiky Henry Kissinger, spisovateľ Eli Wiesel, hviezda baletu Michail Baryšnikov... Bola to neformálna korunovácia Václava Havla za kráľa celého východoeurópskeho odboja proti komunizmu. Korunováciu vykonala liberálna Amerika a korunovačné obrázky videl celý svet a najmä ľudia v Československu.

Preto bolo dôležité, koho Havel podporí vo voľbách na Slovensku. Podporí český občiansko-liberálny disident, väzeň komunistického režimu, svojho disidentského kolegu Čarnogurského, takisto väzneného komunistami? Alebo ostane neutrálny? Nie. Podporil Verejnosť proti násiliu. Hnutie, v ktorom boli na jednej strane ľudia, ako Fedor Gál, Ján Budaj, Peter Zajač, František Mikloško, ale na druhej strane Marián Čalfá a Milan Čič. A samozrejme aj mnoho exkomunistov „šesťdesiatosmičkárov“, medzi nimi aj Vladimír Mečiar, ktorý sa už čoskoro mal stať Havlovou Nemezis.

Ján Čarnogurský spomína, ako sa niekoľko dní po voľbách v júni 1990 federálna vláda stretla na rozlúčkovom obede na zámku v Kolodéjoch. Prezident Václav Havel pred Jánom Čarnogurským vyjadril obavy z povolebných výrokov Vladimíra Mečiara.¹²

Havel mal od decembra 1989 dôverný politický vzťah s Mariánom Čalfom. Bol to Čalfá, ktorý zohral úlohu pri Havlovom decembrovom zvolení za prezidenta vo Federálnom zhromaždení, ktoré

bolo zložené v podstate iba z komunistov a zopár členov satelitných strán Národného frontu. Nepísané pravidlo velilo, že ak je Čech prezidentom republiky, potom je Slovák predsedom federálnej vlády. Havel pochopiteľne mienil i po voľbách pokračovať ako prezident, v prípade víťazstva KDH nad VPN by však jeho nový politický dôverník Čalfa nemohol pokračovať ako federálny premiér. Tú funkciu by obsadilo KDH.

Ešte pred voľbami 1990 sa Havel v neformálnom rozhovore spýtal Čarnogurského, aké sú jeho ambície po voľbách. Keď Čarnogurský uviedol, že sa chce angažovať radšej na Slovensku, na Havlovi bolo vidno úľavu.¹³ Pamätníci si pamätajú, ako VPN vo volebnej kampani oblepilo Slovensko plagátmi, na ktorých bola dvojica Havel a Čalfa.

A tak slovenskí kresťania prvýkrát výraznejšie pocítili, že síce majú radi Havla, vepéenkárov, a samozrejme i majstra Chudíka, a nakoniec i toho Čalfu, veď dobre, že od tých komunistov odišiel, ale že možno tamtí majú o niečo menej radi ich. Pocítili, že na novom Slovensku, kde platí parlamentná demokracia, sa začína občas črtať pre nich dosť neuveriteľné, ale napriek tomu reálne pravidlo: radšej bývalý komunista ako kresťan.

Voľby na Slovensku napokon vyhrala VPN pred KDH. Vo voľbách do Slovenskej národnej rady získala VPN 29,2 % hlasov, KDH získalo svoj historicky najlepší výsledok 19,2 %. Politická nevyhnutnosť vytvoriť po voľbách vládu a začať uskutočňovať reformy kázala utlmiť predvolebný spor a epizóda s „čiernou totalitou“ bola uložená na ľad. Napätie však pretrvávalo. Miroslav Kusý sa v lete 1990, ani nie rok po začatí procesu s Bratislavskou päťkou, v rozhovore v Smene kriticky vyjadroval o KDH a prihlásil sa k marxizmu. V spoločnosti závratne stúpala politická hviezda premiéra Mečiara. Vo VPN sa liberáli chvíľu tešili, ako to Vlado Mečiar občas „natiera“ koalíčným partnerom z KDH, napríklad v spore o kádeháckeho ministra vnútra Antona Andráša.

Potom to Vlado začal natierať im a všetko sa zmenilo. Vladimír Mečiar, podporovaný liberálom Kňazkom, rozpútal vo VPN vnútrostranícky konflikt, vytvoril HZDS a naštartoval niekoľkoročnú cestu Slovenska na bieloruskú orbitu, do medzinárodnej izolácie. Sloven-

ska našťastie na koniec tejto cesty nedorazilo, pretože mečiarizmus bol napokon porazený v roku 1998. Prečo sa tak mohlo stať? Lebo zvyšky zdevastovanej VPN sa mohli oprieť o KDH. Ján Čarnogurský sa stal v roku 1991 po prvom odvolaní Vladimíra Mečiara slovenským premiérom, aby tak nastúpil na niekoľkoročnú krížovú cestu vodcu protimečiarovskej opozície. Opozície, ktorej základom bolo KDH.

A tak si kresťania v KDH mohli na chvíľu oddýchnuť od nálepiek čiernej totality. Ale nie navždy. Už mali hlboko zažitú, že na postkomunistickom Slovensku nebudú mať ustlané na ružiacich. Občas sa pýtali sami seba: Ako to máme robiť, aby nás ľudia viac brali?

Niekedy si hovorili, že útoky proti nim sú jednoducho pozostatkom komunizmu, dôsledkom štyridsaťročnej protikresťanskej propagandy. Na Západe, tam je to všetko inak, hovorili si. Tam ľudia volia kresťanských demokratov. KDH ako prvá politická strana na Slovensku dosiahla medzinárodné ukotvenie, keď sa hneď v roku 1990 stala členom EUCD, zoskupenia kresťanskodemokratických strán.

Európa nám rozumie, nádejali sa. Ach, ako sa mýlili.

Európsky parlament 2004: radšej komunista ako kresťan

*„Ako si vyrovnaný s náboženskou otázkou, súdruh?“
otázka, s ktorou generácia našich otcov musela rátať*

V nedeľu 1. mája 2004 vstúpilo osem postkomunistických krajín, medzi nimi i Slovensko, do Európskej únie. Na mieste spojenia hraníc Slovenska, Maďarska a Rakúska sa stretli ministri vnútra týchto krajín, starostovia a obyvatelia blízkyh obcí. Bolo to neďaleko miesta, kde pred pätnástimi rokmi organizoval Ladislav Snopko happening „Späť do Európy“ so strihaním ostnatého drôtu.

Teraz nastal deň, keď sme boli späť v Európe definitívne. Potom sme preleteli vrtuľníkmi rakúskeho ministerstva vnútra do Hohe- nau a napokon do Moravského Svätého Jána. Všade svietilo slnko,

ľudia sa tešili a hodovali. Ktosi vo svojom prejave povedal: „Toto je Európska únia. Miesto, kde sa ľudia stretávajú a dobre sa spolu cítia. EÚ - to nie je len Brusel.“

Lenže EÚ je aj Brusel a ten má svoje chodníčky. Po rozšírení EÚ nasledovali voľby do Európskeho parlamentu a po nich vytvorenie novej Európskej komisie. Každá členská krajina má v Európskej komisii svojho komisára. Kandidáti na komisárov absolvujú vypočutia vo výboroch Európskeho parlamentu a potom parlament schvaľuje komisiu ako celok.

Prvý raz mali mať svojich komisárov i bývalé komunistické krajiny. Komunistické strany po páde komunizmu sa obyčajne transformovali na ľavicové socialistické strany, prípadne sa ich bývalí členovia angažovali v nových stranách. A tak sa ocitli v roku 2004 pred výbormi Európskeho parlamentu i nádejní eurokomisári, ktorí boli v historicky nedávnej dobe členmi komunistických strán leninského typu, aby pod vedením Sovietskeho zväzu vybudovali komunizmus a definitívne v rámci triedneho boja zúčtovali s prehnitým západným imperializmom a jeho inštitúciami, Európsky parlament nevnímajúc.

Mal niektorý z týchto exkomunistov v Európskom parlamente nejaké problémy so schválením za eurokomisára? Nemal. A tak sa komisármi EÚ stali bývalí komunisti Andris Piebalgs¹⁴ z Lotyšska, Siim Kallas¹⁵ z Estónska, Dalia Grybauskaiteová¹⁶ z Litvy, Danuta Hubnerová¹⁷ z Poľska a László Kovács¹⁸ z Maďarska. Piebalgsov a Kallasov najvyšší stranický šéf bol Leonid Brežnev, Siim Kallas bol okrem členstva v KSSZ i novinárom tlačového orgánu estónskych komunistov Rahva Hääli - estónskej „Pravdy“. László Kovács strávil v aparáte Maďarskej socialistickej robotníckej strany takmer celú éru „guiášového komunizmu“ Jánosa Kádára. Danuta Hubnerová bola u poľských „komuchov“ sedemnaásť rokov, z toho šesť rokov po vyhlásení výnimočného stavu a potlačení Solidarity. Najkratšie bola v strane Grybauskaiteová, iba sedem rokov. Najúspešnejším europolitikom z nich je Siim Kallas. Je komisárom i v druhej Barrosovej komisii a podpredsedom Liberálnej internacionály. Hľadal som informácie o presnej dĺžke jeho členstva v strane Brežneva, An-

dropova, Černenka a Gorbačova v mnohých jazykových vydaniach encyklopédie Wikipedia. Informáciu, že v nej bol od roku 1972 do roku 1990, som našiel až v ruskej verzii.

Nepovažujeme za potrebné ťaženie proti bývalým komunistom. O bezproblémovosti, s akou sa bývalí komunisti dostali do európskej vlády, treba hovoriť z iného dôvodu. To, že oni žiadny problém nemali, totiž zvyrazňuje, kto problém mal, a to neprekonateľný.

Neprekonateľný problém mal v roku 2004 úplne iný kandidát. Kandidát, ktorý nikdy nebol v politickej strane, podporujúcej diktatúru, v strane, ktorá by zatvárala svojich oponentov do väzenia. Kandidát, ktorý bol vždy politikom demokratickým. Všetci ho poznajú ako mierumilovného úctyhodného univerzitného profesora. Bol to Rocco Buttiglione, kandidát talianskej vlády na post eurokomisára pre vnútro a spravodlivosť. A prečo mal s ním Európsky parlament neprekonateľný problém?

Pretože Rocco Buttiglione je kresťan.

Jeho kresťanstvo by europoslancom až tak veľmi neprekážalo, keby to bolo kresťanstvo, ako sa hovorí, „tolerantné“. V modernom newspeaku to znamená, keby bolo ochotné kedykoľvek poprieť svoju podstatu. Lenže Bocco bol z iného cesty. Jeho áno bolo áno a nie bolo nie. Liberálni poslanci sa ho vo Výbore pre občianske slobody, vnútro a spravodlivosť spýtali na jeho názor na homosexualitu. Rátolícka cirkev, opierajúc sa o biblické učenie, považuje homosexuálne správanie za hriechne. Rátolík Buttiglione odpovedal poslancom podľa katechizmu katolíckej cirkvi. Je to hriech, povedal. Zároveň dodal, že jeho názor nemá ako ovplyvniť vykonávanie funkcie komisára.

Tým sa náš taliansky katolík sám dopustil v očiach európskej ľavice hriechu, a to jedného z najťažších. Poslanci sa Buttiglioneho spýtali i na jeho názor na rodinu. Úprimne uviedol, že účelom rodiny je umožniť žene mať deti a tešiť sa z ochrany muža, ktorý sa o nich stará. Povedali by ste: No a čo? Povedal vari, že žena má celý život stráviť pri šporáku obklopená deckami? Nepovedal. Ale presne tak jeho výrok poslanci interpretovali.

Výbor odmietol Buttiglioneho nielen na post komisára pre vnútro a spravodlivosť, ale na akýkoľvek post eurokomisára. Bol to po-

stoj socialistov i liberálov. Značne sa angažoval proti Buttiglione-mu nemecko-ffrancúzsky poslanec Daniel Cohn-Bendit, alias Červený Danny. Pod touto prezývkou bol tento anarchistický revolucionár známy od roku 1968, keď sa stal jednou z tvárí študentských nepokojov, ktoré viedli k stavaniu barikád na parížskych uliciach.

Buttiglioneho kandidatúra padla. Nielen pre masívne útoky ľavice, ale i pre zbabelý postoj Barrosa a pravice.

Kauza Buttiglione je medzníkom, ktorým sa začína nová éra. Ľavica na Západe v tejto kauze povedala katolíkom otvorene to isté, čo im hovorila nedávno na komunistickom Východe komunistická ľavica. Katolík, ktorý nekľučkuje a hlási sa vždy k svojej viere, nie je spôsobilý zastávať politickú funkciu. Katolícka viera, ak nie je utajovaná, je diskvalifikačná vlastnosť.

V čom je rozdiel oproti komunizmu? Len v tom, že liberáli nemajú takú absolútnu moc, akú mali komunisti. Inak začínajú mať kresťania rovnaké problémy, ako mali za komunizmu. Generácia našich rodičov zažila časy, keď im režim kládol otázku: „Súduh, ako si vyrovnaný s náboženskou otázkou?“ Ak sa súduh dištancoval od viery alebo aspoň odpoveď zakamufloval, tak to bolo v poriadku. Ak sa priznal kviere v Ježiša Krista, tak súduhom sa to nepáčilo. Vieš, súduh, keď ty nemáš vedecký svetonázor, tak predsa nemôžeš byť na tomto mieste... Musíš ísť niekde inde. To predsa nie je žiadna diskriminácia, súduh. Diskriminácia veriacich v našej socialistickej spoločnosti neexistuje. Snáď nechceš tvrdiť, že existuje, súduh...

Samozrejme, čo je vedecké a čo je zastarané, o tom rozhodovali komunisti. Podobne dnes si osobuje európska ľavica právo rozhodovať o tom, čo je zastarané, a teda neprijateľné. Milý Rocco, ako si vyrovnaný s otázkou homosexuality? Hriech? Tvoje názory sú zastarané a neprijateľné. O neprijateľnosti rozhodujeme my. Hádzeme kockou, na ktorej má každá stena šestku.

V roku 1981 som končil štúdium matematiky na Matematicko-fyzikálnej fakulte UK v Bratislave a mal som záujem pracovať tam ako pedagóg. „Je o vás známe, že nezastávate vedecký svetonázor. Vysoká škola vychováva ľudí pre našu spoločnosť. Vy ich nemôžete vychovávať,“ povedal mi dekan fakulty Michal Greguš. „Môžete pracovať

kdekoľvek, ale nie na škole". Skutočnosť, že som v tom roku zvíťazil v celoštátnom kole súťaže „O najlepšiu študentskú vedeckú prácu“, veľa nezavážila.

Príbeh Rocca Buttiglioneho mi je teda povedomý. Aj tisícom slovenských kresťanov.

Ako sme videli, členovia bývalých komunistických strán sú v pohode. Radšej komunista ako kresťan. Spomínate si? A tentoraz už nie iba na Slovensku. Tentoraz to dostali kresťania čierne na bielom na európskej úrovni. Keď slovenskí kresťania premýšľajú o prípade Buttiglione a spomenú si na happening z decembra 1989, keď sa na hraniciach s Rakúskom cvikal ostnatý drôt a opakovalo sa heslo „Späť do Európy“, tak sa musia nevdopak pýtať: A o aký návrat ide? Pred rok 1948? A nie náhodou opäť pred rok 1989?

A kto to vtedy vlastne vyhral? Ako je to možné, že kresťania sa dostávajú do tej istej pozície nevítaných, v akej boli za komunizmu? Napriek tomu, že kresťania najviac bojovali za zrušenie železnej opony, oni sú na Západe nevítaní, a tí, čo železnú oponu stavali a udržiavali, sú na Západe vítaní?

Roncom roka 2004 som sa zúčastnil v Prahe na stretnutí ministrov vnútra stredoeurópskych krajín. Na obede v neformálnej diskusii došla na pretras kauza Buttiglione. Maďarská ministerka Monika Lamperthová nenúteno podporila neschválenie Buttiglioneho, ktorý podľa nej „posiela ženy do kuchyne k sporáku“. Na tejto mieste a kultivovanej političke bolo vidno, že seba považuje za modernú Európanku a Buttiglioneho za čosi prekonané.

Monika Lamperthová vstúpila do maďarskej komunistickej strany MSZMP v roku 1987¹⁹. Stranu vtedy ešte stále viedol János Rádár, ktorého dosadili do vedenia štátu v roku 1956 sovietske tanky. Keď po potlačení povstania predseda vlády Imre Nagy našiel útočisko na juhoslovanskom veľvyslanectve, János Kádár mu písomne zaručil bezpečný odchod. Len čo Nagy opustil budovu veľvyslanectva, sovietski vojaci ho zatkli a Kádár ho nechal popraviť.

Prečo je to tak, že nedávna členka Radarovej strany mohla s ľahkosťou pri káve kritizovať talianskeho kresťanského profesora? A prečo sa tak Západ dnes správa? Nestáli štyridsať rokov demokra-

tický Západ a komunistický Východ proti sebe na pokraji gigantického konfliktu? Nesúperili v zbrojení NATO a Varšavská zmluva? Nemierili proti sebe rakety Pershing a SS 20?

Neučila nás roky komunistická propaganda, že americký imperializmus ide ruka v ruke s Vatikánom a jeho rozviedkou a spoločne chcú zničiť náš socializmus? Neemigrovalo za tých štyridsať rokov mnoho kresťanov práve na Západ? Nedávali po vojne krajiny Západnej Európy do poriadku kresťanskí politici ako Nemec Konrad Adenauer, Talian Alcide De Gasperi, Francúz Charles de Gaulle? Neupozorňovali títo na hrozbu sovietskeho komunizmu? Neviedli Adenauer a De Gasperi svoje krajiny do NATO?

A nestál francúzsky minister financií, tichý kresťan Róbert Schuman pri zrode Spoločenstva uhlia a ocele? Spoločenstva, z ktorého postupne vznikla Európska únia aj s jej inštitúciami ako Európsky parlament?

Tak ako je možné, že dnes poslanci toho parlamentu odmietli Buttiglioneho pre názory, ktoré by prirodzene obhajoval i Schuman?

Čo sa stalo na Západe?

Na Západe sa dostali k moci Leninovi bratrancei.

POZNÁMKY

- 1 SINOWJEW, Alexander: *Kommunismus als Realität*. Diogenes Verlag, 1981.
- 2 Whittaker Chambers Quotes. BrainyQuote. http://www.brainyquote.com/quotes/authors/w/whittaker_chambers.html
- 3 ČARNOGURSKÝ, Ján: *Väznili ich za vieru*. Bratislava : Pramene, 1990.
- 4 ČARNOGURSKÝ, Ján: *Väznili ich za vieru*. Bratislava : Pramene, 1990.
- 5 ČARNOGURSKÝ, Ján: *Väznili ich za vieru*. Bratislava : Pramene, 1990.
- 6 ČARNOGURSKÝ, Ján: *Väznili ich za vieru*. Bratislava : Pramene, 1990.
- 7 ŠIMULČÍK, Ján: *Svetlo z podzemia*. Prešov: Vydavateľstvo Michala Vaška, 1997.
- 8 ŠIMULČÍK, Ján: *Svetlo z podzemia*. Prešov : Vydavateľstvo Michala Vaška, 1997.
- 9 ŠIMULČÍK, Ján: *Svetlo z podzemia*. Prešov : Vydavateľstvo Michala Vaška, 1997..
- 10 KOREC, Ján Chryzostom: *Slová pre život 2*. Bratislava : Lúč, 2005.
- 11 Osobná komunikácia s Františkom Mikloškom.
- 12 Osobná komunikácia s Jánom Čarnogurským.

- 13 Osobná komunikácia s Jánom Čarnogurským.
- 14 Andris Piebalgs. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Andris_Piebalgs.
- 15 Siim Kallas. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Siim_Kallas.
- 16 Dalia Grybauskaite. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Dalia_Grybauskaite.
- 17 Danuta Hiibner. Wikipedia. http://pl.wikipedia.org/wiki/Danuta_Hubner.
- 18 Kovács László (politikus). Wikipedia. [http://hu.wikipedia.org/wiki/Kovacs_Laszlo_\(politikus\)](http://hu.wikipedia.org/wiki/Kovacs_Laszlo_(politikus)).
- 19 Lamperth Monika. Wikipedia. http://hu.wikipedia.org/wild/Lamperth_Monika.

II. KAPITOLA

Komunizmus sa zrodil v Bruseli

„Náboženstvo je ópium ľudstva.“
Karol Marx

Komunizmus sa zrodil v Bruseli

„ Vrodine je muž meštiakom a žena proletárkou. “
Friedrich Engels

„V Európe mátoží strašidlo - strašidlo komunizmu,“ napísal Karol Marx v Komunistickom manifeste. Stalo sa tak v roku 1848 a bola by to pravda i vtedy, keby Marx upresnil, že sa tak deje v západnej Európe.

Marxizmus sa zrodil na Západe. Patrí k menej známej irónii dejín, že obe zakladajúce ikony marxizmu, Karol Marx a Friedrich Engels, pracovali na príprave Komunistického manifestu v Belgicku v Bruseli.¹ Z textu i z názvu manifestu vidíme, že Marx a jeho prívrženci hovorili o sebe ako o komunistoch. Teda na Západe, a pokojne môžeme povedať, že v Bruseli, hlavnom meste dnešnej Európskej únie, sa zrodil i komunizmus.

Cieľom marxizmu-komunizmu bolo zrušiť vykorisťovanie človeka človekom. Najmä vykorisťovanie robotníka kapitalistom, súkromným vlastníkom výrobných prostriedkov. Najmä, ale nielen. Z Engelsovo výroku, ktorý sme si zvolili ako motto, vidno, že prví marxisti chápali i rodinu, nielen fabriku, ako miesto vykorisťovania. Vykorisťovaným proletárom v manželstve, ako ho videl Engels, bola žena, manželka, podľa neho v podstate inštitucionalizovaná prostitútka.²

Z čoho bol obvinený o stošesťdesiat rokov Rocco Buttiglione? V tom istom Bruseli, kde pôsobili Marx a Engels? Nuž z toho, že

chce ženu, manželku, matku udržať v tomto proletárskom postavení aj v 21. storočí. A to je také prehrešenie, že sa zaň politicky popravuje už len v prípade podozrenia. Veď si len predstavte! Stošesťdesiat rokov ľavicového boja za vyslobodenie ženy z okov tradičnej rodiny a komisárom Únie má byť človek, ktorý si myslí, že manžel by mal ochraňovať manželku? To sme za stošesťdesiat rokov od Engelsových čias nepokročili?

Ale pokročili. Buttiglione nemal šancu.

Ako sa vyvíjal tento stošesťdesiatročný oblúk?

Západoeurópske salóny a univerzity polovice 19. storočia, najmä v Nemecku, Francúzsku a v Anglicku - tam sa zrodila idea, ktorá sa mala do konca storočia rozlítať po celej Európe a ktorej malo patriť celé dvadsiate storočie. Tam napísal Západoeurópan Marx aj svoj Kapitál, tam sa vytlačili a rozširovali všetky jeho diela. Dávno predtým, než komunistická revolúcia ovládla obrovský ruský štát, si komunistické myšlienky na Západe našli cestu od intelektuálov k robotníckym masám a cestu do národnej aj internacionálnej politiky. Na Západe vznikali prvé marxistické politické strany, ktoré sa postupne dostali do parlamentov. Tam vznikla I. i II. Internacionála. Tam sa marxizmus postupne diferencoval do najrôznejších odnoží, ktorým bolo súdené v nasledujúcich desaťročiach i navzájom medzi sebou súperiť. Avšak tieto odnože nikdy nezabúdali, že i keď už možno nie sú rodnými *bratmi*, tak sú prinajmenšom *bratrancami*. Bratrance musia držať spolu, ak ide i zápas so spoločným nepriateľom. A kto ním je? Listina spoločných nepriateľov sa počas desaťročí menila. Nikdy z nej však nevypadlo kresťanstvo a jeho hodnotový systém. „Náboženstvo je ópium ľudstva!“ Tento Marxov výrok zjednocoval všetkých jeho nasledovníkov.

Úspešný ozbrojený puč vo veľkej ruskej krajine v roku 1917 spôsobil, že najsilnejšou odnožou marxizmu v 20. storočí sa stal marxizmus-leninizmus. Uľjanov Lenin založil prvý komunistický štát sveta a postavil sa tak na roveň teoretickým zakladateľom Marxovi a Engelsovi. V nepokojných rokoch po I. svetovej vojne vznikali komunistické strany podľa vzoru Leninových boľševikov takmer vo všetkých európskych krajinách. Poväčšine boli vazalmi Moskvy, mladšími

bračekmi. Západoeurópski komunisti mali tiež svoje strany, svojich oddaných prívržencov, svoju tlač, svoju intelektuálnu avantgardu. Ruskí komunisti však mali už i svoj veľký štát, a teda i armádu a všetky finančné štátne zdroje. Preto sa hlavným mestom svetového komunizmu stala Moskva. R Moskve sa upierali zraky Leninových bračekov i bratrancov.

V prvej polovici 20. storočia takmer došlo k víťazstvu komunizmu v dvoch veľkých západoeurópskych katolíckych krajinách. V Španielsku víťazstvu komunizmu zabránila iba krvavá občianska vojna a Francova diktatúra. V roku 1948 sa konali druhé po vojnové demokratické voľby v Taliansku. Víťazstvu komunistickej strany zabránila mimoriadna mobilizácia všetkých protikomunistických síl. Talianska komunistická strana však ostala v nasledujúcich desaťročiach najsilnejšou komunistickou stranou na západ od železnej opony. Svetová komunistická revolúcia, ktorá podľa Lenina mala nastať po víťazstve komunizmu v Rusku, sa síce nekonala, ale napriek tomu sa komunizmus tešil v Európe i Amerike povesti čohosi moderného a pokrokového. Čohosi, čomu patrí budúcnosť. Budúcnosť, naopak, nemala patriť učeniu Ježiša Nazaretského. V intelektuálskych kruhoch Európy mali prokomunistickí intelektuáli pocit prevahy.

Byť komunistom alebo jeho sympatizantom skrátka bolo „cool“.

V dvadsiatych a tridsiatych rokoch minulého storočia nespočetné významné mená západnej kultúry sympatizovali s komunizmom. John Reed, Pablo Picasso, Charlie Chaplin, H. G. Wells, G. B. Shaw, Henri Barbusse, Lion Feuchtwanger, Louis Aragon. Po víťazstve nad Hitlerom získala komunistická idea nimbus neporaziteľnosti a získavala si nové generácie podporujúcich intelektuálov ako Jean Paul Sartre a ďalší. Na Slovensku si atmosféra komunistickej jari už pred vojnou podmanila mladého Gustáva Husáka, Ladislava Novomeského, Vladimíra Clementisa, Daniela Okáliho, Dominika Tatarku, po vojne pribudli zelóti ako Ladislav Mňačko. Ale i obyčajní ľudia obdivovali sovietsky komunizmus a chceli sa na ňom podieľať. Tisíce ľudí z rôznych národov Európy i Američanov sa vydávali do sovietskeho Ruska. Chceli tiež budovať komunizmus. V dvad-

siatych rokoch sa tak do Ruska spolu so svojimi rodičmi dostal malý Alexander Dubček.

Nič nie je také silné ako idea, ktorej príde jej čas. Idea komunizmu bola nesmierne silná. Jej sila sa ukazovala vo chvíľach, keď si jej sympatizanti museli voliť medzi jej obdivom a uznaním reality. Väčšina si v takej voľbe zvolila obdiv.

Aj vtedy, keď realita bola tá najstrašnejšia.

Hladomor a teror, ktoré vraj neboli

„Nech žiadny pamätník na moju pamiatku nenesie znak kríža.“
George Bernard Shaw

Nebolo hroznejšieho zločinu boľševikov ako kolektivizácia roľníctva v rokoch 1929 - 1933. Vyvolala hladomor, ktorý zahubil milióny obyvateľov Ruska, Ukrajiny a Kazachstanu. Roľko ľudí umrelo od hladu? Päť miliónov? Osem? Desať? Nevedno. Tomu sa už povie tragédia, keď neviete určiť počet obetí s presnosťou na milión. Sedliaci umierali vo svojich dedinách, kde im štát rekviroval obilie. Umierali na uliciach miest, kam zo zúfalstva pred hladom utiekli. Umierali na Sibíri, kde boli násilne vysťahovaní. Ešte v 90. rokoch bolo na ukrajinskom demografickom strme života vidno, že akýsi neviditeľný zub z neho odhryzol veľké množstvo ľudí, ktorí mali byť práve šesťdesiatnikmi. Tí chýbajúci šesťdesiatnici - to boli malé deti, ktoré umierali počas hladomoru ako prvé. Ukrajinská vláda sa dnes snaží, aby čo najviac parlamentov sveta prijalo vyhlásenie, ktorým sa uznáva, že k tejto obrovskej tragédii došlo. Národná rada Slovenskej republiky prijala takéto vyhlásenie v roku 2008. Až do pádu komunizmu v Sovietskom zväze bol hladomor, spôsobený komunizmom, odsúdený na neexistenciu. Propaganda režimu dokázala čiastočne zatajiť túto kataklizmu i pred zahraničím.

Nie však bez pomoci bratrancov.

Niet väčšej novinárskej legendy v USA, ako je „Old Gray Lady“, čiže Stará Šedivá Dáma. Sú to New York Times. Jeden a pol storočia určujú trend v liberálnej žurnalistike v Amerike i vo svete. V tridsiatych a štyridsiatych rokoch bol vedúcim korešpondentom New York Times v Moskve Walter Duranty. R Durantyho reputácii prispeľo, že mu Stalin dal osobne interview v roku 1929. A Duranty sa mu odvdáčil. Začiatkom 30. rokov písal v New York Times články o ekonomickej situácii v Sovietskom zväze. Pripúšťal v nich istú brutalitu, s akou kolektivizácia prebieha, avšak dával jej akýsi punč nevyhnutnosti. Podľa neho to proste v Rusku inak nešlo. Celkovo vyznievali články odobrujúco pre Stalinovu politiku.³ Za tieto články dostal v roku 1932 Pulitzerovu cenu. Pulitzerova cena je najvyššie žurnalistické ocenenie v USA.

„Každá správa o hladomore v Rusku je dnes prehánaním alebo zlomyseľnou propagandou,“ napísal v New York Times 23. augusta 1933, keď už zomreli milióny.⁴ Tak sa New York Times nezmazateľne zapísal do dejín popierania holokaustu ruského a ukrajinského sedliactva.

Stalin bol vdáčný. Roncom roka Durantymu adresoval tieto slová: „Vykonali ste dobrú prácu vašim informovaním o Sovietskom zväze, hoci nie ste marxistom, pretože sa pokúšate hovoriť o našej krajine pravdu...“⁵ Po desaťročiach, keď sa pravda ukázala, viedli sa diskusie i o tom, že Durantymu treba Pulitzerovu cenu odňať. Nikdy sa tak ale nestalo.

Boli novinári, ktorí písali o strašnej pravde. Mladý reportér Gareth Jones po návrate z Ruska napísal v Manchester Guardian: „Nie je chleba. Umierame. Tento plač prichádza zo všetkých kútov Ruska...“ Duranty reagoval na Jonesa ďalšími článkami, v ktorých Jonesove odhalenia poprel.⁶ Boli i takí, ktorí vo voľbe medzi sympatiami voči komunizmu a pravdou zvolili pravdu. Malcolm Muggeridge, ktorý prišiel do Moskvy tiež ako novinár sympatizujúci s komunizmom, rýchlo pochopil realitu hladomoru a neskôr nazval Durantyho „najväčším luhárom, akého v žurnalistike stretol“.⁷ Duranty nebol jediným popieračom hladomoru. Louis Fischer, korešpondent The Nation, písal rovnako ako Duranty, s tým rozdielom, že po II. svetovej

vojne sa s komunizmom rozišiel.⁸ Hladomor popierali po návšteve Sovietskeho zväzu ľavicoví intelektuáli G. B. Shaw, Herbert G. Wells i trojnásobný francúzsky premiér, člen Radikálnej socialistickej strany Edouard Herriot. „Ukrajina je ako záhrada plná kvetov," povedal po návšteve Herriot.⁹

Príbeh Herriota, Durantyho, Wellsa, Shawa, Fischera a ďalších nie je príbehom osamelých jednotlivcov. Je to príbeh celej západnej spoločnosti, rozpoltenej vo vzťahu ku komunizmu. Poctivý ľavičiar George Orwell o tom napísal: „Považovalo sa za správne informovať o hladomore, ak sa prihodil v Indii, a zatajovať ho, ak sa stal na Ukrajine."¹⁰

V druhej polovici 30. rokov rozpútal Stalin ďalšiu vlnu teroru, tentoraz v samotnej komunistickej strane. Počet popravených sa pohyboval do milióna osôb, počet uväznených bol ešte vyšší.¹¹ Súčasťou teroru boli zmanipulované politické procesy s členmi starej „leninskej gardy" - Zinovievom, Ramenevom, Bucharinom, Radekom a ďalšími, ktoré prebiehali verejne. I toto Stalinovo násilie nachádzalo ospravedlnenie na Západe. Samozrejme, Walter Duranty aj tentoraz Stalina podporil. Smutnou kapitolou bolo pôsobenie amerického veľvyslanca v Moskve Josepha E. Daviesa, ktorý sa na procese osobne zúčastňoval ako divák. Svoju vládu ubezpečoval, že proti obvineným sú dôkazy, ktoré sú nad všetku rozumnú pochybnosť. Veľvyslanca Daviesa nezaujímalo, že ľudia v Rusku hromadne miznú a nijako ho netrápili ani osudy Američanov, ktorí sa prisťahovali do Ruska a tiež sa stávali nevinnými obeťami čistiek. Stalinovi chcel až natoľko vyjsť v ústrety, že presadzoval vydanie disidenta Viktora Ravčenska do Sovietskeho zväzu.¹²

Davies bol úspešný bohatý právnik. V jednom vyhratom právnom spore zarobil dva milióny dolárov. Roľké miesto v pomyselnom rebríčku „užitočných idiotov", ako nazýval podobné typy Lenin, mu patrí? A ako sa správal jeho hlavný zamestnávateľ, americký prezident Franklin Delano Roosevelt? Bývalému veľvyslancovi v Sovietskom zväze Williamovi Bullittovi pred Jaltskou konferenciou povedal: „... *Mám pocit, že Stalin nechce nič, len bezpečnosť pre svoju krajinu, a myslím si, že ak mu dám všetko, čo môžem, a nebudem od*

neho na oplátku nič žiadať, noblesse oblige, nebude chcieť nič anektovať a bude spolupracovať pre svet demokracie a mieru. ¹³

Komunizmus vo východnej Európe potom trval štyridsať rokov.

George Bernard Shaw bol nepochybne človek veľkého intelektu. Bol priateľom katolíckeho veľikána Gilberta Keitha Chestertona, ale viac veril sovietskym komunistom. Máloktoľ západný intelektuál zašiel tak ďaleko, aby priamo obhajoval železnú päť komunistickej strany, Črezvyčajnuju komissiju ČEKAA jej nástupnícke organizácie. Shaw tak urobil. Keď čítame jeho predhovor k vlastnej hre *On the Bocks* (Na skalách), vidíme, že jeho naivná dôverčivosť voči komunizmu ide ruka v ruke s jeho odporom voči organizovanému náboženstvu, najmä kresťanstvu.¹⁴ Je to tragické čítanie a človek pri ňom pociťuje ľútosť voči dôverčivému intelektuálovi.

Ale počkajme s ľútosťou. Dopadli vari zle títo obhajcovia masového teroru, vplývajúci svojimi názormi na milióny Európanov a Američanov, ktorí potom rozprávali a zmýšľali o komunizme tak ako oni? Veď nedopadli zle.

Durantymu a New York Times Pulitzerovu cenu nikto neodňal. New York Times stále poučuje svet, čo je pokrokové a čo nie. Boosevelt je stále vykresľovaný ako jeden z najväčších amerických prezidentov. Davies bol dlhé roky úspešný diplomat, Herriot bol úspešný politik. Shawovi i Wellsovi ostala aj po smrti povest' úspešných celeb'rít. Sú po nich pomenované ulice i námestia, na verejnosti stoja sochy mnohých z nich.

Spýtajme sa, ako sa vodilo tým, ktorí na Západe otvorene hovorili, že komunizmu je neľudský systém? Ktorí otvorene odhaľovali štatistiku obetí jeho násilia? Ktorí sa s ním nehodlali zmierovať? Ako sa darilo západným antikomunistom?

Aj to sú zaujímavé príbehy.

Komunisti, antikomunisti a anti-antikomunisti

„Je to ríša zla.“

Ronald Reagan o Sovietskom zväze

„Prejav o ríši zla bol primitívny.“

Anthony Lewis, New York Times

Na Západe teda bolo nemálo sympatizantov sovietskeho komunizmu. Ale týchto „Leninových bratov“ nebolo dosť nato, aby urobili Západ komunistickým. Západ však nebol ani antikomunistickým. Žilo tam príliš veľa ľudí, ktorí síce komunistami neboli, ale viac ako proti komunizmu boli proti antikomunizmu. Títo *bratrance* boli anti-antikomunistami. verili, že aj demokratický Západ i komunistický sovietsky tábor majú svoje chyby a nedostatky, že sú v podstate morálne na tej istej úrovni. Anti-antikomunisti považovali antikomunizmus za prejav zaostalosti a netolerancie. Odsúdiť jednoznačne komunizmus? Povedať, že Západ má jasnú morálnu prevahu? To bolo pre nich primitívne a čiernobiele videnie sveta.

Anti-antikomunistov bolo dosť nato, aby to západným antikomunistom kedykoľvek osladili. Západný anti-antikomunizmus možno ilustrovať na osudoch štyroch Američanov. Jeden z nich bol kedysi komunistom a sovietskym špiónom. Ďalší dvaja sa stali americkými prezidentmi. Štvrtý bol dvakrát zvolený do amerického Senátu za štát Wisconsin. Ich mená sú Whittaker Chambers, Richard Milhous Nixon, Ronald Wilson Reagan a Joseph McCarthy. Začnime Whittakerom Chambersom, mužom, ktorý po vojne rozdelil Ameriku. Jeho príbeh je kľúčom k pochopeniu americkej politiky v období studenej vojny.

V roku 1939 ruský antikomunistický emigrant Isaac Don Levine predstavil námestníkovi ministra zahraničných vecí Adolphovi Berlemu štyridsaťročného nenápadného zavalitého muža. Muž povedal Berlemu asi toto: „Som Whittaker Chambers. Bol som komunistom a sovietskym špiónom. Skončil som s tým a chcem prehovoriť o sovietskych špiónoch, ktorí pracujú na amerických ministerstvách.“ Chambers začal hovoriť mená a neboli to žiadni bezvý-

znamní ľudia. Najprominentnejšie meno bolo Alger Hiss, významný úradník na americkom State Departmente, ministerstve zahraničných vecí, s ktorým Chambers osobne spolupracoval.¹⁵

Berle informoval prezidenta Roosevelta aj FBI, ale nič sa neudialo. O dva roky našli v hotelovej izbe zastreleného Waltera Krivického¹⁶. Krivický bol bývalým sovietskym spravodajským dôstojníkom, ktorý po pakte Hitlera a Stalina prebehol na americkú stranu. Bol to práve Krivický, ktorý presvedčil Chambersa, aby začal hovoriť. Berle si uvedomil, že Chambers môže skončiť ako Krivický, a preto opäť zalarmoval FBI. Tá Chambersa vypočula, ale stále ho nebrala vážne. Alger Hiss medzitým na ministerstve stúpal hore a stal sa členom americkej delegácie v Jalte, kde Roosevelt, Churchill a Stalin rozhodovali o povojnovom usporiadaní sveta. Vzápätí už bol generálnym tajomníkom Konferencie Spojených národov v San Franciscu, ktorá pripravila vznik OSN. V roku 1945 však došlo k ďalšej defekcii. Elisabeth Bentleyová, tiež komunistka a sovietska špiónka, prehovorila a jej informácie potvrdzovali to, čo hovoril Chambers.¹⁷

Potom už spoznala Chambersa celá Amerika. On i Alger Hiss vypovedali pred HUAC - Výborom Snemovne reprezentantov pre vyšetrovanie neamerickej činnosti. Hiss všetko poprel, dokonca i to, že Chambersa poznal. Chambers však predložil zjavné dôkazy, že Hiss klame. Predložil podrobné dokumenty ministerstva zahraničných vecí, ktoré mu Hiss odovzdával pre Sovietov. Hiss sa teda dopustil krivoprišažníctva a zaň bol odsúdený a väznený. Odsedel si štyri roky.¹⁸

Súdny a parlamentný konflikt Chambers - Hiss sledovala celá Amerika. Kto má pravdu? Chambers alebo Hiss? Hissa podporovala liberálna Amerika, Chambersa konzervatívna kresťanská Amerika. Aj redakcia časopisu Time, kde Chambers pracoval, sa rozdelila na chambersovcov a hissovcov. Chambers napokon z redakcie odišiel.

Na Chambersov rozchod s komunizmom sa treba pozeráť cez prizmu jeho obrátenia ku kresťanstvu. Vlastný zápas a zápas celej Ameriky so sovietskym komunizmom chápal nie ako politický zápas, ale duchovný. „Komunistická vízia je vízia človeka bez Boha,“ hovoril. Tým, čo hovoril a písal, pôsobil až mysticky. Naopak, Al-

ger Hiss bol prototypom moderného liberálneho Američana, človek osvietený. Na jeho strane boli ľudia, ktorí si želali ilúziu spolupráce s komunizmom. Človek ako Chambers na mnohých z nich pôsobil bigotne a fanaticky.

Lenže Chambers hovoril pravdu a Hiss klamal. Ukázalo sa, že proti komunizmu sa vedel postaviť mystický znovuzrodený kresťan Chambers a naivne vyzneli ľudia pestujúci si imidž tolerancie. Liberálna Amerika bola svojou prehrou a Hissovým odsúdením roztrpčená a verdikt neprijala. Spor o Chambersa a Hissa sa viedol mediálne a politicky ešte desaťročia.

Chambers umrel v roku 1961. Prežil ťažký život, ešte predtým ako súd odsúdil Hissa za krivú prísahu, sám Hiss v inom procese neúspešne zažaloval Chambersa za nactiutľhanie a Chambers žil nejaký čas v hrozbe finančného zruinovania. Liberálne médiá boli na strane Hissa. Novinári z Washington Post sa Chambersovi vyhrážali, že ho zničia¹⁹. Postoj týchto médií možno charakterizovať už nám známym vzorcom. Radšej komunista ako kresťan.

Chambers napísal v roku 1952 autobiografiu *Svedok*. Tá kniha sa číta ťažko, no nie preto, lebo je objemná. Je to kniha o krížovej ceste kresťana v modernej dobe, kresťana, ktorý chce podať svedectvo o pravde. Nie v komunistických, oficiálne ateistických krajinách, ale v Amerike, kde hlásiť sa k Biblii patrilo k dobrému tónu.

Od momentu výpovede pred HUAC v roku 1948 Chambersa zásadne podporoval dovtedy neznámy tridsaťročný kalifornský republikánsky kongresman. Jeho meno bolo Richard Milhous Nixon. Nixon bol iba rok členom snemovne, ale po kauze Chambers - Hiss ho poznala celá Amerika. V roku 1950 už kandidoval do Senátu. Bol zvolený vďaka vlne ľudového antikomunizmu, keď sa mu podarilo odstrániť demokratickú senátorku Helen Gahagan Douglasovú legendárnym obvinením, že je „celá ružová až po spodnú bielizeň“. Inými slovami, v našej terminológii povedal o nej, že je „Leninova sesternica“. V roku 1952 si ho už Dwight Eisenhower vybral za viceprezidenta. Vďaka Chambersovi trvala Nixonovi cesta od bezvýznamnosti k úradu viceprezidenta iba štyri roky.

Zároveň však začal jeho obojstranne nenávistný vzťah s liberálnymi médiami, ktoré považovali Hissa ešte viac za Nixonovu obeť ako Chambersovu. Vo svojej knihe *Šesť kríz Nixon* v roku 1962 píše: „Hissov prípad mi priniesol celonárodnú slávu. Zanechal však i rezíduú nenávisť a nepriateľstva voči mne - nielen medzi komunistami, ale i podstatnými segmentmi tlače a intelektuálnej komunity.“ Nixon vysvetľuje prečo: „Najlepšia cesta, ako si znepriateliť niekoho, kto sa považuje za intelektuála, je dokázať mu, že sa zmýlil... vo veci tak poznačenej emóciami, ako bol Hissov prípad.“²⁰

Štvrtstoročie po Hissovom prípade získali tieto médiá Nixonov skalp. Po afére Watergate vytvorili takú hystériu, že Nixon v lete 1974 rezignoval z úradu prezidenta. Bola to pomsta za Nixonov antikomunizmus z konca štyridsiatych rokov. Anti-antikomunizmus zvíťazil. Vo volebnom roku 1972 Washington Post priniesol sedemdesiatdvaťkrát na titulnej strane správu o rodiacej sa afére Watergate.²¹ Možno namietajú, že Nixon si svoj pád privodil svojimi politickými pokleskami. Historik Paul Johnson, a nielen on, sa domnieva, že všetky Nixonove previnenia, ktoré v afére Watergate vyplávali na povrch, boli vlastné i Nixonovým prezidentským predchodcom. Tým to však médiá tolerovali. Nixona, naopak, démonizovali.²²

Jeden z čitateľov Chambersovho *Svedka* bol aj Ronald Reagan. Podľa jeho vlastných slov táto kniha bola míľnikom na jeho premene z demokrata na antikomunistického republikána. Reagan v roku 1984 posmrtné udelil Whittakerovi Chambersovi prezidentskú Medailu slobody.²³

Whittaker Chambers o komunizme povedal: „V komunizme vidím ohnisko skoncentrovaného zla našich čias.“ Desaťročia potom, čo tento výrok vypovedal, 8. marca 1983 vo floridskom Orlande zaznela ozvena Chambersových slov tak silno, že preletela celým svetom. Americký prezident Ronald Reagan vo svojom prejave pred Národnou asociáciou evanjelikálov označil Sovietsky zväz za ríšu zla.^{24V}

Nie je náhoda, že Reagan predniesol svoj „Evil Empire Speech“ práve pred týmto auditóriom. Vedel, že na týchto ľuďoch sa môže v zápase s komunizmom spoľahnúť, že títo ľudia už len pre svoju vieru sa komunizmom nikdy nedajú ohlúpnuť. Lenže jeho prejav bol

o komunizme iba okrajovo. Hovoril aj o zvrátenosti potratov, o vytlačaní náboženstva zo škôl, o hrozbe drog. Hovoril o tom, že zápas, ktorý vo svete prebieha, nerozhodnú rakety, lebo je to zápas duchovný. Práve preto to ani nebol štváčsky prejav. Reagan hovoril aj o tom, že sa treba modliť i za tú druhú stranu. A hovoril i o Whittakerovi Chambersovi. Bol to náboženský prejav.

Takto to predsa nejde, ohŕňala nos nad prejavom znechutená liberálna a anti-antikomunistická Amerika na čele s médiami. Veď treba dialóg. Lenže takto to šlo. O pár rokov prišiel Gorbačov s glasnosťou. A samotní Rusi začali písať o svojej ríši také veci, že bolo jasné, že Reagan nepreháňal. Rok po Reaganovom odchode z úradu komunizmus v Európe padol.

Príbeh štvrtého muža sa začal dva týždne potom, čo súd odsúdil Algera Hissa za krivoprišažníctvo. Senátor Joseph McCarthy predniesol 9. februára 1950 vo Wheelingu v Západnej Virgínii svoj slávny prejav. Hovoril o infiltrácii amerických inštitúcií komunistami a sovietskymi špiónmi. Uviedol, že disponuje zoznamom takýchto ľudí. Prejav ho dostal do centra mediálnej pozornosti. McCarthy však nikdy neuviedol žiadne nové meno, iba také, ktoré boli už zverejnené niekým iným. Bol politikom, ktorý chcel mediálnu pozornosť, keď vysadol na koňa antikomunizmu, musel na ňom potom i cváľať. Na to však schopnosť nemal. Na seriózne parlamentné vyšetrovanie, ktoré by prinieslo nové a presné poznatky, sa nikdy nezmohol. Od roku 1954 bol už politicky skompromitovaný. Zomrel ako senátor v roku 1957. A tak v podstate iba dal meno niekoľkoročnej ére konca štyridsiatych a začiatku päťdesiatych rokov. Bol to „mccarthyizmus“.

McCarthy túto „svoju“ éru nezačal. Tá začala niekoľko rokov pred prejavom vo Wheelingu, prinajmenšom od Chambersovej výpovede pred parlamentným kongresovým výborom. Keďže nikdy nepovedal žiadne nové meno, nemožno ho ani obviňovať, že zničil nespriaznenými obvineniami konkrétnym ľuďom život. Joseph McCarthy hovoril v zásade pravdu, keď hovoril o komunistickej infiltrácii v Amerike. Dôkazom bol prípad Chambersa a Hissa i mnoho ďalších. Jeho politickú nešikovnosť však využili anti-antikomunistické sily na to, aby spochybnili samotný fakt, že komunistická infil-

trácia bola vážnou realitou. A tak sa zrazu všetko malo stať iba obyčajným honom na čarodejnice.

Netreba ani dodávať, že anti-antikomunistické americké médiá hodnotili „mccarthyizmus“ celé roky rovnako ako moskovská Pravda.

Nad príbehmi štyroch Američanov visí znepokojivá otázka. Áno, mali pravdu. A ich pravda napokon viedla k totálnej prehre jednej vetvy košatého marxizmu. Sovietsky komunizmus, teda marxizmus-leninizmus skolaboval a zanikol. Takže títo štyria zvíťazili.

Zvíťazili?

Verejná osoba zvíťazí, ak jej víťazstvo morálne odobrí kultúra krajiny. Film, literatúra, hudba, architektúra. Ak je však kultúrna obec proti vám, toto víťazstvo vám nikdy nedopraje.

Nakrúti niekedy Hollywood film o konverzii Whittakera Chambersa, o jeho hrdinskom zápase s hrozbou, ktorá hrozila nielen jeho krajine, ale celému svetu? Asi nikdy. V encyklopédii Wikipédia pod heslom Bibliography for Whittaker Chambers nájdete tri filmy, v ktorých vystupuje Chambersova osoba. Pri Concealed enemies z roku 1984 a The trials of Alger Hiss z roku 1980 je poznámka, že sú pro-hissovské.²⁵ Ďalším je Nixon Olivera Stonea z roku 1995. Tam sa Chambers len mihne. Divák netuší, čo pre Nixona znamenal.

V roku 1995 americká vláda odtajnila spis „Venona“. Od roku 1943 americké a britské spravodajské služby zadržovali a rozkodovali tisíce telegramov, ktoré v rokoch druhej svetovej vojny posielali do Moskvy sovietski spravodajskí agenti. Zo spisu vyplývalo, že jeden z nich s krycím menom „Ales“, je Alger Hiss.²⁶ „Venona“ potvrdzovala, čo hovoril Chambers pred pol storočím.

Ako dnes pristupuje Hollywood k Nixonovi? Nixon je schopný politik, ale buď posadnutý démonmi alebo je to démon sám. Stonov film je dobrou ilustráciou. Na portáli Youtube možno nájsť záznam známeho Nixonovho vystúpenia po jeho prehre vo voľbách guvernéra Kalifornie v roku 1962. Nixon oznámil novinárom, že už nikdy si doňho nekopnú, lebo toto je jeho posledná tlačová beseda.^{27V} Rovnako tam možno nájsť príslušnú scénu z fil-

mu, kde Nixona zahral Anthony Hopkins.^{28v} Rozdiel je do očí bijúci. Skutočný Nixon sa toho dňa síce správal voči novinárom odmerane, ale vystupoval dôstojne, pokojne a skoncentrovane. Naopak, v Hopkinsovom podaní pôsobil ako psychopat. Spotený, agresívny, s výrazom štvanej zveri.

Podobne stoja za porovnanie niektoré skutočné Nixonove vystúpenia, tiež dostupné na Youtube, so scénami z najnovšieho nixonovského filmu Nixon/Frost. Film režiséra Rona Howarda z roku 2008 hovorí o vzniku série rozhovorov, ktoré natočil novinár Dávid Frost s Nixonom v roku 1977. Šlo o prvé vystúpenie Nixona po trojročnom mlčaní, preto boli rozhovory v televízii veľmi sledované.

V jednej scéne Nixon jednou vetou vysvetľuje, že niektoré veci sú v kompetencii prezidenta, a preto, keď ich urobí, nie je to nelegálne. Skutočný Nixon vyslovuje vetu „When the president does it, it is not illegal“ pokojne a mierumilovne.^{29v} Herec Frank Langella ju vyslovuje agresívne a hrubo.^{30v} Skrátka hrá Nixona, ktorý je presvedčený, že môže všetko, človeka bez citu pre zákonnosť.

Šesťdesiat rokov od Hissovho prípadu démon ostáva démonom.

Ronald Reagan sa skutočne narodil pod šťastnou hviezdou, lebo dopadol zo všetkých štyroch najlepšie. Pomenoval ríšu zla a tá padla bezprostredne po jeho vláde. Príliš veľký a epochálny úspech, než aby sa dal zatajiť. Reagan leninský marxizmus proste porazil. Reaganov zápas s komunizmom sa začal hneď po vojne v Hollywoode, v ktorom mala americká komunistická strana silné zastúpenie medzi hercami a filmovými tvorcami.³¹

V roku 2003 americká televízia CBS nakrútila seriál „Reaganovci“, kde bývalého prezidenta hral James Brolin, manžel Barbary Streisandovej, ktorá názorovo stojí naľavo od najväčších hollywoodskych ľavičiarov. V súvislosti s ľuďmi chorými na AIDS autori vložili do Reaganových úst výrok: „Rto žije v hriechu, umrie v hriechu.“ Reagan nikdy nič také nepovedal. Po zverejnení týchto podrobností zo scenára a po nasledujúcej kritike konzervatívcov CBS film neodvysielala.³² Odvysielali ho na inej, káblovej televízii bez inkriminovaného výroku. Ronald Reagan bol už vtedy v pokročilom štádiu Alzheimerovej choroby. Táto pomsta bola drobná.

Najhoršie dopadol nešikovný senátor, ktorý si tak rád vypil. Joe McCarthy povedal pravdu, ale stal sa pre liberálny establishment synonymom zla. „McCarthyizmus“ je ekvivalent honu na čarodejnice. To, že tie „čarodejnice“ v McCarthyho ére v Amerike skutočne boli, nie je podstatné. Konzervatívni komentátori zaňho bojujú doteraz. Ann Coulterová napísala na jeho obhajobu v roku 2003 knihu *Treason*.

Aké víťazstvo teda utŕžili naši štyria bojovníci? Spýtajme sa, či ich domáci oponenti, liberálni anti-antikomunisti, prehrali. Neprehrali. Veď vynášajú súdy histórie. Je pravda, že každý, kto si prečíta Chambersovho *Svedka*, vie, ako tragicky sa mýlili. Lenže ľudia nečítajú hrubé knihy. Ľudia chodia do kina a pozerajú televíziu. A tam vidia iný obraz.

Bratia sú mŕtvi, nech žijú bratranci!

„Ďalšia nastávajúca veľká heréza bude jednoducho útokom na morálku, najmä na sexuálnu morálku.... Bláznovstvo zajtrajška nie je v Moskve, ale skôr na Manhattane.“

Gilbert Keith Chesterton: „The next heresy“, 1926

Príťažlivé bláznovstvo napokon svoju príťažlivosť stratí. V roku 1956, 25. februára, predstúpil vodca sovietskych komunistov Nikita Chruščov pred delegátov XX. zjazdu KSSZ a predniesol svoj „tajný prejav“. Nič netušiacim delegátom oznámil, že Josip Vissarionovič Stalin, ktorý tridsať rokov viedol stranu, štát i medzinárodné komunistické hnutie, bol zločinec neobyčajného formátu. Ako píše historici Žores a Roj Medvedevovci „niekoľkým ľuďom prišlo zle a museli ich zo sály vyviešť alebo dokonca vyniesť“.³³

Kremeľské rubínové hviezdy síce žiarili naďalej, ale duchovné svetlo komunizmu, ktoré zalievalo svet, potemnelo. Toto nefunguje, začali si hovoriť ľudia. Veď to všetko stojí na strachu a terore. Marxizmu-leninizmu ešte mala byť dopriata celá jedna tretina storočia obrovskej moci. Bola to však moc bez príťažlivosti. To všetko už dáv-

no vedeli kresťania. Jednak boli prvými obeťami komunizmu, jednak komunizmus bol dávno odsúdený pápežmi ešte v 19. storočí. Pápež Pius XII. vydal v roku 1949 Dekrét proti komunizmu, podľa ktorého bol exkomunikovaný každý katolík, ktorý bol členom komunistickej strany.

Niektorí však potrebovali trochu viac času. V roku 1956 ten čas nastal pre tisíce a milióny. Jedným z nich bola superhviezda francúzskej kultúry, herec a šansonier Yves Montand. „Boli sme hlúpi a nebezpeční," povedal pokorne tento bývalý neformálny komunista.³⁴

Predstavte si, že ste boli komunista, že ste verili, že konečne je tu sila, ktorá všetko zlo sveta odstráni a voviede ľudstvo do pozemského raja. Predstavte si, že ste pohrdali starým svetom, (to znamená do istej miery kresťanstvom), a vášnivo ste sa sporili s jeho zástancami, mali ste ich za zaostalých zadubencov. A potom zistíte, že ste žili v ilúzii. Že to, čo ste podporovali, je dosť hrozné. Čo urobíte? Veľa možností nemáte. Môžete sa obrátiť ku kresťanstvu, k starej múdrosti. Urobili tak Whittaker Chambers, Malcolm Muggeridge, Elizabeth Bentleyová... Alebo naďalej budete považovať svojich doterajších odporcov za zadubených, hoci v kritike vašej stratenej ilúzie mali pravdu a vy ste sa mýlili. Musíte hľadať niečo „nové". Niečo nové „nové". Lebo to staré „nové" už nie je nové. Je to staré.

V roku 1968 sa v Londýne stretli dve sesternice z druhého kolena. Jedna bola prvá dáma francúzskeho filmu Simone Signoretová, manželka Yvesa Montanda. Tak isto ako manžel aj ona zamladi podporovala komunistickú ideu. Druhá bola Žofia Langerová, matka bratislavskej hviezdičky populárnej hudby 60. rokov Zuzky Lonskej. Žofia sa spolu so svojim manželom Oskarom, tiež presvedčeným komunistom, po komunistickom prevrate v Československu v roku 1948 vrátili zo Spojených štátov do Bratislavy a Langer sa čoskoro stal námestníkom povereníka výživy. Začiatkom 50. rokov bol nespravodlivo odsúdený v procese, ktorý nadväzoval na proces so skupinou Rudolfa Slánskeho. Z väzenia sa vrátil po amnestii v roku 1960. Jeho žena Žofia sa roky sama s deťmi pretĺkala životom.

Na stretnutí Žofia slávnej sesternici porozprávala o uväznení svojho muža. Sotva začala rozprávať, Signoretová jej skočila do reči:

„Ale keby ste ostali v New Yorku, tvojho muža by ako komunistu stihol pravdepodobne rovnaký osud.“ Žofia Langerová píše: „Zarazilo ma to. Keď ma prosila, aby som pokračovala v rozprávaní, povedala som, že to nemá význam ... jej poznámka odhalila čosi zo slepoty ľudí jej druhu.“³⁵

Naozaj to nemalo význam. Langerovej slávna sesternica sa iba pretransformovala z „Leninovej sestry“ na „Leninovu sesternicu“. Že je Stalin zlý, sa už nedalo poprieť. Tak aspoň nech antikomunistická Amerika ostane rovnako zlá.

A milióny v Európe a Amerike sa rozhodovali tiež medzi znovuobjavením kresťanstva a niečím novým „novým“. Geniálny Chesterton vedel dávno, že sa to bude týkať morálky, manželstva a vzťahov medzi mužom a ženou.

Vo vzduchu viseli otázky. Je triedny boj nevyhnutný, naozaj treba zoštatniť všetku výrobu? Je potrebné podporovať ekonomický komunizmus? Má vládnuť v štáte jedna komunistická strana? Treba parlamentnú demokraciu zrušiť? Vidíme, že je to tak v sovietskom tábore a nefunguje to. Ľudia z komunistického „raja“ stále utekajú. A napokon, nie všetky vlastnosti komunizmu majú opodstatnenie v učení Marxa a Engelsa, otcov zakladateľov. Áno, Marx hovoril o triednom boji i o zoštatnení výrobných prostriedkov. Ale jedna komunistická strana s absolútnou mocou v štáte, to je výmysel Lenina. A na triedny boj by sa dôraz klásť nemal. Prinieslo to príliš veľa mŕtvych.

Nenájde sa u otcov zakladateľov aj iná inšpirácia ako ekonomická? Neprijmú ľudia radšej vyslobodenie z pút biblickej morálky? Nehovorili otcovia zakladatelia, že v okovách je nielen proletár v továrni, ale že i žena - manželka je v okovách buržoázneho manželstva? Ci nie je neželané tehotenstvo pre ženu tiež okovami, ktoré ju kvária? Netreba vyslobodzovať deti spod područia svojich rodičov? Nie sú homosexuáli utláčanou menšinou? Nie je potrebné oslobodzovať spod útlaku migrantov z tretích krajín? Nie sme všetci v okovách nesprávneho a lživého vnímania našej minulosti?

Načo stavať revolučnú transformáciu spoločnosti na vyzývaní nás k tvrdej práci? Prečo ju nepostaviť na túžbe po pohodlí, na oby-

čajnej ľudskej slabosti, na nechutí plniť si morálne záväzky a povinnosti. Povinnosti manželov byť si verní a podporovať sa, povinnosti poslušnosti a úcty detí voči rodičom, povinnosti rodičov starať sa o svoje deti, povinnosti všetkých voči svojej krajine, povinnosti premáhať vlastné slabosti. Prečo neoslobodiť ľudí od trápenia hľadania pravdy, a nepovedať im, že v podstate žiadna neexistuje? Že existujú len rôzne názory. Prečo neponúknuť ľuďom zbavenie týchto povinností? Neotvára sa tu cesta, ako von zo sklamaní nad „starým“ komunizmom?

A bola to cesta. Tak vznikla nová ľavicová politická filozofia a nová ľavicová politika. Nemá žiadneho najvyššieho strážcu svojej čistoty, nemá svoj Kremľ. Jej mocenská štruktúra nie je hierarchická, ale sieťová. Nefunguje podľa príkazov, každý jej článok vie sám, čo má kedy hovoriť a robiť.

Preto nemá ani jasne dohodnuté meno. Patrick Buchanan ju v USA nazýva kultúrnym marxizmom, väčšinou ju tam však nazývajú liberalizmus. V Európe tomuto liberalizmu dávame aj prívlastok ľavicový. Keďže táto filozofia prináša revolučný pohľad na to, čo človeku prináša šťastie v intímnej sfére jeho vzťahov rodinných, sexuálnych, zavádza novú morálku v hraničných momentoch príchodu a odchodu ľudskej bytosti z tohto sveta, možno ju nazvať i filozofiou antropologickej revolúcie.

Táto filozofia a jej politika nás obklopuje dodnes a darí sa jej. Preskúmame ľudí, ľudské organizácie a udalosti, ktoré sú spojovacími článkami medzi marxizmom-leninizmom a novou ľavicovou politikou.

Ale rovnako si pripomeňme spojovacie články medzi ich protipólmi. Protipólom marxizmu-leninizmu bol antikomunizmus Chambersovho a Reaganovho strihu. Protipólom ľavicového liberalizmu dneška je hnutie pro-life.

Nechajme ďalej hovoriť príbehy ľudí.

Najprv pro-life, potom proti komunizmu

„Tradičný rodinný život a náboženstvo boli hlavnými nositeľmi starej kultúry. Preto bola politika potratov jedným z nástrojov žiadúcej deštrukcie predrevolučnej ruskej rodiny a ruskej kultúry.“
Andrej Popov: „The USSR“

Český preklad Chambersovho *Svedka* z roku 2005 má vyše sedemsto strán. Kniha má pätnásť kapitol, čiže na jednu pripadá v priemere takmer päťdesiat strán.

Ja tam však jedna prekvapujúco krátka. Má iba dva a pol strany. Posolstvo autora čitateľovi je jasné. Obsah kapitoly je taký významný, že si zaslúži samostatné pojednanie. Je to šiesta kapitola Dieťa. Autor v nej hovorí o narodení jeho prvého dieťaťa v roku 1933. Narodeniu dcéry predchádzalo rozhodnutie, či k narodeniu vôbec dôjde. Či manželka Esther nepôjde na potrat.

Chambers opisuje propotratovú atmosféru v podzemných amerických komunistických kruhoch. Dieťa bolo čosi, čo zdržiavalo a brzdilo v revolučnej práci. Časť komunistov si myslela, že komunist by vôbec nemal mať deti a že to je skrátka cena za jeho poslanie. Whittaker Chambers v zásade tieto názory zastával. „Ako komunist v ilegality som považoval za hotovú vec, že deti neprichádzajú do úvahy,“ píše a pokračuje: „Potrat bol proste bežnou súčasťou straníckeho života. Existovali komunistickí lekári, ktorí onú službu poskytovali za malý poplatok. Vyberavejší komunisti poznali liberálnych lekárov, ktorí poskytovali tú istú službu za väčší poplatok.“³⁶

Kresťanskí lekári samozrejme neposkytovali túto „službu“ za žiadny poplatok. Kresťania boli lojálnymi občanmi štátu rešpektujúcimi zákon. A zákon, ten Boží i ten americký, hovoril, že umelý potrat je nelegálny. Americkí komunisti však neposlúchali ani Boha ani svoju vládu, poslúchali iba Moskvu. A tam zákon hovoril niečo iné.

Ostáva historickým faktom, že prvým štátom sveta, ktorý legalizoval potraty, bolo Leninovo boľševické Rusko. Stalo sa tak na Leninov príkaz spoločným dekrétom ministerstva zdravotníctva a spravodlivosti 18. novembra 1920.³⁷ Umelý potrat je logickým vyústením mar-

xistického materialistického chápania sveta. „Potrat, ktorý ma dnes napĺňa fyzickou hrôzou, som vtedy - ako všetci komunisti - považoval za obyčajnú fyziologickú manipuláciu,“ hovorí Whittaker Chambers.³⁸ Logika potratu je v zhode s materialistickou podstatou triedneho boja. Plod je iba matéria, ale rovnako ani narodený člen reakčnej triedy nebol v komunistickej praxi triedneho boja osobou s rešpektovanými právami.

Chambersova veta o komunistických a liberálnych potratárskych lekároch ilustruje, ako je umelý potrat významnou spojnicou medzi sovietskym marxizmom a marxizmom kultúrnym. Spojnicou medzi *bratmi* a *bratrancami*.

S rozšírením sovietskeho komunizmu do krajín východnej Európy prišla do nich i legalizácia potratov. Takmer všade sa tak stalo hneď v prvom desaťročí komunistického panstva. V roku 1953 v Maďarsku, 1956 v Poľsku a Bulharsku, 1957 v Československu a Rumunsku, 1972 v Nemeckej demokratickej republike. Sovietsky komunizmus šiel ruka v ruke s umelým potratom. Umelý potrat bol súčasťou komunistickej duchovnej transformácie spoločnosti.

V dvoch prípadoch došlo k prechodnému zvratu. V roku 1936 po katastrofálnych demografických stratách spôsobených kolektivizáciou sa Stalinovi zažiadalo viac obyvateľov a zákon sprísnil. V roku 1955 sa však Sovietsky zväz vrátil k právnemu stavu pred roka 1936. Druhou výnimkou, rovnako z demografických dôvodov, bolo sprísnenie potratového zákonodarstva v Rumunsku za Ceaușescovej éry po roku 1966. Výnimky však len potvrdzujú pravidlo.

Komunistické štáty legalizovali potraty o celé desaťročia skôr, ako došlo k ich legalizácii v Amerike a západnej Európe. V súvislosti s tým vzniká obrovský paradox pri hodnotení pádu komunizmu v roku 1989. Ako sa vlastne majú pozerieť na túto epochálnu udalosť všetci pro-choice aktivisti a ich organizácie, ktorí považujú boj za „právo ženy na potrat“ za politicky prvoradú vec? Nebol pre nich logicky pád komunizmu pádom pokrokových síl, ktorým šlo o rovnakú *Vec* ako im? Veď v tom najpodstatnejšom sa zhodovali... Nie je pre všetkých bojovníkov za potrat rok 1989 miestami dokonca víťazstvom reakcie?

V dvoch východoeurópskych krajinách bol zápas za ochranu nenarodeného ľudského života súčasťou zápasu za zvrhnutie komunizmu. Bolo to na Slovensku, kde v roku 1986 tajná cirkev organizovala petíciu proti liberalizácii potratov. Bolo to i v Poľsku, kde už po čiastočne slobodných voľbách v júni 1989, ktoré boli výsledkom dohôd pri „okrúhlym stole“, začali noví poslanci za Solidaritu vyvíjať legislatívne iniciatívy proti potratom.³⁹

Kresťania takýto paradox pociťovať nemusia. Odmietajú komunizmus i potraty a nadobudnutie slobody po roku 1989 je pre nich i otvorením možnosti slobodne zápaŕ aj za ochranu nenarodených.

Pro-choice *bratrance* si tento svoj paradox uvedomujú a používajú trik, ktorý spočíva v tom, že spomínajú dve vyššie uvedené výnimky a tvária sa, ako keby tieto výnimky boli za komunizmu pravidlom. Hovoria pro-liferom: To chcete byť ako tí komunisti Stalin a Ceausescu? Nie. Je to naopak. To pro-choice aktivisti majú v otázke umelého potratu tú istú politiku, akú mal Vladimír Iljič Lenin, Nikita Chruščov, Leonid Brežnev, Mátyás Rákosi, János Kádár, Antonín Novotný, Gustáv Husák, Wladyslaw Gomułka, Edward Gierek, Wojciech Jaruzelski, Gheorghe Gheorghiu - Dej, Todor Živkov, Erich Honecker a Josip Broz Tito. Okrem toho ani za Stalina, ani za Ceausesca zďaleka nešlo o úplný zákaz potratov.

Vráťme sa však do Ameriky roku 1932.

Keď sa Chambersovci dozvedeli, že manželka Esther je tehotná, pociťili normálnu reakciu, teda radosť. Boli však komunistami svojho obdobia. „Ale boli sme takí zaborení do komunistického štýlu života, že radosť bola len prchavá a po nej prišiel smútok, že to dieťa mať nebudeme. Hovorili sme o tom, že manželka bude musieť rýchlo ísť na lekársku prehliadku a potrat si zariadiť.“⁴⁰ Lenže, keď sa Esther Chambersová vrátila od lekára, manželovi povedala: „Drahý môj. Nemôžeme urobiť tomu bábätku tak hroznú vec, tomu bábätku nie, môj drahý.“ Chambers píše, že ho zachvátila radosť. Narodila sa im krásna dcéra.

Slová Whittakera Chambersa vo *Svedkovi* nás nenechávajú ani na najmenších pochybách, aký význam mala táto udalosť pre jeho budúcu konverziu: „Nakoľko dokážem vysledovať dlhú cestu môjho

rozchodu s komunizmom, je toto zrejme jeden z jej hlavných zlomov - nie na vedomej rovine, ale na rovine nevedomého života." Píše o dieťati, „po ktorom sme túžili, dieťati, ktoré nás už pred svojím narodením neviditeľné viedlo von z tmy, ktorú sme si neuvedomovali, ku svetlu, ktoré sme ešte nevideli“.⁴¹

Ešte skôr, ako sa rozlúčil so sovietskym marxizmom, ktorému malo byť dopriate ešte polstoročie, sa Whittaker Chambers odvrátil od marxizmu kultúrneho, ktorému malo byť dopriate viac času.

Ešte skôr, ako sa odvrátil od komunizmu, stal sa pro-liferom.

Západ: od komunizmu k liberalizmu

*„Neverím v komunizmus o nič viac ako vy,
ale v našej krajine sú komunisti úplne v poriadku,
viacero najlepších priateľov, akých som mal,
sú komunisti.“*

Franklin Delano Roosevelt

Na príbehoch inštitúcií a ľudí Západu možno sledovať viac ako polstoročný proces postupného prechodu od sympatizovania so sovietskym komunizmom a od anti-antikomunizmu k modernému ľavicovému liberalizmu. Sú to ilustračné epizódy, ktorých zoznam možno dopĺňať skoro neobmedzene.

New York Times

Súčasťou tohto komunisticko-liberálneho oblúka je príbeh niektorých významných médií. Za všetky menujme New York Times. Je to možno najvplyvnejší denník sveta. Jeho medzinárodné vydanie, International Herald Tribune, nemôže chýbať medzi novinami, ktoré letuška ponúkne cestujúcemu pri vstupe do lietadla pri medzinárodnom lete.

V tridsiatych rokoch články v New York Times popierali Stalino-ve zločiny. Od konca štyridsiatych rokov do polovice deväťdesiatych

rokov prebiehal v Amerike zápas o vinu či nevinu Algera Hissa. New York Times stáli na Hissovej strane až do konca. V osemdesiatych rokoch kritizovali New York Times Ronalda Reagana za jeho „Evil Empire Speech“.

Obhajoba potratov a homosexualizmu je v denníku samozrejmosťou.

V marci 2010 New York Times udali tón celosvetových útokov na pápeža Benedikta XVI. pre pedofilné škandály. Podľa nie príliš vydateného editoriálu na titulnej strane pápež bol osobne zodpovedný za ich ututľávanie v cirkvi.⁴² Ozvena tohto článku zaznievala veľa dní v médiách mnohých krajín sveta vrátane Slovenska.

Demokratická strana USA

V Demokratickej strane boli nepochybne i antikomunistickí politici. Rennedyovci mali dlhoročné priateľské vzťahy so senátorom Josephom McCarthym. Faktom však je, že zlaté časy komunistickej infiltrácie v americkej administratíve sa datujú do obdobia prezidentov Demokratickej strany Franklina Delano Roosevelta a Harryho Trumana. Rooseveltova ústretovosť a dôverčivosť voči Stalinovi bola súčasťou príbehu rozšírenia sovietskeho impéria o krajiny strednej Európy.

Red' sa témy komunistickej infiltrácie šikovne (Richard Nixon) i menej šikovne (Joseph McCarthy) chopili republikáni, politici Demokratickej strany sa snažili fakty predkladané republikánmi bagatelizovať. Alger Hiss v roku 1945 predsedal medzinárodnej konferencii v San Franciscu, na ktorej bola pripravená Charta Organizácie spojených národov. Táto skutočnosť bola neskôr pre Trumana veľmi nepríjemná. Po prepuknutí Hissovej kauzy Truman o nej hovoril ako o „Red herring“, čo je idióm na označenie niečoho nepodstatného, čo odvádza pozornosť od podstatných vecí.

Laxnosť voči komunizmu stála Demokratickú stranu od roku 1952 dve ťažké porážky v prezidentských voľbách. Na anti-antikomunizmus stavila Demokratická strana v prezidentských voľbách 1964. Tentoraz úspešne. Seba postavili demokrati do pozície tých,

ktorí sa vedia so Sovietmi dohodnúť a kandidáta republikánov Barryho Goldwatera vykreslili ako antikomunistického zaslepenca, ktorý voviede Ameriku do atómovej vojny. Poslúžil na to nezabudnuteľný televízny „sedmokráskový“ klip.^{43V} Lyndon Johnson drvivo porazil Goldwatera.

Zároveň po desaťročia prebiehal postupný proces premeny Demokratickej strany na stranu amerického ľavicového liberalizmu. Míľnikom na ceste postupného vytlačania kresťanskej viery z verejnej politickej diskusie bol prejav prezidentského kandidáta demokratov Johna F. Kennedyho v Houstone v roku 1960. R prejavu sa ešte dostaneme.

Dnes tvoria demokrati stranu, v ktorej je nepredstaviteľné, aby jej prezidentský kandidát bol pro-life. Legálnosť umelého potratu je čosi ako sviatosť. V posledných dvoch desaťročiach sa čoraz viac stáva súčasťou jej programu presadzovanie požiadaviek homosexuálnej lobby. Je to strana kultúry smrti. Ilustráciou vývoja Demokratickej strany je celoživotný príbeh mladšieho brata prezidenta Kennedyho, senátora Edwarda Kennedyho, ktorému sa tiež budeme venovať.

Antonio Gramsci

Antonio Gramsci je prorok Jeremiáš západného marxizmu. Spoluzakladateľ talianskej Komunistickej strany PCI svojou teóriou kultúrnej hegemonie vysvetľoval, prečo neboli naplnené Leninove sny o svetovej revolúcii, ktorá sa mala konať po víťazstve bolševizmu v Rusku.⁴⁴ Podľa Gramscioho treba zabudnúť na to, že nejaké západoeurópske červené gardy dobyjú „Zimné paláce“ v krajinách západnej Európy. Takéto akcie patria do „vojny manévru“. Tej však musí predchádzať „vojna o pozície“. Najprv sa musia dostať revolucionári do pozícií v ustanovizniach, ktoré rozhodujú o kultúre. Masy sú totiž pod vplyvom starej kultúry, ktorú určuje kresťanstvo, najmä katolícka cirkev.

Teda najprv si musia masy prečítať tisíckrát novinové články, ktoré napíšu v nich usadení revolucionári. Musia si prečítať romá-

ny napísané revolučnými literátmi. Pozrieť filmy nakrútené vizionármi revolúcie. Študenti na univerzitách musia byť vedení profesormi, ktorí si želajú víťazstvo revolúcie. Všade tam sa musia masy dozvedieť o úplne iných hodnotách, než aké sprostredkuje stará kultúra. Aby sa tak stalo, revolucionári sa musia dostať do médií, filmu, literatúry, do školy.

Skrátka, revolúcia musí najprv „prepochodovať cez inštitúcie“.

Na známej fotografii vidíme Gramsciho hustú leviu hrivu vlnitých vlasov a tvár mladého génia s okuliarmi. Taliani doteraz čítajú denník *L'Unitá*, ktorý založil ako denník komunistov. V Taliansku Benito Mussoliniho dosiahol za komunistickú stranu parlamentné kreslo, ale ani imunita ho neochránila pred politickou perzekúciou. „Tento mozog musíme zastaviť na dvadsať rokov,“ povedal prokurátor na súde.⁴⁵ Lenže mozog sa nezastavil. Gramsci strávil za múrmi väznice desať rokov, ale vo väzení stále písal práve o kultúrnej hegemonii. Na slobodu vyšiel s podlomeným zdravím, zomrel vo veku 46 rokov bolo to dva roky pred vypuknutím druhej svetovej vojny.

Na fotografii jeho hrobu na protestantskom cintoríne v Ríme vidno veľa krížov. Sú však na okolitých hrobách, nie na Gramsciho.⁴⁶

Pozrime sa na zmenu, ktorá nastala v kultúrnych ustanovizniach Západu za posledné polstoročie. Ako sa hovorí v médiách o manželstve, sexuálnej morálke, homosexualite, potratoch, eutanázii, drogách, rovnosti či nerovnosti kultúr, o estetike umenia? Vidíme, že ľavica dokončila víťazne Gramsciho vojnu o pozície.

Oyôrgy Lukács

Lukács je rovnako ako Gramsci uctievaný ako významný marxistický mysliteľ. Písal o triednom vedomí, bol literárnym kritikom. Bol to však aj praktik. Po prvej svetovej vojne sa angažoval v zakladaní maďarskej komunistickej strany. Jeho chvília prišla počas krátkej existencie Maďarskej republiky rád v roku 1919. V boľševickej vláde Belu Kuna sa stal 34-ročný Lukács ľudovým komisárom pre vzdelávanie a kultúru.⁴⁷

Dávno predtým, než sa stala známou gramsciovská téza o „pochode inštitúciami“, Lukács na takýto pochod nastúpil. Ako komisár zaviedol sexuálnu výchovu maďarských detí v školách, čím sa stal priekopníkom a predchodcom liberálnych sexuálnych vychovávateľov dneška.

Po páde Republiky rád odišiel červený sexuálny komisár Lukács do Viedne, kde sa stretával a priatelil i s Gramscim. Určite mu mal čo poradiť. Na spoločné premýšľanie o tom, kto nás zbaví jarma západnej civilizácie (túto otázku si s povzdychnutím položil mladý Lukács už niekoľko rokov predtým), je Viedeň jedno z najpríjemnejších miest. Lukács strávil väčšinu medzivojnového obdobia v exile v Berlíne a potom v Moskve. Stalinské čistky na rozdiel od Belu Kuna prežil a po vojne sa opäť nakrátko vrátil do vysokej politiky. V roku 1956 zasedol do kresla ministra kultúry vo vláde Imreho Nagya. Nagyov nástupca János Kádár nechal Nagya popraviť, ale Lukács ostal lojálnym komunizmu až do svojej smrti v roku 1971.⁴⁸ Určite sa bývalý komisár niekde na straníckych fórach stretol i s mladším súdruhom Lászlóm Kovácsom, budúcim komisárom, tentoraz Európskej komisie v EÚ.

Podľa encyklopédie Wikipedia bol *východoeurópsky* komunistický politik Lukács vedúcou osobnosťou *západného* marxizmu. Čím vlastne bol György Lukács? Bol to *bratranec* a či *bratí*

Frankfurtská škola

V roku 1922 sa stal György Lukács prominentným účastníkom týždňového seminára vo Frankfurte nad Mohanom, ktorý organizoval mladý marxista Felix Weil. Účastníci si porozumeli a výsledkom bolo založenie marxistického Inštitútu pre sociálny výskum, ktorý začal pôsobiť pri Frankfurtskej univerzite.⁴⁹ Najznámejšími predstaviteľmi inštitútu sa stali Max Horkheimer, Theodor W. Adorno, Erich Fromm, neskôr Herbert Marcuse. Inštitút od začiatku úzko spolupracoval so sovietskymi marxistami, s Ústavom Marxa a Engelsa v Moskve, napríklad na historicky prvom vydaní zohraných spisov oboch otcov zakladateľov.⁵⁰ Spoločenstvo týchto marxistických mysliteľov sa stalo známym pod názvom Frankfurtská škola.

V Nemecku čoskoro nastúpil Hitlerov národný socializmus a predstavitelia Frankfurtskej školy emigrovali najskôr do Ženevy, neskôr, v roku 1934, definitívne do New Yorku. Aké myšlienky do Ameriky priviezli?

Ich idey sa skrývajú za komplexným názvom kritická teória. Čo je predmetom ich kritiky? Útlak v spoločnosti. Čo je prejavom útlaku? Skoro všetko. Spoločenské normy, ktoré sú ľudia zvyknutí dodržiavať v rodine, v sexuálnej oblasti, v škole. Rešpektovanie autority je pre nich útlak. Uctievanie veľkosti vlastnej civilizácie je útlak. Západ je pre nich utláčateľská spoločnosť. Romunistický Východ kritizujú len pre dogmatizmus jeho odnože marxizmu. Napokon, komunistický politik z Východu György Lukács je jedným z otcov kritickej teórie.

Ronzervativizmus je pre nich v podstate fašizmus, rodina je zdroj fašizmu, stredná trieda je zdroj fašizmu. A čo je cieľ? Odstránenie tohto útlaku, a teda radikálna zmena v spoločnosti.

Po niekoľkých desaťročiach možno povedať, že k radikálnej zmene došlo. Prichádzala postupne a občas, ako v roku 1968, rýchlo. Spôsobili ju oni tým, že už dávno hovorili o jej potrebe? Prinajmenšom čiastočne. A dali tej zmene náter filozofie.

Po vojne sa niektorí predstavitelia Frankfurtskej školy vrátili do Nemecka. Inštitút pre sociálny výskum pôsobí vo Frankfurte dodnes.

Herbert Marcuse

Najznámejším z Frankfurtskej školy sa stal Herbert Marcuse⁵¹, apoštol sexuálneho oslobodenia a „polymorfnej perverzity“. Bol filozofickým guru roku konca šesťdesiatych rokov v Amerike. Na viacerých dobových fotografiách vidíme 70-ročného bielovlasého Marcuseho, ako reční obklopený masou mládeže.

Jeho myšlienky ovplyvnili i osobnosti roku 1968, ako boli Angela Davisová v USA a Rudi Dutschke v Nemecku. Obaja sa s Marcusem poznali osobne. „Marcuse ma naučil, ako byť akademickou, bádatelkou, aktivistkou a revolucionárkou,“ povedala Angela Davisová,

neskôr významná predstaviteľka Komunistickej strany USA a spolupracovníčka Čiernych panterov.

Jej duchovný vodca Marcuse je i vynálezcom „tolerancie“, ako ju dnes poznáme. Podľa Marcuseho tolerancia „znamená netoleranciu voči hnutiam pravyce a tolerovanie hnutí ľavice“. ⁵² Dnešní kresťania to už pochopili. Marcusemu slúži ku cti, že to hovoril otvorene.

Angela Davisová

V roku 1970 sa niekoľko kriminálnikov v kalifornskom Marin County pokúsilo uniesť sudcu Harolda Haleyho priamo zo súdnej siene. Počas prestrelky sudca Haley zahynul. Policajné vyšetovanie ukázalo, že zbraň patrila Angele Davisovej. ⁵³ Davisová bola obvinená, uväznená, ale porota ju oslobodila. Mick Jagger z Rolling Stones a ex-beatle John Lennon o nej skladali piesne. Po oslobodení sa Davisová išla zotaviť na Castrovu Kubu.

V roku 1973 bola hosťom komunistického Svetového festivalu mládeže a študentstva v Honeckerovom východnom Nemecku. V roku 1979 jej Sovietsky zväz udelil Leninovu cenu za mier. V osemdesiatych rokoch kandidovala za Komunistickú stranu USA na viceprezidentku USA.

Dnes už členkou komunistickej strany nie je. Na univerzite sa venuje feministickým štúdiám a hovorí, že Komunistická strana USA by mala podporovať Demokratickú stranu. „Revolucionári musia byť realisti,“ hovorí. ⁵⁴

Zo sestry sa stala sesternica. Áno, to je zmysel pre realitu.

ACLU

Ak sa dozviete, že opäť sa niekto v Amerike na začiatku 21. storočia snaží odstrániť nejaké umelecké dielo s kresťanským motívom z verejného priestranstva a pritom argumentuje americkou ústavou, môžete sa pokojne staviť, že ten niekto je ACLU - American Civil Liberties Union. ⁵⁵

Ak sa dozviete, že niekto v Amerike obhajuje právo pedofilov v rámci slobody prejavu propagovať na internete legalizáciu sexuálneho styku s neplnoletými deťmi, tak viete, že toto dokáže obhajovať len ACLU.

Ak niekto žiada legalizáciu detskej pornografie za podmienky, že je vyrobená iba počítačovou animáciou, viete, že takto si slobodu prejavu predstavuje najmä ACLU.

Pozrime sa na komunistické korene ACLU.

ACLU vznikla po prvej svetovej vojne ako reakcia na politiku ministra spravodlivosti Mitchella Palmera, ktorý presadzoval vyhodenie komunistických a socialistických radikálov, prichádzajúcich do Ameriky.⁵⁶ Zakladajúcim členom ACLU v roku 1920 bola i Elizabeth Gurley-Flynnová, neskoršia predsedníčka Komunistickej strany USA, feministka a podporovateľka potratov. Iróniou osudu zomrela v roku 1964 práve počas návštevy Sovietskeho zväzu.⁵⁷

Tridsať rokov bol na čele ACLU Roger Nash Baldwin.⁵⁸ Komunizmus dlho vášnivo obhajoval. V roku 1934 po návšteve Sovietskeho zväzu otvorene hovoril, že boľševici síce vystupujú proti opozícii brutálne, ale „jeho to nevzrušuje“, lebo politika boľševikov prináša pokrok.⁵⁹ Po druhej svetovej vojne sa Baldwin s komunizmom rozišiel a označil ho za otroctvo.

ACLU má v roku 2010 pol milióna členov a obhajuje najbláznivejšie kauzy ľavicového liberalizmu.

Wilhelm Reich

Viete, čo je to orgón? Je to tajomná kozmická erotická sila, ktorá prežiaruje matériu. Objavil ju Wilhelm Reich.⁶⁰ Alebo aspoň bol o tomto svojom objave presvedčený. Rakúsky psychoanalytik sa narodil v 19. storočí na západnej Ukrajine. Manželstvo jeho rodičov bolo poznačené neverou otca a samovraždou matky. Reichove spomienky na rodinu sú len pre silné náturey.

V medzivojnovom období bol tento Freudov žiak, sukničkář a priekopník sexuálnej výchovy členom Nemeckej komunistickej strany. Najlepšou liečbou neuróz bola podľa neho voľná láska. Kla-

sické sedenie pacienta u psychoanalytika doplnil o fyzický kontakt psychoanalytika s pacientom. Pacient bol vyzlečený a Reich sa ho dotýkal, aby uvoľnil „orgastický potenciál“.

Svoju partnerku donútil ísť na potrat a tá potom odmietla nasledovať ho do Ameriky. V USA rozvinul svoju „orgónovú“ teóriu a pacientov liečil za pomoci „orgónových energetických akumulátorov“. V 50. rokoch sa začali i súdy zaoberať Reichovým orgónom a zisťovať, či nejde o podvod. Reich sa napokon dostal do väzenia, a to za pohrdanie súdom. Vo väzení zomrel v roku 1957.

Jeho názory boli v Amerike 40. rokov značne rozšírené, učilo sa o nich na univerzitách a popularizovali ich i médiá. Na orgón síce nikto neverí, ale sexuálna revolúcia sa stala realitou.

Margarét Sangerová

„Najmilosrdnejšia vec, ktorú môže početná rodina urobiť jednému zo svojich detských členov, je zabiť ho.“

„Teším sa, až uvidím ľudstvo oslobodené od tyranie tak kresťanstva, ako aj kapitalizmu.“

To sú výroky Margarét Sangerovej, radikálnej americkej socialistiky.⁶¹ Spája sa v nich mentalita modernej kultúry smrti s ateistickým marxizmom. Margarét Sangerová bola členkou Socialistickej strany, priateľka známeho komunistického žurnalistu Johna Reeda a vodcu amerických socialistov Eugena Debsa, ktorý sám seba považoval za „boľševika“. Bola priekopníčkou kontroly pôrodnosti, čiže i umelého potratu. Po prvej svetovej vojne založila Americkú ligu na kontrolu pôrodnosti, ktorá je od roku 1942 známa pod názvom Planned Parenthood. V jej rámci vznikali prvé, vtedy ešte nelegálne potratové kliniky. Dnes je Planned Parenthood gigantický kolos so stovkami kliník, ktorý vykonáva potraty a sexuálnu „osvetu“. Je vplyvným propagátorom a podporovateľom kultúry smrti.

Margarét Sangerová vášnivo obhajovala voľnú lásku a podľa toho sa i v osobnom živote riadila. Neobmedzovala sa ani vlastným man-

želstvom. Keď sa vydala druhýkrát, jej nový manžel, milionár Noah Slee, podpísal dohodu, že Sangerová bude mať k dispozícii oddelený apartmán i so služobníctvom, kde sa bude môcť kedykoľvek zdržovať so svojimi priateľmi za dverami zatvorenými pred manželom, ktorý môže telefonicky žiadať o stretnutie.⁶²

Sangerová nepropagovala iba potraty, ale i eugeniku a rasizmus.⁶³ Jej početné výroky o potrebe redukovať počty rôznych skupín menejcenných ľudí, „bláznov“, „postihnutých“, „nižších rás“ sú ako z Hitlerovho slovníka. Pamiatku kohokoľvek iného by to úplne zničilo. Byť priekopníkom potratov je však v dnešnej liberálnej spoločnosti čosi, čo zbavuje všetkých vín.

Ministerka zahraničných vecí USA Hilary Clintonová sa o Sangerovej vyjadruje obdivne. Planned Parenthood udelila Clintonovej v roku 2009 Cenu Margarét Sangerovej. Pri jej prevzatí Hillary Clintonová povedala: „Nesmierne obdivujem Margarét Sangerovú, jej odvahu, húževnatosť, jej víziu.“^{64v}

Vízia Margarét Sangerovej dodnes vyústila do vari miliardy legálnych potratov na celom svete. Margarét Sangerová dnes patrí do panteónu „liberálnych prorokov“ alebo „svätých“. Predpovedali nový svet, bojovali zaň a ten svet prišiel. Bola *sesternicou* zo Západu, ale jej sny o potrate uskutočnili najprv *bratia* z Východu.

Hollywood

V marci 1999, päťdesiat rokov potom čo Whittaker Chambers vypovedal pred HUAC, sa v Los Angeles, ako každý rok, odovzdávali Oscarovia. Ako býva zvykom, okrem ocenení filmových umelcov za nové filmy, sa udeľuje Oscar i za celoživotné dielo.

Moderátori Bobert De Niro a Martin Scorsese oznámili meno oceneného v tejto kategórii a na pódium vyšiel pomalým krokom deväťdesiatročný bielovlasý stavec, svetoznámy grécko-americký režisér. Bol to Elias Razancioglu, ale celý svet ho pozná pod menom Elia Razan.

V tej chvíli sa známe celebrity v hľadisku rozdelili. Niektorí, ako Warren Beatty, Rarl Malden, sa hneď postavili a tleskali. Niektorí,

ako Steven Spielberg, zdvorilo a chladne tleskali, ale ostali sedieť. A podaktorí, ako Nick Nolte, Ed Harris, jeho manželka Amy Madiganová a mnohí ďalší, sedeli s kamennými tvármi a ani sa nepohli.^{65v}

Na tejto udalosti možno v skratke pochopiť históriu tajných **z**asnúb Hollywoodu s komunizmom, ku ktorým došlo pred polstoročím, ako i to, že to nebol krátky príbeh jednej letnej noci.

Elia Kazan je legenda. Oscara za najlepší film získal už v roku 1948. Z neznámych hercov ako Marlon Brando alebo James Dean jedným filmom vyrobil hviezdy. I slovenskí diváci poznajú jeho filmy Električka zvaná túžba, V prístave, Na východ od raja, Trblietanie v tráve. Bol i spisovateľom, slovenskí čitatelia poznajú jeho román Anatóľčan.⁶⁶

Prečo musel legendárny Elia Kazan čakať na svoje celoživotné ocenenie až do svojich deväťdesiatych narodenín? A prečo to ocenenie rozdelilo Hollywood? Preto, lebo Elia Kazan bol za mladi komunistom? Nie. Bolo to preto, lebo Elia Kazan sa s komunizmom za mladi radikálne rozišiel.

Pred pol storočím totiž nevyповedal pred HUAC iba jeden Whitaker Chambers. Vypovedalo mnoho ľudí a jeden z nich bol mladý Elia Kazan. V roku 1952 nielenže vypovedal, ale dovolil si byť „friendly witness“, čiže hovoril pred kongresovým výborom pravdu, hovoril všetko, čo vedel.

Kazan sa stal členom Komunistickej strany USA v roku 1934 a po roku a pol z jej radov odišiel znechutený. Stal sa presvedčeným anti-komunistom. Po výpovedi pred HUAC objasnil svoje postoje v článku v New York Times v apríli 1952.⁶⁷ „Byť členom komunistickej strany znamená cítiť príchut' policajného štátu... Komunisti sa snažia o kontrolu myšlienok a potlačenie osobného názoru. ...Prekrúcajú, nerešpektujú a potláčajú pravdu. To všetko je v príkrom rozpore s ich požiadavkami, demokracie' a ‚vedeckého postupu'."

Kazan sa netají ani s vlastnou naivitou: „Ešte ani v roku 1936, keď som opúšťal stranu, som nevedel, že je riadená príkazmi z Kremľa." Jasnozrivo upozorňuje, že komunisti sa v Amerike zastávajú slobody prejavu, médií, individuálnych slobôd, ale že tieto potláčajú, len čo sa dostanú k moci. Kazan polemizuje s názorom, že

komunistov možno nenávidieť, ale neslobodno ich odhaľovať, pretože tým sa útočí na právo zastávať i nepopulárny názor a napomáha sa tým, čo ohrozujú občianske slobody. Tento názor, hovorí Razan, je jednoducho lož.

Na Kazanovom článku je zaujímavé to, že sa snaží vystupovať z pozície liberála a apeluje na liberálov. Hovorí, že mlčanie slúži komunistom a že na obranu slobody treba otvorene vystúpiť. „Liberáli musia prehovoriť,” píše Razan.

Lenže liberáli prehovorili a to tak, že odsúdili Razana. A odsudzovali ho do smrti. Razanovým kritikom bolo jedno, že niekde v strednej Európe nastúpili svoju montecristovskú púť Vladimír Jukl, Silvester Krčméry a tisíce ďalších. Bolo im jedno, že milióny nevinných už zomreli. Zaujímala ich iba vlastná zranená pýcha a poníženie z odhalenia.

„Dúfam, že ho niekto zastrelí,” povedal takmer deväťdesiatročný Abrahám Polonsky, keď sa dozvedel, že Razan je nominovaný na Oscara. Slovenskí diváci si môžu pamätať Polonského ako režiséra westernu *Willie Boy*.⁶⁸ Presvedčený marxista a bývalý člen komunistickej strany Polonsky bol jedným z tých, ktorých mená Razan uviedol pred HUAC. Ako silné muselo byť toto vnútorné zranenie, keď bolo odovzdávané i budúcim generáciám Hollywoodu, umelcom ako Nolte alebo Harris, ktorí boli v roku 1952 malými chlapcami...

Hollywood bolo vari najvýznamnejšie územie dobyté gramsciovským pochodom inštitúciami. A na jeho produkcii to malo byť v budúcich desaťročiach poznať. V päťdesiatych rokoch sa v Hollywoode točili filmy ako *Quo vadis*, *Ben Hur* a *Desatoro príkazaní*. Ale čoskoro už mal Hollywood nastúpiť na cestu, ktorá sa momentálne končí pri homosexuálnej kovbojskej romanci *Zlomená hora*. Hollywood je už desaťročia kultúrnym výrazom ľavicového liberalizmu s komunistickými koreňmi.

V roku 2003 dostal Oscara za najlepšiu réžiu režisér filmu *Pianista* Roman Polanski. Ocenený režisér samozrejme prítomný nebol. Ak by bol na americkej pôde, polícia by ho musela okamžite zatknúť, pretože Polanski bol od roku 1979 stíhaný za znásilnenie

trinásťročnej dievčiny. Keď Harrison Ford oznámil Polanského ako víťaza, tleskala celá sála.

Daniel Cohn-Bendit

Bulharský novinár Dimitrij Ivanov spomína príhodu, ako sa počas Letnej športovej univerziády v Sofii v roku 1961 skupina zahraničných mladíkov pokúsila zorganizovať protestné zhromaždenie pred budovou amerického veľvyslanectva. Nanešťastie, splietli si americké veľvyslanectvo s bulharskou národnou bankou a pozornosť médií sa im preto vzbudiť nepodarilo. Do komunistickej Sofie vraj viedol chlapcov na protest proti kapitalistickej Amerike šesťnásťročný Daniel Cohn-Bendit.⁶¹ Či už je to pravda alebo nie, v budúcnosti si mal mediálnu pozornosť dostatočne vynahradiť.

Daniel Cohn-Bendit bol v rozmedzí štyridsiatich rokov dvakrát v centre udalostí, ktoré mali zmeniť Európu. Prvýkrát to bolo v roku 1968. Na Západe sa v roku 1968 vzbúrila mladá generácia, ktorá sa narodila tesne po vojne a dospelosť ju zastihla vo vybudovanom po-vojnovom blahobyte. Proti komu sa búrila? V Amerike najprv proti vláde Johnsonovej, potom Nixonovej, ktoré viedli vojnu s komunizmom vo Vietname. Vo Francúzsku proti vláde generála de Gaulla, ktorý vyviedol Francúzsko počas vojny z hanby okupácie a vichystického režimu a ktorý mu v šesťdesiatych rokoch zabezpečil stabilitu a prosperitu. V Nemecku proti vláde kresťanských demokratov, strane Konrada Adenauera a Ludwiga Erharda, ktorí odmietli marxistický socializmus s jeho triednym bojom, voviedli Nemecko do NATO a dosiahli nemecký hospodársky zázrak.

Tejto generácii sa páčil Woodstock, voľná láska, Beatles, Jimi Hendrix, trochu Mao, trochu kubánsky komunista Che Guevara, ktorý nedávno dokončil svoju revolučnú púť v lesoch Bolívie, trochu anarchia, trochu terorizmus, trochu Marcuse, trochu drogy. Sovietsky komunizmus ju nezaujímal ani v dobrom, ani v zlom. Vlastnú vládu považovala za väčší problém ako Brežneva, ktorý nechal tankami zvalcovať túžby dvoch národov v strede Európy.

Cohn-Bendit bol jednou z tvárí tejto vzbury. Svoje historické pô-

sobenie začal začiatkom roka ako študent škandálnym vystupovaním v Nanterre, keď sa v areáli vysokej školy otváral nový bazén. Cohn-Bendit žiadal sprístupnenie dievčenských zariadení aj pre mužské osadenstvo. Búrlivácke vystupovanie ho v priebehu pár týždňov posunulo do centra študentských nepokojov vo Francúzsku. Bol však známym i za hranicami, v Nemecku.⁷⁰

Búrky roku 1968 otriasli európskym konzervativizmom. Nemohli ho okamžite poraziť. Po veľkých nepokojoch na začiatku mája prišiel 30. máj, keď prezident de Gaulle rozpustil parlament, vyhlásil nové voľby a na Námestí Concorde v Paríži sa zišli státisíce de Gaullových prívržencov. Z volieb vyšli gaullisti silnejší ako predtým. Avšak semená obrovskej zmeny boli zasiate. Ako povedal de Gaullov predseda vlády Georges Pompidou: „Veci už nikdy nebudú tak ako predtým.“ A neboli.

Za aktivity roku 1968 už Cohn-Bendit má svoje riadky v encyklopédiách. Ale Červený Danny mal byť pri historickej udalosti ešte raz, a to po tridsiatich šiestich rokoch ako poslanec Európskeho parlamentu.

Daniel Cohn-Bendit sa v roku 2004 úspešne podieľal na likvidácii kandidatúry Rocca Buttiglioneho na funkciu komisára. Cohn-Bendit bol vtedy podpredsedom poslaneckej frakcie Zelených a za frakciu verejne odhlasoval neprijateľnosť Buttiglioneho. Hovoril o potrebe kompetentnosti komisárov.⁷¹ V Buttiglioneho prípade slovo „nekompetentnosť“ bola krycím menom pre výroky o homosexuálite a rodine.

V roku 1968 stál Cohn-Bendit pri otrávení kresťanského hodnotového systému, v roku 2004 stál pri jeho porážke.

Rozmer tejto porážky pochopíme, keď si uvedomíme, z akých úst odsúdenie Buttiglioneho zaznelo. Keď sa Červený Danny po roku 1968 z centra politického diania na nejaký čas vytratil, pracoval ako vychovávateľ v škôlke. V autobiografickej knihe *Veľký bazár* z roku 1975 opisuje Cohn-Bendit svoje erotické kontakty s malými deťmi v škôlke a sexuálne iskrenie medzi ním a malými dievčatkami.⁷²

Kniha *Veľký bazár* je známa a k pedofilným pasážam sa médiá sporadicky vracajú. Lenže tie návraty sú akési mľandravé. Cohn-

Bendit hovorí, že tieto erotické pasáže boli chybou, že si ich vymýšľal, že ich treba chápať v kontexte sexuálnej morálky roku 1968 a že dnes sú takéto pasáže neprijateľné.⁷³ Čo to hovorí? Dnes je vari sexuálna morálka prísnejšia? Veď je to naopak.

„Z komisie ma dostal pedofil,“ povedal na jeho adresu Rocco Buttiglione v roku 2005.⁷⁴ Pohlo to Európou? Nie.

Tak či onak, kniha nijako neubrala Cohn-Benditovi z jeho legítimácie na odsudzovanie bezúhonného katolíka Buttiglioneho. Po voľbách do Európskeho parlamentu 2009 bol Cohn-Bendit povýšený a dnes je šéfom frakcie Zelení - Európska slobodná aliancia, v ktorej pôsobí 55 poslancov Európskeho parlamentu. Občasné pripomenutie knihy mu nebránilo v roku 2008 ani v značne hulvátskom správaní na Pražskom hrade. „Nezaujímam sa o váš názor na Lisabonskú zmluvu, zaujíma ma len to, či ju podpíšete,“ povedal Červený Danny ako člen delegácie Európskeho parlamentu prezidentovi Václavovi Klausovi. Rlaus poznamenal, že takéto správanie nezažila jeho krajina od roku 1968.⁷⁵

Je to nová éra s novými zásadami. Radšej komunista ako kresťan? Radšej pedofilné narážky ako kresťanstvo?

Elfriede Jelinek

V roku 1974 zavraždil rakúsky občan Johan Unterweger osemnásť-ročnú prostitútku. Uškrtil ju jej vlastnou podprsenkou. Súd mu vymeral dvadsaťpäť rokov väzenia. Vo väzení sa Johan „Jack“ Unterweger zmenil na spisovateľa. Písal poviedky, básne a viacero rakúskych ľavicových intelektuálov ho začalo považovať za kolegu, ktorý si už dosť vytrpel, a iniciovalo petíciu za jeho prepustenie z väzenia.⁷⁸

Petícia bola úspešná. V roku 1990 šiel Jack Unterweger na slobodu a stal sa celebritou, hosťom na rôznych večierkoch, príkladom úspešnej resocializácie. A začal cestovať po Rakúsku i po svete. Hlúpe na tom bolo to, že kdekoľvek sa objavil, či už to bola Viedeň, Graz, Praha či Los Angeles, všade sa po ňom v tých miestach našo čoskoro i telo nejakej zavraždenej prostitútky. Najčastejšie boli nešťastné dievčiny zaškrtené nejakou časťou svojej spodnej bielizne.

Keďže polícia je praktickejšia ako ľavicoví intelektuáli, rýchlo zistila, že vrahom je omilostený literát Unterweger. Súd v rakúskom Grazi ho súdil za deväť vražd a Unterweger sa vo väzení obesil. Tak skončila jeho kriminálna i literárna dráha.⁷⁷

Človek by očakával, že okamžite skončí i spoločenská kariéra signatárov petície za jeho prepustenie, lebo sa budú hanbiť ešte sa verejne ukázať. Na jednu signatárku petície chvíle najväčšej slávy ešte len čakali.

Bola to členka Komunistickej strany Rakúska Elfriede Jelinek.

Jej strana bola vždy ostrovom stalinizmu v prosperujúcej rakúskej spoločnosti. Vždy verná Sovietskemu zväzu, vždy ignorujúca zástupy utečencov, ktoré prúdili zo susedného Československa a Maďarska cez Rakúsko ďalej na západ a ktorých bol vždy plný utečenecký tábor v Traiskirchene. Jediným jej členom v histórii, ktorý to dotiahol do ministerského kresla, bol Ernst Fischer, minister školstva v dočasnej povojnovej vláde kancelára Rarla Rennera. Reď sa Fischer kriticky začal vyjadrovať o okupácii Československa v roku 1968 a hovoriť o „pancierovom komunizme“, strana ho vylúčila zo svojich radov.⁷⁸ Jej denník Volkstimme bolo v Bratislave za komunizmu dostať v predajni zahraničnej tlače a bol populárnejší ako strana samotná, lebo v ňom Slováci nachádzali program rakúskej televízie.

Do tejto strany vstúpila Elfriede Jelinek v roku 1974 a zotrvala v nej do roku 1991.⁷⁹ Čo sa stalo v roku 1991, nevedno, ale v roku 1989 sa toho pre pani Jelinek zrejme nestalo dosť.

V roku 2004 sa do sveta rozletela správa, že Švédsko akadémia udelila Nobelovu cenu za literatúru neznámej Rakúšanke Elfriede Jelinekovej. V slovenčine vyšiel jej román *Milenky*, z ktorého sa čitateľ dozvie o citovom vzťahu hlavnej hrdinky k deťom, rodine a mužom. Deti sú „odporné biele vrieskajúce dojčenské pandravy“. Hrdinka má „chuť dolámať dojčatám ich krehké pršteky“. Muži nejedia, ale zásadne iba „žerú“. Manželstvo je pre ženu „koniec života a začiatok rodenia detí“. Dielko je celé prežiarené takýmto duchovnom. Člen švédskej akadémie Knut Ahnlund na protest proti oceneniu opustil jej rady a označil Jelinekovej spisbu za „jačavú pornografiu“.⁸⁰

Môžete sa snažiť skoro celý život, našťastie neúspešne, voviesť svoju krajinu do slepej uličky, pričom tú slepotu už každý vidí. Môžete byť hluchí voči utrpeniu a smrti miliónov ľudí. Môžete márníť čas hľivením v zastaraných myšlienkach. Ak však zahráte na protirodinnú, feministickú strunu, váš nemoderný brežnevovský oblečok je v okamihu zahalený prorockým hávom modernosti. Stačí triedny boj zameniť na boj pohlaví. Tento „upgrade“ odpúšťa všetky hriechy.

Ako keď Vladimír Mináč povie, že ako komunista zlyhal, ale ako Slováč stojí na prahu budúcnosti.

Táto epizóda je nielen príbehom Elfriede Jelinek. Ide aj o príbeh Švédskej akadémie. Pamätáte sa na gramsciovský pochod inštitúciami? Zdá sa, že pochod cez Švédsku akadémiu bol úspešný.

Elfriede nie je medzi laureátmi osamelá. Nezlomným anarchistickým komunistom bol Portugalec José de Sousa Saramago, ktorý strávil v straníckych radoch štyridsať rokov života a kandidoval za komunistov i v komunálnych voľbách.⁸¹ Literárne sa preslávil najmä blasfemickým dielom *Evanjelium podľa Ježiša Krista*.⁶² Román sa okrem iného pohráva s obľúbenou témou moderných bohorúhačov, vzťahom medzi Ježišom Kristom a Máriou Magdalénou. Touto témou sa síce omeškal za Martinom Kasardom zo Slovenska, ale za to predbehol Dana Browna s jeho *Da Vinei kódom*. Nobelovu cenu z nich dostal len Saramago, a to v roku 1998.

Doris Lessingová dostala Nobelovu cenu za literatúru v roku 2007. V komunistickej strane nebola, ale komunizmus desaťročia vyznávala.⁸³ Niektoré jej romány sa odohrávajú v prostredí západnej komunistickej ľavice, vyrovnáva sa v nich so stalinizmom a nastoľuje témy ženskej emancipácie. V roku 1947 odišla z Južnej Afriky do Londýna, aby sa venovala literatúre, pričom v Afrike zanechala manžela s dvomi malými deťmi. V roku 2010 o tom povedala: „Urobila som statočnú vec. Nie je nič nudnejšie pre inteligentnú ženu, ako stráviť nekonečné množstvo času s malými deťmi.“⁸⁴ Jelinekovský oblúk od komunizmu k feminizmu.

Harold Pinter, ktorý dostal Nobelovu cenu v roku 2005, nebol komunista, ale ako každého člena britskej organizácie CND (Cam-

paign for Nuclear Disarmament), ktorá žiadala jednostranné atómové odzbrojenie Západu a vydanie sa napospas Sovietskemu zväzu, ho pokojne môžeme označiť za anti-antikomunistu. Na začiatku studenej vojny odmietol kvôli výhrade vo svedomí nastúpiť na vojenskú službu. Hovoril však, že nie je pacifista, lebo proti nacistom by bol bojoval.⁸⁵ Bol to antinacistický anti-antikomunista. Skúste si to predstaviť v opačnom garde. Že by nejaký laureát povedal: Proti Hitlerovi by som nikdy nebojoval, ale proti komunistom áno...

Fascinujúco pôsobí najmä Saramago, ktorý ostal hrdým komunistom. Po kolapse sovietskeho komunizmu vyšla najavo pravda o krutom prenasledovaní kresťanov, najmä v Rusku. Milióny mŕtvych počas kolektivizácie boli výsledkom boľševického útoku na kresťanskú podstatu Ruska. Saramago však nepovažoval za nevhodné práve v období, keď Európa reflektovala skolabovaný komunizmus, zaútočiť na kresťanstvo bohorúhačským dielom. Saramago sa smrteľne urazil, keď portugalská vláda odmietla zaradiť román na listinu diel, kandidujúcich na Európsku literárnu cenu. Na protest sa odsťahoval do Španielska na Lanzarote na Kanárskych ostrovoch.

Saramago sa ekvilibristicky odpútava od reálneho sovietskeho skrachovaného komunizmu. „Sovietska ekonomika bola iba preoblečená kapitalistická ekonomika," hovorí pre New York Times v roku 2007.⁸⁶ Pre Saramaga je orwellovským rokom „1984" európska súčasnosť.⁸⁷ O sovietskom komunizme ako o orwellovskom roku „1984" nehovorí.

Tento vnútorný svet oceňuje Švédsko akadémia. Ako keby sa komunizmu ako ideii lepšie darilo prežívať na Západe, hoci na dlhý čas zvíťazila na Východe. Francúzsky historik Frangois Furet píše:

„Európa navyše poskytuje pozorovateľovi výhodu porovnávacieho štúdia. Ideu komunizmu tu totiž možno študovať v dvoch politických hypostázach, podľa toho, či bola pri moci prostredníctvom jedinej strany, alebo bola rozptýlená vo verejnej mienke v liberálnych demokraciách, sústredená predovšetkým v miestnych komunistických stranách, ale rozšírená aj mimo ne, v menej militantných podobách. ... Zaujímavé, že ideii komunizmu sa lepšie darilo v tom druhom svete, aj napriek tomu veľkolepému divadlu, aké predvá-

dzal ten prvý.... Idea komunizmu žila dlhšie v myšliach ako v činoch, dlhšie na západe ako na východe Európy. ¹⁸⁸

Tieto slová z roku 1995 od francúzskeho historika, ktorý v mladosti sám podľahol čaru komunistickej ideí, by mali byť oslobodzujúce pre každého kresťana z východnej Európy, ktorý po skúsenosti s komunizmom zažíva antikresťanského ducha zjednotenej Európy a kladie si otázku, čo robí nesprávne, keď jeho myšlienky narážajú na taký odpor. Prečo by mal robiť niečo nesprávne? Furet mu to vysvetľuje. Prešiel zo sveta, v ktorom sa dlho darilo komunizmu ako mocenskému systému, do sveta, v ktorom sa darilo komunizmu ešte lepšie ako ideí. Prečo by mal byť vítaný?

Tiene minulosti v Sorosovej nadácii

Veľká kniha má veľkú ozvenu. Tak je to i v prípade Chambersovho *Svedka*. Doplnok k *Svedkovi* vznikol v inej dobe a na inom kontinente. Maďarská historička Mária Schmidtová po páde komunizmu bádala v maďarských archívoch a o výsledkoch napísala knihu *Zákulisné taje*.⁸⁹ Je to strhujúce čítanie o prepletených osudoch ľudí naprieč zemeguľou i naprieč polstoročím.

Výpoveď Whittakera Chambersa pred HUAC totiž nerozbúrila iba Ameriku. Bola veľmi nepríjemná i pre Stalina, ktorému ničila jeho imidž dobrotivého „strýčka Joea“. Podľa Márie Schmidtovej bolo v Stalinovom záujme ponúknuť svetu iný, zrkadlový obraz toho, čo sa deje. Nie svet bude počúvať o odhalených kremľských špiónoch, ale svet sa dozvie o amerických špiónoch, ktorí spriadajú úklady proti mladučkým ľudovodemokratickým zriadeniam vo východnej Európe. Stalinizmus vedel, ako ich vyrobiť. A tak museli byť nevinní súdruhovia odsúdení ako americkí špióni. Začalo sa to odsúdením a popravou maďarského ministra zahraničných vecí Lászlóa Rajka v roku 1949 ako agenta západného imperializmu. O pár týždňov v Bulharsku odsúdili a popravili Trajča Roštová, ktorý bol ešte donedávna predsedom vlády. Nasledoval proces s „protištátnym centrom na čele s Rudolfom Slánskym“ v Československu a ďalšie vo východnom Nemecku a Poľsku.

Pre tieto procesy bolo treba nájsť osobu, ktorá bude odhalená ako „Pán špiónov“, hlava celej východoeurópskej siete týchto špiónov. Táto úloha pripadla Noelovi Fieldovi. Fieldovo meno bolo medzi tými osobami, ktoré označil Whittaker Chambers za komunistických agentov. Logika procesov mu však prisúdila opačnú úlohu. Podľa žalobcov v procesoch vo východnej Európe mal byť Field americkým špiónom riadiacim potentátov, ktorých si rodná strana chovala na prsiach ako hadov. Field sa v roku 1948 pohyboval v Prahe, kde bol zatknutý a vydaný do Maďarska. Mučili ho a vypovedal tak, ako bolo treba.⁹⁰ Procesy sa rozbehli celou východnou Európou. Na Slovensku si ľudia starší ako sedemdesiatpäť rokov pamätajú meno Noel Field. Komunistická tlač sa postarala o jeho povest' pavúka, ktorý spríada sieť. Dostal sa i do poézie národného umelca Milana Lajčiaka, ktorý ho odsudzujúco vopchal do jedného vreca s uväzneným Gustávom Husákom i Alexandrom Machom.

Field však dopadol lepšie ako tí, ktorých údajne riadil. Z maďarského väzenia vyšiel už po piatich rokoch v roku 1954, v roku, v ktorom ešte len doznievala vlna procesov, na začiatku ktorých bola Fieldova vynútená výpoveď. Na jar 1954 padali v Československu rozsudky v procese s „buržoáznymi nacionalistami“ Husákom, Clementisom a Novomeským.

Pravda vždy vychádza na povrch. Keď Fielda prepustili, požiadal i s manželkou maďarskú vládu o politický azyl. S azylom dostal i slušné materiálne zabezpečenie. Field žil v Maďarsku až do smrti v roku 1970. Až do smrti ostal verný komunistickým myšlienkam a ospravedlňoval i tých súdruhov, ktorí ho mučili a dostali do väzenia.⁹¹ Jednoducho, pravdu o ňom hovoril Whittaker Chambers, nie komunistickí prokurátori v roku 1949.

Field potvrdil Chambersovu pravdu aj inak. To však zistila Mária Schmidtová až v 90. rokoch v maďarských archívoch. Vo svojich výpovediach pred maďarskou štátnou bezpečnosťou v roku 1954, keď už mal byť prepustený, hovoril Noel Field aj o Algerovi Hissovi. Povedal, že Hiss bol agentom Moskvy, ktorý sa snažil i jeho, Fielda, získať do služieb Moskvy. Hiss podľa Fielda nevedel, že Field už pre Moskvu pracuje, ale v inej sieti.

Presne toto vrel o Hissovi a Fieldovi i Whittaker Chambers vo výpovedi pred HUAC v roku 1948. Všetko, čo dlhé desaťročia vychádzalo najavo, potvrdzovalo, že pravdu hovoril štvaný Chambers. Ale najavo vychádzalo, ako sa pravde snažili po desaťročiach zabrániť vplyvné sily.

Pocítila to i Mária Schmidtová, keď sa po páde komunizmu usilovala o prístup do archívov maďarského ministerstva vnútra k materiálom o Fieldovi. Aké to boli sily, ktoré jej bránili v odhaľovaní polstoročia starých reliktov stalinizmu? Boli to zvestovatelia ľavicovo-liberálnej budúcnosti, ľudia zo Sorosovej nadácie. Mária Schmidtová píše: „Novo ustanovená komisia, ktorá mala posudzovať žiadosti o povolenie k štúdiu a v ktorej udávali tón vtedajší šéf Sorosovej nadácie Miklós Vásárhelyi a jeho kolegovia, rozhodla, že mi nahliadnutie do archívu, do materiálov Noela Fielda umožnené nebude.“⁹² R Fieldovým materiálom sa dostala až po zakročení predsedu parlamentu Györgya Szabada.

Rto bol Miklós Vásárhelyi? Predvojnový komunista, dôverník Matyása Rákosiho. Ako uvádza Schmidtová, v roku 1949, v roku procese s Hissom v Amerike a Fieldom a Rajkom v Maďarsku, robil spojku medzi Rákosím a Andrejom Gromykom, ktorý bol vtedy veľvyslancom Sovietskeho zväzu v OSN. „Dôverovali mu Sovietsi i Rákosi. A dôverovali mu i v roku 1983 György Soros a János Rádár,“ hovorí Mária Schmidtová.⁹³ Po potlačení maďarskej revolúcie v roku 1956 bol Vásárhelyi istý čas väznený. V osemdesiatych rokoch sa počas pobytu na Západe spriatelil s Györgyom Sorosom, ktorý ho neskôr presadil za šéfa svojej nadácie v Maďarsku. Po voľbách v roku 1990 si Vásárhelyi sadol do lavice maďarského parlamentu ako poslanec za Zväz slobodných demokratov.⁹⁴

Vásárhelyiho priateľ a kolega zo Sorosovej nadácie, ktorého Schmidtová nemenuje, jej povedal: „je neprípustné, aby ste označovali ľavicové osoby za špiónov. Nie je možné hovoriť o Fieldovi spôsobom, ako to robíte vy. Postarám sa, aby z vás v Maďarsku nebola historička“.⁹⁵

Na jeseň 1993 prednášala Mária Schmidtová v New Yorku o nových súvislostiach prípadu Algera Hissa. Uvádza, že po prednáške

ju navštívil šéfredaktor časopisu The Nation Vietor Navasky, ukázal jej fotografiu Algera Hissa a povedal jej: „Tento muž stále žije. Dajte si pozor, čo hovoríte. Mohlo by vás to stať krk.“⁹⁶ Časopis The Nation bol stalinistickým médiom, ktoré celé desaťročia obhajovalo Hissa ako nevinného. V súvislosti s týmito udalosťami, ktoré opisuje v knihe *Zákulisné taje*, Mária Schmidtová uvádza, že v redakcii The Nation pôsobil v roku 1993 predseda kuratória Sorosovho Inštitútu otvorenej spoločnosti Aryeh Neier.

Nie je „otvorenosť“ v Sorosovom Inštitúte pre otvorenú spoločnosť slovom, za ktorým sa skrýva podpora pre agendy ako reprodukčné zdravie, t. j. podpora potratov, práva sexuálnych menšín, legalizácia prostitúcie, atď.? Áno. Nitky, vedúce od agendy komunistov k modernej agende ľavicového liberalizmu, sú niekedy prekvapujúce.

Európske komunistické a socialistické strany

Po druhej svetovej vojne sa ľudia v zdevastovanej západnej Európe rozhodovali medzi komunistickými a socialistickými stranami na jednej strane a kresťansko- konzervatívnymi stranami na strane druhej. Winston Churchill alebo Clement Attlee? Alcide De Gasperi alebo Palmiro Togliatti? Ronrad Adenauer alebo Kurt Schumacher? Prvoradé boli otázky ekonomické. Krajina potrebovala hospodársku obnovu. Zoštatňovanie a plánované hospodárstvo, lebo tak káže princíp triedneho boja? Alebo ekonomická sloboda a sociálne tržové hospodárstvo?

Chvíľu to bolo na vážkach. V Nemecku roku 1949 sa kresťanský demokrat Ronrad Adenauer dostal do kancelárskeho kresla väčšinou jedného hlasu (konkrétne toho svojho). Taliansko zažilo tvrdú volebnú kampaň roku 1948, keď sa zdalo, že krajine hrozí komunistický prevrat podobný ako v Československu. Talianskych komunistov financovala Moskva a kresťanským demokratom pomáhala podľa všetkého americká CIA. Zvíťazili kresťanskí demokrati. V Londýne labourista Attlee vystriedal hneď v prvých týždňoch mieru konzervatívca Churchilla.

Ale postupne bola táto súťaž rozhodnutá v prospech kresťanských a konzervatívnych síl. Ľudia chceli lepší život a neuverili, že komunisti a socialisti sú schopní im ho zabezpečiť. Uverili kresťanom a konzervatívcom.

V Nemecku od volieb po voľby rástla volebná podpora kresťanského dvojbloku CDU-CSU. V roku 1957 dosiahla CDU-CSU nadpolovičnú väčšinu parlamentných kresiel. Životná úroveň rástla, dôchodková reforma sa podarila, výroba stúpala, „chrobák“ Volkswagen sa stal symbolom blahobytu. Nemci začali chodiť na dovolenku do Španielska. A ešte Nemecko i vyhralo majstrovstvá sveta vo futbale. Optimizmus stúpala. So socialistami to bolo zlé a ešte to tak malo ostať i v šesťdesiatych rokoch.

Vo Francúzsku v päťdesiatych rokoch nebolo možné vládnuť bez kresťanských demokratov a v šesťdesiatych rokoch ovládli politiku gaullisti, ktorí boli tiež súčasťou kresťanskej politickej tradície. V krajinách Beneluxu sa tiež na úkor socialistov stále viac presadzovali kresťanskí demokrati. V Rakúsku boli celých dvadsaťpäť rokov po vojne v úrade spolkového kancelára politici z katolíckej ľudovej strany.

V Taliansku vytvorili hneď po vojne ľavicovo orientovaní filmoví tvorcovia nový filmový smer. Bol to neorealizmus. Nakrúcali sa filmy s vojnovou tematikou ako Rím, otvorené mesto^{97v} režiséra Róberta Rosselliniho a scenáristu Federica Felliniho, ale najmä filmy so sociálnou tematikou o ťaživej situácii obyčajných talianskych ľudí. Boli to Zlodeji bicyklov^{98v} Vittoria De Sica, člen talianskej komunistickej strany Luchino Visconti natočil Zem sa chveje.

V päťdesiatych rokoch neorealizmus tíško skončil. Prečo? Pretože v Taliansku prišla prosperita pod vládou kresťanskej demokracie. Roho baví pozerať sa na ťaživé príbehy, keď sa ľudia majú v skutočnosti lepšie?

Čo sa teda stalo v povojnovej západnej Európe? Socialisti a komunisti vyzvali kresťanských demokratov na súboj. Vybrali si ihrisko ekonomiky, lebo si mysleli, že to je ich najsilnejšia stránka. Ponúkli ľuďom oslobodenie od „vykorisťovania“ kapitálom. Ale ľudia si vybrali ono „vykorisťovanie“, lebo to v skutočnosti znamenalo pre

nich lepší život. Bremenom pre západnú ľavicu bolo i odhalenie Stalinových zločinov ako i maďarské udalosti roku 1956.

Ľavici to postupne začalo dochádzať. Nehovoril im to ešte pred vojnou Gramsci v listoch z väzenia? Že je tu kultúrna hegemonia starých síl, najmä katolíckej cirkvi? A že je potrebné narušiť túto hegemoniu? Že treba viesť vojnu o pozície? Že treba zmeniť kultúru? A ľavica čoskoro zistila, že je schopná dosahovať víťazstvá na inom ihrisku, ako je ekonomické. Na ihrisku kultúry.

Neorealistické drámy neboli v Taliansku predzvesťou žiadnej sociálno-ekonomickej revolúcie. Predzvesťou veľkých zmien, a to kultúrnych, bola úspešná čierna komédia. V roku 1961 nakrútil Pietro Germi film *Rozvod po taliansky*.^{99v} Zápletkou je postavená na tom, že v Taliansku stále ešte neboli uzákonené rozvody. Marcello Mastroianni hrá sicílskeho baróna Ferdinanda Cefalú, ktorý by sa rád oženil s mladučkou sesternicou Angelou (Štefánia Sandrelliová). Na nešťastie je už ženatý, a preto pripravuje vraždu svojej manželky Rosalie (Daniela Roccová). Film získal v roku 1962 Oscara za najlepší scenár a bol hitom na celom svete.

Talianski komunisti, na rozdiel od socialistov, sa síce nedostali nikdy do vlády počas trvania sovietskeho komunizmu, ale byť vo vláde nie je jediná forma víťazstva. Politickým víťazstvom je i to, keď stojíte na víťaznej strane vo významnej kauze. V sedemdesiatych rokoch talianski komunisti, socialisti i liberáli ochutnali chuť takého spoločného politického víťazstva v zápase o legalizáciu rozvodu.

V roku 1970 parlament schválil zákon č. 898 o rozvode. Navrhovateľmi boli poslanci Loris Fortuna¹⁰⁰ a Antonio Baslini.¹⁰¹ Prvý bol do maďarských udalostí v roku 1956 komunist, potom socialista, druhý bol liberál. Schválenie zákona bolo porážkou vládnucej kresťanskej demokracie DC. Spoločný postup liberálov, komunistov a socialistov proti kresťanom sa mal stať modelom pre mnohé budúce situácie. Pritom socialisti boli vtedy partnermi kresťanských demokratov v koalícnej vláde kresťanskodemokratického premiéra Emilia Colomba.¹⁰²

Toto víťazstvo či porážku si mali všetci zopakovať v tejto veci ešte raz v roku 1974, keď sa konalo referendum o zrušení zákona o roz-

vodoch. Taliani rozhodli v pomere tri ku dvom, že sa rozvody nezrušia. Kresťanskí demokrati boli za zrušenie rozvodov. Socialisti, ktorí boli koalíčnými partnermi vo vláde kresťanského demokrata Mariana Rumora, podporovali v kampani spoločne s opozičnými komunistami zachovanie rozvodov.¹⁰³

A do tretice v roku 1978 rovnakým spôsobom parlamentná komunisticko-socialistická väčšina ponížila vládnucich kresťanských demokratov a presadila legalizáciu potratov. Poslanec Fortuna bol jeden z neúnavných podporovateľov legalizácie.

Štvrtýkrát porazili komunisti, socialisti a liberáli kresťanských demokratov v referende 17. mája 1981, v ktorom sa rozhodlo o tom, že potraty ostanú legálne.

Spochybňovanie manželstva a nenarodeného ľudského života. In hoc signo vinces! V tomto znamení zvíťazíš!

Romunisti sa zároveň viditeľne dištancovali od komunizmu sovietskeho a dávali najavo svoj demokratizmus. Prečo nie, veď v demokraticky zvolenom parlamente dokázali víťaziť. Toto osamostatnenie dostalo názov „eurokomunizmus“ a príklad Talianov nasledovali i iné komunistické strany vo svete.

Komunistická strana stalinistu Palmira Togliattiho, zaťažená spriaznenosťou so skompromitovanou vetvou komunizmu, sa zmenila na stranu eurokomunistu Enrica Berlinguera, ktorá bola schopná víťaziť v moderných kultúrnych vojnách. A takým patrí budúcnosť.

Po páde sovietskeho komunizmu sa preto paradoxne talianskym komunistom otvorili všetky politické možnosti, dovtedy nemysliteľné. Strana sa pokojne premenovala na Demokratickú stranu ľavice a tá je odvtedy hlavnou súčasťou ľavicovej volebnej koalície Olivovník, ktorá sa pri moci strieda s Berlusconiho stranou. Proces premeny komunistickej strany riadil jej predseda Achille Occhetto, ktorý pokračoval vo vedení strany i po premenovaní.

V roku 1998 sa jeho dlhoročný spolubojovník v komunistických radoch Massimo D'Alema mohol stať talianskym premiérom, čo bola štyridsať rokov nemysliteľná vec. Rovnako sa člen komunistickej strany od roku 1945, Giorgio Napolitano, mohol stať v roku 2006

prvým (bývalým) komunistom, ktorý sa stal prezidentom Talianska.

V roku 1956 bola Komunistická strana Talianska vnútorne rozdelená v postoji k potlačeniu maďarského povstania sovietskou armádou. Napolitano patril ku krídlu, ktoré označovalo povstalcov za kontrarevolucionárov a s Chruščovovým postupom súhlasil. Spolupráca s KSSZ bola preňho kľúčová. V polovici sedemdesiatych rokov mu pre jeho tuhý komunizmus americký veľvyslanec John A. Volpe odmietol udeliť americké vízum.¹⁰⁴ Keď sa 1. mája 2011 zhromaždili státisíce ľudí na Námestí svätého Petra v Ríme pri príležitosti blahorečenia pápeža Jána Pavla II., víťaza nad komunizmom, medzi čestnými hosťami bol prítomný i osemdesiatšesťročný celoživotný komunista Giorgio Napolitano. Bol tam ako hlava Talianska.

Romunizmus musel zaniknúť vo východnej Európe, aby v západnej Európe mohli začať komunisti vládnuť. Už nie sú Leninovými najbližšími príbuznými, už sú iba bratrancami. A preto sa im darí. Ako to hovoril Gramsci? Najprv vo vojne o pozície narúšať kultúrnu hegemoniu oponenta. Potom príde vojna manévru, priama účasť na moci.

A talianska kresťanská demokracia? Tá pád sovietskeho komunizmu neprežila. Ešte sa k nej vrátíme.

Podobné víťazstvá na poli kultúry ako v Taliansku dosahovali ľavicové strany i v iných európskych krajinách. V sedemdesiatych rokoch presadili legalizáciu potratov vo Francúzsku. Aj tam to dosiahli z opozičných lavíc. V Nemecku a v Rakúsku to urobili vo vláde. Nemeckí socialisti sa dostali do vlády v 70. rokoch vôbec prvýkrát po druhej svetovej vojne. Už koncom 50. rokov sa s tradičnou marxistickou bojovnou rétorikou rozlúčili schválením nového Godesberského programu.

Španielska socialistická strana PSOE bola počas Francovho režimu v ilegale. Už ku koncu režimu sa stal jej generálnym tajomníkom na kongrese vo Francúzsku Felipe Gonzales. Stranu odpútal od zvyškov ortodoxného marxizmu, v roku 1982 sa stal španielskym premiérom. Začal síce znárodnením spoločnosti Rumasa, ale neskôr jeho vláda privatizovala asi dvesto štátnych podnikov a celko-

vo sa ekonomicky posúvala doprava¹⁰⁵. Kdeže ostala minulosť, kdeže ostala spriaznenosť so Sovietskym zväzom a odpor proti NATO... Symbolom obratu v zahraničnej politike sa stal člen PSOE Javier Solana. Z odporcu členstva v NATO sa stal neskôr generálny tajomník NATO.¹⁰⁶

PSOE menila Španielsko na poli kultúry. Už v roku 1985 prijala zákon, ktorým legalizovala potrat, i keď za prísnych podmienok¹⁰⁷. Podstatne ďalej ako Felipe Gonzales zašiel jeho nástupca José Luis Zapatero. Tento vnuk armádneho kapitána zastreleného frankistami počas občianskej vojny pre odmietnutie bojovať po ich boku,¹⁰⁸ zmenil Španielsko na nepoznanie.

V roku 1977 sa konali v Španielsku prvé slobodné voľby po skončení Francovoho režimu. Sedemnásťročný Zapatero vo volebnej kampani vylepoval plagáty komunistov aj socialistov. Páčili sa mu marxistické heslá o zoštatňovaní a získaní moci robotníckou triedou. Potom sa rozhodol pre socialistov.¹⁰⁹ O štvrtstoročie neskôr už o zoštatnení a diktatúre proletariátu nehovoril. Stal sa kultúrnym revolucionárom.

V roku 2010 schválili Zapaterovi socialisti liberalizáciu potratov a potrat sa vykonáva na požiadanie do 14. týždňa tehotenstva. Ešte predtým v roku 2005 uzákonili manželstvo osôb rovnakého pohlavia, vrátane možnosti adopcie detí.¹¹⁰ Stali sa tak prvou krajinou, ktorá ho uzákonila bez obvyklého prechodného kroku, ktorým býva schválenie registrovaného partnerstva. Španielsky štát už nepozná otca a matku, ale rodiča A a rodiča B.

Zákon o manželstve osôb rovnakého pohlavia pripravil minister spravodlivosti José Fernando Lopez Aguilar. Koncom roku 2005 som mal príležitosť stretnúť sa s ním osobne. Po skončení zasadnutia Bady ministrov EÚ nás náhoda dala dohromady na večeri pri tom istom stole. Pri pohári vína som sa spýtal Aguilara, či by súhlasil aj s legalizáciou mnohoženstva. Aguilar povedal, že nie. Povedal som, že ako odporca homosexuálneho manželstva dostávam niekedy od zástancov otázku: „Kto ste vy, pán Palko, že bránite dvom mužom, ktorí sa majú radi, aby žili spolu v manželstve?“ Spýtal som sa Aguilara, ako by odpovedal na analogickú otázku typu: „Kto ste

vy, pán Aguilar, že chcete brániť mladíkovi a trom dievčatám, ktorí sa všetci majú radi, žiť v šťastnom manželstve?" Aguilar sa usmial a povedal, že nesúhlasí s mnohoženstvom preto, lebo verejná mienka v Španielsku nie je naklonená tejto myšlienke. Ak by bola, tak by s mnohoženstvom súhlasil.

Na Slovensku v roku 2009 povedala prezidentská kandidátka SDKÚ, KDĽ a SMR Iveta Radičová svoju definíciu morálky: „To, čo je morálne alebo nemorálne v spoločnosti, je vec spoločenskej dohody tej-ktorej spoločnosti." Bola to ozvena slov ministra Aguilara.

Od začiatku 90. rokov objavila západná sociálnodemokratická, komunistická i postkomunistická ľavica, že homosexuálna agenda je ďalším ihriskom, na ktorom môže porážať konzervatívnu pravicu. Dnes už s výnimkou Malty a Talianska každá západoeurópska krajina schválila zákon o registrovanom partnerstve alebo manželstve osôb rovnakého pohlavia.

A ľavica má k dispozícii ďalšie témy: podporu imigrácie, ktorou získava ďalších voličov, podporu eutanázie, výskumu na embryách, terapeutického klonovania, legalizácie ľahkých drog... Španielsky expremiér Felipe Gonzales navrhol v septembri 2010 legalizáciu drogu na celom svete.¹¹¹ Považuje to za jediný účinný spôsob boja proti narkomani.

Obnova vojnou zničenej západnej Európy sa diala poväčšine v réžii kresťanských politikov. Reď sa postupne čoraz viac presadzovali socialisti, v ekonomických otázkach nemenili dramaticky politiku kresťanských demokratov. Dramatické zmeny presadzovali na poli kultúry. Územie, ktoré na tomto poli dobyli, už nikdy potom nestratili, ani vtedy, keď museli odísť do opozície.

Triedny boj v Európe zomrel na Západe a po kolapse komunizmu i na Východe. Bratrance si podali ruky a sú jednotní. Ľavica na Západe pochopila, na akom poli možno konzervatívnu a kresťanskú pravicu porážať, takisto komunisti na Východe pochopili, v čom majú zostať nezmenení a, naopak, v čom sa majú zmeniť, ak sa po historickej porážke komunizmu v roku 1989 opäť majú vrátiť k moci.

Kto je v Rumunsku novodobým Draculom?

1989 193 084

1990 992 265

štatistika potratov v Rumunsku

Na sviatok Božieho narodenia, 25. decembra 1989, znelo Európu anjelské : „Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle.“ Vianočný pokoj s dojatím slávlí prvýkrát slobodní kresťania vo východoeurópskych krajinách.

Pokoj však nevládol na nádvorí vojenských kasární v rumunskom meste Targoviste. Príslušníci výsadbárskej jednotky Ionel Boreru, Gheorghin Octavian a Dorin Marián Cirlan vypálili zo svojich služobných zbraní na starca a starenu stojacich vedľa seba pri kasárenskom múre. Poprava „Conducatora“ Nicolae Ceausescu, rumunského diktátora a jeho manželky Eleny prebehla v takom chvate, že prítomný kameraman ani nestihol začať filmovať. Do celého sveta sa tak rozleteli iba fotografie ležiaceho zastreleného páru.¹¹²

Rumunsko bolo jedinou európskou krajinou, kde komunizmus nepadol nežne. Ceaușescova Securitate strieľala do ľudí na uliciach a v dňoch, ktoré predchádzali poprave, zomrelo vyše tisíc ľudí. Rozsudok smrti nad Ceaușescu, za ktorým okamžite nasledovala poprava, vyniesol mimoriadny vojenský tribunál. Bol zriadený Dekrétom Frontu národnej spásy, novej mocenskej štruktúry. Dekrét podpísal 24. decembra Ion Iliescu, vodca Frontu národnej spásy.¹¹³ Ceausescu a jeho žena boli poslednými Rumunmi, ktorí boli odsúdení súdom na trest smrti. O dva týždne po ich poprave Front národnej spásy zrušil v Rumunsku trest smrti. Krviprelievania sa skončilo.

Skončilo? Rozbehlo sa nové legálne krviprelievania, pri ktorom nepadajú výstrely. Deň po poprave, 26. decembra 1989, Front národnej spásy zvolil Iliescu za prezidenta a dekrétom obnovil legálnosť umelého potratu na požiadanie.¹¹⁴ Trest smrti bez súdu hrozil nevinným nenarodeným deťom.

V Poľsku prebiehali v tom čase pokusy v opačnom smere. V Poľsku boli za komunizmu potraty legálne. Od poloslobodných volieb

v júni 1989 boli v poľskom Sejme i Senáte protikomunistickí poslanci. A tí dávali prvé parlamentné návrhy na ochranu života.¹¹⁵ Prečo to bolo naopak ako v Rumunsku? V Poľsku zvrhli komunizmus predovšetkým kresťania. V Rumunsku sa vedenia prevratu proti Ceaușescovmu komunizmu chopili predovšetkým komunisti.

Od ranej mladosti kráčal Ion Iliescu k vysokým métam v komunistickej strane. Už v šesťdesiatych rokoch to dotiahol do ústredného výboru strany a do kresla ministra pre mládež. Ceaușescu v ňom videl konkurenciu a zbrzdil jeho ambície. Iliescu sa prepadol v strane na okresnú úroveň. Naďalej však čakal v straníckych radoch na svoju šancu. Fotografia z roku 1976 ukazuje príjemný letný piknik. Elena Ceaușescová hrá akúsi športovú hru a vedľa nej stojí štyridsiatnik Iliescu v košeli s krátkymi rukávami. Je to idyla. O trinásť rokov pošle ambicióznym komunistu Elenu i jej manžela pred popravnú čatu.¹¹⁶

Vplyv vo Fronte národnej spásy mal sedemdesiatročný SiMu Brucan, ktorý sa po druhej svetovej vojne podieľal na perzekúciách nekomunistov. Brucan tvrdil, že povstanie z decembra 1989 nebolo proti komunizmu, iba proti Ceaușescovi.¹¹⁷ Bolo tam i veľa komunistov druhého sledu, ako Adrián Nastase alebo Traian Basescu. Front národnej spásy poľahky vyhral voľby v roku 1990, keď iné politické strany nemali prístup do médií. Proti demonštrantom, ktorí protestovali proti Iliescovým manierom, poslal Iliescu obrnené transportéry už začiatkom roka 1990.

Front národnej spásy sa postupne transformoval a vznikli z neho dve hlavné súčasné rumunské strany. Jednou je Sociálnodemokratická strana, ktorú viedol Iliescu, druhou je Demokratická liberálna strana. V roku 2004 sa v druhom kole prezidentských volieb stretli kandidáti týchto dvoch strán. Keď pred televíznom dueli debatovali kandidát sociálnych demokratov Adrián Nastase s liberálom Basescom, Basescu zrazu sebakriticky povedal: „Viete čo je v tejto chvíli najväčším prekliatím Rumunsku? To, že Rumuni si musia vybrať medzi dvoma bývalými členmi komunistickej strany.“^{118v}

Rumuni si vo voľbe medzi komunistom-sociálnym demokratom a komunistom-liberálom zvolili Basesca.

Ich bývalý spoločný šéf vo Fronte národnej spásy Iliescu dekrétom 26. decembra 1989 odstránil anomáliu, ktorá existovala v sovietskom bloku vo vzťahu k potratom. V spoločenstve východoeurópskych ľavicových strán, na ktoré sa komunistické strany transformovali, zavládla jednota. Podpora legálnosti potratov na požiadanie je tmel, ktorý spája ľavicu v celej Európe.

Štatistika potratov v Rumunsku roku 1990 je čosi šialené. Bolo ich takmer milión. Nevdojak vznikajú otázky. Írskemu spisovateľovi Bramovi Stokerovi pri vytvorení legendárnej postavy Draculu poslúžilo kruté rumunské knieža z 15. storočia, Vlad Tepes, známy tiež ako Vlad Nabodávač. Ceausescu si ho vážil. Rnieža Vlad bol hlavnou postavou rumunského historického filmu Vlad Tepes z roku 1979. Na druhej strane Ceaușesca prirovnávali kritici práve k Vladovi Tepesovi.

Ceausescu bol brutálny politik. Ale keď zoberieme do úvahy legálny masaker, ktorý sa začal diať od roku 1990 v lonách rumunských žien, je naozaj tým jediným, koho možno označiť za Vlada - Draculu modernej rumunskej histórie?

Pred Elfriede tu bola Alexandra Michailovna

„Meradlo sexuálnej morálky sa vždy mení. Nie je v tom nikdy prestávka.“

Alexandra Kollontajová v príhovore
k anglickému vydaniu *Red love*

*„Spamätajte sa, nerozumní, to, čo konáte, je nielen kruté,
ale vskutku satanské. Mocou, danou Nám od Boha,
exkomunikujeme vás, ak ešte nosíte mená kresťanské...“*

Patriarcha moskovský a celej Rusi Tichon, 19. januára 1918

Roncom tridsiatych rokov sa Stalin rozhodol povraždiť takmer všetkých ešte žijúcich najbližších Leninových spolupracovníkov, s ktorými Iljič robil Októbrovú revolúciu. Jednou z mála, ktorých čistka obišla, bola Alexandra Michailovna Rollontajová.¹¹⁹ Bola dcé-

rou cárskeho generála Domontoviča, hrdinu rusko-tureckej vojny. Mladá ruská šľachtičná na prelome storočí prepadla čaru komunizmu. V Leninovej vláde po boľševickom prevrate zastávala funkciu komisárky pre sociálne veci, potom celé desaťročia zastávala diplomatické funkcie.

Kollontajová však vošla do histórie najmä tým, že bola teoretickou boľševického feminizmu. Vychádzala jednoznačne z premisy klasikov marxizmu, podľa ktorej je manželstvo v buržoáznej spoločnosti zotročením ženy. Hlásala novú boľševickú ženu, ktorá bude slobodná tým, že bude ekonomicky nezávislá od svojho muža. Svoju sexualitu nebude skrývať, vždy slobodne pôjde tam, kam ju srdce bude ťahať, a v tomto zmysle rovnako slobodný má byť i muž. Za výchovu jej detí však viac zodpovedá štát ako ona sama.

O jej názoroch najlepšie vypovedá beletristická tvorba, najmä román *Vasilisa Malygina*, ktorý vychádzal na Západe pod príznačnejším názvom *Red love*.¹²⁰ Hlavnými hrdinami románu sú nadšená mladá komunistka Vasja a jej švihácky manžel Volodža. Dej je umiestnený do porevolučného Ruska 20. rokov, keď vojnový komunizmus vystriedal NEP. V prvej časti románu obaja milenci žijú svoju revolučnú lásku nepoškvrnenú zradou ideálov. Vo Volodžovej minulosti je však háčik. Je to „amerikanec“, bol v Amerike a napáchol anarchizmom. Pridáva sa k boľševikom, ale je to úprimné?

V druhej časti sa naše podozrenia ukážu ako oprávnené. Volodža sa vďaka strane stane riaditeľom fabriky. Získa vilu i s kuchárkou a rýchlo si osvojí panské maniere. R pracujúcim sa správa povýšenec-ky, priateľí sa so všelijakými buržujmi a nepmanmi. Vasja príde za ním a vo vile robí domácu pani. Nie je to ono, spomína na šťastné dni doma, kde bývala v podkrovnej izbičke, spravovala komunálny dom a aktívne pracovala v straníckom výbore. Navyše Volodža je buržoázny nerestník, má frajerku, nepmanskú filenu Ninu. Vzťah Vasie a Volodžu sa rozpadá.

Tretia časť je najdivšia feministická fantázia, akú si možno predstaviť. Vasja sa vracia späť do svojho mesta, domu a manzardky. Dozvie sa, že podnájomník Fedosejev opustil svoju ženu aj s tromi deťmi a dal sa dohromady so židovkou Dorou. Porozumeli si pri pôso-

bení v kultúrnej komisii miestneho soviету. Obaja totiž milujú spev. Všetci Fedosejeva odsudzujú a ľutujú jeho opustenú ženu. Nie však Vasia. Čo vari je uplakaná Fedosejevova žena jediná, ktorá má nejaké práva, pýta sa Vasia. Srdce má tiež svoje práva. Keď sa Fedosejev s Dorou majú radi, tak nech si užijú svoje šťastie.

Vasia podľa rovnakého metra koná i vo vlastných vzťahoch. Napíše Nine list, v ktorom dáva požehnanie Nine i Volod'ovi v ich vzťahu. V tej chvíli sa už pozerá na Volodu ako na svojho brata a na Ninu ako na sestru. Pritom zisťuje, že s Volod'om stihla pred rozchodom ešte otehotnieť. Nesmierne sa však teší, ako v rámci práce v straníckom výbore zorganizuje jasle a svojpomoc pre mladé mamičky. Nepotrebuje „žiadnu kuchyňu, rodinný život a podobné nezmysly“.

Jediný v tejto časti, kto javí posledné známky spätosti s realitou, je hlúpa kamarátka Gruša, ktorá s Vasiou býva v manzardke. Gruša verí v Boha, do strany vstúpiť nechce, jej mŕtvy snúbenec bol u bielych. Román sa končí dialógom medzi Grušou a Vasiou:

Gruša: „Dieťa? Vážne? Tak ako môžeš nechať manžela len tak ísť? Necháš dieťa bez otca alebo budeš moderná a pôjdeš na potrat?“

Vasia: „Prečo potrat? Nech dieťa vyrastie. Nepotrebujem muža. To je všetko, čo dokážu - stať sa otcami. Pozri na Fedosejevovú s jej tromi deťmi - nedokázali jej udržať muža, aby neodišiel k Dore.“

Gruša: „To je všetko dobré, ale ako ho chceš vychovať sama?“

Vasia: „Sama? Organizácia ho vychová. Zriadime jasle. A ty v nich budeš pracovať. Máš rada deti. Bude to i tvoje dieťa. Budeme ho mať spoločne.“

Román sa končí tým, ako sa Vasia a Gruša držia za ruky a šťastné bláznivo tancujú po manzardke.

V máloktorom románovom dialógu sa tak zračia sny moderných feministiek a iných moderných liberálov. Otca dieťaťa netreba, vychováva ho štát. Otec sa nemusí starať o svoje dieťa. Rodinou mu môžu byť trebárs dve ženy. Toto sú názory feministiek v Európskej únii a v USA začiatkom 21. storočia. V auguste 2010 povedala herečka Jennifer Anistonová: „Čo je rodina? Nemusí to byť nevyhnutne tradičná matka, otec, dve deti a pes menom Spot.“ Podľa nej v časoch umeleho oplodnenia ženy už nepotrebujú mužov, aby mali deti.¹²¹

Kollontajová takéto názory formulovala v dvadsiatych rokoch storočia predošlého, s náskokom vyše osemdesiatich rokov. Nečudo, že aj Lenin bol z Rollontajovej trochu nervózny.

Alexandra Kollontajová premietala revolučné názory i do svojho osobného života. Vojenského inžiniera Kollontaja si zobrala proti vôli rodičov. Ako dvadsaťšesťročná však opustila jeho i malého syna Michaila, aby sa venovala v Európe štúdiu a revolučnej praxi. Jej veľkou láskou sa neskôr stal o sedemnášť rokov mladší námorný bolševický veliteľ Pavel Dybenko. Stal sa z nich zaujímavý manžel'ský pár. Ona bola ženskou tvárou Revolúcie, komisárkou pre sociálne veci, on komisárom pre námorníctvo. Bolo to búrlivé manželstvo a jeho kríza vyvrcholila pokusom Dybenka o samovraždu. Začiatkom dvadsiatych rokov sa rozišli.¹²² Vzťah Alexandry a Pavla presne kopíruje románový vzťah medzi Vasiou a Voloďom.

V januári 1918 nariadila čerstvá komisárka Alexandra Kollontajová, aby oddiely červeného námorníctva obsadili jeden zo symbolov ruského pravoslavia - kláštor Alexandra Nevského. Kollontajová chcela, aby „Lavra Alexandra Nevského“ slúžila na účely komisaariátu pre sociálne veci. Námorníci urobili násilný pokus o obsadenie, ale mnísi zvonením zvonov zalarmovali veriacich na obranu kláštora. Zhromaždilo sa asi dvetisíc veriacich. Tiekla i krv, bol zastrelený kňaz Skipetrov. Pribiehali i vojaci, ktorí bývali v blízkosti kláštora a niektorí sa pridávali k útočníkom, niektorí bránili kláštor. Červenoarmejci museli ustúpiť.¹²³ Bolševici v Smolnom pochopili, že vyrovnáť sa s pravoslávnyim kresťanstvom nebude také jednoduché.

Rollontajovej prepád kláštora bol tiež impulzom pre patriarchu moskovského a celej Rusi Tichona na vydanie Výzvy z 19. januára 1918, ktorou uvalil na všetkých páchatel'ov bolševických nepravostí kliatbu.¹²⁴ V texte výzvy priamo odsudzuje i útok na Lavru Alexandra Nevského.

Kollontajová samozrejme podporovala legalizáciu potratov v Rusku. Aj vďaka nej má sovietske Rusko toto historické prvenstvo. Keď jej politický vplyv poklesol, sústredila sa na pôsobenie v diplomacii. Bola vedúcou sovietskej misie v Nórsku a potom veľvyslanky-

ňou vo Švédsku. Bola vôbec prvou veľvyslankyňou v histórii diplomacie. Možno preto ju Stalin ušetril ako symbol. Neušetril však jej starú lásku Pavla Dybenka. Dybenko bol veliteľom vojenského okruhu, v roku 1938 sa počas čistiek podieľal na likvidácii maršala Tučačevského, vzápätí sa stal obeťou čistiek sám. Pred zastrelením ho ešte NRVD mučila tak, že ho zatvárala do malej kovovej skrine.¹²⁵

Historička Beatrice Farnworthová v životopise Rollontajovej tvrdí, že Alexandra svojho Pavla oplakávala a obávala sa, že i sama bude zatknutá. Ak to tak bolo, tak patriarchova kliatba na ňu dopadla zvláštnym spôsobom. Jej súdruhovi zo starých čias jedného za druhým posielal Stalin na smrť, ale Rollontajová prežila. Vrahovi svojho muža poklonkovala a slúžila až do svojej smrti v roku 1952, keď umrela takmer osemdesiatročná. Stalin Valkýru Revolúcie skrotil.

V roku 1994 nakrútil britský režisér Ren Cooper dokumentárny film „Vlna vášne. Život Alexandry Rollontajovej“. Rollontajovej prepožičala hlas hviezda britskej kinematografie, poslankyňa britského parlamentu za Labouristickú stranu Glenda Jacksonová. O Rollontajovej sa píše knihy, štúdie. *Východoeurópska* komunistka je dodnes ikonou *západného* feminizmu. Bola *sesternica! Sestra!*

Alexandra Rollontajová dosiahla úspešnú diplomatickú kariéru v Škandinávii. Nórske kráľovstvo jej udelilo najvyššie štátne vyznamenanie Rád Svätého Olafa. Vo Švédsku bola veľvyslankyňou. Vo Švédsku dosiahla svoj životný úspech pol storočia neskôr iná komunistická feministka, Elfriede Jelinek. Nevieme, či Elfriede Jelinek čítala Rollontajovej romány. Z Rollontajovej feministickej prózy vane bláznivý budovateľský optimizmus. Z Jelinekovej diela vane zlosť.

Trojbodové minimum východo-západného ľavicového zjednotenia

Po roku 1989 sa uskutočnil plán ideového zjednotenia ľavice zo západnej a východnej Európy, ktorý spočíval v odstránení existujú-

cich ideových rozdielov. Ten plán nikto nevymyslel, nenapísal, nehlásal. Každý vedel sám od seba, čo má robiť.

Východiskom bolo poznanie, že ľavicová nedokázala víťaziť na poli ekonomickom, zato však žala úspechy na poli kultúrnom. Komunisti z Východu mali primát v legalizovaní potratov, socialisti a komunisti zo Západu v tejto agende meškali desaťročia, ale akonáhle si ju s dostatočnou vervou osvojili, dokázali ňou porážať kresťanskú pravicu. To bolo východiskom pre prvý bod plánu:

1) liberalizácia potratov a udržanie ich legálnosti je jedným zo zjednocujúcich programových princípov ľavice v zjednotenej Európe.

Rumunský Front národnej spásy, budúci rumunskí sociálni demokrati, túto anomáliu odstránil tak rýchlo, že ani nestihla doznieť ozvena posledných výstrelov proticeausescovskej revolúcie. Na Slovensku SDL Petra Weissá, premenovaná RSS, odrážala v roku 1992 pokusy KDĽ o zrušenie potratov. Rovnako v Poľsku porazená Zjednotená robotnícka strana sa v 90. rokoch bránila protipotratovým aktivitám kresťanov zo Solidarity.

Počas trvania sovietskeho komunizmu používala komunistická propaganda v studenej ideologickej vojne proti Západu argument „prehnitosti“ Západu. Do „prehnitosti“ spadala i uvoľnená sexuálna morálka Západu, rozšírenie pornografie, tolerancia či dokonca legalizácia prostitúcie, homosexuálna agenda a rozšírenosť užívania drog, i moderná rocková hudba. To, čo komunistická propaganda zamlčovala, bolo, že všetky tieto prejavy „prehnitosti“ nie sú dielom slabnúceho kresťanského Západu, ale silnejúceho neomarxistického Západu. Že to je dielo *bratrancov*.

Toto ideové rozdelenie sa zrodilo ešte v prvej polovici minulého storočia. Ruskí komunisti, ako Lenin, Kollontajová a ďalší čosi úspešne rozbehli. Zjednocujúcim prvkom boli potraty, snaha maximálne zapojiť ženy do pracovného procesu, podpora čo najväčšej úlohy štátu pri výchove detí, rýchle rozvody. Komunisti a západná

ľavica sa dokázali bez problémov zhodnúť na „dekonštrukcii“ histórie kresťanského Západu, teda na kritike všetkého minulého a kresťanského. Po jednom desaťročí však začal sovietsky komunizmus v otázkach rodiny, v ženskej otázke spomaľovať revolučné aktivity a prispôbovať sa konzervativizmu ruskej spoločnosti. Znechutený Gramsci to pochopil pri návšteve Ruska v dvadsiatych rokoch a uvedomil si, že na Západe to treba robiť inak. Dnes vieme, že Gramsci uspel.

Komunistický Východ teda zastal na polceste. V šesťdesiatych a sedemdesiatych rokoch neprijal v kultúrnej oblasti západnú sexuálnu revolúciu a drogovú kultúru. Tým vlastne kritizoval svojich západných *bratrancov*, nie svojho úhlavného nepriateľa, ktorým bola pravica. Lenže prehral, a preto sa musel prispôbiť. To je druhý bod zjednocovacieho plánu.

2) Koniec hesiel o prehnitosti Západu. Postkomunistická ľavica potíchu preberie od západnej ľavice jej kultúrnu agendu.

A tak po roku 1989 postkomunisti, rovnako na Slovensku ako aj inde v postkomunistickej Európe, skončili s kritikou sexuálnej revolúcie a v médiách kritizujú pornografiu iba konzervatívni kresťania.

Na Slovensku v radoch ponovembrovej KSS situáciu rýchlo pochopil Peter Weiss. Vedel, že sa netreba báť ani NATO ani EÚ, lebo je tam dosť ideových spojencov. Peter Weiss možno transformoval KSS - SDĽ prirýchlo a prehral mocenský zápas s konzervatívnymi komunistami, ktorí vyniesli do čela strany Jozefa Migaša. Peter Weiss po odchode z SDĽ založil Sociálnodemokratickú alternatívu SDA. Mládežníci tejto strany ako prví v roku 2002 nastolili otázku legalizácie marihuany. Iný bývalý člen KSS Róbert Fico, zakladateľ Smeru, sa roku 2001 vyjadril za legalizáciu užívania marihuany, pričom navrhoval ponechať iba trestnosť jej vyrábania a obchodovania s ňou.

Homosexualita bola kedysi pre komunistov z Východu symbol

„prehnitosti“. Dnes celá postkomunistická ľavica vo východnej Európe prevzala agendu homosexuálneho hnutia do svojho programu a úspešne ju presadzuje. Na Slovensku ju začala presadzovať po roku 1998 práve časť poslancov parlamentu za SDL. Poslanec SDL Milan Ištván neúspešne predložil zákon o registrovanom partnerstve. Registrované partnerstvá sú aj v programe Ficovho Smeru. Róbert Fico je v úlohe umierneného podporovateľa, ktorý je ochotný túto tému odsúvať do budúcnosti. Dušan Čaplovič tému vo vhodnom okamihu oživuje a pripomenie. Monika Flašíková-Beňová je zas tá, ktorá tému podporuje vášnivo a dôsledne, vrátane adopcie detí homosexuálnymi párami.

V susedných Čechách presadila registrované partnerstvá sociálna demokracia v spolupráci s Komunistickou stranou Čiech a Moravy. I tá KSČM, ktorá sa nechce rozlúčiť s komunizmom v názve, sa občas očitá na víťaznej strane. V Maďarsku to tiež presadila bývalá komunistická strana. Na komunistickej Kube ohlasuje Mariela Castrová, dcéra Fidela Castra, že kubánske úrady pripravujú prijatie registrovaných partnerstiev.¹²⁶

Na kompletnú transformáciu podľa bodu 2 bolo potrebné v podstate iba jedno desaťročie. Ostáva tretí bod:

3) Kresťanská tradícia má byť naďalej oslabovaná. Kresťanstvo treba vytláčať z verejnej do súkromnej sféry. Treba podporovať konkurenčné ideológie a náboženstvá.

Je to ľavica, ktorá pestuje multikulturalizmus a podporuje imigráciu ľudí z neeurópskych kultúr do Európy. Ľavica hlása rovnosť hodnôt všetkých náboženstiev. Ľavica si nechce pamätať, že Európa vyrástla z kresťanstva, nie z islamu, hinduizmu, či iných náboženstiev.

Východoeurópski komunisti pred desaťročiami sa skôr s pohŕdaním pozerali na šírenie ázijských náboženstiev v západnej Európe. Mladí ľudia v dlhých róbach pochodujúci po ulici a spievajúci „Hare Krišna“? Hviezdy popmusic zo skupiny Beatles, John Len-

non, Paul McCartney, Ringo Star a George Harrison, hľadajúce inšpiráciu u indického guru Maharishiho Mahesha? Bol to pre nich smiešny prejav úpadku Západu.

V roku 2002 to bolo inak. Bývalý člen KSS, môj spolužiak z vysokej školy Milan Ftáčnik, vtedy už minister školstva za SDL, presadzoval povinnú výučbu jogy na základných školách. Keby joga bola iba obyčajným telocvikom, nebol by to problém. Lenže joga je i duchovné smerovanie. Ak by nejaký kresťanský demokrat chcel zavádzať povinné vyučovanie kresťanského náboženstva na školách, rozpútali by proti nemu peklo, hoci poznanie kresťanstva značne súvisí s poznaním našej kultúry a civilizácie.

Ale povinné oboznamovanie sa so spiritualitou indických jogínov? Podľa liberálnej ľavice iba vítaná pedagogická inovácia. Ftáčnikjogu nepresadil iba pre odpor kresťanských demokratov.

V januári 2008 prehovoril v Európskom parlamente Veľký mufti Sýrie Ahmad Badr Hassoun. Veľký mufti komentoval film Fitna o islamizácii Holandska, ktorý dal vyrobiť holandský politik Geert Wilders. Autori filmu v závere hovoria o pasážach koránu, ktoré sú podľa nich z európskeho hľadiska neakceptovateľné, vzápätí sa ozve zvuk, ktorý pripomína trhanie papiera. Tým sa navodzuje dojem vytrhávania strán z koránu. Film bol uvedený až v marci 2008 a v januári sa nevedelo presne, či a nakoľko sa vo filme ocitne nejaké zneuctenie koránu. Veľký mufti však v januári v Európskom parlamente dopredu k filmu povedal tieto slová: „Ak by došlo po odvysielaní filmu k nepokojom, násilnostiam a krviprelievaniu, zodpovedný bude Wilders. Je to vec Holanďanov, aby ho zastavili.“¹²⁷

Slušní ľudia pálenie alebo trhanie koránu odmietajú, ale slová Veľkého muftiho boli ospravedlňovaním možného budúceho násillia moslimov. Podobná reakcia kresťanského duchovného na urážanie kresťanských symbolov, k akému v Európe a Amerike dochádza bežne, by bola nepredstaviteľná. Európsky parlament, a ľavica na prvom mieste, Veľkému muftimu srdečne tleskal.

Trochu horšie je v Európskom parlamente na tom pápež Benedikt XVI. V roku 2009 ľavica v EP navrhla rezolúciu, ktorá odsudzo-

vala pápežovo odmietanie používania kondómov. Rezolúcia len tesne nebola schválená. V belgickom parlamente takáto protipápežská rezolúcia dokonca prešla.

Životný príbeh niektorých ľudí obsiahne celý oblúk ľavicového politického myslenia za posledných šesťdesiat rokov. Na Slovensku je takýmto človekom Miroslav Rusý.

Miroslav Rusý sa v 50. rokoch minulého storočia vydal na dráhu teoretika vedeckého komunizmu. Spolu s Milanom Šimečkom patrili ku generácii, ktorá z komunizmu vytriezvela. Po roku 1968 patrili obaja k tomu málu bývalých komunistov, ktorí dokázali proti komunistickej moci statočne bojovať. Dokázali spolupracovať s katolíckymi disidentmi ako Ján Čarnogurský a František Mikloško. Rusý po krátkom politickom angažovaní vo VPN pôsobil v akademickom prostredí.

Rusý bol vždy v napätom vzťahu so slovenskou kresťanskou demokraciou. Bol v tom paradox. Na jeseň 1989 boli súdení v bratislavskom Justičnom paláci členovia Bratislavskej päťky, medzi nimi i Miroslav Rusý. Pred palácom sa zhromaždili desiatky ľudí, ktorí vyjadrovali solidaritu so súdenými. Boli to poväčšine kresťania.

Po páde komunizmu jeho prvá kritika KDH začala hneď po voľbách 1990. Neskôr sa Rusý stal terčom verbálnych útokov prívržencov Vladimíra Mečiara. Liberálni politici, ktorých Rusý podporoval, boli vždy vo vláde s KDH. KDH na Rusého neútočilo. Ale Rusý bol s kresťanskou demokraciou síce nie v intenzívnom, ale trvalom spore.

Rusý je zásadným zástancom ľavicového liberalizmu s jeho predstavou ľudských práv, politického smerovania, ktoré neráta s úlohou náboženstva vo verejnom živote. V roku 2004 počas prezidentských volieb prirovnal kandidatúru svojho niekdajšieho spojenca v zápase s komunizmom, katolíka Františka Mikloška ku kandidatúre kandidáta RSS. Kandidáta RSS považoval za podobný anachronizmus ako kandidáta hlásiaceho sa i vo svojom verejnom pôsobení, nielen v súkromí, ku kresťanskému presvedčeniu.

Týždenník Týždeň uviedol na svojej webovej stránke dokumentárny film *Malé dejiny Milana Šimečku*.¹²⁸ Vystupuje v ňom i Miroslav Rusý. S komunistickou minulosťou sa vyrovnáva s pokorou, kto-

rá budí rešpekt. S úzkostlivou poctivosťou pristupuje ku komunistickej minulosti svojho otca Martin Šimečka. Šimečka hovorí, že keby otec žil, spýtal by sa ho i dnes na niektoré veci. Napríklad ako sa správal v päťdesiatych rokoch, keď ľudia vyhadzovali zo zamestnania, lebo sa s komunizmom nestotožňovali.

Miroslav Rusý patrí k zakladateľom Nadácie Milana Šimečka. V jej právnej rade donedávna pôsobil i František Mikloško. V posledných rokoch preberá táto nadácia do svojej agendy i podporu práv homosexuálov. František Mikloško preto svoje pôsobenie v správnej rade ukončil.

Vývoj v Európe otvára isté otázky. V päťdesiatych rokoch sa odporcovia komunizmu, najmä kresťania, mohli javiť mladým marxistom ako spiatočníci, na ktorých z hľadiska budúceho spoločenského vývoja nezáleží. Nemuseli im želať ľudsky nič zlé. Ale čo už s ľuďmi, ktorí nechcú pochopiť zákonitosti vývoja? Prirátajme k tomu propagandistickú démonizáciu odporcov komunizmu zo strany režimu. Rto už by sa potom nejako intenzívne zaujímal o osudy týchto ľudí?

Dnes už máme v Európe prvé prípady, tentoraz na Západe, keď sú perzekvovaní ľudia, ktorí nesúhlasia s ľavicovým liberalizmom. Máme za sebou prvé pokusy dostať do väzenia ľudí za ich verbálny prejav nesúhlasiaci s homosexuálnou agendou, čo bol prípad švédskeho pastora Akého Greena z roku 2004. Boli sme svedkami mediálnych manipulácií proti Greenovi, prekrúcania jeho výrokov s cieľom demonizovať ho. Aby ho náhodou niekomu neprišlo ľúto. Na Slovensku sa denník SME, ktorého šéfredaktorom bol Martin Šimečka, postavil v tomto spore proti Greenovi. A už teraz vidno, že ľavicových liberálov nezaujímajú osudy perzekvovaných kresťanov dneška. Tak ako osud perzekvovaných kresťanov pred pol storočím nezaujímali mladých komunistov.

Milanovi Šimečkovi a Miroslavovi Rusému z päťdesiatych rokov by sa javili udalosti rokov 1968 a 1989 ako čosi nepredstaviteľné. Veď nástup komunizmu bol predzvesťou konca dejín. Po páde komunizmu sa môže opäť niekomu javiť svet na konci dejín. Týmto koncom má byť víťazstvo liberálnej demokracie s jej ideológiou ľa-

vicového liberalizmu. Ale sústredený pozorovateľ vidí, že koniec dejín sa konať nebude. Tým sa ale dostáva do postavenia človeka, ktorý nepochopil vývoj, a podľa toho s ním bude naložené.

Miroslav Kusý v mladom veku podľahol čaru komunizmu a považoval ho za finálnu pravdu o človeku a dejinách. Nepochybujem o poctivosti, s akou sa s týmto omylom vyrovnal. Je však v nebezpečenstve, že podľahol čaru novej vízie, ktorej opäť omylom prisudzuje finálnu platnosť.

Môbirov list víťazov a porazených

Komunisti vo východnej Európe zažili v roku 1989 chvíľu poníženia. Všetko, čo hlásali, čo brutálne presadzovali i silou, väznením, či dokonca zabíjaním nesúhlasiacich, bolo v jednej chvíli odmietnuté ako lož. V podstate sa im nič nestalo, ale na tú chvíľu nezabudnú do konca svojho života. Slová ako komunista, komunizmus, ku ktorým sa sami celé roky hlásili, lebo buď im verili, alebo im zaručovali kariéru, sa pre nich zrazu stali nepríjemnými urážajúcimi nálepkami. Všetci by radi na tú minulosť zabudli.

Tí rozľadenejší z nich však pochopili, že ich minulý a prehratý zápas môže mať pokračovanie. Že v Európe i Amerike prebieha stále nerozhodnutá ďalšia etapa zápasu o interpretáciu večnej otázky: Kto je človek? Aké sú morálne princípy, ktorým má podliehať jeho príchod na tento svet, jeho život v rodine a spoločnosti, jeho odchod zo sveta?

Pochopili, že sovietsky marxizmus prehral, ale že marxizmus kultúrny, postavený na novej antropológii, ktorá je novou vzbudou proti biblickému poňatiu človeka, víťazí. Že víťaziaca strana na Západe, to sú ľavicovoliberalné sily, ktoré boli často ich sympatizantmi aj v minulosti. A že Európa je im otvorená.

A tak aj urobili, a tým sa z porazených stali, keď aj nie víťazi, tak víťaziaci.

A kresťania z východnej Európy? V niektorých východoeurópskych krajinách, určite na Slovensku a v Poľsku, boli rozhodujúcou zložkou protikomunistického zápasu. Pád komunizmu bol okamihom ich triumfu. Vstúpili do nového sveta, ktorý mal byť pre nich po rokoch útlaku slobodný. A aj bol. Len zrazu zistili, že ľavicovoliberalne sily na Západe síce pod tlakom západnej pravice boli proti komunizmu, ale že boli i proti kresťanstvu, a teraz po páde komunizmu sú najmä proti kresťanstvu. A zistili, že oni, kresťania, budú v politickom európskom zápase prehrávať. Že sa znovu ocitli na strane, hoc aj nie rovno porazených, ale určite prehrávajúcich.

Prípád Rocca Buttiglioneho to ukázal i tým najnechápavejším.

Vystrihnite si dlhý pásik papiera. Jeden koniec pootočte o stoosmdesiat stupňov a oba konce zlepte. Dostanete plochu, ktorú matematici poznajú pod menom Móbiov list. Keď sa po ňom vydáte prstom jedným smerom, prejdete obe strany plochy a vrátite sa na to isté miesto, z ktorého ste vyšli. Kresťania sa po svojom Móbiovom liste vydali do budúcnosti, mali pocit, že sa zo strany prenasledovaných dostali do pozície víťazov, aby napokon zistili, že sú opäť v pozícii tých, čo sú podozriví, reakční, nebezpeční.

A prečo je to tak? Čo vari kresťania z Východu nemali silných partnerov na Západe? Čo nedokázali na Západe mocné kresťanskodemokratické a konzervatívne pravicové strany porážať svojich ľavicových oponentov vo svojich krajinách práve preto, že sa ukazovali pred svojimi voličmi ako účinná hrádza proti sovietskemu komunizmu? Ale áno, to dokázali. Nedokázali však vrhnúť sa do nového zápasu o antropológiu človeka.

Preto ani nemohli byť svojim východným kresťanským partnerom účinnými spojencami v novom zápase. Dokonca ich niekedy podrážali. S kresťanskými politikmi sa na Západe totiž niečo stalo. Spomeňte si na gramsciovský pochod inštitúciami. Ľavicová ideologická topánočka sa nenápadne poprechádzala i cez pravicovú politiku. A výsledky nie sú nenápadné.

Čo sa teda za posledných päťdesiat rokov na Západe stalo s kresťanskými politikmi? Pozrime sa na zlomové udalosti.

Najprv poďme za oceán. Potom sa vráťme do Európy.

POZNÁMKY

- 1 Kari Marx. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Karl_Marx.
- 2 Friedrich Engels: Origins of the Family, Private Property, and State. <http://www.marxists.org/archive/marx/works/1884/origin-family/ch02d.htm>.
- 3 Walter Duranty. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Walter_Duranty.
- 4 Tamže.
- 5 The Editorial Notebook, Trenchcoats, Then and Now. The New York Times, June 24 1990. <http://www.nytimes.com/1990/06/24/opinion/the-editorial-notebook-trenchcoats-then-and-now.html>.
- 6 Gareth Jones (journalist). Wikipedia. [http://en.wikipedia.org/wiki/Gareth_Jones_\(journalist\)](http://en.wikipedia.org/wiki/Gareth_Jones_(journalist)).
- 7 Malcolm Muggeridge. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Malcolm_Muggeridge.
- 8 Denial of the Holodomor. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Denial_of_the_Holodomor.
- 9 Tamže.
- 10 George Orwell: The Original Introduction to Animal Farm, 1945. <http://www.crossroad.to/Quotes/communism/animal-farm-intro.htm>.
- 11 Great Purge. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Great_Purge.
- 12 Joseph. E. Davies. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Joseph_E._Davies.
- 13 FDR on World War II. <http://caho-test.cc.columbia.edu/ps/10094.html>.
- 14 George Bernard Shaw: On the rocks. Preface. <http://www.scribd.com/doc/222098/On-the-Rocks-by-George-Bernard-Shaw>.
- 15 Whittaker Chambers. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Whittaker_Chambers.
- 16 Walter Krivitsky. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Walter_Rrivitsky.
- 17 Elizabeth Bentley. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Elizabeth_Bentley.
- 18 Alger Hiss. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Alger_Hiss.
- 19 CHAMBERS, Whittaker: Svědek. Praha: Občanský inštitút, 2005. 639 s.
- 20 NIXON, Richard M.: Six crises. Doubleday, 1962. <http://law2.umkc.edu/faculty/projects/ftrials/hiss/nixononhisscase.html>.
- 21 JOHNSON, Paul: Dejiny amerického národa. Academia, 1997. 718 s.
- 22 Tamže, s. 715.
- 23 Whittaker Chambers. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Whittaker_Chambers
- 24V „Evil Empire” Speech by President Reagan - Adress to the National Association of Evangelicals. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=FcSm-KAEFFA>.
- 25 Bibliography for Whittaker Chambers. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Bibliography_for_Whittaker_Chambers.
- 26 Venona project. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Venona_project.
- 27V Richard Nixon 's „Last” Press Conference (1962). Youtube. http://www.youtube.com/watch?v=_RMSb-tS_OM.
- 28V Nixon (Anthony Hopkins)-California Governor Race 1962. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=qQ0wfzQ9DE0>.
- 29V Nixon - When the president does it, that means that it is not illegal. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=ejvyDnlTPr8>.
- 30V It s not illegal. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=uMMP2aG6kik&feature=related>.

- 31 SCHWEIZER, Peter: Reaganova válka. Praha : Ideál, 2007.
- 32 The Reagans. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/The_Reagans.
- 33 MEDVEDEV, Žores A. - MEDVEDEV, Roj A.: Neznámý Stalin. Bratislava : Slovart, 2006. 96. s.
- 34 Yves Montand. <http://www.people.com/people/article/0,,20098963,00.html>.
- 35 LANGEROVÁ, Žo: Vtedy v Bratislave. Mój život s Oskarom L. Bratislava : Albert Marenčin Vydavateľstvo PT, 2007.
- 36 CHAMBERS, Whittaker: Svědek. Praha : Občanský inštitút, 2005. 297. s.
- 37 Patrick J. Flood: Life after Communism. Democracy and Abortion in Eastern Európe and Russia. <http://www.ufl.org/vollO/floodIO.pdf>.
- 38 CHAMBERS, Whittaker: Svědek. Praha : Občanský inštitút, 2005. 297. s.
- 39 Patrick J. Flood: Life after Communism. Democracy and Abortion in Eastern Európe and Russia. <http://www.ufl.org/vollO/floodIO.pdf>.
- 40 CHAMBERS, Whittaker: Svědek. Praha : Občanský inštitút, 2005. 298. s.
- 41 Tamže.
- 42 Vatican Declined to Defrock U.S. Priest Who Abused Boys. New York Times, 25 March.
- 43V LBJ Daisy Ad. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=JqILSBrhLJk>.
- 44 Antonio Gramsci. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Antonio_Gramsci.
- 45 Tamže.
- 46 Tamže.
- 47 Gyorgy Lukács. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Gyorgy_Lukacs.
- 48 Tamže.
- 49 Frankfurter Schule. Wikipedia. http://de.wikipedia.org/wiki/Frankfurter_Schule.
- 50 Prof. Rolf Hecker: Es begann mit einem Theorieseminar in Thüringen. <http://www.trend.infopartisan.net/trd7899/t057899.html>.
- 51 Herbert Marcuse. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Herbert_Marcuse.
- 52 Herbert Marcuse: Repressive Tolerance, 1965. <http://www.marcuse.org/herbert/pubs/60spubs/65repressivetolerance.htm>.
- 53 Angela Davis. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Angela_Davis.
- 54 Tamže.
- 55 American Civil Liberties Union. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/American_Civil_Liberties_Union.
- 56 Tamže.
- 57 Elizabeth Gurley Flynn. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Elizabeth_Gurley_Flynn.
- 58 Roger Nash Baldwin. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Roger_Nash_Baldwin.
- 59 Roger N. Baldwin: Freedom in the U.S.A. and the U.S.S.R. <http://www2.law.ucla.edu/volokh/blog/baldwin.pdf>.
- 60 Wilhelm Reich. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Wilhelm_Reich.
- 61 George Grant: Killer Angel. A Biography of Planned parenthood 's Founder Margarét Sanger. http://www.entrewave.com/freebooks/docs/a_pdfs/ggka.pdf.
- 62 Tamže.
- 63 Tamže.
- 64V Hillary Clinton Honors Margarét Sanger at the 2009 Planned Parenthood Honors Gala. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=r4o4WizW2mQ&feature=related>.
- 65V Elia Kazan receiving an Honorary Oscar. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=3YziNNCZeNs>.

- 66 Elia Kazan. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Elia_Kazan.
- 67 A Statement by Elia Kazan. New York Times, April 15, 1952. <http://www.reelclassics.com/Directors/Kazan/kazan-article.htm>.
- 68 Abrahám Polonsky. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Abraham_Polonsky.
- 69 Daniel Cohn-Bendit. Connexipedia. http://www.connexions.org/CxLibrary/Docs/CxP-Cohn-Bendit_Daniel.htm.
- 70 Daniel Cohn-Bendit. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Daniel_Cohn-Bendit.
- 71 Barroso Withdraws Commission. DW-World.De. Deutsche Welle, 27. 10. 2004. <http://www.dw-world.de/dw/article/0,,1577659,00.html>.
- 72 Sixties hero revealed as kindergartner sex author. Guardian, 28 January 2001. <http://www.guardian.co.uk/world/2001/jan/28/kateconnolly.theobserver>.
- 75 Tamže.
- 74 Z Bruselu ma vyhnal pedofil. Korzár 17. 1. 2005. <http://korzar.sme.sk/c/4547625/buttiglione-z-bruselu-ma-vyhnal-pedofil.html>.
- 75 Czech president's meeting with MEPs ends in rift. Aktuálne.cz, 5. 12. 2008. <http://aktualne.centrum.cz/czechnews/clanek.phtml?id=624105>.
- 76 Jack Unterweger. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Jack_Unterweger.
- 77 Tamže.
- 78 Ernst Fischer (Schriftsteller). Wikipedia. [http://de.wikipedia.org/wiki/Ernst_Fischer_\(Schriftsteller\)](http://de.wikipedia.org/wiki/Ernst_Fischer_(Schriftsteller)).
- 79 Elfriede Jelinek. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Elfriede_Jelinek.
- 80 Tamže.
- 81 José Saramago. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Jose_Saramago.
- 82 Dávid G. Frier: Jose Saramago's O Evangelho Segundo Jesus Cristo: outline of a newer testament. The Modern Language Review. April, 2005. http://findarticles.com/p/articles/mi_7026/is_2_100/ai_n28509170/?tag=content;coll.
- 85 Doris Lessing. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Doris_Lessing.
- 84 Júlia Baird: Lowering the Bar. When bad mothers give us hope. Newsweek, May 5, 2010. <http://www.thedailybeast.com/newsweek/2010/05/06/lowering-the-bar.html>.
- 85 Harold Pinter. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Harold_Pinter.
- 86 Fernanda Eberstadt: José Saramago, the Unexpected Fantasist. New York Times, August 26, 2007. http://www.nytimes.com/2007/08/26/magazine/26saramago-t.html?scp=2596&sq=english_literature&st=nyt&pagewanted=1.
- 87 Tamže.
- 88 FURET, Francois: Minulosť jednej ilúzie. Esej o ideí komunizmu v 20. storočí. Bratislava : Vydavateľstvo Agora, 2000.
- 89 SCHMIDT, Mária: Zákulisní taje. Nové aspekty procesu s Algerem Hissem (USA), László Rajkem (Maďarsko) a inscenovaných procesu ve východní a střední Evropě. Praha : Občanský inštitút, 2005.
- 90 Tamže.
- 91 Tamže.
- 92 Tamže, s. 101.
- 95 Tamže, s. 102.
- 94 Gabriel Partos: Miklos Vasarhelyi. The Guardian, Thursday 2 August 2001. <http://www.guardian.co.uk/news/2001/aug/02/guardianobituaries2>.
- 95 SCHMIDT, Mária: Zákulisní taje. Nové aspekty procesii s Algerem Hissem (USA), László Rajkem (Maďarsko) a inscenovaných procesu ve východní a střední Evropě.

Praha : Občanský inštitút, 2005. s. 102.

- 96 Tamže, s. 103.
- 97Y Rom offene Stadt Film-Trailer. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=xYrfj2uRoKQ>.
- 98V Ladri di biciclette - Official Trailer. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=OyaUnisL-Q->
- 99V Divorce Italian Style. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=QCNadTHjBQo&feature=related>.
- 100 Loris Fortuna. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Loris_Fortuna.
- 101 Antonio Baslini. Wikipedia. http://it.wikipedia.org/wiki/Antonio_Baslini.
- 102 Governo Colombo. Wikipedia. http://it.wikipedia.org/wiki/Governo_Colombo.
- 103 Referendum abrogativo del 1974 in Itália. Wikipedia. http://it.wikipedia.org/wiki/Referendum_abrogativo_del_1974.
- 104 Giorgio Napolitano. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Giorgio_Napolitano.
- 105 Felipe González. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Felipe_Gonzalez.
- 106 Javier Solana. Wikipedia. http://en.wildpedia.org/wiki/Javier_Solana.
- 107 Abortion in Spain. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Abortion_in_Spain.
- 108 José Luis Rodríguez Zapatero. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/José_Luis_Rodríguez_Zapatero.
- 109 Tamže.
- 110 Tamže.
- 111 Former Spanish Prime Minister Says Legalize Drugs to End Violence. StoptheDrugWar.org. <http://stopthedrugwar.org/chronicle/2010/sep/15/former-spanish-prime-minister-sa>.
- 112 Nicolae Ceaucescu. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Nicolae_Ceaucescu.
- 113 Romanian revolution of 1989. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Romanian_Revolution_of_1989.
- 114 Alexandra Fodor: Making of Romania: the 1989 revolution and the road to democracy. Romania Bussiness Insider. <http://www.romania-insider.com/making-of-romania-the-1989-revolution-and-the-road-to-democracy/4912>.
- 115 Patrick J. Flood: Life after Communism. Democracy and Abortion in Eastern Europe and Russia. <http://www.uffl.org/vollO/floodIO.pdf>.
- 116 Ion Iliescu. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Ion_Iliescu.
- 117 Silviu Brucan. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Silviu_Brucan.
- 118V Basescu recunoaste ca fost membru in Partidul Comunist. Youtube. http://www.youtube.com/watch?v=yibSulv_xwO.
- 119 Alexandra Kollontai. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Alexandra_Kollontai.
- 120 Alexandra Kollontai: Red love. Seven Arts Publishing Co., New York 1927. <http://www.marxists.org/archive/kollonta/red-love/index.htm>.
- 121 Jennifer Aniston: Women Don 't Need a Man to Have a Child. ShowbizSpy, August 8, 2010. <http://www.showbizspy.com/article/209649/jennifer-aniston-women-dont-need-a-man-to-have-a-child.html>.
- 122 Pavel Dybenko. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Pavel_Dybenko.
- 123 WYN0T, Jennifer Jean: Keeping the Faith. Russian Orthodox monasticism in the Soviet Union, 1917 - 1938. Texas A&M University Press, 2004.
- 124 Poslanije patriarha Tichona 19. janvarja 1918. http://09403.khstu.ru/studentsbooks/othistory/historyist/poslanie_Tihona.htm.

- 125 Pavel Dybenko. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Pavel_Dybenko.
- 126 Nick Miroff: Cuba: For macho Island, an shift on civil unions. Globalpost, July 28, 2011. <http://www.globalpost.com/dispatch/news/regions/americas/cuba/110727/Gay-Marriage-Cuba-Civil-Union-Church-Castro>.
- 127 Henryk M. Broder: How a Film Triggered a Global Panic. Spiegel Online, 20.5.2008. <http://www.spiegel.de/international/europe/0,1518,542255,00.html>.
- 128V Malé dejiny Milana Šimečku. Týždeň, 27. september 2010. <http://www.tyzden.sk/filmy/male-dejiny-milana-simecku.html>.

III. RAPITOLA

Sexi katolíci z Ameriky

„Verím v prezidenta, ktorého náboženské názory sú jeho osobnou súkromnou záležitosťou.“

John Fitzgerald Kennedy, prvý katolícky prezident USA

„Štát nemá čo hľadať v spálňach ľudí.“

Pierre Elliott Trudeau, katolícky predseda vlády Kanady

Môj syn bude prezidentom

„Houston, máme problém...“
Apollo 13

Mladý muž menom John Fitzgerald Kennedy dostal od Pána Boha toľko darov, že veľká kariéra v politike ho asi nemohla minúť. Šarmantný, vtipný, pokojne očarujúci, s úsmevom, pri ktorom vynikali jeho pekné biele zuby. Narodil sa v roku 1917 v rodine bohatého írsko-amerického podnikateľa Josepha Kennedyho ako druhé z deviatich detí. Otec Joe bol mužom nielen podnikateľského, ale i politického úspechu. Bol mužom Demokratickej strany USA, priateľom prezidenta Franklina Delano Roosevelta, pomáhal mu výrazne vo volebných kampaniach získavať hlasy katolíkov.¹

Red vplyvný rozhlasový kazateľ, katolícky páter Charles Coughlin útočil na Roosevelta pre jeho umiernenosť voči Stalinovmu komunizmu, Joe Kennedy využíval svoje styky v katolíckom klére na Coughlinovu pacifikáciu. Kontakty Josepha Rennedyho siahali až do Vatikánu. Najmladšiemu Joeovmu synovi Edwardovi udelil sviatosť prvého svätého prijímania v roku 1939 v Ríme sám pápež Pius XII.

Joseph zastával v Rooseveltovej administratíve viacero postov, jeho politická kariéra vyvrcholila získaním úradu veľvyslanca USA vo Veľkej Británii. Z úradu ho americká vláda stiahla pre jeho výroky, ktorými spochybňoval zmysel americkej pomoci Británii napadnutej Hitlerom. Odvtedy preniesol Joseph svoje politické ambície na svoje deti. A v týchto ambíciách si medze nekládol. Jeho syn sa mal stať americkým prezidentom, a teda najmocnejším mužom sveta. Nič menšieho nemohlo byť za to náhradou.

Prezidentom sa v Joeových plánoch mal stať najstarší syn Joseph Kennedy Junior. Mladý Joseph však zahynul v roku 1944 ako vojenský pilot vo svetovej vojne. Jeho bombardér B-24 zničil počas letu nad anglickým pobrežím výbuch vlastného nákladu výbušnín. Odvtedy mal niesť vlajku rodinných ambícií druhý syn John Fitzgerald. A tejto úlohy sa zhostil dobre.

Veľa nechýbalo a na bojiskách II. svetovej vojny mohol zahynúť aj on. Pri Šalamúnových ostrovoch v Tichom oceáne zaútočil na Kennedyho torpédový čln PT-59 japonský torpédoborec a potopil ho. Veliteľovi Kennedymu a jeho posádke sa podarilo doplávať na najbližší ostrov. Kennedy sám pritom zachraňoval popáleného námorníka. Plávajúc ho vliekol so sebou tak, že v zuboch držal remienok od námorníkovej záchranej vesty.² Za statočnosť v boji získal John F. Kennedy viacero vojenských vyznamenaní. Treba poznamenať, že vrchný americký veliteľ v Pacifiku, generál Douglas MacArthur to videl inak. Podľa MacArthura mal Kennedyho čln odpáliť na nepriateľa svoje jediné torpédo a zmiznúť preč. Kennedyho čln sa tam však podľa MacArthura zbytočne dlho potákal, čím umožnil Japoncom potopiť ho.³

Po skončení vojny vstúpil dekorovaný vojnový hrdina do politickej arény. V roku 1946 bol zvolený za kongresmana, v roku 1952 za senátora za Massachussets. Stála za ním celá osvedčená otcova volebná mašinéria. John žal úspechy i ako žurnalista. Za knihu *Profily odvahy* dostal Pulitzerovu cenu. V roku 1953 sa oženil s krehkou, krásnou tmavovláskou Jacqueline Bouvierovou a stal sa z nich populárny pár.

V roku 1960 sa štyridsaťtiročný JFK rozhodol, že splní otcov a svoj sen. Ohlásil svoju kandidatúru vo voľbách tridsiateho piateho

prezidenta USA. Bol pekným, mladým, sympatickým mužom. Skúseným senátorom. Vojnovým hrdinom. Oceneným literárnym autorom. Manželom peknej ženy. Pochádzal z bohatej rodiny s rozsiahlym politickým vplyvom. Všetko bolo na jeho strane. Všetko okrem jednej veci. Okrem náboženskej príslušnosti.

John Fitzgerald Kennedy bol katolík.

Predchádzajúci tridsiati štyria prezidenti boli episkopaliáni, unitariáni, presbyteriáni, metodisti, baptisti, kvakeri, teda napospol protestanti. Niektorí boli neurčitými deistami. Ale za takmer dvesto rokov ani jeden z nich nebol katolíkom.

USA sa od začiatku rozvíjali ako kresťanská krajina. Bola to však krajina s protestantskou tradíciou. Tradíciou odbojného protestantského ducha osadníkov z lode Mayflower, tradíciou, ktorej neodmysliteľným prvkom bol i antikaticizmus. Amerika roku 1960 bola demograficky už odlišná od Ameriky osadníkov z Mayflower zo začiatku 17. storočia i od Ameriky Otcov zakladateľov z konca 18. storočia. Žilo v nej už veľa katolíkov írskoho, talianskeho a východoeurópskeho pôvodu, ale k zásadnému zlomu stále ešte nedošlo. Katolícka cirkev, na rozdiel od protestantských, má svoju nespochybniteľnú hlavu, ktorou je pápež. Bude americký prezident poslúchať pápeža, alebo bude slúžiť americkému ľudu? Tieto veci sa stavali proti sebe. Katolícky americký prezident? Stále to znelo čudne.

Kennedy vedel, že jeho katolicizmus sa nemôže dostať témou volebnej kampane. Ukazovalo sa to už počas primárok v rámci Demokratickej strany. Pre Kennedyho úspech v primárkach bolo kľúčové víťazstvo v Západnej Virgínii. V primárkach bol jeho hlavným súperom Hubert Humphrey. Prieskumy ukazovali, že Kennedy spočiatku viedol nad Humphreym v Západnej Virgínii suverénne v pomere štyri ku jednej. Bol totiž známou mediálnou hviezdou. Čím viac však médiá spomínali jeho katolicizmus, tým viac sa virgínski protestantskí voliči prikláňali k Humphreymu.⁴ Napokon kennedyovská mašinéria zvíťazila a Kennedy sa stal prezidentským kandidátom Demokratickej strany. V novembri 1960 však mal čeliť ostrieľanému bojovníkovi, úradujúcemu viceprezidentovi Richardovi Nixonovi, za ktorým stála zjednotená Republikánska strana.

„Keď som vstupoval do amerického námorníctva, nikto sa ma na náboženskú príslušnosť nepýtal," upozorňoval Kennedy na svoje vojnové zásluhy. Jeho katolicizmus však neprestával byť témou. Vo voľbách sa očakával jeden z najtesnejších výsledkov v histórii, do voľieb chýbali už iba dva mesiace a Nixon v prieskumoch nad Kennedym tesne viedol. Kennedy sa rozhodol, že protestantskú nedôveru musí definitívne a presvedčivo zlomiť. Malo sa tak stať jeho vystúpením 12. septembra 1960 na stretnutí Asociácie duchovných v texaskom Houstone. Bol to historický prejav. V plnej miere to však vieme až dnes.

Ako katolícky kandidát a protestantský duchovní položili základy odkresťančenia americkej politiky

„Kennedyho prejav v Houstone bol úprimný, presvedčivý, jasný - a mylný."

Charles Chaput, arcibiskup Denveru, marec 2010

Senátor Kennedy mohol trom stovkám protestantských kazateľov v Houstone jednoducho povedať, že katolicizmus sám osebe predsa nie je proti americkým záujmom, a že stavať ich proti sebe je umelé. Zdalo sa mu však, že americkým protestantom to nebude stačiť. Namiesto toho teda v Houstone povedal v podstate to, že jeho katolícka viera nebude mať na výkon jeho prezidentskej funkcie žiadny vplyv:

„ verím v Ameriku, kde oddelenie cirkvi a štátu je absolútne. ...Verím v prezidenta, ktorého náboženské názory sú jeho osobnou súkromnou záležitosťou. Tieto názory nevnučuje národu a národ ich nevnučuje jemu ako podmienku toho, že môže vykonávať úrad. "65"

Vedel JFK, čo z jeho slov raz vyplynie? Iste, zďaleka nie všetky svoje náboženské názory má katolícky prezident pretavovať do svojej politiky. Prezident krajiny určite nie je vrchným teológom krajiny. Mnohé, z náboženského hľadiska nesmierne dôležité otáz-

ky, môžu byť nepodstatnými z hľadiska výkonu politiky, a to už len z toho dôvodu, že pri výkone politiky sa na ne jednoducho nenarazi. Lenže súčasťou náboženského presvedčenia je i morálny hodnotový systém, odpovede na konkrétne vážne otázky života ľudí, ktoré sa niekedy stávajú otázkami politickými. Čo znamená v takom prípade „súkromnosť“ politikovho názoru? Že má názory dva? Jeden súkromný, zhodujúci sa s náboženstvom, a druhý, podľa ktorého sa bude riadiť?

JFR v roku 1960 ešte nevedel, aká priepasť sa môže roztvoriť medzi svedomím politika, ktorý by chcel počúvať Magistérium Katolíckej cirkvi, a očakávaniami voličov, ktorí po zmene ducha čias prijali revolučne zmenený hodnotový systém. V roku 1960 bol umelý portret čímsi ilegálnym a nechutným. Žeby niekto mohol vážne požadovať manželstvá osôb rovnakého pohlavia, nikomu nenapadlo ani vo sne. Tieto otázky neboli politickými otázkami. Panoval v nich totiž konsenzus.

V prejave JFKvari po prvýkrát použil pojem „nevnucovať svoj náboženský názor“ iným. Je jasné, že s JFK treba súhlasiť v tom zmysle, že nikomu nemožno nanútiť svoju vieru. Predpokladom viery je jej slobodné prijatie. Inak by nebola vierou. Nikto nemá druhého pod hrozbou sankcie nútiť, aby prijal fakt, že v Bohu sú tri božské osoby. To však neznamená, že sa politik nemá snažiť niektoré svoje názory, týkajúce sa správy vecí verejných, trebárs i tie, ktoré vyplývajú z jeho náboženstva, presadzovať i politicky formou zákona a urobiť tak ich rešpektovanie záväzným pre všetkých.

Kennedy floskulou „o nevnucovaní náboženského názoru iným“ inšpiroval v nasledujúcich rokoch celé batalióny „kresťanských“ politikov, ktorí ju usilovne opakovali a zdokonaľovali. Pritom sa za ňou po celý čas skrýval dvojnásobný trik. Po prvé, každá zmena akéhokoľvek zákona, ktorú politici presadia, je predsa „vnútením“ predstáv týchto politikov všetkým členom spoločnosti. Zákon platí pre všetkých, i tých, ktorí s jeho obsahom nesúhlasia. Po druhé, celé desaťročia túto floskulu používali „kresťanskí“ politici na ospravedlňovanie svojej podpory pre politiku potratov či pre požiadavky homosexuálnej lobby. Lenže názory, že ľudský plod nemožno zahubiť,

že manželstvo je unikátnym zväzkom muža a ženy, nie sú špecificky katolícke, dokonca ani špecificky kresťanské. Sú vlastné aj iným náboženstvám a za svoje ich prijímajú i mnohí ľudia, ktorí sa k žiadnemu náboženstvu nehlásia.

O štvrtstoročie použil Kennedyho tézu „o nevnucovaní náboženského názoru“ otvorene a priamo v súvislosti s umelým potratom iný významný katolícky politik Demokratickej strany. Bol to guvernér štátu New York Mario Cuomo. Cuomo v známom prejave na Katolíckej univerzite Notre Dame v roku 1984 potvrdil schizofrenické rozpoltenie liberálnych katolíckych politikov v otázke potratu. Otvorene povedal, že ako katolík s potratom nesúhlasí, a že jeho žena Matilda by na potrat nikdy nešla. Zároveň povedal, že ako guvernér sa tým riadiť nebude, lebo sú tu aj nekatolíci a neveriaci, ktorí to môžu vidieť inak.⁶ Cuomo bol s Kennedyovcami spriaznený aj rodinnými putami. Jeho syn Andrew si zobral neter JFK Kerry Kennedyovú. V roku 2005 sa rozviedli. Andrew Cuomo je dnes v tom istom úrade guvernéra štátu New York, ako bol jeho otec. V roku 2011 guvernér Andrew Cuomo presadil manželstvá osôb rovnakého pohlavia.

Dnes túto politickú líniu, ktorá je v úplnom rozpore s učením katolíckej cirkvi, reprezentujú katolícki politici Obamovej Demokratickej strany ako Obamov viceprezident Joe Biden a bývalá predsedníčka Snemovne reprezentantov Nancy Pelosiová.

Polstoročie po houstonskom prejave, v lete 2010 navštívil Slovensko katolícky arcibiskup z Denveru Charles Chaput. Chaput ešte na jar 2010 predniesol prejav venovaný analýze Kennedyho prejavu a jeho následkov na americkú politiku. Chaput predniesol svoj prejav „na mieste činu“, tiež v Houstone, a to na miestnej Baptistickej univerzite.

Podľa Chaputa bol Kennedyho prejav „úprimný, presvedčivý, jasný - a mylný“.^w Kennedy ním podkopal úlohu veriacich kresťanov v politike, i keď si to nemusel uvedomovať.

Kennedyho tvrdenie, že oddelenie cirkvi a štátu má byť absolútne, podľa Chaputa nezodpovedá skutočnému duchu americkej ústavy a nebolo úmyslom Otcov zakladateľov. Títo chceli iba zabez-

pečiť, aby štát zákonmi neuprednostňoval jednu vetvu kresťanstva pred inou. Kennedyho prejav však odštartoval proces, ktorý mal vytláčať z verejného života všetky vetvy kresťanstva. Tento proces je podľa Chaputa založený práve na Kennedym načrtnutej idey „sprievátnenia“, „zosúkromnenia viery“, vychádzajúcej z predstavy, že svedomie politika nemusí byť vedené učením cirkvi.

Čo vlastne hovorí kresťanský politik, keď hovorí, že nebude hovoriť za obmedzenie potratov? Keďže je kresťan, vyznáva Boha a uznáva jeho príkazy. Hovorí, že vo svojom vnútri uznáva veľké zlo umelého potratu, ale že ako politik bude viac poslúchať ľudí ako Boha. Táto rozpoltenosť vedie k duchovnému chaosu a k zovšedneniu veľkého zla.

Prejav Kennedyho v Houstone sa ukázal ako kľúčový pre jeho budúci úspech. O dva mesiace nato tesne porazil Nixona a dosiahol Biely dom. S Jacqueline tvorili hviezdny prezidentský pár snov, Biely dom prirovnávali novinári ku Camelotu kráľa Artuša. Šarm a sexappeal JFK vyžaroval do sveta sen šesťdesiatych rokov.

Publicista Charles Colson, zhodou okolností bývalý poradca Richarda Nixona, vo svojej knihe *Kingdoms in conflict* porovnáva postoj Kennedyho a jeho nasledovateľov s postojom katolíckeho publicistu Hilaira Bellocu v roku 1906.⁸⁸ Katolík Belloc kandidoval do britského parlamentu a v anglikánskom Anglicku sa rozhodol čeliť protikatolíckym predsudkom takpovediac konfrontačne. Postavil sa pred voličov s ružencom v ruke a povedal im: „Som katolík. Pokiaľ je to možné, chodím na omšu každý deň. Kedy je to možné, padám na kolena a toto sa modlím. Ak ma odmietnete pre moje náboženstvo, poďakujem sa Bohu, že ma ušetril tej nedôstojnosti byť vašim zástupcom.“ Voliči Bellocu zvolili.

Kennedy sa vydal po inej ceste. Pripomeňme si začiatok. Na začiatku stál talentovaný katolícky politik, ktorý sa veľmi chcel stať prezidentom Ameriky. A boli tam americkí protestanti, žiarliví na hroziacu stratu svojho dvestoročného politického primátu. Na videu sú zachytené otázky, ktoré kladú Kennedymu v diskusii po prejave. Opakovane sa pýtali na Vatikán. Kennedy im ponúkol takú víziu výkonu funkcie prezidenta, pri ktorej je jeho katolíctvo v pod-

state bezvýznamné. Nikto, vrátane samotného Kennedyho^ asi v tej chvíli ešte nechápal, že táto cesta vedie do stavu, keď sa má stať bezvýznamným i príslušnosť prezidenta k akejkoľvek kresťanskej cirkvi. A že platíť budú protestanti i katolíci.

Kennedyho pozemskú púť ukončila guľka z pušky Lee Harveya Oswalda o tri roky neskôr v texaskom Dallase. Texas mu bol osudný. Ale to nebola najväčšia tragédia rodiny Kennedyovcov.

Liberálny lev senátu

„Dúfam, že budeš vždy taký dobrý a zbožný, ako si dnes.“
pápež Pius XII. sedemročnému Edwardovi Kennedymu

V oných šesťdesiatych rokoch mi môj otec ako dieťaťu hrdo pripomínal: „John F. Kennedy bol prvý katolík v úrade amerického prezidenta.“ A tak som sa stal fanúšikom rodiny Kennedyovcov.

Boli časy, keď aj na Slovensku takmer každý poznal meno Kennedy. Aj na Slovensku ľudia rozpoznali, že na tej rodine niečo je. Že sú to nielen politici, ale že sú to i „celebrity“, i keď sme vtedy to slovo ešte nepoznali. John alias Jack, Róbert alias Bobby, Edward alias Teddy. Všetci mali inteligenciu, dravosť, humor a šarm. Johnovo a potom Róbertovo zavraždenie otriaslo Američanmi i svetom, a spomínam si, ako i na Slovensku obyčajní ľudia v diskusiách tieto veci rozoberali. Mal v zavraždení prezidenta prsty viceprezident Johnson? Samozrejme, že to bola hlúposť, ale viedli sa o tom debaty ešte i medzi deťmi. Vzala si Jackie, vdova po JFR, miliardára Onassisa z lásky alebo pre peniaze? I obyčajné robotníčky to riešili.

Rennedyovci stelesňovali úspech i tragédiu. John bol prezidentom, Róbert ministrom spravodlivosti, Edward bol štyridsaťšesť rokov senátorom. Red'vroku 1968 Róbert Rennedy kandidoval na prezidenta, ako ich fanúšik som si vrazil, že by to bolo skvelé, keby vyhral. Red' ho počas primárok zabila guľka vraha, detsky som sa pýtal: Je tam ešte nejaký brat? A mohol by byť prezidentom?

A bol tam ešte Edward. Mal to našliapnuté dobre, už šesť rokov bol senátorom za štát Massachussets. Čoskoro však naňho padol tieň. Jeho Oldsmobile jednej noci v roku 1969 padol do mora na ostrove Chappaquidick. Edward šoféroval. Podarilo sa mu vyplávať, ale spolujazdkyňa Mary Jo Ropechne sa utopila. Edward to oznámil úradom až na druhý deň. Súd mu vymeral dva mesiace väzenia podmienene.

Romukoľvek inému by to zruinovalo kariéru. Nie však Kennedymu. Rennedyovci vždy boli miláčikmi médií. Vedeli to s nimi. „Či je to vari hrozná kliatba našej rodiny?“ pýtal sa Edward v televíznom vystúpení po tragédii v Chappaquidicku.^{9v} Tým sa postavil do úlohy obete krutého osudu. Štvrte v rade, po jeho starších bratoch. V skutočnosti obeťou jeho nezodpovednosti bola utopená mladá žena. Voliči v Massachussets však jeho interpretáciu akceptovali. Aj naďalej ho volili za senátora za svoj štát.

Alkohol, ženy, smrť, moc... V celoamerickom meradle však Edward Kennedy už nikdy potom nebol hrdinom bez bázne a hany. Za prezidenta kandidoval v roku 1980, ale prepadol. Tieň utopenej dievčiny bol prítomný. Vtedy som už jeho fanúšikom nebol, fandil som Ronaldovi Reaganovi. Vtedy už mnoho katolíkov v Amerike i mimo nej vedelo, že byť hrdý na úspechy katolíckych Kennedyovcov je vec sporná.

Kennedyovskú rodinu totiž postihla tragédia tragédií. Horšia ako úmrtia Edwardových troch starších bratov. Horšia ako informácie o nezriadenom súkromnom živote a manželských neverách zosnulého prezidenta Kennedyho, ktoré nezadržateľne prenikali na verejnosť do médií dlhé roky po jeho smrti.¹⁰ Horšia ako fámy o väzbách rodiny na mafiu.¹¹

Práve ten z bratov, ktorému bola dopriata neuveriteľne dlhá politická kariéra, využil kariéru na bezpodmienečnú, dôslednú a vášnivú podporu kultúry smrti. Ako chlapec prijal prvé sväté prijímanie z rúk pápeža. Ešte v roku 1971, už ako skúsený politik, stál na pozíciách pro-life. V liste z 3. augusta 1971 napísal: „Verím, že či už chcený alebo nechcený, ľudský život má, a to i v počiatočných štádiách, určité práva, ktoré musia byť uznané - právo narodiť sa, právo milovať, právo vyrásť.“¹²

Tento postoj je jasný. Už nikdy ho potom Edward Kennedy nezopakoval.

Edward Kennedy sa stal zástancom neobmedzeného práva na potrat, zástancom manželstva osôb rovnakého pohlavia a podporovateľom neobmedzeného výskumu na kmeňových bunkách. Bol takým vášnivým zástancom práva na umelý potrat, že ako senátor hlasoval i proti zákazu potratu čiastočným narodením. Táto najbarbarskejšia metóda spočíva v tom, že dieťaťu, ktoré je už v deviatom mesiaci tehotenstva, a teda pripravené narodiť sa, potratár prepichne lebku, vysaje mozog a potom ho vytiahne z tela matky.

Ako sa to stalo? Ako sa z predstaviteľa rodiny, ktorej katolicizmus je neodmysliteľnou súčasťou jej imidžu, stane politik, ktorý takmer štyri desaťročia otvorene a dôsledne popiera učenie Magistéria Katolíckej cirkvi?

V roku 1964 sa v sídle rodiny Kennedyovcov v Hyannisporte stretli s členmi rodiny viacerí liberálni katolícki kňazi, teológovia, univerzitní právnici, aby diskutovali o postoji katolíckych politikov k hlasovaniu za potraty. Ich mená sú známe: Albert Jonsen, Joseph Fuchs, Róbert Drinnan, Giles Milhaven, Richard McCormick a Charles Curran. Ako spomína na stretnutie Giles Milhaven: „Hoci sa teológovia nezhodli vo viacerých otázkach, všetci sa zblížovali na istom základe,... a síce, že katolícky politik môže s čistým svedomím hlasovať za potraty.“¹³

Toto stretnutie považujú analytici kennedyovskej histórie za dôležité pre neskorší prerod Edwarda Kennedyho na šampióna liberalizmu. Známa pro-choice organizácia NARAL - National Abortion Rights Action League hodnotí každoročne, na koľko percent sa hlasovanie amerických politikov zhoduje s jej videním sveta. U Edwarda Kennedyho sa opakovane objavovalo hodnotenie 100 %¹⁴

Nebolo možné nevšimnúť si, s akou vášňou a zaujatím bojoval Edward Kennedy za kultúru smrti. Práve odtiaľ pochádza i jeho obdivné označenie „Lev senátu“. Pamätné je jeho vystúpenie v Senáte proti sudcovi Róbertovi Borkovi, ktorého nominoval v roku 1987 prezident Reagan za sudcu najvyššieho súdu. Od 60. rokov, ale najmä od pamätného roku 1973, keď Najvyšší súd USA v kauze Roe verzus Wade rozhodol o zákaze potratov v jednotlivých štá-

toch USA, sa každej zmene v zložení najvyššieho súdu pripisuje veľký význam. Najvyšší súd totiž svojím výkladom ústavy mení kultúru krajiny viac ako kongres volený vo voľbách. Róbert Bork bol konzervatívny kandidát. Od jeho voľby si kresťansky zmýšľajúci ľudia sľubovali i zvrátenie verdiktu v Roe vs. Wade.

Útok, ktorý proti Borkovi viedol Edward Kennedy, bol brutálny. Svojím i televíziou prenášaným prejavom, ktorý dostal názov „Amerika Róberta Borka“ Borkovú kandidatúru celkom zničil.^{15v} „V jeho prejave nebol presný ani riadok,“ povedal neskôr Bork, ktorý sa sudcom najvyššieho súdu nestal. Americká angličtina bola obohatená o nové slovo „borked“. Odvtedy niekoho „borkovať“ znamenalo úplne ho zničiť. Zásluha patrila najmä katolíckemu politikovi Edwardovi Rennedymu.

2009 - smrť, pohreb a veľmi čierny humor

*„ Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich
najmenších bratov, mne ste urobili. “*
Mt, 25, 40

Edward Rennedy zomrel 25. augusta 2009 na rakovinový nádor na mozgu. V Senáte účinkoval takmer štyridsaťsedem rokov.

Sú veci, akými sa javia, tým i sú. Rátolícky pohreb Edwarda Rennedyho vyzeral ako veľkolepá oslava zomrelého, jeho života a politiky. V televízii ho videli milióny ľudí. Dvojhodinové video je dostupné na Youtube.^{16v} Bohoslužby sa konali v Bazilike Našej Panej ustavičnej pomoci v Bostone. Svätú omšu slúžil bostonský kardinál Sean O'Malley. V laviciach sedeli celebrity celých USA. Prezident Obama, exprezidenti Bush mladší, Clinton, Carter, senátori, kongresmani, hollywoodske hviezdy ako Jack Nicholson, guvernér Kalifornie Arnold Schwarzenegger.

Rázeň mal kňaz Mark Hession. Okrem iného povedal o Rennedydym toto: „Naša nádej, naša dúfajúca kresťanská nádej je, že plody

jeho pôsobenia ako politickej a verejnej osoby ho dobre pripravili pre Božie kráľovstvo."

To mal byť čierny humor z kazateľnice? Tak si ešte raz pripomeňme, ako Kennedy ako politik hlasoval. Predstavte si deväťmesačné dieťa tesne pred narodením. Potratár si ho otočí tak, aby opustil lono matky nožičkami. Vytiahne celé telíčko z lona okrem hlavičky. Potratár vsunie do lona nožnice a cez zátylok hlavičku prepichne. Potom trubičku vsunie do hlavičky a vysaje mozog. Senátor Kennedy hlasoval za to, aby táto procedúra bola naďalej legálna. Aj to sú tie plody politického pôsobenia. Je správne dúfať, že Edward Kennedy bol spasený. Nie však vďaka jeho politickému pôsobeniu, ale napriek nemu.

Odzneli aj slová z Evanjelia podľa Matúša: „Bol som nahý a zaodeli ste ma..." A možno ste ma nezaodeli, ale ste mi pichli nožnice do hlavičky... Hlavnú chváloreč predniesol v katedrále prezident USA. Barack Obama o Kennedym povedal: „Bol zástancom tých, ktorí nemajú nič." Samozrejme, Obama mal na mysli starostlivosť o chudobných, ale nezide vám na um hneď, že ak niekto nemá nazaj nič, tak sú to tie potratené deti?

Súčasťou sv. omše sú i prosby veriacich. Kennedyho prasnovec Jack Schlossberg predniesol túto prosbu: „Za nové obdobie nádeje, ako ho predvídal môj strýko Teddy, v ktorom budeme stúpať k našim najlepším ideálom a zavrieme knihu starej politiky rasy a pohlavia, skupiny proti skupine, heterosexuálov proti gayom. Prosme Pána..."

Nuž, ak to má byť tak, ako to predvídal strýko Teddy, zaprisahaný podporovateľ homosexuálnych manželstiev, s takou prosbou by som Pána radšej neobťažoval...

Zdalo sa, že v katedrále sa všetkým zdalo všetko úplne normálne.

Lenže v Amerike žijú tisíce ľudí, ktorým sa to nezdá normálne. Ozvali sa i teraz, kňazi i laici. Nikto z nich nespochybňoval, že Edward Kennedy má mať katolícky pohreb. Bolo zverejnené, že Edward Kennedy prijal pred smrťou sviatosť zmierenia. Títo ľudia neposielali Edwarda Kennedyho do pekla. Vedeli, že do niekoľkých minút pre smrťou človeka sa zmestí celý vesmír. Že o spásu sa rozho-

duje medzi ním a Bohom a že sa za Kennedyho spásu treba modliť.

Tí ľudia však prosili katolícku hierarchiu, aby bol pohreb primeraný tomu, že Kennedy pred tvárou sveta presadzoval desaťročia opak toho, čo učí Magistérium Katolíckej cirkvi. Vyjadrovali názor, že súkromný pohreb bez médií by bol vhodnejší ako mediálne divadlo. Vyjadrovali obavu, že pohreb vyznie ako oslava celoživotnej vzbury Kennedyho proti učeniu cirkvi. Ich obavy sa naplnili.

Phil Lawler z redakcie Catholic Culture to vystihol: „Týždeň po pohrebe Edwarda Kennedyho otázka nestojí tak, či si senátor z Massachusetts zaslúžil katolícky pohreb, ale či si zaslúžil ceremoniál verejných ovácií, ktoré sa nezasvätenému pozorovateľovi mohli zdať ako neformálne svätorečenie.“¹⁷ Judie Brownová, členka Pontifikálnej akadémie pre život, uviedla: „Celá tá paródia, od televíznych kamier až k divadlu samotnému, prekonáva všetko, čo som za 65 rokov života zažila.“¹⁸

Americkí biskupi zachovali mlčanie. Kritika spôsobu pohrebu by bola nepochybne verejnou kritikou bostonského kardinála. Výnimkou bol biskup Bene Henry Gracida z Corpus Christi z Texasu, ktorý uviedol, že na pohrebe bolo toľko chybného, že nevie, kde skôr začať.¹⁹ Na svojom blogu píše o „nevhodnosti grandióznej oslavy jedného z najnotorickejších katolíckych rozkolníkov“. Biskup Gracida si uvedomuje delikátnosť svojho verejného komentovania: „Obávam sa, keby som ako biskup šiel do podrobností tohto škandálu, škandál by bol ešte väčší, a preto nechávam hovoriť laikov.“

Pohreb je okrem iného akt milosrdenstva, lásky. Mnohí kritici formy zdôrazňovali, že kardinála O'Malleyho považujú za dobrého a súcitného muža. Láska však musí byť sprevádzaná pravdou. Pravdu však nebolo počuť. Otázka je, či v čase okolo pohrebu už jednoducho nie je na pravdu neskoro. Otázka je, ako sa má cirkev správať k ľuďom ako Kennedy ešte počas ich života, nielen pri ich pohrebe.

Presne na to poukázal kňaz Roger Landry v Anchore, časopise diecézy, do ktorej patrila aj Edward Kennedy. Podľa Landryho škandál bol dôsledkom toho, že duchovní pastieri hlásali morálne zása-

dy príliš všeobecne. Katolícky politik, ktorý ich porušoval, neriskoval žiadne dôsledky. Landry hovorí, že táto stratégia zlyhala. „Výsledok je ten, že senátor Kennedy, zástupy ďalších katolíckych politikov a milióny laikov si z toho vyvodzujú to, že učenie cirkvi na obranu života nemôže byť až také dôležité, keď ho možno tak dlho a verejne porušovať úplne beztrestne.“²⁰

Ak bol život Edwarda Kennedyho najmä jeho problémom ako katolíckeho politika, jeho pohreb sa stal problémom pre katolícku cirkev.

Dráma katolíckej politickej rodiny však nekončí ani pohrebom patriarchu Edwarda. Niekoľko týždňov po pohrebe vyšla najavo korešpondencia medzi biskupom Thomasom Tobinom a synom zosnulého Edwarda Patrickom Josephom Kennedym. Kennedyho syn bol už členom Snemovne reprezentantov za štát Rhode Island. Biskup ho listom neverejne už v roku 2007 požiadal, aby nepristupoval k svätému prijímaniu, lebo jeho podpora politike potratov je nezlučiteľná s katolíckou vierou.^{21v}

Kennedyovci boli v Amerike katolíckou rodinou č. 1. Sobášili ich kardináli, ich deti krstili arcibiskupi. Cirkevní predstavitelia, ktorí pochovávali senátora Kennedyho, o ňom hovorili ako o „Tedovi“. Hovorili, že často do tejto katedrály chodil.

Našiel sa jeden katolícky prelát z jeho diecézy, ktorý by mu bol za tie desaťročia povedal tvrdo do očí, že ide proti učeniu cirkvi v najväznejších veciach? Ted, ideš proti Bohu... Tak ako to urobil biskup Tobin Edwardovmu synovi?

Pohreb senátora Kennedyho nebol prvým sporným momentom tohto druhu. Podobný pohreb sa odohral deväť rokov predtým za severnou hranicou USA. Bol to štátny pohreb, katolícke obrady sa konali v Bazilike Notre Dame v Montreali.

Poďme do Kanady.

Katolícke piruety

„Zvrhnime totemy, prelomme tabu. Alebo lepšie, považujme ich za zrušené. Skrátka, budme inteligentní.“

Pierre Elliott Trudeau, katolícky premiér Kanady

Kráľovná sa rozlúčila s predsedom vlády a každý sa pohol na opačnú stranu sály. Predseda vlády v tej chvíli urobil za chrbtom odchádzajúcej kráľovnej neuveriteľnú vec, ktorú Buckinghamský palác ešte asi nezažil. Urobil piruetu. S jednou rukou nad hlavou, na špičke nohy sa otočil okolo vlastnej osi a pobral sa svojou cestou.

Udalosť zachytil fotograf Doug Ball a jeho fotografia patrí k ikonickým fotografiám 20. storočia.²² Stalo sa to 7. mája 1977 na summite krajín G7. Kráľovnou bola Alžbeta II. Predseda vlády nebol britským premiérom, ale Alžbeta II bola formálne aj jeho kráľovnou, lebo krajina predsedu vlády je súčasťou Britského Commonwealthu. Bol to predseda vlády Kanady Pierre Elliott Trudeau.

Pirueta vyjadrovala podľa Balia Trudeauov „nekonformizmus, jeho demokratické pohrdanie aristokratickou pompou“. Trudeau týmto gestom chcel protestovať proti striktnému protokolu kráľovského dvora, ktorý rozlišoval medzi hlavami štátov a predsedami vlád. Samozrejme, Trudeauova rebélie nebola spontánna. Ako neskôr prezradili jeho spolupracovníci, Trudeau ju mal dopredu pripravenú a piruetu dokonca nacvičoval.²³

Tento muž nacvičovanej rebélie bol najpopulárnejším premiérom v kanadskej histórii. „Trudeaumánia“ trvala v Kanade takmer dve desaťročia. Pierre Trudeau sa stal najprv ministrom spravodlivosti v roku 1967 a už o rok premiérom. V tom čase už mal takmer päťdesiat rokov, ale napriek tomu svojím správaním stelesňoval hippiesáckeho ducha rokov šesťdesiatych. Všetci jeho predchodcovia v úrade premiéra vyžarovali serióznosť, v ňom sa krížila politická tvrdosť a cieľavedomosť s výčini pubertálneho mládenca. Nosil mierne strapatý účes, do parlamentu občas prišiel v sandáloch, s obľubou objímal a bozkával na verejnosti ženy. „Nerád som bozkával detičky, ale neprekážalo mi bozkávať ich mamičky,“ hovo-

ril. „Najväčšia pophviezda, akú táto krajina zrodila," povedal o ňom umelecký kritik Geoff Pevere.²⁴ John Lennon sa po stretnutí s ním obdivne vyjadril: „Keby boli všetci politici ako pán Trudeau, mali by sme svetový mier."²⁵

Ako politik vedel byť tvrdý. Počas tzv. Októbrovej krízy v roku 1970, keď paramilitaristická organizácia Front oslobodenia Quebecu uniesla niekoľkých kanadských politikov, čerstvý premiér Trudeau neváhal použiť Zákon o vojnových opatreniach, ktorý bol použitý len tretíkrát za polstoročie, predtým sa použil iba počas prvej a druhej svetovej vojny. Na jeho základe polícia počas krízy bez súdu zatkla a väznila asi päťsto osôb.²⁶

A vedel byť aj poriadne arogantný. Počas Októbrovej krízy na otázku novinára Tima Ralfeho, ako ďaleko je schopný zájsť pri riešení krízy, Trudeau chladne odpovedal: „Just watch me. Len ma sledujte."²⁷ O rok neskôr v parlamente použil voči opozičnému politikovi anglosaský vulgarizmus „f... k off". Povedal to potichu tak, že slová nebolo počuť, ale pohyb jeho pier hovoril jasne. Keď ho novinári spovedali, smial sa a tvrdil, že povedal „fuddle duddle", čo pochopiteľne v angličtine nič neznamená. Na dobových záberoch striedavo vidíme uvoľneného premiéra Trudeaua v obkolesení novinárov a černošského opozičného poslanca Lincolna Alexandra, ktorý sa dožaduje slušného vystupovania premiéra.²⁸ Zábery signalizujú príchod doby, v ktorej ľudia dožadujúci sa slušnosti vo verejnom vystupovaní budú pôsobiť bezmocne.

Prečo je Pierre Elliott Trudeau dôležitý pre naše rozprávanie? Pre dve veci. Po prvé, Pierre Elliott Trudeau bol praktizujúcim katolíkom, po druhé Pierre Elliott Trudeau legalizoval potraty v Kanade.

Mladý Trudeau bol odchovancom jezuitskej školy, ktorej duch bol blízky politickému katolicizmu, aký predstavovali v Európe Salazarov režim v Portugalsku alebo Francov režim v Španielsku.²⁹ Keď však začal mladý Trudeau cestovať po svete, po USA, Francúzsku a Anglicku, od jezuitského vplyvu sa stále viac oslobodzoval. Nasával myšlienky marxizmu a socializmu, v ekonomike sa oboznamoval s keynesiánstvom, študoval vzťah kresťanstva a komunizmu.³⁰ Vplýval naňho britský marxista Harold Laski.³¹

A vytvoril si zvláštnu syntézu hodnôt. „Verím v posmrtný život, verím v Boha a som kresťan,“ hovoril. Ostal praktizujúcim katolíkom, navštevujúcim každú nedeľu bohoslužby. Pristupoval k svätému prijímaniu.³² Keď sa v roku 1971 päťdesiatdvaročný Trudeau oženil s dvadsaťdvaročnou kráskou Margarét Sinclairovou, táto konvertovala na katolicizmus.³³ Po celý život mal veľa priateľov medzi katolíckymi duchovnými. Na tému Trudeauovho katolicizmu sa uskutočnila dokonca konferencia v máji 2003, tri roky po jeho smrti, na Univerzite vo Waterloo. Účastníci sa zhodli na tom, že Trudeau ostal ku katolicizmu pripútaný celý svoj život.³⁴

Bol to však zvláštny katolicizmus.

Len čo sa Pierre Elliott Trudeau stal v roku 1967 ministrom spravodlivosti, pripravil rozsiahlu zmenu zákonov. Zmeny sa týkali uľahčenia rozvodu, dekriminalizácie homosexuálneho styku, ale najmä dekriminalizácie, a teda legalizácie potratu. Zákon C-150 bol vypracovaný v decembri 1967. Pierre Trudeau pritom zvolil cestu tzv. „omnibusového“ zákona, čo znamená, že dotýčny zákon bol veľmi rozsiahly a prinášal vyše stovky zmien nielen v trestnom zákonníku, ale i v iných oblastiach práva.³⁵ Ako uvádza historik Alphonse De Valk, Trudeau sa vôbec netajil tým, že túto taktiku zvolil, aby rozptýlil pozornosť verejnosti a zamedzil jej sústredenie na vyššie uvedené etické otázky, o ktoré mu najviac šlo.³⁶ V ďalšom roku si Trudeau sadol do premiérskeho kresla a zákon v parlamente obhajoval nový minister John Turner, ktorý zdôraznil, že zákon nesie Trudeauovu „nezmazateľnú pečať“. ³⁷ Zákon C-150 bol schválený v parlamente 14. mája 1969. Mimochodom, John Turner bol tiež katolíkom a v roku 1984 vystriedal Trudeaua v kresle premiéra.

A situácia, pokiaľ išlo o potraty, sa za premiéra Trudeaua ďalej zhoršovala. Petíciu proti potratom z roku 1975, pod ktorú sa podpísalo milión ľudí, Trudeau ignoroval.³⁸ V roku 1981 presadil ako súčasť kanadskej ústavy Chartu práv, čím dal najvyššiemu súdu príležitosť vyložiť ju v prospech ešte väčšej liberalizácie potratov. Stalo sa tak v roku 1988, keď najvyšší súd zrušil dovtedajšie obmedzenia pre potrat.³⁹ Odvtedy sa potrat v Kanade vykonáva na požiadanie. Ročne sa v Kanade vykoná okolo stotisíc potratov. Keď v roku 1981 pri

schvaľovaní Charty chcel poslanec Dávid Crombie z Konzervatívnej strany doplniť jej text v tom zmysle, že Charta sa nijako nedotýka práva parlamentu rozhodovať o legislatíve ohľadne potratov, Trudeau osobne intervenoval u poslancov svojej strany, aby Crombieho dodatok nepodporili.⁴⁰

Trudeauova vláda nepodporila kultúru smrti iba potratovou legislatívou. Financovaním zo štátneho rozpočtu podporovala kanadské i medzinárodné propotratové organizácie ako Planned Parenthood Federation of Canada a International Planned Parenthood.

Publicista Dávid Dooley na stránke Catholic insight v roku 2004 napísal:

„Potrat bol v Kanade zavedený za katolíckeho premiéra, prekvital počas nástupníctva ďalších katolíckych premiérov, ktorí v pondelok popierali to, čomu verili v nedeľu. Charta práv prešla potom, čo Trudeau v marci 1981 presvedčil kardinála Cartera, že neovplyvní potratový zákon. Pokusy zabezpečiť (v Charte) ochranu života od počatia po prirodzenú smrť boli eliminované ministrom spravodlivosti Jeanom Chretienom, ktorý plnil Trudeauove príkazy. Pro-liferi boli vydesení, videli nebezpečenstvo. Mali pravdu, Carter sa mýlil, a Trudeau opäť využil svoje presvedčovacie schopnosti ako niekoho získať na svoju stranu.“⁴¹

Jean Chretien je tiež katolík a tiež bol neskôr kanadský premiér.

Trudeau kardinála oklamal, a treba si položiť otázku, či to preňho bolo ťažké. Kardinál Carter bol signatárom známeho Winnipegského vyhlásenia, ktorým sa kanadskí biskupi v roku 1968 kriticky postavili k encyklike pápeža Pavla VI. „*Humanae vitae*“.⁴²

U katolíckeho liberála Trudeaua sa opakuje notoricky známy vzorec anti-antikomunizmu. Trudeau a kubánsky komunistický diktátor Fidel Castro si mimoriadne rozumeli. V roku 1975 navštívil premiér Trudeau Kubu a na typickom komunistickom propagandistickom masovom mítingu volal z tribúny po španielsky: „Viva comandante Fidel Castro! Nech žije Castro!“^{43v} Fidel Castro sa v roku 2000 zúčastnil na Trudeauovom pohrebe. Zdá sa, že obaja mali radi Johna Lennona. Trudeau nadšeného Lennona prijal ako premiér^{44v}, Fidel mu nechal v Havane postaviť sochu.⁴⁵

„Nikdy nestretol komunistu, ktorého by nemal rád," povedal o Trudeauovi ironicky novinár Jamie Glazov, syn ruského disidenta z brežnevovských čias.⁴⁶ Rozum zastáva stáť nad Trudeauovým pochvalným výrokom o Mao Ce Tungovi, ktorý podľa neho zaviedol pre čínsky ľud skvelý systém.⁴⁷ Historici sa zhodujú na tom, že tento systém spôsobil smrť viac miliónom ľudí ako systém Stalinov. Po nastolení výnimočného stavu a potlačení nezávislých odborov Solidarity v Poľsku komunistickou mocou v roku 1981 Trudeau výnimočný stav ospravedlňoval.⁴⁸ Red v roku 1983 Ronald Reagan pritvrdil rétoriku proti Sovietom a predniesol svoju reč o ríši zla, Trudeau, naopak, najviac vyzýval k politike ústupkov.

S republíkanskými americkými prezidentmi sa Trudeau nemal rád. Nixon v súkromí vyslovil na jeho adresu nadávku „asshole" a Trudeau sa nechal počuť, že už aj lepší ľudia o ňom povedali horšie veci.⁴⁹

Rtovie, či si niekedy katolík Trudeau spomenul v dobrom i na svojich bezmenných katolíckych bratov a sestry, ktorí žili v sovietskom tábore ako treťotriedni občania.

Dejiny Ranady zrejme nepoznajú vášnivejšieho bojovníka za kultúru smrti ako je dnes už 88-ročný Henry Morgentaler.⁵⁰ Lekár, ktorý vykonal tisíce potratov ešte ilegálne pred rokom 1969. Zďaleka nebol spokojný ani s legalizáciou potratov, ktorú urobili v roku 1969 Trudeau s Turnerom. Bojoval za ich úplnú legalizáciu, ktorej sa dočkal až v spomínanom roku 1988. Začiatkom 70. rokov sa ostentatívne priznával verejne k tomu, že vykonáva ilegálne potraty. Strávil za to desať mesiacov vo väzení. V ďalších rokoch aktívne zjedol právne bitky za úplnú legalizáciu potratov, napr. v procese Morgentaler vs Queen.

Čo hovoril katolík Trudeau o Morgentalerovi? „Je to dobrý priateľ a skutočný humanista."⁵¹ A Henry Morgentaler, keď mu písal listy, v ktorých ho žiadal o ďalšiu liberalizáciu potratov, začínal vždy oslovením „drahý Pierre".

Ratolícky publicista Steve Jalsevac na pro-life stránke Life Site News v roku 2000 uverejnil zdrvujúci sumár Trudeauovho liberalizmu:

„Hoci kultúrna revolúcia na Západe už v 60. rokoch prebiehala, v Kanade neexistovalo žiadne ľudové organizované hnutie hlas-

no požadujúce právo na potrat, uľahčenie rozvodu alebo zvýšené uznávanie homosexuality. Jednako Trudeau ako minister spravodlivosti v roku 1967 a ako premiér v roku 1969 Kanadanom tieto veci vnútil, či už si ich želali alebo nie. Trudeau trval na tom, že Kanada musí prijať jeho liberálnu politiku, hoci Kanadania nevedeli, kam ich vedie. ⁶²

Jalsevac pripomína u Trudeaua podobnosť s Kennedyho tézou **0** „nevnučovani“:

Trudeau predovšetkým zakotvil v kanadskej politike falošný a smrteľný nový koncept, že verejné osoby nesmú ‚vnučovať‘ v morálnych otázkach svoju ‚osobnú morálku‘ (ktorou sa vždy myslia výhradne tradičné morálne princípy) cestou legislatívy. Vo vysielaní BBC 13. júla 1970 Trudeau povedal: „Nemožno žiadať všetkých ľudí, aby prijali moju osobnú morálku ako ich morálku. Treba zabezpečiť, že trestný zákonník nebude reprezentovať osobnú morálku ľudí, ktorí sú momentálne zhodou okolností vo vláde, ale bude reprezentovať to, čo ľudia cítia ako základné verejné štandardy etického správania.“ Avšak, samozrejme, práve Trudeau tým vnútil svoje názory verejnosti. Svoj osobný elitársky názor, že morálka nemá miesto v zákone, pretlačil cez parlament do kanadskej spoločnosti. Jeho osobný názor bol i to, že Kanadánov treba priviesť k tomu, aby si tieto zmeny želali.

V otázke potratu bol Trudeauov postoj schizofrenický. V novinách Toronto Star 23. februára 1982 povedal: „Vo všeobecnosti si myslím, že potrat je chybou a manželstvo by malo trvať navždy.“ Trudeau vedel, že potrat je zabitím. Jalsevac uvádza jeho výrok z 25. septembra 1976:

„Podľa mňa fetus, dieťa v lone, je živou bytosťou, ktorú musíme rešpektovať a nemyslím si, že ho môžeme svojvoľne zabiť. Sú prípady, kedy je zabitie legálne...Sú prípady, kedy je legálne zabiť dokonca 1 dieťa ... avšak tvrdím, že ak zabíjame, musíme sa zodpovedať spoločnosti. Preto zákon vyžaduje troch lekárov, tí sú kompetentnejší ako ja. ...a myslím si, že to je dobrý zákon. Je ľahké pre nás mužov byť proti potratom. Ja som proti potratom. Ale ja som nikdy nebol tehotný...“

Tento muž, ktorý, ako vravel, bol proti potratom, spôsobil, že za posledné desaťročia boli v Kanade potratom zabitú milióny nenarodených detí.

Steve Jalsevac pripomína dôsledky Trudeauovej politiky:
„Ako katolík sa Trudeau tragicky mylil v tom, že by katolícky politik mohol oprávnené zastávať takéto názory.... Dôsledkom (jeho) zmien bol konečný dramatický nárast vo všetkých druhoch dovtedy zakázaných alebo aspoň prísnejšie regulovaných aktivitách. Keďže zákon je učiteľ, celé morálne základy Kanady boli podkopané, čo viedlo, spolu s inými trendmi doby, k všeobecnému kolapsu praktickej morálnej kultúry.... Viac ako dva milióny nenarodených detí stratilo svoje životy a ich matky trpeli následkami potratu. Rodinný život bol zdevastovaný veľkým rozšírením rozpadu manželstva a deti z týchto manželstiev trpeli bolesťou a sociálnou dezorientáciou. Pôrodnosť klesla hlboko pod hranicu zachovania národa a ďalej klesá.“

Lenže o tomto všetkom sa v kanadských médiách nepíše. Ľudia ako Steve Jalsevac publikujú na internetových pro-life stránkach. Nikdy ich nevidíte v televízii vo večerných správach.

Pierre Elliott Trudeau bol kanadským premiérom pätnásť rokov a bol rozhodne doteraz premiérom najpozoruhodnejším. Zomrel 28. septembra 2000 ako osemdesiatjedenročný. Jeho pohreb veľkoleposťou prekonal zrejme všetko, čo Kanada dovtedy videla. Štátny pohreb sa začal 30. septembra. Lietadlo kanadskej armády prenieslo rakvu s jeho telesnými ostatkami z Montrealu do hlavného mesta Ottawy. Zvon na veži parlamentu privítal zosnulého premiéra osemdesiatimi eden údermi. Okolo rakvy vystavenej v budove parlamentu prešlo asi 60 tisíc ľudí.⁵³ 2. októbra zaznelo devätnásť čestných sálv a za zvukov kanadskej hymny bola rakva prevezená na železničnú stanicu, odkiaľ bola špeciálnym vlakom prevezená do Montrealu.

A tretieho októbra videl svet, aké to je, keď pochovávajú katolíckeho štátnika. Pohrebné bohoslužby sa konali v montrealskej Bazilike Notre Dame. V bazilike bolo tritisíc ľudí. Ďalšie tisíce sa zhromaždili pred bazilikou a sledovali bohoslužby na veľkoplošnej obrazovke. Prítomný bol generálny guvernér Kanady, kanadský premiér Chretien, štyria bývalí kanadskí premiéri, americký exprezident Ja-

mes Carter, kubánsky prezident Fidel Castro. Kráľovnú Alžbetu II. zastupoval princ Andrew.⁵⁴

Hlavným celebrantom bol montrealský arcibiskup, kardinál Jean-Claude Turcotte. Keď rakva vstupovala do chrámu, zbor spieval kantátu J. S. Bacha „Ježišu, ostaň mojou radosťou“. Potom zaznela Gounodova „Ave Maria“. Vrcholom bol emotívny prejav najstaršieho syna Justína. „Je t'aime, papa... Lúbim ťa, ocko,“ povedal na záver, sklonil sa k truhle a vzlykal. Ľudia v kostole v slzách spontánne tleskali.^{55v}

V tých dňoch boli kanadské médiá plné neutíchajúcich adorácií Pierra Elliotta Trudeaua a veľkosti jeho politiky. O dedičstve Pierra Elliotta Trudeaua, ktorému sa tu venujeme, nehovoril v médiách nikto. Pochopiteľne, nikto to nespomínal ani v Bazilike Notre Dame. Už vieme, že na pohrebe je už neskoro.

Vo voľbách v roku 2008 bol tridsaťsedemročný Justin Trudeau zvolený za poslanca kanadského parlamentu za politickú stranu svojho otca. Hovorí o sebe, že je veriaci, ale podporuje všetky požiadavky hnutia homosexuálov a samozrejme, rovnako ako jeho otec jednoznačne podporuje legálnosť potratov. Zúčastňuje sa za veľkého záujmu médií montrealskej gay-parády.^{56v} V rozpore medzi učením cirkvi a svojimi politickými názormi nevidí problém a reční na stretnutiach študentov katolíckych škôl. Mládež vyzýva, aby „odmietla starých mužov so starými ideami“.⁵⁷

Vraj by raz mohol byť šéfom strany a premiérom.

Spev liberálnych sirén v katolíckych ušiach

„Zásadnou ingredienciou politiky je načasovanie.“
Pierre Elliott Trudeau

Existuje istá podoba medzi Kennedyovcami a Pierrom Trudeauom. JFK a Trudeau patrili k jednej generácii, JFK sa narodil v roku 1917, Trudeau o dva roky neskôr. Boli katolíci, charismatickí lídri, ctížiadostiví. Nemali pod kontrolou vzťah k ženám. Ani jed-

nemu sa nevydarilo manželstvo. O Johnových neverách sa hovorilo až po rokoch, Edwardovo a Pierrovo manželstvo sa skončilo rozvodom. Pierre Trudeau sa stal otcom nemanželskej dcéry vo svojich sedemdesiatich dvoch rokoch. Nielen vzťahom k ženám, ale i určitou nedisciplinovanosťou a aroganciou boli istým spôsobom katolícki „machovia“. Tento pojem v súvislosti s Kennedyovcami použil novinár Sandy Grády⁵⁸, ale dá sa použiť i na Trudeaua.

John a Pierre hlásali tézu o tom, že ich kresťanstvo, prípadne katolicizmus a morálne zásady z neho vyplývajúce, nemôžu byť vnucované väčšine spoločnosti. Vzápätí prispeli k tomu, že väčšine spoločnosti bola vnútená radikálna revolučná zmena. John tak prispel prejavom v Houstone, Edward a Pierre sa sami stali politickými revolucionármi. Rozporom medzi ich katolicizmom a ich politickým pôsobením bol Edwardov pohreb kópiou Pierrovho pohrebu. Pierrov syn vykazuje rovnakú hodnotovú popletenosť ako Edwardov syn.

Mediálna doba, ktorú reprezentovali, napokon prepojila personálne ich rodiny fámou o údajnom romániku, ktorý mal mať senátor Edward Kennedy s Margarét Trudeauovou.⁵⁹

Niektorí kritici Johna Fitzgeralda Kennedyho a Pierra Elliotta Trudeaua sa zdráhajú uprieť im vnútornú úprimnosť. Ani my nie sme ich sudcami. Následky ich ideí (v prípade Johna) a činov (v prípade Edwarda a Pierra) sú však tragické.

Kennedy i Trudeau boli na rozdiel od svojich predchodcov nositeľmi imidžu modernity, nekonformnosti. Boli celebritami. Vyrástli v katolíckom prostredí, ale i ono chcelo kráčať s dobou, nech už doba kráčala kdekoľvek. Aj oni chceli byť progresívni a chceli tú progresívnosť zlaďiť so svojím katolicizmom. V predchádzajúcej dobe by nemohli uspieť. Ale šesťdesiate roky im priali. Bola to doba veľkej zmeny. Trudeauov výrok o načasovaní ako ingrediencii politiky sa vzťahuje najmä na jeho politickú kariéru a na myšlienky, ktoré presadzoval.

Vo verejnom pôsobení Johna, Edwarda i Pierra hrali významnú úlohu ich vzťahy a kontakty s mužmi katolíckej cirkvi, s kňazmi a biskupmi. Ale v týchto vzťahoch obojstranne čosi nebolo v poriadku. Katolícki politici šli proti učeniu cirkvi. A duchovní katolíckej

cirkvi neboli schopní tento problém včas rozpoznať a jasne ho pomenovať. Niektorí dokonca politikov zmiatli.

Myšlienka, ktorej príde jej čas, je silná na nezastavenie. Ľavicové myšlienky pochodovali svoj gramsciovský pochod za tie desaťročia od čias, keď Gramsci sedel vo väzení, po nespočetnom množstve chodníčkov a dopochodovali do prostredia vplyvných katolíckych politických rodín.

Myšlienka, ktorej čas prišiel, je silná i preto, lebo predstavuje svet, ktorý nastáva, svet, v ktorom ešte nie je jasné, čo už je realita a čo je ešte len predstava o ňom. Je myšlienkou bez svojich dôsledkov. Tie dôsledky však prichádzajú. Niekedy to trvá desaťročia, ale dostavia sa. A potom prichádza čas súdu, ktorý tiež býva nezastaviteľný. Dôsledkom politiky týchto mužov sa budeme venovať.

Kennedyovci a Trudeau vyrástli ako katolíci. Prostredie ich politických strán nebolo špecificky katolícke, ani špecificky kresťanské. Kennedyovci boli politikmi Demokratickej strany. V USA pred polstoročím sa za kresťanov považovali takmer všetci, či demokrati alebo republikáni. Trudeau bol politikom kanadskej Liberálnej strany.

V povojnovej Európe pokračovala iná politická tradícia. Bola to tradícia politických strán, ktoré si kresťanstvo dávali priamo do názvu. Už sme trochu pozabudli, že to vlastne znamená v politike priamo sa odvolávať na samotného Ježiša Krista. Pretože slovo kresťanstvo je odvodené od Spasiteľovho mena.

Spôsob, akým bolo s týmto menom v európskej politike nakladané, si tiež zaslúži analýzu.

Vráťme sa do Európy.

POZNÁMKY

- 1 Joseph P. Kennedy. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Joseph_P._Kennedy.
- 2 John F. Kennedy. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/John_F._Kennedy.
- 3 Drew Pearson: Jack Missed Court Martial. Milwaukee Sentinel, July 10, 1960. <http://news.google.com/newspapers?nid=1368&dat=19600710&id=a14xAAAIBAJ&sjid=e-g8EAAAIBAJ&pg=7217,4758341>.
- 4 Dávid S. Broder: How the 1960 West Virginia election made history. The Washington Post, May 16, 2010. <http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2010/05/14/AR2010051404293.html>.

- 5V John F, Kennedy Speech on Catholicism & Politics. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=iIhPUJcrUAQ>.
- 6 Religious Belief' and Public Morality: A Catholic Governor's Perspective. The Pew Forum on Religion & Public Life. <http://pewforum.org/PublicationPage.aspx?id=611>.
- 7V HBU Presents An Evening with Archbishop Chaput: „The Vocation of Christians in American Public Life". Youtube. <http://mww.youtube.com/watch?v=wEMHWy9urzU-&playnext=1&list=PLD2726BD9944AEE90>.
- 8 COLSON, Charles: Kingdoms in conflict. Harper & Row Publishers, 1987. s. 438.
- 9V Edward Kennedy: Address to the People of Massachussets on Chappaquiddick. 25, July, 1969. American Rhetoric. <http://www.americanrhetoric.com/speeches/tedken-nedychappaquiddick.htm>.
- 10 JOHNSON, Paul: Dejiny amerického národa. Praha : Academia, 2000.
- 11 Tamže.
- 12 Penny Starr: Letter Reveals Ted Kennedy's Opposition to Abortion, Belief in Life „From the Very Moment of Conception". CNSNEWS.COM, August 31, 2009. <http://www.cnsnews.com/node/53319>.
- 13 Anne Hendershott: How Support for Abortion Became Kennedy Dogma. The Wall Street Journal, January 2, 2009. <http://online.wsj.com/article/SB123086375678148323.html>.
- 14 Tamže.
- 15V Flashback: Ted Kennedy „Borking" Bork (1987). Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=oNaasFwFIE>.
- 16V Politics: Senátor Kennedy s Funeral Service -nytimes.com. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=eYQgiqORZdk>.
- 17 Phil Lawler: The Kennedy Funeral: Boston s Latest Scandal. Catholic Culture, September 3, 2009. <http://www.catholicculture.org/commentary/articles.cfm?id=342>.
- 18 ALL President on Kennedy Funeral: „Beyond anything I have Witnessed in 65 years". Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/2009/sep/09090105>.
- 19 First US Bishop to Decry the „Scandal" of the Kennedy Funeral. Life Site News, Sep 08, 2009. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/2009/sep/09090808>.
- 20 Roger J. Landry: Senátor Kennedy's Legacy. The Anchor, September 4 2009. <http://www.catholicpreaching.com/index.php?content=articles&articles=20090904anchor>.
- 21V Interview Bishop Tobin Who Has Denied Congressman Patrick Kennedy Communion. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=gZaw1-4YhzM>.
- 22 Iconic Photos. Trudeau's Pirouette. <http://iconicphotos.wordpress.com/2009/06/19/trudeaus-pirouette/>.
- 23 Tamže.
- 24 Pierre Trudeau. Wikiquote. http://en.wikiquote.org/wiki/Pierre_Trudeau.
- 25 Tamže.
- 26 October Crisis. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/October_Crisis.
- 27V Pierre Trudeau - Just watch me. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=ihOt-JeKB3PY&NR=1>.
- 28V Oh fuddle-duddle! Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=9Q22GJoFNW4>.
- 29 Pierre Trudeau. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Pierre_Trudeau.
- 30 Tamže.
- 31 Pierre Trudeau. The Telegraph, September 30, 2000. <http://www.telegraph.co.uk/news/obituaries/1357368/Pierre-Trudeau.html>.

- 32 Pierre Trudeau. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Pierre_Trudeau.
- 33 Margarét Trudeau. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Margaret_Trudeau.
- 34 Dávid Dooley: It all began with Trudeau. Catholic Insight, March 2004. http://catholicsinsight.com/online/church/biographies/article_504.shtml.
- 35 Pierre Trudeau. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Pierre_Trudeau.
- 56 Steve Jalsevac: The Real Pierre Trudeau: Father of Canada's Permissive Society. Life Site News, Oct 03, 2000. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/2000/oct/001005a>.
- 37 The Way We Were: Trudeau's Stamp of Corruption. REAL Women of Canada, September/October 2009. <http://www.realwomenca.com/page/news/so0909.html>.
- 38 Steve Jalsevac: cit. článok.
- 39 Tamže.
- 40 Tamže.
- 41 Dávid Dooley: cit. článok.
- 42 Winnipeg Statement. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Winnipeg_Statement.
- 43V Viva Cuba: Fidel Castro and Pierre Trudeau (Pt. 1). Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=5eueOLhynoM>.
- 44V John Lennon after meeting Prime Minister Trudeau. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=bXXpiRmTz98>.
- 45 Castro the „lennonist“. BBC News, 9 December, 2000. <http://news.bbc.co.uk/2/hi/americas/1062993.stm>.
- 46 Jamie Glazov: Trudeau and his communist Friends. Enter stage right, October 16, 2000. <http://www.enterstageright.com/archive/articles/1000trudeau.htm>.
- 47 Tamže.
- 48 Dávid Frum: The disastrous legacy of Pierre Trudeau. National Post, Mar 23, 2011. <http://fullcomment.nationalpost.com/2011/03/23/david-frum-the-disastrous-legacy-of-pierre-trudeau/>.
- 49 Prime ministers and presidents. CBC News, November 22, 2003. http://www.cbc.ca/canadaus/pms_presidents1.html.
- 50 Henry Morgentaler. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Henry_Morgentaler.
- 51 Steve Jalsevac: cit. článok.
- 52 Tamže.
- 55 Death and state funeral of Pierre Trudeau. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Death_and_state_funeral_of_Pierre_Trudeau.
- 54 Tamže.
- 55V Justin Trudeau's eulogy for his father. CBC Digital Archives, Oct 5. 2000. <http://archives.cbc.ca/society/family/clips/1620/>.
- 56V Defilé de la fierté Montreal 2010. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=Sws5u-rlujjk>.
- 57 Justin Trudeau: My Positions on Abortion and Gay Marriage „Don't at all Resemble“ Catholic Position. Life Site News, Dec 01, 2009. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/2009/dec/09120114>.
- 58 Sandy Grády. There is no „Kennedy curse“, it's actually too much macho. Rome News-Tribune, July 22, 1999.
- 59 Trudeau Margarét. ABC Bookworld. http://www.abcbookworld.com/view_author.php?id=5922.

IV. KAPITOLA

Európske choré hviezdy kresťanskodemokratické

„ Ved' čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal
a seba samého by stratil alebo poškodil?“
Lk 9, 25

„ Umieram ako dobrý kráľov služobník, na prvom
mieste som však služobníkom Božím.“
Thomas Morus, politik a svätec

ii

1

Európska kresťanskodemokratická „succes story“

„Noc vytrvale kráča,
ku chorým hviezdám pod'me.“
Rudolf Dilong: Choré hviezdy

Dilongove verše zo zbierky *Hviezdy a smútok* mi pripomenuli druhý snem KDĽH v Košiciach na jeseň 1990. Ján Čarnogurský na ňom zakončil svoj prejav poeticky. Hovoril, ako sa v predvečer snemu viedol nocou do Košíc a na oblohe žiarili hviezdy. „Verím, že jedna z nich je tá naša,“ povedal.

Odvtedy kráčame za svojou jasnou kresťanskodemokratickou hviezdou. Vzniká však otázka, či sa zhodujeme v tom, ktorá z hviezd je tá naša. Existuje tá naša spoločná európska?

Pred dvadsiatimi rokmi vyprevádzali mladú slovenskú kresťanskú demokraciu na cestu i skúsené sesterské kresťanskodemokratické a konzervatívne strany zo západnej Európy. Mali za sebou takmer polstoročnú bilanciu úspešného budovania povojnovej Európy. Všetci tí povojnoví kresťanskodemokratickí premiéri v Neme-

ku, Taliansku, Rakúsku, Luxembursku, Belgicku, Holandsku, ... Ronrad Adenauer, Helmut Rohí, Alcide De Gasperi, Giulio Andreotti, Róbert Schuman, Leopold Figl, Wilfried Martens, Ruud Lubbers, Jean-Luc Dehaene... Fotografie tých najslávnejších z nich viseli na nástenke v sídle KDH. Obdivovali sme ich úspechy a chceli sme ich napodobniť. Stali sme sa súčasťou ich veľkej európskej rodiny a na Slovensku sme sa hrdili tým, že sme uznaní v zahraničí.

Ich príbeh bol príbehom úspechu. Kde sa však tento príbeh končí? Po rokoch sme pomaly zisťovali, akú cenu za svoj úspech platili. A že sa im vo všetkom až tak veľmi podobať nechceme. Aspoň nie všetci, ktorí sa na Slovensku cítíme byť kresťanskými demokratmi. Sú pre nás ešte európski kresťanskí a konzervatívni politici Európy autoritami? Ani v tom sa už nevieme na Slovensku zhodnúť. Keď som listoval v knižke Jána Figeľa *Návrat domov*, z prvých stránok na mňa hľadeli fotografie José Manuela Barrosa, Wilfrieda Martensa a Josepha Daula. Predseda Európskej komisie, predseda Európskej ľudovej strany (EPP) a predseda poslaneckého klubu EPP v Európskom parlamente. Aj oni sú súčasťou onoho úspešného príbehu. Pozrime sa na niektoré epizódy z ich kariér i na iné mená a ich politické strany, aby sme uvideli i druhú stranu mince úspechu.

Spoznajúc realitu Západu sme už pred rokmi ironicky poznamenávali, že slušný západoeurópsky sociálny demokrat môže byť trikrát rozvedený a štvrtýkrát ženatý, zatiaľ čo slušnému kresťanskému demokratovi sa toleruje len jeden rozvod a druhé manželstvo. Dnes to už neplatí, lebo medzi slávnymi menami kresťanskej demokracie už nájdeme i dvakrát rozvedených a tretíkrát ženatých. Haváriám týchto ľudí v osobnom živote sa však venovať nechceme. Rovnako nebudeme spomínať, ktorý kresťanský demokrat bol zamladi maoistom, i keď nás to naplňa údivom a obozretnosťou.

Pozrieme sa na nich cez prizmu zápasu medzi kultúrou života a kultúrou smrti. A uvidíme, že ich Príbeh Úspechu je vlastne Príbehom Veľkého Ústupu.

Príbeh Josého a Rocca

*„Róbert Schuman, kresťanskodemokratický politik
považovaný za otca európskej integrácie, vykročí
možno na cestu k vyhláseniu za svätého.“
správa z tlače, marec 2004*

José Manuel Barroso je jedným z najúspešnejších európskych politikov poslednej dekády. Bol predsedom portugalskej Demokratickej ľudovej strany, portugalským premiérom a dnes je predsedom Európskej komisie. Je len tretím politikom, po Walterovi Hallsteinovi a Jacquesovi Delorovi, ktorý je v tejto funkcii už druhé volebné obdobie.

Prvýkrát bol navrhovaný do funkcie v roku 2004. Designovaný predseda komisie zostaví na základe návrhov vlád členských krajín komisiu po personálnej stránke a predloží ju Európskemu parlamentu na schválenie. Ešte pred schválením v parlamente jednotliví kandidáti na eurokomisárov absolvujú vypočutia vo výboroch parlamentu.

V októbri 2004 nádejný komisár pre vnútro a spravodlivosť Rocco Buttiglione, kandidát talianskej vlády, narazil vo Výbore pre občianske slobody, vnútro a spravodlivosť na zapálených socialistických ľavicárov, ktorí sa ho začali vypytovať na jeho názor na homosexualitu. Buttiglione je normálny taliansky katolík, vysokoškolský profesor. Na otázku odpovedal podľa katechizmu katolíckej cirkvi, ktorý uvádza, že homosexuálne správanie je hriechom. Zároveň dodal, že tento názor sa nemá ako odraziť na jeho pôsobení eurokomisára.

Pýtali sa ho i na názor na rodinu. Uviedol, že účelom rodiny je umožniť žene mať deti a tešiť sa z ochrany muža, ktorý sa o nich stará. Povedali by sme: No a čo? Neuviedol, že žena má byť celý čas doma v kuchyni a nemá mať pracovnú kariéru. Presne takto však ľavica jeho výrok interpretovala.

Výbor 11. októbra Buttiglioneho odmietol nielen na tento, ale na akýkoľvek post eurokomisára. Presnejšie povedané, učinili tak socialistickí a liberálni poslanci a poslanci zelených.

Barroso stál na križovatke. Mohol ísť do zápasu, trvať na pôvodnom návrhu komisie a riskovať odmietnutie, a teda aj svoj vlastný

politický pád. Alebo mohol ustúpiť. Kauza Buttiglione bola kauzou zásadnou. Západná ľavica povedala totiž katolíkom to isté, čo im pol storočia predtým hovorila východná komunistická ľavica. Katolík, ktorý nekľučkuje a hlási sa vždy k svojej viere, nie je spôsobilý zastávať politickú funkciu.

Barroso do zápasu nešiel. V stredu 13. októbra ešte tvrdil, že Buttiglione je „perfektne pripravený“ na funkciu eurokomisára.¹ O päť dní neskôr už pred novinármi odmietol zopakovať tieto slová úplnej podpory pre Buttiglioneho.² Potom prišiel s návrhom pre katolíkov ponižujúcim. Navrhol, aby ľudské práva nemal na starosti v rámci komisie komisár pre vnútro a spravodlivosť, ale špeciálny výbor, ktorému bude predsedáť sám Barroso.³ Socialisti, liberáli a zelení odmietli. Barroso kapituloval úplne. Parlament mal hlasovať o dôvere jeho komisii 27. októbra. Barroso tesne predtým návrh na zloženie komisie stiahol.⁴

Kapitulovala aj talianska vláda. Premiér Silvio Berlusconi síce rok predtým vynadal v Európskom parlamente šéfovi socialistov Martinovi Schulzovi do kápo v z nacistického koncentráku, ale v tejto zásadnej kauze so Schulzom do zápasu nešiel. Silvio Berlusconi 30. októbra uviedol, že vláda uvažuje o inom kandidátovi. Potom už Buttiglionemu neostalo nič iné, len odstúpiť.

Od Berlusconiho sme zápas za kresťanské hodnoty ani veľmi nečakali, ale ako sa zachovala Európska ľudová strana EPP? Po odmietnutí Buttiglioneho v parlamentnom výbore predseda poslaneckého klubu EPP Hans Georg Pöttering povedal, že Buttiglione má plnú dôveru EPP. Zároveň však povedal, že je na Barrosovi, ako zareaguje na stanovisko výboru, ktorý Buttiglioneho odmietol. „Je to zodpovednosť pána Barrosa.“⁵ Jednak týmito slovami presunul celý problém na Barrosove plecia, jednak nepomenoval podstatu problému. Podstata spočívala v tom, že úprimný katolík sa podľa socialistov, liberálov a zelených vôbec nemusí unúvať hlásiť sa za komisára, lebo je rovnako neprijateľný pre svoju vieru ako katolík v komunistickom režime. Ak je kandidát, podporovaný EPP, predmetom priamych mediálnych ideologických útokov ľavice, potom stručné formálne vyjadrenia podpory EPP nie sú na to adekvátnou odpo-

veďou. Rovnako sa neobjavila zásadná obhajoba Buttiglioneho od lídrov členských strán EPP na národnej úrovni.

Poučná bola i medzihra s listom, ktorý napísal Buttiglione Barrosovi po odmietnutí vo výbore. Vyslovil v ňom ľútosť nad problémami súvisiacimi s jeho menovaním a napísal, že sa nikoho nechcel dotknúť a že slovo hriech sa asi nehodí do politickej debaty.⁶ Ospravedlňovanie bolo zbytočné. Veď poslanci sa dozvedeli od neho len to, na čo sa pýtali. A treba sa ospravedlňovať vari za formulácie z katechizmu? Za komunistické maniere by sa mali ospravedlniť Buttiglioneho kritici. List Buttiglionemu nepomohol.

Tak sa skončil zápas za legitímnosť katolíckych postojov v EÚ. V podstate sa ani nezačal. Nebolo to iba osobné politické zlyhanie José Manuela Barrosa. Napokon Barrosova politická strana v Portugalsku je skôr liberálna ako kresťanskokonzervatívna. Do roku 1996 bola členom Liberálnej internacionály, až potom prešla do EPP. Bolo to celoeurópske historické zlyhanie kresťanskodemokratickej a konzervatívnej politiky, zlyhanie celej Európskej ľudovej strany.

Európska ľudová strana združuje sedemdesiattri politických strán z tridsiatich deviatich krajín, ak rátame i strany z nečlenských krajín EÚ.⁷ Osemnásť z nich má kresťanstvo priamo v názve. Sú to napríklad nemecké CDU, CSU, holandská CDA, luxemburská Kresťanská sociálna ľudová únia, belgickí flámski kresťanskí demokrati. Iné sa nazývajú ľudovými ako Rakúska ľudová strana.

História poslaneckého klubu EPP v Európskom parlamente siaha do 50. rokov minulého storočia, keď sa začalo schádzať parlamentné zhromaždenie Európskeho spoločenstva uhlia a ocele. Kresťanskí demokrati si v ňom vytvorili kresťansko-demokratický klub. Kresťanstvo je dodnes zmienené, i keď len v zátvorke, v oficiálnom názve poslaneckého klubu EPP, ktorý znie Skupina Európskej ľudovej strany (Kresťanskí demokrati).

EPP sa však prizerala politickej likvidácii kresťanského demokrata Buttiglioneho. Posledné desaťročia je klub EPP vždy prvým alebo druhým najpočetnejším klubom. V tomto sa ľudovci vždy striedajú so Stranou európskych socialistov. Socialisti s podporou ďalších ľa-

vicovoliberálnych skupín dali ľudovcom najavo, že politikov, ktorí sa bezvýhradne držia ideového základu ľudovcov, teda kresťanstva, nepovažuje za prijateľných. A ľudovci sa s tým zmierili. Keby len zmierili. Oni sa na tomto vlastnom ponížení so socialistami dohodli. Morálny pád ľudovcov v kauze Buttiglione je totiž podčiarknutý tým, ako sa v Európskom parlamente rozdeľuje moc.

Na úrovni členských krajín, v národných parlamentných voľbách, sú kresťanskodemokratické a socialistické strany súpermi. Ak je premiérom pravičiar, lídrom opozície je socialista a naopak. Veľké koalície, keď sú socialisti vo vláde spolu s kresťanskými demokratmi, sú skôr výnimočné. A voliči sa často i vo voľbách do Európskeho parlamentu rozhodujú pod vplyvom politického delenia na domácej scéne. Voliči volia ľudovcov, lebo sú proti socialistom, alebo volia socialistov proti ľudovcom. Voliči nevedia, že v európskych voľbách vždy volia koalíciu ľudovcov a socialistov.

To, čo je na národnej úrovni výnimkou, je na úrovni Európskeho parlamentu pravidlom. Obsadenie všetkých funkcií v Európskom parlamente závisí od dohody medzi ľudovcami a socialistami, ktorí spolu disponujú dvomi tretinami hlasov. Symbolom tejto roky trvajúcej koalície je i striedanie politikov týchto dvoch zoskupení v kresle predsedu Európskeho parlamentu v polovici každého päťročného volebného obdobia.

Pozoruhodné je to, že hoci obe tieto veľké zoskupenia chcú pokračovať v tejto koalícii, a teda sú odkázané na spoluprácu, socialisti si dovolili ísť v kauze Buttiglioneho do konfliktu, zatiaľ čo ľudovci sa zľakli. V prípade šéfa poslaneckého klubu EPP Hansa Pötteringa z nemeckej CDU si nemožno neuvedomiť, že v roku 2004 zaujímal stanovisko ku kauze Buttiglione vo vedomí toho, že o dva a pol roka si na základe dohody so socialistami sadne do kresla predsedu parlamentu.

Politika EPP na úrovni Európskeho parlamentu je obrazom politiky jej strán v členských krajinách Únie. Ako sa tam správajú kresťanské demokracie, ktoré majú kresťanstvo desaťročia v názve? Ostaňme v Bruseli, meste čipiek, čokolády a vafli, ale prejdime z pôdy EÚ na pôdu belgickej politiky.

Čo kráľ nepodpíše, flámsky kresťanský demokrat rád podpíše

„Písal knihy a články o význame tradičných hodnôt, úlohe náboženstva, ochrane nenarodeného života, kresťanských koreňoch Európy a potrebe ich zachovania.“

Paul Belien o Hermanovi Van Rompuyem

Prvým mužom Európskej únie je flámsky kresťanský demokrat Herman Van Rompuy. Roku 2009 sa vynoril z belgickej scény ako prezident EÚ, náš prezident. Prvým mužom EPP, jej predsedom, je jeho flámsky stranícky kolega Wilfried Martens. Obaja sú stelesnením politického úspechu. Pozrime sa, ako súvisí ich úspech s fascinujúcim príbehom belgickej liberalizácie potratov na prelome rokov 1989 a 1990. Príbehom mediálne úplne prekrytým epochálnym pádom komunizmu v Európe.

Je jeseň 1989. Strana flámskych kresťanských demokratov (v Belgicku strana každého zamerania existuje dvakrát, jedna flámska a jedna valónska) má nového predsedu. Je to štyridsaťdvaročný nádejný politik Herman Van Rompuy. Jeho starší stranícky kolega Wilfried Martens je predsedom belgickej vlády. Je to vláda koaličná, sú v nej okrem kresťanských demokratov i socialisti.

Socialistický senátor, teda člen strany, ktorá je koalíčným partnerom kresťanských demokratov, Roger Lallemand spolu so senátkou Lucienne Herman-Michielsenovou predkladajú do federálneho parlamentu zákon o zásadnej liberalizácii potratov. Herman-Michielsenová bola členkou opozičnej liberálnej Strany slobody a pokroku. Socialisti sa teda spojili s opozičnými liberálmi v zásadnej ideovej veci proti koalíčnému partnerovi - kresťanským demokratom. A čo tí na to? Nič. Žiadnu vládnou krízou nepohrozili. Zmierili sa dopredu s tým, že zákon bude schválený a že ich koalíčný partner podvádzal. Neorganizovali žiadnu politickú mobilizáciu proti zákonu. Naopak, dúfali, že zákon prejde potichu a že sa bude vládnuť ďalej. Súčasťou ich politiky bolo dokonca i to, aby ani kresťanskodemokratická tlač o tom nepísala.

Kráľ Baudouin I. však všetko skomplikoval. Kráľ bol zbožným katolíkom a trpel bezdetnosťou svojho manželstva s kráľovnou Fabiolou. Zákony schválené parlamentom nadobúdajú účinnosť až potom, ako ich podpíše kráľ. Z kráľovho okolia unikli jeho slová priateľom: „Radšej odstúpim, ako by som mal podpísať tento zákon.“⁸

Mladý novinár Paul Belien z novín *Gazet van Antwerpen*, blízkych kresťanskej demokracii, získal túto informáciu a chcel ju publikovať. Šéfredaktor, bývalý hovorca premiéra Martensa, nesúhlasil. Belien publikoval informáciu vo svojom článku v americkom *Wall Street Journal* 1. novembra 1989. Belien tvrdí, že vzápätí nasledoval nahnevany telefonát Martensa do redakcie a Beliena jeho šéf pokarhal. Belgickí politici podľa Beliena predpokladali, že kráľ iba blufuje.⁹

Zákon bol schválenýv druhej komore 3. apríla 1990. Kráľ ho skutočne nepodpísal. Čo sa vlastne stalo, bolo často predmetom dezinterpretácií. Povedať, že kráľ odstúpil, je prinajmenšom nepresné. Agentúra *Associated Press* uviedla, že vláda suspendovala kráľa na jeho žiadosť. Podľa *Associated Press* vláda uviedla, že kráľ ju požiadal o „právne riešenie, ktoré by zosúladiť fungovanie parlamentnej demokracie s právom kráľa nekonať proti vlastnému svedomiu“.¹⁰

Rokovania medzi kráľom a vládou prebiehali tajne a verejnosť sa v podstate o všetkom dozvedela, až keď už bolo po všetkom. Vláda riešenie našla, a to pekne škandalózne. Použila článok ústavy, ktorý upravuje situáciu, keď kráľ nie je schopný zastávať svoj úrad. V takom prípade jeho kompetencie vykonáva vláda a parlament. Vláda vyhlásila, že kráľ nie je schopný vykonávať úrad, premiér Martens podpísal potratový zákon a na druhý deň parlament vrátil kráľa do funkcie.¹¹ To, že išlo o znásilnenie ústavy, je zrejmé.

Paul Belien o tom opäť napísal do *Wall Street Journal*:

„ V prvom článku vo Wall Street Journal som uviedol nesprávnu predpoveď. Myslel som si, že kráľovo odmietnutie podpísať zákon vyvolá ústavnú krízu. Nestalo sa tak. Politici jednoducho ignorovali ústavu. Pán Martens jednoducho zbavil kráľa moci na deň, dva a dal vláde podpísať zákon namiesto neho. Za tým účelom použil článok belgickej ústavy, ktorý bol naposledy použitý počas II. sveto-

vej vojny, keď bol kráľ v rukách nepriateľa - nacistov. Zdá sa, že vláda predpokladá, že kráľ je opäť v rukách nepriateľa - nie nacistov, ale svojho vlastného svedomia."

Po tomto druhom článku Beliena z redakcie vyrazili úplne. Wall Street Journal o tom napísal: „Hriech pána Beliena spočíval v tom, čo už väčšina Belgičanov vie, a síce že belgická tlač nie je dobré miesto na hľadanie informácií o tom, čo sa deje v Belgicku."¹²

Postup Martensovej vlády zásadne podporil i predseda flámskych kresťanských demokratov Herman Van Rompuy. „Je to mimoriadne riešenie v mimoriadnej situácii," povedal¹³. Mimochodom, s Belienom boli kedysi priatelia. Pár rokov predtým Van Rompuy navrhol Belienovi spoluprácu v ekonomickom časopise. Belien spomína, ako sa pár týždňov po svojom odchode z Gazet van Antwerpen stretol s Van Rompuyom na svadbe ich spoločného priateľa. Van Rompuy uhýbal očami a akosi si už nemali čo povedať.¹⁴ Belien je odvtedy polodisidentským novinárom. Van Rompuy sa stal ministrom financií, predsedom parlamentu, premiérom a dnes je európskym prezidentom. Jeho kolega Wilfried Martens je predsedom medzinárodného stranického zoskupenia s najväčším zastúpením v Európskom parlamente. Je druhým najdlhšie slúžiacim belgickým premiérom v takmer dvestoročnej histórii krajiny.

Slušné kariéry.

Postup flámskych kresťanských demokratov predstavuje to najhoršie z kresťanskodemokratickej politiky v 20. storočí. Kráľov vzdor treba oceniť, i keď vyvstáva otázka, nakoľko sa snažil vyjsť v ústrety vlastnému svedomiu tým, že hodlal zaťažiť svedomie iných. Postup kresťanských demokratov je však totálnym zlyhaním. Sprvoti hodľali iba pasívne sa prizerať, ako sa ich koalíčný partner spríahol s opozíciou, potom bránili verejnej diskusii, až napokon aktívne znásilňovali ústavu, aby sa potratový zákon mohol stať platným.

Po voľbe Van Rompuyho za prezidenta EÚ sa objavili i na Slovensku hodnotenia tejto voľby. Predseda KDH Ján Figeľ ho označil za najčírejšieho kresťanského demokrata, akého Európa a Belgicko majú, za človeka s pevným charakterom. Jeho voľba vraj môže po-

vzbudiť hodnotovo orientovaných ľudí. Niektoré udalosti zapadli do zabudnutia.

Znepokojujúco pôsobí fakt, že pokým kresťanskí demokrati aktívne spolupracujú na legalizácii potratov, proti nej sa ozývajú ľudia, ktorí majú bližšie k iným politickým stranám, napríklad k takým, ktoré bývajú v médiách obvykle označované za „krajnú pravicu“. Paul Belien nie je členom politickej strany, ale jeho manželka Alexandra Colenová je poslankyňou federálneho belgického parlamentu za flámsku stranu Vlaams Belang a predstavuje jej katolícke krídlo. V politickom zápase sa jednoznačne zastáva kresťanských etických princípov. Alexandra Colenová už pred rokmi burcovala proti neprijateľnému a šokujúcemu detskému katechizmu v belgických katolíckych školách, ktorý obsahoval neprístojne pedofilné prvky. Colenová sa v tejto veci neúnavne obracala na belgického kardinála Daneelsa i na hodnostárov katolíckej cirkvi v zahraničí.¹⁵

Kresťanskí demokrati proti potomkovi Ľudovíta svätého

„ Čo nie je s týmito katolíckymi monarchami v poriadku? Prečo pred svojimi občanmi nepoukážu na nihilizmus toho, čo sa navrhuje, nezhrmaždia ich, aby sa to odmietlo; a ak sa to nepodarí, prečo neodstúpia, aby dali jasne najavo, že oni nebudú prikrášľovať túto stoku ozdobami kresťanskej monarchie?“

Gerald Warner, Telegraph, 2008

Z Belgicka sa prenesme do susedného príjemného Luxemburska. Maličké veľkovojvodstvo s úžasnou históriou, skvelým moselským vínom a vysokou životnou úrovňou. Bohužiaľ, nie až takou vysokou, aby sa tam dokázali postarať o svojich starých ľudí až do ich prirodzenej smrti. Vo februári 2008 v tejto malebnej krajinke celkom nemalebne schválili poslanci parlamentu zákon o eutanázii.

Najsilnejšou parlamentnou stranou v Luxembursku je Kresťanská sociálna ľudová strana. Jej predseda Jean-Claude Juncker je

dlhé roky luxemburským premiérom. Kresťanskí demokrati však nemajú v parlamente absolútnu väčšinu, a tak posledné roky vládnu spolu so socialistickou LSAP. Kresťanskí demokrati za eutanáziu nehlasovali, ale ich socialistickí partneri sa v hlasovaní spojili s opozičnými liberálmi a zelenými a zákon bol schválený pomerom hlasov 30 : 26.¹⁶

Podľa vtedajšej ústavy sa zákony schválené parlamentom stali platnými až po odsúhlasení veľkovojomom. Odsúhlasenie zákonov luxemburským monarchom bolo považované v modernej dobe za formalitu. K odmietnutiu odsúhlasenia zákona došlo naposledy v roku 1912, keď veľkovojomkyňa Mária Adela neodsúhlasila zákon znižujúci úlohu katolíckej cirkvi vo vzdelávacom systéme.¹⁷

Po takmer sto rokoch sa však rozhodol nasledovať jej príklad jej prasynovec, veľkovojom Henri, ktorý v decembri 2008 oznámil, že zákon o eutanázii neodsúhlasí.¹⁸ „V záležitosti týkajúcej sa ukončenia života, využívam právo na výhradu vo svedomí," povedal. V reakcii na vojvodovo rozhodnutie kresťanskodemokratický premiér Juncker oznámil, že veľkovojom prekročil svoju úlohu. Podľa Junckera parlament zmení ústavu a odníme monarchovi právo odsúhlasovať zákony. Slovo „odsúhlasuje" sa nahradí slovom „zverejňuje".

„Chápem veľkovojomdove problémy so svedomím," povedal premiér Juncker, „ale verím, že ak parlament schváli zákon, tento musí byť uvedený v účinnosť."¹⁹ Skutočne? I keď je to zákon o zabíjaní starých ľudí? A prečo sa na tom uvádzaní v účinnosť chce aktívne podieľať aj premiér, keď jeho strana za zákon nehlasovala? Každý politik môže vždy zo svojej funkcie odstúpiť. Odkedy je pre kresťana formálne dodržiavanie princípov parlamentnej demokracie v rebríčku hodnôt nad nedotknuteľnosťou ľudského života?

Nepripúšťa sa, že niektoré rozhodnutia parlamentov sú jednoducho katastrofálne? Nebol to aj prípad zmocňovacieho zákona v nemeckom Reichstagu v roku 1935, ktorým boli odsúhlasené zvýšené právomoci pre kancelára Adolfa Hitlera? Aj toto rozhodnutie parlamentu bolo posvätné?

„Chceme zabrániť ústavnej kríze," ospravedlňoval zmenu ústavy kresťanskodemokratický minister spravodlivosti Luc Frieden.²⁰

Skutočne? A prečo nepohrozili ústavnou krízou socialistom a liberálom ešte pred hlasovaním? Prečo nepovedali socialistom a liberálom, že to oni vyvolávajú krízu a že si ju budú musieť aj sami riešiť?

Na zmenu ústavy treba dve tretiny hlasov všetkých poslancov. Luxemburský parlament ústavu skutočne zmenil hlasmi 56 poslancov, čiže i hlasmi kresťanských demokratov.²¹ To všetko sa stalo pod taktovkou kresťanskodemokratického premiéra a ministra spravodlivosti. Potom už nič nebránilo tomu, aby od marca 2009 platil zákon o eutanázii. Pápež Benedikt XVI. na stretnutí s luxemburským veľvyslancom 18. decembra 2008 vyjadril obavy z luxemburského zákona, označil eutanáziu za zlo a pripomenul povinnosť politických vodcov slúžiť dobrou ľuďmi.²² Márne.

A tak veľkovojevoda už neodsúhlasuje zákony, Luxembursko má eutanáziu a kresťanskí demokrati majú moc. V júni 2009 sa v Luxemburgu riadne konali parlamentné voľby. Pomery síl v parlamente sa takmer vôbec nezmenili. Opäť pokračovala vláda víťazných Junckerových kresťanských demokratov v koalícii so socialistickou LSAP, ktorá skončila druhá. Ako keby sa nič nestalo.

Veľkovojevoda Henri má úctyhodný rodokmeň. Siahla do 7. storočia. Vo výhradne otcovsko-synovskej línii je potomkom jedného španielskeho a dvanástich francúzskych kráľov. Jedným z jeho predkov bol i kráľ Ľudovít IX., ktorý dosiahol svätosť. Človek by sa spýtal, prečo vlastne ešte veľkovojevoda chce v tejto krajine vládnuť? Teda, vládnuť...

I katolícki monarchovia dnes prežívajú drámy svojho svedomia. Henriho vzoprenie sa bolo ozvenou rozhodnutia belgického kráľa Baudouina nepodpísať potratový zákon. Baudouin bol Henriho strýkom. Farbu musel priznať i španielsky kráľ Juan Carlos. Zákon umožňujúci potrat na požiadanie presadili Zapaterovi socialisti začiatkom roku 2010 v dolnej snemovni parlamentu i v senáte. Potom šiel na podpis ku kráľovi. Podpíše? Tak sa pýtali španielski ochranovia života a organizovali internetovú petíciu s príznačnou výzvou: Veličenstvo, nepodpíšte! Zákon o manželstvách gayov pred pár rokmi podpísal bez mihnutia oka. Údajne avizoval, že to isté urobí i s potratmi. „Nie som belgický kráľ," hovoril. Šéfredaktor týždenní-

ka Alba Gonzalo Altozano o ňom povedal: „Nečakajte od neho žiadny heroizmus.“²³ Altozano mal pravdu. Katolícke veličenstvo, nástupca veľkej Izabely Kastílskej, kráľ Juan Carlos, bez veľkých rečí podpísal potratový zákon začiatkom marca 2010.

Druhý strýko veľkovojevodu Henriho, belgický kráľ Albert II., ktorý vystriedal v roku 1993 na tróne zomrelého Baudouina, v roku 2006 nemal problém podpísať zákon o manželstve osôb rovnakého pohlavia.

Premiéra Junckera som spoznal počas štátnej návštevy premiéra Dzurindu v Luxembursku v roku 2004. Dzurinda si s ním odjakživa veľmi rozumel. Juncker je veľmi pokojný, kultivovaný politik. Na tlačovej besede sa ho vtedy novinári pýtali na zmienku o Bohu v návrhu Ústavy EÚ. Juncker pokojne pofajčieval a povedal: „Mne tam zmienka o Bohu nechýba.“ S rozpakmi a istým smútkom som cítil, že si nebudeme rozumieť.

Jean-Claude Juncker požíva v EÚ veľký rešpekt a hovorilo sa o ňom tiež ako o možnom kandidátovi na európskeho prezidenta. Premiérom je už od roku 1995 a je v súčasnosti aj najdlhšie slúžiacim premiérom v celej EÚ. A už tušíme aj prečo. Štyridsiatnik Luc Frieden je považovaný za jeho nástupcu v čele strany a vlády.

Členkou Junckerovej Kresťanskej sociálnej ľudovej strany je aj eurokomisárka Viviane Redingová. V Európskej komisii pôsobí už druhé obdobie, tentoraz ako komisárka pre spravodlivosť, základné práva a občianstvo. V júni 2011 sa dostala do konfliktu s maďarskou vládou kvôli kampani proti potratom. V máji viseli v Budapešti plagáty, na ktorých nenarodené dieťa prosí matku, aby ho nechala žiť a radšej ho dala na adopciu, ak ho nechce. Maďarsko financovalo kampaň z peňazí, ktoré Európska únia vyčlenila na program Progress. Rampaň kritizovala francúzska socialistka Sylvie Guillaumeová a interpelovala v tejto veci komisárku Redingovú. Redingová sa postavila na jej stranu a uviedla, že kampaň nie je v súlade s cieľmi programu Progress.²⁴

Red' sa pozrieme na ciele programu Progress na stránkach Európskej komisie, hneď uvidíme odvolanie sa na Sociálnu Agendu, stanovenú komisiou v roku 2008. V popise Sociálnej Agendy sa spo-

mína starnutie populácie a medzi siedmimi prioritami sa vyníma na prvom mieste prioritá s názvom „Deti a mládež - zajtrajšok Európy“.²⁵

Kde je problém, pani eurokomisárka? Kto bol v politike, vie, že s takýmito údajmi o Progrésse politik dokáže financovanie protipotratovej kampane obhájiť. Musí mu to však stať za to. Musí chcieť.

V lete 2011 sa v blogosfére objavili informácie o Redingovej výroky, ktoré pôsobili neuveriteľne. Údajne povedala, že maďarská kampaň proti potratom je proti hodnotám EÚ a že všetky krajiny EÚ treba donútiť k uznaniu registrovaných partnerstiev či priamo manželstiev osôb rovnakého pohlavia. Tieto informácie však boli nepresné. Tak si iba socialistky z EÚ na svojich internetových stránkach Redingovej výroky vyložili a po nich to zase na svojich stránkach opakovali vydesení kresťanskí pro-liferi.

Lenže práve v tom je problém. Iba nemastné-neslané výroky možno takýmto spôsobom posunúť. Keď niekto hovorí *jasné* stanovisko, ktoré je kresťanské, tak z neho žiadnou ekvilibristikou nemožno urobiť významovo opačné stanovisko. Ľavicoví liberáli hovoria svoje stanoviská jasne a nahlas. Kresťania vo funkciách hovoria nejasne, a to je ešte ten lepší prípad.

Nie že by Viviane Redingová nevedela v politike pritvrdiť. Keď Nicolas Sarkozy vyhostil z Francúzska nezamestnaných rumunských a bulharských Rómov, použila slová „hanba, aká tu nebola od druhej svetovej vojny“. „Čo je veľa, to je veľa,“ povedala na Sarkozyho adresu a buchla päšťou do rečníckeho pultu.²⁶ V Prirovnať Sarkozyho k nacistom, to už je riadna kanonáda. Tam Viviane Redingová vie, že mnohí budú na jej strane. Ak ide o potraty a rodinu, je opatrná.

Začiatkom roku 2010, pred schválením druhej Barrosovej komisie, sa na katolíckych blogoch objavili úvahy, že sa zopakuje kauza Buttiglione a že tentoraz bude útok socialistov, liberálov a zelených smerovať proti katolíčke Redingovej.²⁷ Komisia však bola napokon schválená bez problémov.

Ako „Božský“ a jeho „democristiani“ podpísali

„Zaiste, Pilát je môj kolega.“

Oscar Luigi Scalfaro, bývalý prezident Talianska,
dlhoročný kresťanskodemokratický politik

V Európe po vojne nebolo úspešnejšieho stranického politického príbehu, ako bol príbeh Democrazia Cristiana - talianskej kresťanskej demokracie. DC, strana so znakom „Scudo crociato“, štít s krížom, vládla v Taliansku nepretržite štyridsaťsedem rokov. V rímskom paláci Chigi na Piazza Colonna, sídle predsedu vlády, po celý čas až na výnimky sedel kresťanský demokrat. To isté platí o Kvirinálskom paláci, v ktorom sídli prezident republiky. Volebné výsledky strany sa pohybovali okolo štyridsať percent.

Jej zakladateľ Alcide De Gasperi patrí k európskym legendám. „Democristiani“ odvrátili v krajine nebezpečenstvo komunizmu a priviedli ju k prosperite. De Gasperi zanechal po sebe generáciu kresťanských demokratov, ktorí boli známi svojou rozšafnosťou, politickou dlhovekosťou a láskou k moci. Amintore Fanfani, Aldo Moro, Giulio Andreotti... V talianskej politike v operetnom štýle vládla striedala vládu, i keď o novú vládu šlo obyčajne iba formálne. A podaktorí De Gasperiho nástupcovia v nej nemohli nikdy chýbať.

Giulio Andreotti má 92 rokov. Bol ministrom obrany, vnútra, zahraničných vecí, financií, hospodárstva a premiérom. Je doživotným senátorom. Členom parlamentu je od roku 1948, teda už 63 rokov. Do kresla člena vlády si sadol po prvýkrát v roku 1947, poslednýkrát z neho vstal v roku 1992. Členom vlády bol dovedna 35 rokov. Impozantné. Veď ho aj prirovnávali k Cézarovi prezývku „Il divo Giulio“ - Božský Július.²⁸

Sú politici ideí a sú politici moci. Andreotti bol politikom moci. Avedel o nej aj vtipne rozprávať. „Moc opotrebuva,“ povedal komunistický poslanec Pajetta. „Moc opotrebuva tých, ktorí ju nemajú,“ odpovedal Andreotti. „Moc je choroba, z ktorej sa nikto nechce vyliečiť,“ povedal tiež. Hollywoodski scenáristi majú cit pre brisknýdi-

alóg. V roku 1990 bola sfilmovaná tretia časť mafiánskej ságy Krstný otec. Keď vo filme zavraždia mafiánskeho politika Lucchesiho, vrah tesne pred smrtiacim úderom zašepká Lucchesimu do ucha: „Moc opotrebuva tých, ktorí ju nemajú...“^{29V}

Nehybná tvár, nehybné oči za veľkými okuliarmi, mierne naklonená hlava akoby bez krku posadená priamo na zhrbenom trupe a pokojná, pomalá artikulácia. To je Andreotti.

Veľa sa hovorilo v 90. rokoch o jeho spolupráci s mafiou. Bol za ňu najprv odsúdený a potom zbavený akéhokoľvek previnenia. Andreottioho styky s mafiou sú hlavnou témou filmu *Il Divo*, ktorý o ňom v roku 2008 nakrútil režisér Paolo Sorrentino. Reči o Andreottim a mafii treba brať s rezervou. Pre talianske prevažne ľavicové médiá je každý kresťanský demokrat hneď mafián. Ľavica však nehovorí o tom, v čom Andreotti naozaj ako kresťanský demokrat zlyhal. Práve v tom, kde sa ľavici podvolil.

V roku 1978 vládla vláda premiéra Giulia Andreottioho. Bola to menšinová vláda zložená iba z kresťanských demokratov. Téma legalizácie potratov visela vo vzduchu už niekoľko rokov. Vôľa postaviť sa na odpor bola u „demokresťanov“ oslabená. V roku 1976 po úniku dioxínu v továrni v Sevese propotrátové kruhy vytvorili atmosféru strachu z možných deformácií plodov tehotných žien zasiahnutých dioxínom. Potrat bol vtedy v Taliansku ešte trestným činom, ale rok staré rozhodnutie ústavného súdu hovorilo o nároku ženy na zbavenie sa plodu v prípade ohrozenia zdravia ženy. Milánsky arcibiskup Giovanni Colombo vyzýval ženy, aby nezabíjali svoje deti. Kresťanskodemokratickí ministri zdravotníctva a spravodlivosti však so súhlasom premiéra Andreottioho odobrovali umelé potraty u týchto žien zo Sevesa. Eufemisticky sa im hovorilo „terapeutické“, v skutočnosti to boli potraty eugenické, lebo matky nijako ohrozené neboli. Týchto potratov sa vykonalo v milánskej klinike Mangagiallo vyše tridsať. Telička potratených detí boli potom odoslané na vyšetrovanie do Nemecka. Výsledkom bolo zistenie, že ani jedno z potratených detí nejavilo známky deformácií.³⁰ Ženy, ktoré nešli na potrat, porodili zdravé deti. Potratené deti boli jedinými ľudskými obeťami havárie. Inak zahynuli len zajace a sliepky.

Hodina pravdy udrela 18. mája 1978. Prevažne hlasmi komunistov a socialistov, teda parlamentnej opozície bol schválený v senáte „Legge 194“ - Zákon č. 194 s orwellovským názvom „Zákon o ochrane materstva a dobrovoľnom prerušení tehotenstva“. Už predtým ho schválila dolná komora parlamentu.

Kresťanskí demokrati hlasovali proti. Platnosť zákona si však vyžaduje podpisy i členov exekutívy i prezidenta. A kresťanskí demokrati stáli pred voľbou. Podpísať, alebo odstúpiť?

Predseda strany Aldo Moro však povedal už pred hlasovaním v senáte: „DC sa zaväzuje nerobiť prekážky väčšine, ktorá potratový zákon schváli.“³¹ To bol jasný signál pre všetkých podporovateľov potratov, že neriskujú vôbec nič. Aldo Moro patril k veľkým postavám DC. Bol už dvakrát premiérom, bol osobným priateľom pápeža Pavla VI. A kresťanskú demokraciu viedol v duchu kompromisov s ľavicovým duchom doby. V tejto súvislosti sa často uvádza pasáž z jeho prejavu na pôde DC v roku 1975:

„Obnovený ľudový charakter strany vedie k potláčaniu svedomia pri niektorých závažných rozhodnutiach, niektorých zásadných postojoch, ktoré vychádzajú z našej skúsenosti v odlišnom období spoločenského života, ale teraz sa stávajú prekážkou pri kontakte s masami a pre politickú spoluprácu. Sú veci, ktoré súčasná verejná mienka zaraďuje do sféry súkromia a odmieta, aby boli podriadené zákonom a podliehali štátnemu zásahu.“³²

V máji 1978 sa tragédia DC snúbila s osobnou ľudskou tragédiou jej predsedu. Aldo Mora 16. marca uniesli teroristi z Červených brigád. O sedem týždňov, počas ktorých i pápež verejne vyzýval teroristov, aby Mora prepustili, 9. mája 1978 ho zavraždili výstrelmi, ktoré vypálil Mario Moretti. V ten istý deň našli v odstavenom aute jeho telo.

V tejto atmosfére násilia taliansky senát o deväť dní neskôr odhlasoval zákon o potratoch. Súzvuk oboch násilí bol symbolický. Bolo týždeň po pohrebe zavraždeného straníckeho predsedu a premiér Andreotti sa rozhodoval, či zákon podpíše.

Giulio Andreotti, kresťanský demokrat, zákon o zabíjaní nenarodených detí podpísal.

Zrejme vedel už dávno, že tak urobí. Už rok predtým, 21. januára 1977, prešiel zákon o potratoch prvým hlasovaním v dolnej snemovni talianskeho parlamentu. Giulio Andreotti si v ten deň zapísal do svojho denníka:

„Zasadnutie na Montecitorio o zákone o potratoch. Prešlo to s 310 hlasmi za a 296 proti. Vzniká mi problém s podpisom tohto zákona (má ho na podpis aj Leone). Ale ak by som odmietol, nielenže by sme otvorili krízu, len čo sme začali upchávať trhliny. Aj by sme museli strpieť zákon, aj by DC stratila predsedníctvo vlády. To by bolo horšie.“³³

Katolícky historik Roberto De Mattei to komentuje takto: „Strata predsedníctva vlády bola považovaná za vážnejšiu ako morálna zodpovednosť za podpis zákona, ktorý uzákoňoval rozsudok smrti pre nevinných, bol odmietnutím piateho prikázania a pošliapaním zákona prirodzeného i božského.“³⁴

Zákon podpísal i prezident republiky Giovanni Leone, ktorý bol pred nastúpením do úradu tiež kresťanský demokrat. Prezident Leone ani len nevyužil svoju právomoc podľa článku 74 talianskej ústavy vrátiť zákon do parlamentu na opätovné prerokovanie. Do štyroch dní zákon podpísal. Pritom väčšina, ktorá v parlamente zákon podporila, nebola výrazná.

A tak Zákon č. 194 vyšiel 22. mája 1978 v Gazzetta Ufficiale, talianskej zbierke zákonov. Pod zákonom sú výlučne podpisy katolíckych politikov. Sú tam podpisy premiéra Andreottiho, je tam podpis ministerky zdravotníctva TinyAnselmieovej, prvej ženy v talianskej vláde, podpisy ministrov Francesca Bonifacia, Tommasa Morlina a Filippa Pandolfiho.³⁵ Napokon i podpis prezidenta Leoneho. Katolíci vedia katolíka.

Prezident Leone odstúpil o tri týždne nato z funkcie, keď sa vyhrotila úplatkárska aféra s nákupmi stíhačiek firmy Lockheed. V auguste zomrel pápež Pavol VI.

Spolupráca kresťanských demokratov na legalizovaní potratov sa neskončila iba pri podpisoch. V roku 1979 Andreottiho vláda poverila generálneho prokurátora, aby pred ústavným súdom obhajoval súlad Zákona č. 194 s ústavou.³⁶

Niektorí by mohli namietajúť, že DC sa musela za každú cenu držať kresla predsedu vlády, lebo musela čeliť komunistickej hrozbe. Na

rozdiel od iných európskych krajín v Taliansku stála na čele ľavice nie formálne sociálnodemokratická strana, ale strana komunistická. Hrozil Taliansku komunizmus, ako sme ho poznali z východo-európskeho tábora? Boli kresťanskí demokrati odkázaní na zotrvanie vo vláde za každú cenu? Mohlo sa stať, že odchod DC do opozície koncom sedemdesiatych rokov by znamenalo vstup komunistov do vlády, odchod Talianska z NATO a jeho vstup do Varšavskej zmluvy a podriadenie Sovietskemu zväzu? Boli by nekomunistické ľavicové strany ochotné spojiť sa s komunistami na takomto programe?

Takýto scenár nebol reálny. Komunizmus sovietskeho typu v Taliansku hrozil tesne po druhej svetovej vojne, keď komunistická strana Togliattiho bola stranou stalinskou. Nehrozilo to koncom sedemdesiatych rokov, keď Berlinguerova komunistická strana bola stranou „eurokomunizmu“, odpútanou od Moskvy. Naopak, Taliansku hrozil nový program komunistov, ktorému dal neskôr meno pápež. Kultúra smrti. Ten hrozil a ten aj komunisti uskutočnili. S prispením kresťanskej demokracie.

Ani samotní kresťanskí demokrati nehovorili vtedy o komunistickej hrozbe. Naopak, Aldo Moro v období pred svojou smrťou vystupoval s víziou *compromesso storico* - historického kompromisu. Ten mal spočívať vo vtažení komunistickej strany do spolupráce s DC a spoluzodpovednosti za vládnutie v krajine. Bol v tom paradox. Moro ponúkal PCI ruku na spoluprácu a PCI pretláčala v parlamente potraty, čo bol voči DC podraz, ktorý napokon zlomil DC chrbticu.

V máji 1978 sa vízia *compromesso storico* skončila. Na chvíľu sa však opäť anti-antikomunizmus spájal zaujímavým spôsobom s neochotou zápasíť za ochranu nenarodeného života.

Democrazia Cristiana, ktorá bola jedinou vládnuou stranou, svoje poníženie v otázke potratov zakrývala frázou o „neutralite vlády“. Lenže, po prvé, ako môže kresťanský demokrat hovoriť o neutralite v prípade takého vážneho morálneho problému, ktorý je z kresťanského hľadiska úplne jasný? Po druhé, podpis zákona nie je prejavom neutrality, ale odobrenia.

Postup DC sa však dal predvídať prinajmenšom už od roku 1970, keď komunisti presadili spolu so socialistami uzákonenie rozvodov.

Pritom socialisti boli vládnymi partnermi DC vo vláde kresťanského demokrata Emilia Colomba. Vtedy asi po prvý raz došlo k situácii, že ľavica vo vláde sa spojila s opozičnou ľavicou proti vládnucim kresťanským demokratom vo veci, ktorá išla proti podstate kresťanskej strany a tá sa nevzbúrila.

To isté zažil premiér Mariano Rumor z DC v roku 1974, keď sa konalo referendum o zachovaní rozvodov, pričom vládni socialisti robili spolu s opozičnými komunistami kampaň za rozvody. A uspeli. Aj premiér Arnaldo Forlani z DC ochutnal, aké to je, keď vládni socialisti opäť s komunistami robili kampaň za zachovanie Zákona č. 194 v referende v roku 1981.

Ľavica dávno zistila, že niet takého podrazu, aký urobila kresťanským demokratom, či už v parlamente alebo priamo z pozície vládného partnera, po ktorom by kresťanskí demokrati čo i len pohrozili odchodom z vlády. Preto mohli svoju agendu tlačiť beztretno, a preto s tou agendou aj víťazili. Niektorí kresťanskí demokrati si uvedomovali, že tento postup DC je chyba. Roberto De Mattei uvádza úvahy spoluzakladateľa DC, senátora Guida Gonellu o situácii pri uzákonení rozvodov v roku 1970. Gonella spomína premiéra Emilia Colomba, ktorý vyčítal socialistom, že pretláčaním rozvodov ohrozujú jednotu vlády. „To je to, čo sme mali urobiť aj my. Obetovať aj vládu, aby sme zabránili schváleniu zákona,“ píše Gonella.³⁷

Porovnajme postoj štyridsaťpercentnej DC s postojom osempercentného slovenského KDH. Keď v roku 2003 náš koaličný partner ANO pod vedením Pavla Ruska začal presadzovať zákon o ďalšej liberalizácii potratov, KDH jednoducho oznámilo, že ak zákon nadobudne účinnosť, táto vláda končí. Zákon účinnosť nikdy nenadobudol.

Gonellove slová však boli v DC skôr výnimkou. Naopak, DC si zo svojho postupu dokonca robila zásluhy. V roku 1991 bývalý taliansky prezident a súčasne bývalý člen DC Francesco Cossiga uviedol: *„Kresťanská demokracia má najväčšie historické zásluhy na tom, že dokázala potlačiť vlastnú ideologickú špecifickosť a ideály: zákony o potratoch a rozvodoch boli podpísané hlavami štátu a ministrami z kresťanskej demokracie, ktorí, v tej chvíli oprávnené, uprednostnili politickú jednotu v prospech demokracie, slobody a nezávislosti“*.³⁸

No dobre, povieme si. Ale keď to bolo také úžasné a veľkolepé, prečo sa DC v roku 1993 rozsypala ako domček z karát? Korupčné škandály nie sú dostatočným vysvetlením. Ako to, že zrazu medzi politikmi, členmi i voličmi DC zmizla hrdosť na ňu a viera v to, že táto strana musí pokračovať? Ako to, že gigant sa zrazu zosypal a už nevstal? Nebolo to preto, lebo všetci už dávno vedeli, že DC je už iba strojom na reprodukciu moci? Že DC už nemala srdce?

V Danielovej knihe Starého zákona kráľ zneuctí posvätné chrámové nádoby a tajomná ruka napíše na stenu Mene, tekel... A cudzinci zničia kráľa i jeho kráľovstvo. Spočítané, zvážené, rozdelené. To je i príbeh polstoročnej talianskej kresťanskodemokratickej ríše. Mnohí nemajú radi takéto biblické prirovnania. Ale ruku na srdce. Nesedí to? Spočítané, zvážené, rozdelené. Koniec.

Desať rokov po zániku DC, 25 rokov po podpise Zákona č. 194 Giulio Andreotti v roku 2003 povedal: „Dnes by som radšej odstúpil, ako by som ho mal podpísať.“³⁹ Lenže odvtedy bolo na základe toho zákona potratených päť miliónov nenarodených detí.

V roku 2001 som bol s Františkom Šebejom a Petrom Weissom na návšteve talianskeho senátu. Do miestnosti v Paláci Madama, kde sa konalo rokovanie, v jednej chvíli vstúpil osemdesiatročný doživotný senátor Andreotti, sadol si a ticho počúval. Po skončení rokovania som mu podal ruku a jednou vetou som mu poďakoval za všetko, čo urobil pre kresťanskú demokraciu. Tváril sa spolovice nepreniknuteľné a spolovice skromne. Po rokoch mi tá moja jedna veta pripadá čoraz viac dvojsmyselná.

Margarét Thatcherová o ňom povedala: „Zdalo sa, že má veľkú averziu k princípom, dokonca presvedčenie, že muž princípov je odsúdený na to byť smiešnou postavou.“

Jacques, Sarko a samozrejme Simone. Simone! Simone!

„ Keby som Chiraca požiadal vykopat' tunel z Elyzejského do Bourbonského paláca, tak druhý deň ráno by som uvidel práce v pokročilom stave a Chiraca očakávajúceho dobrú odmenu.“
Georges Pompidou o Jacquesovi Chiracovi

Už sme spomínali predsedu poslaneckého klubu EPP Josepha Daula. Francúz Daul je členom UMP - Únie pre ľudové hnutie francúzskeho prezidenta Nicolasa Sarkozyho. Hovorme im však radšej gaullisti. Charles de Gaulle by ich už nespoznával, ale nie preto, že od de Gaullových čias, keď mali názov Zhromaždenie francúzskeho ľudu (RPF), niekoľkokrát zmenili názov a skratku najprv na UDR, potom RPR a napokon na UMP.

Je apríl 2007. Končí sa kampaň vo francúzskych prezidentských voľbách. Tisíce gaullistických voličov sa zhromažďujú na podporu prezidentského kandidáta Nicolasa Sarkozyho na záverečnom mítingu v obrovskej športovej hale v Paríži-Bercy. K mikrofónu prichádza stará, ale elegantná majestátna dáma. Prednesie krátky, rázny prejav na podporu Sarkozyho.^{40V} Hala jasá.

Je to Simone Veilová. Bola prvá predsedníčka Európskeho parlamentu. Prežila nacistický koncentrák Osvienčim. V sedemdesiatych rokoch bola ministerkou zdravotníctva. V tejto funkcii v roku 1974 presadila legalizáciu potratov. Prezidentom bol Valéry Giscard D Estaing. Predsedom vlády bol šéf gaullistov Jacques Chirac.

Charles de Gaulle videl zmysel gaullistickej strany v tom, že bude podporovať Charlesa de Gaulla. On sám politickým stranám nepripisoval veľký význam, preto sa vždy snažil o presadenie prezidentského systému, v ktorom národ a štát zjednocuje a vedie jeden človek. Ale keďže parlament zrušiť nemožno, tak prečo ho nezaplniť čo najviac poslancami zo strany, ktorej zmyslom je podporovať prezidenta.

Len gigantickosť de Gaullovej osobnosti však zaručovala uskutočniteľnosť tejto koncepcie. Ľudia vo voľbách volia podľa svojej

osobnej filozofie a ideológie. Akokoľvek sa de Gaulle staval nad strany a ideológie, nebol neideologický človek. Bol veriaci katolík a patriot. V deň jeho životného triumfu, 26. augusta 1944, šiel de Gaulle v mohutnom sprievode oslobodeným Parížom a prijímal ovácie státisícov obyvateľov. Sprievod sa začal pri Víťaznom oblúku, ktorý reprezentoval štát a národ. Skončil v Katedrále Notre Dame slávnostným Magnificat. Miesta začiatku i konca sprievodu symbolizovali de Gaullove hodnoty. A preto priťahoval i konzervatívnych katolíckych voličov. Títo nemali veľmi na výber. Po vojne mohli voliť kresťanskodemokratickú stranu MRP Róberta Schumana alebo gaullistov. Po de Gaullovom návrate k moci v roku 1958 sa stále viac klonili ku gaullistom a MRP upadala.

Po májových nepokojoch roku 1968 sa konzervatívne Francúzsko primklo v nevidanej miere ku gaullistom. V predčasných parlamentných voľbách získala UDR vyše tristo poslaneckých mandátov, čo bolo asi šesťdesiat percent. Gaullistov však čakali turbulentné časy. De Gaulle odišiel o rok z politiky a čoskoro zomrel. V prezidentských voľbách zvíťazil Georges Pompidou, ktorý bol roky jeho pravou rukou. V roku 1974 však zomrel i on. V máji sa mali konať predčasné prezidentské voľby.

Na ľavici bolo treba rátať s kandidatúrou mocného muža. Bol ním Francois Mitterand, ktorý už v roku 1965 vo voľbách vyobracal samotného de Gaulla. Mitteranda podporovali socialisti a komunisti.

Na pravici vyrastal gaullistom zdatný konkurent. Mladý technokrat Valéry Giscard D'Estaing bol ako minister hospodárstva a financií výraznou politickou postavou už v šesťdesiatych rokoch. A budoval svoju stranu FNRI, Federáciu nezávislých republikánov.

Po Pompidouovej smrti bol v UDR človekom s najväčšou autoritou Jacques Chaban-Delmas. Bol hrdinom odboja z čias okupácie. V šesťdesiatych rokoch bol predsedom Národného zhromaždenia a v rokoch 1969 - 1972 bol premiérom. Netajil sa s prezidentskými ambíciami.

Mladý štyridsaťjedenročný minister vnútra za UDR Jacques Chirac, Pompidouov „buldozér“, však rozohral veľkú prezidentskú hru. Jednak ako „pompidolián“ nemal v láske Chabana-Delmasa, ktoré-

ho Pompidou nie tak dávno odvolal z funkcie premiéra. Jednak si mohol úprimne myslieť, že Chaban-Delmas v druhom kole Mitteranda neporazí. Chirac zorganizoval „Výzvu 43“. Podpísali ju štyria ministri UDR, vrátane Chiraca, a tridsať deväť poslanci UDR. Výzva bola de facto podporou pre kandidatúru Valéryho Giscarda D'Estaing.⁴¹

Pre Chabana-Delmasa to bol úder. V prvom kole volieb získal Mitterand 43 %, Giscard D'Estaing 32 % a Chaban-Delmas iba 15% hlasov. V druhom kole 19. mája 1974 Giscard D'Estaing tesne necelými 51 % hlasmi porazil Mitteranda. Pre mnohých gaullistov bolo zrejme neľahké voliť Giscarda, ktorým roku 1969 volil odpoveď „nie“ v de Gaullovom referende, čím prispel k de Gaullovmu definitívnemu odchodu.⁴²

Čerstvý prezident Valéry Giscard D'Estaing vymenoval na základe svojich ústavných právomocí novú vládu. Do premiérskeho kresla menoval Jacquesa Chiraca, čím nikoho neprekvapil. Chirac sa v tej chvíli stal najmocnejším mužom v UDR.

Spojenectvo dvoch ambiciózných ministrov tak posunulo jedného z nich do Elyzejského paláca a druhého do paláca Matignon. Nemalo však fungovať dlho. Napokon, veď svoj cieľ naplnilo.

Okrem UDR boli vo vláde zastúpení aj Giscardovi nezávislí republikáni, centristická CDP a MR - „Mouvement réformatéur“, nástupca Schumanovej kresťanskej demokracie v čele s Jeanom Lecanuetom. Sila vládnych strán v parlamente sa však nedala porovnávať. Od parlamentných volieb v predchádzajúcom roku mala gaullistická UDR v Národnom zhromaždení úctyhodných 183 poslancov, zatiaľ čo Giscardovi republikáni iba 55, CDP 34 a MR 30 poslancov.⁴³ Napriek tomu mala UDR okrem premiéra vo vláde iba päť ministrov zo šestnástich. Mocenské ambície mali začať na seba narážať.

Bol tu však ešte iný problém. Giscard D'Estaing bol liberál a chcel i liberálne reformy, napríklad legalizáciu potratov. Jeho nástrojom sa mala stať Simone Veilová, ktorú vymenoval za ministerku zdravotníctva.

K legalizácii potratov došlo do niekoľkých mesiacov, na jeseň 1974. Na dobových záberoch vidíme ministerku Veilovú, ako pred-

klada zákon v parlamente.^{44v} Má elegantný modrý kostým, biely náhrdelník, je odhodlaná, sústredená a pevná.

Parlamentná debata bola dlhá, vyčerpávajúca, emotívna. V rozprave odznelo 168 vystúpení poslancov a ministrov.⁴⁵ „Chcete poslať deti do pecí?“ volal na ministerku jeden poslanec v narážke na jej osobnú skúsenosť s nacistickým koncentrákom.⁴⁶ Iný poslanec v snemovni prehral zvukový záznam tlkotu srdiečka osemtyždňového plodu. Veilová celé dni sedela v snemovni a bojovala. A zvíťazila. Zákon bol v Národnom zhromaždení schválený 284 hlasmi za, 189 proti. Účinnosť nadobudol v januári 1975. Odtedy už Simone Veilovú poznalo celé Francúzsko. Zákon „o dobrovoľnom prerušení tehotenstva“, čo bol jeho oficiálny názov, je dodnes známy ako *Loi Veil*, Veilovej zákon.

Najväčšími bojovníkmi proti prijatiu zákona v Národnom zhromaždení boli gaullisti. Poslanec Jean Foyer, bývalý minister spravodlivosti, vystúpil v rozprave päťkrát a varoval pred „telíčkami detí, ktoré sa budú kopíť na jatkách“⁴⁷ Tvrdý bol i gaullista Hector Roland, ktorý hovoril o genocíde.⁴⁸

Zo 183 gaullistických poslancov iba desať podporilo zákon, ostatní ho odmietli.⁴⁹

O úprimnosti odporu gaullistovvoči zákonu netreba pochybovať, ale aj tak sa zračí v ich zápase tragická rozpoltenosť.

Ministerka zdravotníctva síce dala zákonu svoje meno, lebo s ním bola mediálne spojená. Ale bol to naozaj *Loi Veil*? Po právnej stránke návrhy zákonov predkladané v parlamente nie sú návrhmi ministra. Sú to návrhy vlády. Návrhy, ktoré schválila vláda. Minister je iba poverený vládou, aby v parlamente vládny návrh obhajoval.

Na internetovej stránke francúzskeho Národného zhromaždenia je k dispozícii pohľad na parlamentnú tlač č. 1297 s navrhovaným zákonom. Na prednej strane čítame, že ministerka zdravotníctva Simone Veilová predkladá zákon o dobrovoľnom prerušení tehotenstva *au nom de M. Jacques Chirac, premier ministre*.⁵⁰ V mene pána Jacquesa Chiraca, predsedu vlády.

Je to nielen *Loi Veil*. Je to aj *Loi Chirac*.

Takmer dve stovky gaullistických poslancov teda bojovali a hla-

sovali proti zákonu, ktorý schválil a poslal do parlamentu predseda vlády za UDR. Ich katolícky premiér, ktorý bol v tej chvíli už najmocnejším politikom UDR a ktorý sa práve v tom období, v decembri 1974, stal generálnym tajomníkom UDR.⁵¹

Gaullistickí poslanci bojovali proti ministerke, ktorá konala v *menegaullistického premiéra a ich stranického šéfa*. Ale ten počas oných dní mlčal.

A kto teda vlastne hlasoval za zákon, keď skoro všetci gaullisti boli proti? Nuž, za hlasovala kompletne celá socialistická a komunistická opozícia. Romunisti a socialisti mali v Národnom zhromaždení 176 poslancov. Ostatné hlasy dodala časť vládnych poslancov, najmä Giscardových republikánov z FNRI a centristov. I vo Francúzsku vidíme ten istý model ako inde. Časť vládnych poslancov sa spojí v hlasovaní o zákone s ľavicovou opozíciou proti svojmu konzervatívne partnerovi vo vláde a ten si to nechá. Ale aby to celé zorganizovala ministerka vlády spolu s katolíckym vodcom tých konzervatívov, to je skutočný unikát.

Čerstvý generálny tajomník gaullistov a premiér v jednej osobe Jacques Chirac sa v posledných dňoch roka 1974 stretol s gaullistickými poslancami a povedal im, že s Giscardovou politikou nesúhlasí a že by Giscardovi mali vzdorovať.⁵² Giscard D'Estaing v rámci svojich liberálnych reforiem ešte presadil uľahčenie rozvodov. V roku 1976 Chirac z premiérskeho postu odstúpil.

Simone Veilová pokračovala v Giscardovej strane v úspešnej kariére. V roku 1979 viedla kandidátku Giscardovej strany v prvých voľbách do Európskeho parlamentu. Podarilo sa jej dokonca poraziť gaullistov a stala sa predsedníčkou Európskeho parlamentu. Populárnu političku si však obchádzali aj gaullistickí predáci. Už takmer sedemdesiatročná si opäť sadla do kresla ministerky zdravotníctva v roku 1993 vo vláde Edouarda Balladura. Tam sa bližšie zoznámila s mladým ministrom rozpočtu Nicolasom Sarkozym.

A podporila ho v roku 2007 na megamítingu v Bercy. Na záberoch na veľkoplošnej obrazovke vidíme, že na krku má biely náhrdelník. Vyzerá ako ten, ktorý mala na sebe, keď pred tretinou storočia obhajovala v parlamente *Loi Veil* a zápasila s gaullistami. Rtovie,

možno to bol ten istý. Možno to bol symbol jej víťazstva. Lebo ona sa nezmenila, zmenili sa gaullisti. Keby ju videl v Bercy Jean Foyer, pripadal by si ako na cudzej planéte. A Sarkozyho podporil aj samotný starý Giscard D 'Estaing, ktorý sa rozišiel na staré kolená so svojou stranou a pridal sa ku gaullistom. Tak sa napokon stretli všetci spolu...

V roku 2005 Únia ortodoxných rabínov USA a Kanady kritizovala Simone Veilovú za účasť na spomienke 60. výročia oslobodenia Osvienčimu. Podľa únie je Simone Veilová legalizovaním potratov zodpovedná za ničenie ľudských životov, ktoré presahuje zločiny nacistov.⁵³ V dnešnom Francúzsku je však Simone Veil niečo ako sekulárna svätica. V roku 2008 sa dostala medzi „Nesmriteľných“ - do Francúzskej akadémie vied. Na slávnostnom akte boli prítomní všetci žijúci prezidenti. Sarkozy, Chirac, Giscard D 'Estaing. Ale pred Francúzskou akadémiou stál dav pro-life-rov a protestoval.

Gaullisti sú vážnym členom Európskej ľudovej strany EPP. V oficiálnom názve poslaneckého klubu EPP v Európskom parlamente sú v zátvorke stále slová „Kresťanskí demokrati“. Ale ako by pro-life-rom povedal Dante: Zanechajte všetku nádej, vy, ktorí vchádzate.

Sú drobné udalosti, ktoré v skratke charakterizujú obrovské zmeny. V apríli 2008 pozval prezident Nicolas Sarkozy do Elyzejského paláca Daniela Cohn-Bendita. Dôvod bol rutinný. V druhom polroku malo byť Francúzsko predsedajúcou krajinou EÚ a prezident si pozýval na stretnutie predstaviteľov politických zoskupení v Európskom parlamente. Cohn-Bendit je predsedom klubu združujúceho európske „zelené“ strany.⁵⁴

Ale stretnutie bolo zaujímavé niečím iným. Bolo to už iba niekoľko dní pred štyridsiatym výročím udalostí mája 1968, revolty študentov, ktorej hlavnou tvárou bol vtedy Daniel Cohn-Bendit. Táto revolta roku 1968 bola začiatkom politického odchodu politického giganta de Gauľa. Nicolas Sarkozy bol šéfom gaullistickej strany a v prezidentskej kampani v roku 2007 spochybnil dedičstvo roku 1968. Bolo to práve na mítingu v Bercy, keď Sarkozy označil svoju protivníčku, socialistku Segolène Royalovú za tú, ktorá uchováva nemorálne dedičstvo Mája 1968, a seba za toho, kto to dedičstvo zlikviduje.⁵⁵

Po stretnutí s prezidentom Cohn-Bendit diskutoval s novinármi na nádvorí Elyzejského paláca. Keď dostal od médií otázku, či Sarkozy naozaj chce „likvidovať Máj 1968“, Cohn-Bendit dal najavo, že Sarkozyho slová z kampane považuje iba za frázy. Povedal, že na stretnutí daroval Sarkozymu svoju novú knihu o roku 1968, a zažartoval: „Bude čítať moju knihu, zavolá mi a povie: Mýlil som sa, prepáč... Nejdem likvidovať šesťdesiaty ôsmy. Naopak. Veď bol úžasný. Umožnil mi stať sa prezidentom.“⁵⁶

Cohn-Benditove slová sú výstižnejšie ako hľba analýz. „Šesťdesiaty ôsmy bol úžasný. Začal obrovskú transformáciu francúzskej spoločnosti. Najlepším dôkazom toho je, že dvakrát rozvedený muž je prezidentom Republiky,“ dodal v ďalšej narážke na Sarkozyho rozpadnuté manželstvá. „Spomeňme si na tetu Yvonne pred štyridsiatich rokov. Tá sa musí v hrobe obracať.“

„Teta Yvonne“ bola manželka Charlesa de Gaulla, zástankyňa rodinných hodnôt.

Daniel Cohn-Bendit hovoril ako spokojný víťaz. Vedel, že jeho Máj 1968 vo Francúzsku zvíťazil. Narážkou na Yvonne de Gaullovú nepriamo pripomenul, že hlavným porazeným roku 1968 vo Francúzsku bol Charles de Gaulle. Vedel, že Máj 1968 zmenil nielen krajinu, ale že začal meniť i pravicových voličov i pravicovú gaullistickú stranu. Vedel, že Nicolas Sarkozy je síce šéfom formálne gaullistickej strany, ale že sa viac podobá rebelantským študentom Mája 1968 ako na občanov, ktorí sa zhromaždili 30. mája 1968 v Paríži na Champs Elysée na podporu de Gaulla. Vedel, že samozrejme Sarkozy nebude žiadne dôsledky Mája 1968 likvidovať, pretože Sarkozy je sám dôsledkom Mája 1968. Že *Loi Veil* tiež dôsledkom Mája 1968 a že gaullisti nadšene privítali ženu, ktorá mu dala meno, práve na mítingu, na ktorom Sarkozy ohlasoval likvidáciu odkazu Mája 1968.

Ľavicový gramsciovský pochod sa nevyhýba ani pravicovým stranám.

Ak by bol Sarkozy poctivý, naozaj by Cohn-Benditovi zavolať. Prepáč, Danny...

Keď toto sú konzervatívci... alebo Dedičstvo Železnej lady

„ Vyriešili sme to za minútu.“

Dávid Cameron o vyškrtnutí Philipa Lardnera z volebnej listiny pre nesúhlas s homosexuálnou propagandou

Na rozdiel od krajín s historicky neprerušenu tradíciou katolicizmu, ako Belgicko, Luxembursko či Taliansko, kde treba hovoriť o morálnom úpadku kresťanských demokracií, vo Veľkej Británii o kresťanskej demokracii nemožno hovoriť. Po turbulenciách 16. storočia došlo k potlačeniu katolíckej tradície, čoho dôsledkom je aj absencia kresťanskej strany v modernej dobe. Konzervatívna strana - „toryovia“ sa však považuje za národnú stranu, hlásiacu sa k tradícii, a tým i ku kultúrnemu dedičstvu kresťanstva. Na politické rozhodovanie konzervatívcov to dnes dopad nemá.

V roku 1967 vládne vo Veľkej Británii labouristická vláda premiéra Harolda Wilsona. Mladý 28-ročný poslanec Liberálnej strany Dávid Steel predkladá Abortion Act, zákon legalizujúci umelý potrat do 28 (!) týždňa tehotenstva. Zákon je schválený. Za zákon však hlasujú aj poslanci Konzervatívnej strany. Jednou z nich je dcéra laického metodistického kazateľa Margarét Thatcherová.⁵⁷ O osem rokov sa stane lídrom konzervatívcov, o dvanásť rokov premiérkou a ikonou „konzervatívnej revolúcie“. Bola štátnickou v mnohých ohľadoch obdivuhodnou, potraty ju však nikdy netrápili.

Po štyridsiatich rokoch od schválenia Abortion Act sa zostarnutý Dávid Steel posťažoval, že potrat sa stal v Británii v podstate formou antikoncepcie a že on si to takto nepredstavoval.⁵⁸ V roku 1990 sa hranica legálnosti znížila na 24 týždňov.

V parlamentnom straníckom systéme neexistuje žiadna pro-life strana. Konzervatívci takou určite nie sú. Nanajvýš sa tam dnes nájdú osamelí pro-life bežci. Ich poslankyňa Nadine Dorriesová v roku 2008 už druhýkrát neúspešne navrhovala ďalšie zníženie hranice legálnosti potratu na 20 týždňov tehotenstva.⁵⁹

Líder konzervatívcov Dávid Cameron sa pohráva so sentimentom ako pro-life, tak i pro-choice voličov. Podporil Nadine Dorriesovú, samozrejme zdôraznil, že poslanci jeho strany sú pri hlasovaní úplne slobodní.⁶⁰ V tom istom čase však podporil ďalšiu liberalizáciu potratov v ranom štádiu tehotenstva. Zatiaľ na potrat treba odobrenie dvoch lekárov. Ide o úplnú formalitu, ktorá nijako nie je schopná znížiť číslo 200 000 potratov ročne. Cameron však žiada i zrušenie tohto odobrenia. Potrat má byť jednoducho na požiadanie.⁶¹

Osud Británie sa v minulosti lámal na manželstve. Po tisícročí katolicizmu Henrich VIII. odtrhol Britániu od Ríma. Pápež nechcel anulovať jeho manželstvo so španielskou princeznou Katarínou. Pre manželstvo a vernosť katolíckemu výkladu tejto inštitúcie tiekla krv katolíkov. Dnes, po pol tisícročí, rieši Benedikt XVI. návrat anglikánov do katolíckej cirkvi. O manželstvo sa však vedie zápas opäť. Je to zväzok medzi mužom a ženou alebo trebárs medzi dvoma mužmi?

Blairovská ľavica premenila za desaťročie Britániu na podivnú krajinu. Zaviedla registrované partnerstvá a tzv. antidiskriminačnú legislatívu. Si zamestnaný na magistráte a máš vo svedomí problém podieľať sa na uzatváraní partnerstiev dvoch homosexuálov? Prídeš o miesto ako Londýnčanka Lilian Ladeleová. Si psychiater v sexuologickej poradni a zdráhaš sa kvôli svedomiu radiť dvom mužom, ako majú spolu sexovať? Prídeš o miesto ako Gary McFarlane z Bristolu. Si sudca a zdráhaš sa prideliť deti do výchovy homosexuálnym párom, budeš mať problémy ako sudca Andrew McClintock zo Shefneldu.

Keď pred päťsto rokmi prepukol spor medzi kráľom a pápežom, kráľov lord kancelár Thomas Morus šiel radšej na smrť, než by mal podporiť rozkol s Rómom. Jeho bezhlavé telo bolo pochované v londýnskom Toweri, jeho hlava bola mesiac nastoknutá na kopiji na londýnskom moste. Katolíci získali svätca a politici patróna. Ako reagujú na spor o manželstvo dnes Cameronovi konzervatívci? Zrejme chcú labouristov v tejto téme predbehnúť. Nick Herbert, člen tieňovej vlády konzervatívcov, ohlásil začiatkom roka 2010, že manželstvo tu má byť i pre homosexuálne páry.⁶² Ústretovo sa vyjadril i búrlivácky starosta Londýna Boris Johnson.⁶³ Keď toto sú konzervatívni politici, ako vyzerajú revolucionári?

V roku 2009 miss Kalifornie Carrie Prejeanová povedala, že manželstvo by malo byť len medzi mužom a ženou. Na druhej strane Atlantiku popredný člen Konzervatívnej strany Alan Duncan povedal v televíznej show *Have I Got News/or You* na jej názor toto: „Hlúpa fländra... Ak sa dočítate, že bola zavraždená, vedzte, že som to bol ja. «6w j j u n c a n j e homosexuál registrovaný so svojím partnerom.

Dávid Cameron sa dal počuť, že „keby žil náš Pán Ježiš, určite by podporoval rovnosť a práva gayov“.⁶⁵ Na otázku, či aj cirkevné školy by mali byť povinné učiť, že homosexuálny životný štýl je v poriadku, Cameron odpovedá:

„V zásade áno, to je najkratšia odpoveď, bez toho aby som šiel do nejakého dlhého náboženského výkladu. Myslím si, že cirkev by mala urobiť veci, ktorými prešla aj Konzervatívna strana, - vytriediť veci a uznať, že úplná rovnosť je najzásadnejšou podstatou.“⁶⁶

Dávid Cameron nechápe, že chce nútiť cirkvi, aby položili úplnú rovnosť medzi správaním morálnym a správaním nemorálnym. Že chce rozhodovať, čo je a čo nie je hriech. Že sa stavia do úlohy náboženského reformátora.

Postoj k požiadavkám homosexuálnej lobby zmenili konzervatívci o stoosemdesiat stupňov v priebehu dvadsiatich rokov. Ešte v roku 1988 za Margarét Thatcherovej presadili zákonom zákaz propagácie homosexuality štátnymi úradmi. Tento zákaz sa stal známym pod názvom „Odsek 28“. Zakazoval miestnym úradom „zámerne podporovať homosexualitu alebo publikovať materiály so zámerom podpory homosexuality“ a „a podporovať v školách vyučovanie o prijateľnosti homosexuality ako rodinného vzťahu“.⁸⁷ Bola to reakcia na knižku *Jenny býva s Ericom a Martinom* v školskej knižnici labouristami riadeného školského obvodu v Londýne.

Ale po odchode barónky Thatcherovej z čela strany začali v 90. rokoch v strane pučať kľičky „modernizácie“. Vyhliadka na zmenu bola spájaná najmä s osobou Michaela Portilla, ministra obrany vo vláde Johna Majora. Pred očakávanou volebnou porážkou konzervatívcov vo voľbách 1997 sa v strane rátalo s tým, že práve Portillo vystrieda Majora ako líder strany. Lenže Portillo vo svojom volebnom obvode nebol zvolený za poslanca, čo jeho zvolenie za lídra znemož-

nilo. Portillo sa do parlamentných lavíc vrátil v roku 2001 a patril k tým poslancom konzervatívcov, ktorí v opozícii hlasovali za návrhy Blairovej vlády z oblasti homosexuálnej agendy. Portillo, Michael Howard i Francis Maude, všetko poprední členovia strany, hlasovali za registrované partnerstvá osôb rovnakého pohlavia i za adopcie detí homosexuálnymi pármami. Vtedajší líder konzervatívcov, katolícky konvertita Ian Duncan Smith sa snažil udržať v strane postoj z osemdesiatych rokov. Márne. Ian Duncan Smith čoskoro padol.

Jeden z mladých konzervatívnych poslancov pri hlasovaní o blairovskej homosexuálnej agende hlasoval kompromisne. Adopcie nepodporil, registrované partnerstvá áno. Bol to Dávid Cameron. Čoskoro sa stal novým lídrom a v roku 2009 sa ospravedlnil homosexuálom za thatcherovský Odsek 28. Počas londýnskej „Gay pride“ ho označil za chybu. Cameron bojoval o priazeň prítomných homosexuálov ako sa len dalo. V narážke na Margarét Thatcherovú (za ktorej zákon sa ospravedlnil) spomenul, že konzervatívcami mali prvú ženu ako premiérku, a že si teraz dávajú záväzok mať prvého černoškého premiéra aj prvého homosexuálneho premiéra.⁶⁸

Pred parlamentnými voľbami 2010 sa ukázalo, ako málo nová Cameronova politika súvisí s toleranciou. Kandidát konzervatívcov v škótskom volebnom obvode North Ayrshire and Arran, učiteľ Philip Lardner si dovoľil na volebnej webovej stránke vysloviť tieto názory: „Vždy budem podporovať právo homosexuálov na zaobchádzanie v rámci rozumnej rovnosti a rešpektu a brániť ich právo na výber vlastného spôsobu života v súkromí, ale nebudem akceptovať, že ich správanie je normálne, ani podporovať mládež v tom, aby sa takémuto správaniu oddávali.“ „Prečo majú byť kresťanské cirkvi nútené vládou zamestnávať homosexuálov navzdory všetkému, čo Biblia učí? Sú tak vládou nútené zrádzať svoje poslanie,“ napísal Lardner.⁶⁹

Cameronovo vedenie strany považovalo Lardnerove slová za nepriateľské voči homosexuálom, a preto neprijateľné. Lardner bol vyčiarknutý okamžite z kandidátnej listiny. „Nemohli sme konať už rýchlejšie,“ pýšil sa Dávid Cameron promptnosťou reakcie vedenia strany.⁷⁰ Tak toto sú konzervatívcami.

Odkedy je na Lardnerovom postoji niečo v neporiadku? Voči homosexuálom sa vyjadroval úctivo a pre seba si vyhradil právo nesúhlasíť s ich životným štýlom a právo odmietnuť ten životný štýl propagovať pred deťmi? No a?

Mnoho krajín sveta má zákonné obmedzenia pre darovanie krvi od aktívnych homosexuálov, v USA nemôže aktívny homosexuál darovať krv vôbec. Vo Veľkej Británii, kde konzervatívci už rok vládnu, zatiaľ zákaz nezrušili a uvažujú iba so zmiernením zákazu. Homosexuáli budú môcť darovať krv, ak desať rokov nemali sex.⁷¹ Prečo nechce vláda zrušiť úplne všetky obmedzenia pre darcovstvo krvi od homosexuálov, keď, ako hovorí Cameron, „úplná rovnosť je najzásadnejšou podstatou“?

Homosexuálne správanie je totiž rizikový faktor z hľadiska prenosu vírusu HIV a iných chorôb. Tak prečo sa ide po krku ľuďom, ktorí sa správajú voči homosexuálom slušne, ale majú morálne výhrady voči homosexuálnemu životnému spôsobu života? A prečo sa treba ospravedlňovať za Odsek 28?

Za Cameronovej vlády sa presadzujú i nové práva transsexuálov. Podľa nariadenia ministra spravodlivosti Rennetha Čiarka budú môcť transvestiti vo väzení nosiť podprsenky.⁷² Renneth Čiarke je už vyše sedemdesiatročný politik konzervatívcov.

Pokiaľ máte pocit, že názorová transformácia konzervatívcov vo vzdialenej Británii vás nemusí zaujímať, vedzte, že konzervatívci sa o vás zaujmajú. Vo volebnom programe toryov z roku 2010 sa dočítate, že konzervatívci „budú využívať ich vzťahy s inými krajinami na pretláčanie jednoznačnej podpory pre práva gayov a na medzinárodné uznanie britských registrovaných partnerstiev“.⁷³

Ronzervatívci chcú homosexualizmus vyvážať. Rto by to bol povedal, aké nové formy nadobudne britská imperiálna politika?

Zdá sa, že tieto svoje volebné sľuby plnia. Okrem premiárskeho kresla majú konzervatívci i kreslo ministra zahraničných vecí, do ktorého si sadol bývalý líder toryov William Hague. V júni 2011 sa podieľal Dominic Schroeder, chargé d'affaires Veľkej Británie na Slovensku na vyhlásení dvadsiatich diplomatov, ktoré podporovalo požiadavky Dúhového pochodu homosexuálov v Bratislave. Autor tej-

to knihy v reakcii na to zorganizoval vyhlásenie viacerých osobností slovenského verejného života, ktoré aktivitu diplomatov odmietlo, lebo diplomati prekročili svoje poslanie.

Situácia sa navlas zopakovala o dva mesiace v Českej republike, kde sa britské veľvyslanectvo podieľalo na podobnom liste, podporujúcom augustový Dúhový pochod v Prahe. Prezident Václav Klaus proti tomu protestoval.

V 90. rokoch som viackrát ako politik KDH navštívil britských konzervatívcoch na ich medzinárodných konferenciách v Británii, bol som v ich sídle na Smith Square v Londýne. V roku 1999 som ako hosť výročnej konferencie v Blackpoole sledoval prejav lídra Williama Hagua. Cítili sme sa vtedy medzi konzervatívcami dobre, učili sme sa od nich.

Zdá sa, že sa v niečom stávame protivníkmi.

V Holandsku minister bojoval, premiér to vzdal

„ Či možno hlasovať v parlamente za potraty a chodiť na prijímanie? Spýtajte sa detí, ktoré sa pripravujú na prvé sväté prijímanie. Na toto naozaj nepotrebujete kardinála z Vatikánu. ”

Kardinál Francis Arinze

V marci 2006 vyslovil taliansky kresťanský politik, minister pre parlamentné záležitosti vo vláde SiMa Berlusconiho, Carlo Giovanardi v rozhlasovom interview tieto slová: „Nacistická legislatíva a Hitlerove myšlienky v Európe znovu ožívajú vďaka holandským zákonom o eutanázii a holandskej diskusii, ako zabíjať choré deti.”

Boli to tvrdé, ale pravdivé slová.

Holandsko schválilo zákon o eutanázii v roku 2001 a v roku 2002 zákon nadobudol účinnosť. Počet legálnych prípadov eutanázie z roka na rok stúpa a odborníci tvrdia, že okrem štatisticky zaznamenaných prípadov jestvuje aj porovnateľné množstvo prípadov eutanázie nelegálnej, keď sú pacienti zabíjaní bez svojho vedomia.

Giovanardiho slová pochopiteľne vzbudili rozruch. Z Holandska protestoval predseda vlády Jan Peter Balkenende. Žiadal ospravedlnenie a označil Giovanardiho tvrdenie za škandálne a neakceptovateľné. „Toto nie je spôsob, ako spolu v Európe vychádzať.“ Balkenende hovoril o výroku s talianskym premiérom Berlusconiom. Na stretnutí lídrov EPP ho Berlusconi ubezpečil, že Giovanardi hovoril iba za seba, a nie za taliansku vládu.

Giovanardi sa neospravedlnil. „Nemám sa za čo ospravedlňovať, pretože som proti zabíjaniu chorých ľudí,“ povedal. „Sú to Holanďania, ktorí majú Európe vysvetľovať ich vražedné praktiky.“ Vzápätí v novinovom rozhovore uviedol, že „Holandsko odmietlo dvetisíc rokov kresťanstva“.⁷⁴

Jan Peter Balkenende je kresťanský demokrat. Je v 21. storočí zatiaľ najúspešnejší holandský politik. V roku 2001 sa stal lídrom CDA - Kresťanskodemokratickej výzvy. Od roku 2002 do roku 2010 bol holandským premiérom. CDA je úspešná holandská kresťanská demokracia, ktorá vznikla v roku 1980 zlúčením troch menších kresťanských strán. Najsilnejšou z nich bola Antirevolučná strana, ktorá vznikla ešte v 19. storočí na základe vzdoru voči myšlienkam Francúzskej revolúcie.

V Balkenendeho postoji voči Giovanardiho slovám však antirevolučný duch chýbal. Nie, Balkenende ani jeho CDA nemajú nič spoločné so zlegalizovaním eutanázie v Holandsku. Poslanci za CDA zákon o eutanázii nepodporili a ani teraz ho nepodporujú. Zákon presadili v roku 2001 socialisti a liberáli. V encyklopédii Wikipedia sa dočítame, že podľa CDA by mali byť prostitúcia, potraty a eutanázia *obmedzené*.⁷⁵

Kresťanský demokrat Balkenende iba protestoval proti pravde. Iba potláčal pravdivé Giovanardiho slová. Giovanardi nepovedal, že Holanďania sú nacisti, ani nepovedal, že v Holandsku vládne nacizmus. Povedal iba, že nacistická legislatíva a Hitlerove myšlienky tam ožívajú. A to je pravda.

Takýto postoj kresťanského demokrata na víťazstvo ľavicovej kultúrnej revolúcie úplne postačuje.

Keď sa stal Jan Peter Balkenende v roku 2002 premiérom, v kra-

jine už platil zákon o eutanázii a zákon o manželstve osôb rovnakého pohlavia. Balkenendeho hovorca Hans van der Vlies uviedol, že „hoci väčšina strany s eutanáziou a manželstvami gayov nesúhlasí, Balkenende ich vidí ako nezvratné fakty“.⁷⁸

Ak politik CDA v parlamente hlasoval za manželstvá homosexuálov, nie je to prekážkou v straníckej kariére. Poslanec Joop Wijn hlasoval za a vzápätí sa stal štátnym tajomníkom a potom ministrom hospodárstva v Balkenendeho vláde.⁷⁷

A prečo je CDA iba za obmedzenie potratov a nie za zákaz? Pretože CDA sa podieľala na ich legalizovaní.

V šesťdesiatych a sedemdesiatych rokoch 20. storočia došlo v Holandsku k obrovskému hodnotovému posunu. Potrat bol kriminálnym činom, ale postupne to platilo iba teoreticky. Objavovali sa názory právnikov, že potrat vykonaný odborne lekárom je iba lekárskeym zákrokom. V sedemdesiatych rokoch vznikali potratové kliniky, ktorých existencia bola tolerovaná.⁷⁸

Nedá sa povedať, že by kresťanskí demokrati proti tomu nebojovali. Ich zápas je v Holandsku spojený s veľkým politickým menom. Minister spravodlivosti z katolíckej strany KVP Drieš van Agt sa na jar 1976 pokúsil políciou obsadiť potratovú kliniku Bloemenhove a zapečatiť ju. Ale duch času už vial proti nemu. Stovky aktivistov sa postavili na odpor a obsadili kliniku, aby mohla ostať otvorená pre verejnosť. Na budove parlamentu sa objavili veľké nápisy proti van Agtovi.⁷⁹

Na dobových záberoch vidíme desiatky, možno stovky mladých žien a mužov okupujúcich kliniku. Majú v sebe nadšenie a cítia víťazstvo. Niektoré ženy majú na bruchu napísané „baas in eigen buik“. Som „paňou svojho brucha“.

Drieš Van Agt urobil dva pokusy o uzavretie kliniky, ale neúspešne. Niekoľko stoviek demonštrantov bolo silnejších ako ministerstvo. Pravda, aktivisti mali už veľkú podporu verejnej mienky. Van Agt písal parlamentu, hrozil demisiou.⁸¹ To bolo obdobie, keď sa čosi lámalo i v kresťanskej holandskej politike.

Vo voľbách v roku 1977 sa tri kresťanské strany spojili do volebnej koalície CDA, z ktorej sa čoskoro stala jedna strana. Zvíťazili síce so-

cialisti, ale druhá CDA bola schopná vytvoriť vládnu koalíciu s liberálnou WD. Drieš van Agt sa stal holandským premiérom. Minister zdravotníctva Leendert Ginjaar z WD a minister spravodlivosti Job De Ruiter z CDA pripravili zákon o legalizovaní potratov. Kresťanskí demokrati sa možno domnievali, že zápas je prehratý a že je možno lepšie, keď priamo oni sami pripravia zákon, ktorý bude prísnejší, než by sa mal schváliť bez nich zákon ešte liberálnejší.

Zákon rátal s povinnou päťdňovou lehotou, po ktorej mala žena potvrdiť žiadosť o potrat. Parlament schválil vládny návrh zákona v roku 1981.

CDA má potraty takpovediac zapísané v rodnom liste.

Jaein alebo Zosun rakúskej kresťanskej demokracie

*„Dievčatá budú chlapcami a chlapci budú dievčatami.
Je to neurotický, pretvorený, ostrasený svet.“*

The Kinks: Lola, 1970

Sedemdesiate roky boli zlaté roky rakúskych socialistov Bruna Kreiského. V roku 1975 vládli socialisti sami, pretože mali v parlamente absolútnu väčšinu. Preto aj mohli pohodlne odhlasovať zákon o „Fristenlösung“, teda o umelom potrate. Po tridsiatich piatich rokoch je v Rakúsku ročne okolo 35 000 potratov.

V roku 1975 bola najväčším odporcom potratov a najväčším spojencom katolíckej cirkvi v zápase za ochranu života Rakúska ľudová strana - ÖW. Nečudo, ÖW bola tradičná strana rakúskych katolíkov, po vojne dávala úspešne dohromady krajinu. Odvtedy však pretieklo veľa vody dolu modrým Dunajom. Plameň nadšenia za ochranu života v strane dohorel a strana používa v súvis s ochranou života stále klzkejší jazyk.

Nechajme hovoriť svätiačeho biskupa zo Salzburgu, Andreasa Launa, ktorý sa k programovému dokumentu ÖW vyjadril osobit-

ným článkom v pro-life periodiku Lebensforum v roku 2007⁸². Názov článku neveští pre ľudovcov nič dobré: „Kain, kde je tvoj brat Ábel?“ Biskup v ňom reaguje i na situáciu počas návštevy pápeža Benedikta XVI., ktorý sa vo viedenskom Hofburgu jasne vyslovil proti potratom, ale rakúski politici, vrátane ľudovcov, sa tvárili, že pápež tým nijako nekritizoval rakúsky zákon o „Fristenlösung“ z roku 1975.

Ľudovci sa vydávajú stále za stranu kresťanskodemokratickú, ochraňujúcu život. V programovom dokumente ÖVP sa jeho autori prihlasujú k ochrane života „od začiatku až po prirodzenú smrť“. Biskup Laun píše ironicky: „Katolícky čitateľ je pri tejto vete plný napätia, veď citát ‚od začiatku až po prirodzenú smrť‘ je takmer ako citát z cirkevných dokumentov.“

Laun pokračuje: „Ale iba takmer. Cirkevné dokumenty používajú pojem „od počatia“, nie „od začiatku“. A veru má pravdu, lebo ďalšie pasáže dokumentu ľudovcov už ukazujú kontúry obyčajného podvodu. Ukáže sa, že ÖVP nevie, čo je to ten „začiatok.“ V dokumente sa píše: „Začiatok ľudského života je celosvetovo definovaný rozlične, a to ako biologicky, tak i právne, filozoficky i teologicky.“ A potom nasleduje riadny kliniec: „V Rakúsku sa musíme vyvarovať ovzdušia diskriminácie a poručníkovania ľudí s rôznymi názormi v tejto problematike.“

Čiže život chránime od jeho začiatku, ale kedy je ten začiatok, vlastne nevieme. Ak si niekto myslí, že to nie je od počatia, nemali by sme ho diskriminovať. Zvláštne, aké tance dokážu tancovať kresťanskí demokrati, aby zakryli, že ich „pro-life“ postoje sú vlastne pro-choice. Nemčina pozná na pomenovanie tohto falošného jazyka slovíčko „Jaein“. Jaein je troška Ja a troška Nein. A pre život je to skôr Nein.

Biskup Andreas Laun túto šarádu nekompromisne odhaľuje. ÖVP odsudzuje eutanáziu a biskup poukazuje na nekonzistentné myslenie v porovnaní s názorom na potrat: „Prečo nie je aj toto odmietnutie (eutanázie) tiež ‚diskrimináciou‘ a ‚poručníkováním‘ inak zmýšľajúcich, ako by to podľa ÖVP bolo v kontexte potratov? Veď aj v tejto otázke je veľa rôznych názorov.“

Dokument ÔVP opatrne kritizuje eugenické potraty postihnutých detí v neskorých obdobiach tehotenstva, označuje ich za „problematické“ a navrhuje o nich „diskusiu“. Čo je na nich problematické, veď by mali byť označené jednoducho za neprípustné, oponuje biskup.

Záverečné biskupovo hodnotenie je zdrvivúce: „Podľa programu ÔVP na ochranu života si môžu byť isté životom len zdravé deti po treťom mesiaci tehotenstva, postihnuté musia ešte vyčkať na diskusiu ale isté životom si môžu byť až po narodení.“

To je jasná biskupova reakcia na dokument, v ktorom je viac umelej hmly ako na rockovom koncerte.

Úplne otvorený konflikt nastal medzi cirkvou a Ľudovou stranou i v otázke zväzkov homosexuálov. Zhodou okolností biskup Andreas Laun sa ako morálny teológ venoval fenoménu homosexuality a je autorom knihy *Homosexualita z katolíckeho pohľadu*.

Ľudovci sa rozhodli, že v homosexuálnej revolúcii nebudú zaošávať za socialistami. Rakúsko bolo do roku 2009 okrem Talianska a Írska jedinou krajinou západnej Európy, ktorá nemala registrované partnerstvo. Ešte pred voľbami v roku 2008 však ľudovci oznámili, že partnerstvá treba zaviesť.

Na internete možno nájsť video, v ktorom sa pred voľbami k téme vyjadruje predseda strany Wilhelm Molterer. Kamera ukazuje tváre mladých ľudí v štúdiu, ktorí so záujmom počúvajú. Medzi moderátorom ORF Romanom Rafreiderom a predsedom Moltererom prebehne tento fascinujúci dialóg:

Rafreider. „Povedzte, ako kresťan, celkom stručne... Cirkev hovorí, že homosexualita je choroba, ktorú treba liečiť...“

Molterer: „Ale pán Rafreider, to ste v 19. storočí, ja som v 21....“

Rafreider: „Nie ja, to cirkev...“

Molterer: „No prepáčte, je to pre mňa meradlo?“

Rafreider: „No myslel som si, že áno!“

Molterer: „No tak to ste si mysleli zle. Mám svoje osobné meradlo a rešpektujem každé individuálne rozhodnutie človeka, ktoré zodpovedá jeho svedomiu, a to je moje meradlo. Naozaj si myslíte, že na to potrebujem biskupa Launa? Nie, naozaj nie!“^{83v}

Biskup Andreas Laun katolíckemu predsedovi historickej rakúskej kresťanskej demokracie odkázal: „Nie, mňa na to naozaj nepotrebuje. Úplne by postačilo, keby ste nahliadli do Katechizmu katolíckej cirkvi.“⁸⁴

Po voľbách 2008 pokračovala koalíčná vláda socialistov a ľudovcov, ktorých už viedol nový predseda Joseph Pröll. Táto vládna koalícia na jeseň 2009 zákon o registrovanom partnerstve v parlamente v úplnej zhode schválila.

Iróniou bolo to, že jedinou stranou, ktorá sa jasne postavila proti zákonu, bola Strana slobodných FPÖ, ktorú v minulosti preslávil jej dnes už zosnulý predseda Jórg Haider. Jej súčasný predseda Hans Christian Strache sa ľudovcom vysmial, že „zaspievali s duchom čias“ a označil ich za bývalú prorodinnú stranu a upozornil na to, že kresťanská strana nemôže konať tak ako ľudovci. Podľa Stracheho párom rovnakého pohlavia neprináležia výhody, ktoré štát priznáva manželstvu muža a ženy. Štát totiž na manželstve muža a ženy oceňuje práve vyhlíadku na deti, a teda budúcnosť spoločnosti.^{85v}

Pravdivé pomenovanie problému tak prišlo od politickej strany, ktorá sa nikdy netešila serióznej povesti a skôr bola považovaná za stranu populistov a tárajov alebo démonizovaná ako „krajná pravica“.

Na jeseň 2010 sa konala v budove dolnorakúskej krajinskej vlády v Sankt Poltené výstava diela Marka Rossella, ktoré dostalo názov Kondom Madonna.⁸⁸ Šlo o jednoznačné zneuctenie Matky Božej. V Dolnom Rakúsku je už dlhé roky krajinským hajtmanom Erwin Pröll z ÖVP, strýko nedávneho predsedu ÖVP Josefa Prölla. Vždy bol silnou postavou aj v celoštátnej ÖVP. Mal som príležitosť privítať ho ako minister vnútra v roku 2005 v Bratislave. Je to ľudový politik v dobrom slova zmysle, a medzi ľuďmi sa pohybuje ako ryba vo vode. Proti výstave protestoval biskup Klaus Kúng a z politikov poslanec krajinského snemu za FPÖ Christian Hafenecker.

Čo sa stalo s ÖVP?

CDU na gayparáde

„Svet sa mení, a konzervatívne hodnoty tiež.“
Wolfgang Schäuble, bývalý predseda CDU, 2010

„Čo hodláte urobiť proti tomu, že každé piate tehotenstvo končí potratom?“ spýtala sa Evanjelická tlačová agentúra Idea nemeckej kancelárky Angely Merkelovej. „Angie“ odpovedala : „Myslím, že po dlhom zápase v otázke § 218 sme prišli k riešeniu, ktoré je únosné.“⁸⁷

Paragraf 218 je paragrafom nemeckého trestného zákona. Práve zmenou tohto paragrafu boli v roku 1974 legalizované potraty. Zákon presadila vláda Helmuta Schmidta zložená zo socialistov a liberálov. Uplynulo tridsaťpäť rokov a v Nemecku sa vykonáva na základe „dvestoosemnástky“ asi 115 tisíc potratov ročne. Čo na to kresťanskí demokrati? Počuli ste kancelárku. Je to únosné. V krajine, kde roky pripadá už iba 1,3 dieťaťa na ženu.

Angela Merkelová tlačí stranu čoraz viac do politického streda aj za cenu, že si pohnevá tradičných katolíkov, ktorí tvoria voličské jadro strany. Bolo to vidieť pred dvoma rokmi, keď kritizovala pápeža Benedikta XVI. za sňatie exkomunikácie členov Bratstva sv. Pia X. Predmetom kritiky boli dávnejšie výroky jedného z členov Bratstva, biskupa Williamsona, ktorými spochybňoval počet obetí holokaustu. Williamsonove názory v tejto veci nie sú názormi Bratstva, nehovoriac o tom, že exkomunikácia i jej zrušenie nijako nesúvisia s Williamsonovými výroky, o ktorých s najväčšou pravdepodobnosťou pápež ani nikto vo Vatikáne nevedel.

Angela Merkelová zaútočila na pápeža osvedčenou protikatolíckou hrou, v ktorej sa donekonečna požaduje od katolíka odsúdenie holokaustu a vyjadrenie priateľstva voči Židom trebárs i na druhý deň potom, čo sa katolík jasne prihlásil k priateľstvu voči Židom a holokaust odsúdil. Bývalý premiér Saska-Anhaltska Werner Múňch na to po 37-ročnom členstve v CDU vystúpil zo strany. „Sud pretiekol potom, čo predsedníčka Merkelová verejne ponížila a diskreditovala hlavu katolíckej cirkvi, ktorá k tomu nedala žiadny po-

puď." Miinch kritizoval Merkelovej politicķu beztvarosť a skutočnosť, že zo strany sa vytratil duch boja za ochranu života.

CDU nemá problém s umelým oplodnením, i keď pri ňom dochádza k smrti nepoužitých ľudských embryí. V máji 2011 ohlásila ministerka pre rodinu Kristína Schröderová z CDU, že štát bude finančne dotovať umelé oplodnenie. Poplatok za umelé oplodnenie doteraz predstavoval až niekoľko tisíc eur.⁸⁸

Strana je zatiaľ rozdelená v tom, či má podporovať aj pre-implantačnú diagnostiku. Je to eugenická metóda, pri ktorej sa skúma hrozba dedičnej choroby embrya, ktoré vzniklo umelým oplodnením. Ide napríklad o Downov syndróm a iné. Pochopiteľne, zistenie choroby znamená zničenie embrya. CDU na zjazde v Karlsruhe v novembri 2010 *tesnou väčšinou* rozhodla, že podporuje zákaz metódy.⁸⁹

Na homofronte CDU sprvoti kládla odpor. Registrované partnerstvá schválila Schröderová socialisticko-zelená vláda v roku 2001, CDU hlasovala proti. Ale už sa s nimi zmierila. Zeitgeist je Zeitgeist... Z nového Základného programu CDU z roku 2007 vyplýva, že partnerstvá nebude spochybňovať. „Rešpektujeme rozhodnutie ľudí, ktorí svoj životný plán uskutočňujú v iných formách partnerstva. Platí to aj pre partnerstvá rovnakého pohlavia," hovorí CDU.⁹⁰

Vďaka čomu sa tak stalo? Vďaka tvrdej politickej práci. Čej práci? No predsa lesbié a teplých v Únii, ako znie ich oficiálny názov, ktorý si sami dali. LSU, teda „Lesben und Schwulen in der Union" je organizácia nemeckých homosexuálnych mužov a žien, ktorá sa hlási k CDU a CDU k nim. Po sneme CDU v roku 2007 povedal predseda LSU Reinhard Thole: „Desať rokov tvrdej politickej práce prinieslo konečne plody. CDU pôsobivo predstavila, že každý môže byť šťastný vlastným spôsobom. Sme na správnej ceste."

Samozrejme, požiadavky LSU idú ďalej. LSU žiada úplné zrovnoprávnenie párov rovnakého pohlavia s manželstvom vrátane práva na adopciu detí. S tým CDU nesúhlasí. Ale veď pred deviatimi rokmi hlasovala ešte i proti registrovanému partnerstvu. A všetko je na správnej ceste...

Angela Merkelová sa zatiaľ s ľuďmi z LSU neukazuje. Iba ich dáva pozdravovať. V lete 2009 generálny sekretár CDU Ronald Po-

falla rečnil na zhromaždení saskkej pobočky LSU a odovzdal prítomným pozdravy od kancelárky.⁹¹ „CDU vás potrebuje,“ hovorí Pofalla a vyzýva ich, aby ho informovali v prípadoch, kedy by členovia LSU narážali na nejaké problémy pri prezentovaní svojej práce v rámci CDU. On to dá na poriadok.

Júl 2009. Vo Frankfurte nad Mohanom sa koná Christopher Street Day (CSD), čiže Dúhový pochod, v rámci ktorého homosexuálna scéna defiluje vo veľkom sprievode mestom, a to peši alebo na alegorických (ak sa to tak dá nazvať) vozoch. Sprievod je v znamení nezameniteľnej homo-subkultúry. Chlapi oblečení iba v slipoch, transvestiti, občas obscénne gestá, techno hudba. LSU je prítomná, lebo sa považuje za neoddeliteľnú súčasť gay komunity. No a vo voze LSU je prítomná poslankyňa Bundestagu za CDU Kristína Schröderová, vtedy ešte za slobodná Kôhlerová.⁹²

O päť mesiacov nato sa progresívna poslankyňa stala ministerkou rodiny a sociálnych vecí v druhej Merkelovej vláde. Predstavitelia gay-komunity si to pochvaľovali a pripomínali, že Kristína bola za registrované partnerstvá už v roku 2001, keď celá CDU hlasovala proti.

O rok na to sa už na CSD nemá alegorický voz iba LSU ako pridružená organizácia CDU, ale parády sa zúčastní spoločný voz LSU a kolínskej CDU. V súťaži o najlepší voz v sprievode dokonca zvíťazí, s čím sa CDU nezabudne pochváliť na svojej webovej stránke.⁹³ Fetišisti v koži, kde jeden vedie druhého na retazi ako psíka, a kresťanskí demokrati v spoločnom sprievode, tomu sa už hovorí tolerancia.

V roku 2011 prevzal záštitu nad CSD v Stuttgarte primátor mesta Wolfgang Schuster z CDU a organizátorov CSD prijal na radnici. „Christopher Street Day hrá dôležitú úlohu pre spoločnosť,“ povedal kresťanskodemokratický primátor.⁹⁴ Počas konania pochodu na jednom mieste za policajnými zábranami pokojne protestovalo niekoľko desiatok kresťanov proti mravnému úpadku. Mali transparent „Božie prikázania platia pre všetkých.“^{95V} CDU radšej volila ten úpadok.

Na rozdiel od britských konzervatívcov CDU nemá internacionalizáciu homosexuality vo svojom programe, ale v praxi si počí-

na, ako keby to tam mala. Medzi diplomatmi, ktorí podpísali list na podporu požiadaviek organizátorov Dúhového pochodu v Bratislave v júni 2011, bol i nemecký veľvyslanec Axel Hartmann, ktorý zastupuje vládu kancelárky Merkelovej.

Postupné rozchádzanie CDU s biblickým chápaním morálky má dlhšiu tradíciu. Siahla prinajmenšom do roku 1995, keď sa v nemecky hovoriacich krajinách rozšírila petičná akcia hnutia „Wir sind Kirche“. Iniciatíva žiadala svätenie žien, zrušenie celibátu i opustenie tradičného učenia katolíckej cirkvi o sexuálnej morálke, okrem iného i vo veci homosexuality. Na stránkach hnutia „Wir sind Kirche“, ktoré pôsobí doteraz, sa uvádza, že medzi prvými známymi osobnosťami, ktoré iniciatívu podporili, bol napríklad predseda vlády Bádenska-Württenberska Erwin Teufel z CDU a predsedníčka Bundestagu Rita Süßmuthová z CDU.⁹⁶

Dlhoročná členka Predsedníctva CDU a predsedníčka Zväzu žien CDU, profesorka Rita Süßmuthová zastávala v nemeckej politike najvyššie posty. Po pôsobení vo vláde Helmutha Rohla v 80. rokoch vo funkcii ministerky pre rodinu, ženy a mládež bola v roku 1988 zvolená za predsedníčku Bundestagu. Bola ňou až do roku 1998. Po odchode z aktívnej politiky v roku 2002 dokáže prekvapiť väčším liberalizmom ako v minulosti. V roku 2011 sa stala 74-ročná Rita Süßmuthová členkou vyššie uvedenej LSU - Lesben und Schwulen in der Union.⁹⁷

Progresvivismus bývalej predsedníčky Bundestagu do istej miery zdieľa i dnešný predseda Bundestagu z CDU Norbert Lammert. Lammert v januári 2011 podpísal list nemeckým katolíckym biskupom so žiadosťou o zrušenie povinného celibátu katolíckych kňazov. Ďalšími signatármi listu boli spolková ministerka školstva Annette Schavanová a traja bývalí predsedovia vlád spolkových krajín, Dieter Althaus, Erwin Teufel a Bernhard Vogel.⁹⁸ Zaujímavé, že väčšina týchto progresivistov nie sú mladí ľudia, ale šesťdesiatnici a sedemdesiatnici.

Najkúsenejším politikom vo vedení CDU je šesťdesiatdeväťročný Wolfgang Schäuble. Poslancom Bundestagu je od roku 1972. V roku 1990 bol ministrom vnútra, keď ho atentátnikova guľka zmr-

začala tak, že navždy zostal pripútaný na vozíčku. Napriek tomu sa vďaka svojej húževnatosti dokázal do najvyššej politiky vrátiť. Bol predsedom parlamentného klubu CDU-CSU, krátko bol predsedom CDU, stal sa druhýkrát ministrom vnútra a dnes je ministrom financií. V obhajobe niekdajších kresťanských hodnôt CDU už taký húževnatý nie je. V októbri 2010 sa vyjadril k nespokojným hlasom, ktoré upozorňujú na úpadok kresťanských hodnôt v CDU. Schäuble s úpadkom problém nemá a varuje pred ideologickým návratom do adenauerovských čias. Hovorí: „Už nežijeme v päťdesiatych rokoch. Kto to popiera a žiada návrat ku konzervatívnym hodnotám, nevie, ako to v politike chodí.“⁹⁹

Ale veď my vieme, ako to v politike chodí...

Vývoj v CDU bez príkras pomenoval v roku 2005 kolínsky kardiál Joachim Meisner, podľa ktorého by CDU mala vynechať „C“ zo svojho názvu. A Meisner povedal i niečo iné: „V našej sekularizovanej spoločnosti už kresťanská strana nemôže dosiahnuť väčšinu“.¹⁰⁰

V Plojharovom tieni

„Dôležiteje byť pri tom.“

monsignor Jan Šrámek, predseda Československej strany lidovej

V roku 1918 vznikla prvá Československá republika. V Čechách a na Morave najmä vďaka aktivite katolíckeho kňaza monsignora Jana Šrámka vznikla politická strana zastupujúca záujmy českých a moravských katolíkov. Bola to Československá strana lidová. Za prvej republiky bola vplyvnou stranou, pravidelne zastúpenou vo vláde. Z tých čias sa traduje Šrámkovo heslo: „Dôležité je byť pri tom,“ ktoré charakterizovalo princíp snažiť sa o účasť na každej vláde. Počas nemeckého protektorátu bolo jej vedenie v londýnskom exile, Jan Šrámek bol dokonca predsedom exilovej vlády.

Po februárovom komunistickom puči v roku 1948 sa „lidovci“ dostali do komunistického područia. Najprv komunisti terorom

prenasledovali aktívnych lidoveckých politikov, aby stranu zlomili. To sa im i podarilo. Stratila skutočnú samostatnosť, bola slúžkou komunistickej strany, ktorá jej vymeriavala, koľko poslancov má mať v parlamente. Bola stranou tzv. Národného frontu, vo voľbách kandidovala na jednotnej listine Národného frontu, na ktorej mali komunisti zdrvivú prevahu. Vedenie lidovej strany bolo poslušné voči komunistom a toto vedenie vlastnej strane lámalo chrbticu.

Temnou postavou lidovcov sa stal Josef Plojhar. Tento katolícky kňaz bol ochotný ako nový predseda strany v komunistickej ére odovzdať stranu do područia komunistom. A aby tej hanby nebolo dosť, práve Plojhar bol ochotný zastávať vo vláde post ministra zdravotníctva, keď sa komunisti rozhodli legalizovať potraty. Stalo sa tak v roku 1957 a pod textom zákona sa nachádza na večné veky i podpis katolíckeho kňaza Josefa Plojhara. Diabolskejšie poníženie katolíkov si ťažko možno predstaviť. Za polstoročia do dnešných čias zahynulo v Čechách, na Morave a na Slovensku viac ako tri milióny nenarodených detí. Josef Plojhar zomrel v roku 1981.

Rok 1989 bol rokom pádu komunizmu vo východnej Európe, a teda začiatkom slobody i pre lidovcov. Pod novým rozšíreným názvom Rresťanská a demokratická únia - Československá strana lidová kandidovali vo všetkých slobodných voľbách do českého parlamentu. Do RDU - ČSL vkladala svoju nádej a osobnú aktivitu veľká väčšina českých a moravských katolíkov. Strana pod vedením Josefa Luxa občas dosahovala volebný výsledok okolo deväť percent hlasov.

Štyridsaťročné poníženie sa však na psychológii lidovcov odrazilo. Samozrejme, že cítenie členov RDU bolo konzervatívne, samozrejme, že vnútorne boli proti potratom či proti registrovaným partnerstvám. Nedokázali to však nikdy s hrdosťou hlásať. A tých svojich členov, ktorí to s hrdosťou hlásať dokázali, strana inštinktívne vytlačala. Takým členom bol napríklad poslanec Jíří Raras.

Ratolícka publicistka Michaela Freiová takto charakterizuje zmýšľanie lidovcov: „Red' sa spýtate dnešného lidovca, čo si myslí o potratoch, odpovie: ‚Moja žena by na potrat nikdy nešla.‘ Ale otázka rešpektu k ľudskému životu nie je takáto súkromná záležitosť. Ak trváme na tom, že si ochranu ľudského života ponecháme pre

seba a nebudeme ju ‚vnucovať iným‘, znamená to, že právo na život majú len katolícke deti, zatiaľ čo deti z iných rodín môžu byť bez-trestne zabíjané.“¹⁰¹

Strana sa občas kľčovito snažila, aby nebola vnímaná ako príliš kresťanská. V roku 2007 presadzovala na funkciu ministra kultúry liberálku Helenu Třeštíkovú, podporovateľku registrovaných partnerstiev. Neprirodzenosť takýchto krokov viedla k tomu, že liberálnych voličov RDU nezískala, ale kresťanských voličov zarmucovala a odrádzala.

Pred parlamentnými voľbami v roku 2002 sa vytvorila volebná koalícia, v ktorej boli ľudovci spolu s liberálnou Úniou svobody a dvoma menšími konzervatívno-liberálnymi stranami. Do histórie vošla pod jednoduchým názvom „štvorkoalícia“. V čase, keď sa štvorkoalícii mimoriadne darilo v prieskumoch verejnej mienky a viedla nad ODS i ČSSD, som absolvoval priateľský neformálny rozhovor s dlhoročným vysokopostaveným funkcionárom ľudovcov. Podľa neho sa mala štvorkoalícia premeniť na jednu stranu, ktorá by bola najsilnejšou politickou stranou celých Čechách. Doterajší členovia RDU by túto novú stranu úplne ovládli, lebo členská základňa ľudovcov bola oveľa početnejšia ako počty členov všetkých ostatných troch strán dohromady. Rátal s tým, že podľa tohto scenára by sa ľudoveckí politici zbavili problematickej značky, ktorá bola pre svoje katolíctvo v ateistických Čechách pod neustálou mediálnou paľbou, a pod novou značkou by získali viac politickej moci. Tento variant by znamenal rozpustenie ako-tak kresťanskej strany v liberálnom prostredí. S podobným zmýšľaním som sa stretol pár rokov predtým u funkcionárov KDĽ, ktorí si želali rozpustenie KDĽ v SDR. Rozhovor s oným funkcionárom ilustroval nízku mieru hrdosti na ľudovú stranu.

Keď bola RDU vládnu stranou, javila presne také isté znaky podriadenosti voči koalíčným partnerom ako iné kresťanské demokracie, ktoré sme už spomínali. V rokoch 2002 až 2006 bola RDU vo vláde so sociálnodemokratickou ČSSD. ČSSD si už dávno osvojila v programe registrované partnerstvá osôb rovnakého pohlavia a chcela ich presadiť. RDU bola proti, ale ČSSD sa tým nedala vy-

rušovať a zákon jednoducho schválila v parlamente s podporou opozičnej komunistickej strany KSČM. Aj v Čechách sa opakoval scenár, že vládny partner kresťanských demokratov sa spojil vo významnej veci s opozíciou proti nim. A tak ako i inde v Európe, kresťanskí demokrati sa tomu len prizerali. Ani nevystúpili z vlády, ani nepohrozili ČSSD, že si po voľbách bude musieť hľadať iného koaličného partnera. „Svet sa nezrúti, bude iba o niečo bláznivejší," komentoval schválenie registrovaných partnerstiev predseda RDU-ČSL Miroslav Ralousek.¹⁰²

Vo voľbách do poslaneckej snemovne v lete 2010 sa RDU prvýkrát nedostala nad hranicu päť percent a v snemovni bude minimálne štyri roky chýbať. Prvé reakcie jej členov a funkcionárov nenasvedčujú, že by sa chcela zmeniť a zbaviť sa svojej vlašnosti. Hnev, ktorý sa v strane koncentroval proti volebnému lídrovi Cyrilovi Svobodovi, nebol celkom spravodlivý. Katolícky publicista Ignác Pospíšil vidí príčinu neúspechu inde: „Agnostici a ateisti KDU nevolia, lebo si myslia, že je to strana kresťanská. Kresťania ju nevolia preto, lebo vedia, že to nie je pravda."

Po odstúpení Cyrila Svobodu z funkcie predsedu bola poverená vedením strany podpredsedníčka Michaela Šojdrová. Podľa Šojdrovej strana musí nastúpiť cestu laicizácie. „To moralizovanie a poučovanie ľudí, ako sa majú správať, by som nechala cirkvi," hovorí Šojdrová. Strana by podľa nej mala prestať hovoriť o svojom nesúhlase s registrovanými partnerstvami a s potratmi. Nemala by dráždiť inštinkty ľudí. „Toto sú veci, ktoré vzbudzujú vášne a rozdeľujú ľudí."¹⁰³

Šojdrovej vyjadrenia boli možno myslené úprimne, ale sú príkladom tzv. kódovej reči. Neznamenajú nič iného než, že proti vášnivému zaujatiu ľavicovoliberalných aktivistov, ktorí bez problémov nachádzajú prielom do politiky, tu nemá byť žiadna opačná sila, ktorá by s prinajmenšom rovnakou hrdosťou a zaujatím bojovala za kultúru života. Alebo že touto opačnou silou nemá byť kresťanská demokracia. A kto ňou potom má byť?

Že kresťanská strana o týchto veciach nemá toľko hovoriť? Ale veď druhá strana o tom hovorí a neprestane hovoriť. Že to rozdeľuje

ľudí? Nuž, veď to je podstata zápasu. A kto pozná evanjelium, nemal by byť prekvapený, že jeho hlásanie neraz rozdeľuje. Príkladom nejasnosti je výrok popredného politika RDU, senátora Stanislava Juránka z januára 2011: „Náboženské otázky nepatria do politiky.“¹⁰⁴ Prienik medzi politikou a náboženstvom je predsa obrovský.

Nedávno vznikla v Českej republike občianska iniciatíva DOST, ktorá odmieta liberálnu sexuálnu výchovu na českých školách. Angažuje sa v nej mnoho kresťanov, najznámejším je riaditeľ Inštitútu sv. Jozefa Michal Semín. Táto iniciatíva však ide úplne mimo RDU-ČSL.

Po roku 1989 sa stal členom RDU-ČSL aj Augustín Navrátil, hrdina petície moravských katolíkov, ktorá v roku 1988 rozbúrila stojaté vody normalizácie a stala sa predzvesťou pádu komunizmu. Koncom deväťdesiatych rokov nekompromisný sedemdesiatročný Navrátil z RDU-ČSL odišiel.

Vyrozprávaj sa, starý muž...

*„Anjel kričal zvučným hlasom: Pokánie! Pokánie! Pokánie!“
tretie Fatimské tajomstvo*

Malí pastierikovia, dve dievčatá a chlapec, pásli ovce patriace ich rodinám tak ako neraz predtým. Staršie dievča sa volalo Lucia Santos, bola sesternicou oboch ďalších, Jacinty a Francisca Martovcov. Miesto sa volalo Cova da Iria, nachádzalo sa pri obci Fatima v strednom Portugalsku. Bolo 13. mája 1917. Dvetisíc kilometrov na východ, v Sixtínskej kaplnke vo Vatikáne pápež Benedikt XV. v ten deň vysvätil za biskupa pápežského nuncia v Bavorsku Eugénia Paccelliho, neskoršieho pápeža Pia XII.

Redť sa zabľýskalo, deti sa rozbehli v domnienke, že bude pršať. Vtedy uvideli Pani, ktorá sa im prihovorila. „Bola jasnejšia ako slnko, vyžarujúca lúče svetla jasnejšia a silnejšie ako kryštálová guľa naplnená najiskrivejšou vodou,“ povedala neskôr o zjavení Lucia Santos.

Kľúčovým posolstvom Zjavenia Matky Božej vo Fatime bola výzva k pokániu. Zjavenie bolo uznané v roku 1930 miestnym biskupom za pravé. Súčasťou zjavenia boli i Fatimské tajomstvá, ktorých prorocký obsah sa týkal budúcich udalostí, svetových vojen, konfliktu cirkvi s ruským komunizmom a budúceho prenasledovania cirkvi.

Pápež Pius XII. bol prvým pápežom, ktorý Zjaveniu vo Fatime verejne prisudzoval veľký význam. Bolo to tak v dvoch rozhlasových posolstvách ľudu Portugalska v rokoch 1942 a 1946, ako aj v encyklike *Ad Caeli Reginám*.¹⁰⁵

Pápež Pavol VI. ako pútnik navštívil Fatimu v roku 1967, bol to rok päťdesiateho výročia zjavenia. Jána Pavla II. postrelil atentánik Ali Agca 13. mája 1981, v deň výročia prvého zjavenia. V roku 1984 Ján Pavol II. požiadal všetkých biskupov, aby v dňoch 24. alebo 25. marca zasvätili ľudstvo Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Napokon v máji 2010 navštívil Fatimu pápež Benedikt XVI.

Naše putovanie po kresťanskodemokratických a konzervatívnych stranách Európy sme začali príbehom José Manuela Barrosa a Rocca Buttiglioneho. Putovanie zakončíme v Barrosovom rodnom Portugalsku.

Na jar 2007, takmer presne na deväťdesiate výročie Zjavenia vo Fatime, rozhodol portugalský parlament o liberalizácii zákona o potratoch. Podľa nového zákona sa má potrat vykonávať do desiateho týždňa života plodu na požiadanie. Ľavicový parlament zákon schválil a zákon šiel na podpis do prezidentského paláca Belém. R pravicovému prezidentovi.

Portugalským prezidentom je sedemdesiatročný Aníbal Cavaco Silva. Cavaco Silva je praktizujúci katolík, pred vstupom do politiky pôsobil ako profesor ekonómie na Rátolíckej univerzite Portugalska. Údajne verí v pravosť Fatimského zjavenia.¹⁰⁶

Aníbalovi Cavaco Silvovi bola dopriata krásna politická kariéra. Bol predsedom pravicovej PPD/PSD, ktorá je členom Európskej ľudovej strany EPP. V rokoch 1985 - 1995 bol portugalským premiérom. Jeho strana získala v parlamentných voľbách v roku 1987 aj 1991 viac ako 50 percent hlasov. Takýmto dvojnásobným víťazstvom sa nemôže v Európe pochváliť žiadny iný politik. Po odchode

z premiárskeho kresla sa Cavaco Silva vrátil na Katolícku univerzitu. Predsedom PPD/PSD i portugalským premiérom sa o pár rokov stal José Manuel Barroso.

V roku 1992 predseda vlády Cavaco Silva dal stiahnuť bohorúhačské dielo komunistu José Saramaga *Evanjelium podľa Ježiša Krista* zo zoznamu diel kandidujúcich na Európsku literárnu cenu, pretože urážalo cítenie veriacich.¹⁰⁷

Cavaco Silva sa do najvyššej politiky vrátil v roku 2005, keď zvíťazil v prezidentských voľbách. Ako prezident sa niekoľko dní pred deväťdesiatym výročím Fatimského zjavenia rozhodoval, či podpíše zákon o zabíjaní nenarodených detí. Sám Cavaco Silva povedal o potrate, že je to sociálne zlo, ktorému treba čeliť. Zákon však v apríli 2007 podpísal.¹⁰⁸ Podobne ako taliansky katolícky prezident Giovanni Leone tridsať rokov pred ním, ani Cavaco Silva nevyužil právo veta, ktoré mu dáva ústava.

Našťastie Ján Pavol II. sa toho nedožil. A nedožila sa toho ani Lucia Santos, ktorá zomrela ako deväťdesiatosemročná v roku 2005. Ale svoj nenápadný kalich horkosti si mal v Portugalsku vypíť pápež Benedikt XVI. Navštívil Portugalsko a Fatimu na výročie zjavenia v máji 2010. „Mýlili by sme sa, ak by sme si mysleli, že proročné poslanie Fatimy je už zavŕšené,“ povedal pápež vo Fatime 13. mája počas svätej omše pred päťstotisíc pútnikmi.

Portugalci i všetci ľudia videli v oných májových dňoch po pápežovom boku stále i svojho prezidenta. Aníbal Cavaco Silva je vysoký, štíhly, elegantný muž s výzorom päťdesiatnika. V mladosti bol majstrom krajiny v behu na 400 metrov cez prekážky. A prezident i pápež v oných dňoch vedeli, že prezidenta čaká v prezidentskom paláci na podpis ďalší kontroverzný zákon.

Portugalská ľavica povzbudená úspešným napĺňaním svojej agendy v otázke potratov pokračovala vo svojej sociálnej revolúcii. Na rad prišli manželstvá osôb rovnakého pohlavia. Zákon o manželstvách gayov schválil portugalský parlament niekoľko týždňov pred pápežovým príchodom do Fatimy. V dňoch počas návštevy prebiehala nenápadná konfrontácia medzi hlavou všetkých katolíkov a katolíckou hlavou všetkých Portugalcov.

Pápež nenechal nič na náhodu a po celý deň 13. mája, deň výročia Zjavenia, hovoril a mieril presne. Po svätej omši na stretnutí s pracovníkmi charitatívnych organizácií označil potrat a manželstvá osôb rovnakého pohlavia za „najzákernejšie a najnebezpečnejšie problémy, aké dnes stoja proti spoločnému dobru“. ¹⁰⁹ Cavaco Silva istotne pápežove slová počul.

V ten deň vo Fatime ešte na stretnutí s portugalskými biskupmi povedal:

„Autentické vyznanie Ježiša Krista je potrebné hlavne v tých ľudských situáciách, kde je mlčanie viery najširšie a najhlbšie pociťované: medzi politikmi, intelektuálmi a pracovníkmi médií, ktorí vyznávajú a podporujú monokultúrny ideál, s pohrdaním pre náboženský a kontemplatívny rozmer života. V týchto kruhoch možno nájsť kresťanov, ktorí sa hanbia za svoju vieru a dokonca podávajú pomocnú ruku tomu typu sekularizmu, ktorý stavia zábrany pre kresťanskú inšpiráciu.“ ¹¹⁰

O tri dni sa návšteva Benedikta XVI. skončila. Ledva zatíchol hluk motorov lietadla, na ktorom sa starý pápež vzniesol k oblohe, Aníbal Cavaco Silva podpísal zákon o manželstvách osôb rovnakého pohlavia.

Cavaco Silva mohol i v tomto prípade použiť ústavné právo veta a vrátiť zákon do parlamentu, ale tak ako v prípade potratov ani teraz to neurobil. Na tlačovej besede uviedol: „Cítil som, že by som nemal prispievať k nezmyselnému predlžovaniu debaty, ktoré by iba slúžilo k rozdeľovaniu Portugalcov a odvracalo pozornosť politikov od vážnych problémov, ktoré nás čakajú.“ A povedal, že „odkladá bokom svoje osobné presvedčenie“. ¹¹¹

Podľa tohto muža dvoch presvedčení sa asi pápež mylí, keď označuje manželstvá gayov za jeden z najzákernejších a najnebezpečnejších problémov.

Cavaco Silva vyslovil ľútosť nad tým, že parlament nenašiel kompromis v podobe nejakého inštitútu registrovaného partnerstva. Pred dvadsiatimi piatimi rokmi, keď začínal ako portugalský premiér, by sa v Portugalsku každý iba smial z predstavy, že by mal štát zvelebiť spolužitie osôb rovnakého pohlavia. Dnes už považuje kato-

lieky politik registrované partnerstvo za niečo, čo si želá ako priateľný kompromis. Stačí, keď sa to nevolá manželstvo. Ale, samozrejme, podpíše i to manželstvo.

Mesiac po podpise zomrel takmer deväťdesiatročný José Saramago, ktorého Cavaco Silva pred takmer dvomi desaťročiami ponížil za dielo kritizované katolíckou cirkvou. Teraz však Cavaco Silva prehodil pápeža cez palubu podpisom zákona, ktorého prijatie Saramago verejne podporoval.¹¹²

Veľa hláv štátov podpísalo zákony o liberalizácii potratov, veľa ich podpísalo zákony o registrovanom partnerstve alebo manželstve gayov. Ale iba dvaja boli takí, ktorí ochotne podpísali oba. A ani jeden z týchto dvoch nebol sociálny demokrat alebo komunista. Oba ja boli katolíci. Bol to katolícky španielsky kráľ Juan Carlos a bol to katolícky prezident Portugalska.

V januári 2011 bol Aníbal Cavaco Silva v priamej voľbe občanmi opäť zvolený za prezidenta Portugalska.

„Red urobím rozhodnutie, nikdy sa nemýlim a zriedka mám pochybnosti,“ povedal portugalský prezident Cavaco Silva pre časopis *Expres*.¹¹³

Toto nevyzerá na ono pokánie, po ktorom volal strašný anjel s ohnivým mečom v ruke.

Vôľa Boha verzus vôľa ľudu

„Teraz to už viem. Žil som v zlatom veku kresťanskej demokracie.“

Ján Čarnogurský: Cestami KDH, 2007

V kresťanskej demokracii sa spomína kresťanstvo a demokracia. Kresťanstvo nedáva v každej situácii priamy návod, ako má kresťanský politik konať. Ale nezriedka sa vyskytujú situácie, keď ho dáva jednoznačne. Kresťanstvo v názve kresťanskej demokracie má znamenať, že kresťanský demokrat v takýchto situáciách presadzuje vôľu Boha a pre tento svoj postoj získava ľudí. Demokracia v názve

znamená obyčajný fakt, že veci budú také, ako o nich rozhodnú ľudia vo voľbách. A väčšina nie vždy rešpektuje Boha. Teda veci treba presadzovať, ako ich chce Boh. Budú také, ako rozhodnú ľudia.

Možno to tak kedysi v kresťanských demokraciách bolo. Ale kresťanskodemokratický postoj napokon zmutoval do postoja: Veci treba nechať alebo dokonca presadzovať tak, ako ich chcú ľudia. Kresťanskí demokrati si na ospravedlnenie vlastného vývoja vyvinuli osobitný ospravedlňujúci jazyk. Treba rešpektovať aj iné názory... Treba byť pritom, lebo keď sme pritom, môžeme urobiť veľa dobrého... Nesmieme dvíhať kárajúci prst..., nebuďme kazateľmi, kázanie nechajme na cirkev... nevstupujme ľuďom do svedomia. Bohužiaľ, napokon sa ukáže tristný rozpor s vyhlásením Petra a apoštolov: „Viac treba poslúchať Boha ako ľudí.“

Cesta k onomu zjavnému rozporu je dlhá, plná subtílnych posunov v postojoch, pozostávajúca z viacerých fáz. Nemusia prebiehať vždy v nasledujúcom poradí.

Prvá fáza je fáza pasivity. Tam kde socialisti a liberáli, s podporou ducha čias, sú aktívni a presadzujú protikresťanské idey, kresťanskí demokrati sa tvária, že zápas vlastne ani neprebíha. Hovorí o inom. Len nestratiť voličov, keď sa verejná mienka posúva.

V druhej fáze sa kresťanskí demokrati dajú vo vláde ponížovať vlastnými koalíčnými partnermi, ktorí sa proti nim v najzávažnejších ideových sporoch spoja s opozíciou a presadia proti vôli kresťanských demokratov protikresťanský zákon. Kresťanskí demokrati nepohrozia demisiou a ukončením spoločného vládnutia.

V tretej fáze sa kresťanskí demokrati dajú dotlačiť k aktívnej spolupráci na presadení veľkého zla. Podpisujú protikresťanské zákony ako talianski „demokresťania“, zbavujú monarchov moci ako belgickí a luxemburskí kresťanskí demokrati.

V štvrtej fáze už kresťanskí demokrati aktívne preberajú do svojho programu protikresťanské myšlienky. Po čiastkových prehrách sa zaväzujú, že sa nebudú snažiť o znovuzískanie strategického územia. Niekedy protikresťanské idey dokonca presadzujú ako prví, napríklad rakúski kresťanskí demokrati vo veci homní o-manželstva.

V piatej fáze oslavujú tento svoj posun ako zbavenie sa akejsi vlastnej úzkoprstosti a zahľadania sa do seba v prospech otvorenosti a akéhosi spoločného dobra, oproti ktorému je to pôvodné „kresťanskodemokratické“ dobro len akýmsi partikulárnym neúplným dobrom, nie dobrom pre všetkých. Najlepšie to vidno na výrokoch talianskeho exprezidenta Cossigu. Obávam sa, že Boh nesúhlasí.

V období po druhej svetovej vojne stáli pred európskymi kresťanskými demokraciami a konzervatívnymi stranami dve veľké úlohy, ktoré tieto strany prijali a ktoré aj splnili. Prvou výzvou bola hospodárska obnova vojnou poškodenej Európy. Za necelých dvadsať rokov sa túto úlohu podarilo splniť. Druhou veľkou výzvou bol zápas s hrozbou sovietskeho komunizmu. Tento zápas európskej pravice bol tiež víťazne vybojovaný, i keď bolo potrebné čakať štyridsať rokov.

Bola tu však tretia výzva, a tú kresťanské a konzervatívne sily nikdy neprijali. Ľavicový liberalizmus niekoľko rokov po druhej svetovej vojne otvoril veľký spor o človeka. Je to politický spor, lebo ľavica ho vtiahla do politiky. A je to zásadný spor „antropologický“, ako ho nazýva publicistka Michaela Freiová. Čo je človek? Prečo má byť jeho život i v počiatočnom i v koncovom štádiu nedotknuteľný? Čo je ľudská rodina?

Kresťanské a konzervatívne strany túto rukavicu, vrhanú im ľavicou do tváre od šesťdesiatych rokov, nikdy nezdvihli. Možno cítili, že duch času tak silno vane proti nim, že nie je možné prijať výzvu a súčasne ostať na politickom výslní. Vnútrostranícke štruktúry majú svoje záujmy a nerozmýšľajú v dlhodobom horizonte. Politická strana nie je tým, čím bola tajná cirkev na Slovensku, čiže spoločenstvom ochotným prinášať obeť, trepezlivo pôsobiť desaťročia a pripravovať veľkú zmenu. Ľudia v strane majú i svoje celkom obyčajné ľudské, osobné ciele, ktoré nie sú nelegitímne. Keď v myslení stránkov tieto ciele prevážia, so zásadnou obhajobou kresťanských princípov je koniec. Strana začne premýšľať v kontexte krátkodobom a od vedenia strany sa očakáva, že stranu privedie do vlády. Ak vedenie v krátkodobom horizonte stranu do vlády neprivedie, štruktúry strany ho dotlačia k odchodu.

Ak ide o stranu, ktorá už má s vládnutím skúsenosti, tým horšie. Štruktúry okúsili sladkosť vládnutia a chcú ho okúsiť znova. Ideovo zomknuté vedenie je schopné odolávať tlaku na eróziu hodnôt. Obvyčajne sa však zjavia liberálnejší politici, ktorí začnú hovoriť kódovným jazykom a ponúknu strane víziu úspechu. Rozohrajú hru „Hod kolegu pod autobus“. V médiách sa budú vymedzovať oproti konzervatívnejším kolegom a budú sa tlačiť do pozície tých *osvietených, pokrokových, rozumných*. Budú mať podporu liberálnych médií, čiže skoro všetkých médií, a vnútrostranícku podporu po moci bažiacich štruktúr. Konzervatívni kolegovia budú vyzerajú popri nich ako *radikáli*, i keď sú to ľudia, ktorí aj v politike jednoducho chcú ostať kresťanmi. Proces je tým úspešne odštartovaný.

Výzva však odmietnutím neprestala byť výzvou. Dôsledkom neprijatia výzvy je to, že kresťanským a konzervatívnym silám od pádu komunizmu chýba veľká téma, veľká vízia a veľký zápas. Zápas o obnovu vlastnej moci týmto veľkým zápasom nie je. Európa niekam smeruje, ale kresťanské a konzervatívne sily ju nevedú, skôr kráčaajú za ňou. Preto nie oni menia Európu, ale viac Európa mení ich. Ten, kto mení Európu, je ľavica. Gramsciovský pochod tak zasahuje i kresťanské demokracie.

Pripomína to systém Národného frontu z čias komunizmu. Red' sa komunisti chopili po druhej svetovej vojne vo východoeurópskych krajinách moci, niekedy formálne nezrušili iné parlamentné strany, iba si ich podriadili. Vyčlenili im niekoľko kresiel v parlamente, určili počet členov, ktorých môžu mať a donútili ich vyznávať vedúcu úlohu komunistickej strany. Tieto strany boli súčasťou Národného frontu. Vedeného komunistickou stranou. A povolili im drobné odlišnosti. Z mladosti si spomínam na týždenník Sloboda, ktorý vydávala Strana slobody. V týždenníku vychádzali na pokračovanie dobrodružné romány s kresťanským obsahom. Na iné odlišnosti si nespomínam.

Rozdiel oproti súčasnému európskemu parlamentnému systému spočíva v tom, že dnes formálne žiadny Národný front neexistuje a v tom, že v komunistickom režime konkrétna vedúca komunistická garnitúra sa ani vo sne nemusela obávať, že by ju ohrozili nejakí poli-

tici z národnofrontových straničiek. Dnes môže konkrétna „kresťanskodemokratická“ či „konzervatívna“ garnitúra vo voľbách vyhodiť zo sedla garnitúru socialistickú. Nemôže však prehrať ľavicová ideológia, pretože si ju stále viac osvojuje i pravica. Preto sú iluzórne povolebné komentáre, ktoré hovoria, ako sa kyvadlo opäť raz vychýlilo „doprava“ alebo „doľava“. V skutočnosti ide iba o výmenu garnitúr.

V prvej chvíli sa zdalo, že pád komunizmu v Európe je víťazstvom kresťanskej a konzervatívnej západoeurópskej pravice. A aj ním bolo. Bola to pravica, ktorá hovorila o hrozbe komunizmu a usvedčovala svoju ľavicu z kolaborácie s ním. Víťazstvo však môže byť problém, ktorý môžete i neprežiť. Obmedzením sa na otázky ekonomické, bezpečnostné, a otázky zápasu s komunizmom sa táto pravica stala postupne *spolupútnikom* ľavice v otázkach kultúry. A tie sú kľúčové.

S odstupom sa preto ako hlavný víťaz studenej vojny javí západoeurópsky ľavicový liberalizmus, kultúrny marxizmus, antropologická revolúcia. Ako chcete. Je to víťaz bez mena.

Zástancovia tohto vývoja kresťanskej demokracie majú jeden silný argument. Z hľadiska udržiavania moci táto politika funguje. Talianski kresťanskí demokrati si to síce už povedať nemôžu, ale ich zánik je zatiaľ skôr ojedinelým javom. Kresťanskodemokratická moc sa dokáže obnovovať a ústup od obhajoby kresťanských princípov sa celkom vydarene maskuje ako modernizácia. Problém prežiť v politike majú skôr vzbúrenci proti tomuto trendu. Spomínate si? „Moc opotrebúva tých, ktorí ju nemajú...“

Lenže veci sa javia inak z krátkodobého alebo strednodobého hľadiska a inak z dlhodobého hľadiska. Taliansky príklad môže signalizovať prechod od krátkodobej k dlhodobej perspektíve. Z dlhodobého hľadiska sa dočkáme odpovede na otázku, ktorú americký filozof Will Durant sformuloval dávno v minulom storočí: „Najväčšou otázkou dnešných čias je to, či ľudia môžu žiť bez Boha.“ Ak odpoveďou je Nie (a kresťan vie, že z dlhodobého hľadiska je to tá správna odpoveď), potom súčasťou odpovede bude i veľká kríza. Ak k nej dôjde, historici krízy skonštatujú, že kresťanské demokracie v Európe asistovali na ceste Európy do tejto krízy. A teda že zlyhali.

Do srdca stoviek kresťanskodemokratických politikov nevidíme.

Nevieme, ktorí budú ospravedlnení a ktorí nie. Často sa rozhodovali medzi udržaním moci a udržaním princípov a často sa rozhodli pre udržanie moci. A ide aj o to, či to robili kvôli samej moci. A či nie sú ilustráciou slov C. S. Lewisa:

„Je to obchod s čarodejom: vzdajme sa našich duší, na oplátku dostaneme moc. No len čo sa vzdáme svojich duší, čiže samých seba, moc nám pridelená nebude patriť nám. V skutočnosti budeme otrokmi toho, komu sme odovzdali svoje duše.“

Život a smrť patróna kresťanských politikov Thomasa Mora boli odozvou na Petrove slová: Viac treba poslúchať Boha ako ľudí. Sám Thomas Morus to vyjadril geniálnou vetou, ktorú vyslovil už takmer stojac na popraviske. Pod katovu sekeru ho poslal kráľ, ale jeho lord kancelár Thomas Morus povedal: „Umieram ako dobrý kráľov služobník, na prvom mieste som však služobníkom Božím.“

Thomas Morus vedel umrieť, moderní kresťanskí demokrati po väčšine nevedia ani podať demisiu.

Obnova

„Pane, zošli svojho Ducha a obnov tvárnosť zeme.“
refrén Žalmu

Toto nie je odsúdenie kresťanskej demokracie. Kresťanská demokracia má obrovské zásluhy, ktoré sú výsledkom osobného, často heroického nasadenia a osobných obetí množstva zapálených ľudí, známych i neznámych. Za ich pôsobenie v povojnovej politike Európy im patrí vďaka a uznanie.

Avšak vlastnosťou ľudských inštitúcií je erózia, únava i rozklad. Tieto procesy sa nevyhli ani politickým stranám kresťanov. Naprieč kontinentom, všade vidíme rovnaký vzorec úpadkového konania kresťanských demokratov. Tento proces treba pokojne pomenovať, napriek tomu, alebo práve preto, že ten proces nie je ukončený a v rôznych krajinách Európy je v rôznom štádiu.

A treba začať premýšľať o obnove. Lebo jedna vec je istá. Aj keď možno kresťanských politických strán nebude, nikdy sa kresťania neprestanú angažovať v politike. V tomto zmysle tu kresťanská politika stále bude. Kresťania majú byť „soľou zeme“ v každej oblasti. A politika je jednou z oblastí ľudskej činnosti, a to významnou.

Zápál pre pravdu z mnohých srdc kresťanských politikov celkom nevymizol. Dejiny kresťanských strán v povojnovej Európe nie sú len dejinami oportunitizmu a vzdania sa zásad pre politické kreslá. Sú i príklady strán a politikov, o ktoré sa možno v budúcnosti oprieť. Možno tieto príklady Európou nepohnú. Sú však hodné zaznamenania.

Najskôr však analyzujeme, kam Európa a Amerika dospeli po neustálom tlaku ľavice a po chabom odpore, prípadne kolaborácii pravice.

Ako vyzerá Európa, v ktorej stále ešte prebieha antropologická kultúrna revolúcia? Tá Európa, ktorá vyrástla ako kresťanský kontinent?

POZNÁMKY

- 1 Parliament passes buck to Barroso. New York Times, October 14, 2004. <http://www.nytimes.com/2004/10/13/world/europe/13iht-rome.html>
- 2 Barroso reticent on Buttiglione. Euobserver, 19.10.04. <http://euobserver.com/843/17549>.
- 3 Rocco Buttiglione. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Rocco_Buttiglione.
- 4 EC boss promises reshuffle to save face. Mail Online, 27 October 2004. <http://www.dailymail.co.uk/news/article-323654/EC-boss-promises-reshuffle-save-face.html>.
- 5 Majority view on commissioner Buttiglione eludes EU Parliament. Euronews, 13.10.2004. <http://www.euronews.net/2004/10/13/majority-view-on-commissioner-buttiglione-eludes-eu-parliament/>.
- 6 EU: New European Commission In Doubt Over Buttiglione Scandal. Rádio Free Európe, Rádio Liberty, October 22, 2004. <http://www.rferl.org/content/article/1055471.html>.
- 7 European People 's Party. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/European_Peoples_Party.
- 8 Paul Belien: Belgium 's Press Ignored a King 's Abortion Views. <http://seccessie.nu/?-tekst=toonhtml&artikel=900-4>.
- 9 Tamže.10. King of Belgium leaves throne rather than sign abortion bili. Houston Chronicle, 04/05/1990. <http://www.chron.com/CDA/archives/archive>.

mpl/1990_694596/Mng-of-belgium-leaves-throne-rather-then-sign-abo.html.

- 11 Tamže.
- 12 Paul Belien, cit. článok .
- 13 King of Belgium leaves throne rather than sign abortion bili. Houston Chronicle, 04/05/1990. http://www.chron.com/CDA/archives/archive.mpl/1990_694596/king-of-belgium-leaves-throne-rather-then-sign-abo.html.
- 14 Paul Belien: Meet the President of Európe. The Brussels Journal, 20. 11. 2009. <http://www.brusselsjournal.com/node/4181>.
- 15 Alexandra Colen: The Fall of the Belgian Church. The Brussels Journal., 2010-06-24. <http://www.brusselsjournal.com/node/4471>.
- 16 Luxembourg parliament adopts euthanasia law. Reuters, Feb 20, 2008. <http://www.reuters.com/article/2008/02/20/us-luxembourg-euthanasia-idUSL2011983320080220>
- 17 Marie-Adélaïde, Grand Duchess of Luxembourg. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Marie-Adélaïde,_Grand_Duchess_of_Luxembourg.
- 18 Euthanasia controversy. Grand Duke of Luxembourg Will Lose His Veto. Spiegel Online International., 12/04/2008. <http://www.spiegel.de/international/europe/0,1518,594598,00.html>.
- 19 Tamže.
- 20 Euthanasia row sparks constitutional crisis in Luxembourg. AFP, Dec 2, 2008. http://www.google.com/hostednews/afp/article/ALeqlV15izBUJY4DuiWe2YwNXjX5luLls_cA.
- 21 Luxembourg strips monarch of legislative role. Guardian, 12 December 2008. <http://www.guardian.co.uk/world/2008/dec/12/luxembourg-monarchy>.
- 22 Address of His Holiness Benedict XVI to H.E. Mr. Paul Diihr, new Ambassador of the GrandDuchy of Luxembourg, 18. december 2008. http://www.vatican.va/holy_father/benedikt_xvi/index.htm.
- 25 Spanish King Faces Excommunication if He Assents to Abortion Bili. Precious Life, 08/12/2009. <http://www.preciouslife.com/?va=1&vc=720>.
- 24 EU wants Money back on Hungarian anti-abortion campaign. France24, 10 June 2011. <http://www.france24.com/en/20110610-eu-wants-money-back-hungarian-anti-abortion-campaign>.
- 25 Renewed Social Agenda. European Commision. Employment, Social Affairs and Inclusion. <http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=547&langId=en>.
- 26V EU vice president sees red and attacks France on Roma. BBC News, 14. september 2010. <http://www.bbc.co.uk/news/world-europe-11302013>.
- 27 European Commission: Catholics need not apply. Zenit, Jan 11, 2010. <http://www.zenit.org/article-28015?l=english>.
- 28 Giulio Andreotti. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Giulio_Andreotti.
- 29V Lucchesi 's death (from the Godfather 3). Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=5uK5wYrI3aU>.
- 30 Mario Palmaro: Seveso: Caso gonfiato volutamente per legittimare l 'aborto legale. FattiSentire.org, 29 luglio, 2006. <http://www.fattisentire.org/modules.php?name=News&file=print&sid=2077>.
- 31 Giovanni Cantoni: „Rifondazione democristiana“, rinnovamento dell'egemonia dei „cattolici democratici“ e rinascita del movimento cattolico. Totus Tuus, 12. 1. 2011. <http://www.totustuus.me/modules.php?name=News&file=article&sid=73>.
- 32 Tamže.

- 33 MATTEI De, Roberto: II centro, ehe ci porto' a sinistra. Edizioni Fiducia, 1994. s. 51.
- 34 Tamže.
- 35 Tamže.
- 36 Tamže.
- 37 Tamže.
- 38 Tamže.
- 39 Mario Palmaro: Aborto, 25 anni di vergogna. La Strage degli innocenti. http://difendilavita.altervista.org/aborto_25_anni_vergogna.html.
- 40V Nicolas Sarkozy ä Bercy - Simone! Simone! Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=OFhEaVYmLc>.
- 41 Neal A. Novák: Une société nouvelle: The Decline of the gaullist party and France 's move to the left. Louisiana State University. Thesis, 2005. Nothing to Apologize for on Dutch/Nazi Euthanasia Comments says Italian Minister. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/1dn/2006/mar/06032404>.
- 42 French constitutional referendum, 1969. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/French_constitutional_referendum,_1969.
- 43 French legislative election, 1973. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/French_legislative_election,_1973.
- 44V Simone Veil: la loi d'une femme. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=e-7vXWdHEenI>.
- 45 Assemblée nationale. Débats sur le projet de loi d'interruption volontaire de la grossesse (24 novembre au 19 décembre 1974). <http://www.assemblee-nationale.fr/histoire/interruption/debat.asp>.
- 46 France: Emotional victory. Time, Dec 19, 1974. <http://www.time.com/time/magazine/article/0,9171,908969,00.html>.
- 47 Tamže.
- 48 Hector Rolland. Wikipedia. http://fr.wikipedia.org/wiki/Hector_Rolland.
- 49 Neal A. Novák: cit dielo.
- 50 Projet de loi relatif ä l'interruption volontaire de la grossesse. Assemblée nationale. <http://www.assemblee-nationale.fr/histoire/interruption/1974-projet.pdf>.
- 51 Jacques Chirac. <http://www.jacqueschirac.fr/jacques-chirac/>.
- 52 Neal A. Novák: cit. dielo.
- 53 Union of Orthodox Rabbis. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Union_of_Orthodox_Rabbis.
- 54 Ex-anarchist visits 'enemy' Sarkozy. The Independent, 17 April 2008. <http://www.independent.co.uk/news/world/europe/exanarchist-visits-enemy-sarkozy-810397.html>.
- 55 Sarkozy attacks 'immoral' heritage of 1968. The Telegraph, 30 Apr 2007. <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/1550140/Sarkozy-attacks-immoral-heritage-of-1968.html>.
- 56 Dany at the Elysée: The Apotheosis of May 68. Brussels Journal, 17.4.2008. <http://www.brusselsjournal.com/node/3183>.
- 57 Margaret Thatcher. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Margaret_Thatcher.
- 58 Too many abortions: Lord Steel. Guardian, 24 October 2007. <http://www.guardian.co.uk/uk/2007/oct/24/politics.topstories3>.
- 59 Nadine Dorries. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Nadine_Dorries.
- 60 Cameron: Cut the abortion limit to 21 weeks. Mail Online, 25 February 2008. <http://>

- www.dailyrail.co.uk/news/article-518463/Cameron-Cut-abortion-limit-21-weeks.html.
- 61 Dávid Cameron supports abortion on demand. Catholic Herald, 20th June 2008. <http://archive.catholicherald.co.uk/article/20th-june-2008/5/david-cameron-supports-abortion-on-demand>.
- 62 British Tories will Inštitúte Gay 'Marriage' and Adoption: Gay Frontbencher. Life Site News, Feb 19, 2010. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/2010/feb/10021908>.
- 63 Tories should back gay marriage, says Boris Johnson. The Independent, 4 July 2010. <http://www.independent.co.uk/news/uk/politics/tories-should-back-gay-marriages-says-boris-johnson-2017943.html>.
- 64V Politician jokes about killing Miss California over her 'gay marriage' views. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=NIfS0IeR6hc>.
- 65 Church should accept equal rights for gays, says Dávid Cameron. The Times, February 6, 2010. <http://www.timesonline.co.uk/tol/comment/faith/article7017147.ece>.
- 66 Tamže. 67. Section 28. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Section_28.
- 68 Cameron apologises to gays for section 28: Law to ban promotion of homosexuality in schools was wrong, says Tory leader. Daily Mail, 2nd July 2009. <http://www.dailymail.co.uk/news/article-1196924/Cameron-apologises-gays-Section-28-Maggies-law-ban-promotion-homosexuality.html>.
- 69 Would be Tory MP Philip Lardner is sacked over anti-gay comments. The Times, April 27, 2010. <http://www.timesonline.co.uk/tol/news/politics/article7109552.ece>.
- 70 Tory candidate Philip Lardner suspended over gay comments. The Telegraph, 27 April 2010. <http://www.telegraph.co.uk/news/election-2010/7615125/Tory-candidate-Philip-Lardner-suspended-over-gay-comments.html>.
- 71 Britain to allow gay men to donate blood; policy step forward from US., others, who ban gay donors. Daily News, April 10, 2011. http://articles.nydailynews.com/2011-04-10/news/29425555_1_gay-men-gay-rights-advocates-new-policy.
- 72 Transsexual prisoners win right to wear dresses and padded bras behind the bars. Mail Online, 7th March 2011. <http://www.dailymail.co.uk/news/article-1563490/Ministry-Justice-issues-20-page-guidebook-rights-sex-change-inmates.html>.
- 73 The Conservative Manifesto 2010. Women and Equality. http://www.conservatives.com/Policy/Where_we_stand/Women_and_Equality.aspx.
- 74 Nothing to Apologize for on Dutch/Nazi Euthanasia Comments says Italian Minister. Life Site News, Mar 24, 2006. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/2008/mar/06032404>.
- 75 Christian Democratic Appeal. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Christian_Democratic_Appeal.
- 76 Netherlands: Devout Christian becomes prime minister. Christianity Today, 9. 9. 2002. <http://www.christianitytoday.com/ct/2002/september9/16.50.html>.
- 77 Joop Wijn. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Joop_Wijn.
- 78 FRANCOME, Colin: Abortion Freedom: A Worldwide Movement. London : George Allen & Unwinn (Publishers) Ltd., 1984. s. 136 137.
- 79 Ministry of Justice Raids Abortion Clinic. International Inštitúte of Social History. <http://www.iisg.nl/today/en/18-05.php>.
- 80V Bezetting Bloemhove abortuskliniek in 1976. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=9zGBHh9mgZE>.

- 81 FRANCOME, Colin: cit. dielo.
- 82 Andreas Laun: Kain, wo ist Dein Bruder Abel? Lebesforum 84, 2007. http://www.al-fa-ev.de/flleadmin/user_upload/Lebensforum/2007/IF_0407-10-oesterreich-fristenregelung.pdf.
- 83V Wie Wilhelm Molterer Bischof Laun und die Kirche verunglimpfte. KathTube. <http://www.kathtube.com/player.php?id=6260>.
- 84 Andreas Laun: Wilhelm Molterer, die 'Homo-Ehe' und der Zeitgeist. Kathnet, 24. September 2008. <http://www.kath.net/detail.php?id=20916>.
- 83V Homo-Ehe, eingetragene Partnerschaft - HC Strache, FPO. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=qMd9GTRITus>.
- 86 Eine Kondom '- Madonna und die 'christliche' OVP. Kathnet, 9. November 2010. <http://www.kath.net/detail.php?id=28845>.
- 87 Christen, seid nicht verzagt! Idea.de, das christliche Nachrichtenportal, 19.08.2009. <http://www.idea.de/nachrichten/detailartikel/artikel/christen-seid-nicht-verzagt.html>.
- 88 Applaus fur Schroders Befruchtungs-Offensive. Stern.de, 9. Mai 2011. <http://www.stern.de/politik/deutschland/niedrige-geburtenrate-applaus-fuer-schroeders-befruchtungs-offensive-1683104.html>.
- 89 PID-Entscheidung spaltet die CDU. Zeit Online, 16. 11. 2010. <http://www.zeit.de/politik/deutschland/2010-11/cdu-parteitag-pid-verbot>.
- 90 Freiheit und Sicherheit. Das Grundsatzprogramm. Beschlossen vom 21. Parteitag, Hannover, 3.-4. Dezember 2007, s. 27. <http://www.grundsatzprogramm.cdu.de/doc/071203-beschluss-grundsatzprogramm-6-navigierbar.pdf>.
- 91 Lesben und Schwulen in der Union loben Zypries-Vorstoss. Spiegel Online, 24.7.2009. <http://www.spiegel.de/politik/deutschland/0,1518,638074,00.html>.
- 92 Kristina Kohler beim Christopher-Street-Day in Frankfurt, 23.07.2009. <http://www.kristinaschroeder.de/wiesbaden/vor-ort/2009/kristina-koehler-beim-christop/>.
- 93 Das erste Mal dabei und schon als bester Wagen ausgezeichnet. Christlich Demokratische Union Deutschlands, Kreisverband Stadt Köln, 07.07.2010. <http://www.cdu-koeln.de/news.725.html>.
- 94 Schuster ubernimmt Schirmherrschaft fur Stuttgarter CSD. Meinestadt.de, 13. 4. 2011. <http://aktuell.meinestadt.de/stuttgart/2011/04/15/schuster-uebernimmt-schirmherrschaft-fuer-stuttgarter-csd/>.
- 95V CSD Stuttgart 2011 - Friedliche Mahnkundgebung gegen den Sittenverfall. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=x-OA7jFoZzM>.
- 96 Wir sind Kirche. Kirchen Volksbewegung. <http://www.wir-sind-kirche.de/?id=116>.
- 97 Herzlich willkommen Rita St'issmuth! LSU - Lesben und Schwulen in der Union. <http://www.lsu-online.epenportal.de/inhalte/1012899/presse/6586/herzlich-willkommen-rita-s-Uessmuth/index.html>.
- 98 CDU ruttelt am Zölibat. Sueddeutsche.de, 22. 1. 2011. <http://www.sueddeutsche.de/politik/priesterweihe-fuer-verheiratete-cdu-ruettelt-am-zoelibat-1.1049611>.
- 99 Schäuble warnt Union vor ideologischem Rückfall. Welt Online, 24. 10. 2010. <http://www.welt.de/politik/deutschland/article10500969/Schaeuble-warnt-Union-vor-ideologischem-Rueckfall.html>.
- 100 Kardinál Meisner: CDU soli „C" aus dem Parteinamen streichen. Domradio.de, 5.6.2005. <http://www.domradio.de/news/25105/kardinal-meisner-cdu-soll-c-aus-dem-parteinamen-streichen.html>.

- 101 V čem selhali čestí křesťanští demokráta. Impulz, 2, 2010. <http://www.impulzrevue.sk/article.php?550>.
- 102 Havel vs. Klaus: Rodina není teletník. Aktuálně.cz, 25.3.2006. <http://aktualne.centrum.cz/domaci/spolecnost/clanek.phtml?id=112037/o3Fbiga>.
- 103 Šojdrová: Moralizování a poučování lidí, jak se mají chovat, bych nechala církvi. Res Claritatis, 28. 8. 2010. <http://claritatis.cz/zpravy/z-domova/ojdrov-moralizovn-a-pouovn-lid-jak-se-maj-chovat-bych-nechala-ckrvi/4081>.
- 104 „Náboženské otázky nepatří do politiky“, říká Stanislav Juránek. Parlamentní listy, 5.1.2011. <http://www.kdu.cz/Zpravy/Aktualne/2011/-Nabozenske-otazky-nepatri-do-politiky-,-rika-Stan.aspx>.
- 105 Ad Caeli Reginám. Encyclical od Pope Pius XII. http://www.vatican.va/holy_father/pius_xii/encyclicals/documents/hf_p-xii_enc_11101954_ad-caeli-reginam_en.html.
- 106 Aníbal Cavaco Silva. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Anibal_Cavaco_Silva.
- 107 President defends Jose Saramago funeral no-show. BBC News, 21 June 2010. <http://www.bbc.co.uk/news/10364807>.
- 108 Portugal president OKs abortion law. USA Today, 4. 10. 2007. http://www.usatoday.com/news/world/2007-04-10-portugal-abortlon_N.htm.
- 109 Meeting with social pastoral care organisations in the Church of the Most Holy Trinity (Fatima, 13 May 2010). http://www.vatican.va/holy_father/benedict_xvi/travels/2010/index_portogallo_en.htm.
- 110 Meeting with the Bishops of Portugal in the Conference Hall of the „Casa Nossa Senhora do Carmo“. (Fatima, 13 May 2010). http://www.vatican.va/holy_father/benedictxvi/travels/2010/index_portogallo_en.htm.
- 111 Portugal's President Ratifies Gay Marriage Law. CBS News, 17. 5. 2010. <http://www.cbsnews.com/stories/2010/05/17/world/main6492804.shtml>.
- 112 Same-sex marriage campaign launched in Portugal. Gay&Lesbian Times, 11 Jun 2009. <http://www.gaylesbiantimes.com/?id=14851>.
- 113 Aníbal Cavaco Silva. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Anibal_Cavaco_Silva.

V. KAPITOLA

Euroamerická kultúrna revolúcia

„ V Európe sa vyvinula kultúra, ktorá je najradikálnejším popretím nielen kresťanstva, ale náboženských a mravných tradícií ľudstva vôbec. "

Joseph Ratzinger

Ciele a úspechy revolúcie - prehodnotenie všetkých hodnôt

„My, slobodní duchovia, sme ,prehodnotením všetkých hodnôt', sme stelesneným vyhlásením vojny a víťazstva nad všetkými starými pojmami ,pravdy' a ,nepravdy'."

Friedrich Nietzsche: Antikrist

Koncom roka 2010 priniesli agentúry správu, že rocková hviezda Elton John a jeho registrovaný partner, kanadský filmový producent Dávid Furnish sa stali „hrdými rodičmi"¹. Malý Zachary Jackson Levon John-Furnish sa narodil na Vianoce v Kalifornii náhradnej matke. Oboch registrovaných partnerov to stálo stotisíc libier. Médiá malého Zacharyho v ponáške na malého Ježiška nazvali „Christmas baby". Faktom je, že i narodenie tohto dieťaťa ohlasuje príchod nového veku. Veku, ktorý má poprieť to, čo zvestovalo narodenie Dieťaťa pred dvetisíc rokmi.

Ako uviedol denník Daily Mail, v počítačovej evidencii bol v kolónke „otec" uvedený Elton John a v kolónke „matka" Dávid Furnish. Nie je známe, kto je náhradná matka, ktorá Zacharyho donosila a porodila. Nie je známe, či táto matka bola i darkyňou vajička. Nie je známe, kto je donorom spermii. Je to niekto z dvoch registrovaných

partnerov alebo niekto tretí? Nie je známe, či to bude niekedy známe malému Zacharymu, keď vyrastie a začne premýšľať o svojom pôvode. Koľko „rodičov“ Zachary vlastne bude mať? Troch? Štyroch? Piaticich? Nevieme. Ale „krstnou“ vraj bude Lady Gaga.

Táto správa z konca roka nie je dnes už ničím ojedinelým. Zaujala tým, že išlo o známe celebrity. Už dávno predtým prinášali médiá správy o ešte bizarnejších udalostiach. V novembri 2010 päťdesiatročná Mexičanka donosila a porodila chlapca, ktorý dostal meno Dario. Vajíčko nebolo jej, dodala ho neznáma dárkyňa. Darcom spermií bol Mexičankin tridsaťjedenročný homosexuálny syn. Na budúci rok začne malý Dario rozprávať. Ako bude nazývať ženu, ktorá ho porodila? Mama? Stará mama?

Koncom roka 2010 agentúry priniesli správu, že herečka Nicole Kidmanová a jej partner, spevák country hudby Keith Urban budú mať dieťa. Kidmanovej oplodnené vajíčko však donosí a porodí zaplatená náhradná matka. Nicole si tehotenstvom postavu nepokazí.

A počúvame už aj o tom, že dieťa cestou umelého oplodnenia bude možné vyhrať aj v lotérii.² Stačí si kúpiť žreb. Ak vyhráte, môžu oplodniť vás (ak ste žena), dodajú semeno nejakého darcu alebo náhradnú matku... Co len chcete. A čo poviete na túto drámu? Muž a žena dajú umiestniť oplodnené vajíčko, geneticky ich dieťa, do lona náhradnej matky. Potom sa zistí, že plod má Downov syndróm. Zaplatia náhradnej matke, aby šla na potrat. Ona peniaze zoberie.

Stali sme sa sebeckou kultúrou pokusov na deťoch.

Väčšina detí bude aj naďalej prichádzať na svet tak ako tisíce rokov doteraz a bude poznať meno svojho skutočného otca a skutočnej matky. V tomto sa veľa nezmení. Avšak to, čo sa zmenilo, a možno nenávratne, je morálka.

Pred pol storočím by predstava dvoch homosexuálov, ktorí si kúpia dieťa, aby ho mohli vychovávať, pričom to dieťa svoju skutočnú matku (matky) nebude poznať, vzbudzovala všeobecný odpor. Dnes to tak už nie je. Veľká časť spoločnosti na to hľadí ľahostajne. Nie sú k tomu ľahostajní všetci. Ale už iba málokto si trúfa hlásať pravidlá spred päťdesiatich rokov ako morálny štandard, záväzný i pre dnešné časy.

Čo bolo nemorálne, stalo sa morálnym. Naopak, za nemorálne sa dnes považuje odsudzovanie takéhoto netradičného plodenia, rodenia a výchovy detí. Takéto kritické odsudzovanie je v rozpore s jedným z hlavných prikázaní nového liberálneho morálneho kódexu, ktoré vtipne sformuloval Patrick J. Buchanan³: „Nebudeš odsudzovať!“ Ak to odsudzuješ, tak si nenávistný „bigot“. Pretože nemáš čo odsudzovať iný životný štýl. „Všetky životné štýly sú si rovné,“ hovorí ďalšie prikázanie tohto kódexu⁴.

Zmeny, ktorými prechádza inštitúcia manželstva, prebiehajú rýchlosťou, ktorá vyráža dych. Kedysi bolo samozrejmosťou, že dieťa sa narodilo v manželstve. V USA v roku 1940 sa narodilo iba 3,8 % detí mimo manželstva. V roku 2007 to boli už štyri deti z desiatich.⁵ Správa OECD⁶ z roku 2008 uvádza, že v Európe je sedem krajín, v ktorých sa už väčšina detí rodí ako nemanželské. Sú to Bulharsko, Francúzsko, Slovinsko, Švédsko, Nórsko, Estónsko a Island, ktorý vedie v rebríčku so 65 percentami. Ďalších šesť krajín prekročilo hranicu 40 %. Ďalších deväť už dosiahlo hranicu 30 %. V každej európskej krajine sa od roku 1970 toto číslo niekoľkonásobne zvýšilo. V Španielsku to bolo v roku 1970 jedno percento, dnes je to vyše tridsať. V Poľsku roku 1970 sa v podstate nemanželské deti nerodili vôbec, dnes je ich ročne dvadsať percent.

Ani Slovensko nie je výnimkou. Ešte v osemdesiatych rokoch sa rodilo mimo manželstva zhruba každé dvadsiate dieťa, dnes to bude čoskoro každé tretie. Tento vývoj je rýchly ešte aj na európske pomery. A málokto to označuje za kolaps morálky. Je to „výmena morálky“. V médiách celebrity rozprávajú o svojom spoločnom živote s tým, či oným „partnerom“ alebo „priateľom“ a všetci chápuvo prikyvujú. Pred dvadsiatimi rokmi by to nebolo možné.

Toto je revolúcia.

Inštitút rozvodu pozná Európa už viac ako dve storočia. Až v závere dvadsiateho storočia a začiatkom dvadsiateho prvého začína rozvod pripomínať pandémiu, ktorá kmáše manželstvo v nevídanom rozsahu. Čo hovorí správa OECD⁷? Pomer počtu rozvodov danom roku pripadajúcich na 100 sobášov sa od roku 1970 v krajinách OECD v priemere zniekoľkonásobil. V roku 1970 pripadalo v USA 35

rozvodov na 100 manželstiev, teraz je to 50 rozvodov. V Nemecku to v roku 1970 bolo menej ako dvadsať rozvodov, teraz je to 50 rozvodov.

Na Slovensku v roku 1970 pripadalo iba desať rozvodov na sto manželstiev, teraz je to už takmer 50.

Kto si spomína na časy komunizmu, vie, že počet rozvodov rástol už vtedy značnou rýchlosťou. Ale v komunistických médiách sme sa aspoň stretli s povzdychnutím, že to nie je dobre. A dnes? Rozvody celebrít pravidelne zaplňajú stránky bulváru. Kultúra sa k modelu pevného manželstva dvoch zodpovedných ľudí stavia nepriateľsky. Literárni a filmoví hrdinovia sú vzorom všetkého možného, len nie zodpovedného manžela či manželky. Posťažovať sa dnes na rozvodovú pandémiu - to sa už akosi nepatrí. Rozvod je len iný „lifestyle“. A ako sme už počuli, všetky „lifestyles“ sú si rovné. Nebudeš odsudzovať...

Tisíce rokov bolo manželstvo zväzkom medzi mužom a ženou. Kresťanská Európa rozšírila skoro do celého sveta koncept monogamného manželstva medzi jedným mužom a jednou ženou. Homosexualita sa tisícročia tolerovala niekedy viac, niekedy menej, ale vyhlasovať zväzok medzi dvomi mužmi za manželstvo bolo vždy niečo nepredstaviteľné. Bolo to niečo nepredstaviteľné ešte pred tridsiatimi rokmi. Prvý štát, ktorý legalizoval registrované partnerstvá, bolo Dánsko v roku 1989 (bol to zaujímavý rok, však?). Dnes je registrované partnerstvo osôb rovnakého pohlavia uzákonené vo všetkých štátoch západnej Európy okrem Malty a Talianska a razí si cestu i do východnej Európy. V niektorých krajinách, v Španielsku, Belgicku, Holandsku, Nórsku je to už manželstvo osôb rovnakého pohlavia.

Keby pred päťdesiatimi rokmi začal učiteľ deťom v škole rozprávať o tom, že dvaja chlapi v posteli sú úplne v poriadku, prišiel by o miesto a mal by opletačky so zákonom. Dnes môže prísť o miesto v niektorých krajinách, ak odmietne také niečo rozprávať.

Pred šesťdesiatimi rokmi bol potrat takmer všade ilegálny a morálne odsúdeniahodný. Tento prístup bol nemenný po tisíce rokov. V päťdesiatych rokoch prišla smršť zákonov v komunistických kraji-

nách legalizujúcich potrat, a o dvadsať rokov neskôr táto vlna prešla cez západnú Európu. Počet potratených detí v tomto priestore sa odvtedy ráta už na stovky miliónov. Len v USA ich bolo potratených od verdiktu „Roe vs. Wade“ okolo päťdesiat miliónov.

Pre ľavicových politikov je „právo ženy na potrat“ nedotknuteľnou posvätnou kravou. Dňa 22. januára 2011 najpropotratovejší prezident USA Barack Obama vyhlásil: „Dnes si pripomíname 38. výročie „Roe vs. Wade“, rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré chráni zdravie žien a reprodukčnú slobodu... Som zaviazaný chrániť toto ústavné právo.“⁸ Ľavicový prezident je neoblomný. Pravicoví politici v tejto otázke habkajú. Kto v takom prípade vyhrá? O tom niet pochybností.

Ilustráciou degradácie, do ktorej vedie potratová kultúra, je prípad doktora Kermita Gosnella a jeho spolupracovníkov z potratovej kliniky vo Philadelphii. Prokuratúra obžalovala v predvečer 38. výročia „Roe vs. Wade“ šesťdesiatdeväťročného Gosnella za to, že z kliniky urobil skutočný dom hrôzy⁹. Potraty robil v ôsmom mesiaci tehotenstva žien, ale neunúval sa tým, aby bábätká usmrcoval v lone matky, čím by ostal v medziach zákonnosti. Nechal deti narodiť sa a potom im, živým a dýchajúcim, nožnicami prestrihával chrbtice.

Zdokumentovaných prípadov bolo sedem, ale pravdepodobne ich boli stovky. Gosnellova spolupracovníčka Tina Baldwinová vypovedala o tom, ako Gosnell žartoval, keď sa narodené dieťaťko zviaľalo pri preťatí krku: „Je to, ako keď kurčaťu odseknete hlavu.“¹⁰ Gosnell podľa spolupracovníčky nevedel zabíjať deti v lone matky, preto to robil nelegálne až po ich narodení. Ak by to bol vedel, konal by legálne. Zarábala vyše milióna dolárov ročne.¹¹

Keď bol Barack Obama ešte iba senátorom v senáte štátu Illinois, hlasoval proti zákonu s názvom Born Alive Infant Protection Act.¹² Bol to zákon, ktorý prikazoval lekárovi poskytnúť ošetrovanie dieťaťu, ktoré prežilo pokus o umelý potrat a narodilo sa. Impulzom pre zákon boli prípady detí, ktoré prežili potrat, narodili sa a lekár ich nechal narodené, žijúce a dýchajúce, umrieť. Obamovo hlasovanie ukazuje korene „gosnellovčiny“.

Toto nie je filmový horor. Toto je realita, do ktorej sa euroamerická civilizácia dostala iba za dve generácie.

Pred pol storočím a ešte aj neskôr sa sexuálna abstinencia považovala pre mládež za najlepšie riešenie, za ideál, ktorý je síce v dôsledku ľudskej slabosti len ťažko dosiahnuteľný, ale predsa len hodný nasledovania. Hriešna realita bola zdrojom drsnejšieho ľudového humoru, ale bolo nemysliteľné, aby hlásanie v podstate neobmedzeného sexuálneho hedonizmu bolo vládnucou filozofiou. Dnes Planned Parenthood otvorene hlása, že rodičia majú viesť svoje deti od piatich rokov k tomu, že je „normálne dotýkať sa svojich pohlavných orgánov pre rozkoš“.¹³

Aj pedofília sa pre niektoré liberálne kruhy stáva odporným zločinom len vtedy, keď sa jej dopustí katolícky kňaz. Pred niekoľkými rokmi v Nemecku vzbudila pozornosť naozaj neobvyklá brožúrka s názvom *Telá, láska, hranie na doktora*. Vydal ju Spolkový úrad pre zdravotnú osvetu a obsahovala značne šokujúce rady pre rodičov, ako zaobchádzať so sexualitou svojich malých detí.¹⁴ Nájdeme v nej i posťažovanie, že u niekoľkoročných dievčatiek „vagína a predovšetkým klitoris sa dostáva málo pozornosti cez nežné dotyky (či už zo strany otca alebo matky), čím sa dievčaťu sťažuje vybudovanie hrdosti na svoju pohlavnosť“.

Takže, oteckovia, viete, čo vám podľa osvetárov chýba...

Po protestoch verejnosti ministerka pre rodinu Ursula von der Leyen prikázala brožúru stiahnuť, keďže niektoré pasáže sa naozaj nedali vykladať inak ako návod na zneužívanie detí.

Pedofília je zatiaľ ešte nedobytá pevnosť, ale už obliehaná. Organizácie propagujúce jej spoločenskú akceptáciu nie sú ojedinelé. V Nemecku pôsobí Humanistická únia, ktorá o sebe tvrdí, že chráni ľudské práva. Jej predsedníctvo v roku 2000 zverejnilo vyhlásenie k sexuálnemu trestnému právu, ktoré je de facto podporou pre benevolenciu sexuálneho zneužívania detí. „Humanistická únia sleduje s veľkými obavami vzrastajúcu tendenciu v sexuálnom trestnom práve zabezpečiť ochranu detí nástrojmi kriminalizácie,“ píše sa vo vyhlásení.¹⁵

Zatiaľ čo súdni ľudia boli v 90. rokoch znepokojení nárastom výskytu detskej pornografie, predsedníctvo únie bolo znepokojené, že by si to niekto mohol odniesť dlhším pobytom vo väzení.

Ak by niekto očakával, že ľudia s takýmito názormi sa stanú izolovanými páriami spoločnosti, je na omyle. V poradnom zbore Humanistickej únie je i dnešná spolková ministerka spravodlivosti Sabine Leutheusser-Schnarrenbergerová z liberálnej FDP, poslankyňa Bundestagu a predsedníčka Strany zelených Claudia Rothová a množstvo významných osobností z politického a akademického prostredia. Predsedníčkou Humanistickej únie je Rosemarie Willová. Členkou sa stala v roku 1991. Rosemarie Willová bola od roku 1968 členkou východonemeckej komunistickej strany SED. Ešte ďalej zachádza organizácia Arbeitsgemeinschaft Humane sexualität (AHS), ktorá sa zasadzuje otvorene za beztretnosť vzájomne dobrovoľného sexuálneho konania medzi dospelými a deťmi. „Trestné právo má svoje opodstatnenie, pokiaľ chráni dieťa pred násilným zneužitím. Avšak tam, kde sa trestajú aj dieťaťom želané, a teda dobrovoľné a neškodné sexuálne konania, stáva sa trestné právo bezprávím.“¹⁶ Humanistická únia je personálne prepojená s AHS. Významný sociológ Fritz Sack je členom kuratória AHS i poradného zboru Humanistickej únie. Napriek tomu však členstvo v poradnom zbore Humanistickej únie v podstate nikoho spoločensky nediskvalifikuje.

V USA je najznámejšou organizáciou bojujúcou za legalizáciu sexu s maloletými North American Man-Boy Love Association (NAMBLA). Zástancom práva NAMBLA na verejné vyslovovanie týchto názorov bol i hlavný predstaviteľ „beatnickej generácie“ Allen Ginsberg.¹⁷ V poéme *America* Ginsberg spomína, ako bol v detstve komunistom, že sa za to nehanbí, a ako ho matka brala na schôdzu komunistickej bunky.¹⁸ Ginsberg je ďalším príkladom celebrity, ktorá od anarchokomunizmu prešla k sexuálnej anarchii. V kultovom autobiografickom románe *Na ceste* ďalšieho predstaviteľa bitnickej generácie Jacka Kerouaca je Ginsberg zobrazený v postave menom Carlo Marx.

Tú istú cestu prešiel komunista a homosexuál Harry Hay¹⁹, legenda a zakladateľ amerického hnutia homosexuálov. V osemdesiatych rokoch malo homosexuálne hnutie istý problém s NAMBLA a snažilo sa NAMBLA vylúčiť zo svojich radov. Mnohým sa zdalo, že

sex s deťmi je predsa len trochu priveľa. Nie však Harrymu Hayovi. Ten sa opakovane staval proti vylúčeniu NAMBLA. Komentátor Jeffrey Lord uvádza tento Hayov výrok na fóre Newyorskej univerzity z roku 1983: „...ak sú rodičia a priatelia gayov skutočnými priateľmi gayov, potom by vedeli od svojho homosexuálneho dieťaťa, že vzťah so starším mužom je presne to, čo trinásť, štrnásť, či pätnásť-ročné deti potrebujú viac ako čokoľvek iné na svete.“²⁰

Ani z Haya to neurobilo izolovanú osobu vo verejnom živote. V roku 2006 na obvyklej gayparáde v San Franciscu Harry Hay defiloval pod poradovým číslom 31 a takmer hneď za ním s číslom 34 pochodovala Nancy Pelosiová, kalifornská kongresmanka za Demokratickú stranu, budúca predsedníčka Snemovne reprezentantov - dolnej komory amerického Kongresu.²¹ Z obdivu voči Harrymu Hayovi sa v minulosti vyznal i radikálny podporovateľ homosexuálnej agendy Kevin Jennings²², ktorý sa s nástupom prezidenta Baracka Obamu stal riaditeľom Úradu pre bezpečné školstvo bez drog, čo je odbor na americkom ministerstve školstva.

Harry Hay zomrel v roku 2002 ako 90-ročný. V tom istom roku nakrútil režisér Eric Slade o Hayovi dokumentárny film *Hope Along the Wind: The Life of Harry Hay*. Film získal viacero ocenení na filmových festivaloch, a to nielen na tých, čo sa špecializujú na filmy s homosexuálnou témou. Zobrazenie Haya je pozitívne. Keď si pozriete trailer²³ k filmu, ponúknem vám obraz starého, ušľachtileho muža, hovoriaceho o bratstve ľudí. V roku 2009 sa začala na Broadwayi v New Yorku hrať hra Jona Maransa *The Temperamentals*. Jej hlavnými postavami sú Harry Hay a jeho partner Rudi Gernreich, známy módny návrhár. Recenzie v *New York Times* boli pochvalné.

Je to tak. Sex s dieťaťom je trestný. Ale jeho obhajcov nám už prezentujú ako hrdinov.

V auguste 2011 sa v americkom Baltimore konala konferencia organizovaná organizáciou B4U-ACT, ktorej členmi sú aktivisti a psychiatri z amerických univerzít usilujúci sa o spoločenskú akceptáciu pedofílie. Cieľom bolo preskúmanie možnosti revízie klasifikácie pedofílie ako psychickej poruchy. Navštívili ju však aj kresťania z opačného tábora. Jedným z nich bol Matt Barber, ktorý o atmosfé-

re na konferencii povedal: „Ako bývalý vyšetrovateľ som prichádzal do styku so samovraždami, vraždami a iným násilím. Ale nikdy som nepocítil takú úroveň duchovného útlaku a zla ako v tej miestnosti.“ Rečníci hovorili, že pedofili sú „nespravodlivo stigmatizovaní a démonizovaní“ spoločnosťou a že „deti nie sú neschopné súhlasu so sexom s dospelými“.²⁴

V auguste 2011 konzervatívnejšie médiá v Európe upozornili na fotografie desaťročného dievčaťa vo francúzskom časopise Vogue. Dievča bolo vymalované, s účesom dospelej, výraznými náušnicami, ležiace na pohovke na leopardej koži, naaranžované do sexuálnej zvodnej pózy akejsi „femme fatale“.²⁵ Médiá a súčasná kultúra sú sexualizácii detí a mládeže náchylné. Britský premiér Dávid Cameron požiadať o vypracovanie správy o tomto fenoméne.²⁶ Pre príklady však netreba chodiť do zahraničia. Stačí si spomenúť na súťaž „Superstar“, kde boli tisíce detí vystavené prúdu sexuálnych nárážok moderátorov a členov poroty, vrátane homosexuálnych.

V roku 2005 sa na blogu denníka SME objavilo niekoľko príspevkov, ktoré zľahčovali pedofíliu a boli pokusmi o jej zvýšenú spoločenskú akceptáciu. Autor jedného z príspevkov mal na svojej stránke odkaz na inú stránku, na ktorej boli fotografie znesúce označenie detská pornografia. Reakcia verejnosti bola silná. Pod petíciu proti zľahčovaniu pedofílie sa podpísali tisíce občanov.

Obhajca NAMBLA Alien Ginsberg bol i priekopníkom ďalšej revolučnej zmeny, a to akceptovania vulgárneho jazyka na verejnosti. Jeho básnická zbierka *Vytie* obsahovala toľko explicitných sexuálnych výrazov, že sa stala v roku 1957 predmetom žaloby za porušenie zákona proti obscénosti. Ginsberg a jeho kolega z beatnickej generácie Lawrence Ferlinghetti, ktorý spoluvlastnil vydavateľstvo, v ktorom zbierka vyšla, však proces vyhrali. Ferlinghetti a Ginsberg sa tešili výraznej podpore ACLU, čo neprekvapuje. Sudca Clayton W. Horn rozhodol, že *Vytie* má „spásonosný spoločenský význam“, a preto spadá pod Prvý dodatok americkej ústavy, ktorý garantuje slobodu prejavu.

Tento rozsudok otvoril stavidlá na priehrade vulgárnosti a zmenil svet. Nie však k lepšiemu. Po polstoročí od procesu tento svet re-

zignovane stojí pred záplavou vulgárnosti a premýšľa, ako vopchať džina späť do fľaše. Krása sa zamieňa s oškľivosťou a poézia sa zmenila na vytie. Rodičia s malými deťmi tŕpnu pred televízorom, či stihnú prepnúť včas, keď chcú uchrániť deti pred niečím, čo by podľa nich nemali počuť. Ako seabklam pôsobí pokus o ochranu pred vulgaritou v podobe „vypípania“ neslušných slov. Keď je reč známej slovenskej celebrity v programe Slovensko hľadá Superstar prerušovaná pípaním, všetci mladí ľudia na Slovensku vedia, že celebrita hovorí vulgárne. Raper Rytmus v programe „Superstar“ v roku 2011 vypípaný nebol, lebo vetu „Vám j..e“ povedal v priamom prenose.

Démoni kultúrnej revolúcie spolupracujú. Jednej ľudskej duše sa zmocňujú často viacerí naraz. Ginsberg súčasne bojoval za slobodu vulgárnosti proti tyranii slušnosti aj obhajoval práva pedofilov vysloviť svoje požiadavky.

Pre americkú Planned Parenthood je témou číslo jeden potrat a jeho dostupnosť na požiadanie. Ale pracovníci tejto organizácie sú ochotní pomôcť pasákom detských prostitútok poskytnutím potratu, keď tieto náhodou neželané otehotnejú, i ďalšími radami. V januári 2011 sa podaril dvom aktivistom pro-life organizácie Live Action husársky kúsok. Navštívili potratovú kliniku Planned Parenthood v New Jersey a vydávali sa za pasáka a prostitútku. Svoj rozhovor s manažérkou kliniky Amy Woodruffovou si tajne nafilmovali a zverejnili^{27^}

Na videu sa „pasák“ dôverne pýta manažérky na radu, čo v prípade, keď neplnoletá prostitútko otehotnie, pýta sa, či je možný potrat, pýta sa na antikoncepciu pre ňu. Manažérka rady ochotne poskytuje. Rady dáva s vedomím, že radí zločincovi, ako majú zneužívať deti v sexbiznise, čo je ťažký zločin. Manažérka tiež koná s vedomím, že detské prostitútky, o ktorých je reč, prichádzajú na územie Spojených štátov nelegálne v rámci obchodovania s ľuďmi - ďalšieho ťažkého zločinu. Démon potratu sa spája s démonom zneužívania detí.

Aktivistom Live Action sa podarilo nakrútiť i video z podobnej akcie pod tým istým krytím v troch zariadeniach Planned Parenthood vo Virgínii. Prístup pracovníkov týchto potratových kliník bol všade

taký istý ako v New Jersey. Potrat - to je niečo ako sviatosť. Potrat pre Planned Parenthood posväčuje i spoluprácu so zločinom.

Takéto video vám však nepochybne nájdete na CNN, nájdete ho iba na internetových pro-life stránkach.

Tretina ročného rozpočtu Planned Parenthood, vyše 300 miliónov dolárov, pochádza z vládnych zdrojov, teda z peňazí daňových poplatníkov. Vláda USA označuje boj proti obchodovaniu s ľuďmi za jednu zo svojich priorít. Zvykne hodnotiť a poučovať iné štáty na svete, ako si majú počínať v boji s týmto druhom zločinu. V čase, keď som bol ministrom vnútra, občas ma novinári žiadali, aby som sa vyjadril k názoru americkej vlády na úspešnosť Slovenska v tejto oblasti.

Na prípade úspešného holandského politika uvidíme, ako démon pedofílie nahradil démon, ktorého sme ešte nespomenuli. Démon, ktorý ešte nenarástol do plnej sily. Eutanázia.

V roku 1946 bol mladý tridsaťpäťročný úspešný právnik Edward Brongersma²⁸ prvýkrát zvolený do holandského Senátu za socialistickú stranu. V roku 1950 však bola jeho politická kariéra prerušená. Brongersma bol odsúdený na jedenásť mesiacov väzenia za sex so sedemnásťročným chlapcom. Podľa vtedajšieho trestného zákonníka bol homosexuálny styk legálny až po dosiahnutí veku 21 rokov.

Brongersma sa do politiky vrátil a zasvätil svoju dráhu boju za uvoľňovanie sexuálnej morálky, a to i v oblasti sexu medzi dospelými a mladistvými. V Senáte bol opäť od roku 1963 a až do odchodu z politiky v roku 1977 bol predsedom senátneho Výboru pre spravodlivosť.

Brongersma triumfoval v roku 1971, keď sa mu podarilo prispieť k zrušeniu paragrafu, na základe ktorého bol v roku 1950 odsúdený. Veková hranica trestnosti homosexuálneho styku bola znížená na 16 rokov. Brongersma sa ďalej snažil o jej zníženie²⁹.

V roku 1998 sa 87-ročný Brongersma rozhodol pre dobrovoľnú eutanáziu. Pri samovražde mu asistoval lekár Flip Sutorius, ktorý bol za túto asistenciu trestne stíhaný, ale nebol nikdy odsúdený. Pozostalosť po Brongersmovi vzbudila rozruch, lebo obsahovala mnoho materiálu, ohodnoteného ako detská pornografia.³⁰ Po Bronger-

smovej smrti sa opäť rozohorela v Holandsku diskusia o eutanázii.

Eutanázia je posledným démonom revolúcie, ktorý sa ešte len nedávno vylial z dračieho vajca. Svätý Thomas Morus vo svojom satirickom diele *Utópia* popísal eutanáziu ako normálnu súčasť komunistického spoločenstva ostrova Utópia, rovnako ako rozvod, manželstvo kňazov, svätenie žien a multikulturalistické spolunažívanie viacerých náboženstiev. Tým predvídal oblúk, ktorý o poltisícročia opíše európska ľavica od ekonomického komunizmu, založeného na zrušení súkromného vlastníctva, ku kultúrnej revolúcii, ktorú opisujeme. V podstate sa netrafil iba v tom, že spoločnosť v jeho *Utópii* odsudzovala sexuálnu promiskuitu.

Morová kniha, ktorou predpovedá spoločnosť eutanázie, začína korešpondenciou Thomasa Mora so skutočnými osobami, s Petrom Gilesom, úradníkom z Antverp, a humanistom Jeroenom van Busleydenom z južného Holandska. Zhodou okolností sa mala kultúra eutanázie najviac rozvíjať začiatkom 21. storočia práve v Holandsku a v Belgicku, v ktorom ležia Antverpy. Je to od rozvinutého stredoveku najbohatšia oblasť Európy.

Dvetisícpäťsto rokov stará Hippokratova prísaha hovorí: „Ani prosbami sa nedám prinútiť na podanie smrtiaceho prípravku, ani sám na to nikdy nedám podnet. Nijakej žene nedám prostriedok na vyhnutie plodu.“ Týmto autor prísahy jasne oddelil povolanie lekára od povolania zabíjača. Lekár vždy lieči, nezabíja ani nenarodené deti, ani chorých, ani nevládných.

Platilo to medzi lekármi dvetisícpäťsto rokov, ale už to neplatí. Kto to prelomil? Komu patrí v modernej dobe tento primát? Vieme, že v prípade druhej citovanej vety, pokiaľ ide o potraty, to bol Lenin. Kto prelomil princíp prvej vety, princíp zákazu eutanázie?

Jeden z kandidátov je politik, ktorý vošiel do dejín práve tým, že zďaleka nie každý život považoval za hodný žitia. Bol to Adolf Hitler. Ríšsky kancelár v roku 1939 napísal riaditeľovi svojej kancelárie Philippovi Bouhlerovi a svojmu osobnému lekárovi Karlovi Brandtovi toto niekoľkoriadkové poverenie:

„Reichsleiter Bouhler a Dr. med. Brandt sú poverení zodpovednosťou za zvýšenie právomoci menovite určených lekárov, aby pod-

*Pa ľudského poznania nevyliciteľne chorým bola po čo najstarostlivejšom zvážení umožnená milosrdná smrť.*⁴³¹

Na základe tohto poverenia rozbehli nacisti program s krycím názvom T4, počas ktorého bolo v Európe zabitých najmenej dvestotisíc ľudí, vrátane detí, trpiacich rôznymi druhmi duševného a fyzického postihnutia. Zabíjali ich smrťiacimi injekciami, plynom v plynových komorách, strieľali. Hitlerovo písomné poverenie bolo po druhej svetovej vojne zaradené do materiálov Norimberského procesu, v ktorom boli súdení nacistickí zločinci. Súd v Norimbergu odsúdil na trest smrti i Karia Brandta, popravili ho v roku 1948. Philipp Bouhler spáchal samovraždu v americkom zajatí v roku 1945.

Bol to Karí Brandt, ktorý presvedčil ministra Josepha Goebbelsa, že úspech programu eutanázie závisí od úspešnej propagandy, ktorou treba Nemcov kŕmiť, aby sa proti programu nestavali. Goebbels sa dal presvedčiť, a tak bol v roku 1941 nakrútený film *Žalujem* (Ich klage an)^{32v}. Je to príbeh profesora Heyta, ktorého krásna, veselá, mladá žena Hanna ochorie na sklerózu multiplex. Keďže mladá žena trpí stále viac, poprosí manžela, aby skrátil jej utrpenie. Ten jej podá nadmernú dávku liekov, a tak ju usmrť. Súd ho súdi a v závere filmu je to súdený manžel, ktorý obviňuje a žaluje svojich sudcov a celú spoločnosť za ich krutosť.

Spojenci po obsadení Nemecka film zaradili na zoznam zakázaných filmov. Film je ako nacistická propaganda do dnešných čias na zozname tzv. „filmov s výhradou“ (Vorbehaltsfilme)³³. Práva na ne vlastní Nadácia Friedricha Wilhelma Murnaua a nepremietajú ich verejne, iba na uzavretých podujatiach a s príslušným vysvetľujúcim komentárom.

Každému, kto uvidí tento film dnes, v 21. storočí, musí udrieť do očí nepríjemná skutočnosť. Posolstvo a argumentácia filmu, ktorý spojenci zakázali a ktorého iniciátora dal norimberský tribunál obesiť, sa vôbec nelíšia od argumentácie súčasných obhajcov eutanázie. Film predsa neobsahuje, ani neobhajuje žiadne brutálne zabíjanie. Tvári sa, že je príbehom lásky a milosrdenstva, ktorému nechce zaostalá spoločnosť porozumieť.

Dnes by analógiou k povojnovému zákazu filmu *Žalujem* bol napríklad zákaz filmu *Million Dollar Baby*^{34v}. Film nakrútil pre spoločnosť Warner Bros. Clint Eastwood v roku 2004. Eastwood si v ňom aj zahral jednu z hlavných úloh - trénera boxu Frankieho Dunna. Dunn trénuje boxerku Maggie Fitzgeraldovú. Maggie sa stretne v Las Vegas v ringu so súperkou Billie v zápase o milión dolárov. Billie je zákerná a po jej neférovom zásahu Maggie ochrnie. Ochruťá Maggie opustená rodinou chce zomrieť. Dunn jej vyhovie a dá jej smrtiacu dávku adrenalínu.

Samozrejme, že v roku 2004 nikomu ani nezišlo na um, aby žiadal zákaz *Million Dollar Baby*. Naopak, film získal Oscara v kategórii Najlepší film. Lenže to nič nemení na skutočnosti, že jediný rozdiel medzi oboma filmami spočíva v tom, že prvý urobili nacisti a druhý vznikol v Hollywoode. Mimochodom, *Žalujem* bol v nacistickej ére tiež ocenený. Bol zaradený na štátny zoznam „štátnopolitický a umelecky obzvlášť hodnotných filmov“³⁵.

Kresťanská webová stránka Decent Films publikuje recenzie filmov z kresťanského hľadiska. Ku každého filmu odporúča, pre akú vekovú skupinu je film vhodný. V prípade *Million Dollar Baby* dáva recenzent Steven Greydanus odporúčanie veľmi lakonické. Film podľa neho nie je vhodný pre nikoho.

Oba filmy spája i konflikt s katolíckou cirkvou. Frankie Dunn sa ešte pred eutanáziou Maggie radí s katolíckym kňazom Horvakom, ktorý mu tlmočí odmietavý vzťah cirkvi k eutanázii, ktorá je smrteľným hriechom. Dunn však katolíckemu stanovisku odmieta a eutanáziu vykoná.

Goebbels sa až na takú priamu ideologickú konfrontáciu neodvážil. V čase uvedenia filmu už dochádzalo kvôli programu T4 ku konfrontácii medzi nacistickým režimom a katolíckou cirkvou aj mnohými protestantmi. V roku 1940 napísal protestný list ministrovi vnútra Frickovi evanjelický biskup Theophil Wurm. Protestný list vláde napísal mníchovský kardinál Michael von Faulhaber. V lete 1941 sa čítal v katolíckych kostoloch pastiersky list biskupov. Skutočnou bombou bola verejná kázeň katolíckeho biskupa z Múnsteru Clemensa Augusta von Galena proti programu T4, ktorá sa šírila

po celom Nemecku, a ktorej text opakovane vysielala BBC z Londýna, aby sa o nej dozvedeli nemeckí katolícki vojaci.

V lete 1941 napadol Hitler Sovietsky zväz. Nacisti si nemohli dovoliť bojovať na vonkajšom vojenskom fronte a zároveň na domacom ideovom fronte, a preto napokon film *Žalujem* zostrihali tak, aby sa jeho poslanstvo v prospech eutanázie oslabilo³⁶. Hitler si nemohol dovoliť v roku 1941 ignorovať odmietavé stanovisko kresťanských cirkví k eutanázii. V Hollywoode v roku 2004 nikomu ani len nenapadlo, že by si mal z názoru kresťanov robiť ťažkú hlavu.

Povojnovému zákazu nacistického filmu by dnes zodpovedal okrem zákazu *Million Dollar Baby* aj zákaz akéhokoľvek propagovania eutanázie v politickom živote, v médiách a v umení. Realita je však taká, že legitimita diskusie o eutanázii sa stala nespochybniteľnou a eutanázia je vo viacerých krajinách sveta legálnou praxou.

Film *Žalujem* na zozname „filmov s výhradou“ a povinnosť primeraného úvodného komentára pred jeho uzavretým premietačným vyvoláva otázky. Možno kedysi po vojne by obsahom takého komentára mohlo byť upozornenie, že eutanázia je napriek jej suggestívnej propagácii vo filme neprijateľná a neľudská. Dnes na prahu 21. storočia sú ľudia pod vplyvom šíriacej sa kultúry smrti stále viac náchylní eutanáziu schvaľovať. Nebude časom obsahom povinného komentára ku Goebbelsovmu filmu upozornenie, že v otázke eutanázie síce boli nacistickí inšpirátori filmu v podstate na správnej ceste, ale že vo všetkom ostatnom bol nacistický režim nesprávny?

Lenže akciu T4 nemožno oddeliť od ostatných nacistických zverstiev. Norimberský tribunál poslal na smrť obesením i Viktora Bracka, oberfűhrera SS, hlavného organizátora programu T4. Bol to práve Brack, ktorý poveril svojho spolupracovníka Hermanna Schweiningera, aby napísal námet na film *Žalujem*. Po ukončení aktivity v programe T4 využíval Brack svoje skúsenosti z eutanázie pri vyhladzovaní Židov v koncentračných táboroch. Práve táto osoba je dôkazom toho, že hrůzy koncentračných táborov a holokaustu nemožno vysvetľovať bez súvislosti s politikou eutanázie, ktorá im predchádzala. O tom hovorí kniha historika Henryho Friedlandera *Původ*

nacistickej genocídy: Od eutanázie ku konečnému riešeniu. V závere knihy na strane 302 čítanie:

„*V povojnovom svete sa stal symbolom genocídy 20. storočia Osvienčim. Avšak Osvienčim bol iba posledným, najzdokonalenejším nacistickým vraždiacim centrom. Celý ten vražedný podnik sa začal v januári 1940 vraždou najbezbrannejších ľudských bytostí, postihnutých pacientov v liečebných ústavoch, rozšíril sa v roku 1941 zahrnutím Židov a Rómov, a do roku 1945 stál najmenej šesť miliónov životov mužov, žien a detí.*“⁸⁷

Vráťme sa ešte k poverovaciemu listu kancelára Hitlera. Fascinujúci je jeho jazyk. Keď prichádza chvíľa, že má prikázať zabíjanie nevinných, vodca zrazu siaha k eufemizmu. Vyhyba sa jasným formuláciám toho, kto má čo urobiť. Používa trpný rod. Chce vyzerať i so svojím zámerom humánne. Používa pojem usmrtenie z milosrdenstva (Gnadentod). V tej chvíli neargumentuje čistotou a zdravím rasy a národa, ani nehovorí o finančných nákladoch štátu na opatrovanie postihnutých ľudí v ústavoch. Jeho NSDAP zvykla na propagačných letákoch upozorňovať, že opatrovanie jedného postihnutého stojí štát ročne 60 tisíc mariek, ale Hitler hovorí o tom, že chce budúcim obetiam eutanázie dobre. Chce pre nich milosrdenstvo.

Nedá sa opäť nespomenúť si, že dnes je tiež hlavným, ba jediným argumentom obhajcov eutanázie dobro obetí tejto eutanázie. Milosrdenstvo, zbavenie utrpenia, zabezpečenie ich dôstojnosti.

Všimnime si, ako Hitler nezabudol použiť výraz „po čo najstarostlivejšom zvážení (bei kritischster Beurteilung)“. Hitler tým dáva jasne najavo, že síce treba konať, ale nie hocijako. Treba konať *zodpovedne*. Dáva najavo, že tento príkaz treba vyplniť, ale neslobodno ho *zneužívať*. Opäť si nemožno nespomenúť na všetky formulácie v moderných zákonoch o eutanázii, ktoré majú vyzerať ako spoľahlivé *poistky* proti možnému *zneužitíu* eutanázie. Formulácie, ktoré majú všetkých presvedčiť, že *nemôže dôjsť k ničomu zlému*, že eutanázia sa bude robiť iba *správnym* spôsobom, v prípadoch, ktoré sú *skutočne odôvodnené*.

Veľmi symbolický je aj dátum Hitlerovho listu. Je známe, že Hitler ho napísal v októbri 1939, ale antidatoval ho a je na ňom dátum

1. september 1939 - deň začiatku druhej svetovej vojny. Pripomína nám to skutočnosť, že máj 1945 nebol úplným ukončením tragédie, ktorá sa začala 1. septembra 1939. Časť tej tragédie, s prerušením na pár desaťročí, dnes pokračuje legalizáciou eutanázie v niektorých krajinách Európy.

Začalo sa to v Holandsku. V roku 1991 bola zverejnená tzv. Remmelinkova správa, ktorú vypracovala vládna komisia vedená bývalým generálnym prokurátorom Janom Remmelinkom. Správa hodnotí reálnu situáciu v oblasti eutanázie v Holandsku. Po právnej stránke bola eutanázia nelegálnym činom, vraždou. Informácie do správy získavali rozhovormi so stovkami lekárov. Podľa správy malo v roku 1990 dôjsť asi k 2300 prípadom, keď lekár usmrtil pacienta na jeho požiadanie, čo tvorilo 1,8 % všetkých úmrtí v tom roku. V ďalších štyristo prípadoch lekári poskytli pacientom súčinnosť pri dobrovoľnom odchode zo sveta. Šlo teda o asistovanú samovraždu. Napokon v ďalších 1 040 prípadoch mali lekári usmrtiť pacienta bez jeho súhlasu a vedomia. Táto prax nebola ničím prekvapujúcim, lebo už v roku 1984 Kráľovská holandská lekárska spoločnosť sformulovala zásady beztretnosti pre lekárov, ktorí pomôžu pacientom na druhý svet. Po zverejnení Remmelinkovej správy sa postupne udomácnil stav faktickej beztretnosti takýchto lekárov a postupne im bola zaručená i beztretnosť zmenou príslušných zákonov. Prvé legislatívne zmeny sa prijali už v roku 1993.

V roku 1994 rozvrátil hladinu prípad doktora Boudewijna Chabota³⁸, ktorý usmrtil na požiadanie ženu, ktorá nebola nijako nevyliciteľne chorá, iba trpela veľkým smútkom. Žene zomreli obaja synovia a ona túžila byť pochovaná medzi nimi. Sám Chabot tvrdil, že nebola ani hysterická, ani patetická a opisoval ju ako osobu „stojacu nohami pevne na zemi“. Chabot jej podal smrtiacu dávku liekov. Najvyšší súd, na ktorom Chabotov prípad skončil, rozhodol šalamúnsky. Uznal Chabota za vinného s tým, že nebude potrestaný. Chabot ostal naďalej lekárom.

Tak si holandská verejnosť zvykla, že nielen nevyliciteľne chorým ľuďom, ale v podstate hocikomu možno pomôcť a možno aj treba pomôcť na onen svet, ak sa mu tam chce ísť.

Samostatný zákon o eutanázii schválený socialisticko-liberálnou vládou v roku 2001 sa stal účinný od 1. apríla 2002. Oficiálny názov zákona je „Zákon o ukončení života na požiadanie a o asistovanej samovražde.“ Výraz ukončenie života je eufemisticky, slovo samovražda je, naopak, brutálne pochtivé. Zrejme na asistovanú samovraždu nebolo ľahké eufemizmus vymyslieť.

Legálna eutanázia sa vykoná na žiadosť pacienta, ktorá musí byť trvalá. Podmienkou je neznesiteľné utrpenie pacienta, ktoré je bez vyhliadky na zlepšenie, a plná vedomosť pacienta o svojom stave, vyhlídkach a možnostiach. Splnenie týchto podmienok musí potvrdiť ešte ďalší lekár. Zabitie sa spravidla vykonáva tak, že pacientovi sa vpichne dávka sodium pentothal, po ktorej upadne do kómy a následne sa aplikuje pancuronium, ktoré paralyzuje svalstvo a pacient prestane dýchať. V mnohých štátoch USA sa používa pancuronium v smrtiacich injekciách, ktorými sa popravujú odsúdenci na smrť.

Jednou z podmienok eutanázie je vek pacienta - aspoň dvanásť rokov. Znamená to, že na malých deťoch sa v Holandsku eutanázia za žiadnych okolností nevykoná?

Ale áno, niekedy sa vykoná i tak. V roku 2004 bol lekármi z Univerzitného zdravotného strediska v Groningene na čele s Eduardom Verhagenom spísaný tzv. Groningenský protokol³⁹. Obsahuje podmienky, za ktorých možno „aktívne ukončiť život dieťaťa“ bez hrozby trestného stíhania.

Na základe dohody s prokuratúrou v Groningene lekári, ktorí usmrcujú malé deti po súhlase ich rodičov, nie sú trestne stíhaní. Protokol medzi podmienkami, ktoré musia byť splnené, uvádza „neznesiteľné utrpenie“ a „zníženú kvalitu života“. Na základe Groningenského protokolu boli usmrtené desiatky detí.

Formulácia „znížená kvalita života“ ako dôvod na eutanáziu sa filozoficky nelíši od nacistickej formulácie „života nehodného žitia“.

Groningenský protokol by určite potešil tvorcov filmu *Žalujem*. Títo zaradili do filmu i scény, ktoré sa týkajú eutanázie detí. Priateľ filmového hrdinu, profesora Heyta, doktor Lang spočiatku eutanáziu odmieta. V súlade s propagandistickými zámermi tvorcov filmu však prejde prerodom. Najprv zachráni dieťa istej žene, ktorá mu

však potom srdcervúco opisuje budúci život dieťaťa-mrzáčka, ktorý bude plný utrpenia, a vyčíta mu záchranu života dieťaťa. Na konci filmu sa v súdnej sieni doktor Lang pridáva na stranu profesora Heyta a hovorí mu: „Ty nie si žiadny vrah!“

Zabíjanie pacientov ústavov za Hitlera bolo oveľa brutálnejšie ako eutanázia v Holandsku. Na druhej strane Hitler nedokázal prijať zákon o eutanázii v Reichstagu, hoci návrhy takého zákona boli vypracované.⁴⁰ Vzbudilo by to príliš veľký rozruch. Celá akcia T4 prebiehala iba na základe jeho osobného zmocnenia a so snahou o utajenie. V súčasnom Holandsku bol zákon o eutanázii prijatý bez väčších problémov.

Norimberské tribunály sa s nacistami nehrali. Dnes by to tribunál mal oveľa ťažšie. Dnes sa u obhajcov potratov bežne stretávame s názorom, že dieťa treba radšej potrať, ako by sa malo narodiť nechcené. Následkom jeho „nechcenosti“ totiž bude pravdepodobne jeho nešťastie v živote, pred ktorým ho treba uchrániť. Pritom ide len o možné, nie isté nešťastie. Podľa tejto logiky fyzicky a duševne postihnuté obeť akcie T4 vlastne boli pred nešťastím, ktoré bolo už nielen pravdepodobné, ale isté, uchraňované dodatočne po narodení...

Slová Jána Pavla II. o kultúre smrti neboli iba básnickým zvratom. Bolo to nahliadnutie do reality. V roku 2006 to kresťanský taliansky politik Carlo Giovanardi pripomenul naplno.

Holandský zákon o eutanázii má už desať rokov. Zákon o eutanázii pribudol i v Belgicku a v Luxembursku. Na americkom kontinente ho má od 90. rokov štát Oregon v USA. Skúsenosti z legalizácie eutanázie, najmä z Holandska, hovoria nasledovné:

Počet prípadov legálnej evidovanej eutanázie medziročne významne narastá⁴¹. V roku 2006 holandské štatistiky uvádzali 1923 prípadov, v roku 2007 už 2120 prípadov, v roku 2008 2331 prípadov. V roku 2009 to bol ďalší medziročný nárast o 13 percent na 2636 prípadov.

Žiadosti a súhlas s eutanáziou nie sú zďaleka vyjadrením vôle vyrovnaných a duševne zdravých pacientov, ktorí sa chcú oslobodiť z pút fyzickej choroby. Často sú tieto žiadosti výrazom depresie. Pod-

Pa správy⁴² holandských výskumníkov univerzity v Leidene z roku 2006 viac ako polovica pacientov usmrtených v rámci legálnej eutanázie v Holandsku trpela depresiami. Podľa správy je pravdepodobnosť žiadosti o eutanáziu u pacienta s príznakmi depresie štyrikrát vyššia ako u pacienta bez depresie.

Eutanázia sa tak posúva do polohy riešenia problému depresie. Zákon o legálnej eutanázii a legálnej asistovanej samovražde neznamená koniec eutanázie nelegálnej. Povedľa štatistík existuje temný svet, v ktorom sú ľudia zabíjaní nekontrolovane (ako keby i *kontrolované* zabíjanie nebolo dosť hrozné). Anonymné prieskumy medzi lekármi v Belgicku hovoria o množstve prípadov eutanázie nelegálnej, ktorá je vykonaná proti vôli pacienta alebo bez jeho vedomia. Podľa Alexa Schadenberga, popredného aktivistu v zápase proti eutanázii, tieto štúdie⁴³ uvádzajú, že na každý prípad legálnej, a teda hlásenej eutanázie pripadá jeden prípad eutanázie nelegálnej, ktorá sa do štatistík nedostane. V dvoch pätinách prípadov eutanázie nelegálnej je táto dielom iba zdravotnej sestry, nie lekára.

Dôvody na eutanáziu sa stále rozširujú a získavajú si podporu prinajmenšom v časti verejnosti. Odporca eutanázie lekár Herbert Hendin povedal o Holandsku tieto slová: „Za dve desaťročia prešlo Holandsko od asistovanej samovraždy k eutanázii, od eutanázie pre smrteľne chorých k eutanázii pre chronicky chorých, od eutanázie z dôvodu fyzickej choroby k eutanázii z dôvodu duševných ťažkostí a od eutanázie dobrovoľnej k eutanázii nedobrovoľnej.“ Proces, ktorý Hendin popísal, však nie je ukončený. Roku 2010 vznikla v Holandsku iniciatíva „Out of free will“⁴⁴, ktorá presadzuje nové „ľudské právo“ pre každého človeka nad sedemdesiat rokov na ukončenie svojho života rukou profesionála. Dôvodom na požiadanie o vlastnú smrť má byť obyčajná únava životom. Aktivisti iniciatívy zozbierali v petícii na podporu tohto „práva“ za mesiac 112 500 podpisov.

Možno cynicky poznamenať, že návrh v takomto tvare v dnešnej Európe určite nemôže prejsť. Pochopiteľne, nie kvôli posvätnosti ľudského života, ale kvôli posvätnosti princípu antidiskriminácie. Ľudí mladších ako sedemdesiat rokov predsa neslobodno diskriminovať.

Žijeme v dobe, keď deti hovoria o tom, že pomohli na druhý svet vlastným rodičom vyhladovaním a dehydrovaním. Ako bývalá novinárka New York Times Jane Grossová vo svojej novej knihe.⁴⁵

Žijeme v dobe, keď v nemocniciach umierajú ľudia, lebo im nikto nedá piť. Britskí lekári, ktorí sa s tým nechcú zmieriť, sú nútení predpisovať pitnú vodu ako liek, aby pripomenuli zdravotnému personálu pitný režim pacientov.⁴⁶

V dobe, keď vám lekár oznámi, že vaša liečba je drahá a že dozrel čas na iné riešenie. Tak ako to povedal lekár paralyzovanému Írovi Šimonovi Fitzmauriceovi.⁴⁷

V dobe, keď zdravotne postihnutí ľudia pociťujú obavu z uzákonenia eutanázie, lebo to bude znamenať tlak na ich skorší odchod zo života. Vo Veľkej Británii to pociťuje 70 percent postihnutých.⁴⁸

V dobe, keď štátna rada pre reklamu zakáže bilbord proti potratom, ale povolí reklamu na asistovanú samovraždu, ako sa to stalo v Austrálii.⁴⁹

Aj na Slovensku čelíme problému eutanázie. Keď na jar 2011 bratislavský ošetrovateľ injekciou „z milosrdenstva“ zabil starú pacientku, internetové diskusné príspevky pod touto informáciou z veľkej časti boli na strane páchatela.

Mohli by mať v dnešných podmienkach všetky Norimberské procesy (bolo ich viac) rovnaký priebeh, aký mali po druhej svetovej vojne? Jeden z procesov, ktoré nasledovali po hlavnom procese, bol „Proces s lekármi“. Boli v ňom odsúdení uskutočňovatelia Programu T4. Dnes by to prokurátor s obžalobou nemal také ľahké. Zabitie duševne ťažko chorých má byť trestané smrťou? Nie je také zabitie podľa dnešnej morálky, naopak, prejav milosrdenstva? Nie je to ukončenie života, ktorý nemá žiadanú kvalitu? Nežijeme dnes vo veku eutanázie práve preto, lebo sme prijali filozofiu hovoriacu, že život nižšej kvality nie je hodný žitia?

Nie je Margarét Sangerová, ktorá hlásala, že zabitie dieťaťa je niekedy aktom milosrdenstva, hrdinkou dnešnej doby? Nehovorí sa dnes bežne, že nenarodené dieťa treba preventívne zabiť, aby sa náhodou nenarodilo nechcené? Nie je už samotné *podozrenie*, že by sa dieťa *mohlo* narodiť nie celkom zdravé dôvodom na potrat? Tak

ako to bolo v roku 1977 v Sevese? Nie je v zákonoch mnohých štátov stanovené, že v prípade poškodenia plodu je potrat zákonný aj v neskorších štádiách tehotenstva, kedy by bol už potrat zdravého dieťaťa nelegálny? Nepoužíva sa preimplantačná diagnostika, aby sa spomedzi embryí splodených umelým oplodnením vytriedili a zničili tie s genetickou chybou? V roku 2011 priznal súd vo floridskom Palm Beach odškodné štyri a pol milióna dolárov manželskému páru za to, že lekári počas manželkinho tehotenstva nezistili, že ich dieťa sa narodí s fyzickým poškodením. Odškodné je za to, že ho *ne-stihli potrať*.

Dnes by Norimberský proces vyzeral inak. Obhajca súdených lekárov by sa mal o čo oprieť. Moderný liberalizmus totiž Hitlerových lekárov do značnej miery rehabilitoval.

V Norimberskom procese vystupoval ako znalec americký psychiater doktor Leo Alexander. O zločinoch nacistov povedal: „Akékoľvek rozmery tieto zločiny napokon dosiahli, všetkým ich vyšetrovateľom sa ukázalo zrejším, že tieto zločiny začali drobnými začiatkami. Tie začiatky boli v úplne drobnom posune, v dôraze na základný prístup, základný v hnutí eutanázie, a síce že existuje niečo také, ako život nehodný žitia.“

Lenže práve táto myšlienka je základom modernej kultúry smrti, ktorá sa rozprestrela nad svetom Západu niekoľko desaťročí po Norimberskom procese. Raz je to život starca na lôžku, raz život v lone matky, raz život chorého dieťaťa, raz život zmrazeného embrya.

Takto vyzerá revolúcia. Jej ciele sú grandiózne, dobyté územie je obrovské. Vieme, že žijeme uprostred nej. Nevieme ešte, v akom štádiu sa revolúcia nachádza. Sme na jej začiatku, v strede, na konci?

Človek podľa revolúcie

„ Svod sebezbožnení človeka je v teológii a filozofii prvotní a odveký, většina myslitelí mu nakonec podlehne. Nejhorší jsou ti, co zvolili sebezbožnení, nadčlověčenství při plném vědomí, že Bůh zvolil právě opačnou cestu inkarnace v lidství, jež tím slávne, potvrdil právě v jeho odlišnosti od božství.“

Rio Preisner: Když myslím na Evropu

Euroamerická kultúrna revolúcia absolutizuje osobnú autonómiu človeka v miere nevidanej v celej histórii ľudstva.

Kresťanstvo hlása, že človek bol stvorený Bohom na Boží obraz. Popisuje však i pád človeka a jeho hriešnosť. Človek je vskutku autonómnou bytosťou, lebo má rozum a slobodnú vôľu. Ale nie v akomkoľvek využívaní svojej slobody nájde človek svoje šťastie. Sám sa nespasí, lež potrebuje Božiu milosť. Dostal Desatoro a prikázanie lásky k blížnemu. Ich dodržiavanie ho vedie k vnútornému zápasu, v ktorom musí často premáhať sám seba. „Pre seba si nás stvoril, Pane, a nespokojné je naše srdce, kým nespočinie v Tebe.“ Týmito slovami vyjadril svätý Augustín drámu človeka.

Kultúrna revolúcia modernej doby je antropologická. Človeka povyšuje na miesto Boha a človek sa má spasiť sám svojou slobodou. Zákony využívania tejto slobody si má určiť sám. Zbožštenie človeka má byť podľa revolúcie zabezpečené a potvrdené jeho právami. Využívanie svojich práv prináša človeku naplnenie života, šťastie v živote a zmysel života. Asi tak.

Lenže je to úplne inak.

Nie že by človek kresťanského veku nemal práva. Mal ich. Jeho práva a jeho dôstojnosť sa odvodzovali od skutočnosti, že bol stvorený na Boží obraz, bol Božím dieťaťom. Boh, ktorý ho stvoril, nebol hocijakým bohom, ale bol to Boh Abrahámov, Izákov a Jakubov, Boh Starého a Nového zákona. Od jeho vlastností sa odvíjali i práva jeho ľudských stvorení. Mali napríklad právo na život od počatia až po prirodzenú smrť.

Antropologická kultúrna revolúcia zvýšila autonómnosť človeka tým, že Boha buď poprela ako reálnu bytosť alebo ho odsunula do pozície bezvýznamnosti, alebo ho tlačí do polohy nepoznateľnosti.

Od nepoznatelnosti, bezvýznamnosti či neexistencie Boha sa odvíjala i zahmlenosť práv človeka. Nové práva vznikajú ako na bežiacom páse a dostávajú sa medzi sebou do konfliktu.

Ďalším krokom v autonomizácii človeka je jeho autonómnosť, nezávislosť od celkom obyčajnej ľudskej skúsenosti a múdrosti predošlých generácií.

Prinášajú človeku v živote šťastie a naplnenie jeho nové Práva?

Na jednej pro-life konferencii pred pár rokmi položil prednášajúci sugestívnu otázku: „Ktorá tehotná žena, matka, sa rozhodne pre potrat, keď má po boku milujúceho otca svojho dieťaťa, ktorý jej poskytuje všemožnú podporu?“

V jednom jasnozrivom okamihu sme pochopili, že taká žena, samozrejme, na potrat nejde. Čo ale potom znamená ono „právo ženy“ ísť na potrat, ktoré sa tvári ako prejav maximálnej úcty voči žene a jej slobode, prejavu poklonenia sa pred jej autonómnosťou presahujúcou i hranice nového ľudského života? Ono „právo“ je dosť veľkým podvodom na skutočnej žene, bytosti z mäsa a kostí.

Logika je totiž neúprosná. Ak má žena ono „právo“, do ktorého jej nik nemôže hovoriť, tak potom je jasné, že muž, otec, ono „právo rozhodnúť“ nemá. A ak nemá „právo“ ani len rozhodnúť, o tom, že jeho splodené dieťa má žiť, tak potom nemá ani až takú veľkú povinnosť stáť za každých okolností po ženinom boku.

Keď žena otehotnie, potrebuje vo svojej zraniteľnosti podporu viac ako kedykoľvek. V tej chvíli jej filozofia antropologickej revolúcie namiesto práva na podporu ponúka právo ísť na potrat. Právo postarať sa sama, ako vie. Právo ostať sama ako prst.

V románe Henryka Sienkiewicza *Quo Vadis* vidíme nástup nového kresťanského videnia človeka, ktoré nezadržateľne vytlačá rímsky pohanský pohľad. To horšie z pohanského sveta predstavuje skazený Nerov dvor. To najlepšie z pohanského sveta predstavuje Petronius Arbiter. Zrážku s novým svetom predstavuje dišputa medzi Petroniom a Pavlom z Tarzu. Keďže Petronius sa zráža i s Nerom, a na rozdiel od dišputy s Pavlom, zrážka s Nerom znamená smrť, Petronius si uprostred hostiny s priateľmi nechá otvoriť žily a odíde z tohto sveta sprevádzaný milovanou Euniké.

Na čom sú založené idey o dôstojnej smrti cestou eutanázie? Na predstave, že všetky tie tisíce, ktoré ročne odchádzajú touto cestou zo sveta (a podľa propagátorov eutanázie by ich mali byť milióny), sú všetci do jedného dôstojní Petroniovia. Ba viac. Treba pripomenúť, že pohan Petronius už iba prebehol vrahov poslaných Nerom, lebo o jeho smrti už bolo rozhodnuté. Podľa propagátorov eutanázie sú dnes chorí ľudia na lôžku akýmisi Nadpetroniami, ktorí prekonávajú i hranice kresťanskej nádeje a v smrti dosahujú víťazstvo nad životom.

Ale veď to nie je pravda. Ešte viac ako žena po otehotnení je človek v poslednom štádiu pozemského života bytosťou, ktorá potrebuje oporu, lásku blízkych, ich starostlivosť a útechu. Potrebujú byť odprevádzaní až do konca a potrebujú byť si istí tou láskou. Počuli sme, že sú často depresívni. Nie sú to Petroniovia. Spoločnosť im však niekedy náznakovo, niekedy priamo ponúka sodium pentothal.

Ani to nie je pravda, čo si o človeku predstavujú obhajcovia voľnej dostupnosti pornografie, že človek môže pokojne podľa potreby pornografiu užívať a podľa potreby ju zase odkladať. Pravdou je to, že pornografia vytvára závislosť podobnú drogovej závislosti, a teda propagovaná autonómnosť človeka je iluzórna.

Ak je niekto homosexuál, tak revolúcia mu odporúča, aby žil vo svojom sexuálnom živote podľa svojich sklonov. Tak má nájsť svoje šťastie. Pravdou je však to, že poslúchnuť toto odporúčanie pre mnohých homosexuálov znamená choroby fyzické i duševné a často i smrť.

Revolúcia sa nezastavuje v autonomizácii človeka iba odrezaním od Boha a tisícročnej skúsenosti ľudstva. Človek má byť i oslobodený od jarma objektívnej pravdy. Čo je pravda? Táto opovrhlivá otázka Pontského Piláta je krédom revolúcie, na konci ktorého nie je bodka, ani amen, ale otáznik.

Štúdie, ktoré hovoria o škodlivosti potratov pre psychiku ženy, o škodlivosti homosexuálneho spôsobu života, o negatívnych zdravotných následkoch u detí, splodených metódou umelého oplodnenia, o škodlivosti pornografie, a mnohé ďalšie, predsa existujú, ale na filozofiu revolúcie vplyv nemajú. Revolúcia ich ignoruje.

Revolúcia, hoci občas narába s dichotómiou viera - veda, sa v niektorých situáciách stavia i proti tomu, aby boli ľudia oboznámení s výsledkami vedy. Napríklad odmieta zákony o povinnom informovaní žien žiadajúcich o potrat o následkoch potratu na ich zdravie. Rovnako odmieta zákony o povinnom informovaní žien užívajúcich hormonálnu antikoncepciu o jej zdravotných následkoch. Red v roku 2009 slovenský parlament schválil zákon o povinnom informovaní žien žiadajúcich o potrat, ministerstvo zdravotníctva pod vedením Richarda Rašiho zo strany Smer-Sociálna demokracia len niekoľko týždňov potom predložilo novelu zákona, ktorá toto povinné informovanie zbavovala efektívnosti.⁵⁰

Začiatkom roku 2010 poslanci parlamentu za Konzervatívnych demokratov Slovenska Pavol Minárik a Rudolf Bauer podali návrh zákona o povinnom informovaní žien užívajúcich hormonálnu antikoncepciu o jej zdravotných následkoch, ako aj o tom, že táto antikoncepcia môže spôsobiť potrat. V skutočnej ére rozumu by bol taký návrh braný ako samozrejmosť. Pod článkom o návrhu RDS⁵¹ v internetovom vydaní denníka SME je však vášnivá polemická diskusia s 252 diskusnými príspevkami.

Tieto zákony totiž narúšajú radikálnosť autonómie človeka. Spútvajú ho do okov závislosti od zdravého rozumu. Rresťanstvo to vidí od začiatku presne naopak, vyjadrujú to slová z Evanjelia svätého Jána: „Poznajte pravdu a pravda vás oslobodí.“

Revolúcia stiera rozdiel medzi cnosťou a necnosťou, medzi rozumným konaním a nerozumným. Red na Slovensku prebiehala diskusia o výhrade vo svedomí, liberáli uvádzali prazvláštny príklady, prečo princíp výhrady vo svedomí nemôže fungovať. Ak má mať gynekológ právo odmietnuť vykonať potrat, alebo sobášny úradník právo odmietnuť sobášiť dvoch mužov, tak protestantský úradník na ministerstve zahraničných vecí sa môže odvolať na svedomie a odmietnuť podieľať sa na rokovaní so zástupcami štátu Vatikán⁵². Rozumná požiadavka sa kladie na úroveň nerozumnej. Urobiť potrat tisíce rokov nebolo v náplni práce lekárov, naopak bolo to až donedávna proti zmyslu ich práce. Predstava sobáša dvoch mužov by tisíce rokov vyvolávala smiech. Naopak, rokovanie s oponentom,

dokonca s nepriateľom, bolo od nepamäti najvlastnejším zmyslom diplomacie.

Odpor voči zdravému rozumu a poznateľnosti pravdy bráni revolúcii uznať, že svedomie je tiež viazané rozumom. Ak už svedomie, tak nech sa zaň môže vydávať hocičo... Kto ste vy, že si trúfate rozhodovať o tom, čo mne hovorí moje svedomie? Takto rozmýšľa revolúcia. Pritom život hovorí niečo iné. Lekári odmietajúci potrat, to je stále sa opakujúci príbeh zo života. Objavujú sa prvé prípady ľudí, ktorí odmietajú sobášii osoby rovnakého pohlavia. Tieto konflikty prináša reálny život. Protestantský diplomat, ktorý nechce rokovať s Vatikánom, to je umelý konštrukt.

Predstava, že človek môže rozumom občas celkom ľahko rozpoznať rozumné od nerozumného, je pre revolucionára neprijateľná. Povedať, toto je rozumné, toto nerozumné, je pre revolucionára prejavom arogancie. Viera v rozumom poznateľnú pravdu je preňho nebezpečenstvom, ktoré vedie ku krížovým výpravám, upaľovaniu čarodejníc a k iným hrôzám.

Čo je z pohľadu revolúcie najvyšším dobrom pre človeka? Bez akejkoľvek irónie asi je to sex. Konkrétne, čo najviac sexu. Múdry Chesterton to predpovedal už v 20. rokoch minulého storočia.

Pre túto najvyššiu hodnotu revolúcie je potrebné deťom čo najviac a čo najskôr tlačiť do hláv sexuálnu výchovu. Tá musí byť poriadne liberálna, aby toho sexu bolo viac, nie menej. Sex by nemal mať neželané následky, ako tehotenstvo, preto musí byť k dispozícii kedykoľvek potrat na požiadanie. Tehotenstvo je taká nepríjemnosť, že združenie britských gynekológov a pôrodníkov navrhuje vo svojich smerniciach⁵³, aby boli všetky tehotné ženy informované o tom, že tehotenstvo je rizikový stav a že je tu stále k dispozícii potrat, ktorý ich môže tehotenstva zbaviť. Keď niekoho sexuálne priťahuje rovnaké pohlavie, má sa takémuto sexu oddať. Napriek deštruktívnosti takého spôsobu života. Sexuálny pôžitok je totiž v hierarchii hodnôt revolúcie vyššie. Vlastne žiadny sexuálny sklon nesmie byť označený za poruchu osobnosti.

Keďže sex je sterilný, rodí sa málo detí a plodnosť európskych žien klesá do hĺbok, v akých sa nikdy v histórii nenachádzala. O sta-

rých ľudí sa nemá kto starať, lebo mladá generácia nedorastá. No a keďže starí ľudia už veľmi sexu neholdujú, tak aká kvalita života, však? Eutanázia sa ponúka ako východisko. Ak je manželská vernosť prekážkou vo vyhliadke na sexuálny zážitok, tak sex je esom, ktoré prebija všetko ostatné.

Sex je pre revolúciu ľudské právo. Právo na sex majú niekde i väzni či pacienti v ústave pre duševne chorých. Čo i len zdanie subtlíneho posunu v pápežových názoroch na používanie kondómov je správou prvoradáho významu, ktorá obehne zemeguľu.

Ako každá revolúcia, ani táto si nemôže dovoliť, aby vyzerala, že je založená iba na sebeckve a hedonizme. Musí vyzeráť altruistický. Aj ona musí mať vo svojej filozofii svoju osobitnú „lásku k blížnemu“. A aj ju má. Súčasťou jej filozofie je súcít, a to súcít falošný. Súcít založený na nesprávnej hierarchii hodnôt.

Fenomén falošného súcítu analyzoval v roku 2010 emeritný profesor univerzity v Louvain Michel Schooyans v eseji *Pasca súcítu*⁵⁴. Súcítí sa s tehotnou matkou, keď sa jej ponúka potrat, súcítí sa s dieťaťom, ktoré sa narodilo alebo sa má narodiť handicapované, a preto sa dieťa zabije. Súcítí sa i s potratárom, ktorý „to iste nemá ľahké“, a preto treba potratára chrániť zákonom.

Aj zvieratá majú právo na súcít, ako tie vyčerpané ľadové medvede z filmu *Ala Gora An inconvenient truth*, ktoré čaká smrť a vyhynutie v dôsledku globálneho otepľovania, spôsobeného človekom. Aj Matka Zem si zaslúži súcít. A preto vraj treba redukovať ľudskú populáciu, podpísať Kjótsky protokol a tak ďalej...

Ľudská spoločnosť, ktorá musí znášať ekonomické náklady na vyživovanie svojich duševne a fyzicky chorých členov, si tiež zaslúži súcít. Ten potom vyúsťuje do politiky eutanázie.

Nie žeby si nezaslúžili tehotné mamičky, handicapované deti a trebárs i trpiace medvede súcít. Súcít sa stáva falošným až riešeniami, ktoré súcítiači navrhujú. Tie riešenia prinášajú ďalšie, a to väčšie utrpenie a straty, ako je to, ktorému sa má predísť. Tak sú zo súcítu zabíjané deti, ženy ponechávané napospas celoživotným traumám, v mene súcítu sú obetované a ukončované manželstvá.

Súcit je vec zradná, najmä keď súcitiaci nebude zaň platiť účet, keď nie je zladený s pravdou.

Falošnosť súcitu sa začína niekde v prirodzenej snahe človeka ostať zdvorilý a vyhnúť sa za každú cenu medziľudskému konfliktu. Satirický žurnalista, bývalý tenisový reprezentant Grécka Taki Theodoracopoulos spomína⁵⁵ svoju konverzáciu s Eltonom Johnom a Dávidom Furnishom na istom spoločenskom podujatí. Pred rozhodom sa ho Furnish spýtal, čo má proti gayom? „Absolútne nič,“ odpovedal Taki, „niektorí moji najlepšie priatelia sú gayovia.“ Keď sa potom Furnish spýtal, prečo si teda robí z homosexuálov žarty, Taki povedal: „Ale veď ja si robím žarty zo všetkých, ja sám som pravdepodobne tiež gay.“ „My sme to vedeli,“ povedali mu nadšene Elton John a Furnish. Furnish poslal na druhý deň Takimu fľašu šampanského.

„Bože, čo som to urobil?“ píše Taki, „v živote som po mužoch netúžil a nikdy som žiadnu homosexuálnu skúsenosť nemal. Povedal som to v snahe byť zdvorilý.“

Zdvorilosť a súcit sa v určitom zlomovom bode rozchádzajú s pravdou. V tomto bode si treba položiť otázku, či chceme byť skutočne zdvorilí a skutočne súcitní, a či sa len neobávame, že budeme niekým obvinení z nezdvorilosti a z nedostatku súcitu. Či nie sme iba pohodlní a zbabelí.

Napokon, už bolševická revolúcia v roku 1917 bola vedená v mene súcitu. Vtedy to bol súcit s chudobnými a vykorisťovanými proletármi.

Keď sme sa už dotkli bolševickej revolúcie, spomeňme jeden veľký rozdiel medzi ňou a tou dnešnou. Lenin uchopil moc ozbrojeným povstaním. Preto bola preňho kľúčová radikalizácia v ruskej armáde počas prvej svetovej vojny, preto potreboval, aby sa bolševizmus šírila práve medzi vojakmi a námorníkmi. Táto revolúcia sa robí inak. Nepadajú v nej výstrely, nerozhodujú tanky, lietadlá, ani bodáky. Preto je aj revolúcia skutočná armáda ľahostajná.

Jej šíkmí sú médiá, favicoví intelektuáli na univerzitách, favicoví umelci...

A súdy. O tých teraz bude reč.

Revolucionári v talároch

*„Zákon nie je spravodlivosť a pojednávanie
nie je vedecké skúmanie pravdy.“*

Edison Haines

To, že médiá hrajú vo farbách antropologickej revolúcie, je i bežným ľudom známe. Denník SME podporuje Ivetu Radičovú proti Róbertovi Ficovi, denník Pravda podporuje Róberta Fica proti Ivetke Radičovej. Oba denníky, a nielen ony, podporujú potraty i ostatnú agendu revolúcie. Popísať rozhodujúcu úlohu médií pre úspech revolúcie je úloha na samostatnú knihu a nebudeme sa jej venovať.

Povedomie o významnosti úlohy „kultúrneho frontu“, ktorý predstavuje napríklad Hollywood a jeho produkcia, nie je až také rozšírené, ale i táto téma presahuje rámec našej knihy.

V médiách i v Hollywoode sa teda gramsciovský pochod inštitúciami vydaril. Ale nielen tam.

V novembri 2009 sa do celého sveta rozletela správa, že Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu rozhodol, že v štátnych školách Talianska nemajú byť na stenách kríž. Kríž je symbolom talianskych dejín a kultúry takmer dvetisíc rokov. Nikomu neprekážal. A po dvoch tisícročiach sedem sudcov rozhodlo, že to bude inak. Zrazu mal byť kríž na stene porušením ľudských práv.

V tom istom mesiaci rozhodol iný súd na druhom brehu Atlantiku, v Buenos Aires, že odseky občianskeho zákonníka, ktoré hovoria, že manželstvo uzatvárajú osoby opačného pohlavia, sú nezákonné. Súd nariadil magistrátu Buenos Aires, aby potvrdil „manželstvo“ dvoch mužov - homosexuálov, ktorí sa obrátili na súd. Argentínsky štát existuje dvesto rokov, predtým tam vládli Španieli, pred nimi tam vládli Inkovia a ešte predtým tam žili obyčajní Indiáni. Celé tie stáročia a tisícročia však manželstvo uzatvárali medzi sebou muži a ženy. Teraz však pani sudkyňa Gabriela Seijasová rozhodla, že to bude inak.

Skutočnosť, že v jednom mesiaci rozhodli súdy v dvoch rôznych krajinách o takých významných kultúrnych sporoch, napovedá

o tom, akú významnú úlohu v našej revolúcii zohrávajú súdne taláre.

Ak chcete uskutočniť revolúciu a od základu zmeniť spoločnosť, máte tri možnosti. Môžete vyzbrojiť seba a svojich spoločníkov a urobiť násilný prevrat. Bolševici tak urobili v roku 1917 v Rusku. Samozrejme, môžete pritom prísť o život. A môže sa vám stať, že síce získate moc, ale nezmeníte konzervatívne názory ľudí a pritom o to vám najviac ide. Presne to bol pocit Antónia Gramsciho, keď navštívil v 20. rokoch Sovietsky zväz. Druhá možnosť je agitovať, agitovať, agitovať. Získavať hlasy, vo voľbách získať väčšinu a potom zmeniť zákony v parlamente. Pravda, kto bol v politike, vie, ako ťažko sa získava väčšina. Posledných päťdesiat rokov ukazuje, že najschodnejšou je tretia cesta uskutočnenia revolúcie, a to cez súdy. Môžete byť iba malou skupinkou. Môžete byť dokonca úplne sám. Ak máte na najvyššom súde krajiny „svojich ľudí“, ľudí, ktorí rozmyšľajú ako vy, máte vyhráte. Súd rozhodne a väčšina občanov, ktorá s rozhodnutím bytostne nesúhlasí, si nepomôže. Toto sa nazýva súdnym aktivizmom. Tí, čo si nedávajú servítku pred ústa, tiež hovoria o súdnom imperializme.

Vaši ľudia sa, samozrejme, musia najprv na tie súdne pozície dostať.

A to sa podarilo.

Z histórie amerického súdneho aktivizmu: Protí Bohu, manželstvu, životu a národu

Rolískou súdneho aktivizmu sú USA. Začalo sa to najneskôr začiatkom 60. rokov 20. storočia. Deti v školách čítali z Biblie a vyučovanie začínali jednovetovou modlitbou k Bohu Všemohúcemu. Svojím krátkym textom bola prijateľná pre katolíkov, protestantov, Židov i moslimov. Nezdá sa, že by to mládeži bolo škodilo. Patrilo to ku všeobecnej kultúre. Žaloby jednotlivcov to však zmenili. V roku 1962 Najvyšší súd USA v kauze Engel vs. Vitale⁵⁶ rozhodol, že oná modlitba je na štátnej škole protiústavná. O rok nato sa v druhej kauze preslávila šéfka Amerických ateistov Madalyn Murrayová O' Hair⁵⁷. Jej

syn Jon Garth podal žalobu proti čítaniu z Biblie v školách. Najvyšší súd im dal za pravdu.

Cez osobu Madalyn sa môžeme vcítiť do myslenia ľudí, ktorí žalobu podávali. Madalyn Murrayová sa sama označovala za sexuálnu libertariánku a anarchistku. Keď iróniou osudu jej druhý syn William Murray konvertoval na kresťanstvo, povedala o ňom: „...zavrhujem ho celkovo a úplne teraz i na veky vekov. Je to za hranicou ľudského odpustenia.“³⁸ Madalyn Murrayová a jej syna Jona Gartha uniesol a zavraždil v roku 1995 pre peniaze Dávid Waters, manažér Amerických ateistov⁵⁹.

Madalyn Murrayová bola svojim vášnivým ateizmom predchodkyňou dnešných Nových ateistov, ako Christopher Hitchens alebo Richard Dawkins. Môžeme ju považovať za obskúrnú extrémistku, ale faktom je, že s pomocou najvyššieho súdu zmenila Ameriku. Boh bol súdnym rozhodnutím poslaný zo škôl preč. Dnes je meno Madalyn Murrayová už takmer neznáme, ale v 60. rokoch ju pozna-
la celá Amerika.

Pri oboch rozhodnutiach súd vychádzal z Prvého dodatku americkej ústavy, podľa ktorého „Kongres nesmie vydávať zákony zavádzajúce nejaké náboženstvo ...“ Väčšinové stanovisko v kauze Engel vs. Vitale sformuloval sudca Hugo Black. Jediným nesúhlasiacim bol sudca Potter Stewart. Ten tvrdil, že modlitbou sa žiadne špecifické náboženstvo neustanovuje a že Boh sa spomína i na amerických minciach i v americkej ústave. Tvrdil, že to, čo sa skutočne stalo, je zákaz modlitby pre tých, ktorí ňou chcú začať školský deň.

Najväčším revolučným aktom najvyššieho súdu bolo rozhodnutie v kauze Roe vs. Wade⁶⁰ v roku 1973, ktorým bol umelý potrat vyhlásený za právo ženy. Rozhodnutie hovorí o práve na potrat až do momentu, kedy je plod schopný prežiť mimo tela matky. Takéto právo je takmer neobmedzené a umožňuje najbarbarskejšie formy potratu takmer až do narodenia dieťaťa. Rozhodnutie súdu sa opiera o výklad „práva na súkromie“. Hoci samotné takéto právo sa v ústave nespomína, najvyšší súd ho odvodil zo 14. dodatku ústavy. Väčšinové stanovisko súdu napísal sudca Harry Blackmun. Stanovisko prešlo v pomere 7 ku 2.

Nesúhlasiaci sudca Byron White napísal: „V jazyku a histórii Ústavy nenachádzam nič, čo by mohlo podporiť toto rozhodnutie.“ Nesúhlasiaci sudca William Rehnquist uviedol:

„Aby súd vydal toto stanovisko, musel v rámci 14. dodatku objaviť právo, ktoré bolo samotným autorom dodatku úplne neznáme.“

Rehnquist presne poukázal na podstatu revolučného súdneho aktivizmu, ktorý spočíva v tom, že súdy vykladajú zákony spôsobom, ktorý by privádzal zákonodarcov - autorov oných zákonov - do úžasnosti.

Jana Roe bol pseudonym mladej Texasanky Normy McCorveyovej, ktorá pre zákony Texasu nemohla ísť na potrat. V jej mene bola podaná žaloba v prípade Roe vs. Wade. Norma McCorveyová sa neskôr obrátila a roky vystupuje ako pro-life aktivistka.⁶¹

Titulok správy o rozhodnutí najvyššieho súdu sa objavil na prvej strane New York Times hneď pod titulkom oznamujúcim úmrtie bývalého prezidenta Lyndona Johnsona. Johnsonova smrť bola ohlasovaná väčšími písmenami. Rozhodnutie najvyššieho súdu umožnilo odvtedy v USA legálne umelé potratenie 50 miliónov životov nenarodených detí a nezmenšenou intenzitou doteraz rozdeľuje americkú spoločnosť.

Súčasťou národného povedomia je hrdosť na národné symboly, ku ktorým patrí aj vlajka. Dlhé desaťročia by si v USA nikto netrúfol tvrdiť, že z práva na slobodu prejavu vyplýva i právo spáliť na verejnosti americkú vlajku. Avšak v roku 1990 najvyšší súd v kauze Texas vs. Johnson⁶² zrušil zákony proti zneuctovaniu vlajky a vyhlásil, že spaľovanie vlajky je ústavným právom občanov. Žalobu v tejto kauze podal Gregory Lee Johnson, člen Revolučnej komunistickej mládežníckej brigády, čo bola mládežnícka organizácia Komunistickej strany USA.

Na porovnanie, počas občianskej vojny v roku 1862 nechal generál Únie Benjamín Butler v New Orleanse popraviť obesím Williama Brucea Mumforda, ktorý bol na strane Konfederácie a strhol vlajku Únie, ktorá je doteraz vlajkou USA.

Revolučná komunistická mládežnícka brigáda už medzitým stihla i zaniknúť, ale Johnsonov výklad slobody prejavu sa ujal v USA

i v iných končinách sveta. Keď v roku 2005 americký prezident George W. Bush navštívil Bratislavu, dvaja českí občania počas jeho mítingu na Hviezdoslavovom námestí spálili americkú vlajku. Polícia ich zadržala a vyhostila zo Slovenska. Zásah polície som ako minister vnútra obhajoval. Často sa však stretávam na Slovensku nielen medzi ľavicovo orientovanými ľuďmi, ale i ľuďmi, ktorí sa považujú za pravičiarov, s názorom, že páliť vlajku na verejnosti je samozrejme ľudské právo. Zákaz pálenia vlajky by im „pripomínal komunizmus“. Nevedia, že opakujú názory mladého komunistického radikála, ktorému ako prvému napadlo niečo, čo by pred ním každý považoval za trestuhodné. Nehovoriac o tom, že rozhodnutie Najvyššieho súdu USA bolo schválené najtesnejším pomerom hlasov 5 ku 4.

V poslednom desaťročí sa v USA objavuje súdny aktivizmus v zápase o inštitúciu manželstva. Dosiaľ sa v 31 štátoch USA konalo referendum o tom, či manželstvo má byť i naďalej zväzkom medzi mužom a ženou. Výsledok je 31 : 0 v prospech tradičnej definície manželstva. Naposledy sa takéto referendum konalo v novembri 2009 v Maine, veľmi liberálnom štáte Únie.

Inak to dopadá, ak o tom rozhodujú sudy. V apríli roku 2009 ako blesk z jasného neba prišla správa, že Najvyšší súd štátu Iowa rozhodol, že úrady musia sobášiť i osoby rovnakého pohlavia. Iowa pritom zmýšľaním obyvateľov zďaleka nie je liberálnym štátom. Možno ho priradiť k tzv. „swing states“, v ktorých volia raz republikánskeho, raz demokratického kandidáta. V roku 2003 sa tak stalo v Massachusetts.

Dlhá bitka o manželstvo sa vedie na súdoch Kalifornie. V máji roku 2008 Najvyšší súd Kalifornie urobil to isté, čo neskôr urobil súd v Iowe. Manželstvá osôb rovnakého pohlavia tak boli v Kalifornii legalizované niekoľko mesiacov, ale ešte v tom istom roku zorganizovali ochrancovia manželstva referendum o ústavnom dodatku, takzvanom „Proposition 8“ⁱⁱⁱ³, ktorým by občania rozhodli, že manželstvo môže byť len medzi mužom a ženou. Referendum bolo súčasťou novembrových kalifornských volieb. Každá zo súperiacich strán, obhajcovia tradičného manželstva i obhajcovia manželstva

gayov, minula na propagáciu desiatky miliónov dolárov. Po emotívnej kampani voliči siedmimi miliónmi hlasov dodatok schválili. Proti bolo o šesťstotisíc voličov menej.

Zápas v štýle hojdačky sa však neskončil. Zástancovia homomanželstva okamžite napadli dodatok na súde a v auguste 2010 federálny sudca zo San Francisca Vaughn R. Walker vydal verdikt, že Proposition 8 je v rozpore s federálnou ústavou. Redže bolo podané odvolanie, zápas sa nekončí.

Môžete robiť, čo len chcete, môžete mať väčšinu v parlamente, môžete zviŕzať demokraticky v ľudovom hlasovaní. Jeden sudca si niečo vycicia z prsta a povie, že to bude inak. „To nie je súdny aktivizmus, to je súdna tyrania,“ napísal komentátor Patrick Buchanan.

V uplynulých desaťročiach svojimi rozhodnutiami zlegalizovali sudy v Amerike v rôznej miere pornografiu. Najvyšší súd verí, že rozširovanie pornografie je zaručené slobodou prejavu. Nedávno najvyšší súd zrušil zákony proti porno na internete, ktoré prijal Kongres v 90. rokoch. V roku 2002 rozhodol najvyšší súd, že legálna je i detská pornografia, ak ide o obrázky virtuálne, generované počítačom, teda ak na nej nie sú zobrazené skutočné deti.

V poslednej dekáde sa množia žaloby na súdoch proti zobrazovaniu náboženských symbolov na verejnosti, či už sú to kríže alebo zobrazenia Desatora na verejných priestranstvách alebo vo verejných budovách. V Mohavskej púšti v Kalifornii stojí na skalnatom kopci dva a pol metrový kríž. V roku 1934 ho vztýčili veteráni z prvej svetovej vojny na pamiatku svojich padlých druhov. Skoro sto rokov nikomu neprekážal. Pred pár rokmi ACLU podala žalobu proti vystaveniu kríža. V roku 2009 najvyšší súd rozhodol, že kríž môže ostať. Bolo to 5 ku 4.

Potraty, pornografiu, homosexuálnu kultúru, odstraňovanie náboženských symbolov v Amerike nepriniesol parlament volený občanmi. Ani samotní občania to nepodporovali. Urobili tak sudy. Až následne súdne rozhodnutia ovplyvnili verejnú mienku tak, že mnohým ľuďom už neprekážajú. Tak sudy dosiahli premenu kresťanskej Ameriky na Ameriku postkresťanskú. A s Amerikou, pochopteľne, zmenili i svet.

Európsky súd pre ľudské práva - šampión revolúcie

V roku 2009 Európsky súd pre ľudské práva (ESLP) v Štrasburgu postavil mimo zákon kríže na stenách talianskych škôl. ESLP je súdnym dvorom Rady Európy. Tento súd má za sebou viacero rozhodnutí, ktoré kopírovali excesy Najvyššieho súdu USA.

Míľnikom v boji proti životu bolo rozhodnutie ESLP z marca 2007 v kauze „Alicja Tysiacová vs. Poľsko“.⁶⁴ Alicja Tysiacová nemohla ísť v roku 2000 na potrat. Poľské potratové zákony sa totiž veľmi sprísnilo koncom 90. rokov. Pani Tysiacová sa domáhala potratu pre svoj veľmi zlý zrak. Porodila zdravú dcéru Júliu. V roku 2003 však žalovala Poľsko na ESLP. ESLP jej dal za pravdu a priznal jej náhradu škody 25 000 eur. Súd rozhodol, že bolo porušené jej právo na súkromie, vyplývajúce z článku 8 Európskeho dohovoru o ľudských právach. Tým prípad pripomínal americký Roe vs. Wade. Ktovie čo si o tom pomyslí Júlia, keď vyrastie a pochopí všetky súvislosti? A ona to pochopí.

Rozhodnutie bolo prijaté v pomere 6 ku 1. Nesúhlasiaci španielsky sudca Francisco Borrego ironicky uviedol:

„Súd rozhodol, že ľudská bytosť sa narodila následkom porušenia Dohovoru o ľudských právach. Podľa tejto argumentácie je tu poľské dieťa, momentálne vo veku šesť rokov, ktorého právo narodiť sa protirečí Dohovoru. Nikdy by som neveril, že Dohovor ide tak daleko, a považujem to za desivé.“

Ďalšie škandálne výroky súdov nasledovali v Poľsku. Šéfredaktor katolíckeho týždenníka Gosc Niedzielny, kňaz Marek Gancarczyk v komentári uviedol, že verdikt ESLP znamená, že žena je odškodnená za to, že jej nebolo umožnené zabiť svoje dieťa⁶⁵. V článku spomenul i vetu o nacistoch, ktorí zabíjali ľudí za vojny. Nešlo o žiadne priame porovnanie Alicje Tysiacovej s nacistami.

Gancarczyk jednoducho napísal pravdu a podával pohľad katolíckej cirkvi. Súd v Katowiciach však rozhodol, že týždenník má zaplatiť Alicji Tysiacovej odškodnenie 11 000 dolárov. Potrat nesmiete nazvať zabitím a nesmiete jedným dychom hovoriť o potratoch a o nacistických zločinoch. Odkedy súdy predpisujú, čo môžeme hovoriť o potrate? Prípad je na najvyššom súde.

Pred niekoľkými rokmi holandské aktivistky z organizácie „Ženy na vlnách“ brádzili európske moria na svojej lodi, ktorá bola zároveň plávajúcou potratovou klinikou. Umožňovali tehotným občiankam krajín s prísnou protipotratovou legislatívou, aby si dali urobiť potrat na palube lode. V roku 2003 ich Poliáci privítali paradajkami a pokrikom „Vrahovia“ a „Gestapo“. V roku 2004 v portugalských vodách im prekrížili cestu dve portugalské vojenské lode. Potratárky sa posťažovali na ESLP a ten im dal v roku 2009 za pravdu.⁶⁶ S napätím sa očakával verdikt ESLP o sťažnosti troch anonymných írskych žien, ktoré považovali za porušenie svojich práv, keď za potratom museli vycestovať z rodného Írska do Británie. V Írsku podľa ústavy požívajú nenarodené deti maximálnu ochranu. Súd rozhodol v decembri 2009. Nevyhovel žiadosti dvoch žien, ale vyhovel tretej. Tretia žena tvrdila, že tehotenstvo ju ohrozovalo na živote, keďže sa zotavovala z rakoviny. ESLP rozhodol, že jej práva boli porušené a Írsko má zaplatiť tejto žene 15 000 eur. Tým ESLP opäť posunul povedomie Európy o krok ďalej k potratovej mentalite, i keď nie o toľko, ako dúfali liberálne revolučné kruhy.

Samozrejme, nie každé rozhodnutie ESLP je víťazstvom revolúcie. Rozhodnutie o krížoch spôsobilo v Európe rozruch. Talianska vláda sa proti rozhodnutiu ESLP o krížoch z roku 2009 odvolala a v marci 2011 Veľký senát ESLP rozhodnutie zrušil.

Slovensko má za sebou prvú veľkú kauzu na ústavnom súde. Ten rozhodoval v roku 2007 o súlade interrupčného zákona so slovenskou ústavou. Pripomeňme, že ústava obsahuje formuláciu: „Ľudský život je hodný ochrany už pred narodením.“ Ústavný súd povedal, že v prvom trimestri tehotenstva nevyplýva z tejto vety absolútne žiadna ochrana pre nenarodené dieťa. Sudcovia si to jednoducho vycmúľali z prsta.

Prečo možno robiť revolúciu cez súdy

Čím to je, že súdnou cestou možno zmeniť kultúru krajiny i celej civilizácie? Ako sa to stane, že súd si vyloží ústavu tak, že tvorcom

ústavy by sa o tom nesnívalo? Ako môže sudca podporovať potraty a opierať sa o text ústavy, ktorej autori boli proti potratom?

Prvá príčina vyplýva zo samej podstaty práva. Právo nie je matematika. Stáva sa, že súd vyriekne svoj ortieľ o probléme a ľud si úctivo povie: Súd to povedal, tak to asi musí byť pravda. Možno to pritom bolo tak, že rozhodovali siedmi sudcovia, z ktorých štyria mali jeden názor a traja úplne opačný názor. Rozhodla väčšina. Väčšina však nemusí mať vždy pravdu. Hľadanie väčšiny je spôsobom nájdenia rozhodnutia sporu, nájdením pravdy je len niekedy.

Právo nie je exaktná veda. Súčasťou rozhodovania sudcov je aj ich subjektívny názor. Môžeme to povedať i celkom otvorene: ich filozofické a politické presvedčenie. To je rozdiel medzi zasadnutím sedemčlenného súdneho senátu a zasadnutím sedemčlenného kolégia matematikov, ktorí majú rozhodnúť o platnosti alebo neplatnosti nejakého tvrdenia. Na rozdiel od sudcov matematici sa jednomyseľne zhodnú, že buď tvrdenie platí, alebo neplatí, alebo nevedia rozhodnúť, či platí. Podstatné je to, že sa na tom vždy zhodnú všetci. Matematici nepočítajú hlasy. Sudcovia áno. A niekedy je to o jeden hlas.

Podmienkou súdneho aktivizmu je však i určité revolučné nariadenie elít. Musia sa objaviť revolucionári typu Madalyn Murray, Amerických ateistov, holandských potratárov a americkej ACLU. Musia tu byť revolucionári, ktorých srdce blčí. Musí pokročiť gramsciovský „pochod inštitúciami“. Najprv sa zmenili univerzity a tie potom priniesli plody zmeny. Vychovali generácie elít, ktoré sa postupne prepracovali i na súde.

Podmienkou je aj určitá bohorovnosť sudcov, ktorú by niekto mohol nazvať i obyčajnou nepoctivosťou. Musíte mať tú opovážlivosť - vyčítať z textu niečo, čo tam nie je. Musíte mať ako sudca tú odvahu prejsť od rozhodovania o súlade zákonov (čo vám prináleží) k tvorbe zákonov (čo vám vôbec neprináleží). Možno musíte túžiť po väčšej moci, ako vám prináleží.

Tvorcovia americkej ústavy boli takmer do jedného kresťanmi, ktorí iba nechceli, aby jedna kresťanská denominácia potláčala druhú. Nepoctivý sudca však z ich textov vypreparuje opatrenia, kto-

ré potláčajú všetky tieto denominácie rovnako. Sloboda prejavu desaťročia znamenala to, že poviete politicky názor a nikto vás za to nesmie zavrieť do basy. Revolucionár v talári si zrazu povie, že sloboda prejavu znamená slobodu zamoriť spoločnosť pornografiou. Thomas Jefferson sa domnieval, že kastrácia je ten správny trest pre aktívneho homosexuála. Po dvesto rokoch sudca s tvorivým duchom zistí, že z Jeffersonových textov vyplýva povinnosť ochraňovať homosexuálny životný štýl.

Napokon je podmienkou súdneho imperializmu nejasnosť ústavných textov a absencia jasnejších odkazov na kresťanskú kultúrnu tradíciu. Sú pojmy, napr. dôstojnosť človeka, z ktorých rôzni ľudia vyvodia úplne opačné závery. Kresťan vidí Boha ako garanta ľudskej dôstojnosti a pána nad životom. Nieкто iný hovorí zase o práve na dôstojnú smrť, teda na eutanáziu.

Sú právne formulácie, ktoré sa jednoducho nedajú znásilniť. Íri majú v ústave napísané, že moc vychádza z ľudu, ktorý je „pod Bohom“. Z preambuly je jasné, že ide o Boha Abrahámovho, Izákovho a Jakubovho. Írsky štát sa v ústave zaväzuje, že bude chrániť život nenarodených „v najvyššej možnej miere“. Môžete byť stokrát liberálny revolucionár v sudcovskom talári, ale s takýmto ústavným textom nič nezmožete. Ako sme videli, z nejasnej formulácie „ľudský život je hodný ochrany už pred narodením“ sa už dá vyčarovať čokoľvek.

Slovenská ústava je jednou z najliberálnejších v Európe. V preambule, ktorá je bez právnej sily, je zmienka o cyrilo-metodskom duchovnom dedičstve. To, čo sa po právnej stránke ráta, je však veta v texte ústavy: Slovenská republika sa neviaže na žiadnu ideológiu a náboženstvo.

Bez akéhokoľvek odkazu na kresťanskú tradíciu sú i zmluvy o Európskej únii. Prvé dôsledky sa objavili v podobe verdiktu Európskeho súdneho dvora v Luxemburgu, ktorý je najvyšším súdom EÚ. V máji 2011 tento súd rozhodol, že dôchodcovi Júrgenovi Rômerovi z Hamburgu, ktorý žil v registrovanom partnerstve, prináleží rovnako vysoký dôchodok, ako keby žil v manželstve.⁶⁷

Ako čeliť súdnemu aktivizmu

Čo môžu kresťansky a konzervatívne zmýšľajúci ľudia urobiť proti tomuto trendu? A dá sa s tým vôbec niečo robiť?

Predovšetkým je potrebná osveta, oboznámenie sa s problémom. Na Slovensku je zatiaľ málo ľudí, ktorí rozumejú povahe súdneho aktivizmu. Mnohí kresťania rozumejú, že treba voliť politikov s kresťanskými hodnotami. Nevnímajú však potrebu sudcov uznávajúcích kresťanské hodnoty.

Demokrati pod vedením Teda Kennedyho zlikvidovali sudcu Borka, lebo vedeli, čo znamená sudca najvyššieho súdu pre úspech revolúcie. A americkí konzervatívci sa tiež poučili. Kedysi sa stávalo, že konzervatívny prezident navrhol do najvyššieho súdu sudcu, ktorý bol liberálom. Ronald Reagan navrhol Sandru Day O'Connorovú a Gerald Ford Johna Paula Stevensa. Odvtedy je však témou prezidentských volieb vždy aj to, akých sudcov by prezidentský kandidát navrhoval, keby sa uprázdnilo miesto v deväťčlenom najvyššom súde. Sudcovia najvyššieho súdu sú menovaní doživotne. Prezident George W. Bush presadil konzervatívnych sudcov Roberta a Alita. Ak by bol býval zvolený John McCain, mohol presadiť také zloženie najvyššieho súdu, ktoré by umožnilo zvrátenie rozhodnutia v kauze Roe v. Wade. Zvolenie Obamu znamenalo týmto nádejам koniec.

Na Slovensku je politickou témou, kto sa presadí v parlamentných voľbách, ale málokoho zaujíma zloženie ústavného súdu a už vôbec nikto nevníma, ktorý sudca nás zastupuje v ESLP.

Stálou súčasťou našej stratégie by malo byť zvrátenie rozhodnutí súdov ústavnými zákonmi. Presne tak to urobili občania v Kalifornii, keď v referende doplnili ústavu a zachránili manželstvo ako zväzok muža a ženy. V slovenskom parlamente Konzervatívni demokrati Slovenska preventívne navrhovali ústavný zákon na ochranu manželstva. Po rozhodnutí ESLP o krížoch navrhli Konzervatívni demokrati Slovenska doplnenie textu ústavy o slová „Slovenská republika uznáva kultúrne dedičstvo kresťanstva“.

Napokon by mal byť súčasťou stratégie konzervatívnych síl určitý špecifický vzdor proti globalizácii. Nie je vhodné odovzdávať kompetencie v kultúrno-etických otázkach do rúk nadnárodných organizácií. Liberálni revolucionári majú náskok pred konzervátcami v nadnárodných inštitúciách. Správanie ESLP je toho príkladom. V niektorých sporoch sme schopní víťaziť na Slovensku, ak sa o nich bude rozhodovať na Slovensku. Ak však o nich budú rozhodovať medzinárodné súdy, prehráme.

Vtom spočíva ďalší rozdiel medzi revolúciou Lenina v roku 1917 a tou dnešnou. Boľševici zvíťazili síce vo veľkom, ale nadhlo osamelom štáte. Založili síce i Komunistickú Internacionálu, ale so slabými výsledkami.

Revolúcia, o ktorej hovoríme, je však globálna. Prebieha aj v globálnych inštitúciách.

Globálna revolúcia globálnych inštitúcií

„ Vo vzdelávaní treba učiť o orálnom sexe, maslurbácii a orgazme.“
z vystúpenia Diane Keatonovej, zástupkyne americkej
Národnej asociácie vzdelávania na konferencii OSN⁶⁸

V roku 2000 sa konala v New Yorku medzinárodná konferencia Organizácie Spojených národov, známa pod názvom Peking plus 5, keďže sa konala päť rokov po Medzinárodnej konferencii OSN o ženách v Pekingu. Na konferencii sa zúčastnila delegácia Európskej únie, ale i delegácie členských štátov EÚ i štátov kandidujúcich na členstvo v EÚ. Odohral sa tam zaujímavý incident.

Delegácia EÚ, ktorú viedla pani Kate Theorinová, sa stotožňovala s filozofiou „reprodukčných práv“. Poľskú delegáciu viedol minister Jerzy Kropiwnicki. Poliáci na konferencii hovorili niečo iné ako EÚ. Keď sa prejavila táto rôznosť názorov, vedúca delegácie EÚ si pozvala Poliakov na koberec a v prítomnosti predstaviteľov ostatných členských štátov EÚ slovne napadla poľskú delegáciu a požiadala ju, aby podporovala stanovisko EÚ.

Tento postup bol pre Poliakov neprijateľný. Minister Kropiwnicki, starý harcovník z čias podzemnej Solidarity a väzeň Jaruzelského komunistického režimu, sa nezľakol a napísal protestný list predsedníčke Európskeho parlamentu Nicole Fontainovej. Poliakov sa zastala aj írsky poslankyňa Európskeho parlamentu Dana Rosemary Scallonová, ktorú si znalci populárnej hudby pamätajú ako víťazku Veľkej ceny Eurovízie⁶⁹ v roku 1970.

Bola to malá zrážka medzi írsko-poľským spojenectvom, reprezentujúcim zvyšky kresťanskej kultúry, prežívajúcej v niektorých národných štátoch, a revolúciou, ktorá ovládla úroveň Európskej únie. A nemala to byť zrážka posledná.

Duchom revolúcie sú poznamenané všetky hlavné inštitúcie EÚ, teda Romisia, Rada i Parlament. Avšak Európsky parlament je tým duchom presiaknutý. Za posledné desaťročie schválil Európsky parlament množstvo rezolúcií, ktoré boli skutočným víťazstvom antropologickej revolúcie.

Spomeňme „Správu o sexuálnom a reprodukčnom zdraví a prá-
vach“⁷⁰, ktorú predkladala belgická socialistická poslankyňa Anne van Lanckerová. Správa bola schválená v roku 2002 a v jej obsahu kraľuje požiadavka na všetky členské štáty, aby bol potrat „legálny, bezpečný a prístupný pre všetky ženy“.

Celá správa je písaná v duchu „rodovej“ ideológie, ktorá popiera, že mužom a ženám sú niektoré ich vlastnosti jednoducho vrodené, a tvrdí, že tieto rozdiely sú iba získavané životom v nesprávne nastavenej spoločnosti. Ironici poznamenávajú, že táto ideológia oslobodzujúce i od prekonaného predsudku, že muži majú penisy a ženy vagíny.

Poslankyňa van Lanckerová je typom revolucionárky, aké sa na pôde Európskeho parlamentu vyskytujú pomerne často, a s revolučným nadšením, bez akého by podobné rezolúcie neprechádzali. Oproti tomuto nadšeniu stojí malátnosť kresťanských politikov v parlamente. V životopise Anne van Lanckerovej s údivom čítame, že bola kedysi asistentkou sociológie na Rátolíckej univerzite v Louvaine.

„Rezolúcia o ženách a fundamentalizme“⁷¹ schválená v tom istom roku je jednou z najbizarnejších rezolúcií vôbec. Vyzýva ve-

riacich, aby podporovali práva žien na narábanie so svojím telom (myslí sa, aby podporovali potraty), sťažuje sa na náboženstvá, že to neumožňujú, a kritizuje ich za to, že neumožňujú ženám zaujať i v náboženskej hierarchii také isté miesto ako mužom. Jednoducho, kým sa v Európe neobjaví propotratový katolicizmus so svätením žien, schvaľovatelia tejto rezolúcie nebudú spokojní.

Tí ľudia si myslia, že môžu stvoriť nové, synkretické „new age“ kresťanské náboženstvo.

Európsky parlament dosť nenávidí inštitúciu manželstva a rodiny. Preto ich hodlá ničiť tak, že za manželstvo a rodinu možno vyhlásiť hocičo. A keď potom manželstvom alebo rodinou bude hocičo, tak nimi vlastne nebude nič. Európsky parlament plne podporuje homosexualizmus.

Už v rezolúciách EP o ľudských právach z roku 2000 a 2001 nájdeme výzvy členským štátom, aby z hľadiska právneho a ekonomického pristupovali k nezosobášeným párom rovnako ako k manželským párom. Nevidia poslanci, že manželstvo rodičov vytvára rodinné prostredie, ktoré je zdravšie pre deti? Nevidia poslanci Európy, v ktorej pôrodnosť klesla na historicky nevídané minimum, že v manželstve sa rodí viac detí ako v nezáväznom spoluzití?

V rezolúciách sa žiada priznanie rovnakých práv homosexuálnym dvojiciam a zavedenie registrovaného partnerstva pre takéto páry. Tieto výzvy sa odvtedy stále opakujú. V roku 2009 bol autorom ďalšej rezolúcie tohto typu taliansky komunistický poslanec Giusto Catania. Jeho „Obnovená komunistická strana“ bola založená v roku 1991 tými talianskymi komunistami, ktorí sa nechceli vzdať slova komunizmus potom, čo sa dovtedajšia talianska Komunistická strana svojho názvu zdala. Cataniova strana má doteraz vo vlajke hviezdu a kosák s kladivom. Leninské symboly zahrli dúhovými farbami.

Rezolúcie Európskeho parlamentu nie sú záväzné pre členské štáty, avšak vytvárajú atmosféru politického tlaku. Určujú totiž, čo je v EÚ správne a čo nie je správne. Treba si všimnúť, že za takéto rezolúcie hlasujú i poslanci strán, ktoré sa v členskej krajine tvária, že homosexuálnu agendu nepodporujú. Za Cataniovu rezolú-

ciu hlasovali poslanci Sergej Kozlík, Peter Baco a Irena Belohorská z HZDS, ktoré rado hovori o kresťanskom pilieri svojej politiky. Róbert Fico po stretnutí s kardinálom Jánom Chryzostomom Korcom po voľbách 2006 hovoril, že jeho strana Smer túto agendu odkladá na neskoršie volebné obdobia. Europoslancovi za Smer Vladimírovi Maňkovi to nebránilo hlasovať za rezolúciu. A napokon rezolúciu podporili i poslanci za Stranu maďarskej koalície Edit Bauero-**va** a Arpád Duka Zólyomi. SMK je členom Európskej ľudovej strany. Keď už sú v tej „Európe“, tak hlasujú „európsky“.⁷²

Tlak zo strany Európskeho parlamentu pociťuje už niekoľko mesiacov najmä Litva, ktorej parlament prijal pred časom zákon zakazujúci verejnú propagáciu homosexuálnych vzťahov. Také čosi je pre Európsky parlament ako červené súkno pre býka. Preto Európsky parlament v januári 2010 odsúdil⁷³ litovský zákon a žiadal o jeho zrušenie.

Na čiu stranu sa pridala litovská prezidentka, bývalá komisárka EÚ a bývalá členka Komunistickej strany Sovietskeho zväzu Dalia Grybauskaiteová? Na stranu Európskeho parlamentu. Podľa encyklopédie Wikipedia Dalia Grybauskaiteová vstúpila do komunistickej strany v roku 1983, keď bol jej predsedom Jurij Andropov, bývalý šéf KGB. Nebolo to teda teraz po prvýkrát, čo sa poklonila niečomu, čo nebolo jej rodnej Litve práve naklonené.

A pochopiteľne, najvýznamnejším momentom, keď Európsky parlament ukázal svoju revolučnú silu, bola politická poprava Rocca Buttiglioneho.

Ani Rada ministrov EÚ však nechce zaostať za parlamentom v šírení revolúcie. V roku 2004 sa v agende Rady ministrov EÚ pre vnútro a spravodlivosť objavil návrh, aby si členské krajiny EÚ vzájomne uznávali registrované partnerstvá osôb rovnakého pohlavia. Návrh neprešiel len preto, lebo sa proti nemu postavili slovenskí ministri spravodlivosti a vnútra. Predsedníckou krajinou EÚ bolo vtedy Holandsko. Hlavnou vládnu stranou vtedy v Holandsku bola Kresťanskodemokratická aliancia CDA a premiérom bol kresťanský demokrat Jan Peter Balkenende.

Inštitúcie Európskej únie sa zmenili na homosexualistické lobistické organizácie s nebyvalou rýchlosťou. Všetko to začalo vsunu-

tím Článku 13 do tzv. amsterdamského znenia Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, ktoré bolo schválené lídrami členských krajín na summite v roku 1997. Nenápadný článok hovoril o oprávnení Rady prijať opatrenia proti diskriminácii na základe sexuálnej orientácie. Tým sa dostal do samotných zmlúv pojem nediskriminácie na základe sexuálnej orientácie. Vykladať si ho môže každý, ako chce, ale v praxi o výklade rozhodne väčšina.

Treba pripomenúť, že vari nikdy od skončenia studenej vojny nebolo na čele členských krajín toľko kresťanskodemokratických a konzervatívnych politikov ako počas dvojročného vyjednávania amsterdamského znenia zmlúv o EÚ. Nemecku vtedy vládol kresťanskodemokratický kancelár Helmut Kohl, v Španielsku ľudovecký premiér José Maria Aznar, vo Francúzsku gaullista Jacques Chirac, vo Veľkej Británii konzervatívec John Major. Táto epizóda je poučná. Takto dopadá duel revolucionárov, ktorí vedia, že chcú vložiť nohu do dverí, s pravicom, ktorá nevie, čomu chce zabrániť.

Európsku úniu zakladali ešte ako Spoločenstvo uhlia a ocele prevažne kresťanskí politici. Adenauer, De Gasperi, Schuman, Monet. Vypáľilo to však inak. Čo charakterizuje mentálny svet EÚ dnes? EÚ odmieta v ústave zmienku o Bohu a kresťanstve, takže o nejakom povedomí európskej histórie ťažko hovoriť.

Pravdu o EÚ najviac vypovedajú niektoré epizódy. V roku 2006 sa predsedníčkou krajinou EÚ stalo Rakúsko. Koncom roka začala v krajine bilbordová kampaň spolufinancovaná rakúskou vládou na spropagovanie rakúskeho predsedníctva v EÚ. Na jednom z bilbordov⁷⁴ boli zobrazení George W. Bush, Jacques Chirac a Alžbeta II. v sexuálnych polohách.

V roku 2007 Európska komisia financovala reklamný spot na podporu európskeho filmu. Trištvrteminútový spot s názvom „Film lovers will love this“, na ktorý si bolo možné kliknúť i na stránkach Barrosovej Európskej komisie, zobrazuje v niekoľko sekundových intervaloch 18 kopulujúcich párov. Pochopiteľne, nechýbali ani páry osôb rovnakého pohlavia. Pre Komisiu také čosi nie je škandál. Škandálom by bolo, keby tam chýbali tie páry rovnakého pohlavia. Na portáli Youtube je pri tomto spote upozornenie, že by si ho mali

pozrieť iba osoby staršie ako osemnásť rokov. Nie je známe, či také upozornenie bolo i na stránkach Európskej komisie. Európska komisia ako producent soft sexfilmov, to tu ešte nebolo.

Koncom roka 2010 nechala Komisia vytlačiť tri milióny kalendárov na rok 2011, v ktorých chýbalo vyznačenie kresťanských sviatkov. Pamätníci si pamätajú, že komunisti silou mocou robili z Vianoc a z Veľkej noci sviatky zimy a sviatky jari, ale vymazať ich z kalendára si netrúfli.

Z týchto epizód vychádza Európska únia ako pubertálny mladík, ktorý sa v škole až tak veľmi neučí, ale zato stále myslí na sex. Tragédiou je, keď je ten pubertiak už po päťdesiatke.

Podobný obraz ako v prípade EÚ by sme dostali pri analyzovaní postojov Rady Európy.

Lenže revolúcia neovládla iba Európu. Jej ambície sú väčšie ako glóbus. A už ten glóbus obopína celý. Nenápadne asi pred dvoma desaťročiami vstúpila na pôdu Organizácie Spojených národov.

Do dokumentov OSN, prijímaných na hlavných medzinárodných konferenciách revolúcia nepresadila brutálny jazyk, aký sa jej podarilo vnútiť všetkým napríklad na pôde EÚ. Avšak presadila jazyk „rodovej“ ideológie a pojem „reprodukčného zdravia“.

Čo je reprodukčné zdravie? Slovenský demograf Karol Pastor poznamenal v roku 2006, že je to predovšetkým nový pojem v politike, ktorý už bol navrhnutý tak, aby niečo zastieral a manipuloval, nie aby objasnil⁷⁵. Keďže podľa definície z medzinárodnej konferencie OSN v Káhire v roku 1994 je reprodukčné zdravie „stav úplnej telesnej, duševnej a sociálnej pohody, a nielen neprítomnosť ochorenia alebo poškodenia“, Pastor poznamenáva: „Niekto potrebuje na úplnú telesnú, duševnú a sociálnu pohodu denne novú a hygienicky neškodnú prostitútku. Niekto k reprodukčnému zdraviu potrebuje umelý potrat. ...Prosím nepohoršujte sa, ale treba zdôrazniť, že celkom určite existujú ľudia, ktorí tvrdia, že *práve toto* je reprodukčné zdravie, a teda že majú na to právo a, štát, starať sa.“

Ďalšie roky mali potvrdiť, že mal pravdu, a že takí ľudia majú dokonca prevahu.

Pojem rodovej ideológie ako presvedčenia o zameniteľnosti úloh mužov a žien takmer vo všetkom sa podarilo presadiť do základných dokumentov hlavných medzinárodných konferencií OSN v Káhire⁷⁸ v roku 1994 a v Pekingu⁷⁷ v roku 1995. Koncom 90. rokov katolícky filozof a kňaz Michel Schooyans upozornil na to, že myšlienky Marxa a Engelsa z polovice 19. storočia, hovoriace o triednom boji pohľadávi a oslobodení ženy z tohto triedneho útlaku zo strany muža, ožívajú na rozhraní druhého a tretieho tisícročia práve presadzovaním rodovej ideológie na pôde nadnárodných inštitúcií, a to najmä OSN. Hovorí o tom v knihe *Evanjelium. Ako čeliť svetu v rozvrate?*, ktorá vyšla v roku 1998 a nedávno sa dočkala i slovenského vydania⁷⁸.

V rozhovore⁷⁹ v roku 2002 sformuloval Schooyans tieto názory ešte tvrdším jazykom:

„V tomto novom tisícročí sú stále presadzované dva základné ciele komunizmu: deštrukcia národných štátov a pravej idey rodiny. Hovoríme najprv o myšlienke svetovej vlády. ... Som znepokojený tým, že OSN sa vyvíja týmto smerom a že jej agentúry nadobúdajú črty ministerstiev svetového Štátu.... Komunistická ideológia prežila kolaps komunistických režimov a verím, že plán vládnuť svetu cestou OSN zdedil veľa črt Komunistickej internacionály.... Jedným z príznakov je takzvaná „rodová“ otázka, ktorá je v OSN momentálne veľmi v oblúbe. Rodová otázka má viacero koreňov, ale jeden z nich je určite marxistický. Marxov spolupracovník Friedrich Engels vypracoval teóriu vzťahov muža a ženy ako prototypu konfliktných vzťahov triedneho boja. Marx zdôrazňoval boj medzi pánom a otrokom, kapitalistom a robotníkom. Na druhej strane Engels videl monogamné manželstvo ako príklad útlaku žien zo strany mužov. Podľa neho by revolúcia mala začať zrušením rodiny.“

Sú Schooyansove názory príliš radikálne? Ale Michel Schooyans nie je žiadny radikál. Je členom Pontifikálnej Akadémie pre sociálne otázky a príhovor k jeho zmienenej knihe napísal kardinál Joseph Ratzinger.

A od roku 2000 vývoj riadne pokročil.

V Kanade pôsobí skupina kresťanských nadšencov, ktorí už viac ako desaťročie mapujú zápas medzi kultúrou života a kultúrou smr-

ti na celom svete na svojej internetovej stránke Life Site News. Na stránke sa ročne objavia tisíce správ. Pozrime sa teda na Life Site News, čo je nové na pôde OSN za posledné mesiace.

10. marec 2011 - Európska únia sa snaží presadiť v Rade OSN pre ľudské práva princíp nediskriminácie na základe sexuálnej orientácie⁸⁰.

25. február 2011 - Vatikánska delegácia OSN odsúdila politiku sociálneho inžinierstva, ktorú OSN vedie v Afrike presadzovaním „reprodukčného zdravia“⁸¹. Vatikán protestoval najmä proti tzv. Maputskému protokolu, ktorý navrhuje právo na potrat.

21. január 2011 - kamerunská vláda sa hnevá na EÚ, lebo táto financuje homosexuálne skupiny v Kamerune⁸².

14. december 2010 - generálny tajomník OSN Pan Ki Mun propaguje nediskrimináciu na základe sexuálnej orientácie⁸³. Okrem homosexuálov hovorí i o transsexuáloch.

10. december 2010 - začína sa spoločná kampaň UNAIDS a International Planned Parenthood Federation za dekriminalizáciu prenosu HIV na sexuálneho partnera⁸⁴. Ak máte AIDS a nakazíte nič netušiaceho partnera, tak nemáte byť trestne stíhaní. UNAIDS je programová skupina, ktorej cieľom je okrem iného i *brániť šíreniu AIDS*.

25. november 2010 - koná sa konferencia OSN v Ghane, jej účastníci žiadajú legalizáciu potratov⁸⁵.

Na malú ukážku toho, akým smerom sa OSN vybrala, by to mohlo stačiť?

Nasledujúce riadky sa nepíšu ľahko kresťanovi, ktorý bol v období sovietskeho komunizmu vdáčaný Spojeným štátom americkým, najmä ich niektorým republikánskym prezidentom ako Ronald Re-

agan za to, že tomuto komunizmu postavili hrádzu. Pri analýze globálneho rozmeru antropologickej revolúcie sa však nemožno vyhnúť úlohe, ktorú zohráva práve USA ako globálna superveľmoc.

V máji 2010 sa v Bratislave konala historická prvá gay-paráda, čiže pochod prívržencov homosexuálneho hnutia. Veľvyslanectvá mnohých európskych štátov a USA si považovali za povinnosť konanie tohto pochodu verejne podporiť. Podpora bola taká zjavná, že redaktor týždenníka Týždeň Jaroslav Daniška dal svojmu článku o tomto fenoméne názov „Pochod veľvyslancov“⁸⁶. Najvýznamnejšia bola pochopiteľne podpora USA. Paradoxne, v USA nie je na federálnej úrovni zakotvená žiadna legislatíva podporujúca požiadavky homosexuálneho hnutia a za poslednú dekádu odmietali občania jednotlivých štátov USA v referendách manželstvo osôb rovnakého pohlavia ako na bežiacom páse.

Red Daniška podotkol tento fakt, americký chargé d'affaires Reith Eddins reagoval: „Je to ľudskoprávna agenda, ktorej sa vláda USA venuje. Máte absolútnu pravdu, že v USA nemáme uzákonené manželstvo gayov, ale keď sa pozriete na stanovisko prezidenta Obamu a vlády USA, podporujeme to.“⁸⁷

Situácia sa navlas zopakovala v auguste 2011 v susednej Českej republike, keď zhruba tie isté krajiny podporili pražský Dúhový pochod. Ako sme videli u britských konzervatívcov, títo si dávajú internacionalizáciu a globalizáciu homosexualizmu priamo do volebného programu.

Medzi depešami amerických diplomatov, zverejnenými na stránke Wikileaks, sa objavila správa z Poľska, ktorá označuje Rátolickú cirkev v Poľsku za hlavný zdroj homofóbie v Poľsku.⁸⁸ Diplomata, ktorý ju písal, sa správa ako globálny revolucionár. A samozrejme, nielen on, ale i adresát správy vo Washingtone.

Niekoľko by tomu tiež mohol povedať kultúrny imperializmus.

V posledných tridsiatich rokoch platí, že za vlády prezidenta z Demokratickej strany sa USA menia na globálneho hráča globálnej antropologickej revolúcie.

V roku 1984 zaviedol prezident Reagan tzv. „Mexico City Policy“, politický princíp, že USA finančne nepodporujú organizácie, ktoré

na medzinárodnom poli podporujú potraty. Bili Clinton túto politiku zrušil. Keď sa v roku 2000 stal prezidentom George W. Bush, jedným z jeho prvých krokov bolo obnovenie „Mexico City Policy“. Barack Obama ju v roku 2009 opäť zrušil a americké financovanie globálnej kultúry smrti sa opäť rozbehlo. Aj v jeho prípade to bolo jedno z prvých rozhodnutí v úrade⁸⁹.

V čase písania týchto riadkov vedú republikáni v americkom Kongrese pod vedením Johna Boehnera boj za ukončenie štátneho financovania domácej odnože Planned Parenthood. Vďaka Obamovi a demokratom však americké doláre naďalej prúdia do celého sveta. Tu na podporu potratov financovaním⁹⁰ organizácie International Planned Parenthood Federation, tam na šírenie kondómov⁹¹ v Peru, inde na sterilizáciu⁹² mužov v africkej Rwande.

Barack Obama a Hilary Clintonová však budú Planned Parenthood podporovať zo všetkých síl. „Vieme, že dielo Margarét Sangerovej doma i vo svete ešte nie je zavŕšené,“ povedala ministerka zahraničných vecí Clintonová v roku 2009 pri preberaní ceny od Planned Parenthood.

Nedávno zosnulý americký katolícky komentátor Joe Sobran požíval na sklonku Clintonovej vlády na označenie všetkých pokrokov, komunistov, socialistov a ľavicových liberálov metaforu Úľa. Pre všetky včeličky z tohto úľa celé desaťročia Včelou kráľovnou bola Moskva. Úľ, okrem komunistov, sa neriadil centralizovanými príkazmi, ale napriek tomu bzučal desaťročia spoločným jazykom.

Včelia kráľovná skapala v roku 1989. O desať rokov neskôr Joseph Sobran napísal:

„Kedysi som pochyboval, že Úľ dokáže prežiť bez Sovietskeho zväzu. Mýlil som sa. Bili a Hilary Clintonovci dokázali vrátiť Úľu život a energiu.... Podporou potratov a homosexuálnych práv urobili zo sexuálnej revolúcie agendu federálnej vlády. Úľ sa prispôbil pádu socializmu prekvapujúco dobre. Zmierení s víťazstvom trhovej ekonomiky sústred'uje teraz svoju energiu proti konečnému cieľu: kresťanstvu. A má ideálneho frontmana v Clintonovi, ktorý s Bibliou v ruke vyznávajúc kresťanstvo ho svojím pôsobením podrýva. Počas studenej vojny bol Úľprotiamerický. Ale za Clintona sa stal proame-

rickým. Americká vlády nahradila Sovietsky zväz ako Včelia kráľovná, nástroj „pokroku“ na celom svete. ⁸³

Poznamenajme, že s frontmanmi ako Barack Obama a Hilary Clintonová si počína ešte lepšie.

Súčasťou globalizácie antropologickej revolúcie sú i medzinárodné mimovládne organizácie. Jednou z nich je i Amnesty International. Kedysi to bola výrazná pomoc v boji proti sovietskemu komunizmu. Keď v lete roku 1988 komunistický režim súdil Ivana Polanského, stál som v hlúčiku jeho podporovateľov vo vestibule budovy Krajského súdu na dnešnej Špitálskej ulici. Dožadovali sme sa vstupu na súdne pojednávanie a spolu s nami tam stál i zástupca Amnesty International, ktorého pozval do Bratislavy Ján Čarnogurský.

Dnes by sme si asi ťažko rozumeli. Amnesty International bojuje tiež za legálnosť potratov, lebo prístup k potratu považuje za ľudské právo. Je v tom paradox. Z hľadiska tejto ich dnešnej agendy boli predsa komunistické režimy podstatne skôr na tej „správnej strane“ ako USA alebo krajiny západnej Európy.

A napokon z našich úvah nemožno vynechať ani niektorých jednotlivcov so štatútom celebrít, ktorí svojím finančným a mediálnym vplyvom predstavujú faktor globálneho rozmeru. Menujme aspoň mená George Soros, Bili Gates, Ted Turner. Obyčajne sú označovaní za „filantropov“.

Finančník George Soros roky financuje propotrátové organizácie. Nedávno ho obvinil peruánsky kardinál Juan Luis Cipriani, že presadzuje svoju propotrátovú a homosexuálnu politiku i v Peru⁹⁴.

Ted Turner je zakladateľom televíznej stanice CNN. Je podporovateľom potratov a ich odporcov nazýva šaškami. O čínskej komunistickej politike jedného dieťaťa hovorí, že by ju potreboval celý svet. Od takýchto výrokov ho neodrádza ani fakt, že Čína túto politiku presadzuje i násilnými potratmi vykonanými proti vôli rodičov nenarodeného dieťaťa. „Máme na Zemi príliš veľa ľudí, a preto je tu globálne otepľovanie,“ hovorí Turner⁹⁵. A následkom globálneho otepľovania bude podľa neho kanibalizmus.

Ted Turner a jeho bývalá manželka Jane Fondová sú spojovacím článkom vari medzi všetkými zmutovanými včeličkami z progresi-

vistického Úľa. Ona známa pod prezývkou „Hanoi Jane“ pre svoju podporu vietnamskému komunistickému lídrovi Ho Či Minovi, ale tiež ako sexsymbol Barbarella z rovnomenného filmu z roku 1968^{96v}. On, mediálny magnát, sympatizujúci s Fidelom Castrom a sovietskym komunizmom, organizujúci v roku 1986 Hry dobrej vôle s účasťou amerických i sovietskych športovcov potom, čo Sovieti bojkotovali Olympijské hry v Los Angeles v roku 1984. Televízia v komunistickom Československu v roku 1984 samozrejme neprinášala prenos z olympijských súťaží, ale prenosy z Turnerových hier o dva roky prinášala rada. Dnes si Turner pochvaľuje čínsky režim a bojuje za depopuláciu planéty.

Bili Gates, zakladateľ Microsoftu, permanentne usídlený na najvyšších miestach v rebríčku najbohatších ľudí sveta, nie je taký jednoznačný prípad. V porovnaní s predchádzajúcimi menami má konzervatívnejší imidž, ale i v jeho prípade sa objavujú správy o finančnej podpore propotratovým organizáciám⁹⁷. Túto podporu údajne tlmí Gatesova žena Melinda, ktorá je pro-life katolíčkou⁹⁸.

V každom prípade sa však Bili Gates stal najvýraznejším príkladom súčasného neomaltuziánskeho „filantrokapitalizmu“, ktorého hlavnou agendou je depopulácia planéty. Zasadzuje sa za zriadenie celosvetového registra obyvateľov a s plánmi depopulácie úzko súvisí jeho podpora myšlienke vakcinácie obyvateľstva. Nedávno okolo celej planéty prebehol jeho výrok o tom, že úspech vakcinácie bude znamenať i zníženie počtu ľudí na Zemi. Bili Gates svoj výrok vysvetľuje tak, že zníženie detskej úmrtnosti ako výsledok úspešnej vakcinácie bude mať za následok zníženie pôrodnosti.

Vráťme sa ešte naposledy k Schooyanovým obavám zo svetovej vlády.

R svetovej vláde sme ešte stále skôr ďaleko ako blízko. Redže nie sme fatalisti, nemyslíme si, že vznik svetovej vlády je nevyhnutnosťou. Z vyššie uvedeného však vyplýva, že vznikla už jej ideológia. Ak by teda svetová vláda predsa len vznikla, vieme už teraz, aká bude. Schooyans to pomenováva. Bude to vláda nie hierarchicky vertikálne usporiadaná, ale skôr so sieťovou štruktúrou. Jej prvkami budú ľudia, ktorí sa budú spájať a vykonávať podobné činnosti na zákla-

de tichého vzájomného súhlasu. Tak ako to popísala priateľka Teda Turnera Marilyn Fergusonová vo svojom bestselleri *Sprisahanie Vodnára* v roku 1980.

Bude vyznávať totálne oslobodenie človeka od Boha, blízka filozofii „New Age“. Bude „holistická“, čiže bude sa zaoberať ľudstvom, spoločnosťou i zemeguľou ako celkom, v ktorom sa jednotlivec bude strácať.

Bude aj trochu „gnostická“, čiže jej významní členovia budú sami seba považovať za *tých, ktorí vedia*, na rozdiel od väčšiny tých, ktorí *nevedia*.

Preto bude aj nevidane pyšná.

Bude vnútorne rozporuplná, ale bude mať pevný tmel, ktorým bude odpor voči *starým poriadkom*. A kto reprezentuje tie staré poriadky?

Staré poriadky reprezentuje kresťanstvo. Práve kresťanstvo považuje revolúcia za svojho nepriateľa.

Samozrejme, že nepôjde proti kresťanstvu krvavo.

Nebojte sa, bude to najprv nežné prenasledovanie. Ale bude to prenasledovanie.

Levy už prichádzajú.

POZNÁMKY

- 1 Elton John becomes the father of Christmas baby. <http://uk.reuters.com/article/idUKTRE6BR07020101228>.
- 2 Buy a ticket. You could win a baby! Fury over lottery with £25,000 PtF prize. Mail Online, 7th July 2011. <http://www.dailymail.co.uk/news/article-2011676/IVF-lottery-launching-Britain-Win-baby-buying-20-ticket.html>.
- 3 BUCHANAN, Patrick J.: Smrt Západu. Praha : Mladá Fronta, 2004. s. 84.
- 4 Tamže.
- 5 Out-of-wedlock birthrates are soaring. New York Times. <http://www.nytimes.com/2009/05/13/health/13mothers.html>.
- 6 Share of births out of wedlock and teenage births. OECD Family Database. <http://www.oecd.org/dataoecd/38/6/40278615.pdf>.
- 7 Marriage and divorce rates. OECD Family Database. <http://www.oecd.org/dataoecd/4/19/40321815.pdf>.

- 8 Obama recalls Roe v. Wade, backs abortion rights. USA Today. <http://content.usatoday.com/communities/theoval/post/2011/01/obama-recalls-roe-vs-wade-backs-abortion-rights/1>.
- 9 Doctor accused of killing seven babies with scissors after they were born alive in „House of horrors" abortion clinic. Mail Online, <http://www.dailymail.co.uk/news/article-1348632/Philadelphia-abortion-doctor-Dr-Kermit-Gosnell-facing-counts-murder.html>.
- 10 Abortionist brutally murdered „hundreds" of living newborns: clinic worker. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/abortionist-brutally-murdered-hundreds-of-living-newborns-clinic-worker>.
- 11 Tamže.
- 12 Obama voted to protect abortionists like „house of horrors" Gosnell. <http://www.lifesitenews.com/news/obama-voted-to-protect-abortionists-like-house-of-horrors-gosnell>.
- 13 Human Sexuality - What Children Need to Know and When. <http://www.plannedparenthood.org/parents/human-sexuality-what-children-need-know-when-they-need-know-it-4421.htm>.
- 14 Von der Leyen stoppt umstrittene Aufklärungsbroschüre. <http://www.spiegel.de/politik/deutschland/0,1518,497527,00.html>.
- 15 Erklärung des Bundesvorstandes der Humanistischen Union zur Sexualstrafrecht. http://www.humanistische-union.de/fileadmin/hu_upload/media/mitt/Mitteilungen171.pdf.
- 16 Sexualität zwischen Kindern und Erwachsenen. <http://www.ahs-online.de/wb/pages/veroeffentlichungen/sexualitaet-zwischen-kind-und-erwachsenen.php>.
- 17 Alien Ginsberg. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Allen_Ginsberg.
- 18 Alien Ginsberg: America. <http://www.writing.upenn.edu/~aflreis/88/america.html>.
- 19 Harry Hay. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Harry_Hay.
- 20 Jeffrey Lord: When Nancy Met Harry. The American Spectator. <http://spectator.org/archives/2006/10/05/when-nancy-met-harry>.
- 21 Tamže.
- 22 Mark Tapscott: Obama appointee lauded NAMBLA figure. The Examiner. <http://washingtonexaminer.com/blogs/beltway-confidential/obama-appointee-lauded-nambla-figure>.
- 23V Hope Along the Wind: The Life of Harry Hay trailer, <http://www.youtube.com/watch?v=mzielJYQiwY>.
- 24 'Evil': Attendees at prominent pro-pedophilia conference horrified by sessions. Life Site News, Aug 23, 2011. <http://www.lifesitenews.com/news/evil-attendees-at-prominent-pedophilia-conference-horrified-by-sessions/>.
- 25 Far too much, far too young: Outrage over shocking images of the 10-YEAR OLD model who has graced the pages of Vogue. Mail Online, 10 August 2011.. <http://www.dailymail.co.uk/femail/article-2022305/Thylane-Lena-Rose-Blondeau-Shocking-images-10-YEAR-OLD-Vogue-model.html>.
- 26 UK s Prime minister launches new approach to prevent „sexualization of children". Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=10TWkfYmXOw>.
- 27V Planned Parenthood caught on tape aiding underage sex ring. <http://www.lifesitenews.com/news/planned-parenthood-caught-on-tape-aiding-underage-sex-ring>.
- 28 Edward Brongersma. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Edward_Brongersma.

- 29 Tamže.
- 30 Tamže.
- 31 Hitler's Euthanasia Decree. <http://www.euthanasia.com/hitlerletter.html>.
- 32 VIch klage an (I accuse) 1941. <http://www.youtube.com/watch?v=hdjIHaOgZgU>.
- 33 Vorbehaltsfilm. <http://de.wikipedia.org/wiki/Vorbehaltsfilm>.
- 34 VMillion Dollar Baby Movie Trailer, <http://www.youtube.com/watch?v=irDGknOu0uY&feature=related>.
- 35 Liste der am höchsten prädikatisierten NS-Spielfilme. http://de.wikipedia.org/wiki/Liste_der_am_höchsten_prädikatisierten_NS-Spielfilme.
- 36 Ich klage an (1941). [http://de.wikipedia.org/wiki/Ich_klage_an_\(1941\)](http://de.wikipedia.org/wiki/Ich_klage_an_(1941)).
- 37 Henry Friedlander: The Origins of Nazi Genocide. From Euthanasia to The Final Solution. University of North Carolina Press 1995.
- 38 The doctor who prescribed suicide: Was the Dutch psychiatrist Dr. Boudewijn Chabot right to help a sane, healthy woman to take her own life? The Independent. 30. jún 1994.
- 39 Groningen Protocol. http://en.wikipedia.org/wiki/Groningen_Protocol.
- 40 Action T4. http://en.wikipedia.org/wiki/Action_T4.
- 41 Sharp Growth in Dutch Euthanasia Deaths. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/2010/jun/10061607>.
- 42 Dutch Study Shows Patients Requesting Euthanasia Likely Depressed. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/2006/jan/06011607>.
- 43 Belgium euthanasia: Study finds that nearly half of all euthanasia deaths unreported. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/blog/belgium-euthanasia-study-finds-that-nearly-half-of-all-euthanasia-deaths-un>.
- 44 Holland proposes giving over-70s the right to die if „they consider their lives complete“. Mail Online, 10th March, 2010. <http://www.dailymail.co.uk/news/worldnews/articleT256670/Holland-proposes-giving-70s-consider-lives-complete-rights-die.html>.
- 45 Jane Gross: How I help my mom to die. Mail Online, 4th August 2011.
- 46 Elderly patients dying of thirst: Doctors forced to prescribe drinking water to keep the old alive, reveals the devastating report on hospital care. Mail Online 27th May 2011.
- 47 They asked me why would I want to live. The Irish Times, April 12, 2011. <http://www.irishtimes.com/newspaper/health/20H/0412/1224294468194.html>.
- 48 70 % of disabled fear pressure to die if assisted suicide legalized: UK poli. Life Site News, May 13, 2011. <http://www.lifesitenews.com/news/70-of-disabled-fear-pressure-to-die-if-assisted-suicide-legalized-uk-poli>.
- 49 Pro-life billboard banned in Austrálie, and euthanasia ad ok. Life Site News, May 2, 2011. <http://www.lifesitenews.com/news/pro-life-billboard-banned-in-australia-but-euthanasia-ad-ok>.
- 50 Vláda chce narušit' novelu o potratoch. [Babetko.rodinka.sk. http://babetko.rodinka.sk/index.php?id=vlada-novela-potraty](http://babetko.rodinka.sk/index.php?id=vlada-novela-potraty).
- 51 KDS: Žena má byť informovaná, že antikoncepcia môže spôsobiť potrat. SME. <http://www.sme.sk/c/5196452/kds-zena-ma-byt-informovana-ze-antikoncepcia-moze-sposobit-potrat.html>.
- 52 Juraj Rušnierik: Štátny úradník s výhradami. Týždeň, <http://www.tyzden.sk/nazivodoma/statny-uradnik-s-vyh-radami.html>.
- 53 Gynekologové majú tehotným ženám doporučovať potrat. Res Claritatis. <http://www.res.claritatis.cz/zpravy/evropa/gynekologove-maji-tehotnym-doporucovat-potrat/4518?SSID=e98413ff33f51018097b4e&>.

- 54 Michel Schooyans: The pitfalls of compassion. <http://www.lifesitenews.com/ldn/2010/docs/Compassion.pdf>.
- 55 Taki Theodoracopulos: You Can't Wax Lyrically About Brazilian Waxing. Taki's Magazine, http://takimag.com/article/you_cant_wax_lyrically_about_brazilian_waxing.
- 56 Engel vs. Vitale. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Engel_v._Vitale.
- 57 Madalyn Murray O'Hair. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Madalyn_Murray_O'Hair.
- 58 William J. Murray. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/William_J._Murray.
- 59V Godless in America: Madalyn Murray O'Hair. <http://www.youtube.com/watch?v=U8o8I8kLYSA>.
- 60 Roe vs. Wade. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Roe_v._Wade.
- 61V Jane Roe's prolife commercial. http://www.youtube.com/watch?v=T_MUUvcvJEg.
- 62 Texas vs. Johnson. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Texas_v._Johnson.
- 65 California Proposition 8. Wikipedia. [http://en.wikipedia.org/wiki/California_Proposition_8_\(2008\)](http://en.wikipedia.org/wiki/California_Proposition_8_(2008)).
- 64 Tysiac v. Poland. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Tysiac_v_Poland.
- 65 Polish Court Upholds Verdict against Catholic Magazine for Calling Abortion „Killing”. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/polish-court-upholds-verdict-against-catholic-magazine-for-calling-abortion>.
- 66 European Court rules against Portugal in abortion boat case. Christian today, february 6, 2009. <http://www.christiantoday.com/article/european.court.rules.against.portugal.in.abortion.boat.case/22459.htm>.
- 67 EU court backs Germán gay man 's pension claim. BBC News, 10 May 2011. <http://www.bbc.co.uk/news/world-europe-15552986>.
- 68 „Schools need to teach about orgasms” says US teachers union to UN. Life Site News. http://www.lifesitenews.com/news/school_need_to_teach_about_orgasms_says_us_teachers_union_to_un.
- 69V Dana - All kinds of Everything. <http://www.youtube.com/watch?v=vOnvZtlktZw>.
- 70 Report on sexual and reproductive health and rights. European Parliament. <http://www.europarl.europa.eu/sidesSearch/search.do?type=REPORT&language=EN&term=5&author=1938>.
- 71 European Parliament resolution oti women and fundamentalism. 15 March 2002. Strasbourg.
- 72 Europoslanci bránia homosexuálov. SME, 19.1.2009. <http://www.sme.sk/c/4268970/europoslanci-brania-homosexuálov.html>.
- 75 MEPs urge Lithuanian parliament to reject anti-gay law. European parliament. <http://www.europarl.europa.eu/en/pressroom/content/20110119IPR11946/html/MEPs-urge-Lithuanian-parliament-to-reject-anti-gay-law>.
- 74 Artists remove Austria sex poster. BBC. <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/4568012.stm>.
- 75 Karol Pastor: Reprodukčné zdravie - nový pojem v politike. Impulz - revue pre modernú katolícku kultúru, 1, 2006. <http://www.impulzrevue.sk/article.php295>.
- 76 Programme of Action of the United Nations International Conference on Population and Development. <http://www.iisd.ca/Cairo/program/pOOOOO.html>.
- 77 Beijing Declaration and Platform for Action. <http://www.un.org/esa/gopher-data/conf/fwcw/off/a-20.en>.
- 78 Michel Schooyans: Evanjelium. Ako čelit' svetu v rozvrate? InŠtitút Leva XIII. 2010.

- 79 „We must resist”. Inside the Vatican/October 2000. <http://perso.infonie.be/le.feu/ms/divag/resag.htm>.
- 80 „Sexual orientation” battle returns to UN Human Rights Council. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/sexual-orientation-battle-returns-to-un-human-rights-council>.
- 81 Holy See Combats Radical Agenda During Commission on Social Development. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/holy-see-combats-radical-agenda-during-commission-on-social-development>.
- 82 EU sparks outrage by financing homosexualist groups in Cameroon. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/european-union-sparks-outrage-by-financing-homosexualist-organisations>.
- 83 UN head calls for more respect for gay, transgender „rights”. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/un-head-calls-for-more-respect-for-gay-transgender-rights>.
- 84 UN and Planned Parenthood seek to decriminalize willful HIV infection. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/un-and-planned-parenthood-sponsor-campaign-to-decriminalize-willful-hiv-inf>.
- 85 UN Partners With NGOs to Push Abortion in Africa. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/un-partners-with-ngos-to-push-abortion-in-africa>.
- 86 Jaroslav Daniška: Pochod veľvyslancov. Týždeň 19/2010. <http://www.tyzden.sk/casopis/2010/19/pochod-velvyslancov.html>.
- 87 Tamže.
- 88 Leaked cables: Obama admin called Catholic church source of spreading 'homophobia' in Poland. Life Site News, Sep 07, 2011. <http://www.lifesitenews.com/news/leaked-us-cables-long-road-ahead-for-gay-rights-in-poland-thanks-to-catho>.
- 89 Obama Overturns „Mexico City Policy” Implemented by Reagan. ABC News, Jan. 23, 2009. <http://abcnews.go.com/Politics/International/story?id=6716958&page=1>.
- 90 International Planned Parenthood Federation. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/International_Planned_Parenthood_Federation.
- 91 Obama administration flooding Peru with millions of condoms. Life Site News, 18. 11. 2010. <http://www.lifesitenews.com/news/obama-administration-flooding-peru-with-millions-of-condoms>.
- 92 US taxpayer Money to fund Rwanda campaign to sterilize 700 000 men. Life Site News, 11. 2. 2011. <http://www.lifesitenews.com/news/rwanda-to-launch-campaign-to-sterilize-700000-men>.
- 93 Joseph Sobran: The Growth of the Hive. Sobran's. The Real News of the Month, júl 1999. <http://www.sobran.com/hive/growth.shtml>.
- 94 Cardinal accuses U.S., George Soros, of imposing abortion „agenda” on Peru. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/cardinal-accuses-us-george-soros-of-imposing-abortion-agenda-on-peru/>.
- 95V Ted Turner on Overpopulation. <http://www.youtube.com/watch?v=KMdOmGIKDEw&feature=related>.
- 96V Barbarella trailer. <http://www.youtube.com/watch?v=SsPkQt2H4YQ>.
- 97 Bili Gates' Planned-Parenthood-President Dad Inspired Pro-Abort Funding. Life Site News, May 09, 2003. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/idn/2003/may/03050902>.
- 98 Bili Gates. Conservapedia. http://www.conservapedia.com/Bill_Gates#cite_note-3.

VI. KAPITOLA

Levy prichádzajú

„ *Organizované náboženstvá treba zakázať.*“
sir Elton John, november 2006

R - slovo

„*Ak mená nie sú správne, jazyk nie je
v súlade s pravdou o veciach.*“
Konfucius

V októbri 2010 vtrhli do kresťanského kostola v Bagdade moslimskí teroristi a rozpútali masakru, výsledkom ktorej bolo 58 mŕtvych, vrátane dvoch kňazov. Od roku 2006 bolo v Iraku zabitých tisíce kresťanov a státisíce ich utieklo pred násilím zo svojich príbytkov do iných končín Iraku alebo do Sýrie, Libanonu, Jordánska a do Európy. Miliónová kresťanská komunita sa scvrkla na polovicu.

Na Vianoce zabíjali moslimovia po desiatkach v Nigérii. Na Nový rok 2011 zabili 23 koptských kresťanov v egyptskej Alexandrii a stovku zranili. Zomreli počas bohoslužieb po bombovom útoku. Vzápätí iránska vláda zatkla desiatky kresťanov, lebo vykonávali misijnú činnosť. V Pakistane bola odsúdená na trest smrti matka štyroch detí Asia Bibiová z dediny neďaleko Láhauru. Najprv sa jej susedky moslimky nechceli napiť z vody, ktorú Asia priniesla, lebo z rúk kresťanky je voda nečistá. Potom sa strhla medzi nimi polemika, v ktorej Asia položila susedke otázku: „Za mňa Pán Ježiš položil život. Čo urobil pre teba Mohamed?“ V dnešnom Pakistane to stačí na trest smrti za rúhanie. Jediného kresťanského ministra v pakistanskej vláde, rímskeho katolíka Šahbaza Bhattího, ktorý sa Asie Bibio-

vej zastal, zastrelili vrahovia vo februári. V Egypte pokračuje zabíjanie kresťanov a v marci 2011 prichádzajú správy o zabíjaní kresťanov a pálení kresťanských kostolov v západnej Etiópii.

Nie, neudávame tieto fakty preto, lebo by sme chceli analyzovať postavenie kresťanov v treťom svete. Ide nám o ich nové postavenie v Európe.

V Európe sa začali objavovať prvé signály solidarity s prenasledovanými kresťanmi. Verejné zhromaždenia na ich podporu sa konali vo Viedni, Bratislave, Prahe. Bolo otázkou času, kedy bude nútená vyjadriť sa k problému Európska únia. Tá Európska únia, ktorá kvôli viere v roku 2004 zlikvidovala kresťana Buttiglioneho. Samozrejme, len politicky.

51. februára 2011 sa zišla Rada ministrov zahraničných vecí krajín EÚ. Netreba zdôrazňovať, že títo ministri sú obyčajne deťmi antropologickej kultúrnej revolúcie. Rada ministrov sa zaoberala i návrhom vyhlásenia na podporu prenasledovaných kresťanov. Taliansko už predtým žiadalo, aby sa Rada ministrov vyhlásením zastala kresťanov. Ministerka zahraničných vecí EÚ Catherine Ashtonová bola poverená, aby na toto zasadnutie Rady predložila návrh takého vyhlásenia.

S pani barónkou Ashtonovou som sa stretával na zasadnutiach Rady ministrov vnútra a spravodlivosti v rokoch 2004 a 2005, keď bola zástupkyňou britského ministra vnútra. Raz sme pri večeri viedli príjemnú konverzáciu. Bolo to už po kauze Buttiglione a zmienil som sa, že podľa môjho názoru v EÚ dochádza k zvýšenému nepriateľstvu ku kresťanom. „Oh, no...“ mierne zaprotestovala s úsmevom.

Catherine Ashtonová¹ je dlhoročnou političkou britskej Labouristickej strany. Začiatkom osemdesiatych rokov bola funkcionárkou „Campaign for Nuclear Disarmament“² (CND), britskej mimovládnej organizácie, ktorá sa desaťročia snažila o jednostranné nukleárne odzbrojenie Veľkej Británie bez ohľadu na to, či dôjde k odzbrojeniu v sovietskom tábore. Znáмым sa stal grafický symbol CND, kruh a v ňom trojzubec obrátený hrotmi nadol, z ktorého sa stal univerzálny symbol mieru.

Barónka Ashtonová zadanie od Rady ministrov splnila a na zasadnutie Rady predložila návrh požadovaného vyhlásenia. V návrhu vyhlásenia sa uvádzali iba všeobecné formulácie a vôbec sa v ňom nevyskytovalo slovo „kresťania“³.

Podľa Catherine Ashtonovej by bolo nekorektné spomínať iba jedno náboženstvo. Taliansky minister zahraničných vecí Franco Frattini prezradil, že 15 krajín EÚ z 27 súhlasilo s tým, aby vyhlásenie bolo skutočným vyhlásením na podporu kresťanov, ktorí by mali byť priamo pomenovaní ako obeť prenasledovania. Zástupcovia írsky, Portugalska, Španielska a Luxemburska však boli proti⁴. Franco Frattini nešetril slovami kritiky a označil to za Čierny deň EÚ. „Deklarácia, ktorá by sa vyslovene nezmieňovala o kresťanoch, by bola nevierohodná. Toto je prejav extrémneho laicizmu, ktorý kazí meno Európy,“ povedal.

Ministri sa rozišli bez toho, aby prijali akékoľvek vyhlásenie. Takmer v tých istých hodinách sa objavili správy o zavraždení jedenástich kresťanov, z toho i detí, v egyptskej obci Šarona v provincii Minya⁵. Ktovie, či si Franco Frattini spomenul na jeseň 2004, keď európska pravica prehodila cez palubu kresťana Buttiglioneho. Buttiglioneho obetoval aj taliansky premiér Silvio Berlusconi. Buttiglione bol kandidátom jeho vlády a Taliansko patrí v EÚ k ťažším váham. Ale keď dravci z ľavice zaútočili na Buttiglioneho, Berlusconi ho nechal roztrhať. Buttiglioneho kandidatúru stiahol a namiesto neho navrhol nového kandidáta, ktorý jeho ponuku prijal. Bol to Franco Frattini.

Frattini sa stal na päť rokov eurokomisárom pre vnútro a spravodlivosť. Vlastne vďaka „extrémnemu laicizmu“.

Orgány Európskej únie zaujímajú ročne množstvo stanovísk k osobitným otázkam, či už je to zdravotnícka nerovnosť v EÚ alebo stav ľudských práv v Iráne. Vedia problém identifikovať, dať mu meno a navrhnúť také alebo onaké riešenie. Masívne prenasledovanie kresťanov, ktoré vidí každý, kto nemá klapky na očiach, však Rada ministrov EÚ, ktorá vzyva ľudské práva každý deň od svitu do mrku, však vôbec nedokázala pomenovať. Čím to je?

Deti revolúcie vidia svet očami revolúcie. Revolúcia má priniesť ľuďom *oslobodenie od útlaku, priznať im práva*. A kto ten útlak

predstavuje? No predsa *staré poriadky, k staré poriadky*, to je predsa kresťanstvo. To sa síce obyčajne nehovorí na hlas, ale v radoch revolúcie sa tak myslí, a podľa toho i koná. Ako teda má zapadať do tohto videnia sveta skutočnosť, že na celom svete sú to práve kresťania, ktorí sú nie strojcami útlaku, ale *obeťami útlaku*? Veď *kresťanstvo*, to je ten *útlak*, ktorý má práve revolúcia odstrániť. Môže revolúcia priznať, že *utláčatelia nie sú utláčateľmi, ale že sú vlastne utláčanými* PYeru ťažko.

Preto slovo *kresťania* v spojení so slovom *prenasledovaní* neslobodno vysloviť. Je to K-slovo.

Keď sa v americkej žurnalistike píše o niektorých známych slovách, ktorých vyslovenie alebo napísanie sa v slušnej spoločnosti nepatrí pre jeho vulgárny, sexuálny, rasový alebo iný význam, tak sa napíše, že ide o „slovo na F“ alebo „slovo na N“, čiže F-slovo, N-slovo.

Kresťania, ak sú prenasledovaní, sú „K-slovo“.

Ktoré hlavné médiá, televízie, denníky prinesú o tom informáciu? Žiadne. Veď nepíšu ani o tých zabíjaných kresťanoch, nieto že o tej ministerskej ľahostajnosti. Dočítate sa o tom na kresťanských internetových stránkach. Ministri sa stretli o pár týždňov znova a napokon prijali vyhlásenie. Bolo v ňom odsúdené menovite prenasledovanie kresťanov, ale boli v ňom spomenutí i moslimskí pútnici a iné nemenované náboženské menšiny. Moslimskí pútnici boli zrejme narážkou na špecifický úkaz, ktorým bol januárový teroristický samovražedný útok v irackej Karbale proti šiitským moslimským pútnikom a ktorého páchatelmi boli iní moslimovia.

Prenasledovanie kresťanov od severnej Afriky až po Indonéziu však nesmie mať svoje samostatné pomenovanie. Akékoľvek prenasledovanie môže mať svoje osobitné pomenovanie, ale nie toto.

V marci 2011 sa v Bratislave pred pamätníkom Sviečkovej manifestácie konalo protestné zhromaždenie za oslobodenie politických väzňov režimu Alexandra Lukašenka v Bielorusku. Každý to prijal s porozumením. Nikomu ani nezišlo na um, aby tvrdil, že *neslobodno myslieť iba na Bielorusov*, že treba sa *zasadzovať za všetkých politických väzňov na celom svete*. V prípade kresťanov je to inak.

V piatok 7. januára 2011 sa pred tým istým pamätníkom konalo zhromaždenie na podporu prenasledovaných kresťanov, ktoré zorganizovali Mladí konzervatívni demokrati Slovenska. Zhromaždenie bolo ohlasované najmä cez blogy, ktoré písali organizátori. Aj medzi príspevkami anonymných diskutérov pod týmito článkami sa objavili názory, že nemožno podporovať *kresťanov* osobitne, a že treba predsa podporovať kohokoľvek, kto je prenasledovaný. Tak akosi všetkých dohromady. Aby nemali meno. Dotyční by pokojne mohli byť ministrami zahraničných vecí v európskych štátoch. Veľičky v progresívnom Úli bzučia inštinktívne rovnako.

V roku 1973 viedol rebríčky hitparád hit „Crocodile rock“. Púšťali sme si ho z magnetofónových nahrávok nahratých z rakúskeho rozhlasu a v časopise Bravo sme pozerali na fotografie chlapíka, ktorý hit spieval. Nosil obrovské klaunovské okuliare, pestrofarebné oblečenie a smiešny cylinder. Istý Elton John.

Vtedy reprezentoval slobodu. O tretinu storočia neskôr, v roku 2006, vyhlásil, že všetky organizované náboženstvá treba zakázať⁶ a pripomenul nám časy, v ktorých sme žili a v ktorých naše náboženstvo síce nebolo celkom zakázané, ale kto ho vyznával, nesmel sa čudovať, že má problémy.

Revolúcia potrebuje svoju umeleckú avantgardu. Mala ju i revolúcia komunistická. Od tých dobrovoľných podporovateľov z čias, keď ešte nebola skompromitovaná, až po tých, ktorí vystupovali trebárs na Festivale politickej piesne v Martine.

Elton John je dobrovoľnou umeleckou avantgardou antropologickej revolúcie. Sir Elton v rozhovore dával najavo, že má problém s kresťanstvom kvôli tomu, čo kresťanstvo hlása v oblasti sexuálnej morálky. Rozporuplne hovorí, že nemá problém s učením Ježiša Krista, on chce zakázať „organizované náboženstvo“. Organizované kresťanstvo v Európe, to sú kresťanské cirkvi, to je katolícka cirkev.

Aká je to Európa, v ktorej dnes žijeme? Európa, ktorá zobrala tento výrok na vedomie s úplným pokojom?

Ak sa nevinne odsúdený človek po rokoch dostane zo žalára na slobodu, slušným ľuďom pripadá trápne opäť ho nespravodlivo od-

sudzovať. V dobe po holokauste sa považuje za veľmi problematické vyjadrovať sa proti Židom. S hercom Melom Gibsonom sa bude jeho nevrlá poznámka pod vplyvom alkoholu ťahať už do smrti. Gibson svoju protižidovskú poznámku povedal v júli v tom istom roku 2006 potom, čo ho zatkla polícia. Po vlne kritiky sa Gibson verejne ospravedlnil.⁷

Od boľševickej revolúcie v roku 1917 komunistický režim zabil mnoho miliónov kresťanov, najmä v Rusku. Boli to najmä kresťanskí sedliaci, ktorých bolo treba zničiť vraždením, hladomorom a vysťahovaním na Sibír počas kolektivizácie. Reprezentovali starú kresťanskú Rus. Niet národa medzi Uralom a Labe, ktorý by nemal tisíce svojich kresťanských mučeníkov. Slováci mali umučeného biskupa Gojdiča, väznených biskupov Vojtaššáka, Buzalku, Hopká, Rorca, stovky väznených a internovaných kňazov, rehoľníkov a rehoľníčky. Väznených laikov Rrčméryho, Jukla, Neuwirtha a zástupy ďalších. Popravených mladých idealistov ako Tunega, Púčik a Tesár a ďalších. Tisíce kresťanov, ktorým bola znemožnená kariéra v zamestnaní, lebo nechceli zúčtovať so svojím „organizovaným náboženstvom“. A tak ich mali aj Česi, Poliaci, Rusi, Chorváti, Maďari i každý národ vo východnej a strednej Európe. Bolo to storočie kresťanského utrpenia.

Nejaká zvláštna pieta zo strany Európy? Nie. Zdvihlo sa proti výroku Eltona Johna cunami kritického odporu? Bol donútený vziať slová späť a ospravedlniť sa? Povedať: prepáčte, mrzí ma to, to som naozaj prehnal...

Nie.

Jeho výrok bol vzatý na vedomie v pokoji. Elton John *je v pohode*. VEurópe nie je „organizované náboženstvo“ zakazované. Ale tá *myšlienka nie je neprijateľná, nie je neakceptovateľná*. Nevylučuje vás to zo slušnej spoločnosti. *Tá myšlienka je tak akosi politicky korektná*.

Redť sme vchádzali z komunizmu „do Európy“, chápali sme, že až tak veľmi kresťanská nie je. Domnievali sme sa, že narazíme zrejme na ľahostajnosť voči kresťanstvu. Ale v tom sme sa mýlili. Okrem ľahostajnosti je tam i narastajúce nepriateľstvo.

V roku 1973 nakrútil režisér Robin Hardy horor *The Wicker Man*. Film spočiatku nebol úspešný, ale dnes už má status kultového diela. Policajný seržant Neil Howie (Edward Woodward) prichádza do mestečka na malom ostrove pri britských brehoch, aby vyšetril zmiznutie dievčaťa. Neformálnym vodcom ostrovnej komunity je lord Summerisle (Christopher Lee). Howie si všíma voľnejšiu sexuálnu morálku ostrovanov. Howie je kresťan a panic a svoje panictvo nehodlá stratiť pred svadbou. Zvádza ho Willow (Britt Eklandová), dcéra majiteľa hoteli, v ktorom býva, Howie však odolá. Stále viac naráža na podivné rituály ostrovanov, až napokon film dospeje do desivého finále. Vysvitne, že lord Summerisle priviedol celé ostrovné spoločenstvo k odpadnutiu od kresťanstva a k návratu k pohanskému náboženstvu predkov. Zmiznutie dievčaťa bolo iba predstierané a poslúžilo na vlákание Howieho do pasce. Ostrovania Howieho zajmú a obetujú ho božstvám. Privedú ho na breh mora a zavrú ho do monštruóznej prútenej klietky v tvare mužskej postavy. Klietku zapália, Howie v bolestiach zhorí, ostrovania pod Summerislovým vedením šťastne tancujú a spievajú.^{8v}

Christopher Lee, Saruman z Pána prsteňov, považoval tento film za jeden zo svojich najlepších a hral v ňom bez nároku na honorár. Pieseň, ktorú spieva Willow pri zvädzaní Howieho, patrí k najkrajším ľúbostným filmovým piesňam.^{9v} Film je v niečom prorocký. Jeho tvorcovia správne pochopili, že budúce odpadnutie od kresťanstva, sprevádzané najmä odmietnutím biblickej sexuálnej morálky, povedie k prenasledovaniu kresťanov. V zásade správne pochopili aj to, že ak ľudia prestanú veriť v Boha Starého a Nového zákona, neznamená to, že nebudú veriť v nič. Naopak, môžu začať veriť v hocičo. To už hovoril múdry Chesterton.

Na koho strane vlastne stoja tvorcovia filmu? Nie je to úplne zrejmé, ale skôr sú proti Howiemu. Tento policajt, ktorý nikomu neublíži a len si plní svoju povinnosť, je akýsi *upätý*. Willow v podaní Britt Eklandovej, ktorá bola „Bond girl“ v jednej z bondoviek, stojí za hriech. V jej piesni a tanci je ukrytá všetka nežná ertická mágia, ktorou vie žena pôsobiť na muža a Howie vo svojom utrápenom odmietaní pôsobí trochu *smiešne*. Pred smrťou statočne vyznáva Kris-

ta a recituje žalmy, ale tvorcovia mu úplné morálne víťazstvo nedoprajú. V posledných chvíľach života dusiaci sa Howie zvoláva na svojich trýzniteľov strašlivé kliatby, čiže nespráva sa ako kresťan.

V niečom sa film netriafa. Ak Summerisle a jeho ostrovania sa akýmsi spôsobom chcú hlásiť k síce predkresťanskej, ale predsa len tradícii, súčasná antropologická revolúcia je odmietaním tradície vôbec. Pre ostrovanov má Howieho panictvo zmysel, robí jeho obeť významnejšou. Antropologická revolúcia sa z panenstva smeje. A samozrejme nehrozí zabíjanie kresťanov, formy prenasledovania sú jemnejšie.

Ale zato sa toto prenasledovanie neobmedzuje na nejaký malý ostrov. Nájdeme ho hocikde v Európe a Amerike.

Staronové pro-choice: Zapri Krista, alebo ťa vyrazíme!

„Chcú podporovatelia bratislavského pochodu gayov vytvoriť zoznam povolání, v ktorých by kresťania nemali pracovať?“
blog Vladimíra Pálka, týždenník .týždeň, máj 2010

„Ano, presne to chceme.“

Peter Weisenbacher v diskusii pod blogom

Londýnčana Lilian Ladeleová pracovala ako sobášna úradníčka na miestnom úrade v časti Islington. Šestnásť rokov sobášila mužov so ženami. Tisíce rokov bol sobáš vždy medzi mužom a ženou. V roku 2005 presadila labouristická vláda Tonyho Blaira zákon o registrovanom partnerstve osôb rovnakého pohlavia. A tak mala Lilian Ladeleová zrazu „sobášiť“ trebárs dvoch mužov.

Lenže ona to robiť nechcela, pretože to bolo proti jej svedomiu.

Situácia, v ktorej sa ocitla, odhaľuje lživosť hesiel o tom, že *homosexualita a homosexuálov treba tolerovať*. Lživosť spočíva v tom, že oná tolerancia je v európsko-americkom priestore dávno existujúci stav. Cieľom revolúcie však je stav, v ktorom bude homosexuál-

ny vzťah postavený na tú istú úroveň ako vzťah muža a ženy v manželstve. Keďže manželstvo je ešte stále premetom úcty, ktorú mu vzdáva i spoločnosť, revolúcia chce rovnaké uctievanie i pre homosexuálny vzťah. Teda keď revolúcia hovorí „*Musíš tolerovať*“, v skutočnosti má na mysli „*Musíšzvelebovať*“. A pravé meno tohto posolstva je tyrania. Nútiť ľudí, aby aktívne vyjadrili súhlas s homosexuálnym životným štýlom, so všetkým, čo k tomu patrí, a ešte pod hrozbou straty zamestnania, je totiž tyrania.

Prvý, kto sa v takejto situácii ocitne, je sobášny úradník. Väčšina ľudí v Európe nechce zasahovať dvom ľuďom do súkromia, má však problém s aktívnym podporovaním homosexuálneho spôsobu života. A to ani nemusia poznať štúdie odborníkov o tom, aký je tento spôsob života škodlivý z fyzickej a psychickej stránky.

Kresťanka Lilian Ladeleová sa spočiatku snažila vyhnúť „sobášeniu“ osôb rovnakého pohlavia výmenou služieb so svojimi kolegami. Tým však konflikt iba oddialila. Napokon prišla chvíľa, keď sa musela Lilian dať do otvoreného zápasu so zamestnávateľom. Odmietla uzatvárať registrované partnerstvá osôb rovnakého pohlavia a odvolala sa na svedomie a náboženskú slobodu.

Séria súdnych procesov sa začala v roku 2007. Na prvostupňovom súde Lilian v roku 2008 svoj spor vyhrala. Súd jej priznal právo uplatniť si výhradu vo svedomí. Labouristická poslankyňa parlamentu Diana Abbottová okamžite vyhlásila, že vláda by mala prijať zákon priamo zakazujúci štátnemu úradníkovi odvolať sa na výhradu vo svedomí z náboženských dôvodov.¹⁰ To napokon ani nebolo potrebné, lebo koncom roka 2009 na súde vyššieho stupňa Lilian Ladeleová svoj spor prehrala.¹¹ Posledné slovo mal v roku 2010 britský Najvyšší súd, ktorý prehru Lillian Ladeleovej potvrdil. Podobne prišla v tej istej štvrti o miesto Theresa Daviesová.¹²

Pomaly akákoľvek menšina má právo na ochranu, len nie kresťania, ktorí urobili kedysi Britániu veľkou.

A nielen v Británii. Za oceánom, v americkom Massachussets v roku 2003 rozhodli sudy o zavedení manželstva osôb rovnakého pohlavia. V roku 2004 šéf legislatívy guvernéra Massachussets Mitta Romneyho upozornil všetkých sobášiacich zmierovacích sudcov, že

sú povinní sobášť aj páry rovnakého pohlavia, že výhrada vo svedomí sa nepripúšťa.¹³ Zmierovacia sudkyňa Linda Gray Kelleyová na to písomne podala rezignáciu. „Nemôžem konať podľa tohto zákona. Som viazaná zákonmi Boha a katolíckej cirkvi. Núti ma to odísť zo zamestnania, ktoré som milovala... Odpúšťam súdnictvu a legislatívcom, ktorí to spôsobili. Prosím Boha o odpustenie za horkosť v mojom srdci voči ľuďom, pre ktorých musím odísť z úradu. Necítim žiadnu zlovlôfu voči homosexuálom. Všetci sme Božie deti..." uviedla v liste úradu guvernéra.¹⁴

Guvernér Romney je zo známej republikánskej politickej rodiny. Jeho otec George bol guvernérom štátu Michigan. Mitt Romney bol proti manželstvám osôb rovnakého pohlavia, ale súdnej tyranii sa podriadil vzorne. Aj on kandiduje za amerického prezidenta. Možno ním bude.

Po schválení manželstiev osôb rovnakého pohlavia v americkom štáte New York v roku 2011 nastáva exodus sobášnych úradníkov i tu. Sobášna úradníčka Laura Fatusky odišla so slovami: „Nemôžem dať svoj podpis pod niečo, čo je proti Bohu." Ďalšia úradníčka Barbara MacEwenová tiež odmieta podpisovať takéto sobášne listy, ale chce sa brániť právnou cestou.¹⁵ Okresný prokurátor písomne oznámil, že kto odmietne podpisovať, môže čeliť trestnému stíhaniu.

Ale iste. Toho, kto nechce dať svoje meno naveky na písomný doklad, schvaľujúci sodomistický vzťah, treba zavrieť. No nie je to niekomu jasné?

O niekoľko dní rezignovala katolíčka Rosemary Centiová. Guvernér Cuomo odmieta výhradu vo svedomí. „Zákon je zákon, kto ho nechce dodržiavať, musí odísť," hovorí tento liberálny katolík.¹⁸ Akú predstavu má tento katolík o komunizme? Myslí si, že komunisti nemali svoje zákony, schválené v parlamente, na základe ktorých prenasledovali katolíkov, nekatolíkov a všetkých, čo s nimi nesúhlasili?

„Dodržiavanie zákona má prednosť pred náboženskou vierou," hovorí Cuomo.¹⁷ Problém je, že apoštol Peter to hovorí presne naopak: „Viac treba poslúchať Boha ako ľudí." Rátolícky guvernér Mario Cuomo sa učením svojej cirkvi neriadil. Rátolícky gover-

nér Andrew Cuomo sa už podieľa na prenasledovaní svojich bratov a sestier vo viere.

O Laure Fotusky napísali na ľavicovom portáli Daily Ros, že je „pojč.ná bigoťáčka, ktorá nenávidí gayov“.¹⁸ Bez tohto rituálu sa nemožno zaobísť. Nesmie vzniknúť dojem, že sú prenasledovaní slušní ľudia. Musí vzniknúť dojem, že sú tu spravodlivo potrestaní zlí ľudia. Preto treba ľudí ako Laura Fotusky dehumanizovať a zosmiešniť.

Možno sú tieto prípady len malou ouvertúrou k onakvejšiemu koncertu. Holandskému Groningenu nestačí sláva, ktorú získali svojím protokolom o zabíjaní mrzáčikov. Prichádzajú odtiaľ správy, že radnica rozviaže pracovný pomer s tromi sobášnymi úradníkmi, ktorí nechcú sobášiť osoby rovnakého pohlavia. Homosexuálna organizácia COC apeluje na vládu, aby boli takíto úradníci osobitne postihovaní a tvrdí, že podľa ich prieskumov je v 58 holandských mestách stodva takýchto úradníkov, ktorí nechcú sobášiť homosexuálov medzi sebou.¹⁹ Stodva? To by bol riadny masaker...

Podme späť do Británie. Gary McFarlane z Bristolu pracoval od roku 2003 v poradenskej spoločnosti ako sexuológ. Kresťan McFarlane bez problémov radil mužom a ženám. Nemal problém radiť ani homosexuálnym dvojiciam, ale nechcel im radiť v sexuálnych otázkach. Podobne ako Lilian Ladeleová sa spočiatku snažil vyhnúť sa takýmto párom, ale napokon sa dostal so zamestnávateľom do právneho sporu. Bol prepustený a súdny spor prehral v roku 2010.²⁰

V oboch prípadoch zástancovia homosexualistickej ideológie tvrdili, že od zamestnancov bolo iba vyžadované to, čo je náplňou ich práce. To je polopravda. Takáto náplň práce by nebola možná pred niekoľkými rokmi. Tá náplň práce bola z hľadiska oboch kresťanov revolučne zmenená. Lilian Ladele i Gary McFarlane si okrem straty práce užili i veľa posmeškov ako bigoti, homofóbovia a podobne.

Ale v čom je rozdiel medzi problémami Lilian Ladeleovej a Garyho McFarlana na strane jednej a problémami, ktoré mali napríklad učitelia za komunizmu v Československu a iných krajinách sovietskeho bloku?

Komunisti nám vraveli s pokojom, že v Československu je úplná náboženská sloboda. A že kresťan, ak sa kresťanstvom netajil, nemohol byť učiteľom? Jeho chyba, že nezastával, ako sa tomu hovorilo, vedecký svetonázor. No povedzte, ako by mohol učiteľ nezastávať vedecký svetonázor, však? Pes bol zakopaný v tom, že vedecký svetonázor vôbec nebol vedecký, pričom časť ľudí to vždy vedela aj hovorila. Potom sa to zrazu povedalo nahlas, a to bol koniec „vedeckosti“. A nastalo habkanie komunistov.

Dnes nám tiež pokojne a sebedovome hovoria, že odmietnutie uctievania určitého správania je neplnením si povinností, hoci mnoho ľudí vie, že toto správanie prináša ľuďom problémy. Raz sa to povie nahlas. Potom možno opäť nastane habkanie.

Revolúcia hrozí vyhodením z práce i sudcom. Sudca môže mať vážny problém vo svedomí, ak má v zmysle zákonov presadených revolúciou rozhodovať o adopcii dieťaťa homosexuálnym párom. V tejto situácii sa ocitol Andrew McClintock z Južného Yorkshire. Po prijatí zákona o registrovanom partnerstve vyjadroval obavy, že bude musieť rozhodovať o takýchto kauzách, ale nadriadení mu povedali, že sa im nebude môcť vyhnúť.²¹ Po tomto oznámení sa McClintock svojho miesta vzdal. Úrad sudcu vykonával osemnásť rokov. „Cítil som sa zahnaný do kúta,“ povedal McClintock, „chcel som mať istotu, že nebudem riskovať, že pošlem dieťa do domácnosti osôb rovnakého pohlavia. Redže som takú záruku nemal, cítil som, že musím radšej odstúpiť ako ísť proti svojmu svedomiu.“²²

Podľa niektorých štúdií výchova dieťaťa homosexuálnym párom zvyšuje pravdepodobnosť toho, že i z dieťaťa vyrastie homosexuál, hoci iné to popierajú. Autorov takých štúdií obvykle postihne hnev ideológov, ktorí tvrdia, že žiadna taká pravdepodobnosť neexistuje. Autor takej štúdie Walter Schumm²³ hovorí o úplnom spolitizovaní výskumu:

„Profesori, ktorí robia výskum v tejto oblasti, musia byť veľmi opatrní, aby sa nedotkli tých nesprávnych ľudí, lebo čo i len falošné obvinenie niekoho, že je ‚homofóbny‘, môže uňho viesť k nepriaznivému kariérnemu vývoju, bez ohľadu na iné profesionálne kritériá. Keď je časopis ochotný publikovať iiýsledky nepriaznivé pre rodičovstvo gayov, lesbičiek a bisexuálov, riskuje, že bude vyhlásený za ‚ne-

vedecký'. Čiže vydavatelía časopisov musia mať nesmiernu odvalu, aby čelili súčasnej politickej korektnosti a umožnili férové zverejnenie takého výskumu.^{<<24}

Výsledky takýchto výskumov však neboli nič platné Adrewovi McClintockovi, ani Garymu McFarlanovi a Lillian Ladeleovej. McClintock sa takisto snažil obhájiť svoje práva súdnou cestou. V roku 2008 definitívne prehral.

Podľa McClintocka boli kresťanské princípy, tvoriace základ britského práva a kultúry, systematicky rozvrátené novými zákonmi, ktoré nemajú v tej tradícii žiadnu oporu. Pritom o týchto zmenách nebola žiadna verejná diskusia. McClintock hovorí o tisíckach podporných mailov a ďalších prejavoch podpory. Revolúcia v zákonoch prišla nečakane. Ako uvádza McClintock:

„O týchto zmenách nebola debata. Jednoducho ste šli v piatok večer do postele a zákon bol v nejakom stave, a keď ste sa zobudili v pondelok, všetko bolo inak.“²⁵

Áno, revolúcia niekedy prebieha rýchlo.

Sheila Matthewsová z Retteringu v Northamptonshire prišla o miesto poradkyne v komisii, ktorá rozhodovala o adopcii detí, pretože sa tak isto ako McClintock nechcela zúčastňovať prideľovania detí do adopcie homosexuálnym párom.²⁶ Verí totiž, že najlepším prostredím pre dieťa je rodina s otcom a matkou.

O miesto môžete prísť i spáchaním nového hrozného zločinu, akým je ponuka modlitby. Zdravotná sestra Caroline Petrie z North Somersetu bola prepustená, lebo sa v prítomnosti pacientky za ňu pomodlila. Pritom pacientka sa vôbec na ňu nesťažovala a cítila sa dobre.²⁷ Podobne prišla o miesto učiteľka matematiky Olive Jonesová. Chodila učiť do rodín choré deti, ktoré nemohli chodiť do školy a v prítomnosti dieťaťa sa zaň pomodlila.²⁸ To isté zažil miestny úradník z Wandworthu Duke Amachree, ktorý bol prepustený za to, že so ženou, ktorá sa mu sťažovala na chorobu, hovoril o viere v Boha.²⁹ „Nemohol som sa na slovo,“ hovorí ohromený Duke Amachree.

My tiež, milý Duke. Lebo sme to všetko kedysi zažili u nás.

Najčerstvejší prípad je lekár Richard Scott, pokarhaný za to, že sa s pacientom s jeho súhlasom rozprával o viere.³⁰

Veľká Británia má síce zákony, ktoré hovoria o nediskriminovaní na základe vierovyznania a podpísala i medzinárodné pakty o zákaze diskriminácie na základe vierovyznania. Vyššie uvedeným kresťanom je to nanič. Ale veď i komunistický režim mal vo svojich zákonoch zakotvenú náboženskú slobodu a podpisoval všelijaké medzinárodné zmluvy...

V dnešnej Británii môže prísť kresťan o prácu aj inými spôsobmi. Do problémov ho môže priviesť maličký strieborný krížik na retiazke na krku. Mohla by o tom rozprávať zamestnankyňa Britských aerolínií Nadia Eweidová. V roku 2006 jej zamestnávateľ zakázal nosiť taký krížik. Keď vzdorovala, dostala neplatené voľno. Aerolínie tvrdili, že nosiť krížiky nie je zakázané, musia byť však skryté pod uniformou.

Alexander Solženicyn spomína v diele Súostrovie Gulag verše, za ktoré dostala poetka Táňa Chodkevičová v sovietskom Rusku desať rokov žalára:

*„Modlit'ša môžeš slobodne,
ale... tak, aby ťa počul iba Boh.“*

Kresťanka Nadia Eweidová sa s aerolíniami súdila o svoje právo nosiť drobný symbol viery v Ježiša Krista. Neuspela.³¹ Súd rozhodol, že zákazom kríža nie je diskriminovaná. Salamúni v talároch ešte vyslovili kuriózný dôvod, prečo z rovnakého dôvodu nemožno zakázať symboly iných náboženstiev ako súčasť pracovnej uniformy. Každý, kto navštívi Londýn, si všimne, že niektorí policajti - moslimovia majú na hlave namiesto helmy turban. Niektoré moslimky nosia k uniforme šatky na hlave. Podľa súdu tieto symboly viery nemožno zakázať, lebo sú príliš veľké a nemožno ich ukryť.

Pre krížik prišla o miesto zdravotná sestra Shirley Chaplinová z nemocnice v Exeteri v grófstve Devon. Nosila ho od svojej konfirmácie celých tridsať rokov a odmietla ho sňať potom, čo jej to nadriadení prikázali s tým, že si musí vybrať medzi krížom a pracovným miestom. Ako kompromis jej navrhli, že krížik môže nosiť v peňaženke. Shirley si zvolila krížik a Ježiša Krista. S nemocnicou sa súdila, ale spor prehrala na jar 2010.³

Kultúrnou a architektonickou dominantou Exeteru je nádherná gotická katedrála, ktorú začali stavať v dvanástom storočí a dokon-

čili v roku 1400. Chápu vôbec sudcovia, ktorí sa postavili proti Shirley, že bez onoho symbolu, ktorého sa Shirley nechcela vzdať, by nebolo ani katedrály, ani tisícročnej britskej kultúry?

Ľuďom, ktorí zažili sovietsky komunizmus, je odstraňovanie krížov dôverne známe. Niekedy sa s krížom odstránil celý kostol ako Chrám Krista Spasiteľa v Moskve, alebo sa s krížom odstránila kostolná veža ako na Kalvárii v Bratislave. Niekedy len samotný kríž ako Biely Kríž v bratislavskom Novom meste. Kardinál Ján Chryzostom Korec vo svojej knihe spomína prenasledovanie v zamestnaní, ktoré museli podstupovať i slovenskí kresťania kvôli noseniu krížika.³³

Jeden rozdiel však bije do očí. V osemdesiatych rokoch by už v komunistickom Československu asi ťažko prišiel radový zamestnanec o miesto za to, že nosí strieborný krížik. *Tamtá* revolúcia už totiž bola vtedy slabá. *Táto* revolúcia sa ešte cíti pri sile.

V britskej škole zakazujú pedagógovia nosenie krížika i študentom, ako sa to stalo šestnásťročnej Sam Morrisovej z Derby.³⁴ Prípadne vám zakážu nosiť jednoduchý prstienok čistoty, symbolizujúci odhodlanie pre sexuálnu zdržanlivosť až do manželstva, ako sa to stalo Lýdii Playfootovej z Horshamu v Západnom Sussexe.³⁵

V týchto školských prstienkových a krížikových kauzách si sekulárne vedenia škôl a následne i súdy osobovali právo rozhodovať o tom, ktorý doplnok je a ktorý nie je výrazom žitia podľa viery. Povoľovali sikhom nosiť v škole náboženské náramky a moslimkám šatky s odôvodnením, že ich nosenie je pre tieto komunity nábožensky záväzná, zatiaľ čo nosenie krížikov pre kresťanov nábožensky záväzná nie je.

V súčasnosti prežíva svoju kalváriu s krížom 64-ročný kresťan elektrikár Colin Atkinson zo Západného Yorkshire. Pracuje v neziskovej organizácii ako elektrikár a na prístrojovej doske služobnej dodávky mal malý kríž zo šúpolia. Šéf Denis Doody ho nútil kríž odstrániť, lebo vraj uráža city ostatných zamestnancov. Moslimský zamestnanec však mal podobne vystavené verše z koránu a niektorí kolegovia, hinduisti, moslimovia a sikhovia, sa Atkinsona zastali. Atkinson odmietol a čelil hrozbe prepustenia. Po medializácii prípadu Denis Doody na čas ustúpil. Denis Doody má v kancelárii na stene plagát s ko-

munistom Che Guevarom.³⁶ Atkinsonovi napokon vzali dodávku, položili ho na iné miesto a ponúkajú mu odchod do dôchodku.

Keď sa na jar 2011 ženil princ William, celý svet videl v televízii veľký dvojmetrový kríž v čele sprievodu anglikánskych duchovných, ktorí sobášili mladý pár. Ale to bolo v kostole, tam kríže byť môžu.

V USA a západnej Európe má už niekoľkoročnú tradíciu potláčanie kresťanského významu Vianoc.³⁷ Spomínať Ježiška, jasličky, Betlehem sa stáva politicky nekorektným. Už žiadne „Christmas“ - Vianoce, už sa hovorí iba o neurčitých „Hollidays“ - sviatkoch. Incideny, ktoré sa vyskytli za posledných desať rokov, by vystačili na samostatnú knihu.

V USA sa sťažujú americkí vojnoví veteráni, že úradníci z Úradu pre záležitosti veteránov im bránia pri vojenských spomienkových slávnostiach a pohreboch na Národnom cintoríne v Houstone v prejavoch používať slová ako Boh alebo Ježiš. V júli 2011 to potvrdili zástupcovia troch organizácií, Veterans of Foreign Wars, The American Legion a National Memorials Ladies.^{38v} Mesiac predtým sa v podobnom spore súdil pastor Scott Rainey. Okresný sudca Lynn Hughes rozhodol v jeho prospech a uviedol, že úrady nemajú právo zakazovať pastorovi používať slová ako Boh a Ježiš.³⁹ No to sme si utreli pot z čela... V septembri 2011, na desiate výročie teroristických útokov na New York a Washington, starosta New Yorku Michael Bloomberg rozhodol, že na spomienkovej slávnosti nesmú odznieť modlitby duchovných.⁴⁰

To všetko sme zažili aj my.

Na postihovaných kresťanoch je sympatické to, že nie sú pasívni, ale komunikujú medzi sebou a bránia sa. Britskí kresťania to robia internetovou kampaňou „Not ashamed - Nehanbíme sa“.⁴¹ Na portáli Youtube možno nájsť spoločné osobné svedectvá niektorých z nich. Colin Atkinson, Lýdia Playfootová, Gary McFarlane, Shirley Chaplinová, Sheila Matthewsová a ďalší.⁴² Milí, hrdí, a nezahanbení. Sú nežní, ale antropologická revolúcia ich považuje za svojich nepriateľov.

V postblairovskej Veľkej Británii vystupuje na povrch určitý všeobecný vzorec, a síce, že bičom na kresťanov bude najmä presadenie homosexuálnej agendy, a to konkrétne adopcia detí homosexuálnymi pármí. Potvrďuje sa to i v iných krajinách Európy.

V roku 2007 rozhodoval španielsky sudca z provincie Murcia Fernando Ferrin Calamita o pridelení dvoch dcér rozvedeného manželského páru do opatery otcovi alebo matke. K rozvodu došlo potom, čo manžel zistil, že jeho manželka žije dvojším životom a má lesbický vzťah. Sudca Calamita rozhodoval či dcéry budú žiť s otcom alebo s dvojicou, ktorú tvorila matka s lesbickou partnerkou. Calamita zveril deti do opatery otcovi. Keďže rozhodnutie zdôvodnil tým, že „homosexuálne prostredie je pre deti škodlivé“, začala jeho vlastná strastiplná cesta. Ocitol sa pod paľbou homosexuálnych organizácií, ktoré naňho podali žalobu.⁴³

V ďalšom prípade rozhodoval sudca Calamita o žiadosti lesbičky Vanesy de la Heras o adopciu dcéry svojej lesbickej partnerky Susany Meseguerovej, s ktorou bola „zosobášená“ od roku 2005. Dcéra sa narodila Susane Meseguerovej po umelom oplodnení. O darcovi spermii nie je nič známe. Calamita bol obvinený, že úmyselne zdržiava rozhodnutie o adopcii. Calamita sa bránil, že nič nezdržiaval úmyselne, iba trval na získaní psychologického posudku o vplyve homosexuálneho prostredia na dieťa.

Krížová cesta Fernanda Ferrina Calamitu vyvrcholila v roku 2009. Prokurátor žiadal pre Calamitu trojročné väzenie, súd však rozhodol iba o zákaze činnosti sudcu a vrátenie platu, ktorý poberal počas obdobia, kedy bol stíhaný. Ide o sumu asi stotisíc eur.⁴⁴ Vyhoď je málo. Treba i finančne ruinaovať.

Calamitovi sa dostalo veľa podpory od rôznych organizácií, nie však od „konzervatívnej“ ľudovej strany Partido Popular, ktorá je členom EPP. Organizácia „HazteOir- Nechajte sa počuť“ podporujúca Calamitu povedala: „To sa neodpúšťa, že bol schopný čeliť až do najkrajnejších dôsledkov politickej korektnosti a tyranii homosexuálnej lobby. ... Bol verný prirodzenému zákonu.“⁴⁵

V tridsiatych rokoch 20. storočia Leninovi a Stalinovi vyznávači v Španielsku neuspeli, ale Leninovým bratrancom sa tu o tri generácie neskôr darí dobre.

V prípade sudcu Calamitu už nešlo iba o zamestnanie, ale aj o osobnú slobodu.

Nebol to prvý prípad.

Pôjdeš do basy, homofób!

„ Medzi homosexuálnymi mužmi je počet ochorení na AIDS v pomere k ich počtu päťdesiatkrát vyšší ako vo zvyšku populácie.”

správa z médií

Rok 2004 bol v revolúcii rokom zlomu. Na jeseň vypukla kauza Buttiglione, ale predohrou k nej bol proces s pastorm Letničnej cirkvi Ake Greenom vo Švédsku.

Keď som jedno ráno začiatkom júla 2004 prezeral na internete správy, do očí mi udrel titulok, ktorý oznamoval odsúdenie švédskeho kňaza za kritické výroky o homosexualite. Toto je revolúcia, bolo prvé, čo mi napadlo.

Prípad Akého Greena je modelovým príkladom fungovania tyranie, ktorá prichádza s akceptovaním požiadaviek homosexualizmu. Súčasťou homosexualizmu je presadenie zákonov proti „hate speech” čiže „nenávisťnej reči” a dehumanizácia protivníka. Podmienkou úspechu je vykorenenosť politikov a brainwashing verejnosti.

Homosexualizmus automaticky vydáva akýkoľvek nesúhlas s jeho požiadavkami za prejav duševnej choroby, homofóbie. Ide o nadávku, ktorá sa tvári vedecky. Kritiku homosexuálneho správania vydáva za prejav nenávisťi voči homosexuálom, a to dokonca takej nenávisťi, ktorá určite bude podnecovať priamo k násiliu voči homosexuálom. Hovoríš, že sex medzi dvoma chlapmi nie je v poriadku? Znamená to, že tých dvoch nenávidíš. Nenávidíš ich, a preto im určite chceš ublížiť, možno ich chceš zabiť. To, že niekto môže odmietať homosexuálny sex z racionálneho dôvodu, lebo vidí, že homosexuálny životný štýl samotných homosexuálov ničí a dokonca zabíja, sa nepripúšťa.

Podľa tejto pseudologiky preto treba do trestných zákonov dať paragrafy, podľa ktorých takáto kritika, teda „nenávisťná reč”, bude trestná. Prvou obeťou týchto paragrafov budú kresťania verní Biblii, ktorá označuje homosexuálne skutky za hriechy. „Quote the Bible, go to Jail,” hovoria Angličania, čiže „Zacituj Bibliu a choď do basy.”

Základné tvrdenie tejto mytológie, a síce, že kresťania nenávidia homosexuálov, je lžou. Kresťanstvo rozlišuje medzi človekom a jeho hriechmi. Preto kresťan odmieta schvaľovať homosexuálne činy, lebo chce byť verný Bohu i zdravému rozumu, ale voči homosexuálom neprechováva nenávisť. Naopak, súcíti s nimi, lebo žiť so sexuálnou príťažlivosťou voči osobám rovnakého pohlavia skutočne nie je ľahké. Kresťan žela homosexuálom, aby úspešne premáhali svoje sklony. Napokon kresťanovi sa môže prihodiť, že je homosexuálom v zmysle sklonu, za ktorý nemôže. Nesmie sa však sklonu podvoliť. A určite je takýchto prípadov nemálo. Sú kresťanmi, majú homosexuálne sklony, nepodvoľujú sa mu a nesú statočne svoj kríž.

Súčasťou podvodnej mytológie je podsúvanie zdania, že to kresťania aktívne neustále kritizujú homosexuálne správanie. Pravdou je opak. Na verejnosť sa valí záplava homosexuálnej propagandy a niekedy na to kresťania iba zareagujú, často po otázkach, ktoré dostanú od médií.

Je pozoruhodné, ako sa darilo udržiavať pri živote zdanie, že homosexuáli sú pre svoju orientáciu obeťami zvláštnoho, i fyzického násilia „homofóbov“. Štatistiky kriminality nič také nenasvedčujú. Napríklad na Slovensku od roku 1989 nepriniesli slovenské médiá správu o nejakom fyzickom násilí voči homosexuálom. Situácia v iných krajinách Európy je podobná.

Napriek tomu sa počas uplynulého desaťročia dostali paragrafy proti „nenávisťnej reči“ do trestných kódexov európskych krajín. Jednou z nich sa v roku 2002 stalo i Švédsko. Predstava, že budú prijaté zákony, na základe ktorých bude kňaz súdený za to, že v kázni odsúdi hriech, pôsobila pred desiatimi rokmi, nepredstaviteľne. Iste i mnohí poslanci hlasujúci za paragrafy proti „nenávisťnej reči“ si nepredstavovali, že tieto umožnia súdiť kňaza za jeho vernosť Biblii.

Niektorí si to však predstavovali presne tak. Švédsky sociálnodemokratický premiér Göran Persson dostal otázku, či po prijatí zákona proti „nenávisťnej reči“ bude ešte dovolené kňazovi z kazateľnice vysloviť názor, že homosexualita je neprirodzená. „Nie,“ odpovedal Persson.⁴⁶

Vtom je zvláštna vykorenenosť. Predstavoval si sociálny demokrat Persson, že sa v krajine nenájde žiadny pastor, ktorý bude verný Biblii? O väčšine zliberalizovanej švédskej luteránskej cirkvi to v zásade predpokladal správne. Ozval sa však príslušník letničného hnutia pastor Ake Green⁴⁷.

Pastor Green žije v historickom mestečku Borgholm na ostrove Óland. V roku 2003, znepokojený vlnou homosexuálnej propagandy na verejnosti a v médiách, sa rozhodol venovať sa tejto téme v kázni počas bohoslužieb. Úprimne pozval i médiá, keďže sa téme tak často venujú. Keď médiá neprišli, poslal sám kázeň do redakcie miestnych novín. Predstavitel' RSFL, švédskej organizácie bojujúcej za práva lesbičiek, gayov, bisexuálov a transsexuálov, následne Greena udal polícii.⁴⁸

Potom prišla mediálna dehumanizácia šesťdesiatštyrochrovného bieleho starého pána. Zatvárať do basy starého pastora za to, že sa trápí nad skazenosťou sveta, *to znie trochu zle, však?* Preto to spolupracujúce médiá, a to nielen vo Švédsku, zariadili inak. Nebude žiadny znepokojený starček. Musí sa objaviť *človek, plný nenávisti*. Človek, ktorý je *nebezpečný*. Pred ktorým *treba spoločnosť chrániť*. Musí to byť tak trochu obluda.

Koncom júna 2004 miestny súd v susednom meste Kalmar odsúdil Akého Greena za „nenávistnú reč“ v kázni na mesiac odňatia slobody. Kto si na Slovensku zapol v prvých dňoch júla 2004 správy televízie Markíza, dozvedel sa, že „Ake Green označil homosexuálov za rakovinový nádor“ a že „homosexuáli sú aj pedofilmi“.

No povedzte, kto by sa nezháčil. Označovať ľudí za rakovinový nádor? Veď to sa nemá. V tej chvíli som si i ja kládol otázku, či sú moje sympatie na strane toho správneho človeka. Mal som však k dispozícii výpisky zo švédskej tlače a v nich bolo niečo iné. Podľa nich Ake Green povedal, že „homosexualita je rakovinovým nádorom“. Teda nie homosexuáli. V skutočnosti Ake Green nepovedal ani to. Až keď čítame priamo jeho kázeň dostupnú na internete⁴⁹, vidíme, aký pokrivený obraz o Ake Greenovi médiá poskytli.

Greenova kázeň začína ako výpoveď človeka celkom obyčajne ustarosteného zo záľahy homosexuálnej propagandy v médiách. Ro-

zoberá biblický pohľad na homosexuálne skutky, ktorý takéto skutky považuje za hriechy.

Pred inkriminovanou pasážou o rakovinovom nádore cituje odsek z knihy Leviticus zo Starého zákona, ktorý naraz odsudzuje i homosexuálne skutky i hriech beštiality, teda zoofílie. Potom nasledujú vety:

„Biblia o týchto abnormalitách učí jasne. Sexuálne abnormality sú hlbokým rakovinovým nádorom na tele celej spoločnosti. Pán (Boh) vie, že niektorí sexuálne pokrivení ľudia dokonca znásilňujú zvieratá.“

I niekoľko ďalších viet venuje Ake Green problému zoofílie. Ake Green tu teda hovorí o sexuálnych abnormalitách ako o *celku*. Nijako tu v tej chvíli nespomína špecificky homosexualitu. A nemožno vari sexuálne abnormality ako *celok* (v zmysle dobrovoľného konania skutkov, nie v zmysle pokušenia, za ktoré človek nemôže), odsúdiť tvrdými slovami?

Nezasluhujú si zoofilné skutky takéto tvrdé odsúdenie? Nezasluhuje si tvrdé odsúdenie incestné správanie Rakúšana Josepha Fritzla, ktorý znásilňoval a väznil svoje deti?⁵⁰ Neodsudzujú kritici katolíckej cirkvi tvrdými slovami pedofilné skutky duchovných?

A keby i Ake Green hovoril iba o dobrovoľnom sexuálnom styku medzi dvomi dospelými osobami rovnakého pohlavia, sú tvrdé odsúdenia takých skutkov morálne neprijateľné? Prečo by mali byť neprijateľné? Neprináša homosexuálne konanie utrpenie samotným jeho aktérom? Nie je vari známe, že AIDS je mnohonásobne viac rozšírená choroba v radoch aktívnych homosexuálov ako medzi zvyškom populácie? Neprináša homosexuálny životný štýl i iné ochorenia? Odpovede na tieto otázky sú kladné. Čoho sa teda Ake Green dopustil?

Z kontextu kázne je zrejmé, že keď Green odsudzujúco hovorí o homosexualite, tak má na mysli homosexuálne konanie a nie iba samotný fakt, že osoba trpí príťažlivosťou voči rovnakému pohlaviu. Neodsudzujú vari kňazi najrôznejšie hriechy nás všetkých?

V médiách sa objavili i tvrdenia, že Green označil i všetkých homosexuálov za pedofilov. I to bola nepravda. V skutočnosti povedal

pravý opak: „Nie všetci homosexuáli sú pedofilmi...“ Ale dodáva: „Otvárajú však dvere do zakázaných oblastí... “

A nie je to tak? Pred viac ako desaťročím nás začali presviedčať, že homosexualita je len iná sexuálna orientácia, žiadna porucha. Dnes tvrdia tzv. odborníci v kanadskom parlamente, že i pedofília je iba sexuálna orientácia, tak ako je sexuálnou orientáciou homosexualita alebo heterosexuality. Postaviť všetky tieto tri veci na jednu úroveň dokázali vo februári 2011 psychológovia Vernon Quinsey a Hubert Van Gijsegheem, keď boli prizvaní ako experti na rokovanie výboru kanadského parlamentu.⁵¹ „Najvyšší čas začať ‚expertov‘ ignorovať,“ napísal nato Brian Lilley z Toronto Sun.⁵²

Jednoducho Ake Green hovoril pravdu. V závere kázne hovoril o Božej milosti, ktorá je pre homosexuálov tou skutočnou nádejou a riešením, a ktorej by sa mali homosexuáli otvoriť.

Nenávistná reč?

Viete, kto skutočne označil *ľudí* za rakovinu? Bola to slávna feministka Susan Sontagová, ktorá povedala, že „biela rasa je rakovinou ľudskej histórie“. Šup s ňou do basy? Veď liberálny svet bol z nej nadšený. Na rozdiel od Greena, ktorý hovoril o správaní, ona hovorila o *ľuďoch*. *Prenasledovanie kresťanov najlepšie vidno na pozadí toho, čo postihované nie je.*

Správanie médií voči Ake Greenovi bolo hanebné. Našťastie sa na jeho podporu zdvihla vlna solidarity vo Švédsku i v zahraničí, vrátane Slovenska. Odvolací súd v Jónkoppingu za veľkej pozornosti médií Akého Greena 19. januára 2005 oslobodil. Tento verdikt potvrdil švédsky najvyšší súd 9. novembra 2005.

Poviete si, veď napokon Ake Green do väzenia nešiel... Avšak dostali ste niekedy do rúk uznesenie vyšetrovateľa o tom, že voči vám bolo vznesené obvinenie z trestného činu? A potom uznesenie prokurátora, že proti vám podáva na súd žalobu? A potom rozhodnutie súdu, že vás odsudzuje do väzenia? A trvalo to celé tri roky? A v médiách ste si o sebe počas toho prečítali dosť zlé nepravdy? A verejná mienka bola poštvaná proti vám?

Proces s Ake Greenom síce skončil oslobodením, ale ten proces z niečoho dovedy nepredstaviteľného urobil vec pre veľkú časť

verejnosti prijateľnú, vec, s ktorou sa budú stretávať v budúcnosti možno bežne. Nie vždy to skončí pre stíhaného dobre.

Verejnosť si na podobné postihy zvykne ľahšie, ak tresty nie sú vysoké. Americký baptistický kazateľ Shawn Holes zvykne kázať pod holým nebom na uliciach amerických, ale i európskych miest. Je to stáročná tradícia protestantských kazateľov. Holes kázal 18. marca 2010 na uliciach škótskeho Glasgowa. Súčasťou kázne boli i jeho odpovede na otázky, ktoré mu kládli ľudia. Holes nekázal o homosexualite, ale pár prítomných homosexuálov sa ho opýtalo práve nato. Pritom sa provokujúco bozkávali a maznali. Holes odpovedal, že homosexuáli svojím hriešnym správaním, tak ako každý iný svojimi vlastnými hriechmi, privolávajú Boží hnev. Homosexuáli vzápätí Holesa udali polícii. Polícia Holesa zatkla, strávil noc v policajnej cele a bola mu uložená pokuta tisíc libier. Za „homofóbne poznámky a náboženské predsudky“.⁵³

V tom istom čase sa iba pár ulíc odtiaľ nachádzal slovenský kazateľ Cirkvi bratskej z Levíc Csaba Tolnai, ktorý bol v Glasgowe na štúdiách. „Tá udalosť sa rozchýrila a vďaka nej som si uvedomil, že Európa už nie je tou Európou, do ktorej sme vkladali nádej,“ povedal mi neskôr osobne.

To teda veru nie je.

Podobne ako Holesovi sa iba o tri týždne neskôr povodilo v inom britskom meste, vo Workingtone v Cumbrii, kazateľovi Daleovi Mcalpineovi. Video z jeho zatknutia je dostupné na portáli Youtube.⁵⁴

V roku 2005 získal ešte horšiu skúsenosť Dávid Parker z Lexingtonu v Massachussets. Nepáčilo sa mu, že jeho synovi a ostatným šesťročným prváčikom v škole čítajú príbeh „King and king“ končiaci svadbou dvoch mužov. Protestoval v škole, ľudia z vedenia školy naňho zavolali políciu a Parker strávil deň vo väzení. Von sa dostal na kauciu 1000 dolárov.⁵⁵ Guvernér Romney sa ho zastal, ale to bolo tak všetko. Sedeli ste už niekedy aspoň chvíľu za mrežami? Jeden rodič protestoval a skončil za tými mrežami. A koľkí ostali zastrašení?

Poslanca francúzskeho Národného zhromaždenia, člena Sarkozyho UMP, Christiana Vannesta⁵⁶ síce za jeho tvrdenie, že homosexuálne správanie je morálne nižšie ako heterosexuálne, polícia ne-

zatkla, ale v januári 2006 ho súd v Lille odsúdil na zaplatenie pokuty 3000 eur. V roku 2008 najvyšší súd - Cour de cassation tento verdikt zrušil. Nicolas Sarkozy sa Vannesta vôbec nezastal, naopak, pridal sa k jeho kritikom. Vanneste však bol v roku 2007 opäť zvolený za poslanca parlamentu za svoj 10. volebný obvod.

Po prvej dekáde plazivého prenasledovania kresťanov v Európe je teda zrejmé, že pripraviť o prácu je efektívnejšia metóda ako použiť trestné právo, kde sa úspešné sankcie zatiaľ obmedzujú iba na krátkodobé pobyty v policajnej cele a občasnú pokutu.

Ale Európa si zvyká na oboje.

Koľko je vlastne takýchto prípadov, keď sa štát pokúša policajnými metódami a prostriedkami trestného práva postihovať kresťanov? To nikto presne nevie. Spomenuté prípady však zďaleka nie sú jediné. A samozrejme, neobmedzujú sa iba na Európu. Za oceánom je krajina, ktorá svojimi sekularistickými excesmi asi strčí do vrečka všetkých. Je to Kanada.

Koncom 90. rokov začal doktor psychológie a učiteľ na strednej škole v Quesneli v Britskej Kolumbii Christopher Kempling písať do miestnych novín články, v ktorých odporoval liberálnemu pohľadu na homosexualitu, ktorý sa nachádzal v školských osnovách.⁵⁷ Dostal sa tak do sporu so odborovou organizáciou Federácia učiteľov Britskej Kolumbie, ktorá si osvojila homosexualistickú propagandu. Publikovala napríklad materiály, v ktorých sa tvrdilo, že biblický kráľ Dávid a Jonathan boli homosexuálnymi milencami a že tí, čo morálne odporujú homosexuálnemu správaniu, by mali absolvovať prevýchovu.⁵⁸ Nasledoval konflikt so Združením učiteľov Britskej Kolumbie BCCT, ktoré riadi výkon učiteľskej profesie.

BCCT v roku 2002 Kemplinga na mesiac suspendovala. Kempling sa pustil do dlhoročného namáhavého právneho zápasu, ale neuspel. Po opakovaných suspendovaniach Kempling v roku 2009 rezignoval a školstvo opustil. Ako uviedol, roky zápasu boli nesmierne vyčerpávajúce pre neho i pre jeho rodinu.

Kempling ako psychológ bol zástancom terapie konverzie, ktorá homosexuálom pomáha zbaviť sa sexuálnej náklonnosti voči osobám rovnakého pohlavia a stať sa normálne sexuálne orientovaným. Ta-

kýto postoj v Kanade vedie k marginalizácii a perzekúcii psychológa. Nič na tom nemení skutočnosť, že je veľa známych osôb, ktoré konverziu úspešne podstúpili. Jedným z nich bol i Stephen Bennett, ktorý bol rečníkom na večierku, ktorého cieľom bolo usporiadanie finančnej zbierky na Kemplingovu podporu.⁵⁹ Kemplingove náklady na súdne procesy sa totiž šplhali do výšky pol milióna dolárov.

Bývalý homosexuál Stephen Bennett je dnes roky šťastne ženatý. Homosexuálni ideológovia sa však pozerajú na svet cez filter, ktorý im umožňuje Bennettov nevidieť.

Kempling bojoval nielen za seba. V marci 2005 v New Yorku vystúpil s prednáškou pred Výborom OSN pre ľudské práva.⁶⁰ Tá prednáška je ťažké čítanie.

Kempling hovoril o príbehu Donalda Spratta, ktorý išiel do väzenia, lebo v blízkosti potratovej kliniky nosil odznak s nápisom „Nezabiješ.“

Spomenul príbeh zdravotníka Billa Whatcotta, ktorý dostal od svojho profesijného združenia pokutu 15 000 dolárov, lebo protestoval proti potratom. Bili Whatcott dostal i pokutu 20 000 dolárov od Tribunálu pre ľudské práva, lebo sa vyjadroval proti homosexuálnemu správaniu. V Kanade majú na takéto veci *osobitné tribunály*.

Príbeh Kolumbových rytierov, dobrovoľníckej katolíckej organizácie z predmestia Vancouveru. Dve lesbičky si objednali v ich zariadení „svadobnú“ hostinu. Keď Kolumbovi rytieri zistili, o čo ide, zrušili objednávku a lesbičky ich dali na súd. Lesbičky museli vedieť, že Kolumbovi rytieri sú katolícka organizácia. Ďalší príbeh Scotta Brockieho, ktorý odmietol vytlačiť vo svojej tlačiarňi materiály s homosexuálnou propagandou. Bol za to zažalovaný a súdne náklady ho stáli státisíce dolárov.

Príbehy starostov miest, ktorí odmietli vyhlásiť „Gay Pride Days - Dni homosexuálnej hrdoosti“ a dostali za to finančné pokuty od Tribunálu pre ľudské práva.

Príbeh rodičov z Vancouverského ostrova, ktorí vzdelávali svoje tri deti spôsobom „homeschoolingu“, teda ich učili sami doma. Odmietli ich však vzdelávať v povinnej sexuálnej výchove, pretože náplň predmetu považovali z kresťanského hľadiska za nemorálnu.

Preto ich deti nezmaturovali, hoci zo všetkých ostatných predmetov mali samé jednotky. Matka Cheryl Howardová sa obrátila na Tribunal pre ľudské práva, ale prehrala.

Tých príbehov boli desiatky. V niektorých sa kresťania po rokoch vyčerpávajúcich sporov dočkali víťazstva, v niektorých sa nedočkali a prišli o zamestnanie alebo o svoje malé podnikanie.

Zažili sme prenasledovanie kresťanstva za komunizmu. Množstvo našich krajanov emigrovalo kvôli komunizmu za oceán, do Kanady. Za slobodou. Dokážeme vôbec uveriť, že pre kresťanstvo musia dnes v tej istej krajine trpieť ľudia ako Chris Kempling, ktorí pre súdne procesy čelia hrozbe finančného zruinovania a strácajú zamestnanie?

Dnes sa dostávajú kanadskí starostovia do paľby kritiky už i za to, že si dovoľia *nezúčastniť sa* gay-parády. V júni 2011 starosta Toronta Rob Ford síce vyhlásil týždeň homosexuálnej „Pride“, ale cez víkend sa dúhového pochodu nezúčastnil. Išiel s rodinou na chatu. Médiá a ľavicoví poslanci si ho podali. Ako si to len mohol dovoliť? Bývalý starosta Mel Lastman sa gay-parády zúčastňoval, ale sa priznal, že mu prekážala tá nahota a sexuálne akty: „Stál som na voze, mával som ľudom a oni mávali mne, prekážali mi len tí dvaja chlapíci, čo šli rovno predo mnou a vystrkovali svoje holé zadky.“⁶¹

Tragikomickosť kritiky súčasného starostu však dokáže vychutnať len ten, kto zažil náš komunizmus. Pamätáte sa na heslo „Ten, kto stojí na chodníku, nemiluje republiku“? Súdruh, ty si nebol v prvomájom sprievode... Súdruh, nehanbíš sa? Súdruh, aký ty máš vzťah k socialistickému zriadeniu? Po právnej stránke nikdy neexistovala povinnosť zúčastniť sa prvomájomového sprievodu. Ale ľudia vedeli, že sa neoplatí neprísť...

Niekoľko rokov potom, čo šarmantný katolícky premiér v Kanade zlegalizoval potraty, využila právo na potrat istá mladá Kanaďanka. Táto žena sa o desať rokov neskôr stala kresťankou. A nielen to. Stala sa rozhodnou bojovníčkou za život. Na chodníku pred potratovými klinikami sa prihovárala ženám, ktoré si išli po zabitie svojho dieťaťa. Odhovárala ich od toho. Niekedy len ticho stála a modlila sa. Tá žena splácala svoj dlh.

To ale *system* nestrpí. Toto je pre *system smrtel'né ohrozenie*. *Toto system trestá neúprosne*. Za toto *system* zatvára do väzenia. Preto je táto žena opakovane odsudzovaná kanadskou justíciou do väzenia. Zatkli ju i vtedy, keď len stála pred klinikou a ticho sa modlila. Vo väzení strávila spolu už *sedem rokov*. Jej meno je Linda Gibbonsová. V čase, keď som začal písať túto knihu, bola vo väzení. Keď som bol v polovici, bola na slobode. Keď som ju dopísal, bola opäť vo väzení v Miltoni v štáte Ontario. *Lebo ticho stála a modlila sa*. V Kanade je mnoho žien, pre ktoré by bolo bývalo najväčším požehnaním v živote, keby boli na chodníku pred vchodom do kliniky stretli Lindu Gibbonsovú. Boli by Linde vďačné až do svojich posledných dní. Ale nestretli ju, lebo bola vo väzení.

Linda nie je sama. Pár dní pred dopísaním tejto knihy zbalili policajti v Toronte Mary Wagnerovú a sudca William Bassel ju odsúdil na štyridsať dní väzenia. Povedala tehotnej žene v potratovej klinike: „Nie je neskoro. Je čas na zmenu zmýšľania, Boh vás miluje.“ Mladá dievčina Mary vstupovala ticho a pokojne.⁶²

Okamžite do basy! *Okamžite!*

System tiež spoľahlivo rozozná, čo ho naopak *neohrozuje* a čo prísne *trestat' nemusí*. V roku 2005 porodila v dome svojich rodičov devätnásťročná Katrina Effertová z kanadskej provincie Alberta zdravého synčeka, uškrtila ho a jeho mŕtvolku odhodila. V septembri 2011 ju súd odsúdil na tri roky väzenia *podmienečne*. Preto mohla Katrina zo súdneho pojednávania slobodne odísť. Sudkyňa Joanne Veitová povedala, že Kanaďania chápu a sympatizujú s matkami v ťažkom čase tehotenstva a pôrodu. „Lutujú dieťa a ľutujú i matku,“ povedala sudkyňa.⁶³

Je logické, že v *systeme*, kde je legálny potrat, klesá i právna ochrana pre deti, ktoré sa už narodila, ale *system* ide tvrdo proti ochrancom života. Je to proste *kultúra smrti*. Preto je Katrina Effertová voľná a Linda Gibbonsová roky za mrežami. *Prenasledovanie kresťanov najlepšie vidno na pozadí toho, čo trestané nie je*. Koľko je odsúdencov svedomia ako Linda Gibbonsová alebo Mary Wagnerová? V Kanade, USA a v Európe? Nevieme.

Ale zo Slovenska netreba chodiť po takéto príklady ďaleko. Stačí do rakúskeho Grazu, kde sudca Erik Nauta v júli 2011 odsúdil štyroch pro-liferov za „stalking“, čiže „poľovačku“ na doktora Johanna Hanfstingla, lekára vykonávajúceho potraty. Mali sa jej dopustiť rozdávaním letákov na chodníku pred klinikou. Sudca absurdne vykombinoval, že rozdávaním letákov ženám sa vlastne chceli dostať na kožu Hanfstinglovi. Sám Hanfstingl poprel, že by na ňom bol vykonávaný „stalking“ a uviedol, že letáčky podľa neho boli určené ženám. Odsúdený Dietmar Fischer sa dokonca na rozdávaní ani nepodieľal, ani nechodil do Grazu, iba letáky zabezpečoval pre ostatných. Nauta odsúdil pro-liferov na pokutu viac ako osemtisíc eur. Všetci svedkovia potvrdili, že pro-liferi sa správali na chodníku pokojne a zdvorilo.^{64V}

Zdá sa, že pro-life letáčky začínajú byť takým výbušným materiálom, ako Biblia za komunizmu. A spomíname si na podobnú zvoľu sudcov.

Mlyny smrti včera a dnes

„ Veru, hovorím vám, čo ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili. ”

Mt, 25, 40

Kto by nepoznal tie fotografie, tie filmové zábery? Všetci sme ich videli.

Keď v prvej polovici roku 1945 Spojenci oslobodzovali nacistické koncentračné tábory, naskytol sa im hrozný pohľad. Zástupy hladných a na kosť vychudnutých väzňov im radostne kývali. To boli tí šťastnejší, ktorí prežili. Milióny ich neprežili a tisíce mŕtvych tiel ležali na hromadách v priestoroch táborov.

Veliteľ spojencov generál Eisenhower poslal do táborov armádne fi I mové štáby a tie tieto obrazy navždy uchovali. Navždy tým vytvorili i nepomer medzi vnímaním komunizmu a nacizmu, lebo na pôdu

sovietskych gulagov, pokiaľ boli v prevádzke, nikdy žiadny filmový štáb nevstúpil. Eisenhower sám navštívil koncentračný tábor v Ohrdrufe. Návšteva naňho urobila hlboký dojem a požiadal prezidenta Trumana, aby umožnil predstaviteľom Kongresu a médií okamžite navštíviť oslobodené tábory. Tak sa i stalo.

Obrazy z oslobodených táborov použila obžaloba v Norimberskom procese s nacistickými pohlavármi a ich premietanie bolo po emotívnej stránke jedným z vrcholov procesu.

Ale spojenci pracovali systematicky i naďalej, pevne rozhodnutí, že Nemci, z ktorých toľko podľahlo ošľaľu z Hitlera, sa musia dozvedieť pravdu o nacistickom režime. Hollywoodsku legendu, režiséra Billa Wildera, ktorého všetci poznajú ako tvorca neskorších Oscarových komédií Nieko to rád horúce a Byt, ešte v roku 1945 požiadali, aby z narkrúteného materiálu urobil pôsobivý dokumentárny film. Výsledkom Wilderovej práce bol 22-minútový film *Death Mills - Mlyny smrti*⁶⁵.

V americkej okupačnej zóne sa v rámci denacifikácie konalo premietanie *Mlynov smrti*, ktorého sa nemecké obyvateľstvo povinne zúčastňovalo. Sankciou za neúčast' mohlo byť odopretie potravinovej dávky.⁶⁶ Dobová fotografia zachytáva obyvateľov mestečka Steinfurt, ako vchádzajú do kina na povinné premietanie filmu.⁶⁷

A podaktorí Nemci, bez ohľadu na to, či sa s nacistami zaplietli alebo nezaplietli, boli konfrontovaní s mŕtvymi obeťami nacizmu nielen na filmovom plátne. Na jar 1945 sa museli zúčastňovať priamo prehliadky koncentračných táborov alebo exhumácie masových hrobov. Na fotografii vidíme nemeckú ženu na lúke, ako sa pozerá na exhumované mŕtve telá, ležiace v niekoľkých radoch. Zdesená žena si rukou zakrýva ústa.⁶⁸

Spojenci boli neúprosní. Dali vytlačiť množstvo plagátov s fotografiami mŕtvych z koncentračných táborov, ktoré boli vystavené v mnohých nemeckých mestách. Bol na nich nápis: „Diese Schandtaten: Eure Schuld!“⁶⁹ Tieto hanebnosti sú vaša vina! To už nebolo obvinenie Hitlera a jeho pohlavárov. To už bolo obvinenie všetkých Nemcov, ktorí Hitlerovi uverili.

Konfrontácia s nacistickými hrôzami však nebola iba záležitosť Nemcov bezprostredne po vojne. Všetci sme videli tie obrazy mno-

ho desaťročí po skončení vojny. Videl som ich v televízii ešte ako dieťa. V televízii to bolo nepovinné, ale videl som ich aj povinne. V prvom ročníku na gymnáziu, v roku 1973, nám v rámci vyučovania premietli sovietsky dokumentárny film režiséra Michaila Romma *Obyčajný fašizmus*⁷⁰. Odhliadnuc od skutočnosti, že Rommovi muselo byť jasné, že podobných hrôz, akých sa dopúšťali nacisti, sa ešte pred nimi dopúšťala jeho vlastná komunistická vláda, to bol dobrý film.

Takisto sa nezaobišiel bez šokujúcich obrazov. Tiež v ňom boli zábery známych hromád tiel v koncentračných táboroch. Aj nahé ženy, ponižované nacistami. Aj obesení ľudia, jeden vedľa druhého. Aj odrezané hlavy obetí, ktoré si nacisti odfotili na pamiatku. Mali sme vtedy šesťnásť rokov. Čo mi vtedy zišlo na um? No predsa, že ten režim bol hrozný, že je dobre, že ho už niet, a že by sa také veci už nemali nikdy opakovať. A čo mi, naopak, vôbec nenapadlo? Ani raz som si nepomyslel, že také zábery by nám nemali ukazovať. Napríklad z dôvodu, že to všetko bolo už tak dávno, pred desaťročiami. Nenapadlo nám to.

Na jeseň 2010 zorganizoval 40-ročný stredoškolský profesor dejepisu Philippe Isnard na strednej škole vo francúzskom mestečku Manosque diskusiu so svojimi študentmi o probléme potratu a o zákone, ktorý presadila pred tridsiatimi piatimi rokmi Simone Veilová. Šlo o študentov vo veku pätnásť, šesťnásť rokov. Isnard ich vyzval, aby sa každý z nich snažil zaujať stanovisko a aby si pripravil argumenty.

Isnard na podporu svojho pro-life postoja ukázal študentom text Veilovej prejavu v parlamente, študentom i video s obrázkami potratených detí. Video malo priliehavý názov „No need to Argue“. Predtým ich varoval, že ide o materiál šokujúcej povahy, že nikto nie je povinný ho zhliaďnuť a kto chce, môže opustiť triedu.

Konanie tejto diskusie preniklo do médií, ktoré sa na Isnarda vrhli spolu s propotratovými organizáciami, a Isnard bol nadriadennými suspendovaný. Na škole bola ustanovená skupina na psychologickú podporu študentov, ktorí sa zúčastnili diskusie. Žiadny zo študentov neprejavil o podporu záujem.

Nuž, veď ani my sme neutrpeli psychickú traumu, keď sme ako šestnásťroční videli zábery z koncentrákov. A to nám nikto ani neorganizoval psychologickú podporu. Iba sme si vytvorili jasný obraz o jednom režime a jeho ideológii.

V januári 2011 vystupoval Philippe Isnard pred štyridsaťtisícovým zhromaždením „Za život“ v Paríži na námestí pred Operou⁷¹. Philippe Isnard nie je žiadny sám vojak v poli. V marci 2011 vyriekol nad ním minister školstva Luc Chatel najtvrdší ortieľ. Isnard je prepustený a ako učiteľ vylúčený z celého štátneho francúzskeho školstva. Otec dvoch detí ostal bez platu i bez podpory v nezamestnanosti.

Luc Chatel je politikom gaullistickej strany UMP. Zákon o potratoch bol prijatý v čase, keď bol premiérom gaullista Jacques Chirac. Luc Chatel povedal, že Isnardovo konanie je neprípustné, lebo učiteľ musí byť v týchto veciach neutrálny a že treba rešpektovať človeka.⁷² Neutrálny? Buď ste za legálnosť potratov alebo nie ste. Aké je to neutrálné stanovisko? Znamená to, že učiteľ je povinný o svojom názore mlčať? Kedysi to bolo tak, že mládež nabádali, aby hľadala pravdu, škola bola považovaná za celkom vhodné miesto na to, a učiteľ bol pritom nápomocný. Zdá sa, že sa to zmenilo.

Nie je jasné, ktorého človeka mal Luc Chatel na mysli, keď hovoril o rešpekte voči nemu. Voči šiestim miliónom človečikov, ktorí boli vo Francúzsku od prijatia Veilovej zákona potratení? Voči študentom?

Ukazovanie ľudského tela zmučeného násilím je vec citlivá. Nemožno k tomu pristúpiť hocikedy a s hocijakým úmyslom. Nie je to však ani tabu. Tak ako nie je možná zmysluplná diskusia o nacistickom režime s úplným vylúčením obrazov z koncentračných táborov, tak je nezmyselná predstava, že pri diskusii o potratoch nemožno nikdy použiť obrazy potratených detí. Tak ako sú obrazy z koncentrákov najsilnejším argumentom proti nacizmu, tak sú i obrazy potratených detí najsilnejším argumentom proti legálnosti potratu. Ako udrela kliniec po hlavičke novinárka Alissa Golubová: „Hrôzy nacistických koncentrákov ľuďom nevysvetlíte, keď im budete ukazovať obrázky šťastných a usmiatych židovských rodín a detí.“ A rovnako je to s ukazovaním reality potratu.

Platí to tým viac preto, lebo obrázky z koncentrákov sú obrázky násilia, *ktoré bolo a je už dávno preč, zatiaľ čo toto násilie je prítomné dnes a denne.*

Tieto obrazy nemožno vnucovať každému, ale každý z Isnardových študentov sa rozhodoval sám. My sme sa ako šesťnásťroční nerozhodovali sami a neprekážalo nám to. Isnard zdôrazňoval i to, že štát pristupuje k šesťnásťročným študentom ako k osobám zrelým na sexuálny život, ktoré si môžu zadovážiť antikoncepciu bez vedomia rodičov priamo v školských zdravotných zariadeniach a sú poučené i o prístupe k potratu. Potom sú podľa Isnarda ale spôsobilé i na otvorenú diskusiu o tom, *čo potrat je.*⁷⁵

Isnard neočakával, že vyviazne bez akéhokoľvek disciplinárneho postihu, ale najtvrdším trestom bol prekvapený. Netreba byť prekvapený. Zasiahol *system* na najcitlivejšom mieste. Proti niektorým skutočnostiam o potrate sa naozaj nedá argumentovať. Preto *system* tieto fakty potláča a potláča aj tých, ktorí o nich hovoria.

V roku 2009 prepukol vo Francúzsku iný škandál. Sarkozyho minister kultúry Frederic Mitterrand, synovec prezidenta Francois Mitterranda, čelil obvineniam z pedofílie.⁷⁴ Publikoval knihu *Zlý život*, z ktorej je zrejme, že ide o jeho umelecký životopis. V knihe píše o svojich výletoch do Thajska za „mladými chlapcami, ktorí ho vzrušovali a boli ľahko dostupní“. Mitterrand vydal knihu už v roku 2005, ale škandál prepukol až vtedy, keď na tieto pasáže upozornila politička Marine Le Penová potom, čo sa Mitterrand zastal Romana Polanského, odsúdeného za pedofíliu. Mitterrand priznal, že naozaj chodil do Thajska, aby tam platil „chlapcom“ za sex, ale vyľúčil, že by išlo o sex s neploletými.⁷⁵ Prezident Nicolas Sarkozy sa svojho ministra zastal a zastala sa ho i UMP.

Nuž, zrejme „chlapci“ už mali pätnásť. A sex bol samozrejme dobrovoľný, za peniaze. Vo Francúzsku môžete priznať výlety do Thajska za plateným sexom s „chlapcami“ a môžete pritom zostať ministrom kultúry. Môžete ponúknuť stredoškólakom dobrovoľnú a poctivú diskusiu o potrate. Potom už ale nemôžete byť učiteľom nikde vo Francúzsku. *Ano, prenasledovanie kresťanov najlepšie vidno na pozadí toho, za čo sa nepostihuje.*

Ako si vyrovnaný s homosexuálnou otázkou, súdruh?

*„Námorník Kráľovského loďstva Chris Cranmer, uctievaný diablom, sa stal prvým registrovaným satanistom v britských ozbrojených silách. Umožňuje mu to vykonávať satanistické rituály na palube a mať pohreb podľa Cirkvi Satana v prípade úmrtia v akcii.“
správa CNN, október 2004*

Revolúcia sa nesmie zastaviť. Inak zhynie.

Preto sa ani táto revolúcia nezastavuje. Nestačí, že homosexuálne páry môžu adoptovať deti a vychovávať ich k presvedčeniu, že dvaja chlapi v spoločnej posteli sú úplne v poriadku. Vo Veľkej Británii bolo ešte potrebné zákonom zakázať dobrovoľnícke charitatívne agentúry, ktoré sa zaoberali hľadaním adoptívnych rodičov pre sirotu, ale vo svojom hľadaní sa obmedzovali iba na manželské páry, zložené z muža a ženy. Takto pochopiteľne postupovali britské kresťanské charitatívne organizácie, financované z cirkevných zbierok.

To už je však od roku 2007 diskriminácia. Podľa zákona z roku 2007 boli povinné i tieto kresťanské organizácie pri adoptcii nerozlišovať medzi manželskými párami a homosexuálnymi párami. Niektoré sa rozhodli rezignovať na svoj kresťanský charakter a zákonu sa prispôbili. S týmito bola katolícka cirkev nútená ukončiť spoluprácu a bola ukončené ich financovanie zo zbierok veriacich. Iné sa radšej vzdali adoptívnej činnosti. Organizácia Catholic Care z Leedsu sa súdila o svoje právo postupovať v súlade s katolíckou vierou. Súdny spor prehrala v roku 2010.⁷⁶

Za veľkou mláskou majú ten istý problém katolícke charitatívne agentúry v americkom štáte Illinois. Najprv im zákonodarcovia hovorili, že nový zákon o registrovaných partnerstvách, platný od roku 2011 ich nebude tlačiť do adopcií detí párom rovnakého pohlavia, či nezosobášeným párom, zloženým z muža a ženy. Zákon dokonca dostal názov „Zákon o ochrane náboženskej slobody v Illinois a o registrovaných partnerstvách“. Nakoniec bolo všetko inak. Viete 2011 štát Illinois zrušil zmluvy a katolíckymi charitami, lebo hodlali naďalej umiestňovať deti do tradičných rodín. Následne súd potvrdil

oprávnenosť konania štátu. „Časť politických predstaviteľov štátu Illinois je vo vojnovom stave s katolíckou komunitou,“ povedal biskup Daniel Jenky.⁷⁷

Vráťme sa ešte do Británie. Aký logický krok revolúcie môže nasledovať? Nie, obmedzenie adopcií iba na homosexuálne páry, to nie. Ale obmedzenie iba na páry, ktoré homosexuálne správanie schvaľujú, to áno. Neveríte?

Postarší kresťanskí manželia zo Somersetu, Vincent a Pauline Matherickovci, to ešte so šťastím nejakou uhrali. Dlhé roky sa venovali profesionálnemu pestúnstvu. Vychovávali takto už predtým takmer tridsať detí. V roku 2007 im však odobrali jedenásťročného chlapca zvereného do pestúnstva. Prečo? Manželia Matherickovci neboli ochotní vstepovať mu názor, že homosexuálne a heterosexuálne správanie sú rovnocenné. Na sociálnom oddelení miestneho úradu im dali podpísať zmluvu, v ktorej sa zaväzujú, že ako pestúni budú dieťa vychovávať v duchu nového antidiskriminačného zákona.

Ako uviedla pani Mathericková: „Dokonca nám hovorili, že by sme mali byť ochotní priviesť dieťa na stretnutia gayov.“

Matherickovci odmietli podpísať. Sú to obyčajní normálni ľudia, ktorí vychovali i vlastné deti a tešia sa už zo šiestich vnúčat a jedného pravnúčaťa. Vincent Matherick, bývalý riaditeľ základnej školy, povedal: „Jednoducho nemôžem súhlasiť s niečím, o čom som presvedčený, že je proti Božiemu slovu.“

Nato im jedenásťročného chlapca, ktorý bol v ich opatere už dva roky, odňali.⁷⁸ Je ťažko pochopiteľné, že v krajine, ktorá prijala už v trinástom storočí Veľkú listinu slobôd, sa v 21. storočí *úradu pýtajú nádejných pestúnov na takéto veci*. Dokonca od nich *požadujú písomný súhlas s takýmito vecami*.

Za komunizmu prenasledovaným ľudom padlo dobre, ak sa ich verejne zastal nejaký politik zo Západu. Dnes je už načase, aby sa politici z Východu zastali perzekvovaných ľudí na Západe. Na jeseň 2007 sme spolu s Pavlom Minárikom ako poslanci slovenského parlamentu napísali britskému veľvyslancovi na Slovensku Michaelovi Robertsovi list, v ktorom sme sa zastali manželov Matherickovcov a sudcu Andrewa McClintocka. Možno sme boli prví.

Matherickovci však boli ochotní bojovať a ich prípad vzbudil značnú publicitu. Miestny úrad ustúpil a pestúnsky vzťah medzi Matherickovcami a chlapcom bol obnovený.⁷⁹ Úradníci uviedli, že podpis zmluvy nebude znamenať žiadny záväzok akokoľvek podporovať homosexualitu. A že vraj to celé bolo „nedorozumenie“.

Nedorozumenie? Čoskoro došlo k ďalšiemu „nedorozumeniu“, ale už bez happyendu.

Manželia Owen a Eunice Johnsovcí z Derby boli profesionálnymi pestúnmi a od roku 1992 mali postupne v pestúnskej opatere pätnásť detí. Pracovníci sociálneho úradu ich označovali za „milých a pohostinných ľudí“. Po pestúnskej prestávke sa v roku 2007 rozhodli v pestúnstve pokračovať. Avšak podobne ako Matherickovcom, aj im na sociálnom úrade povedali, že ich názory na homosexualitu sú v rozpore s požiadavkami, ktoré na pestúnov kladie nový antidiskriminačný zákon. Pestúni musia deťom vštepovať, že homosexuálne správanie je OR.

Johnsovcí to odmietli. Na videu na Youtube vidíme a počujeme pani Johnsovú, ako hovorí: „Boli sme vylúčení, lebo zastávame morálne názory postavené na našej viere. Sme kresťania s normálnymi kresťanskými názormi na sexuálnu etiku. Sudcovia hovoria, že naše názory môžu dieťa poškodiť. Neveríme tomu. Všetko, čo chceme, je to, aby sme nemuseli učiť deti, že homosexuálne správanie je správne.“⁸⁰ Pani Johnsová hovorí pokojne, presne a odhodlane. Títo ľudia neustúpia.

Ale neustúpil ani Štát, ktorý ustúpil v prípade manželov Matherickovcov. Owen a Eunice Johnsovcí sa obrátili na súd, ktorý rozhodol začiatkom roku 2011. Podľa rozsudku londýnskeho High Court je vylúčenie Johnsovcov z pestúnstva vzhľadom na ich názory na homosexualitu správne a nie je to ich diskriminácia na základe vierovyznania.⁸¹

„Nie sme žiadni homofóbovia. Veď máme synovca, ktorý je gay. Navštívili sme v San Franciscu jeho i jeho partnera,“ hovorí pani Johnsová.

Výroky sudcov Jamesa Lawrencea Munbyho a Jacka Beestona sú šokujúce: „Názory Johnsovcov by mohli škodiť deťom.“ „Práva ho-

mosexuálov majú prednosť pred právom kresťanov nebyť diskriminovaní," tvrdia tiež.

Odkedy medzi práva homosexuálov patrí to, že všetci musia schvaľovať ich životný štýl?

Šokujúca bola i opovážlivosť sudcov rozhodovať o tom, aké postoje vyplývajú a aké nevyplývajú z kresťanskej viery. Podľa súdu je postoj Johnsovcov nie výrazom ich viery, ale iba „homofóbiou“.

Andrea Minichiello Williamsová z organizácie Christian Legal Centre, ktorá podporovala zápas Johnsovcov i sudcu McClintocka, sa pýta: „Ak je kresťanská morálka škodlivá pre deti a štát, koľko ešte potrvá, kým budú odnímať kresťanom ich vlastné deti?“

Ako si vyrovnaný s náboženskou otázkou, súdruh? Aký je tvoj názor na internacionálnu pomoc vojsk varšavskej zmluvy v roku 1968? Povedz, súdruh... Tieto otázky boli kladené generácii našich rodičov v komunistickom režime a to nezriedka so zničujúcimi následkami, ak bola odpoveď „nesprávna“.

Ako ste vyrovnaný s otázkou homosexuality? Nie ste homofób?

Aký je rozdiel medzi onými otázkami z obdobia komunizmu a týmito otázkami z dnešnej západnej Európy? Ich podstata je rovnaká. Za komunizmu boli tieto otázky kladené podstatne väčšiemu počtu osôb. Ale počet tých, ktorým sú analogické otázky kladené dnes, narastá.

V roku 2004 riešilo britské Kráľovské námorníctvo prípad technika Chrisa Cranmera, ktorý sa hlásil k Cirkvi Satana, založenej v šesťdesiatych rokoch Anonom LaVeyom. Cranmer svoju príslušnosť k satanizmu ohlásil svojmu lodnému kapitánovi a dožadoval sa, aby britské ozbrojené sily uznali jeho „vieru“, aby mohol vykonávať i na palube svojej lode HMS Cumberland satanistické rituály. Vzhľadom na ideológiu rovnosti náboženstiev ozbrojené sily súhlasili a Cranmer sa stal prvým registrovaným satanistom v námorníctve Jej Veličenstva.⁸² Ak Chris Cranmer náhodou zomrie v bojovej akcii, britské ozbrojené sily mu vystroja pohreb podľa pravidiel Cirkvi Satana.

Aký je to systém, čo satanistovi uzná jeho „práva“, ale kresťanom odmieta ich práva pre vieru v Ježiša Krista, ktorý vyhánal diabla?

Nie je náhodou satanský? *Ano, prenasledovanie kresťanov najlepšie vidno na pozadí toho, za čo sa nepostihuje.*

Homosexuálne správanie musíte v Británii strpieť aj pod vlastnou strechou. Predstavte si, že z domu, v ktorom bývate, ste si urobili hotelík. Ste kresťan, rešpektujete Desatoro, vážite si inštitúciu manželstva, ako si ju vážili celé generácie vášho národa. Spoločnú izbu teda vo vašom dome zásadne prenajímate iba zosobášeným manželským párom, zloženým z muža a ženy, lebo nechcete podporovať niečo, čo je proti vašej viere. Najmä nie vo vlastnom dome. Preto dvojposteľovú izbu neprenajmete napríklad mládencovi a dievčaťu v teenagerskom veku. Preto ju neprenajmete ani homosexuálnemu páru. To ale máte smolu.

Takmer na konci poloostrova Cornwall, vrývajúceho sa ako hrot kopije do vôd Atlantického oceánu, sa pri jeho južnom brehu strmo vynára ostrov. Je to ostrov Svätého Michala. Podľa legendy sa tam v piatom storočí miestnemu rybárovi zjavil Svätý Michal archanjel. Na ostrove sa týči nádherný stredoveký hrad. Na pevnine oproti ostrovu je dedinka Marazion. Na brehu stojí malý penzión Chymorvah House s pekným výhľadom na archanjelov ostrov. Bývajú v ňom manželia Peter a Hazelmary Bullovci. Peter má sedemdesiat, Hazelmary je o čosi mladšia. Sú už prastarými rodičmi. Živia sa tým, že prenajímajú turistom sedem izieb v dome.

Od roku 1986 majú rovnakú politiku. Spoločná izba sa prenajíma len zosobášeným manželom. Túto zásadu majú Bullovci zverejnenú i na webovej stránke penziónu. „Naša politika je založená na úprimnej viere v manželstvo, nie na nepriateľstve voči komukoľvek,“ hovorí pani Hazelmary.

Lenže takáto zásada je pre kultúrnych revolucionárov neprijateľná. Mrákavy sa nad starými manželmi začali zbierať, keď im homosexuálna organizácia Stonewall oznámila, že svojimi zásadami porušujú Equality Act Regulations, čiže antidiskriminačný zákon.

Potom ich navštívili registrovaní partneri Martin Hall a Steven Preddy a chceli si prenajať spoločnú izbu. Bullovci odmietli. „Mala som tu už veľa ľudí, ktorí prišli iba prežiť ľúbostnú aférku, aj teenagerov, ktorí chceli izbu len kvôli sexu, ale všetkých som odmietla

rovnako ako týchto dvoch pánov, lebo pod mojou strechou nechcem byť súčasťou niečoho, čo je proti mojej viere," hovorí pani Bullová, „aj keď bol u nás môj brat s partnerkou, museli mať osobitné izby."

Homosexuáli zahrnuli pani Bullovú urážkami a Bullovci dostali výhražné maily a telefonáty. A ako sa dalo čakať, obaja registrovaní partneri podali na nich žalobu a požadovali odškodnenie päťtisíc libier.⁸³

Prípadoz získal publicitu. Boli Preddy a Hall diskriminovaní tak, ako boli segregáciou diskriminovaní černosi v USA do šesťdesiatych rokov minulého storočia? Nie. Vystihla to vari posledná konzervatívna politička z britskej Konzervatívnej strany Ann Widdecombová:

*„Je rozdiel medzi diskriminovaním niekoho na základe toho, čím je, a odmietnutím podporovať to, čo robí. Ak by Bullovci vlastnili obchod s potravinami a odmietli by obslúžiť homosexuálov, bola by to diskriminácia, ale odmietnuť podporovať správanie či už homosexuálov alebo nezosobášeného heterosexuálneho páru poskytnutím izby, to nie je diskriminácia. Je to zákonné uplatnenie svedomia proti konkrétnej činnosti.“*⁸⁴

Proti takejto perzekúcii kresťanov sa ozvali i niektorí britskí homosexuáli. Dávid Starkey, historik a televízna osobnosť, o sebe hovorí, že je gay a ateista. Zároveň však tvrdí, že v Británii vzniká nový druh tyranskej liberálnej morálky, ktorá utláča kresťanov.⁸⁵ Už v prípade Akého Greena dochádzalo k úplne prirodzenému javu, že Greena sa zastávali i niektorí homosexuáli. Bolo zaujímavé počuť bývalého politika Konzervatívnej strany Michaela Portilla, ktorý v súvislosti s prípadom Bullovcov hovoril o nebezpečenstve „liberálnej teokracie“.⁸⁶ Bol to práve Portillo, o ktorom sa predpokladalo, že po parlamentných voľbách v roku 1997 vystrieda Johna Majora v úlohe lídra konzervatívov a zmení stranu na liberálnejšiu a „tolerantnejšiu“.⁸⁷

V deň súdu sa v Bristole pred súdnou budovou zhromaždili podporovatelia manželov Bullovcov. Desiatky ich nieslo transparenty s nápisom: Its their house! Je to ich dom!⁸⁸ A kedysi v Británii skutočne platilo ono „Môj dom, môj hrad!“

Súd však v decembri 2010 rozhodol v neprospech Bullovcov. Každému z oboch homosexuálov musia zaplatiť po 1800 libier. Tritisíc-

šesťsto libier, to je stále v Británii pekná suma, nie málo pre malých podnikateľov. Na videu na Youtube môžeme vidieť manželov Bullovcov vychádzať zo súdnej siene. Starý pán má čerstvo voperovaný by-pass. Stoja dôstojne pri sebe a pani Bullová pokojne hovorí: „Bol to pre nás ťažký deň... Ďakujeme našej rodine, priateľom a kresťanom v Británii i vo svete za modlitby. Želáme šťastné Vianoce všetkým.“⁸⁹

Sú to nežní nepriatelia revolúcie. Za nepriateľov ich vyhlásila revolúcia. Nie oni.

Sudca Andrew Rutherford uviedol: „Za posledných päťdesiat rokov sa spoločenské pomery v Británii zmenili.“ Ale veď i my na Slovensku si pamätáme, že sme kedysi žili v „zmenených spoločenských pomeroch“. A pamätáme si aj takých sudcov. Británia je plná hotelov, v ktorých sa môžete ubytovať, s kým chcete, a rovno si pustiť porno z vnútorného televízneho kanála. Ale revolúcii to nestačí. Pokiaľ nebude zničený jeden pár starých dôchodcov, utopické šťastie nebude dosiahnuté.

Vlastne nie iba jeden pár. Je ich totiž viac. Podobný príbeh, ešte čerstvejší, by sa dal rozprávať o majiteľke penziónu v Cookhame v grófstve Berkshire, Susanne Williamsovej.⁹⁰ A o Jimovi a Beth Walderovcoch z Paxtonu v štáte Illinois, USA, pretože odmietli vo svojom zariadení „svadobnú hostinu“.⁹¹ A ten istý príbeh o Jimovi a Mary O'Reillyovcoch z Vermontu.⁹² A o fotografke Elaine Hugueninovej z Nového Mexika v USA, ktorá nechcela robiť „slávnostné fotografie“ z uzavretia registrovaného partnerstva.⁹³ Tí ľudia neodmietali obslúžiť homosexuálov. Odmietli zúčastniť sa na oslave homosexuálneho správania.

Najstarším prípadom tohto typu je zrejme prípad z Kanady, a to už z roku 2001. Dagmar a Arnost Cepicovci odmietli ubytovať pár rovnakého pohlavia vo svojom minipenzióniku. Po žalobe radšej svoj podnik zavreli.⁹⁴ Podľa mien ide o ľudí českého pôvodu. Ktovie či neemigrovali do Kanady z komunistického Československa. A či nenašli ten komunizmus i tam.

Koľko je vlastne takých prípadov? Vie to niekto presne?

A koľko ich bude?

Že nechceš zabíjať? Ale budeš, budeš...

„Na rovinu poviem, že nerozumiem voľbe lekárov stať sa gynekológmi, ak majú problém vykonávať interrupcie.“

Iveta Radičová, budúca predsedníčka vlády SR, september 2007

Catherina Cenzon-DeCarlová pracovala ako zdravotná sestra v nemocnici v New Yorku. Názov nemocnice je vskutku biblický. Mount Sinai. Na hore Sinaj dal Hospodin Mojžišovi Desatoro prikázaní. Z nich piate bolo „Nezabiješ“.

V nemocnici sa však celkom nebiblický vykonávajú potraty. V máji 2009 požiadali nadriadení katolíčku Cenzon-DeCarlovú, ne-ter filipínskeho biskupa, aby asistovala pri potrate vo vysokom štádiu tehotenstva. Nadriadení vedeli, že Catherina v minulosti oznámila v dotazníku, že odmieta zúčastňovať sa potratov, čo bolo v súlade so zákonom uznávajúcom výhradu vo svedomí.

Nadriadení jej však tvrdili, že ide o núdzový prípad. Catherina však vôbec nevidela situáciu pacientky, trpiacej vysokým la-vným tlakom, ako krízovú. Ani nebola začatá magnéziová terapia, v takýchto prípadoch bežná. Neskôr Catherina zistila, že procedúra bola v pacientkiných záznamoch vedená v „kategórii II“, čo nie sú prípady bezprostredného ohrozenia života.

Catherina najprv účasť odmietla a trvala na tom, aby si namiesto nej našli náhradu. Nasledovali vyhrážky, že bude disciplinárne stíhaná pre neuposlušnosť a opustenie pacienta. Plačúca Catherina sa podvolila. Asistovala pri potrate a potom odstraňovala kúsok roztrhaného detského telíčka. Potom ich zalievala roztokom.

Pri potrate 22-týždňového plodu *každý vidí*, že sa tu *trhá na kusy dieťaťko*. „Bolo to ako v hororovom filme,“ hovorí Catherina, „cítila som sa zranená a zradená. Keď som prichádzala z Filipín do USA, verila som, že v Amerike sa rešpektuje náboženská sloboda.“ Odvtedy nemôže dobre spať.

Catherina Cenzon-DeCarlová nemocnicu Mount Sinai zažalovala.⁹⁵ Bude zaujímavé sledovať priebeh procesu.

Svoj spor už vyhral Kevin Stormans, majiteľ supermarketu v Olympii v americkom štáte Washington. Stormans sa v roku 2006

rozhodol, že nebude predávať v lekárnickom oddelení abortívnu „antikoncepciu“ s názvom Pian B. Ide o prostriedok, ktorý sa používa po sexuálnom styku a medzi jeho účinky patrí zabránenie oplodnenému vajíčku uhniezdiť sa. Stormans uviedol, že je to proti jeho svedomiu i svedomiu jeho zamestnancov. Stormans čelil bojkotu miestnych feministiek, ale najmä guvernérke štátu Washington Christine Gregoireovej, ktorá sa vyhrážala, že odvolá každého člena štátnej Rady pre farmáciu, ktorý by podporil Stormansovo stanovisko. Rada pre farmáciu vydala smernicu, ktorá považovala Stormansov postoj za neprípustný. Stormans sa pustil do právneho sporu a v roku 2008 rozhodol federálny sudca Ronald Leighton, že smernica Rady je protiústavná, lebo odporuje náboženskej slobode.⁹⁶

Kofko lekárnikov v USA podstúpilo podobný zápas, či už úspešne alebo neúspešne, zrejme nikto nevie.

Nie vždy proti lekárnikovi ide vláda. Niekedy vám iba vytľú sklá výkladov ako katolíckemu lekárnikovi z Berlína.⁹⁷ A niekedy idú vo veci antikoncepcie proti katolíkom súdy. Ako v roku 2004, keď Najvyšší súd Kalifornie rozhodol, že katolícke charitatívne organizácie sú povinné preplácať zamestnancom antikoncepciu, hoci používanie tejto je v rozpore s katolíckou morálkou.⁹⁸

V britskej Snemovni lordov nezasadá veľa katolíkov. Je tam však jeden výnimočný. Lord Dávid Alton, barón z Liverpoolu, bol zvolený za poslanca Dolnej snemovne v roku 1979. Bol „Baby of the House“, teda najmladším poslancom, mal dvadsaťosem rokov. Bol členom liberálnych demokratov, ale bol to zvláštny liberál. Bol totiž absolútne pro-life. Tým sa dostával stále viac do konfliktu so svojou stranou. V roku 1997 odišiel zo strany i z Dolnej snemovne. Príčinou Johna Majora, odchádzajúceho premiéra konzervatívcov, však bol menovaný za doživotného člena Snemovne lordov.⁹⁹

Dávid Alton vo svojom prejave v snemovni v marci 2005 uviedol pozoruhodné príbehy britských kresťanov, ktorí neváhali v zápase za ochranu ľudského života priniesť obeť v podobe straty zamestnania.¹⁰⁰

Bol to príbeh sekretárky Barbary Janawayovej. Odmietla napísať list, v ktorom lekár odporúčal istej žene potrat. „Nemohla som to

urobiť, uvádzala by som guľu do pohybu. Bola by som zodpovedná." Nadriadený lekár, ktorý jej prikázal písať list, jej povedal: „Vstúpte už konečne do *reálneho sveta!*” Odpoveď Barbary Janawayovej, ohromujúca svojou jednoduchosťou, si zaslúži vyryť do kameňa.

„*Toto je reálny svet,*” odpovedala mu Barbara Janawayová a prišla o zamestnanie.

Hovoril o príbehu Patricka McCrystala, lekárnik, ktorý odmietol predávať abortívnu „antikoncepciu” a prišiel tiež o miesto. O príbehu mladého chemika Stephena Čiarka z Manchesteru, ktorého firma dostala objednávku na monitorovanie emisie zo spaľovne, v ktorej sa spaľoval biologický odpad zo šesťnástich nemocníc severozápadu. Medzi iným i telesné pozostatky potratených detí. Stephen Clark odmietol podieľať sa na monitoringu. „Nebudem sa na tom podieľať, tak ako by som sa nepodieľal na monitoringu krematória v Osvienčime,” uviedol Clark, na čo prišiel o miesto a následne svoj súdny spor prehral.

O príbehu novinára Šimona Caldwell a z novín Lancashire Evening Post, ktorý písal o vysokej miere potratovosti v regióne, pričom používal v súvislosti s potratenými životmi slová ako „zabiť” a „zahynúť”. Nadriadení mu oznámili, že je to príliš emotívne a že by mal používať výrazy ako „ukončenie tehotenstva”. Caldwell odmietol a prišiel o miesto.

Myslia si revolucionári, že naveky potlačia akúkoľvek vzburu ľudského svedomia? Veď tí ľudia sa budú búriť, dokedy bude stáť tento svet... Moderní revolucionári sa však budú o to potlačenie snažiť. Výhrada vo svedomí je *ohrozením systému*. Uznať výhradu vo svedomí znamená uznať, že *so systémom je čosi vo veľkom neporiadku*.

V päťdesiatych rokoch bol potrat vnímaný, a to aj v politickej oblasti, ako čosi neprijateľné. S výnimkou sovietskeho bloku, kde bol všade zlegalizovaný.

Potom, v prvej fáze, v 60. a 70. rokoch sa legalizovali potraty parlamentnou či súdnou cestou. V zásade sa uznávalo právo lekárov a zdravotníkov nezúčastňovať sa na potrate. Jeden z prvých zákonov tohto druhu v západnej Európe, britský Abortion Act obsahuje sformulované právo na výhradu vo svedomí.

Druhá fáza je charakterizovaná prijímaním drakonických zákonov proti ľuďom akokoľvek ticho protestujúcim proti potratom v blízkosti potratových kliník. Na základe takýchto zákonov je vo väzení Linda Gibbonsová.

Tretia fáza je charakterizovaná spochybňovaním práva na výhradu vo svedomí. A to prežívame dnes. Španielsky socialistický minister spravodlivosti Francisco Caamano sa v auguste 2009 nechal počuť, že v súvislosti s potratmi „niet žiadneho priestoru na výhradu vo svedomí“. Ak však lekár nemá zákonnú možnosť odmietnuť účasť na potrate, potom mu hrozí stíhanie, a to i podľa trestného zákona, za neposlušnosť. „Radšej pôjdeme do väzenia, ako by sme mali konať podľa zločinného potratového zákona,“ odkázal ministrovi lekár Esteban Rodriguez, hovorca organizácie Derecho a Vivir (Právo na život).¹⁰¹ V apríli 2011 prehral súdny spor španielsky lekár, ktorý odmieta poskytovať ženám rady súvisiace s potratom. Sudca Oscar Perez z Malagy povedal, že „povinnosť poskytovať primeranú zdravotnú starostlivosť je nad svedomím“.¹⁰²

V roku 2008 odmietli zákonodarcovia austrálskeho štátu Victoria pridať do zákona o legalizácii potratu klauzulu, priznávajúcu právo na výhradu vo svedomí. To budí medzi kresťanskými lekármi strach z kriminalizácie tých, ktorí odmietnu urobiť potrat. Kardinál George Pell zo Sydney nazval odmietnutie výhrady vo svedomí tyraniou.¹⁰³

Úporný zápas o výhradu vo svedomí prebiehal v uplynulej dekáde v USA. V kongrese je už roky pripravený, ale neschválený Freedom of Choice Act, čiže „Zákon o slobode voľby“, známy pod skratkou FOCA. Vyhlasuje potrat za základné ľudské právo, jeho schválenie by bolo legislatívnym potvrdením verdiktu v kauze „Roe vs. Wade“, a pochopiteľne i ohrozením práva na výhradu vo svedomí. Keď sa senátora Baracka Obamu pri jeho návšteve Planned Parenthood v roku 2007 spýtali, akú prvú vec by urobil ako prezident, odpovedal bez váhania: „Ako prvú vec by som podpísal FOCA.“^{104V}

Lenže vývoj šiel opačným smerom. Posledným činom prezidenta Georgea W. Busha bolo presadenie „Provider Refusal Rule“, zákona o silnej výhrade vo svedomí pre lekárov a zdravotníkov ohľad-

ne potratu. Tento zákon začal byť účinný presne 20. januára 2009, keď skladal prísahu nový prezident Barack Obama.

Už koncom februára 2009 ohlásila Obamova administratíva, že Bushov zákon o výhrade vo svedomí hodlá zmeniť.¹⁰⁵ Proti tomu sa vzopäla vlna odporu cirkví a pro-life organizácií. Barack Obama preto zatiaľ na poli výhrady svedomia úspech nedosiahol.

V tom istom mesiaci uviedla Marylee Meehanová, prezidentka Medzinárodnej katolíckej asociácie zdravotných sestier, že zdravotné sestry, ktoré sú pro-life, čelia narastajúcim problémom pri prijímaní do zamestnania, a to v celosvetovom meradle.¹⁰⁶ V roku 2011 viac ako 61 tisíc pracovníkov v zdravotníctve a pacientov podpísalo petíciu adresovanú prezidentovi Obamovi, v ktorej žiadali lepšiu ochranu svedomia zdravotníckych pracovníkov.¹⁰⁷ Áno, nezabúdajme ani na pacientov. Mnohí pacienti sa obávajú, že nebudú mať lekárov, s ktorými zdieľajú rovnaké hodnoty. Podľa prieskumu Kresťanskej medickej asociácie CMA si 87 percent Američanov myslí, že zdravotníci by nemali byť nútení do procedúr, voči ktorým majú morálne výhrady. S tvrdením „Radšej ukončím svoju zdravotnícku prax, ako by som mal ísť proti svojmu svedomiu“ súhlasí 95 percent amerických lekárov. Potrebu zdieľať rovnaké hodnoty so svojím lekárom a ošetrovateľom pociťuje 88 percent Američanov.¹⁰⁸

Vo Švédsku zase parlament ukázal v súvislosti s výhradou vo svedomí palcom nadol. Hlasovaním 271 ku 20 (!) sa postavil kriticky k uzneseniu Parlamentného zhromaždenia Rady Európy, ktoré priznalo lekárovi právo na výhradu vo svedomí a odmietnuť potrat.¹⁰⁹ Z holandskej kráľovskej spoločnosti nám najnovšie hlásia, že každý lekár je povinný spoluzúčastniť sa na eutanázii. Nemusí usmrcovať priamo on, ale v takom prípade je povinný žiadateľa poslať za takým lekárom, ktorý ho usmrtí.¹¹⁰

Nie, nikto nesmie podľa revolúcie ostať mimo. Každý sa musí podieľať na smrti.

Je to veľký zápas. Rozhodne sa v ňom, kto vlastne sme my ľudské bytosti. Sme neobmedzenými pánmi svojho osudu, tí, čo rozhodujú, čo je dobro a zlo? Alebo sme stvorené bytosti, do ktorých Stvoriteľ vložil svoj tichý, ale neodbytný hlas, ktorý sa nedá umlčať?

Kultúra vám povie, ako na tom ste

„Kill the Christians!”

z textu piesne skupiny Deicide

Pred Veľkou nocou 2011 slečna Štefánia Angelina Germanottová, známa ako Lady Gaga, na seba upozornila dvomi spôsobmi. Najprv tak, že sa počas predstavenia v Houstone skydla z klavíra na zadok. A potom svojou novou piesňou „Judas”.

„*Ohohohoh, I'm in love with Judas*” spieva táto lady, ktorá v úlohe bohorúhačskej provokatérky už definitívne vystriedala Louise Ciccone, čiže Madonnu. Prečo Judas? Keď nadchádza Veľká noc, podľa niektorých ľudí je pravý čas na niečo blasfemické. Napríklad uprednostniť toho, kto zradil, pred Tým, kto sa za nás obetoval. Traduje sa, že keď sa ruskí boľševici dostali k moci, v niektorých mestách postavili sochu Judášovi Iškariotskému. Či už to je pravda alebo mýtus, v každom prípade Lady Gaga nadväzuje na nejakú tradíciu.

Ak si nie ste istí, ako si spoločnosť ctí vaše hodnoty, chvíľu sa pozerajte na kultúru a umenie. Tie vám povedia pravdu.

Revolúcia má svoj panteón svätých, i svojich mučeníkov, i svojich bojovníkov i svoju „pravdu”. Hollywood zložil v uplynulej dekáde umelecký hold priekopníkovi sexuálnej revolúcie Alfrédovi Kinseymu filmom Kinsey. Ďalší filmový hold Vera Drake patril jednoduchej obetavej žene, ktorá „pomáha” ženám tým, že im urobí potrat. Je to umelecký obraz „Matky Terezy” revolúcie. Skutočnú Matku Terezu totiž revolucionári príliš radi nemajú.

Kto je obeť a kto agresor v homosexuálnej téme nás už dávnejšie poučil film Philadelphia a pre tých vzpurnejších, čo nechcú chápať, to natvrdo povedal nedávno film Brokeback Mountain. Homosexuálne páry, ktorým ich zaostali spoluobčania nechcú dať, čo im patrí, si už našli cestičku i do seriálov slovenskej televízie Markíza. O príbehoch kresťanov perzekvovaných na Západe homosexualizmom umelci revolúcie nechcú počuť, a preto ani nebudú počuť. Tak ako nikdy nechceli poznať skutočný príbeh Whittakera Chambersa. Tak ako ich nezaujal príbeh dlhoročnej perzekúcie

kresťanov v komunizme. Veď vieme, že v podstate stáli na strane tých komunistov.

Vo filme *Hodiny* z roku 2002 nám predstavili jeho tvorcovia tri feministické hrdinky. Nicole Ridmanová hrá spisovateľku Virginiu Wolfovú, členku Bloomburyskej skupiny, anglického progresivistickeho „Úľa“ z 30. rokov. Juliana Mooreová hrá jej čitateľku, ktorá opustí svojho muža a dieťa a uteká za svojou slobodou. Meryl Streepová hrá lesbičku, ktorá sa dá oplodniť „in vitro“ a spolu so svojou partnerkou vychovávajú dcéru. *Million Dollar Baby* rieši problém eutanázie. V prospech eutanázie.

A revolučné umenie má pochopiteľne svojich zlosynov. A má cudzie oltáre, ktoré treba zbúrať. Cudzie symboly, ktoré treba poškvrniť.

Martin Scorsese nakrútil blasfemický film *Posledné pukušenie Krista* už v roku 1988. Komédia *Dogma* z roku 1999 ho zrejme prekonala. V roku 1992 cez poviedku Martina Kasardu Azda posledná večera, publikovanú v Kultúrnom živote, sa aj slovenskí kresťania dozvedeli, do akého nového sveta vkročili.

Hitom uplynulej dekády bol román Dana Browna *Da Vinciho kód* a podľa neho nakrútený film. Sexuálny vzťah Ježiša Krista a Márie Magdalény je obľúbená téma bohorúhačov. Brown k tomu ešte pridal *Opus Dei* ako vraždiacu zločineckú organizáciu. Vo fantasy trilógii *Zlatý kompas* od Philipa Pullmana i v rovnomennom filme je hlavnou temnou silou organizácia zvaná „Cirkev“ alebo „Magistérium“.

V roku 2011 sa vo francúzskych divadlách hrala hra *Golgotha picnic*, v ktorej sa používajú v súvislosti s Ježišom Kristom výrazy ako „sku...ý teroristický diabol“.¹¹¹ V ďalšom dramatickom „skvoste“ deti obhadzujú granátmi obraz Pána Ježiša¹¹², v španielskej televíznej reklame na kondómy sa spomína „Svätý kondóm, ktorý sníma AIDS sveta“¹¹³, do kín prišiel film *Ružový múr* s homosexuálnym Kristom...¹¹⁴ To všetko, a nielen to, iba v roku 2011. Mohli by sme pokračovať.

Podobne je to vo výtvarnom umení. Akékoľvek predstaviteľné zneuctenie Ježiša Krista alebo Matky Božej je dovolené. „Piss Christ“ Andresa Serrana, fotografia krucifixu ponoreného do nádo-

by s močom, víťazoslávne putuje po galériách zemegule už dvadsať rokov. Na jar 2011 dorazil do francúzskeho Avignonu.

„Epifánia I“ Gottfrieda Helnweina z roku 1996 je paródiou na klaňanie troch kráľov malému Ježišovi. Na Helnweinovom obraze sa mu klaňajú príslušníci SS. Posledným výčinom je socha Panny Márie od Marka Rossella, inštalovaná v rakúskom Sankt Poltené na jeseň 2010. Je zahalená v priesvitnom plastovom obale pripomínajúcom kondóme. Socha bola vystavená v priestoroch Landhausu, sídlo dolnorakúskej vlády. Krajinským hajtmanom je Erwin Pröll z ÔVP. Proti soche protestoval miestny biskup Rlaus Rung a politici zo Stracheho FPÔ. Mark Rossell na jednej strane tvrdil, že svojím dielom protestoval proti komercializácii a gýčovitosti, ktorú videl na návšteve v Lurdoch, na strane druhej hovoril o tom, že mal „pubertálnu potrebu Madonu pošpiniť“.¹¹⁵

Toto sú len príklady, nie zoznam. Zatiaľčo Serranovo „dielo“ vyvolalo pre dvoma dekadami rozruch, lebo bolo jedno z prvých, Madona zo Sankt Poltenú sa ledva dostala na stránky miestnej tlače. Žijeme v kultúre, kde bohorúhačstvo zovšednelo.

„Nechcel som nikoho uraziť,“ hovorí Andres Serrano a vystavu je tým svedectvom o iracionalite doby. Nechcel nikoho uraziť, ale robí to. I tie dve speváčky sa tvária, že sú vlastne dobré kresťanky. Aj Rossell v jednej chvíli hovorí, že protestuje proti komerčnému zneužívaniu Panny Márie. Veď on vlastne *hovorí, že je na strane kresťanov.*

Dosť si dovoľia voči vám, milí kresťania... A mimochodom, čo si voči vám dovoľia nie na filmovom plátne alebo v galériách, ale priamo vo vašich chrámoch alebo v ich blízkosti?

Keď som bol v rokoch 2002 - 2006 slovenským ministrom vnútra, nebol zaznamenaný žiadny fyzický útok voči homosexuálom. Zato však Miloš Čambal, kostolník v kostole Sedembolestnej Panny Márie v bratislavskej Petržalke, bol v roku 2005 vážne zranený priamo pred kostolom po útoku skupiny satanistov.

Na západ od Slovenska sa objavujú určité systematické útoky agresívnych homosexuálnych skupín podľa rovnakého vzorca.

Niekoľko týždňov po zvolení pápeža Benedikta XVI., 5. júna 2005, došlo k incidentu priamo v najznámejšom chráme Francúzska,

v parížskom Notre Dame. Skupina homosexuálov z organizácia Act Up vtrhla do chrámu a začala vykonávať paródiu na sobáš. Sobáše-
né boli dve lesbičky, jeden z homosexuálov napodobňoval kňaza. Po-
tom skandovali „Pápež Benedikt, homofób, spolupáchatel' AIDS!“
Došlo k potýčke medzi nimi a zriadencami v chráme, pri ktorom
bol ľahko zranený kňaz Patrick Jaquin.¹¹⁶ V novembri 2008 homo-
sexuálna organizácia „Bash Back“ rušila protestantské bohoslužby
v Lansingu v štáte Michigan, priamo v kostole i pred kostolom. Boz-
kávali sa, skandovali a rozhadzovali letáky tvrdiace, že Ježiš bol ho-
mosexuál.¹¹⁷ V tom istom období dav v homosexuálnej štvrti v San
Franciscu fyzicky napadol mierumilovnú kresťanskú procesiu.¹¹⁸

Bozkávať sa v kostole alebo pred ním, tzv. „kiss in“ je v posled-
ných rokoch obvyklou provokáciou homosexuálnych aktivistov pro-
ti kresťanom. Okrem Michiganu sa to stalo v Salt Lake City a v San
Diegu v USA pred mormonským chrámom, na jeseň 2009 počas pá-
pežovej návštevy v Barcelone, v roku 2010 vo Francúzsku pred ka-
tedrálou v Lyone a pred Katedrálou Notre Dame v Paríži, v roku
2011 opakovane pred katedrálou v peruánskej Lime. Alebo prídu
iba nadávať katolíkom do „bigotných“, ako vo februári 2011 na svä-
tého Valentína pred katedrálou v Chicagu počas svätej omše.¹¹⁹

Ale vaše chrámy nemusia znesväcovať iba homosexuálni aktivis-
ti. V marci 2011 vtrhla skupina asi päťdesiat mladých ľudí do kapln-
ky v univerzitnom kampuse pri Madride, cez megafón skandova-
li proticirkevné heslá a ženy sa pritom vyzliekali.¹²⁰ V Európe je za-
znamenaných niekoľko desiatok podobných prípadov za posledné
roky.¹²¹ A koľko je tých nezaznamenaných?

V ovzduší skutočného teroru pôsobí v súčasnosti nový bruselský
arcibiskup André Joseph Leonard. Leonard vo svojej knihe opísal,
ako šírenie homosexuality prispieva k šíreniu AIDS. Za to sa stal ter-
čom agresívnej mediálnej kampane a potom opakovane obeťou fy-
zického násillia. Už v roku 2008, keď bol ešte biskupom v Namure,
bola naňho podaná žaloba za jeho výroky, ale súd ho oslobodil. To
bol iba začiatok. V decembri 2010 počas bohoslužby v Katedrále svä-
tého archanjela Michala a svätej Guduly k nemu priskočil neznámy
útočník a hodil mu do tváre tortu so šľahačkou.^{122v} Sériu ďalších tor-

tových útokov na arcibiskupa prišla v apríli 2011, keď navštívil univerzitu v Louvain. Prvý útok prišiel ešte pred vchodom, posledný prišiel v prednáškovej miestnosti. Video na Youtube, ukazujúce tento útok, končí výzvou na pokračovanie takéhoto násilia.^{123V}

Títo ľudia stále hovoria o tolerancii.

Kultúra hovorí kresťanom, na čom sú. Je čas povedať si pravdu.

Cézarov palec sa otáča smerom nadol. Levy prichádzajú do arény. Vrčia o tolerancii.

Levy prichádzajú

„Keď mňa prenasledovali, aj vás budú prenasledovať.“
Ján, 15,20

Pravda je taká, že v priestore euroamerickej civilizácie sa začalo nové prenasledovanie kresťanov. Je to nekrvavé prenasledovanie. Nech nás nemýli, že svojím rozsahom je podstatne menšie ako bolo prenasledovanie kresťanstva v komunizme, ako si ho pamätáme zo sedemdesiatych a osemdesiatych rokov. Veď aj prenasledovanie kresťanov v Československu v 70. a 80. rokoch bolo slabšie ako v rokoch päťdesiatych. A prenasledovanie kresťanov v Československu alebo v Poľsku bolo menšie ako v Sovietskom zväze.

Žalúdočný vred je menej vážna choroba ako rakovina, ale to neznamená, že žalúdočný vred nie je choroba. Chrápka je menej vážna choroba ako žalúdočný vred, ale to neznamená, že chrápka nie je choroba. Preto to, čo sa deje s kresťanstvom na západ od Slovenska, treba nazvať pravým menom. Je to prenasledovanie. Nech nás nemýli ani to, že mnohí sa budú nad takým tvrdením blahosklonne a ironicky usmievať. A nestretali sme sa i za komunizmu s buď s ironizovaním alebo s bagatelizovaním? Veru stretali. Neboli zverejnené holé fakty o prenasledovaní kresťanov označované režimom za „protisocialistickú propagandu“, za štvanie „ideodiverzných centráľ“? Boli.

V komunizme platilo, čím viac na východ, tým silnejšie prenasledovanie. Zdá sa, že teraz platí, čím ďalej na západ, tým silnejšie prenasledovanie. Najviac správ prichádza z anglosaského sveta, z USA, Kanady a Británie.

Kedy sa začalo toto prenasledovanie? Kedy sa ojedinelé prípady začali zlievať do mohutnejšieho toku udalostí, kedy sme začali vidieť všeobecný opakujúci sa vzorec? Ktorý rok, ktorá udalosť bola okamihom zlomu? Kandidátov je viacero. Avšak za zlomový rok a udalosť možno považovať najmä rok 2004 a nezvolenie Rocca Buttiglioneho za komisára EÚ. Ľavica vtedy povedala, že *človek s najobyčajnejšími katolíckymi názormi nie je pre tieto názory kvalifikovanou osobou na funkciu eurokomisára*. Transformovaná pravica *zobrala tento postoj pravice na vedomie, zmierila sa s ním a pokračovala s ľavicou v neprerušenej spolupráci a v delení moci v Európskom parlamente*.

Dnes sa nachádzame časovo niekde na konci prvej dekády tohto prenasledovania.

Nech nás nemýli ani to, že mnoho kresťanov vám povie, že o žiadnom prenasledovaní nevie. Veď takí boli i za komunizmu. Nech nás nemýli ani to, že západná Európa a Severná Amerika má stále v porovnaní s východnou Európou stále mnoho výhod, najmä v životnej úrovni, a tie robia život príjemnejším, ako je to u nás na Slovensku.

Nech nás nemýli ani to, že toto nové prenasledovanie je menej brutálne a postihuje menšie skupiny ľudí, ako to bolo za komunizmu vo východnej Európe. Kiež by sa nezhoršilo...

V lete 2010 navštívil Slovensko arcibiskup z Denveru Charles Chaput. Vo svojej prednáške v Spišskom Podhradí povedal: „Náboženská sloboda v cirkvi je dnes ohrozená takým spôsobom, ako od nacistickej a komunistickej éry ešte nebola.“ Jasnejšie sa to už povedať nedá. Charles Chaput hovorí, prečo to tak je:

„Existuje určitý druh vnútornej logiky, ktorý vedie relativizmus k represii. To vysvetľuje paradox, prečo západné spoločnosti vyhľadávajú toleranciu a rešpektovanie odlišnosti, zatiaľ čo agresívne podkopávajú a trestajú život podľa katolíckej náuky. Náuka o tolerancii nemôže tolerovať vieru cirkvi, že niektoré myšlienky a správanie

nemôžu byť tolerované, pretože nás dehumanizujú. Náuka, že všetky pravdy sú relatívne, nemôže pripustiť, že niektoré pravdy nesmú byť takými."

A čo z toho vyplýva pre budúcnosť? Charles Chaput hovorí: „Žijeme v čase, keď je cirkev vyzvaná, aby sa stala *veriacim spoločenstvom odporu*."¹²⁴ Arcibiskup Chaput je potomkom indiánskeho kmeňa Potawatomi z horného toku rieky Mississippi. Milí kresťania, indiánsky biskup vám hovorí, že proti vám už dávno vykopali vojnovú sekeru a že iné vám neostáva, len aby ste sa na vojnový chodník vydali i vy. Že budete bojovať. Duchovnými prostriedkami, vašimi zbraňami.

Vo februári 2011 použil arcibiskup Chaput ďalšie vážne slová. „Staňte sa martýrmi v budovaní kultúry života. Buďte pripravení zaplatiť cenu."¹²⁵

O už prítomnom prenasledovaní kresťanov hovorí i anglikánsky biskup pakistanského pôvodu Michael Nazir-Ali, ktorý sa zúčastňuje kampane NOT ASHAMED na podporu perzekvovaných kresťanov. Zástupca Vatikánu arcibiskup Silvano Tomasi v marci 2011 na zasadnutí Rady pre ľudské práva pri OSN v Ženeve uviedol, že ľudia, ktorí nepodporujú sexuálne správanie medzi ľuďmi rovnakého pohlavia, sú stigmatizovaní, očierňovaní a stíhaní.¹²⁶

Hovorí o ňom prezidentka Pontifikálnej akadémie pre spoločenské vedy Mary Ann Glendonová: „Dokonca i v krajinách, kde má náboženská sloboda dávne a bezpečné ústavné základy, podozrenia voči veriacim, ktorí tvrdia, že poznajú pravdu o človeku, vedie k ich marginalizácii a k priamej diskriminácii."¹²⁷

A nepovedal to isté už aj homosexuálny ateista Dávid Starkey? Rto má uši, nech počúva...

Toto prenasledovanie má už aj svojich dokumentaristov, napríklad mimovládnu organizáciu „Observatory on Intolerance and Discrimination against Christians in Európe" (OIDCE), ktorá pôsobí pri Agentúre pre ľudské práva EÚ. Je v tom paradox, keďže je to i samotná EÚ, ktorá k tejto diskriminácii prinajmenšom nepriamo prispieva. OIDCE v decembri 2010 zverejnila prvú obsiahlu správu o perzekúcii kresťanov v Európe za roky 2005 - 2010.¹²⁸ Riaditeľka

OIDCE Gudrun Kuglerová pri zverejnení správy uviedla, že diskriminácia kresťanov je založená najmä na popieraní ich práva na slobodu prejavu a práva na výhradu vo svedomí. Keď navštívite webovú stránku tejto organizácie, zistíte i štruktúru prenasledovania kresťanov.

Už sme si povedali, že prenasledovanie nespočíva v tom, že šelma sa vám v aréne zahryzne do tela. Ani v tom, že by nás na dlhé roky zavreli do väzenia. I keď prípad Lindy Gibbonsovej všeličo naznačuje.

Môže sa vám však stať, že budete hlásať slová Biblie a za to strávite noc v policajnej cele. Môžu vás za to vláčiť roky po súdoch. Môžu vám dávať za to vysoké finančné pokuty, ktoré vás môžu zruinovať. Môžu zmeniť náplň vášho pracovného zaradenia dovtedy nevidaným spôsobom tak, aby sa protivila kresťanskej viere, a keď odmietnete spolupracovať s nemorálnosťou, tak prídete o zamestnanie.

Keď odmietnete spolupracovať na sexuálnom korumpovaní mládeže, neumožnia vám adoptovať deti. Keď odmietnete strpieť nemorálnosť pod vlastnou strechou, budú vás súdiť, a vaše malé podnikanie môžu poškodiť alebo celkom zničiť. Môžu vás perzekvovať za to, že nosíte symbol vašej viery, čo bolo tisíc rokov bežnou vecou. A naopak, môžete dostať disciplinárny trest v štátnej službe, ak odmietnete nosiť symbol novej sekulárnej ortodoxie. To je prípad policajta Grahama Cogmana z anglického Norfolk, ktorý odmietol nosiť ružovú stužku. Tá mala podľa nadriadených vyjadrovať priazeň polície voči konanej gay-paráde. Cogmana napokon prepustili z polície.¹²⁹

Môžu vás prepustiť zo zamestnania, lebo ste sa v niečej prítomnosti pomodlili. Môžu vám zakázať učiť vo všetkých školách v štáte, lebo ste s mládežou chceli poctivo diskutovať o tom, čo je potrat.

Stačí, keď poviete, že manželstvo by malo byť medzi mužom a ženou. Petra Vidmara, olympijského víťaza v gymnastike z roku 1984, kvôli tomu donútili odstúpiť z postu šéfa americkej misie pre Olympijské hry v roku 2012.¹³⁰ Kanadského športového komentátora Damiana Goddarda pre takúto poznámku na Twitteri vyrazili zo zamestnania.¹³¹ Učiteľa dejepisu z Floridy Jerryho Buella suspendova-

li za to, že to napísal na Facebooku.¹⁵² Pre obyčajné vyslovenie katolíckeho názoru na homosexualitu prišiel o miesto profesor Kenneth Howell z univerzity v štáte Illinois.¹³³ Patril však k tým šťastlivcom, čo sa mohli na miesto vrátiť.

Učiteľ Rwabena Peat z londýnskeho Tottenhamu odišiel zo školenia potom, čo im začala školiteľka rozprávať, že ak nepovažujú homosexualitu za normálnu, tak majú „problém“, a kládla im otázku, prečo považujú heterosexuálnu za normálnu. Bol suspendovaný, vrátiť sa mohol po niekoľkých mesiacoch.¹³⁴

Je zaujímavé, ako v Británii dokážu vydať svedectvo o viere černoši. Rwabena Peat, Gary McFarlane, Lilian Ladeleová, Theresa Daviesová, Duke Amachree a manželia Johnsovcí sú černoši.

Ak ako kňaz povie, že katolíci by nemali voliť politikov podporujúcich manželstvá gayov, môže prísť sankcia. Mexická volebná komisia vyzvala ministerstvo vnútra, aby za takéto výzvy z úst hovorca mexickej arcidiecézy Huga Valdemara sankcionovali arcidiecézu.¹³⁵

Problém máte aj vtedy, keď sa rozhodnete skončiť s vlastným homosexuálnym správaním. Vo Vermonte Lisa Millerová uzavrela registrované partnerstvo s Janet Jenkinsovou. Po umelom oplodnení porodila Lisa dcéru Isabellu. Po niekoľkých rokoch Lisa skončila s lesbickým spôsobom života a vrátila sa ku kresťanskej viere. Lenže rodičovské práva voči Izabelle si nárokovala i Janet Jenkinsová a súd jej priznal právo na časté stretania s Isabellou bez dozoru iných osôb. Red začala Izabella javiť známky traumy, Lisa ju už nechcela Janet dávať. Súd sa rozhodol Isabellu Lise odňať a zveriť ju Janet. Lisa aj s Isabellou ušla do zahraničia, kde je doteraz. Hľadajú ju polícia. Pastora, ktorý jej pomáhal, zatkla FBI.¹³⁶

Na stránke televízie CBS hovoria o Lise Millerovej ako o „bývalej lesbičke“, v úvodzovkách.¹³⁷ Darmo voláš, milá Lisa, že ty už nie si lesbička. Veď my vieme, že si. *Budeš navždy. Musíš byť.* Podľa revolúcie také čosi ako *bývalý* homosexuál neexistuje. Ani vtedy, keď existuje.

Preto vám ruže nepokvitnú, keď ste ako psychiater ochotný pomôcť ľuďom na ich žiadosť so skončovaním s ich homosexuálnym správaním. Za Leslie Pilkingtonovou prišiel homosexuálny novinár

Patrick Strudwick a predstieral, že sa chce zbaviť homosexuálnych sklonov a požiadal ju o pomoc. Keď súhlasila, udal ju Britskej asociácii pre poradenstvo a psychoterapiu. Za *toto* sa v Británii dnes *udáva*. Asociácia rozhodla, že Pilkingtonová musí ísť na *prevýchovu*, inak bude suspendovaná.¹³⁸

Tak, tak. Budú vás *vyhl'adávať aktívne a odhaľovať*.

Budú vás hľadať, i keď odídete do zahraničia. Kresťanský aktivista Julio Severo odišiel i s rodinou z Brazílie, aby sa vyhol stíhaniu za homofóbiu. To homosexualistom nestačí. Žiadajú firmu Pay Pal, aby zrušila Severovi účet.¹³⁹ A Pay Pal im *vyhovela*.^m

Budú sa vyhrážať vašej cirkvi, ako poslanec britskej Konzervatívnej strany (!) Mike Weatherley, ktorý vyhlasuje, že cirkvi, ktoré nechcú cirkevne požehnávať homosexuálne zväzky, by nemali mať vôbec právo sobášiť.¹⁴⁰ To je čo za toryovského Vasila Biľaka?

Môžu vás v médiách lživo vykresliť ako démonickú obludu a za biť váš charakter. Alebo vás môžu vyhodiť z novín, lebo ste písali v prospech ochrany života. Alebo vás budú nútiť, aby ste sa na potrate priamo podieľali ako lekár, zdravotník alebo farmaceut. Keď odmietnete, môžete prísť o miesto.

Môžu vás perzekvovať jednotlivo i kolektívne. Kolektívne napríklad ako kresťanskú charitatívnu organizáciu, ktorú „de facto“ zakážu. Môžu potrestať kresťanskú televíziu za jej kresťanské postoje ekonomicky zničujúcou pokutou 100 tisíc euro, ako sa to stalo španielskej televízii Intereconomia.¹⁴¹

Môžu vás nútiť, aby ste vo vašej kresťanskej inštitúcii trpeli a znášali postoje a správanie, ktoré je s kresťanstvom v príkrom rozpore. Napríklad, keď súd v Miláne zakáže katolíckej univerzite prepustiť profesora, ktorý rozpráva, že Ježiš Kristus bol zlým človekom a že evanjeliá sú hrozným posolstvom.¹⁴²

Môže sa vám stať, že vašim deťom budú od šiestich rokov proti vašej vôli v škole ukazovať obrázky súložiacich párov. Z vašich daní budú financovať sexuálnu výchovu na školách, aby vraj zabránili množiacim sa tehotenstvám maloletých dievčat. Výsledkom bude poznanie, že čím viac je sexuálnej výchovy, tým viac je i tých tehotenstiev maloletých. Môže sa stať, že štátnej sexuálnej výchovy bude-

te mať už tak po krk, že svoje deti začnete vychovávať doma. Potom vás môžu na pár týždňov zavrieť do väzenia ako Irene a Heinricha Wiensovcov v Nemecku.¹⁴³

Vaším deťom budú v školách vštepovať homosexualistickú propagandu. Zákon, ktorý schválili zákonodarcovia v Kalifornii v roku 2011, označil kalifornský prímás José Gomez za útok na rodičovské práva.¹⁴⁴ V kanadskej provincii premiér Dalton McGuinty núti katolícke školy zriaďovať homosexuálne kluby. Samozrejme nie na to, aby sa tam učili katolícke učenie o homosexualite.¹⁴⁵

Pamätáme sa, ako sa za komunizmu museli i bohoslovci učiť marxizmus-leninizmus.

Môžu najhroznejším spôsobom tupiť symboly kresťanstva, osobu Spasiteľa, jeho Matku, a budú vám hovoriť, že musíte byť tolerantní, že ste povinní to strpieť. Budete to dokonca platiť z vašich daní. Môžu vám zneucľovať vaše chrámy a napadnúť vás priamo v nich.

Môžu vás označovať za potenciálnych teroristov len preto, lebo ste pro-life. Podľa správy Ministerstva vnútornej bezpečnosti v USA, ktoré vzniklo po teroristických útokoch 11. septembra 2011, môže pravicový extrémizmus zahŕňať skupiny nesúhlasiace s potratmi.¹⁴⁶

Dokonca parlament môže proti vám prijať vyhlásenie. V apríli 2009 odsúdil belgický parlament pápežove výroky o neprípustnosti používania kondómov. V Európskom parlamente podobné vyhlásenie tesne neprešlo.

Nedávno zosnulý páter Anton Hlinka bol dlhé roky redaktorom Hlasu Ameriky. V osemdesiatych rokoch, v sobotu večer, sme si pravidelne zapínali túto stanicu, abysme počuli ono zahĺsenie „Anton Hlinka, Hlas Ameriky, Mníchov.“ A aby sme počuli správy o tom, čo sa v skutočnosti deje. Tam na Západe bol slobodný svet.

Po páde komunizmu prišlo do módy odvolávať sa na to, ako je to na Západe. „Vo vyspelých demokraciách je to tak, vo vyspelých demokraciách je to onak,“ zvyklo sa hovoriť. V najbližších rokoch budeme svedkami úmrtia tejto frázy.

Nastala totiž zmena paradigmy. Namiesto „vyspelého sveta“ sme uvideli svet, ktorý má obrovské problémy s pravdou, ako ich mal i komunistický režim. Vidíme, že niektoré z tých problémov my za-

tiaľ nemáme, ale že sú k nám zo Západu exportované. A vidíme, že nás čaká zápas.

Kto bude viesť kresťanov v tomto novom zápase? Nie v zmysle politickom, ale v zmysle duchovnom. Videli sme, že revolúcia, ktorej čelíme, je už organizovaná aj globálne. Akú organizáciu majú k dispozícii kresťania?

Medzi prenasledovanými kresťanmi, o ktorých bola v tejto knihe reč, boli katolíci, anglikáni i protestanti. I medzi nekatolíckmi je veľa ľudí, ktorí dokážu hrdinsky vyznať Ježiša Krista v nových časoch a môžu mnohým katolíkom slúžiť ako príklad.

Avšak iba jedna kresťanská cirkev môže byť globálnou organizovanou duchovnou opozíciou proti globálnej antropologickej revolúcii. Iba jedna cirkev má svojich veriacich, kňazov a biskupov, svoje kostoly na každom kontinente a prakticky v každom štáte. Má svoju hlavu a prísľub, že brány pekelné ju nepremôžu.

Je to katolícka cirkev. A v nej sa čosi deje.

Na tejto skale postavím svoju cirkev

„Dym satana vstúpil do cirkvi cez akúsi trhlinu.“
pápež Pavol VI. na sviatok sv. Petra a Pavla 1972

Každá desiata citácia uvedená v tejto knihe odkazuje na kanadskú internetovú stránku Life Site News. Bez tejto stránky by kniha zrejme nemohla vzniknúť. Ľudia, ktorí ju vytvorili a spravujú, konajú pozoruhodné dielo. Sú to Steve Jalsevac, John Jalsevac, John-Henry Westen a mnohí ďalší. Každý deň sa na stránke objaví zo desať noviniek z celého sveta, ktoré hovoria o konflikte medzi kultúrou života a kultúrou smrti, medzi antropologickou revolúciou a kresťanskou civilizáciou. Do roka sú to tisíce správ.

Stránka žije z darov návštevníkov stránky. S rozpočtom niekoľko stotisíc dolárov stránka čelí gigantom kultúry smrti ako Planned Parenthood, ktorých ročný rozpočet sa ráta na miliardy dolárov.

Tomu, kto navštívil stránku v polovici februára 2011, udrel do očí varovný nápis červenými písmenami na celú obrazovku. Oznamoval, že na stránku bola podaná žaloba a žalobca žiada odškodnenie pol milióna dolárov. „Toto nás môže položiť,“ napísali Steve Jalsevac a John-Henry Westen v komentári. Aký marxista, ateista či zakuklený komunista to podal žalobu na Life Site News?

Žiadny marxista či ateista. Žalobu podal Raymond Gravel, katolícky kňaz.

Kňaz Raymond Gravel v roku 2004 v rozhlase povedal: „Som pro-choice a žiadny biskup na svete, ani sám pápež, mi nezabráni, aby som pristupoval k svätému prijímaniu.“ Raymond Gravel podporuje myšlienku manželstva osôb rovnakého pohlavia a slúži tzv. „Príde“ omše, čiže omše homosexuálnej „hrdosti“.

Gravel je bývalým poslancom parlamentu provincie Quebec a dlhé roky oponentom bývalého kanadského prímasa, kardinála Marca Ouelleta, ktorý neochvejne hlása nedotknuteľnosť nenarodeného života. Na jar 2009 Ouellet potvrdil, že neprijateľný je potrat aj v prípade života počatého znásilnením. Ouellet logicky uviedol, že po znásilnenej matke by v prípade potratu druhou nevinnou obeťou bolo nenarodené dieťa. Gravel ho za to verejne kritizoval. Quebecký parlament v reakcii na kardinála prijal vyhlásenie, ktorým sa potvrdzovalo právo ženy na potrat. Vyhlásenie bolo prijaté pomerom hlasov 109 ku 0.

Sú tento kňaz a kardinál kňazmi tej istej cirkvi?

Kardinál Ouellet sa stal v lete 2010 hlavou Kongregácie pre biskupov pri Svätej stolici. Po kontroverzii okolo potratov sa na adresu odchádzajúceho kardinála vyjadril biskup Martin Veillette, ktorý označil Ouelletove vyjadrenia za „emotívne“. „Kardinál stratil kontakt s náboženským a spoločenským terénom Quebecu,“ povedal Veillette, „niekedy je lepšie zachovať mlčanie ako hovoriť.“¹⁴⁷

Biskup Veillette to nemusel myslieť zle. Ako keby sa snažil kardinála ospravedlniť. Ale treba, aby katolícky biskup ospravedlňoval kardinála za to, že tento hlása doktrínu cirkvi? Nemal sa ku kardinálovi jednoducho pridať? A v čase narastania hodnotového chaosu je lepšie, keď katolícki biskupi mlčia? Hovoria títo dvaja biskupi v zmätenej dobe jedným hlasom?

Kardinál Ouellet vyslovil ešte iné slová, z ktorých vidno, ako sa niektoré postoje katolíckych politikov prelínajú s postojmi katolíckych biskupov:

„Biskupi potrebujú duchovnú bystrosť a nielen politickú kalkuláciu, ako bude ich posolstvo prijaté.... Musíme sa odvážiť hovoriť do hĺbky srdca, kde sa Pánov Duch dotýka ľudí za hranicou toho, čo sa dá vypočítať.... Ak budete iba formálne niečo hlásať a v skutočnosti nebudete chcieť, aby sa tak i stalo, lebo neveríte, že je možné, aby to ľudia prijali, tak budete mať problém, ako odovzdať posolstvo.“¹⁴⁸

Pred odchodom do Vatikánu v kázni na rozlúčkovej omši sa kardinál Ouellet venoval problému hovorenia a prijímania pravdy. „Posolstvo pravdy nie je vždy vítané. Je bolestné pre toho, kto počúva a niekedy i pre toho, kto ho vyslovuje,“ povedal kardinál. Raymond Gravel v médiách kontroval: „Posolstvo pravdy je vždy vítané, ak je hovorené príťažlivo, skúmavo a bez odsúdenia a neúcty. Nemôže to byť pravda evanjelia, ak neprináša pokoj...“¹⁴⁹

V konflikte týchto dvoch názorov sa zračí kríza modernej doby, prenesená do vnútra cirkvi. Akú chybu urobil Ježiš Kristus, keď mnohí jeho pravdu neprijali, dokonca ho zabili? A dokonca hovoril, že nepriniesol pokoj, ale meč...

V apríli 2011 zo zdravotných dôvodov odstúpil zo všetkých politických funkcií rakúsky vicekancelár a predseda Rakúskej ľudovej strany ÖVP Josef Pröll. Pri tej príležitosti viedenský arcibiskup kardinál Schönborn povedal na jeho adresu: „Josef Pröll je veľký politik a úprimný kresťan.“¹⁵⁰

Pomocný biskup v Salzburskej diecéze Andreas Laun pred niekoľkými rokmi analyzoval program ÖVP z kresťanského hľadiska. Výsledok bol pre ÖVP zdrvivý. A to ešte Laun nevedel, že na jeseň 2009 ÖVP pod Pröllovým vedením spolu so socialistami schválil zákon o partnerstve osôb rovnakého pohlavia. Ronferencia biskupov pod Schönbornovým vedením označila vtedy zákon za "nevhodný a nepotrebný" a vyjadrila obavu, že urovnáva cestu k úplnému zrovnoprávneniu s manželstvom.¹⁵¹

Prečo sa vlastne čudujeme, že katolícki politici idú v politike bez ostychu proti učeniu cirkvi? Veď podľa kardinálových slov pri-

tom ostávajú „veľkými politikmi“ a „úprimnými kresťanmi“. Čo si majú myslieť katolícki politici, ktorí sami seba znevýhodňujú tým, že kresťanské princípy neopúšťajú? Nevyzerajú po kardinálových slovách ako kverulanti? Sú kardinál Schönborn a biskup Laun biskupmi tej istej katolíckej cirkvi? Áno, sú, ale občas to tak nevyzerá.

Dva dni pred Vianocami 2007 prijímal anglický kardinál Cormac Murphy-0' Connor, hlava katolíkov v Anglicku a Walese, na svätej omši vo svojom sídle vo Westminsteri do lona katolíckej cirkvi jej nového člena. Kardinál povedal: „Som rád, že môžem privítať Tonyho Blaira v katolíckej cirkvi. Už dlhý čas bol pravidelným návštevníkom bohoslužieb i so svojou rodinou a v uplynulých mesiacoch prešiel formáciou, aby bol pripravený vstúpiť do plného spoločenstva. Moje modlitby sú s ním, s jeho manželkou a rodinou v tejto radostnej chvíli na ich spoločnej ceste viery.“¹⁵²

Anthony Charles Lynton Blair je najúspešnejším labouristickým politikom v britskej histórii. Stal sa najdlhšie slúžiacim labouristickým premiérom a jediným predsedom strany, ktorý ju priviedol k trom za sebou idúcim volebným víťazstvám. Vstup takého politika do katolíckej cirkvi je prestížnou vecou, obzvlášť v Británii, ktorej protikatolícky sentiment za posledné stáročia nikdy nebol cudzí.

Tony Blair však ako premiér spôsobil v krajine spúšť. Jeho antidiskrimináčna legislatíva viedla k diskriminácii kresťanov. „Equality Act 2006“ bol presadený v roku 2006, a v marci 2007 za ním nasledoval „Equality Act Regulations“. Bolo to na konci jeho dráhy premiéra, ktorá sa skončila v júni 2007. Katolíkom sa stal vzápätí potom, ako presadil bič na katolíkov i nekatolíkov. Išiel tým proti doktríne katolíckej cirkvi a katolícki biskupi pred týmito zákonmi varovali.

Bol to kardinál Cormac Murphy-0' Connor, ktorý v januári 2007 listom verejne žiadal Blaira, aby od kresťanských charitatívnych organizácií, zaoberajúcich sa adopciami, nebolo vyžadované, že musia zabezpečovať i adopcie homosexuálnymi pármami. Premiér Blair však odmietol. Jediný „ústupok“ bola 21-mesačná lehota, v ktorej sa i kresťanské organizácie mali prispôsobiť.¹⁵³

V tom istom roku prijal kardinál Blaira do katolíckej cirkvi.

Problém nespočíva v tom, že kardinál Blaira prijal do cirkvi. Ob-

rátanie Šavla na Pavla je nielen krásny príbeh, ale po tisíce rokov i výzva, ktorú prijali zástupy ľudí a prešli podobnou konverziou. Každý jeden taký príbeh je víťazstvom konvertitu i kresťanstva.

Ale Blairova konverzia budí rozpaky. Problém tkvie v nezodpovedaných otázkach. Ako politik poprel učenie katolíckej cirkvi. Uznal pred obrátením svoju chybu a robil pokánie? Keď po niekoľkých rokoch vidno neblahé ovocie jeho politiky, dokáže si to priznať? Na tieto otázky nedáva nikto odpoveď.

A zdá sa, že tie odpovede znejú „Nie“.

Z liberálneho anglikána sa stal liberálny katolík. Ešte predtým, ako sa stal Blair premiérom, počas katolíckych bohoslužieb, ktoré navštevoval so svojou katolíckou manželkou, pristupoval k svätému prijímaniu. V roku 1997 mu to zakázal kardinál Basil Hume. V roku 2009, rok a pol po svojej konverzii expremiér povedal, že pápežove názory na homosexualitu sú „zabarikádované“ a vyzval katolíckych hodnostárov k zľaveniu v jej kritike. Pápež by sa mal podľa Blaira riadiť tým, čo si o tom myslia ľudia. Nástupca Murphy-O'Connora, arcibiskup Vincent Nichols, v reakcii uviedol, že on v tomto smere prijíma radšej vedenie Svätého Otca.¹⁵⁴

Predstava, že pápež by sa mal riadiť prieskumami verejnej mienky namiesto Svätého písma, ktoré je Božím zjavením, je ohromujúca, ale zdá sa, že tento názor sa úspešne šíri.

Nezodpovedanie otázok prispieva k zmätku v hlavách katolíckych veriacich.

V septembri 2010 navštívil pápež Benedikt XVI. Veľkú Britániu. Pre médiá to bola opäť príležitosť otvárať ich obľúbené témy. Mediálne vystúpenia arcibiskupa Nicholosa pred a po pápežovej návšteve boli kontroverzné. Na otázku denníka Daily Telegraph, či cirkev niekedy prijme realitu registrovaných partnerstiev, arcibiskup odpovedal: „Neviem.“¹⁵⁵

Tesne po pápežovom odchode sa Vincent Nichols zúčastnil televíznej besedy v BBC. Keď homosexuálny profesor Diarmaid MacCulloch pripomenul, že katolícka cirkev je nespokojná s legalizáciou registrovaných partnerstiev, Nichols mu prekvapujúco oponoval:

„To nie je pravda... my sme presne rozlišovali. Neoponovali sme partnerstvom gayov. Uznávame, že v anglickom práve môže byť pre ne priestor. Len sme vytrvalo hovorili, že tieto nemôžu byť tým, čo je manželstvo.“

Anglikán MacCulloch mu napokon povedal:

„Som potešený, keď počujem, čo arcibiskup hovorí o sexuálnych otázkach. Treba povedať, že anglická katolícka cirkev si v tejto veci udržiava svoju vlastnú líniu, nie líniu Vatikánu. V anglickej katolíckej cirkvi je určitá nezávislosť. To je dobré a nech to tak ostane.“¹⁵⁶

Arcibiskup hovorí, že registrované partnerstvá majú v anglickom práve svoje miesto? Ibaže to nemá byť manželstvo? Veď k takým kompromisom dospeli i kresťanskí a konzervatívni politici na Západe? Prečo sa im teda čudujeme?

Hovorí pápež vari v tejto veci nejasne? Pápež hovorí úplne jasne. Či už je jeho meno Ján Pavol II. alebo Benedikt XVI. V roku 2003 vypracovala Kongregácia pre náuku viery pod vedením kardinála Ratzingera postoj katolíckej cirkvi k zväzkom homosexuálov v podrobnom dokumente „Stanovisko k návrhom na právne uznanie zväzkov medzi homosexuálnymi osobami“¹⁵⁷. V marci 2003 ju schválil pápež Ján Pavol II.

Podľa dokumentu „rešpekt voči homosexuálnym osobám v žiadnom prípade nesmie viesť k súhlasu s homosexuálnym správaním alebo k právnemu uznaniu homosexuálnych zväzkov“. Časť IV. dokumentu je venovaná osobitne povinnosti katolíckych politikov čeliť právnemu uznaniu homosexuálnych zväzkov.

Rakúski katolícki politici z ÔVP im nielen nečelili, oni ich navrhovali. Napriek tomu je predseda ÔVP podľa kardinála katolíckej cirkvi veľkým politikom. A týmto zväzkom necelí v BBC ani hlava anglických katolíkov. Sú Vincent Nichols, Joseph Ratzinger a Christoph Schönborn biskupmi tej istej cirkvi? Netreba ani dodávať, aký veľký zmäťok vnášajú tieto rozpory do radov katolíkov.

V januári 2011 sa niekoľko prominentných politikov nemeckej CDU obrátilo otvoreným listom na nemeckých katolíckych biskupov s návrhom, aby biskupi vo Vatikáne apelovali na zrušenie celibátu. Na čele iniciatívy bol predseda nemeckého parlamentu Nor-

bert Lammert, signatármi boli i spolková ministerka školstva Annette Schavanová a traja bývalí predsedovia krajinských vlád Bernhard Vogel, Erwin Teufel a Dieter Althaus. List vyústil napokon do verejného konfliktu dvoch nemeckých kardinálov.

Kardinál Walter Brandmüller autorov listu verejne skritizoval.¹⁵⁸ Podľa neho signatári vzbudzujú podozrenie, že nejde iba o celibát, ale o prvé kroky k „inej cirkvi“. Iniciatívu môžu považovať za urážlivú kňazi, ktorí si dobrovoľne tento spôsob života vyvolili a podľa neho žijú. Iniciatívu možno považovať i za urážku Ježiša Krista, ktorý si tiež zvolil celibát. Podľa kardinála treba túto už dlho trvajúcu diskusiu ukončiť. Na Brandmüllerove slová reagoval kardinál Karí Lehmann. Signatárov sa zastal a označil ich za zaslúžilých politikov, ktorí sa zasadzovali dlhé roky i za cirkev. Tému celibátu označil za „nevybavenú“ a uviedol, že sa ako biskup hanbí za tón, ktorý Brandmüller v diskusii zvolil.¹⁵⁹

List politikov CDU a „súboj kardinálov“ bol však iba úvodom k ešte väčšiemu tresku, ktorým sa o niekoľko dní neskôr stalo „Memorandum profesorov teológie ku kríze v katolíckej cirkvi“.¹⁶⁰ Podpísali ho viac ako dve stovky nemeckých teológov. Signatári memoranda žiadali väčšiu účasť veriacich na rozhodovaní o personálnych otázkach v cirkvi, svätenie žien, zrušenie celibátu a ústup od „morálneho rigorizmu“. Vyzývali „nevyklúčať ľudí, ktorí žijú v láske, vernosti a vzájomnej opatere v partnerstve rovnakých pohlaví alebo ako znovu zosobášení rozvedení“. Výzva je nepriamo výzvou k revízií učenia cirkvi o nerozlučnosti manželstva a sexuálnej morálke.

A predsa na týchto udalostiach roku 2011 nie je nič šokujúce. Sú len ozvenou udalostí, ktoré sa stali v už roku 1995. Vtedy sa v Rakúsku a v Nemecku zrodila iniciatíva „Wir sind die Kirche - My sme cirkev“, ktorá už vtedy žiadala zrušenie celibátu, vnútornú demokraciu v cirkvi, svätenie žien a voľnejšiu sexuálnu morálku. Túto iniciatívu podpísalo takmer dva a pol milióna ľudí. V Nemecku ju podporilo niekoľko významných členov CDU, napríklad vtedajšia predsedníčka Bundestagu Rita Sussmuthová.

V intenciách „Wir sind die Kirche“ znie i výrok známeho slovenského katolíckeho kňaza Antona Srhoľca z marca 2011. Srhoľec však

použil nezvyklé tvrdé slová. „Katolícka cirkev je posledná bašta totalitného vedenia ľudí... Jej vedenie je totalitné, čo napodobňoval komunizmus, keď namiesto Ríma bola Moskva.“

Prečo v Amerike stopäťdesiat katolíckych kňazov podpíše petíciu za svätenie žien? Prečo v Rakúsku katolícki kňazi otvorene vyhlasujú neposlušnosť biskupom? Ako mohlo dôjsť v cisterciánskom opátstve v Ríme k stavu, že ho pápež musel zrušiť pre „zosvetštenie a liturgické excesy“?

Začiatkom roku 2009 som sa v Rošiciach stretol s augustiniánskym mníchom z Írska. Povedal mi, že podporuje registrované partnerstvá. To isté píše v časopise Týždeň katolík Michal Kaščák. Nevedia, že pápež hovorí niečo iné? Vedia to a nepripisujú tomu význam? Neviem.

Príliš veľa kontroverzných príbehov... Patrí sem i príbeh poslankyne belgického parlamentu Alexandry Colenovej, manželky Paula Beliena, ktorá sa koncom 90. rokov snažila, aby belgická hierarchia stiahla z obehu škandálny katechizmus pre deti. Katechizmus bol skutočným liberálnym excesom, čo sa týka sexuálnej výchovy.¹⁶¹ Kardinál Godfried Daneels s ňou odmietol komunikovať. So stovkami rodičov sa opakovane modlila ruženec pred sídlom kardinála, ale Daneels ostal neoblomný. Colenová napísala list o probléme všetkým kardinálom sveta. Dostala mnoho podporných odpovedí. Sú kardináli, ktorí ju podporili, a Godfried Daneels kardinálmi tej istej katolíckej cirkvi?

O desať rokov neskôr vybuchol v Belgicku škandál s pedofilnými kňazmi ako bomba.

Smutný je príbeh kanadskej charitatívnej organizácie Development & Peace, ktorú založili v šesťdesiatych rokoch kanadskí katolícki biskup a katolícki laici. Financovaná je zo zbierok veriacich. Pred niekoľkými rokmi vďaka investigatívnej činnosti Life Site News vysvitlo, že Development & Peace finančne podporuje mimovládne organizácie v treťom svete, ktoré presadzujú potratovú ideológiu.

Smutné sú príbehy odkresťančenia mnohých katolíckych univerzít, ktoré sú už katolíckymi iba podľa mena. Rozpor medzi ka-

tolicismom v názve a liberalizmom, ktorý v nich vládne, je škandálny.

A koľko je v katolíckej cirkvi takých Raymondov Gravelov? Koľko je kňazov, rehoľníkov a rehoľníčok, ktorí sa vedome či nevedome stali podporovateľmi antropologickej revolúcie, búrajúcej tisíce rokov starý biblický pohľad na človeka? Podporujú potraty, homosexuálnu ideológiu a namiesto katolíckeho pohľadu na celospoločenské dobro, ktorý považujú za „čiasťkový“ a rozdeľujúci, hlásajú potrebu akéhosi „všeľudského“ zjednocujúceho dobra. A koľko ich je takých, čo neveria v základné články viery, neveria v existenciu pekla, Satana, neveria v Premenenie, neveria v Božstvo Ježiša Krista? Stovky? Tisíce? A koľko je ich medzi laikmi? Milióny?

S apokalyptickým jazykom treba narábať opatrne. Avšak nemajú niektoré obrázky z dnešnej katolíckej cirkvi apokalyptický nádych?

Predstavte si katolícku univerzitu, na pôde ktorej sa hrá vulgárna hra Monológy vagíny. Predstavte si katolíckeho kňaza, ktorý v rámci dobročinnosti zháňa peniaze pre ženu na potrat. Predstavte si mníšku, ktorá milosrdne odprevádza ženu na potratovú kliniku. Predstavte si katolícku nemocnicu, nesúcu meno svätého Jozefa, pestúna malého Ježiša, v ktorej sa vykonávajú potraty. Predstavte si mníšku Wendy Beckettovú, mníšku, ktorá obhajuje Serranovo dielo „Piss Christ“. To všetko sú reálne udalosti, ktoré sa dnes v katolíckej cirkvi dejú.

A nehovoril sám pápež Ján Pavol II. v roku 2003 apoštolskej exhortácii „Ecclesia in Európa“, že „európska kultúra poskytuje dojem tichej apostázy“?

A nenačrtol pápež Benedikt XVI. vo svojom príhovore pred Vianocami 2010 dramatickú paralelu medzi úpadkom Rímskej ríše a úpadkom našej civilizácie? Počúvajme jeho slová z 20. decembra 2010:

„Vzbuď, Pane, svoju moc a príd!... Tieto vyzývania boli formulované pravdepodobne v čase, keď bolo rímske impérium v úpadku.... Rozklad základných princípov práva a morálnych zásad, ktoré ho podopierali, prelomil priehradu, ktoré dovtedy chránili mierové súžitie medzi ľuďmi. Svet sa ocitol v zániku.... Nebolo vo výhľade sily, ktorá by mohla tento úpadok zastaviť...“

„Vzbud', Pane, svoju moc a príď! I my dnes máme mnoho dôvodov zhromaždiť sa k tejto adventnej modlitbe cirkvi. Napriek všetkým novým nádejam a možnostiam je svet sužovaný pocitom, že sa rozpadá morálny konsenzus, bez ktorého nemôžu fungovať právne a politické štruktúry. V dôsledku toho sily, zmobilizované na obranu týchto štruktúr, sa zdajú byť odsúdené na zlyhanie.“⁶²

A nevyslovil pápež Benedikt XVI. v tom istom roku na pred novinármi na palube lietadla, ktoré ho viezlo do portugalskej Fatimy, tieto prekvapujúce slová:

„Dnes vidíme vskutku desivým spôsobom, že najväčšie prenasledovanie cirkvi neprichádza od jej vonkajších nepriateľov, ale zrodilo sa z hriechu vo vnútri cirkvi?“

Tieto tri poznámky dvoch pápežov dávajú do zvláštnej jednoty päť úkazov modernej doby. Sú nimi masové odpadávanie od kresťanstva v Európe a Amerike, morálne zrútenie euroamerického Západu spôsobené antropologickou revolúciou, dechristianizácia bývalých kresťanských strán Západu, moderné rodiace sa prenasledovanie kresťanov v rámci Západu a vnútorný stav katolíckej cirkvi.

Nesmieme sa čudovať odkresťančeniu kresťanských strán, keď v samotnej katolíckej cirkvi vidíme neposlušnosť voči katolíckej tradícii a neposlušnosť voči pápežovi. A odkresťančenie kresťanov v politike zase vedie k tomu, že na prenasledovaní kresťanov sa budú podieľať „liberálni“ kresťania.

Za komunizmu si komunisti podmaňovali pravicové strany v národnom fronte. V týchto straníčkach politicky prežil len ten, kto sa prispôbil ideológii komunistov. Dnes západná ľavica vnútila svoju ideológiu pravicovým stranám. Preto prenasledovanie kresťanov, ktoré ešte len pred pár rokmi spôsobovala ľavica, dnes budú zapríčiniť i „pravícovi“ politici. Ake Green bol v roku 2004 súdený podľa zákonov, ktoré presadili sociálni demokrati. Dnes také zákony vo Veľkej Británii presadzuje „konzervatívec“ Cameron. Vo Francúzsku vyhadzuje na dlažbu pro-life učiteľa Isnarda gaullistický minister.

Tým paralela s komunizmom nekončí. Komunisti si organizovali svoje vplyvové skupiny v katolíckej cirkvi, ako Mierové hnutie ka-

tolických duchovných, potom *Pacem in terris*. Kňazi z týchto skupín boli ochotní velebiť komunistickú politiku a podieľať sa na prenasledovaní veriacich kňazov i laikov. Dnes vidíme liberálnych kňazov, ktorí podporujú antropologickú revolúciu. Idú proti kresťanom, verným tradícii, ako ide kňaz Gravel proti Life Site News. Vidíme katolíckych politikov, ako Andrew Cuomo, Joe Biden a Edward Kennedy, ktorí podporujú legislatívu slúžiacu na prenasledovanie kresťanov. Takíto politici nezriedka chodia na sväté omše a prístupujú k svätému prijímaniu. Cirkev si s tým zatiaľ nevie rady. Na rozdiel od komunizmu, keď tieto procesy prebiehali/ormá/«e ako hierarchicky usporiadaná politika komunistických strán, dnes tie procesy prebiehajú *neformálne* ako výsledok rozhodovania v sieťovej štruktúre.

Súčasťou tohto fenoménu je i to, že občas sa práve kresťania verní tradícii a učeniu cirkvi dostanú v samotnej cirkvi na okraj. Prenasledovanie kresťanov na Západe a určité vnútorné rozdelenie v katolíckej cirkvi sú navzájom zrkadlové javy.

Na jednej strane narastajú v cirkvi liberálne excesy. Na strane druhej sa stále viac objavujú preláti, ktorí sú uvedomujú narastajúce prenasledovanie a začínajú hovoriť jasnou rečou. V septembri 2011 napísal predseda Americkej biskupskej konferencie arcibiskup Timothy Dolan prezidentovi USA, že svojím tlakom na odstránenie tradičného manželstva „vytvára celonárodný konflikt obrovských rozmerov medzi cirkvou a štátom, na škodu oboch inštitúcií“. ¹⁶³ To je *Ecclesia militans*.

Biskupom, ktorý doteraz najodvážnejšie pomenoval vnútorný stav katolíckej cirkvi, je Andreas Laun. Pomenoval ho ako vnútorné rozdelenie, ktoré už nastalo. Dodáva, že ak sa nič nespraví, trhlina bude čoraz väčšia a nebezpečnejšia. Ako riešenie ponúka „dialóg spásy“. „Želáme si, aby sme skutočne spolu hovorili, aby sme v cirkvi skutočne nežili len tak vedľa seba. Vzájomné vytesňovanie a mlčanie je prvým krokom smerujúcim k formálnemu, ozajstnému rozdeleniu cirkvi,“ píše Laun. ¹⁶⁴

Pripomeňme, že pápež hovoril o „hriechu vo vnútri cirkvi“ v odpovedi na otázku novinárov, týkajúcu sa škandálov sexuálneho zne-

užívania. Súčasťou tohto hriechu malo byť i mlčanie zodpovedných predstaviteľov cirkvi o tomto probléme.

Je „mlčanie“ alebo „nedôrazné hovorenie“ širším hriechom v katolíckej cirkvi?

V nedeľu 1. mája 2011, týždeň po Veľkej noci na Sviatok Božieho milosrdenstva, pápež Benedikt XVI. vyhlásil svojho predchodcu Jána Pavla II. za blahoslaveného. Nebolo v minulom storočí populárnejšieho a milovanejšieho pápeža. Ján Pavol II. prispel veľkou mierou k pádu komunizmu v Európe a neúnavne sa vrhal do ďalšieho zápasu za ochranu ľudského života a rodiny. Do zápasu kultúry života proti kultúre smrti.

Avšak katolíci i nekatolíci ho viac milovali, ako poslúchali. Ako inak si možno vysvetľovať jeho vlastné slová o tichej apostáze? Utrpenie pápežov má niekedy nečakané formy.

Nemajú v niečom pravdu nasledovníci nebohého arcibiskupa Marcela Lefevra, ktorí dávno upozorňovali na odklon od tradície v cirkvi? Alebo i oni hrešia neposlušnosťou a pýchou? Bremeno odpovede na tieto otázky leží na pleciah pápeža.

Ak ste sa ešte za pápeža nemodlili, možno je najvyšší čas začať.

Treba sledovať pápeža. Tam je kľúč k budúcemu celosvetovému daniu. Katolícka cirkev kráča v ústrety ďalším veľkým skúškam. Má prísľub od Spasiteľa, že brány pekelné ju nepremôžu. Nikdy.

POZNÁMKY

- 1 Catherine Ashton. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Catherine_Ashton.
- 2 Campaign for Nuclear Disarmament. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Campaign_for_Nuclear_Disarmament.
- 3 Italský ministr zahraničí: Extrémni laicizmus poškodzuje EÚ. [RadioVaticana.cz](http://www.radiovaticana.cz). Česká sekce vatikánskeho rozhlasu, 1. 2. 2011. <http://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=14040>.
- 4 Tamže.
- 5 Egypt: Útok muslimů proti křesťanským rodinám, 11 mrtvých. Res Claritatis. <http://res.claritatiscz/zpravy/afrika/egypt-utok-muslimu-proti-krestanskym-rodinam-11-mrtvych/4477>.
- 6 Sir Elton: Ban organised religion. BBC News ,12 November 2006. <http://news.bbc.co.uk/2/hi/6140710.stm>.

- 7 Mel Gibson DUI incident. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Mel_Gibson_DUI_incident.
- 8V The Wicker Man 1973 ending scéne. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=Apm4KX9UBM0&feature=related>.
- 9V „Willow's Song". Youtube. http://www.youtube.com/watch?v=vrvviUetDs_4.
- 10 Labour MP Attempts to Remove Religious Freedom of Conscience after Christian Marriage Registrar Victory. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/2008/aug/08080503>.
- 11V BBC: Islington wins appeal in Lillian Ladele case. BBC. <http://www.youtube.com/watch?v=05hFM04vPwI>.
- 12 Theresa Davies. Christian Concern. <http://www.christianconcern.com/cases/theresa-davies>.
- 13 Obey Same-Sex Marriage Law, Officials Told. New York Times, April 26, 2004. <http://www.nytimes.com/2004/04/26/us/obey-same-sex-marriage-law-officials-told.html>.
- 14 Resignation Letter from Linda Gray Kelley. Justice of the Peace Associations Newsletter. Summer 2004. <http://jpus.org/newsletter/summer2004doc.htm>.
- 15 New York clerk resigns over gay marriage': Gov. Cuomo responds, The law is the law'. Life Site News, Jul 13, 2011. <http://www.lifesitenews.com/news/new-york-clerk-resigns-over-gay-marriage-gov-cuomo-responds-the-law-is-the/>.
- 16 Tamže.
- 17 Tamže.
- 18 New York quits job to avoid issuing marriage licenses to gay couples. Daily Kos, Jul 13, 2011. <http://www.dailykos.com/story/2011/07/13/993928/-New-York-clerk-quitsjob-to-avoid-issuing-marriage-licenses-to-gay-couples>.
- 19 Nechcete sobášit' homosexuálov? Dostanete padáka! Dnes.sk, 5. augusta 2011. <http://dnes.atlas.sk/svet/eu-a-europa/761507/nehcete-sobasit-homosexualov-dostanete-padaka>.
- 20 Christian sex therapist Gary McFarlane loses appeal bid. BBC News. http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/england/bristol/somerset/8651417.stm.
- 21 Christian Magistrate Forced To Resign For Refusing to Plače Children IN Gay Homes. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/2006/nov/06112808>.
- 22 Tamže.
- 23 Walter Schumm: Children of homosexuals more apt to be homosexuals? A reply to Morrison and to Cameron based on a examination of multiple sources of data. Abstract. Kansas State University, Kansas. <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/20642872>.
- 24 Full Interview with Dr. Walter Schumm. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/resources/full-interview-with-dr-walter-schumm>.
- 25 Christian magistrate Loses Conscientious Objection Appeal: Accuses Britain of „Totalitarianism". Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/2008/feb/08022508>.
- 26 Christian advisor loses gay adoption case tribunál. BBC News Northamptonshire. <http://www.bbc.co.uk/news/uk-england-northamptonshire-11769358>.
- 27 Victory for suspended Christian nurse. The Times, <http://www.timesonline.co.uk/tol/comment/faith/article5675452.ece>.
- 28 Teacher suspended in prayer row. BBC News. http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/england/bristol/somerset/8423265.stm.

- 29V Duke Amachree TWUR Nat Conf. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=CFIXyIUZmSs>.
- 30 Richard Scott. Christian Concern. <http://www.christianconcern.com/cases/dr-richard-scott>.
- 31 British Airways Denies Appeal from Christian Employee Banned from Wearing Cross. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/2006/nov/06112104>.
- 32 Crucifix ban nurse Shirley Chaplin loses NHS discrimination case. The Times, April 7, 2010. <http://www.timesonline.co.uk/tol/comment/faith/article7089691.ece>.
- 33 KOREC, Ján Chryzostom: Slová pre život 2. Bratislava : Lúč, 2005. s. 99.
- 34 School ban on girl wearing cross „discriminatory“. The Telegraph, 06 Dec. 2005. <http://www.telegraph.co.uk/news/uknews/1504822/School-ban-on-girl-wearing-cross-discriminatory.html>
- 55 „Purity“ ring case in high court. BBC News, 22. June 2009. <http://news.bbc.co.uk/2/hi/6229098.stm>
- 36 Hallelujah! An Easter victory as Christian electrician wins battle to display cross in his van. Mail Online, 22nd April 2011. <http://www.daUymail.co.uk/news/article-1379410/Christian-electrician-Colin-Atkinson-wins-battle-display-cross-van.html>.
- 37 PIATAK, Thomas: Vojna proti Vianociam. Impulz, 2005. s. 4.
- 58V Houston Veterans Claim Censorship of Prayers, Including Ban on 'God' and 'Jesus'. FoxNews, 29 June 2011. <http://www.foxnews.com/us/2011/06/29/houston-veterans-claim-censorship-prayers-ban-on-god-and-jesus/#ixzzl1QqoDx5>.
- 39 Tamže.
- 40 New York mayor bans clergy from praying at 9/11 anniversary. Life Site News, Sep 07 2011. <http://www.lifesitenews.com/news/new-york-mayor-bans-clergy-from-praying-at-9-11-anniversary>.
- 41 NOTASHAMED. <http://www.notashamed.org.uk/comments-people.php>.
- 42V „Not ashamed“ UK Christians launch fightback. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=3-4c6QvqQBI>.
- 43 Spanish Judge Tells Lesbian Mother to Choose Children or Same-sex Partner, not Both. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/2007/jul/07072406>.
- 44 Judge Removed for Resisting Gay Adoption Required to Return Euro 100 000 in Pay. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/2010/jul/10072607>.
- 45 Tamže.
- 46 Ake Green Case. <http://www.akegreen.org/pre-refs/4-27s.htm>.
- 47 Ake Green. Wikipedia. http://en.wildpedia.org/wiki/Ake_Green.
- 48 Tamže.
- 49 Is Homosexuality Genetic or an Evil Force that Plays Mind Games with People? Ake Green. http://www.eaec.org/bibleanswers/ake_green_sermon.htm.
- 50 Fritzl case. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Fritzl_case.
- 51 Pedophilia a „sexual orientation“ experts tell Parliament. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/pedophilia-a-sexual-orientation-experts-tell-parliament/>.
- 52 Brian Lilley: „Experts“ running the asylum in Canada. Toronto Sun. http://www.torontosun.com/comment/columnists/brian_lilley/2011/02/24/17400076.html.
- 53 American Street Preacher Arrested in Britain for Declaring Homosexuál Behavior a Sin. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/2010/apr/10040105>.
- 54V Actual footage of British police arresting Christian street preacher, Dale Mcalpine.

- Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=12LtOKQ8U7c>.
- 55 Lexington, Mass., father of 6-year-old arrested, spends night in jail over objections to homosexual curriculum in son's kindergarten class. MassResistance. <http://www.massresistance.org/docs/parker/main.html#section5>.
 - 56 Christian Vanneste. Wikipedia. http://fr.wikipedia.org/wiki/Christian_Vanneste.
 - 57 Chris Kempling. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Chris_Kempling.
 - 58 Chris Kempling: Religious Freedom in Canada. United Nations Commission on Human Rights Delegate Briefing, March 4, 2005, New York City. <http://www.catholiceducation.org/articles/persecution/pch0080.html>.
 - 59 Recovered Homosexual Speaks at Fundraising Dinner for Persecuted B.C. Teacher, Chris Kempling. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/Idn/2005/jun/05062708>.
 - 60 Chris Kempling: Religious Freedom in Canada. United Nations Commission on Human Rights Delegate Briefing, March 4, 2005, New York City. <http://www.catholiceducation.org/articles/persecution/pch0080.html>.
 - 61 Toronto mayor to skip Gay pride parade. Life Site News, Jun 24, 2011. <http://www.lifesitenews.com/news/toronto-mayor-to-skip-gay-pride-parade/>.
 - 62 Pro-life heroine sentenced to jail for peacefully witnessing to life at Toronto facility. Life Site News, Sep 13, 2011. <http://www.lifesitenews.com/news/pro-life-heroine-sentenced-to-jail-for-peacefully-witnessing-to-life-at-tor>.
 - 63 No Jail For Alberta Woman Convicted Of Infanticide. The Huffington Post, Sep 10, 2011.
 - 64V Lebensschutzer als Stalker verurteilt. Gloria.tv. <http://gloria.tv/?media=175078>.
 - 65 Death Mills. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Death_Mills.
 - 66 Denazification. Wikipedia. <http://en.wikipedia.org/wiki/Denazification>.
 - 67 Die Todesmühlen. Wikipedia. http://de.wikipedia.org/wiki/Die_Todesmuhlen.
 - 68 Denazification. Wikipedia. <http://en.wikipedia.org/wiki/Denazification>.
 - 69 Tamže.
 - 70V Obyknovenyj fašizm. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=R3xX64ztgtM&feature=related>.
 - 71V Marche pour la Vie Paris 2011 - Philippe Isnard. Dailymotion. http://www.dailymotion.com/video/xgpnay_marche-pour-la-vie-paris-2010philippe-isnard_news.
 - 72 „Stunned" pro-life teacher fired over abortion debate flap: France. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/stunned-pro-life-french-teacher-fired-over-abortion-debate-flap>.
 - 73 Tamže.
 - 74 Mitterrand: A Friend to Polanski - and Young Boys? Time, Oct. 08, 2009. <http://www.time.com/time/world/article/0,8599,1929246,00.html>.
 - 75 Frederic Mitterrand denies sex with under-age Thai boys. The Times, October 9, 2009. <http://www.timesonline.co.uk/tol/news/world/europe/article6867302.ece>.
 - 76 Catholic charity faces closure after losing appeal over gay adoption. Mail Online, 19th August 2010. <http://www.dailymail.co.uk/news/article-1304333/Catholic-charity-loses-appeal-gay-adoption.html>.
 - 77 Major blow dealt to Catholic Charities in Illinois over homosexual adoptions. Life Site News, Aug 22, 2011. <http://www.lifesitenews.com/news/major-blow-dealt-to-catholic-charities-in-illinois-over-homosexual-adoption/>.
 - 78 Foster child to be taken away because Christian Couple refuse to teach him about

- homosexuality. Mail Online, 24 October 2007. <http://www.dailymail.co.uk/news/article-489285/Foster-child-taken-away-Christian-couple-refuse-teach-homosexuality.html>.
- 79 Relationships for couple whose foster was taken away after they refused to promote gay relationships. Mail Online, 02 November 2007. <http://www.dailymail.co.uk/news/article-491221/Victory-couple-foster-boy-taken-away-refused-promote-gay-relationships.html>.
- 80V British High Court Rules Christian Couple May Not Foster Kids: Eunice and Owen Johns. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=5miSjrfc47A>.
- 81 Christian beliefs DO lose out to gay rights: Judges' ruling against devout foster couple. Mail Online, 1st March 2011.
- 82 Navy approves first ever Satanist. BBC News, 24 October. <http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk/3948329.stm>.
- 83 Christian B&B owners sued for discrimination after refusing to allow gay couples to share a double bed. Mail Online, 8th December 2010. <http://www.dailymail.co.uk/news/article-1556525/Hazelry-Peter-Bull-sued-refusing-allow-gay-couple-share-double-bed.html>.
- 84 Two more gay men sue owner of another UK Christian Bed & Breakfast. Life Site News, Jan 28, 2011.
- 85V Christian B&B: Gay historian Dávid Starkey warns about a state imposed liberal morality. Youtube. http://www.youtube.com/watch?v=uilx88kScAs&feature=player_embedded.
- 86V Michael Portillo speaks about the danger posed by a „secular theocracy“. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=CRTpPuDTzmw>.
- 87 Michael Portillo. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Michael_Portillo.
- 88V Christians show support for Cornish guesthouse owners as „double bed“ trial begins. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=dtkrTNIHcIY>.
- 89V Watch a statement by Peter and Hazelry Bull. Youtube. http://www.youtube.com/watch?v=okLH_RIBRSA.
- 90 Another Christian B&B owner targeted by homosexuals and being taken to Court. Christian Legal Centre. <http://www.christianlegalcentre.com/view.php?id=1235>.
- 91 Gay couple files complaint against Christian B&B owners for refusing civil unions ceremony. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/gay-couple-files-complaint-against-christian-bb-owners-for-refusing-civil-u/>.
- 92 Vermont inn sued by ACLU after refusing lesbian 'wedding' reception. Life Site News, Jul 21, 2011. <http://www.lifesitenews.com/news/vermont-inn-sued-by-aclu-after-refusing-lesbian-wedding-reception/>.
- 93 New Mexico commission orders \$ 6000 fine for Christian beliefs. Legal and Courts. <http://www.onenewsnow.com/Legal/Default.aspx?id=75547>.
- 94 Chris Kemping: Religious Freedom in Canada. Catholic Education Resource Center. <http://www.catholiceducation.org/articles/persecution/pch0080.html>.
- 95 Nurse „forced“ to help abort. New York Post, July 26, 2009. http://www.nypost.com/p/news/regional/item_D2KWbS3hlt3uKzABrQxuoN;jsessionid=IA5F3AB275126BC8221180EEC9C747FF.
- 96 Washington Pharmacists May Refuse to Fill Pian Prescription B - For Now. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/2008/may/08050207>.
- 97 Pharmacy Does Not Sell „Morning-After-Pill“ - Windows Shattered. Intolerance and Discrimination against Christians in Europe. <http://www>.

- intoleranceagainsthchristians.eu/recent-cases.html.
- 98 Catholic charity loses birth-control case. USA Today, 3/2/2004. http://www.usatoday.com/news/nation/2004-03-01-catholic-charities_x.htm.
 - 99 Dávid Alton, Barón Alton of Liverpool. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/David_Alton
 - 100 Lords Hansard, 15 March, 2005. <http://www.publications.parliament.uk/P/Id200405/ldhansrd/vo050315/text/50315-28.htm>.
 - 101 Spanish Doctors Will Choose Jail over Committing Abortion. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/2009/sep/09091105>.
 - 102 Landmark judgement - first in Spain. The News, 20 April, 2011. <http://www.thenewsonline.es/news/national/3641-landmark-judgement-first-in-spain>.
 - 103 Victoria, Austrália Decriminalises Abortion: Criminalises Doctor's Consciences. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/2008/oct/08101014>.
 - 104 VBarack Obama Promises to Sign FOCA. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=pOXIRZSTt8>.
 - 105 White House set to reverse health care conscience clause. CNN, February 27, 2009. <http://edition.cnn.com/2009/POLITICS/02/27/conscience.rollback/>.
 - 106 Pro-life nurses face major obstacles in job applications: head of international nurse association. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/pro-life-nurses-face-major-obstacles-in-job-applications-head-of-internatio/>.
 - 107 Freedom2Care. <http://www.freedom2care.org/action/page/send-a-petition>.
 - 108 New Poli Reveals Obama s Pian To Scrap Conscience Protection Extremely Unpopular. Life Site News, Apr 09, 2009. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/1990/40/9040903>.
 - 109 Swedish parliament votes overwhelmingly to fight conscience rights for doctors.. Life Site news, May 12, 2011. <http://www.lifesitenews.com/news/sweden-parliament-votes-overwhelmingly-to-fight-conscience-rights-for-docto/>.
 - 110 Wesley J. Smith: Medical Conscience: AH Dutch Doctors Must Be Complicit in Euthanasia Killing. First Things, September 8, 2011. <http://www.firstthings.com/blogs/nrstt/houghts/>.
 - 111 Blasphemious Play Shown in French Theaters. Intolerance and discrimination against Christians in Europé. Intolerance and discrimination against Christians in Europé. <http://www.intoleranceagainsthchristians.eu/search-cases/search-results/case/blasphemious-play-shown-in-french-theaters.html>.
 112. Theater Play Hurts Feelings of Christians. Intolerance and discrimination against Christians in Europé, <http://www.intoleranceagainsthchristians.eu/search-cases/search-results/case/theater-play-hurts-feelings-of-christians.html>.
 - 113 Advertisement Campaign Displays the Holy Eucharist to Promote Condom Use. Intolerance and discrimination against Christians in Europé. <http://www.intoleranceagainsthchristians.eu/search-cases/search-results/case/advertisement-campaign-displays-the-holy-eucharist-to-promote-condom-use.html>.
 - 114 Film Trailer Displays A Gay Christ. Intolerance and discrimination against Christians in Europé, <http://www.intoleranceagainsthchristians.eu/search-cases/search-results/case/film-trailer-displays-a-gay-christ.html>.
 - 115 Eine „Kondont“-Madonna und die „Christliche“ ÔPV. Rathnet, 09. November 2010. <http://www.kath.net/detail.php?id=28845>.
 - 116 Scandalous lesbian „marriage“ at Notre Dame Cathedral. <http://www.enjoyfrance>.

- com/content/view/17/36/.
- 117 Gay activists disrupt Sunday service at Michigan church. Catholic News Service, Nov 13 2008. http://www.catholicnewsagency.com/news/gay_activists_disrupt_sunday_service_at_michigan_church/.
 - 118 Radical Gay Activists Seek to Intimidate Christians. New Man.eMagazine, November 26, 2008. <http://www.newmanmag.com/e-magazine/112608/story8.php>.
 - 119VOrganized Gay Protest Denounces Catholics as Bigots in Front of Chicago Cathedral. Youtube. http://www.youtube.com/watch?v=ATtw38qqzDQ&feature=player_embedded.
 - 120 Desecration of University Chapel. Intolerance and discrimination against Christians in Europe, <http://www.intoleranceagainsthchristians.eu/search-cases/search-results/case/desecration-of-university-chapel.html>.
 - 121 Tamže.
 - 122VMonseigneur Leonard Entarté!!! Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=SfScELzJula&NR=1>.
 - 123VMgr. Leonard entarté a Louvain-La-Neuve. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=4VAxITanZo08feature=related>.
 - 124 Príspevok arcibiskupa Denveru na XV. sympóziu kanonického práva. Tlačová kancelária Konferencie biskupov Slovenska, 24. 8. 2010. <http://www.tkkbs.sk/view.php?cislocianku=20100824020>.
 - 125 Building a Culture of Life. Addresses by archbishop Chaput. Archdiocese of Denver, Feb. 25, 2011. <http://www.archden.org/index.cfm/ID/278/iArticleID/46/epageContentCategoryID/278>.
 - 126 At UNVatican denounces vilification of those who oppose homosexuál behaviour. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/at-un-vatican-denounces-vilification-of-those-who-oppose-homosexual-behavior/>.
 - 127 Religious freedom in political sphere eroded by secularism: Vatican. Life Site News, May 06, 2011. <http://www.lifesitenews.com/news/religious-freedom-in-political-sphere-being-eroded-by-secularism-vatican/>.
 - 128 Shadow report on intolerance and discrimination against Christians in Europe 2005-2010.
 - 129 Christian police officer sacked for misconduct after offering officer' „cure of homosexuality". Mail Online, 26th November 2008. <http://www.dailymail.co.uk/news/article-1089582/Christian-police-officer-sacked-misconduct-offering-officers-cure-homosexuality>.
 - 150 USOC official Peter Vidmar resigns after anti-gay marriage action. USA Today, 5/9/2011. http://www.usatoday.com/sports/olympics/20U-05-06-peter-vidmar-resignation_N.htm.
 - 151 Top sports anchor fired over beliefs on marriage: This can happen to you'. Life Site News, Jun 23, 2011. <http://www.lifesitenews.com/news/top-sports-anchor-fred-over-beliefs-on-marriage-this-can-happen-to-you/>.
 - 132 Florida Teacher Suspended for Anti-Gay Marriage Posts on Personal Facebook Page. FoxNews, August 19, 2011. <http://foxnews.com/us/2011/08/19/florida-teacher-suspended-for-anti-gay-marriage-post-on-personal-facebook/>.
 - 133 University of Illinois Lecturer FIRED For Saying Himosexual Acts Are Morally Wrong'. Huffington Post, 7-12-10. http://www.hufflntonpost.com/2010/07/12/kenneth-howell-fred_n_643270.html.

- 134 Teacher suspended for Christian beliefs. Christian Concern, April 26th, 2009. <http://www.christianconcern.com/our-concerns/religious-freedom/teacher-suspended-christian-beliefs>.
- 135 Mexičan tribunál orders sanctions on archdiocese. National Catholic Reportér, Jul 05, 2011. <http://www.ncronline.org/news/global/mexican-tribunal-orders-sanctions-archdiocese>.
- 136 Pastor charged after allegedly helping former lesbian flee country with daughter. Life Site News, Apr 28, 2011. <http://www.lifesitenews.com/news/pastor-charged-after-allegedly-helping-former-lesbian-flee-country-with-dau/>.
- 137 „Formerly Gay“ Birth Mom Defles Court Orders to Turn Over Daughter to Ex-Lover. January 8, 2010. http://www.cbsnews.com/8301-504085_162-6067417-504083.html.
- 138 Christian psychiatrist who tried to cure gay man faces being struck off. May 29, 2011. http://www.christiantoday.com/article/christian_psychoterapist_who_tried_to_cure_gay_man_faces_being_struck_off/28062.htm.
- 139 Gay activists get LifeSiteNews translator and pro-family activist Julio Severo cut off by PayPal. Life Site News, Sep 19, 2011. <http://www.lifesitenews.com/news/gay-activists-get-lifesitenews-translator-and-pro-family-activist-julio-sev/>.
- 140 British MP: Force Churches to Perform Same-Sex Unions or Close Them Down'. The Christian Post, Sep 09, 2011. <http://www.christianpost.com/news/british-mp-force-churches-to-perform-same-sex-unions-or-close-them-down-55371/>.
- 141 Spanish Television Network Fined 100 000 euro for Critisizing Homosexuality. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/archive/ldn/2010/jul/10072601>.
- 142 Report finds rising discrimination against Christians in Európe. EWTN News, Dec. 13 2010. <http://www.ewtnnews.com/catholic-news/Vatican.php?id=2303>.
- 145 Germán mother jailed for refusing government sex ed appeals to human rights court. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/german-mother-sent-to-jail-for-refusing-government-sex-ed-appeals-to-human/>.
- 144 California archbishop: gay textbook an attack on parental rights. Life Site News, Juál 08, 2011. <http://www.lifesitenews.com/news/california-archbishop-gay-textbook-an-attack-on-parental-rights/>
- 145 Ontario Premiér: Catholic schools have no choice but to accept gay clubs. Life Site News,
146. Napolitano stands by controversial reports. The Washington Times, April 16 2009. <http://www.washingtontimes.com/news/2009/apr/16/napolitano-stands-rightwing-extremism/>.
- 147 Quebec Bishop on Cardinal Ouellet: „Emotional“ and Out of Touch with Quebec. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/2010/aug/10081708>.
- 148 Ouellet: We Need Bishops With „Spiritual Discernment“ over „Political Calculation“. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/2010/aug/10081903>.
- 149 Renegade Priest: Gravel Celebrates Gay Pride Mass, Bashes Cardinal Ouellet again. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/2010/aug/10081916>.
- 150 Schonborn: Josef Proll ist „grosser Politiker und aufrichtiger Christ“. Kathpress, 15.04.2011. <http://www.kathpress.co.at/site/nachrichten/database/38669.html>.
- 151 Bischöfe gegen Homo-Ehe: Appel an Gewissen. Nachrichten, 14. Nov. 2009. <http://www.nachrichten.at/nachrichten/politik/landespolitik/art383,293879>.
- 152 Tony Blair joins Catholic Church. BBC News, 22. December 2007. http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/7157409.stm.

- 153 British Churches Respond: Government Using Orwellian Tactics in Catholic Adoption Row. Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/archive/ldn/2007/jan/07013003>.
- 154 Catholic leader 's rebuke for Blair over gay rights attack on Pope. Mail Online, 11 th April 2009. <http://www.dailymail.co.uk/news/article-1169204/Catholic-leaders-rebuke-Blair-gay-rights-attack-Pope.html>.
- 155 Pope and Westminster Archbishop at Odds on „Gay marriage“.
- 156 Archbishop Vincent Nichols speaks gay civil partnerships, BBC, 20 Sept 2010. Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=mymOTA9pJlw>.
- 157 Considerations regarding proposals to give legal recognition to unions between homosexual persons. Congregation for the doctrine of the faith. http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_20030731_homosexual-unions_en.html.
- 158 Kardinal Brandmuller antwortet auf die „Zollibatsinitiative“ der CDU Politiker, 26. 1. 2011. <http://kirchlich.net/pages/posts/kardinal-brandmueller-antwortet-auf-die-zoelibatsinitiative-der-cdu-politiker1275.php>.
- 159 Nachrichten aus dem Bistum Mainz, 1. 2. 2011. http://www.bistummainz.de/bistum/aktuell/nachrichten.html?f_action=show&f_newsitem_id=23304.
- 160 Kirche 2011: Ein notwendiger Aufbruch. Memorandum von Professoren und Professorinnen zur Krise der katholischen Kirche. <http://www.memorandum-freiheit.de/>.
- 161 Alexandra Colen: The Fall of the Belgian Church. The Brussels Journal. <http://www.brusselsjournal.com/node/4471>.
- 162 Adress of His Holiness Benedict XVI on the occasion of Christmas greetings to the Roman Curia, Monday 20 December 2010. http://www.vatican.va/holy_father/benedict_xvi/speeches/2010/december/documents/hf_ben-xvi_spe_20101220_curia-auguri_en.h.
- 163 Catholics warn of 'national conflict' over gay marriage. USA Today, 23. 9. 2011. <http://www.usatoday.com/news/religion/story/2011-09-23/gay-marriage-bishop/50528104/1>.
- 164 Andreas Laun: Die Spaltung ist schon da..., 06 Dezember 2010. Katholische Nachrichten. <http://www.kath.net/detail.php?id=29247>.

VII. KAPITOLA

Zápas malého Slovenska

*„Slovensko má veľkú úlohu pri budovaní Európy
tretieho tisícročia. Dobre si to uvedomte!”*

Ján Pavol II. slovenským pútnikom, Rím 1996

Čarnogurského chodník

*„Aká tesná je však brána a úzka
cesta, čo vedie do života.”*

Mt 7, 14

Sedemnásteho novembra 1989 príslušníci Zboru národnej bezpečnosti v Prahe na Národnej tŕide brutálne rozbili demonštráciu demokratických síl a komunizmu v Československu začali odbíjať posledné hodiny. Už deň predtým pokojne prešli večernou Bratislavou zhromaždení slovenskí študenti. Berlínsky múr padol týždeň predtým. Nastala epochálna zmena. Ľudia sa ráno zobudili a zrazu všetko bolo inak. Komunistický sovietsky blok prestal existovať. Existovali už len postkomunistické krajiny, ktoré hľadali novú cestu. Cestu kam?

Po páde komunizmu existovala iba jedna cesta, ktorá bola známa a vyskúšaná. Cesta západnej euroamerickej parlamentnej demokracie. Preto aj jeden z prívlastkov, ktoré epochálna zmena dostala, znel „Víťazstvo Západu v studenej vojne“. V zmysle geografikom to tak aj bolo. Ako už vieme, nešlo o víťazstvo pôvodného kresťanského Západu, ktorý už prestal existovať, ale o víťazstvo Západu transformovaného antropologickou revolúciou. Vizualne to bolo víťazstvo politikov, ako Ronald Reagan, Margarét Thatcherová a Helmut Kohl. Víťazstvo „pravice“ nad „ľavicou“. S odstupom času idí-

me, že to bolo viac víťazstvo ľavicových síl, ktoré kedysi sympatizovali s komunizmom, ale pochopili, že ekonomická agenda komunizmu musí byť nahradená agendou antropologickej revolúcie.

V roku 1989 to tak ale videl málokto. Potreba jednoduchých politických hesiel viedla k ustáleniu novej paradigmy, ktorá pretrváva až do dnešných dní. Paradigma znie: Ak sa komunistický režim zrúti a západná parlamentná demokracia nie, tak treba robiť všetko ako na Západe. Politici novembrovej éry, ktorých November 1989 prekvapil ako radových členov komunistickej strany, sa s touto paradigmou samozrejme tak ľahko nezžili, avšak tie politické sily a politici, ktorí November aktívne uskutočňovali, si túto paradigmu veľmi rýchlo osvojili takmer všetci. Preto sme sa v posledných dvadsiatich rokoch nespočetnekrát stretli s argumentom „tak je to vo vyspelých krajinách, a preto to tak musí byť“. Časť slovenských novembrových elít sa vnímaním západnej demokracie približovala k fukuyamovskému koncu dejín. Bola to predstava, že raz vybudujeme „Západ“ dokonale aj u nás a potom sa skončia všetky problémy. Podobná situácia bola aj v iných stredoeurópskych krajinách. Táto paradigma bola vlastná najmä liberálnym politikom VPN, potom boli jej nosičmi politici Demokratickej únie, a napokon SDKÚ. Dnes je jej najvýraznejšou predstaviteľkou premiérka Iveta Radičová. Túto paradigmu nazvime „paradigmou prevzatia západného modelu“.

R zmene tejto paradigmy v zásade doteraz nedošlo. Na počiatku epochálnej novembrovej zmeny bol v garnitúre Nežnej revolúcie iba jeden politik, ktorý si uvedomoval, že aj táto paradigma skončí. Bol to Ján Čarnogurský.

Ján Čarnogurský ako nositeľ zmeny tejto paradigmy bol výnimočný medzi stredoeurópskymi antikomunistickými, resp. demokratickými politikmi. Čarnogurský začiatkom roku 1989 nemohol tušiť, či komunizmus, proti ktorému bojoval, bude trvať ešte rok alebo desať rokov. Napriek tomu premýšľal i o ohrozeniach tej časti Európy, ktorá ešte len mala zvíťaziť nad komunizmom v studenej vojne. V dňoch 28. - 29. januára 1989 sa ešte v podmienkach disentu zúčastnil na seminári kresťanských skupín z Holandska, Nemecka a Československa. Vo svojom referáte sa venoval ideológiám, ktoré boli špecifikom

Európy 20. storočia a ktoré šli proti kresťanskej Európe. V referáte uviedol i vetu: „*Túto Európu ohrozuje na východe komunizmus, na západe je pravdepodobne tiež ohrozená, ale povahu tohto ohrozenia nepoznám, preto sa k nemu nebudem vyjadrovať.*“

Či už z neho hovorila skromnosť alebo nie, zakrátko povahu ohrozenia Západu poznal už veľmi dobre a pomenoval ju. Premýšľať viac krokov dopredu bolo trvalou Čarnogurského metódou. Tá ho napokon doviedla k zmene paradigmy. Jeho nová paradigma neznamenalala odmietnutie Západu. Naopak, Čarnogurský vytýčil už na zakladajúcom sneme KDH myšlienku vstupu Slovenska do Európskej únie, vtedy ešte nazývanej Európskym spoločenstvom. Od roku 1991 až do roku 1998 bol Čarnogurský lídrom protimečiarovskej opozície. Zatiaľ čo premiér Vladimír Mečiar ťahal Slovensko do medzinárodnej izolácie a k znemožneniu vstupu Slovenska do EÚ, Čarnogurský bol ako predseda najsilnejšej opozičnej strany na čele slovenských snáh o vstup do EÚ. Čarnogurský dosiahol rýchlo medzinárodné uznanie svojho KDH, ktoré sa stalo členom EUCD (neskôr EPP), medzinárodného zoskupenia európskych kresťanskodemokratických a konzervatívnych strán.

Zároveň však dával najavo, že tak na jednej strane nie je v spore so všetkými prvkami Mečiarovej politiky, ako na druhej strane sa nestotožňuje vo všetkom s paradigmou prevzatia západného modelu. Tá prvá skutočnosť sa zračila v jeho kontroverznom výroku o tom, že „*Mečiar robí dobrú politiku zlými prostriedkami*“. Tento výrok vzbudil veľkú nevôľu liberálnych kruhov, ktoré nie tak dávno predtým Mečiara podporovali proti KDH. Druhá skutočnosť sa ukázala tak, že Čarnogurský si postupne sformuloval svoju vlastnú paradigmu. Nazvime ju „Čarnogurského chodníkom“. Spočívala v snahe zakotviť Slovensko v štruktúrach EÚ, ale nepreberať vo všetkom západný model, v ktorom videl popri mnohých kladoch i narastanie nových ideologických ohrození slobody a kresťanstva. A spočívala i v pomenovaní týchto ideológií a v sebavedomom ohlásení zápasu s nimi.

Nedá sa v tejto súvislosti nespomenúť si na ešte slávnejšieho anti-komunistického disidenta Alexandra Solženicyna, ktorý prešiel po-

dobnou cestou ešte pred Čarnogurským. Jedenásť rokov pred zrútením sovietskeho komunizmu, 8. júna 1978 uviedol Rus Solženicyn vo svojej prednáške na Harvardovej univerzite v USA na adresu Západu okrem iného túto vetu: „*4k by sa ma niekto pýtal, či by som označil Západ - aký je dnes - za vhodný model pre moju krajinu, úprimne hovorím, že by som odpovedal záporne.*”¹²

Na jeseň 1991 sa vydal predseda slovenskej vlády Ján Čarnogurský na tento svoj chodník prednesením známeho prejavu v New Yorku, v ktorom odznela i téza: „*Po komunizme musíme poraziť liberalizmus.*” Čarnogurský uviedol:

„*Z predvčerajších komunistov sa zo dňa na deň stali presvedčení liberáli. Výzva liberalizmu sa črtá ako hlavná výzva pre katolícku sociálnu náuku v najbližších desaťročiach. Zápas proti liberalizmu sa môže dnes zdať rovnako beznádejný ako sa možno pred sto rokmi zdal zápas proti socializmu. Ale cirkev musí tento zápas podstúpiť v záujme skutočných ľudských hodnôt.*”¹³

Prejav rozprúdil živú diskusiu v celom Československu. V tom čase som pôsobil v Prahe vo Federálnej bezpečnostnej informačnej službe ako námestník riaditeľa. Spomínam si, ako mi jeden z riaditeľov sekcií, pražský liberál, položil ironickú otázku: „Jó, to jako teďka začnem honit ty liberály, jó?”

Čarnogurský si uvedomoval, že zápas s liberalizmom bude mať dlhodobý charakter a že kresťanská politika zatiaľ nedospe- la k metóde ako liberalizmus porážať. Zdanie nemožnosti poraziť liberalizmus prirovnával k podobnému zdaniu nemožnosti porážky komunizmu v období pred niekoľkými desaťročiami. Čarnogurského chodník znamenal i to, že ako predseda KDH na medzinárodnej kresťanskodemokratickej scéne vystupoval voči svojim partnerom, šéfom starších „sesterských” strán ako rovnocenný partner. Tak ako sa Slovensko mohlo učiť od Západu, tak sa podľa neho mohol i Západ učiť od Slovenska. Prvýkrát si to vyskúšal v roku 1993. V tom roku holandský parlament prijal prvé legislatívne zmeny smerujúce k dekriminalizácii eutanázie. Za tieto zmeny hlasovali i poslanci holandskej CDA. Ján Čarnogurský neváhal a napísal list na EUCD, v ktorom žiadal, aby CDA na zasadnutí

EUCD vysvetlila svoj postoj. Tak sa i stalo. Predseda CDA Wim van Velzen na stretnutí vysvetľoval hlasovanie svojej strany. Čarnogurský rýchlo pochopil, že antropologická revolúcia má globálny charakter, že sa preto globálne inštitúcie stávajú jej nosičmi a že sú miestom ideologického zápasu. Pochopil, že negatívnu úlohu začína hrať OSN a že spojenci Slovenska v zápase s komunizmom už nie sú nevyhnutne v každej kauze spojencami i dnes. A že niekedy sú protivníkmi. V septembri 1994 sa v Káhire konala Konferencia OSN o populácii a rozvoji. Dvadsaťtisíc účastníkov, predstaviteľov vlád, mimovládnych organizácií a agentúr OSN diskutovalo a schvaľovalo dokumenty, v ktorých sa objavovali nové ideologické pojmy ako „reprodukčné zdravie“, za ktorými sa v skutočnosti cudne ukrývalo právo na potrat. Hlavnými zástancami tohto trendu boli USA. V Bielom dome už druhý rok prebýval liberál William Clinton. V Káhire sa USA ocitli v konflikte najmä s delegáciou Svätej stolice, ktorú viedol arcibiskup Renato Martino.

Na Slovensku vtedy vládla vláda Jozefa Moravčíka a KDH bolo jej súčasťou. Bývalý minister zdravotníctva Alojz Rakús upozornil Čarnogurského na význam Káhirskej konferencie a Čarnogurský vec prerokoval s Júliusom Brockom, ktorý bol vtedy ministrom práce, sociálnych vecí a rodiny. Július Brocka rozhodol o zložení delegácie Slovenskej republiky v Káhire a sám ju viedol. Počas konferencie boli Brocka a Čarnogurský v kontakte. Počas trvania konferencie bola slovenská delegácia vari najspofahlivejším spojencom Svätej stolice. Bola to hviezdna chvíľa Júliusa Brocku.

Ján Čarnogurský si 8. septembra zapísal do svojich osobných poznámok: „*Fnovinách prvé správy, že slovenská delegácia na konferencii OSN o populácii a rozvoji hlasovala spolu s Vatikánom. Vtlačí prevažujú články propagujúce liberálnu platformu USA. Telefonoval som s biskupom Balážom, aby katolícki autori písali z nášho hľadiska. V Káhire Július Brocka, Jozef Glasa a Miroslav Mikolášik skvele bojujú.*“

Druhého októbra si Čarnogurský poznamenal: „*Ešte ku Káhirskej konferencii. V jednej chvíli bola s Vatikánom len slovenská delegácia. Brocka a arcibiskup Martino (vedúci vatikánskej delegá-*

*cie) si dohodli na konferencii utajený spôsob styku oboch delegácií, aby to nebolo nápadné. Volal mi Anton Neuwirth (vtedajší veľvyslanec Slovenska pri Svätej stolici - pozn. autora), že kardinál Sodano (štátny sekretár) mu v rozhovore už po konferencii pochválil postup slovenskej delegácie. "*⁶

Káhirska konferencia sa konala v čase, ktorý bol delikátny z hľadiska vnútornej slovenskej politiky. Bolo niekoľko dní pred parlamentnými voľbami, v ktorých sa rozhodovalo, či sa Vladimír Mečiar vráti do premiérskeho kresla alebo nie. Kritika KDH v liberálnych médiách by mohla KDH uškodiť. Čarnogurský však vždy viedol KDH k tomu, že v zlomových chvíľach musí kresťanské princípy brániť neochvejne. Veril, že strana tým ukazuje silu. Preto robil i veci, ktorým sa liberálni kresťanskí politici vyhýbajú ako čert krížu. Keď sa v roku 1993 objavili reklamné bilbordy s holými ľudskými zadkami (nepliesť si s bilbordmi Ficovho Smeru, ktoré sa objavili o niekoľko rokov), Čarnogurský sa proti tomu ozval článkom v novinách. Keď arcibiskup Ján Sokol v roku 1997 protestoval proti plagátu k filmu Miloša Formana Ľud verzus Larry Flynt, na ktorom bol vyobrazený herec Woody Harrelson ukrižovaný na ženskom lone, Čarnogurský neváhal postaviť sa na Sokolovu stranu.

Pasívne prijímanie vzostupu sekulárnej kultúry považoval za neprijateľné. Vedel, že KDH nemôže v krátkodobom ani strednodobom horizonte v takom zápase zvíťaziť, ale snažil sa v KDH udržiavať bojovú morálku a občas sa pokúsiť o menší protiúder. Nie vždy uhádol, kedy treba udrieť. V roku 1995 som spolu s Ladislavom Šutým a niekoľkými ďalšími členmi KDH organizoval petíciu na podporu slovenských humoristov, ktorým Mečiarovo vedenie Slovenskej televízie zrušilo ich humoristické programy. Šlo napríklad o Milana Markoviča, Jara Filipa, Štefana Skrúcaného, Stana Radiča a Mira Nogu. Petíciu formálne neorganizovalo KDH, ale v podstate všetkých viac ako stopäťdesiat tisíc podpisov bolo zozbieraných štruktúrami KDH. Súčasťou petície boli tri veľké mítingy, dva na Námestí SNP v Bratislave, jeden v Košiciach, ktoré som moderoval. Spomínaní umelci sa na nich zúčastňovali. Pred prvým bratislavským mítingom Čarnogurský spochybnil, či by sa mal na mítingovej

tribúne objaviť Miro Noga, ktorý prijal úlohu v jednom diele akéhosi amerického „soft“ erotického seriálu. Z telefonického rozhovoru so Stanom Radičom som vyrozumel, že nemá zmysel túto tému otvárať, lebo všetci umelci museli byť v tej chvíli navzájom solidárni. Čarnogurský ustúpil.

Tento vzdor voči sekulárnej kultúre ho charakterizoval. Keď sa spolu po rokoch rozprávame o peripetiách politiky v KDH, občas si kladie otázku, či nebol príliš „fundamentalistický“. Prípadne sa spýta, či moje mediálne vystúpenia nie sú príliš „fundamentalistické“. Obyčajne odpovedám, že robím len to, čo som sa naučil od neho.

Myslím, že o svoj „fundamentalizmus“ sa obávať nemusí. Ako predseda KDH bol veľkým katolíckym politikom a vďaka nemu bolo KDH pod jeho vedením výnimočnou európskou kresťanskou stranou.

Súčasťou Čarnogurského chodníka bolo i premýšľanie o budúcich konfliktoch, ktoré bežných politikov vôbec nezaujímali. Bol to jediný politik na Slovensku, ktorý do svojich úvah zahŕňal už v 90. rokoch otázku islamu. Pre ostatných politikov to bola téma vzdialená asi ako svet Bozprávoktisíc a jednej noci. Vtom čase mi podpredseda KDH Mikuláš Dzurinda povedal: „Čarnogurský stále bude rozprávať o tom islame. Načo je to dobré...“

Mikuláš Dzurinda sa čoskoro stal slovenským premiérom a zrazu spolurozhodoval o vyslaní slovenských vojakov do Kosova, Afganistanu a Iraku. Vo všetkých troch prípadoch išlo o konflikty, v ktoré mali i rozmer zrážky medzi euroamerickou kultúrou a kultúrou islamu.

Obrana nenarodených

„Dnes je najväčším ničiteľom mieru potrat.“

Matka Tereza

KDH sa zrodilo ako strana, ktorá chcela ochraňovať ľudský život od počatia. Pád komunizmu považovali členovia KDH za príležitosť

odstrániť i jeho deformácie a takouto deformáciou bol i potrat legalizovaný v roku 1957 a zliberalizovaný v roku 1986. Štruktúry KDH sa v roku 1990 zrodili i zo štruktúr tajnej cirkvi, pre ktorú bol zápas za ochranu nenarodených významnou vecou.

V roku 1986 organizovali kresťania z tajnej cirkvi petíciu proti pripravovanej liberalizácii potratov. Angažovali sa v nej napríklad Július Brocka a František Mikloško. Július Brocka bol od začiatku významným politikom KDH. V období 1990 až 1992 bol predsedom poslaneckého klubu KDH v Slovenskej národnej rade. František Mikloško bol členom KDH od roku 1992. Otázka potratov sa otvárala už na prvých stretnutiach vznikajúceho KDH v prvých dňoch roku 1990.

Po prvých slobodných voľbách sa stal ministrom zdravotníctva Alojz Rakús za KDH. Bližšie som ho spoznal až v druhej polovici 90. rokov. Vynikal intelektuálnym rozhľadom, jeho domáca knižnica obsahuje takmer desaťtisíc zväzkov. Alojz Rakús bol bystrým pozorovateľom vývoja európskej spoločnosti a antropologická revolúcia v ňom našla svojho znalca a protivníka. Ako minister zdravotníctva zaviedol interným predpisom možnosť uplatniť si výhradu vo svedomí pre lekárov a zdravotníkov, pokiaľ ide o potraty.

Minister Rakús dal i pripraviť zákon o ochrane života. Vtedajší predseda slovenského parlamentu František Mikloško spomína, že jedným z faktorov spomaľujúcich presadenie Rakúsovho zákona bola diskusia o tom, či je katolícky zákonodarca povinný hlasovať iba za úplné postavenie potratu mimo zákona alebo či môže hlasovať i za „umenšenie zla“, teda za zákon, ktorý zakazuje potrat iba za niektorých okolností. V parlamente totiž nebola väčšina náchylná na úplný zákaz. Na druhej strane medzi kresťanskými poslancami, ochotnými hlasovať za úplný zákaz, ale i medzi katolíckymi biskupmi boli pochybnosti, či hlasovanie za čiastočné zrušenie potratov nie je vyjadrením súhlasu poslanca s vykonávaním potratov.

V apríli 1992 navštívil Bratislavu budúci pápež, kardinál Joseph Ratzinger, ktorý bol prefektom Rongregácie pre náuku viery. Stretol sa s biskupmi a ministrom Rakúsom v hoteli Bôrik. Ako uvádza vo svojej knihe František Mikloško:

„Na otázku, či je možné postupovať takýmto reštriktívnym spôsobom v prípade zákona o interrupciách, kardinál Ratzinger povedal, že nehovorí v mene Kongregácie pre náuku viery, jeho osobný názor ale je, že áno.“

V roku 1995 encyklika pápeža Jána Pavla II. *Evangelium vitae* dala na tieto otázky odpoveď, ktorá bola potvrdením Ratzingerovho názoru. Zákonodarca, ktorého úplný nesúhlas s akýmkoľvek umeľým potratom je známy, môže a má hlasovať i za návrhy, ktoré zakazujú potrat iba čiastočne.

Na jar 1992 Alojz Rakús predložil zákon o ochrane života vláde premiéra Čarnogurského a tá ho schválila. Zákon sa však dostal na rokovanie parlamentu až na poslednú schôdzu pred júnovými voľbami a parlament sa ním už odmietol zaoberať.⁷ Média pochopiteľne hrali na liberálnu nôtu a boli proti KDH. Bolo to však zakalenie v zápase, o ktorom už KDH vedelo, že bude behom na dlhé trate.

KDH závažným spôsobom otvorilo otázku potratov o niekoľko rokov opäť. Začiatkom roku 2001 sa parlament zaoberal novelizáciou ústavy. Bolo potrebné dodať do ústavy ustanovenia potrebné na vstup Slovenska do Európskej únie. Novelizácia bola pre KDH príležitosťou podať i návrh, ktorý by zabezpečil úplnú ochranu nenarodených. V tom čase som bol podpredsedom KDH a predsedníctvo ma spolu s Antonom Neuwirthom a Danielom Lipšicom poverilo pripraviť návrh. Ústavný text si vyžaduje veľmi stručné, na druhej strane čo najvýstižnejšie formulácie. Po niekoľkých týždňoch a po konzultáciách s Alojzom Rakúsom sme dospeli k návrhu, ktorý sa nám pozdával.

Ochranou nenarodeného života sa zaoberá vágna veta z prvého odseku článku 15 ústavy, ktorá hovorí: *„Ľudský život je hodný ochrany i pred narodením.“* Neskôr, v roku 2007 rozhodol Ústavný súd, že z tejto vety nevyplýva pre ochranu ľudského plodu v prvom trimestri vôbec nič. Túto vetu sme v roku 2001 navrhovali vymeniť za nový odsek, ktorý jasne hovoril, že *„úmyselné ukončenie nenarodeného ľudského života sa nepripúšťa“*.

František Mikloško navrhol, aby v rozprave s naším návrhom vystúpila Anna Záborská, dcéra Antona Neuwirtha. Anna Záhorská

vystúpila v rozprave 7. februára 2001. Rozobrala morálne, zdravotné, demografické a ekonomické následky politiky potratov od roku 1957. Na jej vystúpenie reagovalo faktickou poznámkou 27 poslancov. Bezvýhradnú podporu návrhu vyjadrovali poslanci KDH, zásadne proti boli poslanci z SDĽ a zo strany prezidenta Rudolfa Schustera SOR Viac-menej proti boli poslanci HZDS.

Z poslancov zvolených za Dzurindovu SDR, okrem poslancov KDH, sa s jednou výnimkou neozval nikto. Výnimkou bol poslanec František Halmeš, ktorý sa na kandidátke SDR ocitol za Sociálnodemokratickú stranu Slovenska. Halmeš prejavil voči návrhu sympatie a vyjadril sa proti kultúre smrti. Poslanci, ktorí boli kedysi v KDH, ale už sa z SDR do KDH nevrátili, mlčali.

O novele ústavy aj o pozmeňujúcich návrhoch sa hlasovalo 23. februára. Boli sme si vedomí, že nie je isté, či sa bude o návrhu KDH hlasovať, pretože bol svojím obsahom mimo rámec predloženej novely. O takom návrhu je možné podľa rokovacieho poriadku hlasovať vtedy, ak k tomu dajú súhlas predkladateľa prerokovávaného zákona. Predkladateľmi boli poslanci Pavol Hrušovský, Ivan Šimko, Ladislav Orosz a Peter Resák. Šimko, Resák a Orosz však súhlas nedali. Preto sa o návrhu KDH nehlasovalo.

KDH tak druhýkrát zásadne otvorilo otázku ochrany nenarodených. Návrh mal značnú mediálnu odozvu. KDH návrhom znovu potvrdilo svoj charakter strany, ktorá jednoznačne ochraňuje život. V konflikte s Mikulášom Dzurindom šlo práve o to, či tento charakter ostane zachovaný.

Do tretice zviedlo KDH zápas o ochranu života v roku 2003. Tentoraz nie za zlepšenie, ale proti zhoršeniu existujúceho stavu. Strana ANO Pavla Ruska sa čoraz viac vymedzovala proti cirkvi a proti KDH. Začiatkom roka vyšla s návrhom zákona, ktorý umožňoval potrat na požiadanie v prípade genetického poškodenia plodu až do konca šiesteho mesiaca tehotenstva.

Pavol Rusko sa dostával do stále väčšieho emotívneho konfliktu s KDH. Začiatkom roka ma obviňoval z nezákonného odpočívania a vyzýval k môjmu odchodu z ministerského postu. Presadenie zákona o potratoch považoval zrejme za vec osobnej prestíže. My sme

zase vedeli, že nie je možné dovoliť to. Na predsedníctve KDĽ som navrhol, že ak by zákon prešiel, tak spolupráca KDĽ a ANO vo vláde musí skončiť. Predsedníctvo s tým súhlasilo. Zvolili sme formuláciu „*ak zákon nadobudne účinnosť, vláda v tomto zložení skončí*“ a túto sme aj zverejnili.

Zákon prechádza v parlamente tromi čítaniami a posledné slovo má prezident republiky. Hra nervov trvala niekoľko mesiacov. V apríli 2003 parlament posunul zákon do druhého čítania hlasmi ANO, Smeru, HZDS a RSS. Romunisti Ševc, Mečiar, Fico a Rusko sa správali podľa toho istého inštinktu, podľa ktorého v sedemdesiatych rokoch talianski komunisti ponížili vládnych kresťanských demokratov. Ale problémy boli i v SDKÚ. Za zákon zahlasovali poslanci Roman Vavřík, Eva Rusnáková a Zuzana Rondrlíková-Piháková. O niekoľko mesiacov rady poslaneckého klubu SDRĽI rozšíril i predkladateľ zákona Jozef Banáš...

Druhé dejstvo drámy sa odohralo začiatkom júla. O zákone ako o celku sa hlasovalo 3. júla 2003. Zákon bol schválený zhruba tými istými hlasmi ako v prvom čítaní. Za zmienku stojí najmä úplne vzorné hlasovanie za zákon všetkými poslancami Ficovho Smeru. Zákon odišiel k prezidentovi bez podpisu predsedu parlamentu Pavla Hrušovského. Podpísal ho podpredseda Viliam Veteška.

V rukách prezidenta tak bol nielen osud zákona, ale aj vlády. Rudolf Schuster však zákon nepodpísal a vrátil ho do parlamentu. Na rokovanie parlamentu sa už ale do konca volebného obdobia nedostal. Táto epizóda bola predobrazom drámy, ktorá mala prebehnúť o dva a pol roka neskôr, po ktorej KDĽ už z vlády odišlo.

Napätie medzi ANO a KDĽ viedlo napokon k rozpadu ANO a jeho zániku. V roku 2010 si Pavol Rusko povzdychol: „Človek ako Paľko nespí nikdy dostať ani ministerstvo životného prostredia. Roalícia, kde dominujú ľudia ako Dzurinda a Palko, bola pre ANO smrteľné objatie.“⁸ Odhliadnuc od toho, že okrem Ruska si nikto nemyslí, že by som patrilo k tým, čo dominovali v koalícii, tieto slová z úst predsedu liberálnej strany sú pre kresťanského politika v každom prípade poctou.

Zápas za zvrchovanosť v kultúrno-etických otázkach

„Národná rada Slovenskej republiky... považuje za potrebné rešpektovanie princípu zvrchovanosti členských štátov Európskej únie... v kultúrno-etických otázkach, ktorý spočíva v ponechaní rozhodovania o kultúrno-etických otázkach ochrany a dôstojnosti ľudskej bytosti,, ochrany rodiny a inštitúcie manželstva...vo výlučnej právomoci členských štátov..., rešpektovanej Európskou úniou.“

z textu Deklarácie Národnej rady Slovenskej republiky
o zvrchovanosti členských štátov Európskej únie
v kultúrno-etických otázkach, schválenej 30. januára 2002

Ján Čarnogurský bol prvým slovenským politikom, ktorý povedal, že Slovensko vstúpi do Európskej únie samostatne. Povedal to na zakladajúcom sneme KDH 17. novembra 1990 v Nitre. Túto politickú líniu KDH vytrvalo udržiavalo. Zároveň mu však bolo čoraz jasnejšie, že tak ako sa stáva OSN nástrojom globálnej antropologickej revolúcie, tak sa ním stáva i Európska únia. A že EÚ začína byť protikresťanská. Bolo to vidno na konferenciách OSN, kde sa zúčastňovala i delegácia Európskej únie. Čarnogurský začal túto tému otvárať.

V roku 1995 na menšej konferencii, venovanej budúcemu vstupu Slovenska do Európskej únie a určenej pre členov KDH, ktorá sa konala pri Bratislave, položil v diskusii otázku, či „EÚ nepresadzuje určitý druh agnostickej kultúry“. Otázka bola smerovaná najmä na Reinharda Stutha, ktorý bol zástupcom Nadácie Ronrada Adenauera - KAS na Slovensku. KAS je nadáciou nemeckej CDU. V nemeckom politickom systéme existujú nadácie pri všetkých rozhodujúcich politických stranách. KAS pôsobí i v zahraničí a v oblasti vzdelávania pomáha sesterským stranám CDU. V európskej politike pôsobila CDU pod vedením Helmuta Kohla ako najsilnejší motor európskej integrácie. Na odpoveď Reinharda Stutha si spomínam ako na veľmi vágnu.

Čarnogurský sa rozhodol otvoriť tému na medzinárodnej scéne. Za riešenie problému považoval princíp, ktorý možno nazvať „zvr-

chovanosťou členských štátov EÚ v kultúrno-etických otázkach". Spočíval v tom, že Európska únia by uznala, že kompetencia rozhodovať o otázkach ochrany ľudského života, rodiny, inštitúcie manželstva a podobne majú nie orgány EÚ, ale výlučne členské štáty EÚ, každý na svojom území. Preto sa pokúsil získať pre podporu tohto princípu sesterské strany združené v Európskej ľudovej strane EPP. V roku 1995 na zasadnutí EPP v Nice Čarnogurský navrhol, aby si strany EPP osvojili princíp zvrchovanosti členských štátov v kultúrno-etických otázkach a aby ho presadzovali v Európskej únii spoločne. Zasadnutie EUCD viedol vtedy jeho vtedajší predseda Wilfried Martens.

Dočkal sa však sklamania. „Na návrh nebola absolútne žiadna reakcia ani z Martensovej strany ani od nikoho iného. Títo západní kresťanskí demokrati a konzervatívci boli schopní venovať sa iba úplne technickým, pragmatickým otázkam. Vízia Európy ich nezaujímala," uvádza Čarnogurský⁸.

A sekularizácia EÚ cváľala ďalej.

Čarnogurský v tejto veci už ďalšie kroky nepodnikal, ale sporadicky sa k nej vracal. Keď v novembri 2000 odchádzal z funkcie predsedu KDĽ, publikoval v dvojtýždenníku Kultúra článok „Chránme zvrchovanosť národov v etických otázkach."¹⁰

Ovplyvnený Čarnogurského myslením som považoval túto tému za čoraz dôležitejšiu. Navrhol som Čarnogurskému, že keď sa nepodarilo urobiť zvrchovanosť v kultúrno-etických otázkach témou na medzinárodnom poli, môžeme z nej urobiť tému na pôde slovenského parlamentu. V novembri 2000 na sneme KDĽ v Trenčíne som navrhol, aby KDĽ vypracovalo návrh politickej deklarácie slovenského parlamentu o zvrchovanosti v kultúrno-etických otázkach, ktorú by slovenský parlament schválil. Ján Figeľ v jednom zo svojich snemových vystúpení položil otázku nad potrebnosťou presadzovania tohto princípu. Podľa neho kultúrno-etické otázky, ako som ich formuloval, patria podľa existujúceho práva EÚ do kompetencie členských štátov. Tento argument proti deklarácii sa neskôr objavoval i v liberálnej slovenskej tlači. Uznesenia Európskeho parlamentu, odporúčajúce členským štátom, aké zákony majú pri-

jímať, však hovorili niečo iné. Bolo jasné, že podľa Európskej únie spadajú tieto otázky do kategórie ľudských práv a v tejto kategórii si Európska únia osobovala rozhodujúce slovo, čo bolo vidno i z letného pohľadu do zmlúv o EÚ.

Už o štyri roky neskôr pocítil Rocco Buttiglione na vlastnej koži, že EÚ chce o týchto otázkach rozhodovať, a to veľmi tvrdo.

V prvej polovici roku 2001 som vypracoval text deklarácie slovenského parlamentu a na jeseň 2001 ho KDĽ podalo do programu Národnej rady.

R bodom programu schôdze parlamentu sa vyjadruje i vláda. Pred začatím schôdze som v mene predkladateľov na zasadnutí vlády odôvodňoval potrebu prijatia deklarácie. Vláda Mikuláša Dzurindu neodporučila parlamentu deklaráciu schváliť s odôvodnením, že by to skomplikovalo vstup Slovenska do EÚ. Z členov vlády podporil deklaráciu iba Ján Čarnogurský, ktorý bol vtedy ministrom spravodlivosti.

Prerokovanie deklarácie v parlamente 30. januára 2002 však bolo príjemným prekvapením. Prebehla veľmi kultivovaná diskusia, ktorá trvala takmer celý deň a poväčšine šla k podstate veci. V rozprave vystúpilo desať poslancov, s faktickými poznámkami do nej vstúpilo množstvo ďalších.

Pozoruhodné bolo, že ani vystúpením v rozprave ani faktickou poznámkou nevystúpil ani jeden poslanec SDKÚ, najsilnejšej politickej strany nesúcej v názve ono kresťanské „R“. Niektorí z SDKÚ však potom hlasovali za deklaráciu.

Deklaráciu podporovali okrem poslancov KDĽ najmä poslanci HZDS a SNS. Najrozhodnejšie vystúpil proti deklarácii poslanec Strany demokratickej ľavice Peter Weiss. Jeho vystúpenie je výstižnou ilustráciou procesu, ktorý opisuje naša kniha. Procesu, v ktorom sa kresťania, ktorí sa najviac zaslúžili o pád komunizmu, železnej opony a prestrihnutie ostnatého drôtu na nej, dostávajú do nového sporu s poriadkami v zjednotenej Európe, zatiaľ čo bývalí komunisti sa začínajú cítiť v EÚ lepšie, než očakávali.

Vo svojom vystúpení označil Peter Weiss návrh deklarácie za *manifest izolacionizmu a xenofóbie*¹¹.

Peter Weiss strávil roky v radoch RSS - Romunistickej strany Slovenska. Pracoval počas komunistickej éry ako vedecký pracovník Ústavu marxizmu-leninizmu. V tom čase zomierali na československej štátnej hranici guľkami pohraničníkov ľudia, ktorí sa pokúšali dostať za železnú oponu na Západ. V osemdesiatych rokoch som každodenne cestoval zo svojho petržalského bytu do práce autobusom na druhý breh Dunaja. Niekoľko metrov od cesty boli protitankové zátarasy, ostnatý drôt a strážne veže. V roku 1986 tam vlčiaci Pohraničnej stráže roztrhali mladého východného Nemca, ktorý sa pokúšal utiecť na Západ. V roku 1989 som štrngal na námestí s tisíckami ďalších kresťanov i nekresťanov za strhnutie toho ostnatého drôtu, ktorý postavili Weissovi súdruhovia a ktorý rozdeľoval Európu.

O dvanásť rokov nám Peter Weiss hovoril, že tí izolacionisti a xenofóbovia sme vlastne *my kresťania*.

Okrem nie príliš inteligentného argumentu, že návrh deklarácie je nepotrebný, použil Weiss i jeden inteligentný ťah. Napokon, bol to inteligentný politik. V dôvodovej správe k deklarácii som uviedol ako príklad zasahovania EÚ do kultúrno-etických otázok článok 13 amsterdamského znenia zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, ktorý dával EÚ oprávnenie prijímať opatrenia proti diskriminácii na základe sexuálnej orientácie.

Peter Weiss sa pýtal:

„Je možné, aby bol tento článok európskej zmluvy prijatý bez súhlasu ministerských predsedov, ktorí sú členmi kresťansko-demokratických strán? Odpovedám: Tento článok bol prijatý konsenzom, pretože bez konsenzu sa v Európskej únii neprijíma nič. To znamená, že slovenskí kresťanskí demokrati postupujú tak, že tvrdo kritizujú európskych kresťanských demokratov za to, že niečo aj s ich súhlasom sa dostalo do európskej dohody ”

Bingo, Peter... Presne tak. Peter Weiss chápal, že kresťania budú mať v Európe stále väčšie problémy, samozrejme, iba vtedy, ak budú *verní*, že ľudia ako on problémy mať nebudú, a že západní kresťanskí demokrati sú z iného cesta ako KDĽ. Teda ako vtedajšie KDĽ.

Slovenský parlament deklaráciu schválil 59 hlasmi zo 101 prítomných poslancov. Bol to úspech. Okrem toho schválil parlament

i návrh Františka Mikloška, aby bola deklarácia zaslaná predsedovi Európskeho parlamentu Patovi Coxovi. Deklarácia nebola síce právnym, iba politickým dokumentom, avšak ukázala sa užitočná.

Deklarácia vzbudila záujem v susednom Poľsku v politickej strane Právo a spravodlivosť bratov Raczyńských, ktorá vznikla pred voľbami do poľského Sejmu v roku 2001. Poslanec Práva a spravodlivosti Artur Zawisza so mnou nadviazal kontakt a naša deklarácia sa stala pre Právo a spravodlivosť vzorom na vypracovanie podobného vyhlásenia poľského Sejmu.

Dokument dostal názov „Deklarácia vo veci zvrchovanosti poľského zákonodarstva v oblasti morálky a kultúry”.¹² Na rokovanie Sejmu bol predložený na jeseň 2002. Pod návrh sa podpísalo šesťdesiatštyri poslancov Sejmu, vrátane bývalého predsedu Sejmu Macieja Plażyńského, neskorších predsedov Sejmu Mareka Jureka a Ludwika Dorna, a budúcich premiérov Jaroslawa Raczyńského a Razimierza Marcinkiewicza. Navrhovatelia boli nielen z Práva a spravodlivosti, ale i z iných opozičných strán ako Občianska platforma a Poľská ľudová strana.

Keď analyzujeme záznam diskusie v Sejme z 26. februára 2003, vidíme podobný obraz, aký sa naskytl v slovenskom parlamente necelý rok predtým. Poslanec Zawisza, ktorý uvádzal návrh, sa netajil Tým, že vzorom pre návrh je deklarácia slovenského parlamentu:

„Treba pripomenúť, že na jar minulého roku parlament Slovenskej republiky prijal deklaráciu o zvrchovanosti slovenského zákonodarstva v oblastiach, ktoré sú uvedené v tomto dokumente, etiky a kultúry, deklaráciu, ktorá sa stala vzorom pre poľskú deklaráciu. ... Prvým autorom nápadu a osobou, ktorá sa vo všeobecnosti zaslúžila o slovenskú deklaráciu, bol jeden z lídrov Kresťanskodemokratického hnutia, súčasný minister vnútra Vladimír Pal'ko, ktorému na tomto mieste treba vyjadriť vďaka za inšpiráciu (potlesk), ktorou vyzbrojil poľských nasledovníkov.”¹³

Zatiaľ čo poslanci opozičných pravicových kresťanských strán zdôrazňovali potrebu jasného potvrdenia zvrchovanosti Poľska v kultúrno-etických otázkach, zástupca parlamentného klubu vládneho postkomunistického Zväzu demokratickej ľavice - SLD

Róbert Smolen označil deklaráciu za nepotrebnú. Tak ako rok predtým Peter Weiss na Slovensku. Rresťanskí politici zo Solidarity, ktorí búrali železnú oponu, a tým ukončili rozdelenie Európy, cítili, že treba ísť do EÚ, ale niektoré veci treba predtým poistiť, lebo v EÚ je problém. Bývalí komunisti, ktorí roky rozdelenie Európy udržiavali, naopak, hovorili, že s EÚ je všetko v poriadku. Rozpoznali bratrancov...

Napokon aj na Západe rozpoznali v nich svojich bratrancov. Red' sa niekoľko rokov po historickom roku 1989 opäť dostávali v Poľsku k moci postkomunistické vlády Jozefa Oleksyho, Włodzimierza Cimoszewicza a Leszeka Millera, pre západné liberálne médiá to nebol dôvod na znepokojenie. Na druhej strane vláda bratov Raczynských, bývalých členov Solidarity a antikomunistov, bola po roku 2005 neprestajne terčom ich útokov. Démonizovali ju, pričom to bola normálna národno-konzervatívna vláda.

Deklaráciu nebolo možné v Sejme schváliť bez hlasov vládnych poslancov, lebo v tom čase vládla v Poľsku vláda Leszeka Millera, ktorá vznikla po drvivom víťazstve SLD v parlamentných voľbách 2001. Napriek tomu si vláda nedovolila zmietať deklaráciu zo stola. Jej text i názov prešiel v Sejme úpravami, ale napokon bola schválená 11. mája 2003 drvivou väčšinou hlasov poslancov. Jej zmysel ostal presne zachovaný.

Strana Právo a spravodlivosť v tom čase stúpala nahor a po voľbách v roku 2005 mala v rukách kreslo prezidenta i premiéra. Mala preto i podstatne väčšie politické možnosti, než mali kresťanskí demokrati na Slovensku. Jaroslaw Raczynski si uvedomoval, že zápas za zvrchovanosť v otázkach zachovania kresťanskej poľskej kultúry v rámci nie až takej kresťanskej EÚ nekončí schválením deklarácie v Sejme. Dňa 19. júla 2006 vystúpil Raczynski pred poľským Sejmom s programovým vyhlásením svojej vlády. V prejave dvakrát potvrdil, že jeho vláda sa bude vo vzťahu k EÚ riadiť deklaráciou Sejmu z 11. mája 2003.¹⁴

Bolo to aktuálne, lebo i Poľsko sa muselo vyjadriť, či bude akceptovať Lisabonskú zmluvu, ktorá sa z útrob Únie vynorila ako náhrada za neúspešnú Ústavnú zmluvu. Súčasťou Lisabonskej zmlu-

vy bola Charta práv EÚ. Hlasovať za Lisabonskú zmluvu, čiže i za Chartu by znamenalo poprieť princíp zvrchovanosti členskej krajiny v kultúrno-etických otázkach. Znamenalo by to prihlásiť sa k opa-ku tohto princípu, a síce k tomu, že Európska únia má rozhodovať o týchto otázkach.

Premiér Jaroslaw a prezident Lech Kaczyński presadili „opt-out“, výnimku, čiže Charta práv sa na Poľsko nebude vzťahovať. Na výnimke nechce nič meniť ani liberálna vláda Občianskej platformy premiéra Donalda Tuska, ktorá vystriedala Raczyúského vládu. Preto mohli obe komory poľského parlamentu schváliť potrebnou dvoj-tretinovou väčšinou Lisabonskú zmluvu.

Poľsko je jediná krajina, ktorá si vymohla výnimku z Charty práv z dôvodu jej nezlučiteľnosti s poľskými kresťanskými kultúrnymi tradíciami. Na začiatku tohto procesu stála deklarácia slovenského parlamentu a úvahy Jána Čarnogurského, ktorý to všetko videl už v roku 1995.

Aj slovenským kresťanským politikom prišla deklarácia o zvr-chovanosti vhod. Vstup Slovenska do Európskej únie ma zastihol vo funkcii ministra vnútra. Ministri vlád členských krajín sa pravidel-ne stretávajú na Rade ministrov EÚ, kde riešia spoločné otázky. Pri-jímajú právne dokumenty záväzné pre celú EÚ. Rada zasadá obvyk-le v Bruseli alebo v Luxemburgu. Rada je de facto oným skutočným parlamentom EÚ. Má väčšie právomoci ako Európsky parlament.

Ministri vnútra a spravodlivosti zasadajú spoločne. V lete 2004 sa na programe Rady ocitol tzv. Haagsky program. Šlo o päťročný plán práce „na posilnenie slobody, bezpečnosti a spravodlivosti v Európskej únii“. V texte dokumentu bol i návrh, aby si členské krajiny EÚ navzájom uznávali registrované partnerstvá osôb rovnakého pohla-via. Lahkosť a nenápadnosť, s akou sa tento návrh ocitol v Haag-skom programe, vyrážali dych. Red' nejaká krajina sľúbi, že bude uznávať registrované partnerstvá uzavreté v inej krajine, je to fak-ticky to isté, ako keby sama prijala v národnom parlamente zákon o registrovanom partnerstve.

Registrované partnerstvá, ako určitá napodobenina manželstva, patria do pôsobnosti ministerstva spravodlivosti. Red' Rada minis-

trov rokovala o Haagskom programe, minister Lipšic vo vystúpení oznámil, že Slovensko so vzájomným uznávaním partnerstiev nesúhlasí a tento návrh by sa teda v Haagskom programe nemal objaviť. Návrh bol v programe odôvodnený potrebou posilňovať občianstvo Únie a problematika občianstva patrí do pôsobnosti ministerstva vnútra, preto som i ja vo vystúpení uviedol, že Európsku úniu si ľudia cenia najmä pre voľný pohyb osôb, pracovnej sily a tovarov a pôda EÚ by sa nemala využívať na presadenie revolučných ideí.

V tejto veci mala každá krajina právo veta. Čo neodsúhlasia všetci, neplatí. R osobitostiam rokovania Rady ministrov patrí, že reakciou na slušne, i keď zásadne vyjadrený nesúhlas je určité naťahovanie času, takže vec sa mala uzavrieť až o niekoľko týždňov na ďalšom rokovaní Rady. Na veto stačí iba jeden, ale čo keď si to rozmyslí? Najmä, ak je sám.

Počas letných týždňov medzi zasadnutiami rady som sa stretol pri inej príležitosti s ministrami vnútra niektorých stredoeurópskych krajín a hľadal som podporu pre náš postoj. Poľský minister Ryszard Ralisz bol síce z SLD, ale vzhľadom na špecifickosť Poľska som v neformálnom rozhovore túto tému otvoril. Povedal, že ani on návrh nepodporuje. Rakúskeho kolegu Ernsta Strassera z ÔVP téma veľmi nezaujímala. Red' som nadhodil, že s uznávaním partnerstiev nesúhlasíme, zdvorilo povedal, že veď zatiaľ je to iba návrh. Ja na to, že veď všetko je najprv iba návrh.

Ďalšie rokovanie rady vec definitívne rozseklo. Daniel Lipšic zopakoval odmietavé stanovisko Slovenska. O slovo sa prihlásil minister vnútra a spravodlivosti Tonio Borg, ktorý povedal, že Malta má také isté stanovisko ako Slovensko. Potom nasledovali dve krátke poznámky ministerky spravodlivosti Rakúska Rarin Miklautschovej a fínskeho ministra vnútra Rari Rajamäkiho. Nepovedali síce, že sa pripájajú kvetu, ale vyjadrili sa v tom zmysle, že ak sú tu dve krajiny, ktoré s návrhom nesúhlasia, tak netreba vec naťahovať a vnucovať niekomu, čo si neželá. Poľskí ministri mlčali.

Tým sme vyhrali. Vzájomné uznávanie partnerstiev sa nekonalo. Daniel Lipšic, na ktorom bola najväčšia zodpovednosť, zvládol problém veľmi dobre. Vystupoval pokojne a jasne.

Nie je prehnané tvrdiť, že nebyť Slovenska, tak tam nemal kto návrh vetovať. V Británii, Nemecku, Poľsku a Španielsku vládli socialisti. V Taliansku bol premiérom Berlusconi, ale taliansky kresťanský hlas nebolo počuť. Predsedníckou krajinou Únie bolo v druhom polroku 2004 Holandsko, kde vládla vláda kresťanského demokrata Jana Petera Balkenendeho z CDA. Ministrom spravodlivosti bol kresťanský demokrat Piet Hein Donner, skúsený kultivovaný politik. Ministrom spravodlivosti ešte v predvojnovom Holandsku bol už jeho starý otec Jan Donner, ktorý bol členom Antirevolučnej strany, predchodkyne CDA. V roku 2004 antropologická revolúcia napredovala, ale hlas Pieta Donnera sa neozval.

Znepokojivá je skutočnosť, že úplne normálne a ľudsky v štýle „*ked'to nechcú, nepchajte im to*“ nás podporila Rarin Miklautschová, ktorá bola ministerkou za stranu Jôrga Haidera a od kresťanskej demokracie mala ďaleko. Zo vzájomných rozhovorov som videl, že je liberálka, ale mala v sebe menej strachu z politickej korektnosti ako kresťanskí demokrati.

Na fungovaní politiky v EÚ je znepokojujúce, že takýto zásadný návrh sa prerokovával v podstate bez pozornosti európskych médií. Na Slovensku vzbudil návrh pozornosť, ale len preto, lebo sme zverejnili náš postoj. Za vetovanie návrhu na uznávanie partnerstiev sa spustila na nás na Slovensku spfška kritiky. Vraj sme v mene Slovenska presadzovali úzke politické názory KDĽH. My sme však postupovali v zmysle deklarácie slovenského parlamentu o zvrchovanosti v kultúrno-etických otázkach. Tá hovorí, že o týchto veciach sa má rozhodovať v slovenskom parlamente. Nikde inde. Ani v Bruseli.

Rok 2004 bol zaujímavý. Tak ako sa o Haagskom programe diskutovalo práve na Slovensku najviac zo všetkých krajín EÚ, tak sa na Slovensku najviac, s výnimkou Švédska, diskutovalo i o odsúdení pastora Akého Greena. Spôsobila to náhoda. Práve potom, čo médiá priniesli správu o jeho odsúdení, som mal so švédskou veľvyslankyňou Cecíliou Julinovou podpisovať medzištátnu dohodu. Pani veľvyslankyňa prišla na ministerstvo vnútra a po podpise dohody som ju zdvorilo požiadal o pochopenie, že jej musím ešte povedať niečo nad rámec dohodnutého programu. Povedal som, že tak ako Mar-

tin Luther kedysi povedal ono „nemôžem inak“, tak ani ja v tejto chvíli nemôžem konať inak než protestovať proti odsúdeniu Akého Greena. „My na Slovensku máme skúsenosti nielen s odsudzovaním kňazov do väzenia, ale už aj s ich následnou rehabilitáciou,“ povedal som jej. Výmena názorov bola kultivovaná.

Na Slovensku vznikla dokonca petičná akcia za Akého Greena, ktorá bola adresovaná švédskemu kráľovi. Bolo zaujímavé sledovať mediálnu vlnu, ktorá sa zdvihla proti Akému Greenovi a KDH. Slovenské médiá všetky do jedného uvádzali také Greenove výroky, ktoré nikdy nepovedal.

Uvedomil som si, že s ľuďmi, s ktorými sme boli po novembri 1989 na jednej lodi, zaujímate diametrálne odlišné postoje. Dosť zlostný článok, čo už vidno z jeho názvu „*O nenávisti, slobode a obrane občana Pálka*“, napísal proti mne Martin Porubjak.¹⁵ Písal o potrebe prijať zákon, ktorý bude chrániť sexuálne menšiny na Slovensku pred podnecovaním nenávisti. Keď nesúhlasíte s homosexuálnou agendou, automaticky povedia, že ste nenávistný. Keď sa zastanete človeka, ktorého idú zavrieť, tak ste tiež nenávistný. Treba proti vám prijať paragraf. Pritom Martina Porubjaka možno považovať za slušného človeka. Pôsobil po roku 1989 vo VPN, rok bol podpredsedom vlády vo vláde Jána Čarnogurského. V roku 1994 bol na kandidátnej listine KDH v parlamentných voľbách spolu s niektorými bývalými kolegami z VPN.

Jaroslav Rozsival a Veronika Deckerová kládli v Hospodárskych novinách absurdnú otázku, že keď Ake Green môže hovoriť svoje tvrdenia, prečo nemožno v rámci slobody prejavu vtrhnúť na nejaké bohoslužby a vyrušovať?¹⁶ Napísali, že sa niektorým ježia vlasy na hlave z môjho výroku, že pokým som ministrom vnútra, tak žiadny kňaz nebude na Slovensku takýmto spôsobom stíhaný. Áno, predstava, že kňaz by nemal byť zavretý za hlásanie biblických tvrdení, im naháňa hrôzu.

Oni by toho starého človeka pokojne zavreli do basy. Uverili v démona a sami ďalej šírili jeho démonický obraz. Skutočný Ake Green bol nešťastný, keď ho na svojej webovej stránke pochválil extrémista Fred Phelps z Westboro Baptist Church, ktorý skutočne homosexu-

álov nenávidí. Bodrý výrok poslanca Jozefa Banáša o tom, že Slováci budú vyzeráť ako idioti, by sám osebe za veľa nestál.¹⁷ Za pozornosť stojí, že tento bývalý poslanec ANO už bol v klube SDKÚ. Pán poslanec za kresťanskú stranu považuje za idiotizmus snažiť sa o to, aby kňaz *nešiel* do väzenia za kázeň. Podobne protestoval proti môjmu výroku Ladislav Polka, bývalý štátny tajomník na ministerstve vnútra za ministra Gustáva Rrajčiho. Neskôr sa stal poradcom SDKÚ.

V júli 2004 som sa zúčastnil diskusie pod stanom na festivale Pohoda. Moderoval ju Štefan Hríb, diskutérmi okrem mňa boli Ladislav Snopko a Fedor Gál. Rozumeli sme si v mnohom, ale keď sa mladí ľudia začali pýtať na Akého Greena, zrazu sme sa ocitli každý niekde inde. Bola to zrážka paradigiem. Paradigma prevzatia západného modelu verzus paradigma „Čarnogurského chodníka“.

Oblúky svedomia

„Nikdy nekonajproti svedomiu, dokonca ani keď to žiada štát.“
Albert Einstein

V roku 1986 už doktora práv Jána Čarnogurského komunistický režim vylúčil z radov advokátov a bol s režimom v otvorenom konflikte. V zmysle platných zákonov však ako občan zastupoval v súdnom spore zdravotnú sestru Jozefínu Ruklišovú.

Jozefína Ruklišová, tajná mníška, pracovala ako zdravotná sestra v železničiarkej nemocnici v Bratislave. Sestra Ruklišová nepracovala na gynekologickom oddelení, ale v čase dovolení ju naň na čas preradili. Na oddelení sa vykonávali potraty a Ruklišová mala vykonať niektoré úkony, ktoré s potratom súviseli, napríklad odber krvi a moču. Odmietla to urobiť. Dňa 13. 6. 1986 dostala disciplinárny trest odňatia odmien na dva mesiace. Jozefína Ruklišová sa rozhodla vec napadnúť na súde. Vec rozhodoval sudca JUDr. Pavol Bagin na Obvodnom súde Bratislava I. Sudca disciplinárny trest zrušil ako neprimerane prísny, keďže Ruklišová bola dobrou

pracovníčkou a bol to jej prvý priestupok. Po novembri 1989 Jozefína Ruklišová vystupovala otvorene ako mníška a pracovala v charite. Sudca Jozef Bagin dnes pôsobí ako advokát.¹⁸ Bol to prvý Čarnogurského vstup do zápasu, ktorý dostal meno zápas o výhradu vo svedomí. Od zastupovania Jozefíny Ruklišovej prešli viac ako dve desaťročia. Čarnogurský prešiel odvtedy dráhou politického väzňa komunistického režimu, podpredsedu federálnej vlády, predsedu slovenskej vlády, ministra spravodlivosti a zakladateľa kresťanskodemokratickej strany. V roku 2002 odišiel z politiky a vrátil sa do advokácie.

Ako advokát sa znovu dostal do zápasu za výhradu vo svedomí. Prešovský lekár MUDr. Peter Lukčo si dohodol pri nástupe na gynecologické oddelenie prešovskej nemocnice s jej vedením, že sa nebude musieť podieľať na úkonoch súvisiacich s potratmi. Dňa 18. 11. 2004 však dostal výpoveď „pre závažné porušenie pracovnej disciplíny“. Odmietol totiž podať pacientke liek naordinovaný vedúcim oddelenia. Liek by totiž u pacientky, ktorá bola tehotná, vyvolal vypudenie plodu. MUDr. Lukčo výpoveď napadol v súdnom konaní a zastupoval ho Ján Čarnogurský. A úspešne. V roku 2005 prešovský súd vyhlásil výpoveď za neplatnú a priznal Lukčovi i náhradu mzdy. Ako dôvod súd uviedol, že nemocnica zmeškala dvojmesačnú lehotu od zistenia porušenia pracovnej disciplíny, počas ktorej mohla dať výpoveď.

Oblúk opísaný od prípadu Jozefíny Ruklišovej v 80. rokoch k prípadu Petra Lukča do 21. storočia je symbolický. Je to oblúk od útlaku kresťanov v období komunizmu k súčasnému útlaku kresťanov v sekulárnej spoločnosti. Je to oblúk, ktorému sa venuje naša kniha.

Oba prípady spojené osobou Jána Čarnogurského skončili fakticky víťazstvom princípu výhrady vo svedomí, ale súdy sa v oboch prípadoch zdráhali ten princíp priamo potvrdiť a žalovanej strane vytkli nie chybu vo veci samotnej, ale nedodržanie technicko-právnych detailov. Priamo priznať právo na výhradu vo svedomí bolo problematické vtedy a je to problematické i dnes. A v čom sú rozdiely v oboch prípadoch? Zatiaľ čo sestru Ruklišovú potrestali krátkym odmien, Petra Lukča rovno prepustili.

Prenasledovanie v komunizme, najmä v jeho začiatkoch, bolo krvavé. Mnohí kresťania šli do väzenia na dlhé roky i na smrť. Potom prišlo prenasledovanie miernejšie. Do väzenia sa chodilo menej často a na kratšiu dobu. Súčasné prenasledovanie je iné. Žiadne dlhoročné tresty väzenia, žiadne montecristovské príbehy, aké prežili Vladimír Jukl a Silvester Rrčméry. Žiadne oficiálne prihlasovanie sa k ateizmu. Snom revolucionárov je iné zničenie kresťanstva, než o akom snívali komunisti. Komunisti chceli, aby sa všetci stali ateistami. Dnešní revolucionári chcú, aby sa kresťania a kresťanstvo zmenili. Aby sa zrelativizovali a prispôbili. A tým sa zosmiešnili.

V súčasnej Európe a Severnej Amerike metóda prenasledovania spočíva v neuznaní práva kresťanov pôsobiť vo svojom povolání podľa svedomia a morálky svojej viery. Spočíva v upieraní práva na výhradu vo svedomí. O tomto probléme hovorí pápež, duchovní i laici, kresťanskí politici i aktivisti. O svedomie sa vedie i politický zápas a vďaka Slovensku kvôli svedomiu i padajú vlády.

V roku 1986 bol Ján Čarnogurský sám. Keď v roku 2004 obhajoval MUDr. Lukča, pôsobilo na slovenskej scéne jeho KDĽ, ktoré sa stalo celú súčasťou tohto zápasu. Politický zápas KDĽ o výhradu vo svedomí siaha do 90. rokov minulého storočia. Neodmysliteľne k nemu patrí meno, ktoré tiež charakterizuje oblúk od komunistického prenasledovania kresťanov k prenasledovaniu sekulárnemu. Je to meno Anton Neuwirth.

V roku 2011 uplynulo od jeho narodenia 90 rokov. Podľa vlastných slov bol „človekom na moste“. Po otcovi bol Žid, po mame katolíkom. Dvanásť jeho príbuzných z otcovej strany za vojny deportovali do koncentračných táborov. Naňho čakalo väzenie až v budúcom komunistickom režime.

Bol lekárom, duchovne sa formoval v okruhu Tomislava Rolakoviča, chorvátskeho katolíckeho kňaza, ktorý pôsobil za vojny na Slovensku. Tento okruh, do ktorého patrili i Vladimír Jukl, Silvester Rrčméry, Václav Vaško a ďalší, dostal meno Rodina.

Otvárala sa mu vedecká kariéra, v roku 1947 bol na študijnom pobyte vo švajčiarskom Zúrichu. Čakala ho však kalvária. Zatkli ho

v roku 1953, odsúdili na dvanásť rokov žalára. Jeho malé deti vyrastali roky bez otca. Na slobodu sa dostal v roku 1960 po všeobecnej amnestii.

Opäť začal pracovať ako lekár a v roku 1966 sa stal primárom oddelenia klinickej biochémie v nemocnici v Martine. Ale jeho životný oblúk sa už klenul od prenasledovania kresťanov formou žalára k prenasledovaniu formou vytlačania na okraj v zamestnaní. V roku 1973 ho osobitná komisia vyzvala, aby vystúpil z cirkvi. Keďže odmietol, skončila jeho dráha primára.

Po roku 1989 stál Anton Neuwirth na prahu sedemdesiatky, ale zapojil sa do práce v Kresťanskodemokratickom hnutí. V roku 1992 sa stal poslancom Národnej rady a KDH ho predstavilo ako svoj ideál prezidenta v prezidentských voľbách v roku 1993. V radoch KDH som mal príležitosť spoznať ho osobne. Jeho postava bola už trochu nachýlená a kráčať opatrne. Jeho myseľ však bola svieža a bystrá, bol vždy láskavý a priateľský.

Moja posledná výrazná spomienka na Antona Neuwirtha je spojená s návštevou Jána Pavla II. na Slovensku. V slnečný jesenný deň roku 2003 slúžil pápež svätú omšu na lúke uprostred Petržalky, našej „betónovej džungle“, ako ju nazývame my, čo sme v nej našli domov. Komunisti ju postavili bez kostola a paradoxne i bez cintorína. Nič v tomto panelovom sídlisku pre stodvadsaťtisíc ľudí nemalo pripomínať prvé a posledné veci človeka. A zrazu tu bol pápež a jeho slová sa cez amplióny niesli k Petržalčanom do ich otvorených okien. Neďaleko odo mňa na lavičke sedeli starí, hrdí politickí väzni. Mali na sebe oblečené *väzenské uniformy*. Medzi nimi osemdesiatdvaročný Anton Neuwirth. Symbol láskavého a nezlomného katolíckeho ducha. Vďaka *tým väzenským uniformám* tu mohol pápež slúžiť omšu. A napokon vďaka *tým väzenským uniformám* som i ja mohol byť prítomný na tej svätej omši v postavení ministra. Anton Neuwirth mal vtedy pred sebou ešte rok života.

V roku 1994 však mal sedemdesiattriročný Anton Neuwirth svoj životný vrchol ešte len pred sebou. Vláda Jozefa Moravčíka ho menovala za veľvyslanca Slovenskej republiky pri Svätej stolici a Anton Neuwirth v novej úlohe rozohral hru európskeho formátu. Neu-

wirth, ktorý pocítil na svojej koži prenasledovanie žalára i prenasledovanie v zamestnaní, videl, že v sekularizovanej Európe sa presunie prenasledovanie od tej prvej formy k druhej. Neuwirth videl riešenie v medzinárodnom právnom uznaní princípu výhrady vo svedomí, napríklad formou medzištátnej zmluvy medzi Svätou stolicou a štátom, v tomto prípade Slovenskou republikou.

Podľa Františka Mikloška bol Anton Neuwirth hlavným architektom Základnej zmluvy medzi Slovenskou republikou a Vatikánom i čiastkovej zmluvy o výhrade vo svedomí:

„Nikto iný, ani zo strany štátu, ani zo strany Cirkvi nebol v tej chvíli pripravený postaviť ideové základy takej zmluvy. Základná zmluva má v sebe zakomponované štyri čiastkové zmluvy. Čiastková zmluva o výhrade vo svedomí je v rámci zmlúv štátov sveta so Svätou stolicou niečo úplne nové. Takúto zmluvu neprijal zatiaľ žiadny štát na svete. Zmluva o výhrade vo svedomí je originálna myšlienka Antona Neuwirtha. Vo svojej židovskej intuícii jasne predvídal, že otázka svedomia kresťana bude v legislatívach, najmä západných vyspelých štátov, vystavená v budúcnosti obrovskému tlaku. ... Anton Neuwirth o tom často diskutoval na vysokých postoch Svätej stolice, hovoril o tom s pápežom, ako aj na viacerých konferenciách.... Bolo obrovskou túžbou pápeža Jána Pavla II., aby táto zmluva bola na Slovensku prijatá.“^{11a}

Tým Anton Neuwirth naprogramoval pre KDĽ i nový politický zápas, ktorý slovenskú kresťanskú demokraciu výrazne poznačil. Neprekvapuje, že výhrada vo svedomí narazila na odpor liberálnych médií, bývalých komunistov z SDĽ a neskôr Smeru, či liberálov z ANO Pavla Ruska. Pozoruhodné bolo to, že jeho najdramatickejšie etapy prebiehali ako zrážka medzi prúdmi kresťanskej politiky. Ako zrážka medzi KDĽ a Dzurindovou SDKÚ a neskôr v istom zmysle i ako zrážka vo vnútri KDĽ. V neposlednom rade tento zápas poukázal na otázniky vo vnútri katolíckej cirkvi.

Úvodom k dráme, ktorá vyvrcholila v roku 2006 na sklonku druhej vlády Mikuláša Dzurindu, bolo hlasovanie o programovom vyhlásení jeho prvej vlády na jeseň 1998. Minister spravodlivosti Ján Čarnogurský sa pri hlasovaní vo vláde zdržal, pretože do textu sa ne-

dostal záväzok prijať Základnú zmluvu so Svätou stolicou. Vzbudilo to napätie v KDH i vo verejnosti. V KDH už prebiehal zápas o to, či prežije ako samostatná strana alebo bude iba súčasťou Dzurindovej SDK. Verejnosť zase pociťovala nezhody vo vláde ako hrozbu návratu Vladimíra Mečiara. Dzurinda na tento sentiment šikovne hral.

Ján Čarnogurský vždy zastával názor, že tvrdo prejavovaný rozhodný postoj z dlhodobého hľadiska prináša ovocie. V tomto prípade to naozaj tak bolo. Za hlasovanie sa na Čarnogurského spustila vlna kritiky, ale podstatné bolo to, že Základná zmluva bola do dvoch rokov schválená v Národnej rade Slovenskej republiky. V roku 2000 za ňu hlasovalo sto poslancov, nikto nehlasoval proti.

KDH bolo od roku 2002 i súčasťou druhej Dzurindovej vlády. Predseda KDH Pavol Hrušovský sa stal predsedom parlamentu, ministrom vnútra sa stal autor tejto knihy, ministrom školstva Martin Fronc a ministrom spravodlivosti Daniel Lipšic. Príprava a schválenie čiastkovej zmluvy o výhrade vo svedomí sa v roku 2002 dostali do programového vyhlásenia bez problémov. Ministerstvo spravodlivosti pod Lipšicovým vedením po rokovaníach so Svätou stolicou pripravilo text zmluvy. Zároveň pripravilo takmer identický text zmluvy medzi Slovenskou republikou a ostatnými kresťanskými cirkvami. Obe zmluvy zaručovali ktorémukoľvek občanovi možnosť odvolať sa na ne a odmietnuť v zamestnaní konať veci, ktoré sú proti jeho svedomiu a priečia sa morálnemu učeniu kresťanských cirkví. Nič nenasvedčovalo, že sa zmluvy stanú predmetom konfliktu vo vláde.

Avšak stali sa. Začiatkom roku 2006 bola situácia v parlamente priaznivá na schválenie zmlúv. Ak by za ne hlasovali KDH, SMK aj SDKÚ na strane vládnej koalície a HZDS z opozície, stačilo by to na pohodlné schválenie. Lenže pre SDKÚ to práve vtedy nebola vhodná téma. Schválenie zmlúv koncom volebného obdobia bolo v kolízii s plánmi Mikuláša Dzurindu získať hlasy liberálnych voličov Slobodného fóra Zuzany Martinákovej.

Koncom roka 2005 mi František Mikloško prvýkrát spomenul, že má dojem, že Dzurinda zmluvy odsúva. Začiatkom ďalšieho roka sme začali nadobúdať istotu. Médiá v celej Európe priniesli

správu, že poradný výbor právnych expertov EÚ v Bruseli vyjadruje obavy z prijatia zmluvy o svedomí medzi Slovenskom a Svätou stolicou.²⁰ Revolucionári si všimli, že v malej krajinke sa kuje kontra-revolúcia.

Dňa 26. januára 2006 som odcestoval na zahraničnú cestu do Slovinska. Večer mi zavolať do hotela v Ľubľane František Mikloško. Povedal, že Dzurinda zmluvy zrejme do vlády vôbec nepredloží a že KDĽ sa musí rozhodnúť, ako zareaguje. Podľa neho neurobiť nič by bolo smiešne. Ak nás Dzurinda v tejto veci oklame, pasivita bude znamenať stratu tváre. Jedinou možnou odpoveďou by mal byť odchod KDĽ z vlády. Súhlasil som s ním a zatelefonoval som ministrovi Froncovi. Jeho názor bol úplne totožný s naším. Neprejavil žiadne váhanie.

O pár dní už mali udalosti rýchly spád. Predseda KDĽ Hrušovský zvolal členov Predsedníctva KDĽ a všetkých poslancov parlamentu za KDĽ do svojej kancelárie v parlamente. Predseda poslaneckého klubu Pavol Minárik zdôraznil, že sa musíme rozhodovať s vedomím, že Dzurinda s najväčšou pravdepodobnosťou neustúpi. Všetci sme sa zhodli, že ak Mikuláš Dzurinda nesplní programové vyhlásenie vlastnej vlády vo veci, ktorá je pre KDĽ taká dôležitá, tak odchod KDĽ z vlády je jedinou dôstojnou reakciou. V predsedníctve a v poslaneckom klube zavládla úplná jednota.

Pavol Hrušovský s Pavlom Minárikom a Františkom Mikloškom sa potom okamžite stretli s predstaviteľmi SDKÚ. Na úrade vlády ich privítal premiér Dzurinda spolu s Ivanom Miklošom a Milanom Hortom. Samotný rozhovor trval ešte kratšie ako niekoľkominútové meškanie Milana Horta. Všetci prítomní vedeli, ako to celé napokon dopadne. KDĽ na stretnutí postavilo vec veľmi jasne. Programové vyhlásenie treba splniť, preto treba zmluvy o výhrade vo svedomí predložiť na rokovanie vlády a parlamentu a schváliť ich. V opačnom prípade KDĽ odchádza z vlády. Kocky boli hodené.

„Takto môžeme baliť kufre,“ povedal premiér Dzurinda.²¹ Svoje definitívne stanovisko však nepovedal. Potom KDĽ už len čakalo na stanovisko SDKÚ. Svoje ultimátum premiérovi však zverejnilo v sobotu 4. februára. Verejnosti sa nechcelo uveriť, že KDĽ myslí svoj

postoj vážne. Politológ Miroslav Kusý povedal, že nepredpokladá, že by KDH naozaj mohlo z vlády odísť.

Skôr som očakával, že Dzurinda neustúpi, ale istotu som nemal. Pre každý prípad som sa však pozrel vo svojej kancelárii na ministerstve do zásuviek, či si budem vedieť zbaliť rýchlo svoje osobné veci.

V pondelok 6. februára Mikuláš Dzurinda na tlačovej besede oznámil, že Prezídium SDKÚ odmietlo zmluvu o výhrade vo svedomí ako neprijateľnú a že táto nebude zaradená do programu rokovania vlády. KDH vzápätí oznámilo, že odchádza z vlády. Večer sme sa stretli v parlamente v kancelárii predsedu Hrušovského. Odchod z vlády znamenal, že ministri za KDH podajú demisiu prezidentovi republiky. Zároveň sme si ujasnili, že súčasťou odchodu z vlády bude i odstúpenie Pavla Hrušovského z funkcie predsedu parlamentu, lebo toto miesto mu zaručovala koalíčná zmluva medzi SDKÚ, KDH, SMK a ANO podpísaná v roku 2002.

V utorok 7. februára sme s Pavlom Hrušovským, Danielom Lipšicom a Martinom Froncom navštívili prezidenta Ivana Gašparoviča, ktorému sme odovzdali abdikačné listy. Do Prezidentského paláca sme sa vrátili ešte na druhý deň 8. februára. Prezident oficiálne prijal našu demisiu a potom vymenoval našich nástupcov. Keď som kráčal po schodoch dole a novinári sa ma spýtali na dojmy, použil som, dúfam, že nie neskromne, slová svätého Pavla: „Dobrý boj som bojoval, beh som dokončil...”

Naším odchodom sa rozhodlo i o tom, že v júni sa budú konať predčasné parlamentné voľby.

Mikuláš Dzurinda nelenil a rozohral hru o verejnú mienku. Vláda sa rozpadla preto, lebo zámerne nesplnil programové vyhlásenie, za čo ho Pavol Hrušovský 7. februára nazval vierolomným človekom. Dzurinda najprv tvrdil, že minister spravodlivosti Lipšic nemal oprávnenie pripravovať zmluvu o výhrade vo svedomí. Vraj to mal robiť minister zahraničných vecí Eduard Kukan. Lipšic ho upozornil, že ani iné čiastkové zmluvy s Vatikánom nerobilo Kukanovo ministerstvo. Zmluvu o školskej výchove robilo Froncovo ministerstvo školstva a zmluvu o finančnom zabezpečení cirkvi ministerstvo financií.

Potom si Dzurinda nasadil masku ustarosteného liberálneho katolíka, ktorý má obavu, či po schválení zmluvy neprepukne v štáte úplná anarchia. „Čo keď si železničiar zmyslí, že kvôli svedomiu nebude posunovať vagóny, lebo sú Vianoce?“ pýtal sa v médiách. Pamätám si, že ešte ako dieťa som sa naučil z katechizmu, že podľa katolíckej cirkvi pracovať vo sviatok na pracovisku vyžadujúcom nepretržitú prevádzku nie je porušením tretieho prikázania. Na čo by sa hypotetický železničiarsky „talibanec“ odvolával? Kresťanský politik a predseda kresťanskej strany doslova hral na protikresťanskú strunu.

Najpodivnejšiu hru však premiér rozohral hneď potom, čo mu KDH dalo ultimátum. Dňa 1. februára sa stretol s banskobystrickým biskupom Rudolfom Balážom, ktorý mu prišiel tlmočiť názor katolíckych biskupov, že zmluvu treba schváliť. Premiér stretnutie využil na nastraženie pasce. Vystupoval ako ten, čo si úprimne želá zmluvu, ale *zatiaľ s ňou ešte nie je všetko v poriadku*. Navrhol biskupovi vytvorenie šesťčlennej komisie, v ktorej by boli traja zástupcovia cirkvi a traja zástupcovia štátnej správy a tí by zmluvu „dopracovali“. Biskup súhlasil.²²

Dopracovávanie by znamenalo len to, že zmluva by v tom volebnom období nebola schválená. Text zmluvy na Slovensku prebehol rezortným konaním a odsúhlasil ho i Vatikán. Nový text by znamenal nové odobrovanie oboma zmluvnými stranami. Biskup pochopil, že Dzurinda nehral čistú hru, a na druhý deň odstúpil od dohody a uznal, že odsúhlasením Dzurindovho návrhu prekročil svoje kompetencie.²³

Dzurinda v podstate manévroval cirkev smerom k porušovaniu štandardných pravidiel legislatívneho procesu, do rozporu s KDH aj do rozporu so Svätou stolicou. Pretože tá bola partnerom vlády, nie slovenskí katolícki biskupi. Novinár Jaroslav Daniška o premiérovom triku napísal:

„Perfidnosť nastavenej pasce je vidieť aj na tom, čo by jej pôsobením predseda vlády dosiahol. Pre liberálnych voličov a médiá by sa stal šampiónom preto, že zastavil a znemožnil ratifikáciu čiastkovej zmluvy, pričom cirkev a kresťania by nemohli povedať ani slo-

*vo, pretože celý proces odobrili. Ak by aj KDH trvalo na schválení vyjednanej zmluvy, predseda vlády by mal v rukách tromf, že tým KDH ide proti cirkvi. A teda, že sa správa, kresťanskejšie než cirkev sama. Z pohľadu predsedu vlády dokonaly výsledok!*²⁴

Čitateľ už iste pochopil, čo by znamenalo schválenie zmlúv o výhrade vo svedomí z medzinárodného hľadiska. Boli by týčiacim sa majákom v zápase kresťanov o dôstojné miesto myšlienok Kristovho evanjelia proti antropologickej revolúcii. V mnohých krajinách sveta by sa odvolávali na malé Slovensko.

Chápali to právnici radiaci Európskej únii. Veľmi dobre to chápe pápež Benedikt XVI. Keď prijal v septembri 2007 nového veľvyslancu Slovenska pri Svätej stolici Jozefa Drapeckého, rozprávali sa o zmluve o výhrade vo svedomí.²⁵ Keď v júni 2008 nový nuncius Mario Giordana odovzdával poverovacie listiny prezidentovi Ivanovi Gašparovičovi, pripomenul záväzok Slovenska zo Základnej zmluvy schváliť čiastkovú zmluvu o svedomí.²⁶

Chápal Mikuláš Dzurinda, čo zmaril? Za zmarenie zmluvy odmenu dostal. Taktika prebratia voličov Slobodného fóra mu vyšla. Vo voľbách v júni 2006 jeho SDKÚ získala úctyhodných osemnásť percent.

Voliči nás za náš postoj príliš neodmenili. KDH získalo iba 8,31 percent hlasov. Ale veď sme neodchádzali z vlády, aby nás voliči okamžite odmenili.

Z vlády sme odišli preto, lebo sme nedovolili ponížiť politicky myšlienku kresťanstva. Tak ako ju nechali ponížiť v roku 1990 Van Bompuyho a Martensovi belgickí kresťanskí demokrati, ktorí dotlačení liberálmi a socialistami spolupracovali na uzákonení potratov. Zachovali sme sa inak ako Chiracovi gaullisti, ktorí sa nechali ponížiť Simone Veilovou a komunistami a socialistami v roku 1974 tiež vo veci potratov. Inak ako talianski „demokresťania“, ktorí vládli a podpisovali zákony o rozvodoch a potratoch, ktoré boli schválené proti ich vôli. Inak ako českí lidovci, ktorým ich koalíční partneri spolu s komunistami zahlasovali za registrované partnerstvá.

KDH dokázalo svojím odchodom z vlády to, čo nedokázala žiadať iná kresťanská strana v Európe. Na začiatku príbehu zmluvy stála vízia Antona Neuwirtha. František Mikloško napísal:

„Ja osobne vidím jeho životný vrchol v objave, zakomponovaní a sprítomnení problému výhrady vo svedomí vo vyspelých demokratických krajinách. Anton Neuwirth tu presiahol horizont slovenskej reality a zasiahol týmto svojím činom do novodobých európskych a svetových dejín. Zároveň Anton Neuwirth preniesol a ukotvil Slovensko do najnovších dejín Európy v zápase o jej kresťanskú tvár.“^{<<27}

Odchodom z vlády presiahol horizont slovenskej reality i celé KDH. Bolo to na dlhé roky posledné veľké vzopätie kresťanskej politiky.

Bolo pre mňa veľkou poctou, že som bol súčasťou tohto vzopätia. Odchod z ministerského postu kvôli zmluve o svedomí považujem za hviezdnu chvíľu svojej politickej kariéry. V cynickej dobe znejú podobné slová pateticky. Nie sú však patetické, len presné.

Je to diamant, ktorý neslobodno odhodíť.

Dve hymny za minútu

„ Rozhodli, že dokument musí byť nečitateľný.“
bývalý taliansky premiér Giuliano Amato o Lisabonskej zmluve

V roku 2005 som debatoval s maltským kolegom Toniom Borgom o sudcovskom aktivizme, bez ktorého si nemožno predstaviť doterajšie úspešné ťaženie antropologickej revolúcie. Hovoril som mu o obavách z budúceho rozhodovania Európskeho súdneho dvora v Luxemburgu, najvyššieho súdu EÚ, v kultúrno-etických otázkach. Tonio Borg vravel, že podľa neho je nebezpečnejší Európsky súdny dvor v Štrasburgu, ktorý je súdnym dvorom Rady Európy. Faktom je, že doteraz sa svojimi rozhodnutiami viac preslávil ten štrasburský.

Začiatkom mája 2011 vyšiel luxemburský súd z tieňa známejšieho náprotivku. Rozhodol vo veci sťažnosti nemeckého dôchodcu z Hamburgu, ktorý žije v registrovanom partnerstve so svojim

partnerom a vypočítal si, že keby bol nie registrovaným partnerom muža, ale ženatým so ženou, mal by vyšší dôchodok. Považoval to za diskrimináciu a pohnal to až do Luxemburgu. Najvyšší súd EÚ mu dal začiatkom mája 2011 za pravdu.²⁸ Udalosť poukazuje na niekoľko vecí.

Vari po stýkrát sa ukázalo, aké dôverčivé boli pred desaťročím tvrdenia, že presadzovaním zvrchovanosti v kultúrno-etických otázkach sa vlamujeme do otvorených dverí, lebo vraj EÚ nechce členským štátom nič vnucovať.

Potvrdilo sa tiež nie prvýkrát, že sudcovské taláre hrajú v postupe antropologickej revolúcie kľúčovú úlohu. Opäť sa potlačil význam rodiny ako miesta, kde sa vychovávajú deti, ktoré predstavujú okrem iného i budúcu prosperitu. V Nemecku majú tzv. priebežný dôchodkový systém. Peniaze, ktoré odvádzajú pracujúci ľudia ako dôchodkové poisťné odvody, sa okamžite spotrebujú na vyplácanie dôchodkov súčasným dôchodcom. Každý vidí, že manželstvá mužov a žien prispievajú k financovaniu tohto systému výchovou detí, čím registrované partnerstvá neprispievajú.

Napokon z udalosti plynie, že v legislatívnej oblasti netreba na úrovni EÚ schvaľovať žiadne nové dokumenty z oblasti ľudských práv, lebo revolucionári v talároch ich môžu pretaviť do revolučných súdnych rozhodnutí.

Zásadným krokom vo vývoji EÚ malo byť prijatie „Zmluvy zakladajúcej Ústavu pre Európu“, o ktorej sa zvyklo v skratke hovoriť ako o Ústavnej zmluve. Na tom, že ju treba prijať, sa zhodli lídri krajín EÚ na summite v Laekene v roku 2001. Vznikol Konvent o budúcnosti Európy, zložený zo zástupcov vlád a parlamentov členských krajín i kandidátskych krajín, ktorý mal Ústavnú zmluvu pripraviť. Vládu Slovenskej republiky zastupoval Ján Figel', ktorý bol štátnym tajomníkom ministerstva zahraničných vecí a hlavným vyjednávačom Slovenska pri vstupe do EÚ. Parlament zastupovali Pavol Hamžík a Irena Belohorská. Konvent pod vedením Valéryho Giscarda d'Estainga pripravil text do leta 2003.

KDH sa rozhodovalo, ako sa k Ústavnej zmluve postaví. Zmluva zlučovala texty dovtedajších zmlúv o EÚ do jedného textu, mnohé

kompetencie presúvala z úrovne členských štátov na úroveň Únie, v mnohých oblastiach menila hlasovanie z konsenzuálneho na väčšinové, teda brala členským krajinám právo veta. Najmä však vyhlasovala za záväznú Chartu práv EÚ. Zmluva bola ďalším, vari rozhodujúcim krokom k európskemu superštátu, o ktorom každý vravel, že ho nechce, ale takmer každý proces jeho vzniku podporoval.

Keď som občas diskutoval s Jánom Čarnogurským, ktorý už vtedy nebol v politike, o úskaliach európskej integrácie, zhodli sme sa v tom, že malý štát ako Slovensko nemôže odmietať všetko, čo sa mu v Únii nepáči. Jednak to nevedie k výsledku, jednak malý štát si musí strážiť, aby v komplikovaných stredoeurópskych podmienkach neostal v medzinárodnej izolácii. To však neznamená, že má ticho súhlasiť so všetkým. Slovensko si môže a má vybrať z tém, ktoré považuje za významné, tú, ktorá je najdôležitejšia. V tej téme potom môže húževnato presadzovať svoj postoj.

Na Európskej únii môže ľuďom prekážať neprehľadnosť legislatívy a jej prijímania, vplyv nevolených úradníkov, neustála centralizácia, snaha zavádzať vysoké dane a mnoho iného. Kresťanom by však zvlášť malo prekážať to, že EÚ sa stala nosičom antropologickej revolúcie.

Ústavná zmluva bola odtrhnutím európskeho integračného projektu od európskej tradície. Boj o zmienku o Bohu a kresťanských koreňoch Európy v preambule Ústavnej zmluvy bol v Konvente prehratý.

Súhlas s Chartou práv by bol popretím princípu zvrchovanosti členských krajín EÚ v kultúrno-etických otázkach. Ak mala byť Charta práv súčasťou Ústavnej zmluvy, tak bolo jasné, že otázky ľudských práv, a teda otázky rodiny, manželstva a ochrany života, nemieni EÚ prenechávať členským štátom, naopak chce o nich rozhodovať. A rozhodovať v duchu antropologickej revolúcie.

Charta obsahuje formulácie, ktoré môžu byť zbraňou v rukách revolucionárov v talároch. Hovorí o práve na súkromie, z ktorého v roku 1973 sudcovia Najvyššieho súdu USA vydedukovali právo na potrat. Ak sa na jednom mieste hovorí o zákaze diskriminácie vzhľadom na sexuálnu orientáciu a na druhom mieste o tom, že každý

má právo na manželstvo, dohromady to môže dávať nárok na manželstvo osôb rovnakého pohlavia. Ak sa zaručuje sloboda vedeckého bádania a na inom mieste sa zakazuje len reprodukčné klonovanie človeka, tak je zrejmé, že, naopak, tzv. terapeutické klonovanie nemožno zakazovať.

KDH venovalo Ústavnej zmluve osobitné stretnutie predsedníctva v starej budove parlamentu na Župnom námestí. Na stretnutí zazneli v podstate dva názory. Ján Figeľ sa Ústavnej zmluve zastával, ja som navrhoval, aby ju KDH nepodporilo. Naše rokovanie bolo veľmi pokojné, ale bola to tak trochu zrážka medzi paradigmou Čarnogurského chodníka s paradigmou prevzatia západného modelu. Na stretnutí nepadlo oficiálne rozhodnutie, ale postupne sa v KDH výrazne ustálil názor, že Ústavnú zmluvu nemožno podporiť.

Koncom roku 2003 sme s poslancom Sejmu Arturom Zawiszom publikovali v denníku SME a v poľskom denníku Rzeczpospolita spoločný článok „Prečo sme proti Charte“.²⁹

KDH vystupovalo proti Ústavnej zmluve i v parlamente. Národná rada sa ňou zaoberala napríklad na osobitnej schôdzi 14. júna 2004, keď bol jediným bodom rokovania „Informácia o priebehu a aktuálnych záveroch doterajších rokovaní medzivládnej konferencie počas írskoho predsedníctva o návrhu Zmluvy zakladajúcej Ústavu pre Európu“. Poslanec František Mikloško zásadne otvoril problém. Premiéroví Dzurindovi povedal: „Ak podpíšete túto Ústavnú zmluvu, zlyháte.“ Mikloško navrhol v časti B navrhovaného uznesenia šesť bodov, ktoré by mal premiér na summite EÚ požadovať:

B1: Akceptovanie zmienky o Bohu v preambule zmluvy

B2: Vypustenie Charty práv zo zmluvy

B3: Zachovanie princípu „jedna krajina, jeden komisár“

B4: Zachovanie princípu jednomyseľnosti

B5: Zachovanie princípu rotujúceho predsedníctva členských krajín

B6: Odmietnutie funkcie prezidenta EÚ

V časti C uznesenia navrhol, aby parlament zaviazal premiéra nepodpísať zmluvu, ak sa týchto šesť bodov na summite nepresadí.³⁰ O jednotlivých Mikloškových návrhoch hlasoval parlament osobitne. Podporil body B1, B3, B5, ostatné nie. Najdôležitejšie však boli

body B2 a B4. Parlament nepodporil najmä časť C. Premiér by tak mohol podpísať čokoľvek a parlament by mu nemohol nič vytknúť. Rozhnevaný Mikloško po hlasovaní stiahol celý návrh uznesenia. „To, čo parlament s uznesením urobil, je úplne smiešne. Úplne ste ho vykuchali,“ povedal Mikloško.³¹

Rok 2005 bol rokom, počas ktorého parlamenty členských krajín schvaľovali Ústavnú zmluvu. Jej schválenie sa dostalo na program NR SR 11. mája 2005. Ešte predtým sa ňou zaoberala vláda. Ministri za KDH Palko, Lipšic a Fronc hlasovali proti nej.

Počas prerokovávanía v parlamente predseda KDH Pavol Hrušovskývytkol Ústavnej zmluve nedostatok demokracie, nedostatok kresťanstva a nedostatok úprimnosti. „Dnes budem hlasovať proti tejto zmluve.... Modlím sa, aby sa nám aj napriek tomuto hlasovaniu podarilo zachovať tradície našej západnej kresťanskej civilizácie pre ďalšie generácie. ... Nech nám v našom dnešnom rozhodovaní Pán Boh pomáha,“ zakončil svoje vystúpenie.³²

Predseda poslaneckého klubu KDH Pavol Minárik upozorňoval na nebezpečenstvo súdnej tyranie zo strany liberálnych sudcov, ktorí budú zmluvu a Chartu práv vykladať. Vymenoval mnoho prípadov z americkej súdnej praxe, ako posledný prípad spomenul práve čerstvú kauzu z Floridy, kde súd nariadil odpojenie od umelej výživy Terry Schiavovej, pacientky ležiacej vo vegetatívnom stave. Práve preto považoval Minárik za dôležitú zmienku o Bohu v preambule, ktorá by zmluvu hodnotovo zakotvovala. „Táto zmluva na Boha zabudla. Ani nezabudla, otvorene ho odmietla. Preto bude ničieť Európu,“ povedal Minárik.³³

Za KDH vystúpili i poslanci Pavol Abrhan, Stanislav Rahanec, Mária Demeterová a František Mikloško, ktorý uviedol, že bol vždy hrdým Európanom, tak teraz, ako i za komunizmu, ale túto zmluvu nepodporí.

Slovenský parlament v ten deň Ústavnú zmluvu schválil 116 hlasmi. Proti hlasovali poslanci KDH, RSS a traja nezávislí poslanci. Bolo to jedno z mnohých hlasovaní, v ktorých sa ukazovala krehkosť postojov politických strán. Hlasovanie za Ústavnú zmluvu bolo predsa popretím princípu zvrchovanosti členských krajín v kultúrno-e-

tických otázkach. Strany ako SDKÚ alebo HZDS podporili tri roky predtým našu deklaráciu o nej. Teraz ju popreli.

O niekoľko dní nato sa zdalo, že KDH je na koni, lebo francúzski voliči v referende 29. mája Ústavnú zmluvu odmietli. O tri dni to isté urobili voliči v Holandsku. Proces schvaľovania sa zastavil. Bola to smrť ústavnej zmluvy?

Vôbec nie. Európska únia funguje inak. Bola to iba smrť názvu Ústavnej zmluvy. V roku 2007 sa z EÚ vynoril nový text s názvom Reformná zmluva, neskôr sa však presadil názov Lisabonská zmluva. Bola iba prepísaním bývalej Ústavnej zmluvy. Valéry Giscard d'Estaing si pochvaľoval, že Lisabonská zmluva je obsahovo totožná s Ústavnou zmluvou.

Tí, čo ju chceli presadiť, si už dali dobrý pozor, aby ju voliči odmietnuť nemohli. Vo Francúzsku a v Holandsku sa už referendum nekonalo. V roku 2008 sa v parlamentoch európskych krajín znova rozbehol kolotoč schvaľovania. Referendum sa konalo iba v Írsku, kde to striktné prikazuje írsku ústava. V júni 2008 Íri v referende Lisabonskú zmluvu odmietli. Nasledoval obvyklý politický tlak zo strany EÚ a Íri kapitulovali. V opakovanom referende v októbri 2009 zmluvu schválili.

Vláda Róberta Fica predložila Národnej rade SR Lisabonskú zmluvu na schválenie 29. januára 2008. Za KDH v rozprave vystúpili Pavol Hrušovský, Vladimír Palko, Daniel Lipšic, Rudolf Bauer, Pavol Abrhan a František Mikloško.

Poslanci KDH argumentovali proti Lisabonskej zmluve tak, ako nedávno predtým argumentovali proti Ústavnej zmluve. Pavol Hrušovský vyzval poslancov: „Neschváľte predloženú zmluvu a umožnite pokračovať v živote Európskej únii tak, ako sme tomu svedkami teraz.“³⁴ Daniel Lipšic sa sústredil na demokratický deficit a odbúravame slovenskej štátnosti, ku ktorému zmluva smeruje.³⁵

Vo svojom vystúpení som sa venoval filozofii EÚ, ktorá ide cestou relativizmu, zbavuje sa hodnôt minulosti, nerozlišuje medzi cnosťou a necnosťou, ignoruje transcendentné a neuznáva ideály, ktoré treba dosahovať premáhaním samého seba.³⁶

Bolo to poslednýkrát, čo sa KDH vyjadrilo zásadne k európskej politickej téme.

Na druhý deň bola parlamentná rozprava o zmluve ukončená, ale parlament o zmluve nehlasoval ešte celé mesiace. Mikuláš Dzurinda, od leta 2006 líder parlamentnej opozície, využil to, že premiér Fico potreboval na presadenie zmluvy i hlasy z opozície, pretože vláda Ficovho Smeru, Mečiarovho HZDS a Slotovej SNS nemala potrebnú ústavnú väčšinu 90 hlasov. Dzurindova SDKÚ samozrejme Lisabonskú zmluvu podporovala, rovnako i Strana maďarskej koalície SMR Pála Csákyho. Dzurinda presvedčil SMR, aby spolu s SDKÚ odmietla dať hlasy na schválenie zmluvy, a tak dostali Róberta Fica pod tlak. KDH presvedčať nebolo treba, veď bolo proti zmluve. Zámienkou vzdoru mal byť nedemokratický tlačový zákon, ktorý schválila vládna väčšina.

Csáky súhlasil, a tak Róbert Fico nemal potrebných 90 hlasov. Dzurindova hra trvala dovtedy, kým si SMR neuvedomila, že nemá žiadny dôvod zúčastňovať sa na nej. Pál Csáky oznámil v apríli, že SMR je pripravená hlasovať za.

V apríli 2008 už poslanecký klub KDH neexistoval v tom zložení ako počas rozpravy o zmluve v januári. Vo februári 2008 som spolu s Františkom Mikloškom, Pavlom Minárikom a Rudolfom Bauerom odišiel z KDH a v marci sme ohlásili založenie nového politického subjektu Konzervatívni demokrati Slovenska - RDS.

O Lisabonskej zmluve sa hlasovalo podvečer 10. apríla 2008. Dzurinda nemal záujem prizerať sa v rokovacej sále vlastnej porážke a Ficovmu triumfu. Pred hlasovaním sa poslanci SDKÚ zdvihli zo svojich stoličiek a manifestačne opustili rokovaciu sálu. Na naše prekvapenie však s nimi odišli i všetci poslanci za KDH.

Celé ľavé krídlo rokovacej sály pred nami ostalo prázdne. My, štyria poslanci RDS sme sa tam zrazu ocitli sami. Napravo od nás sedeli poslanci vládnej koalície a SMR. Predseda parlamentu Pavol Paška dal hlasovať. Všetci štyria sme stlačili tlačidlo „Proti“, a tým sme odmietli rozplynutie Slovenska v Európskej únii, ktorá mala byť bez Boha. Vzápätí sme sa postavili a zaspievali sme prvú slohu slovenskej hymny. Poslanci napravo od nás sa na nás prekvapene pozreli. Len čo sme dospievali „Nad Tatrou sa blýska“, skončil sa tridsaťsekundový časový interval na hlasovanie a z reproduktorov sa

opäť ozvali tóny štátnej hymny. Tentoraz sa postavili poslanci Smeru, HZDS, SNS a SMR a zaspievali štátnu hymnu preto, lebo podporili odovzdanie kompetencií Európskej únii, ktorá mala byť bez Boha. Boli to dve hymny za minútu a zaspievané boli z protichodných dôvodov.

Nápad, že by sme mali po zahlasovaní proti zmluve zaspievať hymnu, patril Františkovi Mikloškovi.

Prečo sme však hlasovali proti Lisabonskej zmluve iba my štyria a ešte nezávislý poslanec Peter Gabura? Prečo s nami nehlasovali proti zmluve i poslanci KDH, s ktorými sme spoločne celé roky bojovali proti Ústavnej zmluve a Lisabonskej zmluve? Veď Pavol Hrušovský v januári vyzval parlament, aby zmluvu odmietol. Prečo on i jeho poslanci proti nej 10. apríla nehlasovali? Prečo bolo dôležitejšie solidarizovať sa s Mikulášom Dzurindom, ktorý KDH v posledných rokoch dvakrát brutálne oklamal? Prvýkrát, keď sa po roku 1998 pokúsil KDH pohltiť v SDR, druhýkrát vo veci zmlúv o výhrade vo svedomí.

Keď sa v roku 2005 schyľovalo k tomu, že parlament schváli Ústavnú zmluvu, predseda KDH Hrušovský hovoril, že sa modlí, aby sme boli schopní zachovať tradície západnej civilizácie ďalším generáciám. Prečo potom vo chvíli, keď poslanci za RDS stlačili tlačidlá proti obsahovo totožnej Lisabonskej zmluve, poslanci KDH neboli s nami v sále, ale sa tmolili po chodbách alebo v parlamentnom bufete?

Prečo?

Čo sa stalo v KDH?

POZNÁMKY

- 1 Ján Čarnogurský: Videné od Dunaja. Bratislavské listy 2, máj 1989.
- 2 Alexander Solzhenitsyn: A World Split Apart. Text of Adress by Alexander Solzhenitsyn at Harvard Class Day Afternoon Exercises, Thursday, June 8, 1978. <http://www.columbia.edu/cu/augustine/arch/solzhenitsyn/harvard1978.html>.
- 3 Ján Čarnogurský: Socializmus už padol, na rade je liberalizmus. Prednáška na medzinárodnom sympóziu v New Yorku o encyklike pápeža Jána Pavla II. Centesimus annus, 14. 10. 1991.

- 4 Nepublikované osobné poznámky Jána Čarnogurského.
- 5 Tamže.
- 6 MIKLOŠKO, František: Čas stretnutí. Bratislava : Kalligram, 1996, s. 101.
- 7 Tamže.8. Rusko radí Sulíkovi: Pozor, partneri sú nie-priatelia. [Aktualne.sk](http://aktualne.centrum.sk/domov/politika/clanek.phtml?id=1211003&tro6481_0_3), 6. 7. 2010. http://aktualne.centrum.sk/domov/politika/clanek.phtml?id=1211003&tro6481_0_3.
- 9 Ján Čarnogurský, osobná komunikácia.
- 10 Ján Čarnogurský: Chráňme zvrchovanosť národov v etických otázkach. Kultúra, 2000, 25. <http://www.kultura-fb.sk/new/old/stare/politika-25.htm>.
- 11 Druhý deň rokovania 54. schôdze Národnej rady Slovenskej republiky 30. januára 2002. Stenozáznam. <http://www.nrsr.sk/nrdk/dk.aspx?Lang=sk>.
- 12 Uchwała Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia U kwietnia 2003 r. w sprawie suwerennosci polskiego prawodawstwa w dziedzinie moralnosci i kultury. http://oide.sejm.gov.pl/oide/images/files/dokumenty/uchwala_sejm_2003_1.pdf.
- 13 4 kadencia, 42 posiedzenie, 2 dzień (26. 2. 2003). <http://orka2.sejm.gov.pl/Debata4.nsf/main/2EDAC790>.
- 14 Expose premiéra Jaroslawa Kaczyńskiego. <http://www.jakarta.polemb.net/index.php?document= 107>.
- 15 Martin Porubjak: O nenávisti, slobode a obrane občana Pálka. SME, sobotná príloha Fórum, 17. 7. 2004.
- 16 Jaroslav Rozsival, Veronika Deckerová: O kňazoch, ľudoch a Martinovi Lutherovi. Hnonline, 19. 7. 2004. <http://hnonline.sk/cl-21983265-o-knazoch.ludoch-a-martinovi-lutherovi>.
- 17 Palko bránil kňaza u švédskej veľvyslankyne. Pravda, 13. 7. 2004.
- 18 Osobná komunikácia s Jánom Čarnogurským.
- 19 František Mikloško: Déjà vu Dr. Antona Neuwirtha. Impulz, 1, 2011.
- 20 Slovák abortion move worries EU. BBC News, 6 January 2006. <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/4588450.stm>.
- 21 Osobná komunikácia s Pavlom Minárikom.
- 22 Zmluvu s Vatikánom dopracuje šesťčlenná komisia. SME, 1. 2. 2006. <http://www.sme.sk/c/2572601/zmluvu-s-vatikanom-dopracuje-sestclenná-komisia.html>.
- 23 Biskup Baláz vraj svojím postojom manifestoval svedomitosť. SME, 2. 2. 2006. <http://www.sme.sk/c/2575426/biskup-balaz-vraj-svojim-postojom-manifestoval-svedomitost.html>.
- 24 Jaroslav Daniška: Protikatolícka karta a rozpad vlády. Impulz, 1/2006. <http://www.impulzrevue.sk/article.php?86>.
- 25 Pápež vyzval Slovensko, aby prijalo zmluvu o výhrade svedomia. Hnonline.sk, 14.9.2007. <http://hnonline.sk/svet/cl-22026560-papez-vyzva-slovensko-aby-prijalo-zmluvu-o-vyhrade-svedomia>.
- 26 Politici sa opäť sporia o vatikánske zmluvy. Aktuálne.sk, 6. 6. 2008. <http://aktualne.centrum.sk/domov/politika/clanek.phtml?id=1159430>.
- 27 František Mikloško: Déjà vu Dr. Antona Neuwirtha. Impulz, 1, 2011.
- 28 EU-Richter stärken homosexuelle Partnerschaften. Stern.de, 10. Mai 2011. <http://www.stern.de/politik/ausland/europaeischer-gerichtshof-eu-richter-staerken-homosexuelle-partnerschaften-1683326.html>.
- 29 Vladimír Palko, Artur Zawisza: Dlaczego sprzeciwiamy się Karcie. Rzeczpospolita Nr 288, 11.XII.2003. <http://www.arturzawisza.pl/publikacje.php?p=18>.
- 30 Textový prepis rozpravy počas schôdze NR SR dňa 14. 6. 2004, čas 16.30 - 18.09. <http://>

- www.nrsr.sk/Default.aspx?sid=schodze°/o2frozprava.
- 31 Tamže.
- 32 Textový prepis rozpravy počas schôdze NR SR dňa 11. 5. 2005, čas 9.30 - 19.00. <http://www.nrsr.sk/Default.aspx?sid=schodze%2frozprava>.
- 33 Tamže.
- 34 Textový prepis rozpravy počas schôdze NR SR dňa 29. 1. 2008, čas 13.00 - 18.00. <http://www.nrsr.sk/Default.aspx?sid=schodze%2frozprava>.
- 35 Tamže.
- 36 Vladimír Palko: reformná zmluva EÚ. Týždeň, blog, 31. január 2008. <http://blog.tyzden.sk/vladimir-palko/2008/01/31/reformna-zmluva-eu/>.

VIII. KAPITOLA

Čo sa stalo v KDH

„Kresťanská strana v súčasnej sekulárnej spoločnosti nemôže získať väčšinu.“
kardínál Joachim Meisner

„Prečo KDH nevie vyhrať voľby?“
otázka, ktorú som v KDH dostal stokrát

Dzurindova cesta

„Kde je vôľa, tam je cesta.“
Mikuláš Dzurinda

V septembri 1992 som ukončil služobný pomer vo Federálnej bezpečnostnej informačnej službe, vrátil som sa z Prahy do Bratislavy a obnovil som svoje členstvo v Kresťanskodemokratickom hnutí. KDH prežívalo ťažké obdobie po historickej porážke v júnových voľbách. Do premiérskeho kresla sa vrátil Vladimír Mečiar. Začal sa „mečiarizmus“.

Na jeseň ma pri večernom posedávaní pred televízorom zaujala ekonomická diskusná relácia na STV. Viackrát v nej vystupoval kučeravý tridsiatnik s fúzikmi, ktorého moderátor predstavil ako ekonomického experta KDH Mikuláša Dzurindu.

Bolo z neho cítiť živosť, energiu, o ekonomike rozprával so zaujatím, vzbudzoval nádej. Od začiatku prejavoval zvláštnu pružnosť, ktorá bola v kontraste s určitou strnulosťou iných politikov KDH. Vedel pôsobiť mätko, i keď nebol mäkký. Bol športovec, behával maratón. Bol moderný. Z týždňa na týždeň sa stával mediálnou tvárou KDH. Najpopulárnejšou tvárou KDH.

Ako politik často prichádzal do kontaktu s ľuďmi oddanými Mečiarovi, ktorí voči nemu, ako voči každému politikovi KDH, prejavovali agresivitu. On vtedy dokázal byť trpezlivý, zvlášť pokorný, ale aktívne hľadajúci spôsob, ako si oponenta získať. Bol dobrým politickým lídrom, medzi ľuďmi sa cítil dobre. Politika rozpoznáte i tak, že ho postavíte v miestnom „kulturáku“ pred sto, dvesto alebo päťsto ľudí a pozeráte, či je schopný hodinu alebo i viac pútať pozornosť ľudí, aj ich zabaviť, aj ich presvedčiť, aj ich povzbudiť, aj pohlaďiť. Hovorí sa tomu „ťahaj míting“. On to vedel.

Sám pre seba som si hovoril: „Až raz Čarnogurský skončí ako predseda, toto by mohol byť jeho nástupca.“ V roku 1993 sa stal podpredsedom strany pre ekonomiku a v roku 1994 si vyskúšal kreslo ministra dopravy vo vláde Jozefa Moravčíka.

Bývali sme v našich petržalských panelákových bytoch asi na tristo metrov od seba. Bežne sa stávalo, že keď som v sobotu, v deň zasadnutia Rady KDH, čakal na autobus, objavil sa Dzurinda na svojom Favorite a zobral ma na Žabotovu. Vychádzali sme dobre. Boli to tie staré dobré časy KDH, keď sa voda sypala a piesok sa lial.

Politická strana je komplikované teleso, ktorého dejiny sú utkané z osudov, túžob a snáh tisícov ľudí. Je ťažké určiť, čo je v priebehu jednej generácie hlavným a určujúcim príbehom politickej strany. Táto kniha je venovaná zápasu kresťanov s antropologickou revolúciou moderných čias, zápasu kresťanských politikov, ich strán, ich zlyhaniam a pádom a ich nádejam do budúcnosti. Autor sa domnieva, že tento zápas a s ním súvisiace zlyhávania je i hlavným príbehom dvadsaťročnej histórie KDH. A ak je to tak, potom treba začať osobou Mikuláša Dzurindu.

V KDH sa často, takmer ako pozdrav, používala úsmevná fráza „Máš na viac“. V živote politika sú chvíle, keď uverí, že „má na viac“. U Dzurindu nastala tá chvíľa niekedy okolo roku 1995. Už nechcel byť Čarnogurského dvojkomou, chcel KDH viesť. Na tom by nebolo nič zlé. Šlo o to, kam ho chcel viesť. Dzurinda vedel vycítiť nálady a túžby ľudí a vízia, ktorú predstavil, sa mnohým v KDH zapáčila.

Na pochopenie rozpoloženia ľudí v KDH sa treba vrátiť do roku 1990, do čias vzniku KDH. Počiatočné očakávania boli obrovské

a túžby kádehákov boli väčšie ako ich reálne možnosti. Spomínam si na prvý veľký míting KDH v Petržalke v Kultúrnom stredisku v Ovsišti v januári 1990. V sále bolo asi štyristo ľudí, brat Františka Mikloška Jozef povedal do mikrofónu: „My, kresťania, chceme vyhrať tieto parlamentné voľby.“ Po týchto slovách zaznel spontánny potlesk.

I ja som tliekal, veď čo je zlé na takej túžbe? Neboli by si to štyridsať rokov zaznávaní kresťania zaslúžili? Na druhej strane jediným zrelým politikom KDH bol jeho zakladateľ. V apríli 1990 mi František Mikloško, ktorý sa angažoval vo VPN, povedal: „Veď Čarnogurský je tam jediný politik.“ Niekedy koncom mája som povedal petržalskému kolegovi z KDH Karolovi Pastorovi, že z KDH mám pocit, že personálne je slabé. Uznal to a povedal: „Zdá sa, že to napriek tomu vyhráme.“ Lenže KDH vo voľbách nezvíťazilo. Dosiahnutý výsledok 19 percent hlasov z dnešného hľadiska vyzerá ako skvelý úspech, ale vtedy sme to všetci považovali za neúspech. Kresťania si to v júni 1990 takto nepredstavovali. Veď všetko vyzeralo tak sľubne ešte pár týždňov predtým, keď prišiel pápež a KDH kraľovalo v prieskumoch verejnej mienky.

Už po prvých voľbách sa na zasadnutiach Rady KDH objavovali hlasy, že Čarnogurský by mal byť radšej v úzadí, že za KDH by mali vystupovať iné tváre. Bolo to pol roka potom, čo Čarnogurský triumfálne vyšiel z väzenia a zaujal miesto vo federálnej vláde. Pritom nebyť Čarnogurského, nebolo by ani 19 percent, nebolo by ani KDH. Potom prišli ťažké roky vládnutia, konflikt s Mečiarom a po rozpade VPN prevzatie hlavnej zodpovednosti za vládu. Od začiatku roku 1990 bolo KDH terčom útokov liberálov a komunistov, potom sa pridal Mečiar a nacionalisti.

Prvý vážny signál, že KDH sa až tak veľmi nechce bojovať, prišiel na jar 1991. VPN sa rozpadlo na Občiansku demokratickú úniu - VPN a na Mečiarovo HZDS. Mečiar ako premiér padol a zrazu malo KDH postaviť kandidáta na premiéra, pretože malo najpočetnejší poslanecký klub.

V Predsedníctve KDH z neformálnej diskusie vzišiel ako kandidát na premiéra Viliam Oberhauser. VPN na tento návrh KDH poveda-

lo, že ísť s Oberhauserom na čele do zápasu s Mečiarom nemá zmysel. František Mikloško na stretnutí s KDH tlmočil názor VPN, že ak nemá byť premiérom Čarnogurský, tak VPN odchádza z vlády.¹ Nielen Mikloško, ale i liberáli z VPN cítili, že vo chvíli existenciálneho zápasu musí byť v čele vlády pevný a spoľahlivý človek. Tak sa stal premiérom Čarnogurský.

Po porážke v roku 1992 nastala v KDH doba hľadania. Prečo nie sme na kresťanskom Slovensku takí úspešní ako CDU v Nemecku? Na nástenke v budove KDH na Žabotovej ulici vždy viseli fotografie úspešných kresťanských demokratov Adenauera, De Gasperiho, Kohla... Čo robíme zle a v čom sa musíme zmeniť? Nie sme príliš uzavretí? Nie sme príliš kresťanskí, fundamentalistickí? Po voľbách 1992 sa zakladali tzv. pravicové kluby, kde sa členovia KDH stretávali s členmi Demokratickej strany a s členmi zaniknutej ODÚ - VPN. Otváranie KDH sa stalo na najbližšie roky stálou vnútrostraníckou témou. Čarnogurského pozícia predsedu bola stabilná iba do chvíle, kedy by sa našiel generál stelesňujúci nové, liberálne KDH, generál, ktorý použije tie správne slová a zhromažďia sa za ním šíky. Jedným kandidátom bol Ivan Šimko. Voči Čarnogurskému sa vymedzoval už od roku 1992, zatiaľ čo Dzurinda vystupoval voči predsedovi lojálne. Na sneme KDH v decembri 2004 vystúpil Ivan Šimko s požiadavkou, aby KDH zastavilo boj proti liberalizmu². Šimko sa sám Čarnogurskému postaviť nemohol. Začiatkom roku 1996 došlo medzi Dzurindom a Šimkom k dohode. Šimko sa rozhodol podporiť Dzurindu proti Čarnogurskému.

Vízia Mikuláša Dzurindu bola víziou premeny na ľudovú stranu typu nemeckej CDU. Je to vízia, ktorú liberáli nazývajú „modernizáciou“ a konzervatívni kresťania opustením kresťanských princípov. Dzurinda nechcel hovoriť o potratoch. Nebola to preňho téma. „Nesmieme dvíhať karhajúci prst“, hovoril, „sme príliš rigorózni, pre mnohých ľudí sme ako výčitka svedomia. Teraz potrebujeme percentá.“ Percentá. Takto hovoril v mnohých neformálnych rozhovoroch so mnou i s mnohými inými.

Raz sme sa na jednom výjazde zastavili v reštaurácii na strednom Slovensku a priateľsky sa nám prihovril akýsi podnikateľ.

S Dzurindom sme sa zhodli v tom, že to nebol práve vzor všetkých cností. „Ale chceš, aby šiel s nami, alebo nechceš?“ spýtal sa Dzurinda. Ja by som aj bol chcel, ale nie aby som sa mu musel prispôsobovať.

Nemožno povedať, že by v Čarnogurského KDH boli ľudia kádrovaní. Dzurindov priateľ Gabriel Palacka o sebe hovoril, že je ateistom, a nikto ho preto nekritizoval. Dzurinda ho v Moravčíkovej vláde potiahol do kresla štátneho tajomníka na ministerstve privatizácie a v septembri 1994 bol zvolený za poslanca parlamentu. KDH vedelo, že je politickou stranou a od svojich politikov vyžadovalo, aby plnili program kresťanskej strany. Dávalo si záležať na tom, aby sa tam dobre cítili i ľudia ako Palacka.

KDH po roku 1992 nestagnovalo. Vo voľbách 1994 tesne prekročilo hranicu desiatich percent a v polovici deväťdesiatych rokov sa jeho preferencie pohybovali v priemere medzi trinástimi a štrnástimi percentami. Bolo nespochybniteľným lídrom opozície. Dzurinda a Šimko však vedeli, že ľudia v KDH už chcú viac. Dzurinda sa rozhodol kandidovať na predsedu a začal predstavovať svoju víziu. Dňa 8. 6. 1996 si Čarnogurský do svojich poznámok zapísal:

„Včera sme mali na Predsedníctve KDH dlhú debatu o „otvorení sa“ KDH iným. Ľudia sú už unavení tvrdým opozičným zápasom s Mečiarom. Ale návrhy šli úplne vedľa. M. Dzurinda navrhol, aby sme vyhlásili, že v budúcom volebnom období nezmeníme interrupčný zákon...“

Svoju víziu predstavil Mikuláš Dzurinda i na Rade KDH. Spomínam si na letáček, kde boli uvedené črty jeho nového KDH. Jeden z jeho zámerov znel „osloviť ľudí s liberálnym prístupom k životu“. V diskusiách sa potom otvorene priznávalo, že toto heslo znamená, že v novom KDH by mal byť aj „pro-choice“ postoj vo veci potratov zlučiteľný s členstvom v KDH.

Dzurinda teda otvorene prebral paradigmu západného modelu, ktorá sa zrazila s Čarnogurského paradigmou. Dzurindova cesta sa skrížila s Čarnogurského chodníkom. Dzurindovi slúži ku cti, že svoje ciele sprvoti otvorene pomenoval. Menej mu slúži ku cti, že keď videl, ako sa toho konzervatívnejší kádeháci ľakajú, za-

čal zahmlievať. Zrazu tvrdil, že „desatoro musí ostať desatorom“.

Dzurinda mal v zápase paradigiem v rukách dva silné tromfy. Jedným bola podpora liberálnych médií. Bola to Ruskova televízia Markíza, denník SME a rozhlasová stanica Slobodná Európa. Bol to zaujímavý posun rozhlasovej stanice platenej z peňazí amerických daňových poplatníkov. V osemdesiatych rokoch informovala o zápase disidentov ako Čarnogurský, v polovici deväťdesiatych rokov podporovala Dzurindov liberalizmus proti Čarnogurského kresťanskému konzervativizmu. Tento postoj Slobodnej Európy reprezentovali redaktori Marián Bednár, Sergej Michalič, sčasti Ivan Štulajter. Bol to práve Marián Bednár, ktorý začiatkom júla 1997 na tlačovej besede po vzniku volebnej koalície KDH, DÚ, DS, SDSS a SZS otvoril otázku, kto bude lídrom tejto koalície. Tým odštartoval dráhu Mikuláša Dzurindu do pozície lídra a potom i premiéra. Veľmi ostro to vnímal i redaktor Štefan Hríb, ktorý sa s nimi dostával do rozporu a zo Slobodnej Európy v roku 1996 odišiel.⁴

Druhým tromfom bola podpora nemeckej CDU. Nie je jasné, nakoľko vysoko do kruhov CDU siahala, ale podstatné, že funkcionári KDH ju videli. Kľúčovú úlohu tu zohrával šéf Nadácie Konráda Adenauera (KAS) na Slovensku Reinhard Stuth. Stuth bol inteligentný a príjemný človek. Počas raňajok, na ktoré ma pozval ako podpredsedu KDH v roku 1997, sme zistili, že nás oboch zaujíma história. Zaujímal sa o môj názor na Čarnogurského a keď si overil, že moju podporu Čarnogurského nenahľodá, tak viac nenalieval.

Z rozhovoru s Františkom Mikloškom som sa dozvedel o Stuthovom stretnutí s Antonom Neuwirthom, počas ktorého bol oveľa otvorenejší. Stuth Neuwirthovi povedal, že Čarnogurský už nemá dôveru CDU, že by mal odísť z vedenia KDH a že by mohol pôsobiť niekde v európskych politických štruktúrach. Podľa Mikloška rozhovor zanechal na Neuwirthovi silný dojem. Neuwirth informoval Čarnogurského, ktorý si 10.2.1997 do poznámok zapísal:

„...CDU by podporila, aby som bol ‚vykopnutý hore‘. ... Hovorili sme o tom u Fera Mikloška. Povedal som, že nemám záujem o žiadnu medzinárodnú organizáciu.... Opakuje sa situácia s Karolom Sidorom z r. 1939 až na to, že vtedy to bol Hitler a teraz je to Kohl.“⁵

Stuthove aktivity však boli viditeľné už v roku 1996 pred Dzurinovou kandidatúrou na predsedu KDH. V septembri 1996 zorganizovala KAS pre funkcionárov KDH z celého Slovenska seminár o budúcnosti KDH ako ľudovej strany. Z môjho vystúpenia a z vystúpenia Ivana Šimka bolo vidno, že KDH sa bude rozhodovať medzi víziou konzervatívnej „vernej“ kresťanskej strany a víziou „modernizovanej“ strany. Pozvaní rečníci z Nemecka i sám Stuth dávali decentne, ale jasne najavo, na čej strane stoja. Stuth nám s úsmevom hovoril, že teraz už vidí, ktorí politici KDH pripomínajú politikov súčasnej CDU a ktorí politikov bývalej nemeckej katolíckej strany Zentrum.

Na jar 1998 ma spolu s Jánom Budajom z DÚ a Petrom Osuským z Demokratickej strany pozval Stuth do Bonnu, kde sme absolvovali stretnutia s ľuďmi z vedenia KAS, zo sekretariátu CDU a z vedenia poslaneckého klubu CDU-CSU v Bundestagu. Na niektorých stretnutiach, najmä vo vedení poslaneckého klubu, nám okato dávali najavo, že Dzurinda by mal byť po voľbách premiérom. „A to ešte nie je rozhodnuté, že Mikuláš Dzurinda by mal byť premiérom?“ spýtal sa nás poslanec z vedenia klubu.

Nemecký vplyv sme videli i po voľbách 1998, keď Mikuláš Dzurinda rozpútal hru o ukončenie samostatnosti KDH a jeho pohltenie v SDK. Bratislavu navštívila delegácia CDU. Navštívili aj KDH na Žabotovej ulici, kde som KDH na stretnutí zastupoval. Nemci naznačovali, že SDK je tá správna strana, ktorá je budúcnosťou pre pravicovú politiku. Vyslovil som názor, že v SDK je značný počet bývalých komunistov, že SDK presadzuje za prezidenta bývalého člena Ústredného výboru KSS Rudolfa Schustera a pripomenul som volebný plagát CDU vo voľbách v roku 1994. CDU vtedy varovala pred hroziacim spojenectvom SPD s postkomunistickou PDS. Na plagáte bola červená ponožka pripevnená štipcom na šnúre a pod ňou nápis „Zukunft ja, aber nicht auf roten Socken - Budúcnosť áno, ale nie v červených ponožkách“. Povedal som, že KDH hovorí to isté dnes.

Aktivity KAS a CDU sa objavovali obyčajne vo chvíli, keď Mikuláš Dzurinda rozvíjal politickú iniciatívu. Seminár bol v čase, keď Dzurinda začínal svoju kandidatúru na predsedu KDH, naša návšteva

v Bonne sa konala v čase, keď bola otvorená otázka nového premiéra po voľbách, návšteva CDU na Žabotovej bola v čase, keď si premiér Dzurinda zaumienil pohltiť KDH v SDK.

Voči CDU sme pociťovali vďačnosť za morálnu podporu v začiatkoch KDH, ale z týchto aktivít som mal zvláštny pocit. Zišiel mi na um výraz „internacionálna pomoc“, výraz, ktorý má nie dobrý cveng v súvislosti s rokom 1968. Tak ako obrana socializmu nemohla byť záležitosťou jednej krajiny, ale medzinárodného spoločenstva, ako hovoril Brežnev, tak, zdá sa, ani po páde komunizmu nemohla byť krajina ponechaná sama na seba v prípade, že kresťanská demokracia sa v nej odchýli od jedinej správnej, liberálnej formy. Prostriedky sa samozrejme zmenili. Treba pripomenúť, že tento vplyv CDU sa prejavoval v čase, keď bol predsedom CDU ešte stále Helmut Kohl, ktorého sme považovali za posledného titana kresťanskej demokracie.

Rozdiel medzi paradigmou Čarnogurského chodníka a Dzurindovou paradigmou prevzatia západného modelu spočíval najmä v tom, či KDH má byť *verná* kresťanská strana alebo bude taká ako ostatné na Západe. Preto, lebo Čarnogurský predstavoval konzervatívne kresťanstvo, mal tak moju podporu, ako Mikloškovu i mnohých ďalších. Tento rozdiel však nebol jediný. Ďalším bol rozdiel zahraničnopolitický, týkajúci sa NATO.

Čarnogurský mal ešte v polovici 90. rokov pochybnosti o zahraničnej politike USA pri vzniku samostatnej Bosny. Akokoľvek nesúhlasil s banditskými prvkami Miloševičovho režimu, zdalo sa mu, že USA idú jednostranne proti Srbom v prospech kosovských Albáncov. Hovoril, že táto politika vedie k vzniku islamských štátov v Európe. Upozorňoval na to, že členstvo Slovenska v NATO ho môže zatiahnuť do konfliktov s islamskými krajinami. A napokon vyčítal USA vytlačanie Ruska do medzinárodnej izolácie, hoci Rusko urobilo od konca 80. rokov voči Západu mnoho ústretových krokov. Preto sa snažil prinajmenšom odkladať členstvo Slovenska v NATO.

V tomto bol v KDH skôr osamelý. Ani Mikloško, ani ja sme nezdiedali radikálnosť jeho orientácie proti NATO. Vždy som sa však snažil načúvať jeho argumentom a jeho čiastkové kroky som bránil. Uzná-

val som, že i keď by sa Slovensko malo stať členom NATO, nemalo by vo všetkom iba plniť vízie Washingtonu. V tom som dával Čarnogurskému za pravdu.

Téma však Čarnogurského v KDH oslabovala. Čarnogurský Dzurindu koncom roku 1996 na sneme porazil a Dzurinda so Šimkom sa ocitli v defenzíve. Začiatkom roku 1997 sa Čarnogurský zúčastnil verejnej diskusie s poslancom HZDS Dušanom Slobodníkom. Keď Čarnogurský zopakoval svoje tézy o NATO, médiá ho kritizovali a okamžite sa pridali Dzurinda so Šimkom. Vrátili sa do politickej hry. Bola to tiež chvíľa, keď Čarnogurského verejne kritizoval i Ján Figeľ, ktorý bol od roku 1994 podpredsedom KDH pre zahraničie. V roku 1996 v súťaži medzi Čarnogurským a Dzurindom vystupoval neutrálne alebo mierne na strane Čarnogurského.

Zrážka Čarnogurského a Dzurindovej paradigmy v bezpečnostnej oblasti bola stále prítomná v Dzurindových vládach. Keď sa NATO rozhodlo na jar 1999 pre bombardovanie Juhoslávie, požiadalo Dzurindovu vládu o povolenie preletu lietadiel NATO cez vzdušný priestor Slovenska. Dzurinda v takýchto chvíľach neváhal s podporou USA. Za povolenie hlasovali všetci ministri okrem Čarnogurského, ktorý sa zdržal. Hovoril, že o vážnych otázkach vojny a mieru nemožno rozhodnúť iba niekoľko hodín potom, čo príde fax z americkej ambasády.

Po roku 2002 už Čarnogurský nebol vo vysokej politike KDH, ale po jeho chodníku sme boli schopní kráčať napríklad vo veci účasti Slovenska na invázii do Iraku v roku 2003. Niekdajšie predpovede Čarnogurského o Slovensku vtiahnutom do vojny s islamskou krajinou sa opakovane ukazovali ako prorocké. Spolu s Pavlom Minárikom a Františkom Mikloškom sme bez problémov presvedčili predsedníctvo, že by sme vojnu nemali podporiť a teda by sme nemali podporiť ani vyslanie slovenskej jednotky. Predsedníctvo rozhodlo, že ministri i poslanci KDH môžu o vyslaní slovenskej jednotky do Iraku hlasovať slobodne.

Spolu s Martinom Froncom sme vo vláde hlasovali proti vyslaniu, Daniel Lipšic vyslanie podporil. Následne v parlamente z pätnástich poslancov KDH dvanásť hlasovali proti vyslaniu, dvaja, Pe-

ter Muránsky a Jozef Miklušičák, ho podporili a Ján Figeľ sa zdržal hlasovania⁶. Táto situácia bola trochu kuriózna. Ján Figeľ bol predsedom strany pre zahraničie a väčšinový názor KDH sa mu príliš nepozdával. Trochu to pripomínalo postavenie Černogorského spred pár rokov, keď predseda strany bol osamelý v nesúhlase s členstvom v NATO.

Premiér Dzurinda tvrdil, že Slovensko musí podporiť politiku USA voči Iraku, aby sa mohlo dostať do NATO. Toto tvrdenie bolo prisilné. Niet pochýb o dominancii USA v NATO, ale v otázke Iraku také významné štáty NATO ako Francúzsko a Nemecko rezolútne odmietali inváziu. Slovensko by sa odmietnutím invázie iba postavilo na stranu Nemecka a Francúzska.

Vyslanie jednotky do Iraku prešlo hlasmi SDKÚ, ANO, SMK a HZDS. Hlasovanie KDH ma ešte po rokoch napĺňa hrdosťou. Trápne znejú po rokoch hrozivé slová Colina Powella na pôde OSN o zbraniach hromadného ničenia, ktorými Saddám Husajn v Iraku disponuje. Colin Powell neskôr americký omyl priznal.TM Trápne vyznievajú súčasné vypočúvania niekdajšej hviezdy britskej politiky Tonyho Blaira pred výborom parlamentu, keď vysvetľuje, na základe akých informácií sa ako premiér rozhodoval pre vojnu v Iraku.⁸ V KDH sme nemali k dispozícii ani informácie CIA, ani britskej MI6, ale rozhodli sme sa správne. To sú chvíle, keď malá krajina môže získať hrdosť. Bohužiaľ, hlasy KDH, Smeru a KSS nestačili na vyslovenie nesúhlasu.

Bolo by bývalo tragédiou, ak by všetky slovenské strany s K-áčkom v názve podporili vojnu, ktorá okrem iných ľudských obetí a chaosu v krajine spôsobila exodus státisícov kresťanov z Iraku. Na rozdiel od Colina Powella si Mikuláš Dzurinda svoj iracký omyl nikdy nepriznal.

Mikuláš Dzurinda bol dlho trochu podceňovaným politikom. Keďže sa správal priateľsky a žoviálne, bol pre ľudí „Miki“. Ku cti mu slúži, že pochopil, že byť podceňovaným nemusí byť v politike iba nevýhodou. Vo vytrvalosti a húževnatosti na Slovensku nemá páru. Koncom jari 1998 sa ocitol ako líder SDK v nezávideniahodnej situácii, keď percentá SDK veľmi klesali. Dokázal však cyklotúrou situáciu otočiť. V kampani musel prežiť strašné zrážky s fanatic-

kými voličmi Vladimíra Mečiara, ale zvládol to. Vo volebnej kampani je veľmi silný vo finiši. Ukázal to v roku 1998, 2002 i 2006.

Na mnohých jeho bývalých i súčasných priaznivcoch som vídal, že poznajú nielen jeho priateľskú tvár, ale i tú odvrátenú. Keď sa ich spýtal: „Prečo si urobil to a to? *Ja tomu nerozumiem.*“ Mätko vyslovené slová *Ja tomu nerozumiem* signalizovali, že je zle.

Dzurinda bol silný v práci s ľuďmi. Vedel sa nimi obklopovať, vedel vycítiť, aké majú ambície, vedel im ponúknuť budúcnosť. Ako politik bol tvrdý v tom zmysle, že ani štipky moci sa nevzdal, ak nemusel. A to, či musí, obyčajne vedel odhadnúť. Do politiky nevstúpil s potrebnými znalosťami, ale to napokon po roku 1989 nevstúpil takmer nikto. On sa však dokázal učiť s nevídanou rýchlosťou, bol to „politický živočích“.

Aký to bol premiér? Vládu riadil dobre a problémy riešil pokojne. Bol zodpovedný v oblasti fiškálnej politiky. Občas ako keby podľahol pokušeniu skomplikovať ministromi svojej vlády život. Keď v decembri 2002 podal trestné oznámenie na gangstra Mikuláša Černáka po incidente na lyžiarskom svahu v Tatrách, považoval som to za sympatické gesto. Správal sa však nepríjemne, keď sa mu zdalo, že polícia v Prešovskom kraji vzniesla voči Černákovi obvinenie za trestný čin výtržníctva príliš neskoro. Keď okresná prokurátorka vzápätí obvinenie zrušila, prestal byť nepríjemný. O pár dní mi oznámil, že má informácie, že sa Mikuláš Černák stretol v hoteli Hubert s Pavlom Ruskom. Políciu som požiadal o dôkladné prešetrenie, ale pravdivosť týchto informácií sa nepotvrdila. Tým ma však dostával do konfliktu s Pavlom Ruskom, ktorý reagoval nesmierne citlivo na to, keď sa ho polícia akokoľvek dotkla⁹.

Černáka sa podarilo čoskoro dostať späť do väzenia. Zároveň sa dobre rozbehlo i vyšetrovanie vrážd, ktorých sa dopustil, a dnes si už odpykáva trest doživotného väzenia.

Sklamaním však bolo Dzurindovo správanie v kauze „odpočúvanie telefónu Pavla Ruska“ v januári 2003, keď sa v odpočúvacom systéme ministerstva vnútra našla nahrávka telefonického rozhovoru Ruska s novinárom SME. Vznikol tlak na moje odvolanie, ale

analýza čoskoro zistila, že nahrávka pochádza zo Slovenskej informačnej služby, ktorá s rezortom vnútra zdieľala časti odpočúvacieho systému. V rámci stupňovania mediálneho tlaku proti mne začali zrazu v jednej chvíli prichádzať do redakcií faxy, v ktorých anonymná osoba tvrdila, že som nariadil podriadeným policajtom zmazať databázu odpočúvaných telefónnych čísel. Podaktorí bystrí novinári zistili podľa čísla odosielateľa, odkiaľ sú faxy posielané a došli na stopu novinárovi Petrovi Tóthovi.

Krátko nato vymenoval riaditeľ SIS Vladimír Mitro Petra Tótha za riaditeľa kontrarozviedky. Vtom istom čase prokuratúra vzniesla voči Tóthovi obvinenie z trestného činu útoku na verejného činiteľa.

Mitro nemohol nevedieť pri Tóthovom vymenovaní, čoho sa mal Tóth dopustiť. Preto bolo jeho konanie arogantné voči KDH. Okrem toho Mitro v rozpore s pravdou verejne tvrdil, že odpočúvacie systémy rezortu vnútra a SIS sú úplne oddelené. František Mikloško postavil vec zásadne: Mitro musí odísť. KDH takto predložilo vec Dzurindovi a Dzurinda musel ustúpiť. Bola to jedna z chvíľ, keď si spočítal, že v spore by mediálne prehral. Mitro bol odvolaný, ale Dzurinda verejne vyhlásil, že Mitro jeho osobnú dôveru nestratil. To bola Dzurindova arogancia voči KDH.

Ján Čarnogurský kedysi povedal o Vladimírovi Mečiarovi, že „veľmi voľne narába s pravdou“. Tento eufemizmus sa dá použiť i voči Mikulášovi Dzurindovi. Dzurinda doteraz tvrdí, že v roku 1998 neexistovala žiadna dohoda vo vnútri KDH o tom, že vznik SDK ako volebnej strany je dočasné riešenie, a že po vstupe do vlády sa poslanci, ktorí boh z KDH vyslaní do SDK a zvolení do parlamentu, vrátia do KDH.

Po voľbách 1998 sa však Dzurinda pokúsil KDH pohltiť v SDK, a tým KDH zlikvidovať ako samostatnú stranu. Nuž, samozrejme žiadna písomná sformulovaná dohoda neexistovala. Ani existovať nemohla, lebo pred voľbami 1998 by tak Čarnogurského, ako Dzurindovo krídlo vyhlasovalo takú písomnú dohodu za absurdnú. To, že sa politici KDH vrátia z SDK do KDH, sa považovalo za *samozrejmosť*. „Myslí si niekto, že by som v SDK mohol niekedy konať v rozpore s Predsedníctvom KDH?“ pýtal sa vtedy Ivan Šimko. No samozrejme, že tak konali.

Čo vlastne chce Dzurinda povedať obhajobou svojho postupu? Že KDH šlo do projektu SDK s tým, že po voľbách stratí svoju samostatnosť a stane sa len zložkou iného politického subjektu? Alebo chce povedať, že najsilnejšia opozičná strana KDH šla do projektu s tým, že po voľbách bude mať iba jedného ministra a že Dzurinda KDH vytuneluje?

Dzurinda neváhal strašiť verejnosť a vydávať každú snahu KDH po roku 1998 o obnovenie činnosti ako samostatnej strany za hrozbu destabilizácie vlády a návratu Mečiaru k moci. A neváhal strašiť verejnosť i zmluvou vo výhrade vo svedomí.

Vo volebnej kampani v roku 2006 zvláštne útočil proti KDH. Chcel využiť rozčarovanie verejnosti z prepustenia Jozefa Majského z vyšetrovacej väzby a v platenej inzercii to pripisoval na vrub mne a Danielovi Lipšicovi ako bývalým ministrom vnútra a spravodlivosti. Pravda bola taká, že v auguste 2004 sme sa Lipšic aj ja tvrdo zrazili s generálnym prokurátorom Dobroslavom Trnkom práve preto, lebo Trnka nariadil prepustenie Majského z väzby¹⁰. Naopak, premiér Dzurinda aj s Ivanom Miklošom nás na jednej z koalíčných rád za to kritizovali.

Slovenská demokratická a kresťanská únia, SDKÚ, ktorú založil, nesie vo svojom názve aj prívlastok „kresťanská“. Polovica SDKÚ sa zápasu proti antropologickej revolúcii vyhýba. Schopnosť niektorých politikov tejto polovice zmiznúť v priebehu sekúnd z rokovania parlamentu, keď sa má hlasovať o týchto veciach, sa blíži paranormálnemu javu. Druhá polovica SDKÚ s antropologickou revolúciou súhlasí. Túto polovicu reprezentuje najmä Iveta Radičová, ktorú SDKÚ vyneslo do roly volebnej líderky a premiérky. Podporuje legálnosť potratov, homosexuálne partnerstvá a hlasuje za vytvorenie vládneho výboru pre sexuálne menšiny. Postoje Ivety Radičovej v strane s kresťanským prívlastkom sú extrémom ešte i na západoeurópske pomery.

S menom Mikuláša Dzurindu bude spojené ukončenie medzinárodnej izolácie Slovenska z čias mečiarizmu, vstup Slovenska do NATO a EÚ. Podľa počtu rokov, ktoré strávil vo vysokých vládnych funkciách, je to najúspešnejší slovenský politik v ponovembrovej ére. Určitý formát mu nechýbal.

Osem krokov KDH k nedokonanej samovražde

„Na prijatie uznesenia o zmene stanov je potrebný súhlas dvojtretejiny väčšiny všetkých účastníkov snemu.“
stanovy KDH

Priemer volebných preferencií KDH od polovice roka 1996 do polovice roka 1997 podľa agentúr Focus a MVR bol trinásť a pol percenta¹¹. KDH bolo nespochybniteľne najsilnejšou opozičnou stranou.

V roku 1999 preferencie KDH nedosahovali ani päť percent a v parlamente sa k nemu hlásilo iba zopár poslancov. Takto stlačí stranu ku dnu nedokáže žiadny vonkajší nepriateľ. Na to treba deštruktívnu aktivitu samotných členov strany. Aktivita prebiehala vo viacerých krokoch.

Krok prvý. V roku 1996 Mikuláš Dzurinda kandidoval za predsedu KDH so zámerom zmeniť KDH na liberálnejšiu stranu. Čarnogurského síce neporazil, ale veľká časť funkcionárov KDH ho podporovala.

Krok druhý. Na jar 1997 sa KDH rozhodovalo, či vytvorí volebnú koalíciu s inými stranami. Čarnogurský uvažoval o Demokratickej strane (DS) Jána Langoša. Dzurinda a Šimko však presadili s podporou väčšiny členov Rady KDH čo najväčšiu koalíciu. A tak vznikla päťkoalícia, v ktorej okrem KDH a DS boli ešte Demokratická únia (DÚ) Eduarda Rukana, Sociálnodemokratická strana Slovenska (SDSS) Jaroslava Volfa a Strana zelených na Slovensku (SZS) predsedníčky Zdenky Tóthovej. V dvojkoalícii KDH - DS, ale ešte i v trojkoalícii KDH - DÚ - DS by bol prirodzeným lídrom Čarnogurský a konzervativizmus KDH by dominoval. Päťkoalícia si prirodzene žiadala lídra naľavo od Čarnogurského, čím sa otvárala cesta pre Dzurindu.

Krok tretí. V júni 1997 som s Petrom Zajacom z DS pripravil návrh Dohody o volebnej koalícii týchto piatich strán. Demokratická únia, konkrétne Ján Budaj a Milan Rnažko, odmietla súhlasiť s ustanovením dohody, podľa ktorého po voľbách premiéra navrhne

tá strana z päťkoalície, ktorá bude mať v povolebnom parlamente najviac poslancov. S najväčšou pravdepodobnosťou by to bolo KDH. Keď sme trvali na tejto požiadavke, na sekretariát KDH sa začali valiť faxy z okresných centier KDH s požiadavkou, aby KDH okamžite ustúpilo. Tak sa i stalo. Kádeháci dokázali pracovať na oslabovaní vlastnej strany neúnavne.

Krok štvrtý pozostával zo série spochybňovaní predsedu KDH Čarnogurského členmi KDH. Najznámejším bol list primátorov a starostov za KDH z roku 1997, ktorý Čarnogurského napádal. S chuťou ho uverejnil Mečiarov denník Slovenská republika.

Krok piaty. Vladimír Mečiar vymyslel proti päťkoalícii, ktorá dostala meno Slovenská demokratická koalícia (SDK), zákernú zbraň. Zmenil začiatkom roku 1998 volebný zákon tak, že zrušil samotný zmysel volebnej koalície, spočívajúci v tom, že volič volí jedným hlasovacím lístkom naraz viac strán. Mikuláš Dzurinda a Ivan Šimko začali presadzovať, aby namiesto volebnej koalície SDK vznikla politická strana SDK, ktorej členmi budú kandidáti na poslancov z radov piatich strán, ktorým sa začalo hovoriť „materské“. Títo by vystúpili z materských strán. V KDH vznikol obrovský tlak, aby Predsedníctvo KDH takýto postup schválilo. Stalo sa tak v marci 1998. Proti tomuto postupu v Predsedníctve KDH hlasovali Vladimír Palcko, František Mikloško, Pavol Abrhan a Mária Homolová. Zdržal sa Július Brocka. Za volebnú stranu SDK hlasoval Mikuláš Dzurinda, Ivan Šimko, Milan Hort, Ján Figeľ, Jozef Polačko a napokon ako posledný zdvihol ruku Ján Čarnogurský. Nemožno mu to vyčítať. Obával sa, že keby KDH tento postup odmietlo, pod vonkajším tlakom médií a vnútorným tlakom Dzurindových prívržencov by sa doslova roztrhlo.

Čarnogurský ostal v KDH, podpredsedovia a ďalší kandidáti na poslancov vystúpili z KDH a vstúpili do SDK. Predsedom SDK sa stal Mikuláš Dzurinda. KDH strácalo vplyv na SDK. Jeho úlohou bolo iba robiť volebnú kampaň v prospech SDK

Krok šiesty. Bolo po septembrových voľbách, Mečiar bol v opozícii a Dzurinda premiérom. Okamžite odmietol, aby sa Čarnogurský zúčastňoval rokovaní s ostatnými politickými stranami o vytvo-

rení vlády a neohliadal sa na názory KDH o personálnom zastúpení vo vláde a vo vládnych inštitúciách. Ohlásil, že návrat k materským stranám nie je možný: „Nemožno prejsť na nižší stupeň integrácie materských strán a SDR.“ Chcel, aby SDR pokračovala ako veľká strana, ktorá pohltí materské strany vrátane KDH. Plynuli mesiace a na zasadnutiach Rady KDH, na ktorých sme sa zúčastňovali ako členovia SDR, bolo vidno, že KDH nijako netúži obnoviť svoju činnosť ako samostatná strana. Rádeháci boli očarení Dzurindovým úspechom.

V januári 1999 iba štvrtina členov Rady KDH hlasovala za to, aby sa SDR zmenila opäť na koalíciu. Na prelome rokov 1998 sa jeden za druhým objavovali návrhy, ktorých uskutočnenie by bolo zánikom KDH ako samostatnej strany. Gabriel Palacka, Milan Hort, Ivan Šimko a Ján Figeľ zverejnili v decembri 1998 výzvu, aby sa poslanci SDR, ktorých na kandidátku vyslalo KDH, nevrátili do KDH, pokiaľ sa KDH nestane súčasťou SDR, ktorá bude mať právnu subjektivitu. Teda pokiaľ KDH nezanikne ako samostatná strana. Funkcionári KDH z Prešova hovorili úplne otvorene už pred voľbami, že KDH sa má celé včleniť do SDR. „KDH má najväčšiu členskú základňu, takže SDR ovládneme my kádeháci. A namiesto nepopulárnej značky KDH budeme vlastniť silnejšiu a populárnejšiu značku SDR,“ hovorili.

Ivan Šimko navrhoval, aby SDR malo piatich kolektívnych členov - päť materských strán, ale aj individuálnych členov. Ján Figeľ navrhoval, aby bolo konfederáciou piatich strán podľa vzoru francúzskej UDF Giscarda d'Estaing. UDF sa tiež skladala z piatich strán rôznej orientácie, liberálnej i kresťanskej.

Mimochodom, v UDF sa čoskoro jednotlivé strany zlúčili do jednotnej strany UDF, čiže tieto strany zanikli.

Zo všetkých návrhov sa napokon najviac hovorilo o návrhu na dvojité členstvo. Mikuláš Dzurinda navrhol, aby každý člen KDH mohol byť aj členom SDR. Čo by to znamenalo pre KDH? Znamenalo by to, že Dzurinda by s obrovskou, zatiaľ ničím nepoškvrnenou autoritou premiéra na najbližšom sneme KDH porazil Jána Čarnogurského, stal by sa predsedom KDH a vtiahol by celé KDH do SDR.

Jednou z viacerých hviezdnych chvíľ v politickej dráhe Františka Mikloška bolo to, že v tejto chvíli navrhol kompromis, ktorým bolo obmedzené dvojité členstvo. Podľa tohto princípu by člen KDH mohol byť aj členom SDK, ale nemohol by byť v KDH volený do žiadnych funkcií. Mikloško týmto návrhom zachránil existenciu KDH. V januári 1999 Dzurinda v slabej chvíli s Mikloškovým návrhom súhlasil. Neskôr pochopil, že takto sa KDH nezmocní, a začal rázne propagovať pôvodný návrh na neobmedzené dvojité členstvo. Chvíľu sme sa už domnievali, že zvíťazí. Vo februári 1999 sa nám s Mikloškom zdalo, že Dzurinda to prevalcuje a že samostatné KDH zanikne.

Našťastie tu boli stanovy KDH.

Krok siedmy. Na sneme KDH v Liptovskom Mikuláši v apríli 1999 sa situácia mierne vylepšovala v prospech prežitia KDH. Napriek všemožnej Dzurindovej snahe bolo schválené iba obmedzené dvojité členstvo, ktoré neumožňovalo, aby bol predsedom KDH aj SDK. Hlasovalo sa však i o návrhu na neobmedzené dvojité členstvo. Za návrh hlasovalo 52 percent delegátov snemu. Stanovy však vyžadujú na zmenu stanov súhlas dvoch tretín delegátov snemu, čiže návrh neprešiel. *Historickým faktom však ostáva, že väčšina delegátov snemu hlasovala za niečo, čo bolo de facto zánikom KDH ako samostatnej strany.*

Krok ôsmy. V auguste 1999 podpísala veľká časť funkcionárov KDH, najmä z Prešovského kraja tzv. Prešovskú výzvu. Výzva absurdne vyzývala politikov KDH, aby propagovali nie politickú značku KDH, ale politickú značku SDK.

A tak malo KDH v roku 1999 zrazu v prieskumoch volebných preferencií štyri percentá. Po všetkých svojich krokoch, ktorými oralo nie svoju, ale cudziu roľu, bol zázrak, že ich malo aspoň toľko. Prečo by malo mať viac, keď stále vyzývalo voličov, aby volili SDK, teraz už konkurenčnú stranu.

V roku 2000 sa už Dzurinda vzdal snahy pohltiť KDH a založil SDKÚ. Drobným doplnením skratky SDK o Účko previedol voličov od voľby SDK k voľbe SDKÚ. Medzi nimi i značnú časť voličov KDH. SDKÚ sa tak stala stabilne druhou najsilnejšou politickou stranou

(najprv po HZDS, potom po Smere). Jej voličmi boli prevažne voliči liberálnej Demokratickej únie, ktorá sa odštíepila od Mečiarovho HZDS v prvej polovici 90. rokov, voliči bývalej Demokratickej strany, a napokon časť bývalých voličov KDĽ.

Kresťansko-konzervatívne KDĽ sa tak z druhého miesta v pelotóne definitívne prepadlo na štvrté - piate miesto. Kresťanský konzervativizmus sa zrazu zozadu pozeral na liberalizmus, ktorý ho predbehol. *Toto všetko sa stalo s dlhodobým, aktívnym príspevím mnohých členov a funkcionárov KDĽ. Urobili tak podporou vyššie uvedených ôsmich a možno aj viacerých krokov k nedokonanej samovražde.*

KDĽ sa podarilo zachrániť, ale nálada v ňom bola zlá. Čo urobili kádeháci, ktorí podporovali niekoľko rokov Dzurindovu politiku a umožnili mu vytunelovať KDĽ a zraziť ho pod päť percent? Rajali sa a chytali sa za hlavu? Poďakovali Čarnogurskému za to, že KDĽ stále bránil a kriesil k životu?

Nie. Od hriechu prarodičov v rajskej záhrade je ľudská povaha trochu iná. Títo kádeháci začali požadovať odchod Čarnogurského z funkcie predsedu. Prečo? Lebo KDĽ má preferencie pod päť percent? A že to spôsobili oni? O tom sa nehovorilo. Únava zapríčini-la, že napokon Čarnogurského odchod navrhovali aj niektorí, čo ho dovedty verne podporovali.

Čarnogurský nebol jediný, kto vyšiel z vnútrostraníckeho zápasu s Dzurindom oslabený. Podobné niečo sa dá povedať o autorovi tejto knihy.

Môj vzostup v KDĽ začal v roku 1995, keď som moderoval niekoľko masových mítingov na podporu slovenských humoristov. Na jeseň 1995 ma Rada KDĽ zvolila za člena Predsedníctva KDĽ. Po niekoľkých televíznych vystúpeniach v roku 1996 som sa stal známym i z celoslovenského hľadiska. V tom istom roku som sa stal podpredsedom KDĽ. Nepriamo za to vďačím práve kandidátúre Mikuláša Dzurindu na predsedu KDĽ. František Mikloško, ktorý bol podpredsedom KDĽ pre médiá a vonkajšie pôsobenie, nechcel, aby sa vytvoril dojem, že Dzurindova kandidatúra, podporovaná Ivanom Šimkom, bude vnímaná ako nástup mladej generácie proti starej generácii predstavovanej Čarnogurským a Mikloškom.

Mikloško vedel, že podporujem Čarnogurského, a navrhol mi, aby som na funkciu podpredsedu kandidoval namiesto neho ja. Tým sa obetoval pre Čarnogurského. Koncom roka 1996 ma snem KDH v Banskej Bystrici zvolil za podpredsedu. Tým som aj vchopil do nekonečného zápasu, ktorý trval až do roku 2000. Vo všetkých ôsmich uvedených krokoch KDH k sebazničeniu, ale nielen v nich, som sebadeštrukčnému smerovaniu KDH vzdoroval.

Ešte som ani nebol zvolený za podpredsedu a už som cítil nápätie vo vzťahu medzi mnou a niektorými pracovníkmi aparátu KDH na čele s ústredným tajomníkom Martinom Šrankom. Martin Šrank vykonal od roku 1992 veľký kus práce pre KDH a na spoluprácu s ním do roku 1996 si rád spomínam. Faktom je, že v roku 1996 uveril Dzurindovej vízií, a preto ho podporoval. Zastával som otvorene názor, že aparát strany by nemal ísť proti predsedovi.

Mojím problémom bolo, že v začínajúcom zápase som nemal spojenca medzi podpredsedami KDH. Dzurinda a Šimko boli lídrami línie, proti ktorej som zápasil, Ján Figeľ sa sústreďoval na zahraničnú politiku a jeho návrhy po voľbách v roku 1998 boli v Dzurindovej línii. Milan Hort, ktorý sa stal v roku 1997 piatym podpredsedom KDH, sa postupne dostával na Dzurindovu orbitu.

Takéto postavenie podpredsedu ma nevyhnutne tlačilo do prvej línie zápasu bez toho, že by som si to prial. Od leta 1997 som zastupoval spolu s Ivanom Šimkom KDH v pracovnom výbore SDK. Ivan Šimko svojimi návrhmi vôbec nereprezentoval KDH. Dokonca návrhom na vytvorenie akéhosi parlamentu SDK tvoril už orgán budúcej strany. To ešte nik nemal tušenie, že Vladimír Mečiar príde o pol roka so zmenou volebného zákona. Keď som bránil autoritu predsedu KDH proti niektorým verejným výpadom koaličných partnerov, Šimko vyhlásil, že hovorím iba za seba. Preto som presvedčil Predsedníctvo KDH, aby bol Šimko z pracovného výboru odvolaný, čo sa i stalo.

Po zmene SDK na stranu v jej dvanásťčlennom predsedníctve zastupovali KDH formálne jeho piati (už bývalí) podpredsedovia. De facto som však obhajoval záujmy KDH iba ja. Ako prvý som bol konfrontovaný s povolebným Dzurindovým odmietnutím Čarnogurské-

ho ako člena delegácie rokujúcej o zostavení vlády. Ako prvý som bol konfrontovaný so zámerom Dzurindu pohltiť materské strany v SDR. Ako prvý som mal na tanieri Dzurindovo rozhodnutie ignorovať takmer akékoľvek personálne návrhy KDH.

Preto som často musel ako prvý reagovať na tieto činy, a to tak do vnútra KDH, ako i na verejnosti. A byť poslom zlých správ nie je nič príjemné. Reď sa ľudia tešia, že zvíťazili vo voľbách a že „ich Miki“ bude premiérom, ťažko je im vysvetľovať, že v skutočnosti ich čaká boj o holú existenciu ich strany.

Prebúdzanie do reality v rokoch 1999 a 2000 bolo v KDH frustrujúce tak pre podporovateľov Dzurindovej línie, ktorí vo veľkej väčšine neodišli do SDKÚ a ostali v KDH, ako aj pre tých, čo podporovali Čarnogurského. Znamením vnútornej roztrieštenosti bolo i to, že návrat poslancov a vládnych funkcionárov z SDR do KDH prebiehal po jednotlivcoch alebo malých skupinkách. Toto trúsenie trvalo od januára 1999 do februára 2000. V januári 1999 som sa vrátil do KDH krátko po druhom povolebnom zasadnutí Rady KDH, na ktorom sa ukázalo, že niet žiadnej väčšej skupiny poslancov, ktorá by bola ochotná vrátiť sa. O pár dní nato sa vrátili poslanci Jaroslav Slaný, Peter Muránsky a František Mikloško. V marci tak učinili poslanci Pavol Hrušovský, Anna Záhorská, Rudolf Bauer, Alojz Rakús. Poslanec Július Brocka svoje členstvo v SDR ukončil v júli 1999. Na pomedzí rokov 1999/2000 tak učinila Mária Sabolová a vo februári 2000 sa do KDH vrátil Ján Figeľ.

Prevládajúcou emóciou sa stala túžba na všetko zabudnúť. Analyzovať, čo sa stalo, kto spôsobil, že sa KDH ocitlo pod hranicou päť percent, to bolo nad sily kádehákov. Tlak na odchod predsedu bol vyjadrením tejto túžby. Rvlastnostiam ľudskej povahy patrí i menenie postojov. Niektorí na začiatku stáli na Čarnogurského strane, potom volali po jeho odchode. Niektorí podporovali na začiatku Dzurindu, potom sa po roku 1998 tvárili, že to tak nebolo.

Osud tých, čo sa od začiatku rozhodovali správne, bol niekedy trpký. Napríklad štruktúry KDH v Prešove boli od začiatku úplne na strane Dzurindu. Vzдорoval tam len jediný klub s názvom Obroda. Časť garnitúry z vedenia okresu a kraja odišla do SDKÚ, ale stále po-

četný zvyšok tejto garnitúry, ktorý ostal v KDH, znova obsadil vedúce miesta a pasoval sa do pozície „záchrancov“ KDH pred Dzurindom. Klub Obroda ostal v izolácii ako aj predtým.

Železná logika politiky nevyhnutne viedla k tomu, že hlavní protagonisti zápasu Dzurinda a Čarnogurský z pozícií v KDH odišli. Dzurinda odišiel z KDH úplne a Čarnogurský sa stal radovým členom. Do popredia vystúpili politici, ktorí neboli so zápasom až tak viditeľne spojení. Boli to Ján Figeľ a Pavol Hrušovský. Obaja sú typmi politikov so schopnosťou upokojovať, čo KDH potrebovalo.

Ján Figeľ bol poslancom parlamentu od roku 1992, podpredsedom KDH od roku 1994 a už niekoľko rokov bol v KDH známou postavou. Pavol Hrušovský bol skúseným poslancom, vo Federálnom zhromaždení bol od roku 1990, od roku 1992 bol poslancom Národnej rady. Do popredia však výrazne vystúpil až v roku 1998.

Vďačil za to najmä Františkovi Mikloškovi, ktorý rád dával šancu mladším politikom. Tak ako mňa posunul do funkcie podpredsedu strany v roku 1996, tak chcel posunúť v roku 1998 Pavla Hrušovského. Parlamentné pomery viedli k jednoduchej úvahe. Ak sa predseda SDR Dzurinda stane premiérom, tak zrejme druhá najsilnejšia strana, SDL, si bude nárokovať miesto predsedu parlamentu, ale SDR určite bude mať miesto podpredsedu. V rámci SDR to prípadne KDH. Mikloško chcel, aby sa podpredsedom parlamentu stal Pavol Hrušovský.

V predvečer septembrových parlamentných volieb sme na stretnutí s Jánom Čarnogurským a Petrom Zajacom v byte Františka Mikloška rozoberali politickú situáciu. Mikloško sa zmienil o svojom zámere presadzovať Hrušovského za podpredsedu parlamentu. Peter Zajac mu radil, aby KDH navrhovalo na túto funkciu mňa. Čarnogurský povedal, že je za mňa.

Na zasadnutí Predsedníctva KDH po voľbách Mikloško otvoril túto otázku a zmienil sa o Hrušovskom a o mne ako o kandidátoch na funkciu podpredsedu parlamentu. Je pravda, že po všetkých zrazeniach vo vnútrostraníckych zápasoch by funkcia podpredsedu parlamentu znamenala moje posilnenie. Zdalo sa mi však nespravodlivé nepodporiť Mikloškov návrh, ktorým dal šancu mladším,

keď mňa samého táto jeho politika dostala do popredia pred dvoma rokmi. Členom predsedníctva som povedal, že sa vzdávam kandidatúry v prospech Hrušovského. Nemôžem povedať, že by som toto svoje rozhodnutie niekedy oľutoval.

Pavol Hrušovský sa vo funkcii podpredsedu Národnej rady výborne ujal. Hneď na prvej schôdzi po voľbách zažil svoj hviezdny okamih. Novozvolený predseda Jozef Migaš uviazol v paragrafoch rokovacieho poriadku a v jednej chvíli stratil pri vedení schôdze orientáciu. Nahradil ho čerstvý podpredseda Hrušovský a vedenie schôdze skvele zvládol. Bolo to vo chvíli, keď polovica národa sledovala priamy televízny prenos schôdze, ktorá symbolizovala odchod Vladimíra Mečiara od moci a novú éru.

Tak sa stal Pavol Hrušovský známym politikom z celoslovenského hľadiska a otvorila sa mu cesta k najvyššiemu postaveniu v strane. V roku 1999 bol zvolený za podpredsedu KDH a o rok za predsedu KDH. Redže vždy podporoval Jána Čarnogurského, tento ho mohol v roku 2000 navrhnuť za svojho nástupcu.

Odchod Jána Čarnogurského pôsobil štátnický. To však nič nemení na tom, že to bol prejav nespravodlivosti, pretože v predchádzajúcich rokoch zlyhal nie on, ale mnohí z tých, ktorí ho k odchodu tlačili. V dňoch pred verejným ohlásením jeho odchodu z funkcie predsedu som sa zdôveril Františkovi Mikloškovi, že by som rád odišiel z politiky aj ja. Mal som pocit, že KDH sa nebude vyvíjať správnym smerom. Mikloško ma od toho odhovril. Ako veľa-krát predtým, opäť rozhodol o mojom ďalšom politickom pôsobení. Dnes však už vieme, že tým sa iba oddialil náš rozchod s KDH.

Na sneme KDH v Trenčíne som vo svojom prejave povedal, že keby sme boli anjelmi, tak Čarnogurský by určite pokračoval vo funkcii predsedu, ale keďže sme iba ľuďmi, tak ako predseda končí.

Moje váhanie v roku 2000 nebolo neopodstatnené. Začiatkom roku 2001 KDH vydalo knihu *Desať rokov kresťanskej demokracie na Slovensku*, ktorá podrobne zachytávala prvých desať rokov KDH. Jej autorom bol Peter Bobula, ktorý pôsobil od roku 1992 v aparáte ústredného tajomníka Martina Šranka. Šlo o takpovediac „oficiálne“ dejiny KDH s príhovorom Jána Čarnogurského. Prezentácia knihy

bola v sídle KDH a KDH ju aj distribuovalo medzi svojich členov. Po väčšine faktograficky zaznamenáva udalosti, činy a výroky politikov, ale kniha obsahuje i hodnotiace výroky.

O svojom pôsobení v zápase s Dzurindom v roku 1997 som sa dočítal okrem iného nasledovné:

„Akýmisi urýchľovačmi či najradikálnejšími hovorcami oboch prúdov boli podpredsedovia I. Šimko a V. Palko. Vinou čoraz menšej komunikácie sa začali formovať rôzne postoje a spočiatku nepatrná trhlina sa začala zväčšovať, až sa rozrástla a vznikla neprekročiteľná priepasť...“¹²

O pár strán ďalej možno čítať:

„Na stránkach tlače „túrovali“ odlišné postoje na jednej strane Ivan Šimko či G. Palacka, na druhej strane V. Palko a ďalší. ...J. Čarnogurský sa usiloval zachovať si nadhľad, pretože vo veľkej strane musia existovať prúdy. V tomto období vznikajúce skupiny neskôršie spôsobili to, že sa zahodila šanca posilniť postavenie kresťansko-demokratickej politiky na Slovensku a zužitkovať všetku tú obeť a námahu, ktorú KDH vložilo do zápasu o demokraciu.“¹³

Radikál, ktorý „urýchľoval“ a „túroval“? Tieto formulácie navodzujú dojem, že tu existovali nejaké skupiny okolo radikálov, ktoré súperili medzi sebou a Ján Čarnogurský sa ich snažil zjednocovať, a že sú rovnako morálne zodpovedné za oslabenie KDH. Moje meno spojené so zmienkou o skupinách má naznačiť, že som spoluzodpovedným za toto oslabenie KDH.

Toto je číra fikcia. Zápas v KDH sa od roku 1996 viedol o charakter KDH, o jeho konzervatívnu alebo liberálnu orientáciu. V roku 1997 sa tento zápas zmenil na zápas o samotnú existenciu, o to, či KDH bude robiť politiku ako suverénna, samostatná strana. A existovali len dve skupiny. Skupina Dzurindova, ktorá chcela najprv liberálne KDH a potom KDH pohltené vo väčšom subjekte. Druhá skupina, ktorá si želala nezmenené KDH, snažila sa zachovať jeho samostatnosť. Na čele tej druhej skupiny bol Ján Čarnogurský. A ja som ho v tom zápase podporoval.

Moje meno sa objavovalo pod prvými reakciami na aktivity Dzurindu a Šimka. A kto mal reagovať medzi prvými? Dôchodkyňa Anna

Mrkvičková, členka klubu KDH v Horných Orešanoch? Bol som pri vzniku SDR, potom v jej pracovnom výbore a celý proces oslabovania KDH som mal prvý pred očami. Mali sme mlčať a nechať sa ťahať Dzurindom a Šimkom? A liberálnymi médiami na čele s Pavlom Ruskom?

Pravda je taká, že od roku 1996 som sa podieľal na obhajovaní konzervatívneho charakteru KDH a od roku 1997 na zachovaní KDH ako samostatnej strany, a teda na záchrane jeho existencie. Nič viac, nič menej. Nedopustil som sa žiadnych radikálnych výrokov ani činov. Som na to patrične hrdý a bola to správna politika. Stavanie môjho pôsobenia na rovnakú úroveň ako ľudí z Dzurinďovej skupiny nie je v súlade s pravdou.

Tieto formulácie v oficiálnych dejinách KDH však vcelku ladia s emotívnou túžbou väčšiny ľudí v KDH v období po roku 2000, keď urobili hrubú čiaru za minulosťou. Teda za *skutočnou* minulosťou. Neveštilo to pre mňa nič dobré.

Po roku 2000 sa však podarilo KDH skonsolidovať. Pod vedením nového predsedu Pavla Hrušovského KDH vysielalo stále jasné a pokojné signály o tom, že je definitívne samostatnou stranou a ako také sa bude uchádzať o podporu vo voľbách v roku 2002. Bolo to presne to, čo potrebovali počuť zneistení voliči KDH, ktorí v roku 1998 volili SDK. KDH sa pomaly odpútalo v prieskumoch volebných preferencií od hranice piatich percent. Vo voľbách v roku 2002 získalo 8,25 % hlasov voličov a vstúpilo do druhej vlády premiéra Mikuláša Dzurindu.

Pavol Hrušovský sa stal z podpredsedu parlamentu jeho predsedom, KDH malo vo vláde troch ministrov, Daniela Lipšica, Vladimíra Pálka a Martina Fronca. O dva roky na to sa podpredseda KDH Ján Figeľ stal prvým slovenským eurokomisárom. V prvých voľbách do Európskeho parlamentu v roku 2004 získalo KDH vyše 16 percent hlasov a bolo na rovnakej úrovni s SDKÚ, HZDS a Smerom. Anna Záhorská sa stala v Európskom parlamente predsedníčkou výboru. Navonok nič nenasvedčovalo, že vo vnútri hrozí rozkol. Koncom roka 2005 v regionálnych voľbách získalo KDH najviac poslancov v zastupiteľstvách vyšších územných celkov.

KDH sa teda navonok javilo ako konsolidovaná a úspešná strana. Boli tu nejaké signály blížiacej sa krízy?

V polovici roku 2005 na mňa zle pôsobila neschopnosť vedenia zjednotiť sa na obranu nášho ministra školstva Martina Fronca po útokoch opozície, ale i koaličného partnera ANO Pavla Ruska. Po sneme KDH koncom roka 2005 na mňa zle pôsobila i voľba nových členov Predsedníctva na zasadnutí Rady KDH. František Mikloško bol zvolený tesne. Ľudia, ktorých politicky prevyšoval o tri hlavy, dostali podstatne viac hlasov.

S Františkom Mikloškom som okrem obdobia spolupráce prežíval i niektoré obdobia sporov, ale to nič nemení na tom, že KDH jeho politický cit a slovo v pravú chvíľu stále potrebovalo.

Vo februári roku 2006 KDH vystúpilo z vlády pre zmluvu o výhre-
de vo svedomí. A rozhodovalo sa, či chce ísť po predčasných voľbách do vlády so Smerom Róberta Fica.

Čo sa stalo?

Po odchode z vlády kvôli svedomiu

O, svedomie, bezúhonné a nepoškvrnené..."
Dante Alighieri: Božská komédia

Začiatkom roku 2006 bolo zloženie Predsedníctva KDH nasledovné: predseda KDH Pavol Hrušovský, podpredsedovia KDH Vladimír Palko, Daniel Lipšic, Martin Fronc, Július Brocka, Rudolf Bauer, predseda poslaneckého klubu Pavol Minárik, ďalej František Mikloško, Jozef Šimko, Alojz Pridal a Peter Bobula.

O niekoľko dní po februárovom odchode KDH z vlády, 11. februára 2006, sa konalo zasadnutie Rady KDH v Žiari nad Hronom. Panovala v ňom chladná atmosféra a vo vzduchu sa vznášal nesúhlas rady s vystúpením z vlády. Predsedníctvo predložilo rade návrh uznesenia, ktorým rada schvaľuje postup predsedníctva pri vystúpení z vlády. Rada uznesenie schválila veľkou väčšinou, ale

priebeh rozpravy ukázal, že v rade panuje skôr nálada proti tomuto kroku. Primátor Bratislavy Andrej Ďurkovský povedal, že bude síce hlasovať za uznesenie, aby podporil vedenie, ale že je presvedčený, že vystúpenie z vlády bolo chybou. V sále bolo cítiť, že tak zmýšľa väčšina.

Nálada nespokojnosti sa už o pár minút prejavila pri hlasovaní o umiestnení jedného politika Občianskej konzervatívnej strany OKS na kandidátke KDH. Šlo o umiestnenie v tretej desiatke. Politikov OKS, ako Peter Zajac, František Šebej, či Peter Tatár spájali s mnohými politikmi KDH spoločný zápas od roku 1989.

Už niekoľko dní predtým sa na zasadnutí predsedníctva vyjadrovali proti účasti OKS na kandidátke KDH Július Brocka, Alojz Prídal, Jozef Šimko a Peter Bobula. Títo i na zasadnutí Rady KDH v Žiari vystupovali proti účasti OKS. Za účasť OKS sa vyslovili Hrušovský, Palko, Lipšic, Mikloško, Minárik, Bauer a Fronc. Rada v hlasovaní návrh tesne odmietla, čím vyslala zlý signál na verejnosť. Mikloško mi povedal, že rada cítila potrebu potrestať predsedníctvo za vystúpenie z vlády. Nezhoda medzi predsedníctvom a radou vniesla do strany pred voľbami istý nepokoj.

Ďalší negatívny signál sa vyslal v marci na zasadnutí Rady KDH v Trnave. Pavol Hrušovský prizval na tlačovú besedu Máriu Sabolovú a iné političky KDH. Sabolová pred novinármi vyslovila nespokojnosť so svojim umiestnením na kandidátke, čím otvorila tému nedostatočného umiestnenia žien na kandidátke¹⁴. V médiách tieto vyjadrenia dostali publicitu a asi dva týždne sme ich dávali na pravú mieru.

Tretí problém predstavovali rozdielne názory vo vnútri strany na to, či KDH má ísť po voľbách do vlády so Smerom Róberta Fica. Asi mesiac pred júnovými voľbami sa predsedníctvo zišlo na celodennom rokovaní v Papiernické, kde sme si vyjasňovali názory. Diskusia ukázala, kde kto stojí. Daniel Lipšic koalíciu so Smerom odmietal jednoznačne, za každých okolností. Ja, Mikloško, Bauer a Minárik sme tú myšlienku v podstate tiež odmietali, ale s jednoznačným odmietnutím Fica sme chceli počkať na konkrétne výsledky volieb. Podľa nášho názoru nemalo zmysel byť konzervatívnym prívěskom ľavi-

ovej postkomunistickej vlády. Hovorili sme, že výsledok volieb by musel byť nad očakávanie dobrý pre KDH a nad očakávanie zlý pre Smer, aby sme mohli byť so Smerom vo vláde. Slabé KDH by vo vláde so silným Smerom stratilo tvár. Z reakcií ostatných členov predsedníctva vyplývalo, že so Smerom by išli.

V štruktúrach KDH prevládal názor, že do vlády treba ísť s kýmkoľvek. Keď hovoríme o štruktúrach, nemáme na mysli radových členov, ktorých malo KDH tisíce, ale máme na mysli ľudí vo vedení okresných a krajských organizácií. Títo ľudia tvorili veľkú väčšinu v Rade KDH. KDH už bolo vo vláde osem rokov a zvykli si na určité politické postavenie, napríklad na posty v štátnej správe, miesta prednostov okresných úradov. V zásade som bol rád, keď sa kádeháci mohli tešiť i zo svojich osobných politických úspechov, ale mrzelo ma, keď sa tieto výhody vládnutia kládli na prvé miesto pri rozhodovaní. Počas volebnej kampane som sa rozprával o situácii po voľbách s mnohými funkcionármi strany. Niektorí považovali takmer za rúhanie, keď som povedal, že KDH bude musieť byť *možno* v opozícii.

Vo verejnom vystupovaní pred voľbami sme boli nútení v médiách odpovedať na otázku, či KDH pôjde do vlády so Smerom. Jednoznačne to odmietal Daniel Lipšic, ja som sa snažil udržať od Smeru odstup. Z vystupovania Pavla Hrušovského bolo zrejmé, že Smer by bol prijateľným partnerom.

Tesne pred voľbami po mítingu v Trnave ma František Mikloško informoval, že Pavol Hrušovský nechce, aby bol Daniel Lipšic v delegácii KDH, ktorá bude po voľbách rokovať s inými politickými stranami. Vraj by ho mal nahradiť Július Brocka.

ísť s Ficom, či nejst'?

„Ilúzia je prvou z rozkoší.“
Voltaire

KDH získalo v júnových voľbách 8,31 % hlasov. Percentuálne to bolo o šesť stotín viac ako v roku 2002, i keď vzhľadom na nižšiu účasť voličov získalo takmer o 30 tisíc hlasov menej. Bolo to sklamanie, lebo KDH si vytýčilo cieľ aspoň desať percent. Keď som sa dozvedel presné výsledky, definitívne som sa utvrdil, že KDH by nemalo ísť so Smerom. Ukázal sa ďalší argument, prečo nejst' so Smerom. Ak by bolo KDH vo vláde so Smerom, minimálne jedna strana z dvojice HZDS a SNS by bola v opozícii a bola by pripravená kedykoľvek na Ficovo požiadanie podporiť Smer buď pri hlasovaní, alebo aby vystriedala KDH vo vláde. Mečiar i Slota boli pripravení podporiť Fica vo všetkom, len aby boli ich strany vo vláde. KDH by nemalo vo vláde žiadne tromfy, lebo by bolo nahraditeľné.

Počas volebnej noci panovala v centrále KDH smutná nálada. Po polnoci celé vedenie KDH odišlo, do rána ostal iba Daniel Lipšic. Ten ráno poskytol televízii interview, v ktorom označil volebný výsledok KDH za neúspech a odmietol víťazný Smer ako možného partnera do vlády.

V nedeľu 18. júna, na druhý deň po voľbách, sa zišlo Predsedníctvo KDH. Pavol Hrušovský bol znepokojený Lipšicovými výrokmi z noci. Slová „volebný neúspech“ sa automaticky spájajú s osobou predsedu. Dohodli sme sa, že popri HZDS, ktoré sme jednotne odmietli už dávno predtým, KDH určite nepôjde do vlády ani s SNS. V nedeľu sa konalo v televíziách viacero diskusných okrúhlych stolov. V Markíze som zastával stanovisko, že iniciatívu majú mať najsilnejšie politické strany. Podobne zdržanlivo vystupoval v STV Pavol Hrušovský.

V pondelok 19. júna sa nám začali ozývať politici Smeru s návrhmi na nemedializované stretnutia medzi štyrmi očami. Mne sa ozval Róbert Kaliňák, Lipšicovi zavolať Boris Zala. V utorok ráno, 20. júna, som sa s vedomím predsedu Hrušovského stretol s Rober-

tom Raliňákom medzi štyrmi očami. Povedal, že Smer je pripravený ísť do vlády s KDH a SNS. KDH by mohlo mať tri vládne kreslá a miesto predsedu parlamentu. Pravdivo som mu povedal, že jednak otázka vládnutia so Smerom vyvoláva v KDH rozpaky a jednak tým tretím by nemohla byť SNS, ale niekto iný, napríklad SMK alebo SDKÚ. O priebehu stretnutia som informoval vedenie KDH.

Vutorok poobede začali oficiálne rokovania víťaza volieb Smeru s ostatnými parlamentnými stranami. V centrále Smeru sa ukázali politici SNS a HZDS. Ján Slota a Vladimír Mečiar sa správali voči Róbertovi Ficovi ústretovo a pokorne a jednoznačne sa uchádzali o účasť vo Ficovej vláde. Ostatné strany mali pozvánku na stredu.

V tých dňoch Predsedníctvo KDH neustále diskutovalo o tom, či ísť so Smerom do vlády. Podľa očakávania došlo ku konfliktu pri otázke zloženia rokovacieho tímu. Alojz Pridal, priateľ Júliusa Brocku z trnavského KDH, navrhol, aby KDH zastupovali predseda Hrušovský a podpredsedovia Palko a Brocka. Viacerí sme vyslovili názor, že v tíme by mal byť Lipšic, keďže bol podpredsedom pre vnútornú politiku. Hrušovský rozhodol, že pôjde Brocka.

Z týchto rokovaní Predsedníctva bolo zrejmé, že proti koalícii so Smerom sú Palko, Mikloško, Lipšic, Bauer a Minárik. Daniel Lipšic už vtedy otvorene povedal, že on osobne nebude členom takej vlády. Za koalíciu so Smerom sa vyjadrovali Brocka, Pridal, Fronc, Bobula a Šimko. I z Hrušovského vyjadrení bolo zrejmé, že chce ísť so Smerom, ale nevyslovil to jasne. Keď sa v novinách objavovali úvahy, že aj on chce koalíciu so Smerom, tvrdil nám, že on sa predsa ešte nerozhodol.

V stredu poobede, na štvrtý deň po voľbách, sme sa s Pavlom Hrušovským a Júliusom Brockom odobrali do sídla Smeru na oficiálne rokovanie. Smer rokoval v zložení Róbert Fico, Róbert Kaliňák a Pavol Paška. Rokovanie bolo priateľské, skonštatovali sme, že v programoch našich strán existujú rozdiely, ale nikto netrval na tom, že by boli neprekonateľné. Aby som dal rokovaniu jasný výsledok, spýtal som sa, či máme tomu rozumieť tak, že nám ponúkajú spoločné vytvorenie vlády. Fico odpovedal, že je to tak, i keď by si ako tretieho želali SNS, nie SMR. Navrhol som teda, aby predsedovia Sme-

ru a KDH hneď oznámili prítomným novinárom, že Smer nám ponúka účasť vo vláde, a potom by sme sa mali odobrať do centrály KDH, kde rozhodneme, či ponuku prijímame. Fico sa zháčil a rezolútne povedal, že verejne nám túto ponuku nedajú.

Keď sme sa vracali na KDH, v aute som Hrušovskému a Brockovi povedal: „Chlapi, Predsedníctvo už musí hlasovať o tom, či ponuku Smeru prijímame alebo nie. Neverejne nám to už ponúkli a verejne to nepovedia.“ Na Predsedníctve však žiadne rozhodnutie nepadlo, lebo predseda stále o tom nedal hlasovať.

V onom týždni zasadali aj krajské rady a okresné predsedníctva KDH. Závery svojich rokovaní nám posielali do centrály. Boli jednoznačné. Do vlády! Líšili sa tým, do akej vlády. Menšina sa prihovárala za tretiu Dzurindovu vládu, teda za vládu SDKÚ, KDH, SMK a Mečiarovho HZDS. Väčšina podporovala vládu KDH s Ficovým Smerom. Zároveň sme dostávali do centrály stovky mailov od voličov a radových členov s jediným posolstvom: Nechodte s Ficom!

Priblížil sa koniec týždňa a s ním nedeľné televízne diskusie. S jedinou témou: kto s kým do vlády. Hlavnou reláciou bola „O päť minút dvanásť“. Predseda Hrušovský stále nepovedal jasne, že chce ísť so Smerom. Nechcel ísť do STV a požiadal ma, aby som šiel ja.

Bol ôsmy deň po voľbách, strana o ničom nerozhodla. Mojm partnerom v diskusii bol Róbert Kaliňák a čelil som jasnej otázke: Je KDH ochotné ísť do vlády so Smerom? Bolo mi trápne opakovať, že KDH ešte stále nevie. Preto som povedal svoj názor. Uviedol som, že KDH a Smer sú hodnotovo úplne rozdielne strany, ktoré sa pozerajú opačne na významné obdobia slovenských dejín, na komunizmus, rok 1989, mečiarizmus a podobne. Ďalej som uviedol, že Smer vzbudil obrovské očakávania u svojich voličov, ktoré nebude vedieť splniť a môže hľadať obetných baránkov v menších koalíčných partneroch, na ktorých môže zvaľovať vinu za nesplnenie očakávaní.

Vedel som, že voliči KDH so mnou vo veľkej väčšine súhlasia a vedel som, že funkcionári KDH v okresoch a krajoch so mnou väčšinou nesúhlasia.

Po nedeli, v pondelok 26. júna 2006, sme sa ešte raz stretli s predstaviteľmi Smeru v rovnakom zložení ako v stredu. Bolo to

v priestoroch parlamentu, bez pozornosti médií. V podstate sme si nič nepovedali a stretnutie malo zmysel len pre Smer. Iba ním dával na vedomie Slotoví a Mečiarovi, že nie je na nich úplne odkázaný.

Blamáž v Senci

„Radšej nikdy ako neskoro.“
George Bernard Shaw

Ďalšia schôdza Predsedníctva KDH sa konala v stredu 28. júna, jedenásty deň po voľbách, v Senci. Už v utorok sa ku mne dostávali informácie z novinárskych kruhov, že Smer sa už definitívne rozhodol pre HZDS a SNS.

V stredu dopoludnia som prišiel do Senca, kde už prebiehalo stretnutie predsedu so všetkými tajomníkmi strany. Aparát strany, tajomníci, sa najviac zasadzovali pri vytváraní atmosféry, že iná možnosť, ako ísť do vlády, neprichádza do úvahy a že byť proti Smeru je neprípustné. Podľa informácií od niektorých mojich priateľov už v predvečer stretnutia vládla medzi zhromaždenými pracovníkmi aparátu nevraživosť proti tým politikom KDH, o ktorých sa vedelo, že nechcú ísť so Smerom.

Predseda Hrušovský pred tajomníkmi uviedol, že Predsedníctvo KDH bude rozhodovať o tom, či ísť so Smerom. Povedal, že niektorí členovia vedenia už pred hlasovaním vyhlasujú, že oni do vlády nepôjdu. Takéto vyjadrenie on považuje za vydieranie. Tým narážal na Daniela Lipšica.

Potom sa začalo rokovanie Predsedníctva KDH. Ako hosť sa ho zúčastnil Ján Čarnogurský. Bol jedenásty deň po voľbách. Začali sme diskutovať. Svoj názor nikto nezmenil, piati boli za vládu so Smerom, piati proti, čakalo sa na predsedu, o ktorom sme vedeli, že je tiež za, ale zatiaľ to nepovedal otvorene. Daniel Lipšic uviedol, že ak sa schváli vláda so Smerom, on v tej vláde nebude. To isté už bolo

jasné i mne, ale vzhľadom na predsedove slová z porady s tajomníkmi som sa rozhodol, že to poviem až po hlasovaní.

Keď sa už malo hlasovať, zistili sme, že predseda nehodlá sformulovať jasnú otázku, o ktorej sa má hlasovať. Navrhol, aby sa hlasovalo o tom, „či sme za povolebnú spoluprácu so Smerom“. To už sme sa ohradili a pýtali sme sa, čo je to povolebná spolupráca. Hovorili sme, že treba hlasovať o tom, či chceme vytvoriť konkrétnu vládu so Smerom a SMR. Napokon dal predseda Hrušovský hlasovať o tom, či KDH má ísť rokovať so Smerom o vytvorení vládnej koalície Smer, KDH, SMR. Za návrh hlasovali Hrušovský, Brocka, Bobula, Fronc, Pridal a Šimko. Proti hlasovali Palko, Lipšic, Mikloško, Minárik a Bauer. Návrh teda prešiel.

Po hlasovaní som oznámil, že sa neuchádzam o miesto v takej vláde a že nebudem ani členom rokovacieho tímu, ktorý bude o takejto vláde vyjednávať. Povedal som, že nehodlám brániť KDH v ceste, ktorú si zvolilo, že môj postoj pravdepodobne povedie k môjmu odchodu z vedenia KDH a možno aj z politického života a že o detailoch budem informovať v najbližších týždňoch. Podobne sa vyjadrovali i Minárik, Bauer a Mikloško. Lipšic, ktorý to povedal už pred hlasovaním, spresnil svoj postoj s tým, že ak vznikne vláda Smeru s KDH, vzdá sa poslanskeho mandátu, ale neodstúpi z funkcie podpredsedu.

Hrušovský mi vytkol, prečo som o svojom postoji nepovedal už pred hlasovaním. Odpovedal som, že v prípade Lipšica považoval oznámenie pred hlasovaním za vydieranie a ja som si neželal, aby sa cítil byť mnou vydieraný.

Chvíľu sme ešte diskutovali, či Lipšic môže zverejniť svoj nesúhlas v médiách, a potom sa zasadnutie skončilo. Pavol Hrušovský o výsledku informoval médiá. KDH chce ísť do vlády so Smerom a SMR. Pavol Hrušovský médiám povedal, že si nemyslí, že rozhodnutie prišlo neskoro¹⁵.

Cestou do Bratislavy sme v aute počúvali rozhlasové správy. Počuli sme Róberta Fica, ako ohlasuje vznik spoločnej vlády s HZDS a SNS. Romentátor Pravdy Dag Daniš napísal, že ani namaľovaný klaun, ktorý si na pravé poludnie stiahne nohavice na rušnej križovatke, nie je smiešnejší ako KDH v tejto chvíli.

Nechceš Fica? Nebudeš predseda klubu

*„Fázyprojektu: 1. Nadšenie 2. Dezilúzia. 3. Panika,
4. Hľadanie vinníkov 5. Potrestanie nevinných “*
neznámy autor

Sú chvíle v živote, keď všetko postavíte na jednu kartu, pretože musíte. V jednej chvíli ste ochotní obetovať skoro všetko, čo máte, a urobiť krok do neznáma. Viete totiž, že keď nič neurobíte, tak zlyháte a nebudete tým človekom, ktorým ste boli. Tá chvíľa pre mňa nastala v pondelok 3. júla 2006, päť dní po rokovaní v Senci.

V štvrtok a piatok po stredajšom rokovaní v Senci bolo KDH v stave zamrzutej nehybnosti. Dvaja zakladajúci členovia KDH, Ivan Čarnogurský a Konštantín Viktorin vydali vyhlásenie, v ktorom žiadali, aby sa Pavol Hrušovský vzdal funkcie predsedu. Na ústredí KDH vo štvrtok a piatok krúžili televízie a chceli naše vyjadrenie. Odmietol som sa vyjadriť. Pavol Hrušovský síce nezvládol povolebnú situáciu, ale zachovával som voči nemu lojálnosť. Videl som, že v KDH prevládla tendencia udržať si výhody vládnutia, pričom to bolo sprevádzané neschopnosťou rozhodnúť sa. Mal som však pocit, že už na tom nezáleží. Veď Smer nás odmietol a boli sme definitívne v opozícii.

Lenže v tom som sa mýlil. V časti funkcionárov KDH sa usadil pocit poníženia a ten viedol k pomste.

Prešiel víkend a v pondelok 3. júla 2006 sa v parlamente po prvýkrát zišiel nový štrnásťčlenný poslanecký klub KDH, aby si zvolil predsedu klubu. Jeho zloženie bolo nasledovné: Pavol Hrušovský, Daniel Lipšic, Vladimír Palko, Július Brocka, Martin Fronc, Rudolf Bauer, Pavol Minárik, František Mikloško, Jozef Šimko, Pavol Abraham, Stanislav Kahanec, Mária Sabolová, Monika Gibalová a Peter Gabura. Podľa stanov KDH je predseda poslaneckého klubu automaticky i členom Predsedníctva KDH.

Predchádzajúce štyri roky bol predsedom poslaneckého klubu Pavol Minárik. Bol lojálnym voči predsedovi a bol mu v politických parlamentných zápasoch oporou. Pri voľbe predsedu na ďalšie ob-

dobie mohol v tej chvíli rátať s hlasmi Mikloška, Lipšica, Bauera a mojím.

Bolo však vidno, že Hrušovský ho nechce podporiť. Či to bolo preto, lebo Pavol Minárik vždy podporoval v politických zápasoch i mňa, sa môžeme iba dohadovať. Zároveň sa však Hrušovský zdráhal jasne navrhnúť svojho kandidáta. Július Brocka navrhol Pavla Abrhana, ktorý vykonával funkciu ústredného tajomníka KDH. Monika Gibalová navrhla Máriu Sabolovú, ja som navrhol Pavla Minárika.

Kľúčový bol postoj Pavla Hrušovského. Ak by bol podporil Minárika, ten by bol zvolený, lebo ďalšie hlasy by sa boli určite našli. Niekoľko dní predtým Hrušovský naznačoval Minárikovi cez tretiu osobu, že by ho podporil.

Potom, čo padli tieto návrhy, bola niekoľkominútová prestávka a po nej rokovanie klubu pokračovalo. Pavol Hrušovský prišiel s novým návrhom, že chce byť asi mesiac predsedom klubu on sám, pokým by sa našla náhrada za Pavla Abrhana vo funkcii ústredného tajomníka. V hlasovaní sa potom rozhodovalo medzi Hrušovským a Minárikom. Zvolený bol Hrušovský. Minárik tým vypadol z predsedníctva strany.

Okamih, keď Pavol Minárik nebol zvolený, bol pre mňa kľúčový. Zmena demokratickou voľbou je vec normálna. Nadobudol som však presvedčenie, že závažným morálnym problémom je to, prečo nebol zvolený.

Bolo to preto, lebo mu vytkli závažné nedostatky? Nie. Bola jasná väčšinová zhoda na lepšom kandidátovi? Nie. Bolo to jasne vidno z priebehu zasadnutia. O mesiac neskôr sa zišiel poslanecký klub znova, aby zvolil definitívneho predsedu. Abrhan už nejavil o funkciu záujem a Július Brocka tentoraz navrhol Máriu Sabolovú. Klub ju zvolil. Len tri mesiace predtým boli mnohí, čo ju teraz volili, rozčarovaní z jej nešikovného vyjadrovania na tlačovke. Voľba predsedu klubu bola ďalším zlyhaním Pavla Hrušovského. Prestal komunikovať s ľuďmi, ktorí mu radili roky predtým, viac sa sústredil na to, aby nebol zvolený Minárik, ako na to, aby bol zvolený dobrý predseda. Z voľby Márie Sabolovej nemali dobrý pocit ani mnohí ľudia v KDH, ktorí Hrušovského podporovali.

Aký mal dôvod nepodporiť Pavla Minárika povedzme Martin Fronc? Rok predtým prežíval Martin Fronc ťažké chvíle ako minister školstva pri probléme s maturitnými písomkami. Tvrdo ho atakovali opozičné strany i koaličný partner ANO. Ťažko niesol, že predseda KDĽ sa zdráhal rázne sa ho zastáť. Július Brocka nás dokonca presviedčal, že Fronc by mal odstúpiť. Naopak, ja, Minárik, Mikloško, Lipšic, poslankyňa Mária Majdová sme ho vtedy výrazne mediálne podporovali. František Mikloško vtedy v zápase za Fronca obvinil poslankyňu Ratarínu Tóthovú zo šírenia „právnych tupín“. Prečo sa Fronc po roku zaradil do jedného šíku spolu s Hrušovským a Brockom proti Minárikovi? Čo sa stalo?

Videl som jediné vysvetlenie. Minárik hlasoval proti tomu, aby šlo KDĽ do Ficovej vlády. Päť hlasov, ktoré dostal pri voľbe predsedu klubu, bolo hlasmi práve tých, ktorí ako členovia Predsedníctva KDĽ päť dní predtým hlasovali proti vstupu do vlády so Smerom. A tiež naopak, všetci tí poslanci, ktorí ako členovia Predsedníctva KDĽ hlasovali v Senci za vládu so Smerom, teda Hrušovský, Brocka, Fronc a Šimko, hlasovali teraz proti Minárikovi. Hlasovanie o predsedovi klubu bolo akousi reprízou hlasovania v Senci v pozmenenom zložení.

KDĽ vyrástlo zo zápasu s komunizmom. Na mnohých miestach ho zakladali bývalí politickí väzni. I po roku 1989 dlhé roky KDĽ zápasilo s bývalými komunistami o tvár Slovenska. A teraz som nadobudol presvedčenie, že Minárikovo nezvolenie je odplata za to, že nechcel ísť s komunistami do vlády do nerovného postavenia. V takom KDĽ som nechcel byť podpredsedom. Domnieval som sa, že tí členovia vedenia KDĽ, ktorí prispeli nešikovnosťou pred piatimi dňami k poníženiu KDĽ, by mali byť skôr pokorní a nie účtovať s Minárikom, ktorý k tomu poníženiu neprispel.

Preto som na konci zasadnutia poslaneckého klubu oznámil, že sa vzdávam funkcie podpredsedu KDĽ. „Zdalo sa mi nevhodné po tom, čo Minárik zachraňoval česť KDĽ správnym hlasovaním, že musel odísť z predsedníctva. A stalo sa to prispením aj tých, ktorí sa minulý týždeň pomýlili,“ povedal som médiám¹⁶. Podpredsedom KDĽ som bol desať rokov. V ten večer mi zatelefonoval Ján Čarnogurský a vyjadril mi solidaritu.

Treba zdôrazniť, že na snahu niektorých členov vedenia vytvoriť koalíciu s Ficovým Smerom sme sa pozerali ako na legitímnu. KDH nebolo povinné donekonečna viazať sa iba na SDKÚ, ktoré ho už dvakrát historicky oklamalo. V tej chvíli sme však považovali spojenectvo so Smerom za nevýhodné pre KDH. Problém bol v tom, že tí, čo chceli ísť so Smerom, považovali náš odpor voči tomu za hodný potrestania, za nelegitímny.

Spomedzi ľudí, ktorí takto zúčtovali s Minárikom, jedine Július Brocka bol natoľko úprimný, že priznal motívy Minárikovho nezvolenia. Urobil tak o niekoľko mesiacov, v apríli 2007, v rozhovore s novinárom Karolom Sudorom zo SME, v ktorom pokojne priznal, že Minárik nesmel byť predsedom klubu, lebo hlasoval proti vláde KDH so Smerom. Keď si pri autorizácii po sebe prečítal, čo povedal, odmietol rozhovor autorizovať. Sudor zverejnil i pôvodný rozhovor i zmeny, ktoré v ňom Brocka ex post chcel urobiť. Sudor tak urobil v článku „Ako si Brocka autorizáciu s cenzúrou pomýlil“, a možno ho nájsť na Sudorovej internetovej stránke¹⁷.

Sudor sa opýtal na dôvody nezvolenia Minárika, na čo Brocka odpovedal:

„ V predsedníctve sme boli piati proti piatim. (Asi chcel povedať šiesti proti piatim - pozn. V.P.) Pritom to rozdelenie neodrážalo väčšinový názor v hnutí. V otázke na rokovanie o vláde so Smerom prevažoval u členov názor, že s ním treba ísť. V predsedníctve to tak nebolo. Logicky je vecou istého pragmatizmu, že pomer hlasov v predsedníctve bolo treba zmeniť.“

Brockov postoj bol popretím základných hodnôt KDH aj jeho vlastnej úctyhodnej antikomunistickej minulosti katolíckeho disidenta. Brocka sa potom snažil nahradiť tento autentický výrok výrokom nasledujúceho znenia:

„ V predsedníctve sme boli názorovo rozdelení. Pritom to rozdelenie neodrážalo väčšinový názor v samotnom hnutí. V otázke rokovania o vláde so Smerom prevládal názor, že s ním treba rokovať.“

Brocka svoj autentický výrok nepoprel, iba zdôrazňoval, že rozhovor neautorizoval. Hrušovský, Fronc a ďalší nikdy nezaujali stanovisko k tomuto rozhovoru.

Je charakteristické, ako chcel Brocka nahradiť formuláciu „že s ním (Smerom) treba ísť“ formuláciou „že s ním treba rokovať“. Pár mesiacov po Senci totiž začali už podporovatelia vlády KDH so Smerom tvrdiť, že s Ficom vlastne vôbec nechceli ísť. K tomu sa ešte dostaneme.

Ružomerský lynč, trnavský piskot

*„ Vždy mi bolo záhadou, ako sa ľudia môžu cítiť
poctení ponižovaním svojich blízkych.“*

Gándí

Vráťme sa do leta 2006. Na druhý deň po nezvolení Minárika a mojom odstúpení z funkcie podpredsedu sa opäť zišiel poslanecký klub KDH. Pavol Hrušovský nám oznámil emotívne, že ak chceme zápas o stranu, budeme ho mať. Tým ako prvý pomenoval rozdeľenie na „my“ a „vy“. Jeho emotívnosť predznamenala náladu, aká sa zmocnila KDH v najbližších týždňoch.

Pavol Hrušovský zvolal mimoriadne zasadnutie Rady KDH do Ružomberka na sobotu 8. júla 2006. V rade sa zračila frustrácia a hnev. Nie proti tým, čo chceli ísť s Ficom, nie proti tým, ktorí nedokázali jedenásť dní dať hlasovať a ktorých váhavosť skončila ponížením KDH. Hnev sa obrátil proti nám, lebo sme nechceli ísť s Ficom.

Člen Rady KDH z Michaloviec Július Stanko vyzval mňa a Daniela Lipšica, aby sme sa vzdali poslaneckých mandátov. Člen Rajskej rady KDH v Bratislave Dušan Pekár tlmočil názor krajskej rady, že Daniela Lipšica a mňa treba disciplinárne stíhať za to, že sme vyjadrili v médiách nesúhlas s vytvorením vlády KDH a Smeru ešte predtým, než predsedníctvo o veci rozhodlo.

Členka Rady KDH z Trnavy počas môjho prejavu na Rade pokrikovala trnavským prízvukom: „Nemjel do toho Fica pichat!“ Ratoľické kádeháčky ležali Ficovi pri nohách. Akokoľvek argumentovať

bolo úplne zbytočné, pretože rada nás chcela zgniaviť. Július Brocka navrhol uznesenie rady tohto znenia:

„Rada KDH vyhlasuje, že považuje vytvorenie vládnej koalície zo strán Smer, SNS a HZDS za najhorší z možných variantov pre Slovensko. Pokus zabrániť vytvoreniu takejto vlády bolo našou povinnosťou. Rada oceňuje postoj Pavla Hrušovského a tých členov Predsedníctva, ktorí mali odvahu ponúknuť Slovensku lepšiu alternatívu.“

Za toto uznesenie hlasovalo asi osemdesiat percent členov Rady KDH na čele s Pavlom Hrušovským. Bolo to tragické a falošné uznesenie, ísť s Ficom bolo povinnosťou? Takže tí, čo nehlasovali za vládu so Smerom, si nespĺnili svoju povinnosť? Babráctvo sa nazvalo odvahou a splnením povinnosti a my sme boli označení za tých, ktorí nemajú odvahu a neplnia si povinnosť.

Bolo to prvýkrát v histórii strany, keď Rada KDH odobrila nie postup predsedníctva ako celku, ale iba postup niektorých jeho členov. Tým bolo uznesenie odsúdením všetkých, čo nehlasovali za vládu so Smerom. Uznesenie bolo psychologickým rozdelením KDH. Rto zaň hlasoval, hlasoval za vyoranie hlbkej rozdeľujúcej brázdy v KDH a rozdelil jeho politikov na tých „správnych“ a „nesprávnych“.

Uznesenie bolo vyjadrením nedôvery mne, Lipšicovi, Mikloškovi, Bauerovi i Minárikovi. Ja a Minárik sme už po nedávnych udalostiach neboli členmi predsedníctva, Lipšic, Mikloško a Bauer ešte jeho členmi boli. Keď Rada KDH uznesenie schválila, neostalo im iné, ako odstúpiť z funkcie člena predsedníctva. Po jednom pristupovali k mikrofónu a oznamovali svoju demisiu.

Rada prijala i rozhodnutie o tom, že sa bude konať mimoriadny snem KDH. Snem sa konal 22. júla v Trnave. Atmosféra na ňom bola rovnako vybičovaná ako v Ružomberku. Priaznivci vlády KDH so Smerom vo svojich prejavoch emotívne zdôrazňovali, keďže dobrého by sme mohli urobiť vo vláde so Smerom pre Slovensko a aké nerozumné bolo, že sa tomu niektorí vzpierali. Zároveň sa opakovali útoky na nás ako na rozbíjačov. Darmo som upozorňoval, že snaha trestať tých, čo boli proti vláde so Smerom, je proti princípom KDH.

Pavol Hrušovský vo svojom prejave hovoril o mne, Lipšicovi, Mikloškovi, Bauerovi a Minárikovi ako o tých, „ktorí sa rozhodli ísť svojou vlastnou cestou“. Bolo to jasné vytláčanie nás zo strany. Mnohí sa k tomuto tónu pridávali.

V prejave reagoval na toto vytláčanie František Mikloško. Uvedol, že pre Pavla Hrušovského bolo problémom to, že dvaja ministri KDĽ, Palko a Lipšic, boli veľmi úspešní, a Hrušovský to považoval za svoje ohrozenie. Ďalej upozornil na to, že najviac nás chcú vytláčať zo strany práve tí, ktorí mali v minulosti najväčší problém s vernosťou voči KDĽ. Júliusovi Brockovi pripomenul, že v roku 1999 nebol ochotný vrátiť sa z SDK do KDĽ a kandidovať za podpredsedu pre ekonomiku, a že sa vrátil do KDĽ až pol roka po nás. Márii Sabolovej pripomenul, že sa vrátila až rok po nás. Delegáti snemu počas Mikloškovho vystúpenia pískali.

Pavol Hrušovský formálne odstúpil z funkcie predsedu, i keď ho k tomu nikto nevyzýval a nechal sa vzápätí opäť zvoliť. Nikto proti nemu nekandidoval. Dostal hlasy asi troch štvrtín delegátov snemu.

Podal som návrh uznesenia, ktorým by snem odporučil okresným štruktúram, aby sa konali spoločné stretnutia klubov, na ktorých by sa diskutovalo o podstate problému, ktorý v KDĽ vznikol. Hrušovský sa postavil proti tomuto návrhu. V hlasovaní návrh dostal asi štvrtinu hlasov, a teda neprešiel. KDĽ už nechcelo diskutovať. Chcelo iba trestať tých, čo nechceli ísť s Ficom.

Snem zvolil i podpredsedov na uvoľnené miesta. Mária Sabolová sa stala podpredsedníčkou pre tlač a vonkajšie pôsobenie, Peter Čiernik podpredsedom pre regionálnu politiku a Jozef Šimko podpredsedom pre vnútornú politiku. Všetci podporovali Pavla Hrušovského.

Tiene vystúpenia z vlády

„Žialenie za minulosťou je strácanie budúcnosti.“
Čínske príslovie

Až potom, keď Róbert Fico odmietol KDH, naplno sa ukázalo, ako ťažko štruktúry KDH znášali februárové vystúpenie z Dzurindovej vlády kvôli výhrade vo svedomí. Nespokojnosť bola do volieb tlmená nádejou, že pobyt v opozícii je iba na niekoľko mesiacov a že po voľbách KDH pôjde s Ficom. Boli aj mnohí, ktorí vystúpenie z vlády pokladali predovšetkým za signál príklonu KDH k Ficovi.

Zrazu títo ľudia stáli pred novou skutočnosťou. V opozícii budeme ešte najmenej celé štyri roky! Hoci už bolo pol roka po vystúpení z vlády, tento problém sa vrátil s prekvapujúcou intenzitou. Lútostivá otázka „Načo sme len vystúpili z vlády?“ sa stala témou na nespočetných kádeháckych stretnutiach celý ďalší rok až do leta 2007.

Pavol Hrušovský sa k tomu vyjadroval opatrne a radšej to obchádzal. Na vlnu trpkého oľutovania odchodu z vlády sa rozhodol politicky nasadnúť Martin Fronc. Martin Fronc nezaváhal ani na okamih, keď som sa s ním začiatkom roku 2006 rozprával o tom, či by sme nemali vystúpiť z vlády. Fronc sa vtedy vyjadril jasne, že Mikulášovi Dzurindovi nemôžeme tolerovať donekonečna jeho podrazy.

Tento premet urobil Martin Fronc na jar 2007. Na zasadnutí Rady KDH v Žiari nad Hronom zakončil svoj prejav otázkou: „A chce snáď ešte niekto tvrdiť, že vystúpenie z vlády nebolo chybou?“ Rada mu okamžite búrlivo zatlieskala.

Rovnako vystúpil Martin Fronc aj na sneme KDH v júni 2007. Tu dokonca tvrdil, že za to, že tu vládne Ficova vláda, môže KDH svojím odchodom z vlády. Toto je nemiestne sebabičovanie. Už pred naším odchodom z vlády prieskumy volených preferencií politických strán ukazovali, že trojica strán SDKÚ, KDH a SMR nemôže získať nadpolovičnú väčšinu parlamentných kresiel. Odchod KDH na tom nič nezmenil. Delegáti snemu mu za toto zhanobenie hviezdnej hodiny KDH búrlivo zatlieskali. Martin Fronc sa stal miláčikom štruktúr

KDH od okresných predsedníctiev vyššie. Na sneme získal vo voľbe funkcionárov KDH najviac hlasov.

Zmenu postoja k vystúpeniu z vlády dala najavo i Mária Sabolová, i keď o niečo neskôr ako Martin Fronc. V decembri 2007 na schôdzi poslaneckého klubu KDH nás obvinila, že sme „rozbili vládu“. Podobne ako Fronc, vtedy, keď sa rozhodovalo o vystúpení z vlády, nemala s podporou vystúpenia žiadny problém. Moje „áno“ vystúpeniu predsa bolo rovnaké ako jej „áno“. Vo chvíli, keď nás obvinila, vedľa nej sedel predseda Pavol Hrušovský. Bola to absurdná chvíľa, lebo predseda občas, i keď váhavo, predsa len vystúpenie z vlády obhajoval. Odchod z vlády predsa bol i jeho rozhodnutím. Sabolová ho v tej chvíli postavila do pozície človeka, ktorému bol odchod z vlády nútený mnou, Mikloškom a ďalšími. Hrušovský mlčal. Bolo to také absurdné, že sme sa s Pavlom Minárikom rozosmiali.

Najmä však to, čo vyriekla, predsa bolo obvinením samého Hrušovského, ktorý ako predseda spolurozhodoval o odchode z vlády. Bolo pozoruhodné, že predseda KDH sa začal obklopovať ľuďmi, ktorí spochybňovali vystúpenie z vlády a snažil sa odstrániť ľudí ako Minárik, ktorí považujú toto vystúpenie za vrcholný moment KDH, a teda aj vrcholný moment predsedu KDH.

Medzi podporovateľmi Pavla Hrušovského sa objavili fámy o tom, ako bol vlastne Hrušovský vo veci odchodu z vlády zmanipulovaný a postavený pred hotovú vec. Na zasadnutí Rady KDH v Ružomberku v júli 2006 vystúpil Július Stanko a vyzval mňa a Daniela Lipšica, aby sme sa vzdali poslaneckých mandátov. Asi o jeden a pol roka neskôr mi zatelefonoval a povedal mi, že tak urobil preto, lebo my sme boli iniciátormi vystúpenia z vlády a predsedu Hrušovského sme nejako obišli a postavili ho pred hotovú vec a on s tým už nemohol nič robiť. Namietal som, že predsedu strany v takejto veci nemožno obísť, lebo je to technicky nemožné. Povedal, že vystúpenie sme zorganizovali v čase, keď bol predseda na zahraničnej ceste v USA.

Je pravda, že Hrušovský bol tesne pred vystúpením z vlády niekoľko dní v USA, ale odcestoval až potom, ako KDH rozhodlo, že dá Dzurindovi ultimátum, až potom, čo sám Hrušovský spolu s Minárikom a Mikloškom Dzurindovi toto ultimátum oznámili. V čase

Hrušovského pobytu v USA KDH už len čakalo na Dzurindovu reakciu.

Stankov postoj poukazuje na problém myslenia niektorých funkcionárov, ktorí však majú politický vplyv. Július Stanko sa stal krajským tajomníkom v Košickom kraji, krajským volebným lídrom a v roku 2010 bol zvolený za poslanca NR SR.

To, že KDH oľutovalo odchod z vlády, sa zračí vo viacerých epizodach. V auguste 2007 minister Ivan Valentovič predložil na rokovanie vlády novelu zákona, ktorá prikazovala každej nemocnici vykonávať potraty. Predseda KDH na tlačovej besede túto novelu kritizoval. Bola to príležitosť pripomenúť, aký zmysel majú zmluvy o výhrade vo svedomí. Pripomenúť, že práve kvôli tomu pred jeden a pol rokom KDH odišlo z vlády a on sám z postu predsedu parlamentu. Pavol Hrušovský sa však zmlúv a odchodu z vlády nedotkol ani slovom.

V máji 2008 prerokoval slovenský parlament petíciu viac ako stotisíc občanov požadujúcich schválenie zmluvy so Svätou stolicou o výhrade vo svedomí. Petičné hárky podal do podateľne parlamentu v marci 2008 člen petičného výboru Anton Selecký, člen súdnej Bratislavskej päťky z čias komunizmu. Petíciu s viac ako stotisíc podpismi je parlament povinný prerokovať ako bod programu schôdze.

Petícia sa začala prerokovávať v piatok 16. mája 2008 pred desiatou hodinou dopoludnia. V takmer prázdnej sále nebol ani jeden poslanec KDH. V tom čase sme už spolu s Františkom Mikloškom, Rudolfom Bauerom a Pavlom Minárikom neboli členmi KDH a ohlásili sme založenie strany Konzervatívni demokrati Slovenska - RDS. V rozprave vystúpili Pavol Minárik a František Mikloško, ktorí opäť zdôraznili význam zmluvy. Faktickou poznámkou podporili ich vystúpenia Vladimír Palko a Rudolf Bauer. Okrem štyroch poslancov RDS nepovedal k tejto veci nič žiaden poslanec parlamentu. Strana, ktorá kvôli zmluve pred dvoma rokmi vystúpila z vlády, mlčala. Spomienka na vystúpenie z vlády spôsobovala v KDH bolesť.

Tú bolesť cítiť v KDH ešte i po piatich rokoch. Vtedajší eurokomisár Ján Figel sa v roku 2006 nezúčastňoval na rozhodovaní o vystú-

pení z vlády, ale i na jeho opatrnom súčasnom komentovaní vidieť citlivosť tejto témy v KDH. V rozhovore pre denník SME v júni 2011 sa vyjadruje k odchodu z vlády tak, že s ním nevyjadruje ani súhlas ani nesúhlas¹⁸.

Konflikt, ktorý vypukol v KDH po voľbách 2006, sa točí okolo dvoch otázok. ísť či nejsť s Ficom? Bol odchod z vlády správny? Deliaci čiara medzi tými, čo chceli, a čo nechceli ísť s Ficom, bola takmer totožná s deliacou čiarou medzi tými, ktorí odchod z vlády obhajovali ako správny, a tými, čo odchod nebránili alebo priamo kritizovali. Obe otázky hlboko súvisia. Odpovede na obe totiž hovoria o vzdaní sa alebo nevzdaní sa príjemných výhod vládnutia.

Spor o odchod vlády v KDH je teda podobnej povahy, ako boli rozhodovania mnohých západných kresťanských a konzervatívnych strán, ktoré čelili antropologickej revolúcii. A neochota zabojovať proti liberalizmu šla ruka v ruku s náhlou vlnou anti-antikomunizmu v KDH.

Nepravdy a výmysly

„Pravda vás oslobodí, ale spočiatku sa budete cítiť mizerno.“
Jim Davis

Táto kapitola je predovšetkým splatením dlhu voči mnohým členom KDH, ktorí nemali žiadnu možnosť dozvedieť sa pravdu o príčinách nášho odchodu z KDH a stretávali sa skôr s dezinformáciami.

Vráťme sa do roku 2006. Náš odpor voči vláde s Ficom nás v KDH poškodil, ale našim kritikom bolo zrejmé, že čím dlhšie trvá Ficova vláda, tým ťažšie bude kritizovať nás za to, že sme s ním nechceli ísť. V KDH sa vyrojili iné, tak povediac náhradné, argumenty proti nám. Niekedy šlo o priame nepravdy, niekedy šlo o nepriame podsúvame nepravdivého výkladu vecí. Počas jesene 2006 a jari 2007 som tieto nepravdy počúval na desiatkach stretnutí KDH a okresných snemoch.

Nepravda č. 1 o tzv. nedisciplinovaných podpredsedoch. Lipšica a mňa obviňovali z nedisciplinovanosti, lebo sme sa vraj v období tesne po voľbách vyjadrovali proti Smeru, čo nebolo v súlade s názorom strany. Pravda je, že som o Smere osem dní disciplinovane mlčal a snažil som sa primäť predsedu k hlasovaniu. Strana si však svoj názor nie a nie oficiálne utvoríť. Jasne som sa k Smeru vyjadril až osem dní po voľbách v Slovenskej televízii, kde som zastupoval predsedu. Občas som počúval v kruhoch KDĽK o akomsi našom sprisahaní s médiami. Takto sa vyjadroval napríklad bývalý štátny tajomník Marián Radošovský.

Nepravda č. 2. Hrušovský a jeho ľudia v Predsedníctve KDĽK vraj vôbec nechceli ísť so Smerom do vlády (!). Až do leta 2007 som so značným údivom počúval takéto tvrdenia Hrušovského priaznivcov. Chceli vraj iba rokovať so Smerom o akejsi zhode programových cieľov. Ako keby KDĽK po voľbách so Smerom nerokovalo. Pritom rokovania so Smerom sa uskutočnili a v Senci už šlo iba o to, či s ním (a s SMK) chceme, alebo nechceme ísť.

Schizofrénia tohto tvrdenia spočívala jednak v tom, že neslávne uznesenie z Ružomberka, ktoré si sami schválili, hovorilo, že so Smerom ísť chceli a že to treba oceniť; a jednak v tom, že po celý rok po voľbách zároveň hovorili, ako by bolo dobre, keby sme s tým Smerom vo vláde boli. Týmto zahmlievaním nás manévrovali do pozície nekomunikatívnych extrémistov, ktorí sa so Smerom nechcú ani len stretnúť. Pritom s Róbertom Ficom sme sa od volieb do rokovania v Senci stretli dvakrát. A tak sme čoraz častejšie o sebe počúvali, ako my, „palkovci“, s nikým nechceme ísť. Ani so Smerom (čo bola pravda), ani s SNS a HZDS (čo bolo stanovisko celého KDĽK, a čo sa mňa týka, SNS som nijako striktné neodmietal), ani s SDKĽK (čo nebola pravda).

Zahmlievanie nadobúdalo komické rozmery. Na okresnom sneme v Topoľčanoch na jar 2007 sa Pavol Hrušovský rozohnil: „Takto to ďalej nejde. Jedni sú pre nás boľševici, Mečiar je neprijateľný, Dzurinda vierolomný. Tak s kým vlastne chceme ísť?“ Bol to však Pavol Hrušovský, ktorý rok predtým označil Dzurindu za vierolomného. O niečo neskôr mi na okresnom sneme v Senici krajský pred-

seda Alojz Pridal vytkol, že som príliš neznášanlivý, lebo som Dzurindu, ktorý je predsa len z SDKÚ, čo nám je najbližšie, označil za vierolomného človeka. Red som podotkol, že to povedal Hrušovský, nenechal sa vyviesť z miery. „Veď ja viem, kto to povedal,“ veľavýznamne dodal.

Aká je vlastne pravda o našej nekooperatívnosti s inými stranami? Bol som dvakrát pri úspešných rokovaníach o vytvorení koalíčných vlád, v roku 1998 a 2002. František Mikloško bol trikrát pri úspešných rokovaníach o vstupe KDĽ do vlády. Niektorí naši kritici sa pokúšali byť v roku 2006 prvýkrát pri vstupe do vlády, ale úspešné to nebolo.

Nepravda č. 3. „Palkovci“ tým, že po voľbách 2006 odstupovali z funkcií, ohrozili funkčnosť Predsedníctva KDĽ a musel byť zvolaný trnavský mimoriadny snem. To je nepravda, pretože o zvolaní mimoriadneho snemu rozhodla Rada KDĽ v Ružomberku ešte predtým, než schválila neslávne Brockovo uznesenie, po čom sa Mikloško, Lipšic a Bauer vzdali funkcií v predsedníctve.

Nepravda č. 4. Vraj nerešpektujeme demokratické rozhodnutia orgánov strany. Riritizovali nás za to, že sme po hlasovaní v Senci povedali, že sa nebudeme zúčastňovať rokovaní o vytvorení vlády so Smerom. „Ako by to vyzeralo, keby hocikto hocikedy povedal, že nesúhlasí s rozhodnutím strany a že preto ide od toho preč? Čo je to za chaos?“ hovorili. Pravda je taká, že za dvadsať rokov pôsobenia v KDĽ ma občas v orgánoch strany prehlasovali, ale nikdy nenastala situácia, že by som proti svojmu svedomiu plnil rozhodnutie KDĽ. Taká situácia nastala prvýkrát. Vskutku bolo proti môjmu svedomiu podieľať sa na vytvorení vlády so Smerom. Nielen pre percentuálnu prevahu Smeru, ale preto, že Smer by v takej vláde vďaka ústretovosti SNS a HZDS vôbec nebol odkázaný na hlasy KDĽ.

Ako plynul čas od zasadnutia Rady KDĽ v Ružomberku, vyvstávali otázky, prečo sa ľudia ako Mikloško, Lipšic či ja ešte objavujeme v televízii, zatiaľ čo noví podpredsedovia KDĽ nie. Objavila sa ďalšia nepravda.

Nepravda č. 5. Je to sprisahanie médií, ktoré chcú rozbiť KDĽ.

Opísať ďalšiu propagandu proti nám je dosť bolestné, lebo sa do-

týka tragikomickej súčasti ľudskej povahy a má v sebe i rozmer trápnosti. Iba presné pomenovanie vecí však umožní vysvetliť proces.

Nepravda č. 6. „Palkovci“ vraj pohŕdajú obyčajnými kádehákmami, majú ich za „sedliakov“. Ako sa zrodila táto nepravda? Nepoznám človeka s väčším zmyslom pre sebaironiu ako je František Mikloško. Nikto nevie tak vtípne s dobromyseľným zámerom pobauiť okolie a urobiť si žart zo seba tak ako on. Často mu to na verejnosti škodí, lebo vtípkovanie na vlastný účet niekedy prekrýva vážny rozmer jeho politického pôsobenia. Táto pokora však Mikloškovi umožňuje, keď treba, vytknúť nedostatok pokory inému. František Mikloško povedal, že za sedliaka v politike považuje toho, kto je síce členom predsedníctva, ale nedokáže celé roky povedať svoj názor na vážne otázky, prípadne je štyri roky v parlamente a neprehovori tam ani slovo. Mal teda na mysli konkrétnych dvoch ľudí. Toho sa chytili naši kritici. Zrazu už neboli „sedliakmi“ iba dvaja, ale tisíce obyčajných kádehákov, a Mikloško už nebol jediný elitár, ale popri ňom sme sa zviezli i my ostatní. Pokiaľ ide o mňa, s kádehákmami som prežil dvadsať rokov svojho života a cestu nahor v KDH som si prešliapal postupne od práce radového člena až po podpredsedu strany. Bol som členom predsedníctva klubu na petržalských Lúkách, okresným tajomníkom, okresným predsedom, krajským tajomníkom, členom Predsedníctva KDH a potom podpredsedom strany. Tieto argumenty proti nám zohrávali veľkú úlohu.

Nepravda č. 7. Rozdelenie strany sa vraj prvýkrát ukázalo už pri vystúpení z vlády, keď „palkovci“ postavili Hrušovského pred hotovú vec a donútili ho, aby súhlasil s vystúpením z vlády. Pri vystúpení KDH z vlády panovala úplná jednota. Komické je to, že šíritelia tejto nepravdy podporovali Hrušovského a neprekážalo im, že touto nepravdou ho vlastne stavajú do pozície nesvojprávneho politika. Hrušovský sa opieral práve o nich. Šírenie tejto nepravdy zároveň poukazuje, ako sa naši kritici stavali k vystúpeniu KDH z vlády. Chceli nám pripísať jeho iniciovanie, čo mal byť argument proti nám. Pritom ja by som na to bol hrdý.

Tieto nepravdy sa objavovali i v mediálnych výstupoch. Príkladom je článok Radovana Pavlíka „KDH v kríze“ zo začiatku roku

2008¹⁹. V článku sa tvrdí, že Palkova skupina zmanipulovala Pavla Hrušovského, aby súhlasil s vystúpením z vlády. Tvrdí sa, že palkovci nespravodlivo obviňujú Hrušovského skupinu, že chcela ísť so Smerom do vlády, pritom ona vraj chcela iba „rokovať“.

V KDH sa vtedy potvrdzovalo pravidlo, že na konflikt stačí jeden. Veľakrát som v KDH počul výzvy, aby sme neriešili konflikt cez médiá, aby sme si vybavili naše spory vo vnútri strany. Úprimne nám to hovorili niektorí ľudia v KDH a nezriedka aj naši stranícki odporcovia. Kto sa tým však riadil?

Krátko po mimoriadnom sneme v júli 2006 podpredseda Peter Čiernik napadol mňa a Lipšica v televízii Markíza a následne v novinovom rozhovore. Uviedol, že sme zodpovední za neúspech KDH vo voľbách (keď o neúspechu hovoril Daniel Lipšic, tvrdo mu to vyčítali). Vraj sa tvárime, akoby sme vydávali priepustky do raja. Toto tvrdenie však bolo v rozpore s tým, že Lipšic i ja sme získali viac preferenčných hlasov ako v roku 2002, hoci KDH získalo o 50 000 hlasov menej. Petra Čiernika o rok nato na riadnom sneme už nezvolili za podpredsedu a nestal sa ani členom predsedníctva.

Poradca Júliusa Brocku Andrej Rramár na svojom blogu napádal mojich spolupracovníkov z pôsobenia na ministerstve vnútra a podsúval domnienky o ich údajnej ekonomickej trestnej činnosti. Túto tému živil i trnavský krajský predseda Alojz Pridal a zo svedectva Františka Mikloška viem, že aj Július Brocka. Takáto situácia v KDH bola obzvlášť poľutovaniahodná.

Na jeseň 2006 nás napadla Mária Sabolová v liste publikovanom v týždenníku Týždeň.

V januári 2007 som v rozhovore pre denník SME oznámil, že budem na sneme KDH kandidovať na funkciu predsedu. Predtým som to v telefonickom rozhovore oznámil všetkým členom predsedníctva, všetkým poslancom parlamentu za KDH a takmer všetkým členom Rady KDH. Bol to štandardný slušný postup. Pavol Hrušovský v televízii povedal, že môj postup nebol v súlade s politickou kultúrou.

Na jar 2007 som zverejnil na tlačovej besede svoje predstavy o tom, čo by som chcel presadzovať v ekonomike, ak by ma zvolili za predsedu. Bola to tá najnormálnejšia vec. Napokon, ako sa má dvad-

saťtisíc členov KDH dozvedieť niečo o programe kandidáta na predsedu strany. Aj to však vyvolalo nevrlé verejné poznámky členov vedenia.

V apríli 2007 som sa vyjadril k voľbe Pála Csákyho za predsedu SMK. Pre jeho nacionalistickú rétoriku som uviedol, že by bolo vhodné, keby sa KDH a SDKÚ na nejaký čas dištancovali od SMK. Predseda Hrušovský v televízii uviedol, že si robím predvolebnú kampaň. Ku koncu roka 2007 začal Hrušovský zastávať voči SMK podobné postoje.

Dlhé mesiace som na tieto útoky verejne nereagoval.

Po mimoriadnom sneme v júli 2006 sa v KDH objavili dovtedy nemysliteľné maniere. Nová podpredsedníčka Sabolová zaviedla prax zakazovania tlačoviek poslancom. Prvou obeťou bol Daniel Lipšic, mne zakázali tlačovku v novembri. Situácia sa opakovala na jar 2007. Pavol Hrušovský a Mária Sabolová mi znemožnili na pôde KDH tlačovku, na ktorej som chcel zverejniť svoje zámery kandidáta na predsedu KDH.

V roku 2000 sa Ján Čarnogurský rozhodol nekandidovať na funkciu predsedu KDH, uchádzali sa o ňu Pavol Hrušovský a Ján Figeľ. Obaja dostali možnosť na tlačovej besede na pôde KDH predstaviť svoj program a zámery a aj ju využili. Tlačové oddelenie, vtedy pod mojím vedením, každému z nich pripravilo tlačovú besedu.

Za desať rokov, počas ktorých som bol podpredsedom pre tlač, sa nestalo, aby nejakému politikovi KDH zakázali tlačovú besedu. Túto novú prax Márie Sabolovej a Pavla Hrušovského sme s Františkom Mikloškom, Rudolfom Bauerom a Pavlom Minárikom zobrali na vedomie a organizovali sme si tlačové besedy sami na pôde parlamentu. Boli sme riadne zvolenými poslancami za KDH a boli sme zvolení preto, aby sme robili politiku KDH, a nie aby sme mlčali. Do vnútra KDH však vedenie šírilo, že „palkovci“ stále spôsobujú problémy.

Nálady v KDH ovplyvnil aj prípad Pavla Bielika, ktorého polícia v roku 2004 obvinila z korupcie. Špeciálny súd ho najskôr odsúdil a neskôr definitívne oslobodil. Tento prípad spôsobil nedôveru viacerých bratislavských komunálnych politikov KDH voči mne. Ne-

mám rým na mysli len Bielika, nedôveru preniesli na pôdu bratislavskej krajskej rady KDH. Zúčastnil som sa jej zasadnutia, na ktorom jej členovia kritizovali môjho hovorca Borisa Ažaltoviča za mediálne výroky na Bielikovu adresu. Bolo to nedorozumenie, lebo hovorca iba citoval pasáže z uznesenia vyšetrovateľa.

Snem KDH v roku 2007

*„Správne je správne, aj keď j e každý proti tomu,
a nesprávne je nesprávne, aj keď je každý za to.“*

William Penn

Po mimoriadnom sneme v Trnave v lete 2006 som sa rozhodoval, ako ďalej v KDH. Daniel Lipšic, František Mikloško, Pavol Minárik, Milan Krajniak a ďalší ma vyzývali, aby som kandidoval na riadnom sneme na predsedu. Zdalo sa mi, že šance na víťazstvo sú malé. Na druhej strane nebolo možné zmieriť sa s hanebným uznesením z Bužomberka. Na jeseň na stretnutí v trojici v bratislavskej kaviarni ma Milan Krajniak a Daniel Lipšic naliehavo žiadali, aby som už urobil rozhodnutie.

Cítil som, že kandidatúra môže situáciu v KDH ešte vyostriť tým, že ju pomenujem. Po mojej porážke môže dôjsť k tomu, že sa nebudem uchádzať o post podpredsedu, pretože by to nebolo dôveryhodné ani pre mňa, ani pre iných. Daniel Lipšic ešte na zasadnutí Rady KDH v Ružomberku vo chvíli, keď po schválení Brockovho uznesenia odstupoval z funkcie podpredsedu, oznámil, že o rok na riadnom sneme KDH sa o funkciu podpredsedu uchádzať bude.

V novembri 2006 som sa definitívne rozhodol, že budem kandidovať, lebo je to správne a nevyhnutné. Za podpredsedu pre vnútornú politiku som navrhoval Daniela Lipšica, za podpredsedníčku pre zahraničie Annu Záhorskú, za podpredsedu pre regionálnu politiku starostu košickej mestskej časti Krásna Mareka Kazimíra a Milana Krajniaka za podpredsedu pre ekonomiku. Milan Kraj-

niak v minulosti priniesol do KDH viacero zaujímavých ekonomických tém, napríklad rovnú daň.

Vzápätí, ako som ohlásil kandidatúru, mi Ján Čarnogurský verejne vyjadril podporu. Dlhé mesiace som navštevoval štruktúry KDH po celom Slovensku, zúčastnil som sa tridsiatich piatich okresných snemov a snažil sa získať podporu. V Martine 26. mája 2007 sa konalo posledné zasadnutie Rady KDH pred prešovským snemom. Rada rozhodovala aj o svojich kandidátoch na funkcie predsedu a podpredsedov²⁰. Získal som 27 hlasov zo 112, Hrušovský 65. Za podpredsedov Rada KDH navrhovala Hrušovského ľudí. Na miesto podpredsedu pre vnútornú politiku nenavrhla nikoho. Daniel Lipšic, hoci nemal protikandidáta, nezískal nadpolovičný počet hlasov.

Snem KDH sa konal v Prešove 16. júna 2007. Pavol Hrušovský na sneme o nás povedal: „Títo moji priatelia vedenie opustili v čase, keď sme potrebovali viac ako predtým silu a jednotu.“²¹

Vo svojom prejave som označil stav KDH za krízu a zdôraznil som nasledujúce skutočnosti.

1. Snaha KDH vstúpiť do vlády so Smerom bola snahou ukončiť 17 rokov trvajúci zápas KDH s postkomunizmom.
2. Na rozdiel od tvrdenia Pavla Hrušovského, že v KDH nejde o ideové a programové rozdiely, iba o boj o moc, zdôraznil som, že je to zápas o podstatu KDH.
3. Riziko je, že veľká časť členov KDH na čele s podpredsedom Froncom považuje vystúpenie z vlády kvôli výhrade vo svedomí za chybu.
4. Riziko je, že KDH sa usiluje postaviť jednotu hnutia na falšovaných základoch. Upozornil som, že KDH trestá tých, čo nechceli ísť so Smerom. Začalo sa to nezvolením Pavla Minárika za predsedu klubu. Upozornil som na Brockov názor, ktorým diskvalifikoval tých členov, čo nesúhlasili spoločne vládnuť so Smerom, z účasti na predsedníctve. Ich postoj bol prekážkou pri voľbe do predsedníctva. Uviedol som, že KDH rozdeľujú tí, čo presadili škandálne uznesenie Rady KDH v Ružomberku. Uviedol som, že my sme KDH nerozdeľovali, ale, naopak, proti rozdeľovaniu sme protestovali.
5. Rizikom v KDH je neschopnosť priznať si zaostávanie v ekonomickej oblasti. Ekonomickú politiku by nemal robiť iba podpredse-

da strany, musí ju robiť celý tím na čele s jej predsedom. Nie je možné pokračovať v doterajšej praxi, keď hlavné ekonomické témy musia vznikáť mimo okruhu podpredsedu pre ekonomiku a musia sa presadzovať proti jeho odporu.

V tajných voľbách predsedu získal Pavol Hrušovský 197 hlasov, ja 110 hlasov. Po mojej prehre Milan Krajniak a Anna Záhorská ne kandidovali za podpredsedov, Marek Kazimír a Daniel Lipšic áno. Daniel Lipšic bol zvolený, i keď nie veľmi výraznou väčšinou. Lipšicova kandidatúra bola jeho osobným rozhodnutím, ktoré oznámil ešte rok predtým na rade v Ružomberku, keď podával demisiu ako podpredseda. Najviac hlasov vo voľbách podpredsedov získal Martin Fronc.

Keďže som označil stav KDH za krízu a snem dal za pravdu Hrušovskému, nemohol som kandidovať za podpredsedu. Ako by som mohol obhajovať dôveryhodne politiku strany, keď jej stav označujem za krízu? Daniel Lipšic mohol pokračovať ako podpredseda, ale v rozhovore pre SME tesne po sneme sa musel jemne dištancovať od mojich slov o kríze²². Mal som pocit, že to nie je cesta, po ktorej by som chcel ďalej kráčať.

Odchod z KDH

*„Niekedy je čas na odchod
i keď nie je isté, kam treba ísť.“*

Tennessee Williams

Aj po prešovskom sneme nastali udalosti, ktoré potvrdzovali hodnotový zmätok v KDH a vytvárali napätie. Vždy podľa nasledujúceho scenára. Najprv som sa v rámci svojich mediálnych aktivít k niečomu vyjadril, pričom to nebolo v rozpore s politickou líniou KDH. Vzápätí niekto z vedenia KDH, obvyčajne Mária Sabolová, v médiách nepravdivo uviedol, že nehovorím za stranu, ale iba svoj názor.

Napríklad minister zdravotníctva Valentovič predložil návrh zákona, ktorý predpisoval každej nemocnici vykonávať potraty. Pred-

седа KDH na tlačovej besede návrh kritizoval. Ani on, ani nikto z vedenia nespomenul, že sa deje to, čomu sme chceli zabrániť zmluvou o výhrade vo svedomí.

Uviedol som pre médiá, že Valentovičova novela poukazuje na tri zlyhania²³. Jedno je zlyhanie Mikuláša Dzurindu, ktorý sa nemal stavať proti zmluve. Druhé je zlyhanie časti cirkevných predstaviteľov, ktorí u veriacich vytvárali dojem, že výhrada vo svedomí je niečo nepodstatné. Tretie je zlyhanie časti predstaviteľov KDH, ktorí vystúpenie z vlády oľutovali.

Podpredsedníčka Sabolová uviedla pre médiá, že „Palkovými výrokmi sa bude zaoberať predsedníctvo“²⁴. Tým podsunula verejnosti, že som nevyjadril názor KDH. Vtip je v tom, že nič z toho, čo som povedal, nemôže KDH poprieť. To, že zlyhal Dzurinda, komentoval predsa predseda KDH pred rokom slovami o Dzurindovej vierolomnosti. To, že zlyhali niektorí biskupi, som v KDH počúval od stoviek členov i od členov vedenia KDH. Vo vnútri KDH to hovorili v podstate všetci. (Pomocný spišský biskup Andrej Imrich napísal niekoľko dní po mojom výroku list biskupom, v ktorom im vytkol ľahostajný prístup k vystúpeniu KDH z vlády pre výhradu vo svedomí.)

Dôkazom zlyhania štruktúr KDH bola opakovaná Francova kritika vystúpenia z vlády, na ktorej postavil svoju popularitu na sneme v Prešove. Mal som právo vyjadriť sa kriticky, veď stále formálne platilo uznesenie Rady KDH, ktoré vystúpenie z vlády schválilo. Čo teda chcela Mária Sabolová riešiť na predsedníctve? Veď sa ani nič neriešilo, lebo nebolo čo. Podsunula však opäť verejnosti signál, že s nami niečo nie je v poriadku.

Druhým príkladom bola moja tlačová beseda k „Modrým kartám Franca Frattiniho“ v októbri 2007. Komisár EÚ Franco Frattini ohlásil zámer vydávať modré karty umožňujúce pracovný pobyt v EÚ mimo európskym pracovníkom, ktorí by nahradili výpadok pracovnej sily spôsobený nízkou pôrodnosťou v Európe. Franco Frattini bol komisárom pre vnútro a spravodlivosť v čase, keď som bol ministrom vnútra, bol mojím partnerom na zasadnutiach Rady ministrov. Agenda prisťahovalectva patrí do rezortu vnútra. V čase Frattiniho návrhu som bol členom Výboru pre obranu a bezpečnosť,

k jeho návrhom so sa vyjadroval úplne legitímne. Voči jeho návrhu som bol kritický, vychádzajúc z oficiálnych programových zásad KDH, napríklad z prejavu predsedu KDH na programovej konferencii KDH v roku 2004. Tlačovú besedu som dopredu avizoval na tlačovom oddelení KDH. Nemal nastať žiadny problém.

Po tlačovej besede Mária Sabolová povedala médiám, že som vyjadril iba svoj osobný názor. Bola to číra nepravda. Opäť umelo vyvolala dojem, že nerešpektujeme politiku strany. Keď som sa proti tomu na najbližšej schôdzi klubu ohradil, nedostal som žiadnu rozumnú odpoveď. Pavol Hrušovský Sabolovej chybný postup nevytkol.

Krátko nato František Mikloško navrhol na zasadnutí poslanec-kého klubu, aby sa namiesto Sabolovej opäť stal predsedom klubu Pavol Minárik. Mikloško mi predtým oznámil, že sa o tom rozprával s Pavlom Hrušovským, a ten, nielen že s tým súhlasil, ale vraj sa aj bude angažovať, aby ho zvolili. Ak by to bola pravda, Minárik by bol zvolený. V tom čase bol už poslanec Peter Gabura vylúčený z poslaneckého klubu, takže sedem hlasov v klube už predstavovalo väčšinu. Minárik mohol stále rátať s piatimi hlasmi, ktoré dostal pred rokom. Poslanec Jozef Šimko nám povedal, že ak predseda Hrušovský dá svoj hlas Minárikovi, potom aj on pridá svoj hlas. Všetko teda stálo na Hrušovského hlase.

Keď Mikloško navrhol zmenu, Hrušovský po pokojnej diskusii navrhol, aby sme rozhodnutie odložili o niekoľko dní, s čím sme všetci súhlasili. Klub sa opäť zišiel o desať dní. Jozef Šimko sa nás pýtal, či predseda podporí Minárika. Popravde sme mu povedali, že nevieme. Na schôdzi Hrušovský oznámil, že s návrhom nesúhlasí, lebo vraj kladieme ultimatívne požiadavky. Požiadavka však v ničom ultimatívna nebola. Keď sme hlasovali o návrhu na výmenu predsedu klubu, päť hlasov bolo za, šesť proti, dvaja sa zdržali. Sabolová ostala predsedníčkou klubu, ale keďže proti návrhu hlasovalo iba šesť z trinástich členov klubu, dôveru jej nevyslovila väčšina. Jozef Šimko nám potom oznámil, že sa zdržal, keďže predsedov hlas sme nezískali.

VTrebišove sa 21. októbra 2007 konalo zasadnutie Rady KDH, na ktorom som nebol prítomný, ale o jeho priebehu ma informoval Ru-

dolf Bauer. Pavol Hrušovský v prejave povedal, že tlačové besedy poslancov by sa mali konať na ústredí KDH. Nespomenul však, že nám ich tam zakazovali. Tiež uviedol, že v otázke predsedu klubu neakceptuje žiadne ultimatívne požiadavky. Členovia rady nevedeli, že náš návrh nebol v ničom ultimatívny.

Koncom roku 2007 premiér Róbert Fico povedal, že opozíciu tvoria vlastizradcovia, ktorí patria do väzenia. Predseda Pavol Hrušovský nadniesol tému Ficových výrokov na najbližšej schôdzi poslaneckého klubu a položil otázku, čo s tým treba robiť. Odpovedal som, že prvé, čo by bolo v tejto veci treba urobiť, je dosiahnuť zjednotenie vo vnútri KDH. Ako máme jednotne zápasíť s Ficom, keď uznesenie Rady KDH z Ružomberka hovorí, že bolo našou povinnosťou ísť s Ficom do vlády? Že tí, čo zaň nehlasovali, si nespĺnili povinnosť?

Navrhol som, aby Rada KDH urobila prvý krok k zjednoteniu a zrušila uznesenie z Ružomberka. Môj návrh vzbudil neľúbosť Pavla Hrušovského, Martina Fronca, Júliusa Brocku a Márie Sabolovej. Sabolová povedala, že nedá o mojom návrhu hlasovať. Pavol Minárik ju upozornil, že dať hlasovať o návrhoch členov klubu nie je vec jej ľubovôle. Napokon sa hlasovalo o mojom návrhu, či má klub odporučiť Rade KDH zrušenie ružomerského uznesenia.

Za návrh hlasovali Vladimír Palko, František Mikloško, Daniel Lipšic, Rudolf Bauer a Pavol Minárik. Proti hlasovali Martin Fronc, Mária Sabolová, Monika Gibalová a Július Brocka. Zdržali sa Pavol Hrušovský, Jozef Šimko a Pavol Abrhan. Stanislav Kahanec nebol prítomný. Po roku a pol Ficovej vlády a po jeho výrokoch, že patríme za mreže, bolo stále sedem členov poslaneckého klubu KDH presvedčených, že netreba nič robiť s rozdeľujúcim uznesením rady. O niekoľko týždňov na to, v januári 2008, označil Pavol Hrušovský spôsoby Ficovej vlády za „pomstu komunistov za november 1989“.²⁵

Vtedy sme si už začali uvedomovať, že nám neostáva iné, ako z KDH odísť, čo bolo pre mňa nepredstaviteľné ešte aj po sneme v Prešove. Vedenie KDH a veľká časť rady bola rukojemníkom vlastných chýb, najmä zlého rozhodnutia z Ružomberka. Zrušiť ružomerské uznesenie by pociťovali ako priznanie vlastných zlyhaní. Pôsobiť ďalšie roky v KDH v pozícii odsúdených pre nás nemalo zmysel.

Posledné rozhodujúce slovo vyriekol František Mikloško. V uto-
rok 19. februára 2008 povedal: „Odíd'me!“ V stredu som sa telefo-
nicky rozlúčil s desiatkami členov KDH, ktorí boli mojimi priateľ-
mi. Vo štvrtok 21. februára sme v zložení Vladimír Palko, František
Mikloško, Pavol Minárik a Rudolf Bauer oznámili na tlačovej bese-
de náš odchod z KDH.

Poslednú neistotu som pocítil ešte vo štvrtok ráno. Pred tlačov-
kou som sa spýtal priateľov, či by sme zatiaľ nemali odísť iba z po-
slaneckého klubu KDH. Moji priatelia však mali na vec úplne jasný
názor.

Na tlačovej besede hovoril najmä František Mikloško, ktorý povedal: „*Všetci štyria sme dospeli k rozhodnutiu, že KDH je neobnoviteľ-
né. Dnes sa stal doktrínou KDH politický pragmatizmus a oportu-
nizmus. Nechceme byť už v hnutí, kde sú ideológvia Brocka, Fronc
a Sabolová, a kde predseda Hrušovský nie je schopný k ničomu sa
vyjadriť, lebo obhajuje len svoju pozíciu.*“¹⁰⁰

Pripomenul som, že rozkol začal tým, že nás KDH nespravodlivo
odsúdilo za náš nesúhlas s vládou so Smerom. „Dnes už každý vidí,
že my sme mali pravdu, napriek tomu si KDH odmieta priznať chy-
bu. Ako máme žiť v takomto oportunistickom a cynickom prostredí?“
spýtal som sa.

V KDH som strávil dve desaťročia. Boli to najlepšie roky môjho
života. Na otázku, odkedy som v KDH, som zvykol položiť, po-
lovážne odpovedať, že od Sviečkovej manifestácie v roku 1988, hoci
samozrejme KDH formálne vzniklo až po páde komunizmu. Ale už
po Sviečkovej manifestácii som vedel, že komunizmus raz padne,
že potom vznikne kresťanskodemokratická strana Jána Čarnogur-
ského a že ja budem jej členom. Už vtedy som bol kresťanským de-
mokratom. Dlhé roky mi pojem KDH a slovenská kresťanská de-
mokracia splyval v jedno. Potom som už nebol členom KDH, ale
ostal som kresťanským demokratom a aj ním ostanem.

Náš odchod z KDH bol dôsledkom dvoch našich zásadných roz-
hodnutí. Odišli sme z vlády pre neschválenie zmlúv o výhrade vo
svedomí a vzápätí sme odmietli spojenectvo s postkomunistickým
Smerom. Oba tieto postoje sme obhajovali. Ak naše postoje majú

viest' hoci aj k nášmu definitívnemu odchodu z politiky, potom poznamenávam, že tieto postoje za to stáli.

V KDH sú tisíce dobrých ľudí a na spoluprácu s nimi si vždy budem s láskou spomínať. Zaslúžia si viac sa dozvedieť, čo sa v KDH za tých dvadsať rokov stalo a tieto riadky som písal i pre nich. Napriek tomu som odchod z KDH ani na chvíľu neoľutoval.

Rozhodli sme sa, že nebudeme organizovať žiadne hromadné odchody ľudí z KDH. Podľa mňa bol vznik KDH výsledkom obetí, ktoré prinášali väznení a zabíjaní kresťania v päťdesiatych rokoch, výsledkom obetavej práce katolíckych disidentov a aktivistov tajnej cirkvi. Keď sa KDH rozhodlo, že pre nás už v ňom niet miesta, zobrali sme to na vedomie. KDH, ktoré sme roky budovali, sme však rozbíjať nechceli.

Z KDH s nami odišli i bývalí ministri z Čarnogorského vlády Alojz Rakús a Jozef Chren. Šli s nami i bývalé poslankyne Mária Majdová a Marcela Pčolinská, člen Rady KDH za okres Ružomberok Vlado Plávka, bývalý člen Rady KDH Jozef Sádovský, brat Františka Mikloška Marián, ktorý vykonal vari najviac práce pri organizovaní zakladajúceho snemu KDH v Nitre, a niektorí ďalší. Všetkým som za to vďačný.

Odchod z KDH nám umožnil v nasledujúcich mesiacoch robiť správne veci, ktoré by sme ako členovia KDH nemohli vykonať. Založili sme stranu Konzervatívni demokrati Slovenska - RDS, ktorej poslanci ako jediní v roku 2008 hlasovali proti Lisabonskej zmluve. A RDS v roku 2009 zdvihla v prezidentských voľbách zo zeme zástavu kresťanskej politiky, keď navrhla kandidáta brániaceho nenarodený ľudský život a rodinu.

Sors Minarikiana

„Pomsta je sladká, sladšia ako sám život - hovoria blázni.“
Juvenalis

Pavlovi Minárikovi sa dostalo tej cti, že ním sa začal hodnotový konflikt v KDH po voľbách 2006. Pavla Minárika som poznal od roku 1976, boli sme spolužiaci na vysokej škole a bol mi svedkom na svadbe. Členom KDH bol od jeho vzniku. Obaja bývame už takmer tridsať rokov vo svojich panelákových bytoch na sídlisku v Petržalke, čím sme medzi poslancami slovenského parlamentu boli určitou raritou.

Minárik sa stal v roku 1994 zástupcom starostu v Petržalke a v roku 1998 prvým námestníkom primátora Bratislavy. V roku 1999 KDH premýšľalo o svojom samovražednom rozpustení v SDK a mnoho dovtedajších popredných politikov odmietalo vrátiť sa z SDK späť do KDH. Niekoľko politikov KDH, ktorí nemali dovtedy skúsenosti z celoštátnej politiky, muselo na seba vziať bremeno a prijať funkciu podpredsedov. Jedným z nich bol Pavol Minárik, ktorý sa na sneme v Liptovskom Mikuláši v roku 1999 stal podpredsedom KDH pre regionálnu politiku. V roku 1998 bol zvolený za poslanca Národnej rady a na návrh Františka Mikloška sa stal predsedom poslaneckého klubu. Bol lojálnym spolupracovníkom Pavla Hrušovského, ktorý bol v tom období predsedom parlamentu. Keďkoľko večerov strávili spolu v Hrušovského kancelárii na Hradnom vrchu pri riešení politických problémov, sa nedá tak ľahko spočítať. Ako človek intelektuálneho rozhľadu dokázal v parlamente vystúpiť v mene klubu k širokej škále problémov.

Keď sa ho Hrušovský pokúsil neúspešne vymeniť za Pavla Abrahana a keď ho úspešne vymenil za Máriu Sabolovú, začal sa príbeh nášho odchodu. Podivuhodné bolo, čomu všetkému musel Pavol Minárik čeliť ešte potom, keď sme z KDH odišli.

Pavol Minárik zastával od roku 2006 v parlamente funkciu predsedu Výboru pre kultúru a médiá. Po našom odchode z KDH netrvalo dlho a predsedníčka klubu KDH Mária Sabolová otvorila otázku

ku Minárikovho odvolania z funkcie predsedu výboru. Urobila tak na zasadnutí politického grémia, čo je orgán parlamentu, v ktorom zasadá vedenie parlamentu s predsedami poslaneckých klubov. Na zasadnutí grémia sa Mária Sabolová vyjadrila, že Pavol Minárik by už nemal byť predsedom výboru. Vladimír Mečiar, ktorý zastupoval HZDS, na to zareagoval a povedal, že on to zariadi²⁷.

Po tom všetkom, čo KDH prežilo s Vladimírom Mečiarom, je Sabolovej porozumenie s Mečiarom na politickej likvidácii bývalého kolegu z KDH námetom na hlbšie premýšľanie o ľudskej povahe.

Návrh na Minárikovho odvolanie Mečiar formálne predložil na júnovej schôdzi. Do obrany Minárika sme vložili celé srdce. Mečiar predpokladal, že všetko pôjde hladko, ale mýlil sa. Odvolávanie došlo na rad 19. júna 2008. V dlhom vystúpení v rozprave som Mečiarovi pripomenul podrobne všetky jeho politické hriechy, počnúc podozreniami z únosu Michala Rováča mladšieho až k zbohatlíctvu jeho a jeho rodiny. Predsedajúci Miroslav Číž sa mi pokúšal odobrať slovo, ale neúspešne. Tesne pre siedmou hodinou sa začalo vystúpenie Františka Mikloška, ktoré však nestihol dokončiť a rokovanie bolo o siedmej ukončené.

Otrasený Mečiar na druhý deň neprišiel do parlamentu a keďže bol navrhovateľom odvolania, bez jeho prítomnosti nemohlo odvolávanie pokračovať. Ďalší týždeň parlament nezasadal. Odvolávanie sa dostalo znovu na rad až 2. júla popoludní. Vládna koalícia, poučená naším dovtedajším postupom, odhlasovala časový limit pre vystúpenie v rozprave desať minút. Predsedajúca Anna Belousovová sa pokúsila v tomto zmysle obmedziť i prerušené vystúpenia Františka Mikloška. Namietali sme, že toto obmedzenie nemožno vzťahovať na vystúpenie, ktoré sa už začalo pred niekoľkými dňami a bolo prerušené. Belousovová vypla Mikloškovi mikrofón, ale ten odmietol odísť od rečnického pultu. Rokovanie parlamentu bolo na niekoľko hodín zablokované.

O Minárikovom odvolaní sa hlasovalo až 4. júla. To, čo malo podľa Mečiarových predstáv trvať pár hodín, trvalo dva týždne.

Minárik bol odvolaný hlasmi poslancov Smer, SNS a HZDS. KDH sa nášmu zápasu nezúčastnene prizeralo, za Minárikovo odvolanie

nehlasovalo, ale v septembri navrhlo na uprázdnené miesto predsedu Pavla Abrhana. Za jeho zvolenie hlasovala opozícia i vládna koalícia. Tým sa však rozhodlo aj o ďalšom Minárikovom ponižovaní, vládna koalícia totiž po prijatí Abrhana stratila vo výbore pre kultúru a médiá väčšinu. Minárik ostal radovým členom výboru. Pochopiteľne, minister kultúry Marek Madárič netúžil po útrapách s výborom, v ktorom vláda nemá väčšinu. Preto za zvolením Abrhana nevyhnutne nasledoval návrh vládnej koalície na preradenie Pavla Minárika do výboru pre verejnú správu.

Stalo sa tak 16. septembra. František Mikloško vo vystúpení uviedol, že odvolať poslanca z výboru bez udania dôvodu, kde bol najprv predsedom, je spoločenské a ľudské poniženie. Takmer nikto z KDH v tej chvíli v sále nebol. Čo sa dialo s Minárikom, bolo iba logickým a nevyhnutným dôsledkom politiky KDH z roku 2006. Mikloško menovite oslovoval poslancov za KDH a pýtal sa ich, kde v tejto chvíli sú.²⁸

Vo svojom vystúpení som pripomenul, že odchod Minárika z KDH je iba polovica pravdy, druhou polovicou je to, že odišiel s nami preto, lebo bol v KDH odsúdený za nechotu ísť so Smerom do vlády. Voľbou Abrhana „protiflčovská“ opozícia morálne odobrila Minárikovo odvolanie z postu predsedu výboru stranami Fica, Mečiara a Slotu. Pripomenul som opozícii, ako odsudzovala ponižovanie poslancov, ktorých v roku 1994 počas „noci dlhých nožov“ Mečiarova vládna koalícia zaraďovala do výborov proti ich vôli a proti ich politickej špecializácii. Dnes sa ria tom opozícia v prípade Minárika sama podieľala.

Tým si ešte Minárik nevyopil kalich horkosti do dna. To prišlo až na jeseň 2010 pred komunálnymi voľbami. Občianska konzervatívna strana OKS Petra Zajaca, ktorá kandidovala do bratislavského mestského zastupiteľstva v koalícii s SaS, KDH a SDKÚ, ponúkla Minárikovi miesto na jej kandidátke. (To, že by KDS mohla byť tiež súčasťou volebnej koalície, neprichádzalo pre odpor KDH do úvahy.) Aj prítomnosť Minárika na kandidátke OKS bola KDH proti chuti a krajský predseda KDH Dušan Pekár vetoval Zajacov návrh.²⁹

Dušan Pekár na zasadnutí Rady KDH v Ružomberku v roku 2006 tlmočil požiadavku Krajskej rady v Bratislave, aby mňa a Lipšica disciplinárne potrestali pre verejné odmietanie vlády so Smerom. Pred snemom v roku 2007 som sa s ním pokúšal nájsť spoločnú reč, ale márne.

Náš kolega Rudolf Bauer, pokojný Rošičan a integrálna politická osobnosť, bol vždy silnou postavou komunálnej a regionálnej politiky v Rošickom kraji. Jeho voľba za primátora Rošíc v doplňovacích voľbách v roku 1993 významne vzpružila KDH v období po porážke v roku 1992. Rovnakou vzpruhou pre KDH v čase útlmu po odchode Dzurindu bolo Bauerovo zvolenie za košického župana v prvých historických župných voľbách v roku 2001. Po našom odchode z KDH narazil v Rošiciach spočiatku na podobné odmietanie KDH ako Minárik v Bratislave. V župných voľbách 2009 však bol zvolený za poslanca župného zastupiteľstva, zatiaľ čo KDH nezískalo v kraji ani jedného poslanca. O rok neskôr Bauer už získal podporu KDH v komunálnych voľbách a bol zvolený za starostu mestskej časti Rošice-Západ za koalíciu RDS, KDH a SDKÚ.

Rok po našom odchode vystriedal Pavla Hrušovského vo funkcii predsedu KDH Ján Figeľ. Aj on súhlasil v roku 2006 s rozhodnutím Predsedníctva KDH zo Senca, pred snemom v roku 2007 podporil Hrušovského a ako predseda v zásade prevzal Hrušovského interpretáciu udalostí v KDH po voľbách 2006.

Tesne pred parlamentnými voľbami v roku 2010, 15. mája 2010, položili redaktori denníka SME Monika Tódová a Marek Vagovič Jánovi Figeľovi otázku: „Nemali by ste zrušiť uznesenie Rady KDH, ktoré po voľbách 2006 ocenilo len tých členov predsedníctva, ktorí boli za vládu so Smerom a ostatných označilo prakticky za zradcov? Odídení poslanci to doteraz kritizujú.“ Ján Figeľ odpovedal: „V KDH sme za dvadsať rokov nerušili uznesenia a nerevidovali rozhodnutia, skôr sme ich brali ako súčasť vývoja a cesty, po ktorej kráčame.“³⁰

Figeľova odpoveď je ľahko spochybniteľná. To, či by bolo zrušenie uznesenia správne, sa malo odvíjať od jeho pravdivosti či nepravdivosti. KDH predsa aj v minulosti dokázalo zúčtovať s vlastnou líniou, ak sa ukázala ako mylná. V roku 2001 KDH zrušilo možnosť

dvojitého členstva, ktoré do stanov zaviedlo v roku 1999 po veľkom vnútornom zápase.

Rontroverznosť Figeľovej odpovede ešte zvýraznila udalosť o niekoľko dní po rozhovore. V sobotu 22. mája 2010 vyzvala Iveta Radičová Jána Figeľa, „aby sa zachoval ako chlap“ a povedal jasne, či KDH je ochotné ísť s Ficom po voľbách. V pondelok 24. mája sa dozvedela odpoveď. Pred novinárov sa dostavilo takmer kompletné vedenie KDH a predseda Figeľ oznámil verejnosti, že po voľbách KDH v žiadnom prípade nepôjde do vlády so Smerom. Na videu agentúry Sita vidieť za Figeľom Antona Marcinčina, Pavla Hrušovského, Janu Žitňanskú, Daniela Lipšica, Júliusa Brocku a Ivana Uhliarika^{31v}.

KDH ukázalo novinárom veľký plagát s nakreslenými pochybnými prepojeniami medzi Smerom a podnikateľskými subjektmi a s pochybnými finančnými tokmi medzi nimi.

Do volieb bolo niečo vyše dvoch týždňov a toto stanovisko bolo popretím uznesenia Rady KDH z Ružomberka z roku 2006. KDH totiž jednoznačne odmietlo vládu so Smerom, hoci nemohlo vylúčiť, že koalícia SMER, HZDS, SNS bude mať opäť v parlamente väčšinu. Stačilo by, aby Mečiarovo HZDS dostalo o dva týždne, 12. júna 2010, o sedem desiatín percenta viac a KDH by sa ocitlo v tej istej situácii, v akej bolo po voľbách 2006. Smer s HZDS a SNS by mali opäť väčšinu.

Vtákom prípade by už neplatilo, že (rečou ružomerského uznesenia) „Smer-SNS-HZDS je najhorší z možných variantov pre Slovensko“? Že „zabrániť takémuto variantu je povinnosťou“? A že teda treba mať „odvahu a ponúknuť alternatívu“ v podobe spoločnej vlády so Smerom?

Už to neplatilo. Ale naše odsúdenie za to, že sme povedalo o štyri roky skôr to isté, čo oni v roku 2010, malo ostať v platnosti.

V roku 1963 sa historik Karel Kaplan, člen barnabitskej komisie, rozprával s bývalým tajomníkom Ústredného výboru RSS Pavlom Dávidom, ktorý bol v 30. rokoch jedným z najmocnejších mužov na Slovensku. Pýtal sa ho na politické procesy spred desiatich rokov a na rehabilitácie. Procesy boli správne, povedal Dávid. A rehabilitácie odsúdených z týchto procesov? Aj tie sú správne, povedal Dávid. Strana má vždy pravdu, i keď hovorí veci, ktoré sa navzájom vylučujú.

V roku 1963 však bolo v komunistickej strane nemálo ľudí, ktorí hovorili, že procesy neboli v poriadku.

V KDH sa nenašiel žiaden človečik, ktorý by povedal, že odmietnutie Fica pred voľbami 2010 je v rozpore s naším odsúdením v Ružomberku v roku 2006.

POZNÁMKY

- 1 Osobná komunikácia s Františkom Mikloškom.
- 2 Nepublikované osobné poznámky Jána Čarnogurského.
- 5 Tamže.
- 4 Osobná komunikácia so Štefanom Hríbom.
- 5 Nepublikované osobné poznámky Jána Čarnogurského.
- 6 Národná rada Slovenskej republiky - hlasovanie poslancov, 6.2.2003. <http://www.nrsr.sk/Default.aspx?sid=schodze/hlasovanie/hlasklub&ID=11504>
- 7V Powell Says US Should Not Have Invaded Iraq. Youtube. http://www.youtube.com/watch?v=FejQH_VCB24&feature=related
- 8 Tony Blair „misled Parliament over legality of Iraq war“. The Telegraph, 17 Jan 2011. <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/middleeast/iraq/8264762/Tony-Blair-misled-Parliament-over-legality-of-Iraq-war.htn>
- 9 Koalícia je v kríze, Rusko sa bojí KDH, SME 20.1.2003. <http://www.sme.sk/c/787282/koalicia-je-v-krize-rusko-sa-boji-kdh.html>
- 10 Trnka prepustil Majského z väzby. Korzár, 5. augusta 2004. <http://korzar.sme.sk/c/4566976/trnka-prepustil-majskeho-z-vazby.html>
- 11 Vladimír Palko: KDH 1995 - 2000. Zmena, kríza a nádej. In: Vladimír Palko: Boj o moc a tajná služba, Vydavateľstvo Michala Vaška, 2004, s. 217.
- 12 Desť rokov kresťanskej demokracie na Slovensku. Ars stigmaty, 2001, s. 131.
- 13 Tamže, s. 142.
- 14 KDH vedú do volieb známi muži, SME, 6.3.2006. <http://www.sme.sk/c/2618535/kdh-vedu-do-volieb-znami-muzi.html>
- 15 KDH chcelo ísť so Smerom, Fico ho odmietol, SME, 29.6.2006. <http://www.sme.sk/c/2785060/kdh-chcelo-ist-so-smerom-fico-ho-odmietol.html>
- 16 Palko sa v KDH vzdal funkcie podpredsedu. SME, 3.7.2006. <http://www.sme.sk/c/2791682/palko-sa-v-kdh-vzdal-funkcie-podpredsedu.html>
- 17 Ako si Brocka z KDH autorizáciu s cenzúrou pomylil. Blog SME, 19. apríla 2007. <http://sudor.blog.sme.sk/c/91703/Ako-si-Brocka-z-KDH-autorizaciu-s-cenzurom-pomylil.html>
- 18 Mýto môžeme odkúpiť pre štát. Tlačené vydanie SME, 13.6.2011. <http://dennik.sme.sk/vydanie/20110613/>
- 19 Radovan Pavlík: KDH v kríze. Eurodomino, 4, 2008.
- 20 Rada KDH odporučila Hrušovského. SME, 28.6.2007. <http://www.sme.sk/c/3317624/rada-kdh-odporucila-hrusovskeho.html>

- 1 V Prešove dnes snem KDH, volia predsedu. SME, 16.6.2007. <http://www.sme.sk/c/3350754/v-presove-dnes-snem-kdh-volia-predsedu.html>
- 2 Lipšic: O kríze v KDH som nikdy nehovoril. SME, 20.6.2007. <http://www.sme.sk/c/5356195/lipsic-o-krizr-v-kdh-som-nikdy-nehovoril.html>
- 23 Zlyhalí Dzurinda, KDH i cirkvi, myslí si Palko. Pravda, 28.8.2007. http://spravy.pravda.sk/lyhali-dzurinda-kdh-i-cirkvi-mysli-si-palko-fme-/sk_domace.asp?c=A070828_115910_sk_domace_p23
- 24 Zlyhal Dzurinda, KDH i cirkvi, tvrdí Palko. SME, 28.8.2007. <http://www.sme.sk/c/3460173/zlyhal-dzurinda-kdh-i-cirkvi-tvrdi-palko.html>
- 25 Hrušovský: Rokovať v noci je ponižujúce. Pravda, 20.1.2008. http://spravy.pravda.sk/hrusovsky-rokovat-v-noci-je-ponizujuce-fev-/sk_domace.asp?c=A080120_145540_sk_domace_p23
- 26 KDH je neobnoviteľné, odchádzame. SME, 21.2.2008. <http://www.sme.sk/c/3740850/kdh-je-neobnovitelne-odchadzame.html>
- 27 Osobná komunikácia s bývalým predsedom klubu SMK Gyulom Bárdosom.
- 28 Textový prepis rozpravy schôdze NR SR, 18.9.2008, 16.15 - 16.30.
- 29 Osobná komunikácia s Petrom Zajacom.
- 30 Figel: Teraz nás už Fico nerozdelí. SME, 15.5.2010. <http://www.sme.sk/c/5576550/flgel-teraz-nas-uz-fico-nerozdeli.html>
- 51V Volby: KDH nepôjde do povolebnej spolupráce so Smerom-SD. Sita, 24.5.2010. <http://video.sita.sk/videoservis/volby-kdh-nepojde-do-povolebnej-spoluprace-so-smerom-sd/7420-play.html>

IX. KAPITOLA

Čo ukázali prezidentské voľby

„To, čo je morálne alebo nemorálne v spoločnosti, to je vec spoločenskej dohody v tej-ktorej spoločnosti“.

Iveta Radičová

Iveta Radičová a vzostup slovenského liberalizmu

„Druhý Vatikánsky koncil považuje potrat za nevýslovný zločin.“
z encykliky Jána Pavla II. Evangelium vitae, 1995

Prezidentské voľby v roku 2009 ukázali vzostup slovenského ľavicového liberalizmu a ten sa potvrdil aj v parlamentných voľbách v roku 2010. Tento vzostup sa zhoduje s osobným vzostupom Ivety Radičovej, ktorá bola v roku 2009 spoločnou prezidentskou kandidátkou SDKÚ, KDH a SMK a po parlamentných voľbách sa stala predsedníčkou vlády.

V roku 2007 sa začalo poverávať, že slovenská opozícia by mohla navrhnúť spoločnú prezidentskú kandidátku Ivetu Radičovú. Byť kandidátom opozície neznamená mať len formálnu podporu strán, znamená to vyjadrovať aj záujmy voličov týchto strán. A tých bolo celé spektrum: Maďari, liberáli, kresťania. Ako hodlá poslankyňa Radičová zohľadňovať názory týchto voličov, ukázala svojim známym počudovaním nad gynekológmi, ktorí nechcú robiť potraty. Vyslovila ho v septembri 2007 v rozhovore pre týždenník Týždeň. Počudovanie zmiernila hneď ďalšou vetou, avšak prvýkrát si mohli kresťania uvedomiť, že ich svet a svet Radičovej sú „rôzne“.

Pre pochopenie toho, čo znamenala podpora KDH pre Radičovú, si treba zrekapitulovať dovtedajšie postoje KDH a Ivety Radičovej.

KDH bola vždy bola „pro-life“ strana. Postoj KDH mal svoje korene ešte v období komunizmu, keď kresťanskí aktivisti, budúci členovia KDH, organizovali petíciu proti liberalizácii interrupčného zákona v roku 1986. KDH dvakrát vyšlo s vážnym návrhom na postavenie umelých potratov mimo zákona, a to v roku 1992 a 2001. Po pokuse Pavla Ruska a ANO liberalizovať interrupčný zákon v roku 2003 KDH pohrozilo odchodom z vlády. Rvôli výhrade vo svedomí gynekológov odmietajúcich robiť potrat KDH odišlo z vlády.

V roku 1996 sa Mikuláš Dzurinda pokúsil zmeniť charakter KDH. Pred kandidatúrou na post predsedu hlásal, že KDH musí osloviť i ľudí s liberálnym prístupom k životu. Aj tieto názorové rozdiely viedli k rozchodu KDH a Dzurindu.

Postoj Ivety Radičovej je pro-choice, lepšie povedané propotrato-vý. V spore KDH a Pavla Ruska o umelý potrat v roku 2003 sa na Ruskovu stranu postavila známa aktivistka Oľga Pietruchová. Jej petíciu „Iniciatíva za možnosť voľby“ podporila i Iveta Radičová.

Jednoznačný pro-choice postoj vyjadrila v rozhovore pre „Plus jeden deň“ 4. marca 2008, v čase keď sa už uchádzala o podporu KDH. Na otázku, či je za zmenu súčasného právneho stavu, keď je možné dať si urobiť umelý potrat do konca tretieho mesiaca tehotenstva, odpovedala jednoznačne, že nie. Uviedla:

„Nie som za žiadnu zmenu súčasného právneho stavu. Je to výsostne intímna, súkromná vec ženy, ktorá sa ocitne v ťaživej situácii, a žiadnej žene na svete ju neželám. To sme mali za komunizmu, komisie. Viete si to predstaviť, postaviť sa pred komisiu neznámych tvárí?“

Na jeseň 2008 hlasovala Iveta Radičová proti návrhu poslanca Gaburu, ktorý navrhol postaviť umelý potrat mimo zákona. Jej postoj je v rozpore s pro-life postojom kresťanských cirkví, určite s postojom katolíckej cirkvi. Rovnako v otázke registrovaných partnerstiev osôb rovnakého pohlavia si dávala Iveta Radičová pozor, aby nevyjadrila s nimi nesúhlas.

Vo volebnej kampani vystupovala úplne prirodzene ako kandidátka liberálneho prostredia, ktorej je zastupovanie kresťanov dosť cudzie. Zrejme svetovou raritou bolo to, keď sa pokúšala svoje názory na legalnosť potratov odvodiť od výrokov nebohého pápeža Jána Pavla II.

Jej definícia morálneho a nemorálneho ako veci spoločenskej dohody bola jasným popretím Desatora¹. V reakcii na kritiku biskupa Rudolfa Baláža začala spomínať inkvizíciu a jej poznámka, že sa jej kňazi boja ako čert svätenej vody, tiež nebola ktovieako vtipná.

Keď sa stala premiérkou, občas sa ukázalo, že je extrémom ešte i v liberálnej SDKÚ. V máji 2011 sa v slovenskej vláde hlasovalo o vzniku vládneho výboru pre sexuálne menšiny. Návrh neprešiel, lebo proti hlasovali ministri za KDH a SDKÚ. Premiérka Radičová však návrh podporila.² Netreba zdôrazňovať, že návrh mal byť vykročením na cestu, ktorá ústi do tyranie opísanej v predchádzajúcich kapitolách.

Iveta Radičová je kultivovaná a sebavedomá politička. Bola prezidentskou kandidátkou, volebnou líderkou a je premiérkou z SDKÚ, ktorá nesie v názve kresťanstvo. Je teda vlastne slovenskou kresťanskou demokratkou číslo jeden. Zároveň je aj najvyššie postavenou reprezentantkou protikresťanskej antropologickej revolúcie. Je logickým vyvrcholením snáh Mikuláša Dzurindu z 90. rokov o založenie liberálnej kresťanskej demokracie.

Ako je to možné? Podmienkou na takýto absurdný stav je určitá omámenosť slovenských kresťanov a katolíkov zvlášť.

Katolík touží se stati trpaslíkem

„Každý, a žena zvlášť, má právo slobodne sa rozhodovať na základe svojho vnútorného presvedčenia a viery a nie na základe slepej nálepky zynútornej, či z vonkajšieho tlaku.

Ak dovoľíte, opäť som citovala Jána Pavla II.“

Iveta Radičová pri obhajobe práva na potrat 51. 5. 2009

KDH v roku 2006 vystúpilo z Dzurindovej vlády kvôli zmluve o výhrade vo svedomí. Bol to zápas s Radičovej SDKÚ. Ivete Radičovej nijako neprekážalo, akého úskoku sa Dzurinda voči KDH dopustil. Rok a pol po odchode KDH z vlády, na jeseň 2007, vyjadrila Iveta Radičová v rozhovore pre týždenník Týždeň počudovanie nad tým, že niekto nechce robiť potraty, a pritom chce byť gynekológom.³

Napriek tomu sa začalo i v KDH hovoriť, že by mala byť spoločným kandidátom opozície. V septembri 2007, niekoľko dní po Radičovej výrokoch v Týždni, som verejne vyhlásil, že kandidát KDH v prvom kole prezidentských volieb by jednoznačne mal stáť na pozíciách ochrany nenarodeného ľudského života a ochrany rodiny. Uviedol som, že „potreba postaviť kandidáta s kresťanskými názormi na ochranu života a rodiny má mať prednosť pred požiadavkou postaviť spoločného kandidáta opozície“.⁴

KDH toto nepočúvalo. V KDH sa potichu presadil názor, že vystúpenie z vlády bolo chybou a KDH sa už nechcelo zápasiť. Zásava kresťanskej politiky mala ostať v prezidentských voľbách ležať na zemi. Na neschopnosť KDH postaviť prezidentského kandidáta ako na jav charakterizujúci vnútorný stav KDH upozornil aj František Mikloško v rozhovore pre SME 22. 12. 2007.⁵

Túto epizódu treba zdôrazniť, lebo po trištvrte roku sme tú zástavu zdvihli už ako členovia RDS a vzápätí nás KDH začalo obviňovať, že to robíme iba kvôli propagácii novej strany. Nie, kresťanského kandidáta sme sa dožadovali ešte ako členovia KDH, ale KDH to odmietlo.

V KDH sa ukazovala neschopnosť robiť samostatnú kresťanskú politiku. Rovnako ako sa v roku 2006 vrhlo do náručia Ficovi, tak sa už v roku 2007 nechalo opäť viesť Mikulášom Dzurindom. KDH v hĺbke duše vedelo, že podporou Radičovej robí chybu. V marci 2008 začal Hrušovský rozpačité rozhovory s Radičovou, v rámci ktorých mala dať isté garancie, že ako prezidentka bude na ochranu života presadzovať aj hodnoty KDH. Pokus sa skončil tým, že v jednej chvíli Dzurinda povedal na tlačovej besede, že Radičová už nebude nič vysvetľovať. V apríli 2008 Rada KDH definitívne podporila Radičovú.

Vo februári 2008 som spolu s Františkom Mikloškom, Rudolfom Bauerom a Pavlom Minárikom odišiel z KDH a založili sme RDS.

Po rozdielnych názoroch na spoločné vládnutie s Ficom a na vystúpenie z vlády dozrievala otázka prezidentského kandidáta ako tretí významný názorový rozdiel. Po našom odchode sme si uvedomili, že už nemusíme v tejto otázke čeliť odporu KDH a že navrhnutie prezidentského kandidáta, ktorý stojí na kresťanských pozíciách

v otázke ochrany života a rodiny, je teraz iba v našich rukách. A keďže sme sa takého kandidáta dožadovali, tak je našou povinnosťou teraz ho navrhnuť. Vedeli sme, že kandidáta musíme hľadať v našom novom prostredí. Požiadali sme Františka Mikloška, aby kandidoval za prezidenta. Mikloško by sa ešte pár mesiacov predtým nebol nadviedal, že bude kandidovať. Novú situáciu však pochopil a kandidatúru prijal. V júli 2008 KDS oznámila, že navrhuje Mikloškovu kandidatúru. Prvou reakciou KDĽ na to bolo vyhlásenie ústredného tajomníka Pavla Abrhana, že tým pomáhame Ivanovi Gašparovičovi.

V starej českej komédii Cesta do hlubin študákovej duše rozoberá profesor so študentmi básneň. Na otázku, čo ňou chcel básnik povedať, odpovedá študent nezabudnuteľnou hláškou: „Prosím, básnik touží se **stati** trpaslíkem.“ Na tento výrok som si spomínal, keď som sa veľakrát uprostred kampane stretol s argumentom veriacich katolíkov, ktorí oponovali Mikloškovej kandidatúre tým, že „nemá predsa šancu vyhrať“.

Po prvé, z prieskumov verejnej mienky a napokon i zo samého volebného výsledku vyplývalo, že šancu nemá ani Iveta Radičová. Po druhé, tento postoj znamená, že kresťanské hodnoty majú byť v prezidentskom zápase úplne bezvýznamné a že žiadny kandidát ich nemusí brať do úvahy. To je sen všetkých ľavičiarov a liberálov. Mnoho katolíkov sa im usilovalo tento sen splniť. Nevolím Mikloška, lebo nemá šancu vyhrať, hoci uznáva moje hodnoty. Radšej volím Radičovú, ktorá tiež nemá šancu vyhrať a takmer vo všetkom je proti mne. R takému postoju dospelo mnoho slovenských kresťanov.

Podporou Ivety Radičovej už v prvom kole dávali slovenskí kresťania jednoznačne najavo posolstvo bezvýznamnosti kresťanských hodnôt v politike.

Podpora pre Radičovú, najmä potom, čo RDS navrhla Františka Mikloška, bola takým odklonom KDĽ od jeho dlhoročnej politiky, že pre KDĽ vznikla psychologická potreba svoj postoj ospravedlniť.

Prvý pokus bol, keď poukázali prstom na Mikloška ako na viníka. KDĽ začalo celkom vážne tvrdiť, že Mikloškovi ponúklo ešte v čase, keď bol členom KDĽ, aby kandidoval za prezidenta. Mikloško

to však vraj odmietol. Túto nepravdu začal šíriť Pavol Hrušovský začiatkom roku 2009 a usilovne sa šíri v radoch KDH dodnes. Je pravdou, že František Mikloško až do odchodu z KDH odmietal možnosť opätovne kandidovať za prezidenta. Bolo to však vo chvíli, keď sa ho na to pýtali médiá. Nikdy neodmietol nejakú ponuku KDH. Žiadnu takú ponuku, aspoň nie seriózne vyslovenú, nikdy nedostal. Nikto s takou možnosťou nerátal. Ani on, ani menšina jeho priaznivcov, ani väčšina jeho odporcov v štruktúrach KDH. Rto tvrdí, že KDH dalo Mikloškovi serióznú ponuku, skresľuje atmosféru, ktorá panovala v KDH po parlamentných voľbách 2006. Bola to atmosféra nepriateľstva voči všetkým, čo hlasovali v predsedníctve strany proti tomu, aby KDH šlo do vlády so Smerom. Delegáti mimoriadneho snemu KDH v lete 2006 na Mikloška pískali počas jeho prejavu. Také isté bolo naladenie väčšiny členov Rady KDH na zasadnutiach Rady KDH na prelome rokov 2006 a 2007. Veľké napätie medzi Mikloškom a časťou delegátov panovalo i na sneme v júni 2007. Táto strana vraj chcela podporiť Mikloška za prezidenta?

Začiatkom roku 2009 som napísal Pavlovi Hrušovskému list, v ktorom som ho požiadal, aby nešíril nepravdu o ponuke KDH pre Mikloška. Napriek tomu sa toto nepravdivé tvrdenie ďalej šírilo. Vyslovila ho i Anna Záhorská v rozhovore s Rarolom Sudorom pre internetový portál SME v apríli 2009.

Mimochodom, hoci by tvrdenie o ponuke na prezidentskú kandidatúru bolo pravdivé, neospravedlnilo by zlyhania KDH. Vari iba Mikloško prichádzal do úvahy? Randidovať odmietli tí, ktorí ponuku naozaj dostali. Pavol Hrušovský, Ján Figeľ a ďalší.

Najďalej v dezinterpretácii zašiel poslanec Európskeho parlamentu Miroslav Mikolášik. V rozhovore pre portál „Postoy“ pod titulkom „František Mikloško zradil KDH“ uviedol, že príčinou toho, že KDH nikoho nenavrholo, boli rozbroje v KDH. Takže to všetko spôsobili „palkovci“. Pritom my sme boli jediní, ktorí sa dožadovali, aby KDH malo svojho kandidáta. Z KDH sme odišli vo februári 2009, KDH sa rozhodlo pre Radičovú v apríli 2009.

Ďalším pokusom KDH ospravedlniť sa, bolo tváriť sa, že podpora kandidatúry Ivety Radičovej je vlastne úplne v poriadku. Pavol Hru-

šovský opakovane v pravidelných bulletinoch, určených pre členov strany, zdôrazňoval, že podporou Radičovej KDH neustupuje zo svojich hodnôt. Jeho príhovor v Info-liste pre členov KDH z marca 2009 je príkladom rozpoltenosti. Na jednej strane hovorí, že „puto, ktoré nás spája, vieme presne pomenovať. Sú to kresťanské hodnoty, ochrana života a ochrana tradičnej rodiny“. O pár riadkov nižšie už obhajoval Ivetu Radičovú.

Daniel Lipšic sa nechal počuť, že Iveta Radičová nie je za potraty, že má len trochu iný názor ako KDH. Anna Záhorská povedala pre denník SME, že Radičová určite nie je liberálka. Zrazu sa kresťanskí demokrati tvárili, že nevedia, s kým desaťročia zápasili. Veď nezápasili s ľuďmi, ktorí si potraty pochvaľujú. Takí ani neexistujú. Zápasili s ľuďmi, ktorí vzdychajú, že potraty nie sú nič príjemné, ale že žena má naň právo. Zápasili s ľuďmi s názormi Ivety Radičovej.

KDH sa tvárilo, že nevidí, ako Radičovej kandidatúra elektrizovala práve ideových odporcov KDH ako Oľga Pietruchová alebo Michal Hvorecký. Bolo zvláštne sledovať argumentáciu Hvoreckého v neprospech Mikloška a v prospech Radičovej. Hvorecký v podstate vyčítal Mikloškovi, že je kresťan. KDH to nechcelo vidieť. KDH nechcelo vidieť ani absurdnú Radičovej argumentáciu v prospech potratov a registrovaných partnerstiev. Iveta Radičová pri obhajobe svojich liberálnych postojov neustále citovala pápeža Jána Pavla II. KDH ju stále obhajovalo.

Pre históriu treba zaznamenať, že radoví členovia a voliči KDH mali na prezidentské voľby iný názor ako okresné, krajské a celoslovenské štruktúry. Niektorí členovia KDH pomáhali RDS so zbieraním podpisov za Mikloška a samozrejme mnohí ho v prvom kole volili.

Iní zase proti Mikloškovi aktívne robili kampaň. V KDH sa šírili list adresovaný „Členom a sympatizantom KDH“, podpísaný „stáli členovia KDH trenčianskeho regiónu“. Okrem spochybňovania charakteru členov RDS sa jeho autori opäť tvárili, že Radičová nie je liberálka, lebo nesúhlasí s manželstvami osôb rovnakého pohlavia. To, že registrované partnerstvá podporí, nespomínali.

List varuje pred RDS a konkrétne pred voľbou RDS v eurovoľbách a voľbách do VÚC. Podľa autorov RDS hazarduje s prepadnutím kresťanských hlasov. Hlasy kresťanov pre liberálov zrejme autori nepovažujú za prepadnuté.

Veľká časť kresťanov vyslala v prezidentských voľbách politikom posolstvo: Naše kresťanské hodnoty, najmä ochranu života nepovažujeme za politicky významné. Budeme vás voliť, aj keď ich nerešpektujete. KDĽ zavádzalo svojich voličov tvrdením, že liberálna politička zodpovedá ich hodnotám. Všetky známe tváre KDĽ hovorili, že treba voliť Ivetu Radičovú. Ukázalo sa, že keď sú politici KDĽ postavení pred voľbu medzi poslušnosťou voči strane a vernosťou kresťanským princípom, tak volia poslušnosť voči strane. Jedinou výnimkou bol Ján Čarnogurský, ktorý podporil Mikloška.

Zlyhanie slovenského pro-life hnutia

Politici KDĽ známi ako členovia pro-life hnutia všetci nejakým spôsobom podporili ešte pred prvým kolom Radičovú. Urobili tak však i mnohí členovia pro-life hnutia, ktorí neboli priamo v politike.

„Voliť Fera teda de facto neznamená voliť prezidenta, ale podporiť RDS,“ varoval známy kresťanský aktivista Ladislav Lencz vo svojom liste, ktorý internetom posielal svojim známym. RDS označuje za kontroverznú. O Mikloškovej kandidatúre hovorí: „Je jasné, že tu ide o zviditeľnenie RDS, získanie podpory pre RDS...“

Keď sme žiadali kresťanského kandidáta na prezidenta ešte pol roka pred našim odchodom z KDĽ, o čo nám vtedy išlo? Znamenalo to, že Vladimír Palko a František Mikloško neboli do prezidentských volieb 2009 presvedčenými pro-life politikmi? Že nám liberáli nenalepovali celé roky predtým nálepky fundamentalistov a radikálov? Nezviedli sme už pred rokmi s Mikulášom Dzurindom zápas o pro-life charakter KDĽ? Veď kandidatúrou Mikloška sme iba robili to, čo roky predtým.

Pred voľbou liberálky Radičovej pán Lencz nevaroval. Pri charakterizovaní jej názorov používal eufemizmy: „jej názory na niektoré otázky z katolíckeho hľadiska nie sú dokonalé...” a „nerovná sa to kresťanskému ideálu”. Radičovej vyjadrenia, že dôveruje ženám, že sa rozhodujú o potrate na základe vnútorných hodnôt, svedomia a viery, označuje Ladislav Lencz za „inšpirujúce a poučné”. Čo je na tom inšpirujúce a poučné pre kresťana, keď podľa Radičovej výsledkom rozhodovania podľa „svedomia” môže byť aj to, že žena pôjde na potrat?

Ladislav Lencz veľmi blahosklonne hodnotí Radičovej postoje k registrovaným partnerstvám resp. manželstvám osôb homosexuálov. Píše o Radičovej: „R registrácii partnerstva sa priamo nevyjadrila, ale zdôraznila to podstatné: zväzok osôb rovnakého pohlavia nemá mať rovnaký právny status ako manželstvo. O to práve ide: aby sa ... práva homosexuálov nezneužívali na podkopanie tradičnej rodiny.”

Áno, z odpovedí Ivety Radičovej na otázku o registrovaných partnerstvách bolo zrejmé, že s nimi súhlasí, len to nechce nahlas povedať. A podkopaním tradičnej rodiny sú aj registrované partnerstvá. Stanovisko katolíckej cirkvi je však jednoznačné. Registrované partnerstvá sú neprípustné.

V závere listu Ladislav Lencz chybné interpretuje výsledok stretnutia Ivety Radičovej s biskupom Balážom. „Podľa medializovaných správ dostala biskupskú absolúciu”. Pravdou je, že v médiách, bohužiaľ i katolíckych, sa síce objavilo tvrdenie, že medzi Radičovou a Balážom nie je žiadny spor, avšak toto tvrdenie vyslovila iba Iveta Radičová, nie biskup. Ani jeden z nich nezmenil nič na obsahu svojich predošlých vyjadrení.

Nezisková pro-life organizácia Fórum života každoročne udeľuje cenu osobnosti za zásluhy v zápase o ochranu ľudského života a rodiny. V roku 2009 ju udelelili Ladislavovi Lenczovi.

Ako člen Fóra života som sa naň začiatkom roka obrátil s požiadavkou o podporu Františka Mikloška. Predsedníčka Fóra života Marcela Dobešová ho aj vzápätí verejne podporila. V slovenskej pro-life komunite však bolo možné badať zvláštne postoje.

Konferencia Fóra života, na ktorej udelili cenu Ladislavovi Lenczovi, sa konala týždeň po prvom kole prezidentských volieb. Ako jej pravidelný účastník som bol zarazený nevšímavosťou jej účastníkov k mediálnemu lynču, ktorý už týždeň organizoval denník SME proti F. Mikloškovi a KDS, keďže sme po prvom kole nezverejnili žiadne odporúčanie voličom, koho majú v druhom kole voliť. Nebolo dňa, aby sa neobjavil článok v tlačnom vydaní SME proti nám, na webovej stránke SME sa objavili desiatky blogov proti nám a nezaháľali ani iné, najmä internetové médiá. Týždeň nás napádali preto, lebo sme boli a chceli ostať pro-life. Komunita na konferencii toto dianie nijako nevnímala a prejavovala odtrhnutosť od diania v spoločnosti.

Zaujímavé bolo sledovať aj prednášku odborníka, ktorý bol zhodou okolností okresným predsedom KDH. Analyzoval vplyv antikoncepcie na úpadok manželstva a nárast kohabitácií - nemanželského spoluzitia osôb. Prednáška bola úplne v poriadku. Jej obsah však bol v protiklade s politickým pôsobením prednášajúceho. Ako okresný predseda písomnými výzvami propagoval voľbu Radičovej namiesto Mikloška. Ako je známe, niektorí kňazi kritizovali Ivetu Radičovú pre kohabitáciu.

Podpora KDH pre Radičovú znamenala zaujímavý zvrat v postojoch Júliusa a Renáty Brockovcov. Július Brocka vstupoval v roku 1990 do politiky ako skúsený aktivista v oblasti ochrany života. V roku 1986 spolu s Mikloškom organizovali petíciu proti liberalizácii potratového zákona. Liberalizáciou komunisti napríklad rušili komisie posudzujúce žiadosť o potrat. Ako vyplýva z rozhovoru pre Plus jeden deň, pre Ivetu Radičovú už návrat ku komisiám bol neprijateľný. Pritom komisie neboli žiadnou zásadnou prekážkou pre potrat, skôr administratívnou nepríjemnosťou.

V rokoch 2008 a 2009 bol Július Brocka jedným z hlavných podporovateľov Ivety Badičovej, a to proti Mikloškovi, s ktorým kedysi organizovali petíciu. Bolo zaujímavé začiatkom roka 2009 sledovať, aký problém mala väčšina poslancov KDH odpovedať na otázku denníka SME, koho budú voliť v prvom kole prezidentských volieb. Július Brocka však problém nemal. Jasne povedal, že volí Badičovú.

V pro-life komunite sa otvoril konflikt. Jana Tutková, riaditeľka Centra pre bioetickú reformu, uverejnila na kresťanskom portáli Postoy komentár, ktorým kritizovala Annu Záborskú za výroky v rozhovore s Karolom Sudorom v SME.⁶ Tutková jej vytkla, že odobrila postup KDH v prezidentských voľbách a pritakala Sudorovi na jeho otázku, či KDS nezredukovala prezidentské voľby na „voľbu prednostu gynekologickej kliniky“.⁷

Bolo to tesne pred voľbami do Európskeho parlamentu. Jana Tutková podporovala KDS. Anna Záhorská na kandidátke KDH mala podporu Fóra života. Predsedníčka Fóra života Marcela Dobešová označila Tutkovej komentár v internetovej diskusii za útok do vlastných radov.

Kňazi tej istej cirkvi

„Rozhodujúci dnes nie je rozdiel, ktorý delí pravoslávnych a katolíkov alebo katolíkov a protestantov, ale skôr rozdiel medzi tradičnými a liberálnymi kresťanmi.“

metropolita Hilarion Alfejev, 2010

Manželka Júliusa Brocku Renáta Brocková pred druhým kolom prezidentských volieb rozposielala v kresťanských kruhoch mail, v ktorom vyzývala voliť Radičovú. K mailu pripájala stanoviská dvoch liberálnych kňazov ako „svedectvá“. Šlo o Jána Krstiteľa Balázsa a Juraja Bohynika.

Neochotu celoživotného pro-life politika Mikloška podporiť zjavnú pro-choice političku za prezidenta označuje Balász za „smutný koniec jedného politického príbehu“. Možno to bol koniec Mikloškovo politického príbehu, ale prečo smutný? Mikloško si môže povedať so svätým Pavlom, že bojoval dobrý boj a beh dokončil. Prezidentské a parlamentné voľby boli koncom Balászovho príbehu kňaza.

Stanovisko kňaza Juraja Bohynika je zaujímavé autorovou neinformativnosťou. „Tak isto som nikdy nepočul, že pani Radičová hla-

sovala alebo chce hlasovať za potraty...". K liberálnym kňazom, ktorí boli fenoménom prezidentských volieb, možno zaradiť i blogera Jozefa Červená, ktorý značku RDS prívetivo rozkódoval ako „Konzervovať Donekonečna Sektárstvo“.

Silnejšie ako hlas liberálnych kňazov zaznel hlas niektorých biskupov a kňazov, ktorí jasne povedali, že v prezidentských voľbách ide aj o kresťanské hodnoty a podporili Mikloška. Tie hlasy boli skôr ojedinelé, ale mali veľkú odozvu. Mikloška verejne podporili hlava gréckokatolíkov arcibiskup Ján Babjak, ešte pred ním pomocný biskup Spišskej diecézy Andrej Imrich. V internetovom priestore sa za Mikloška angažovali kňazi Miroslav Lettrich, Anton Ziolkovský, Ján Duda a iní.

Začiatkom februára 2009 rozpútali veľkú diskusiu siedmi bratislavskí kňazi na čele s Antonom Solčianskym, ktorí napísali list predsedovi KDĽ Pavlovi Hrušovskému. Vyzvali v ňom KDĽ, aby podporilo Mikloška, alebo aby vynechalo zo svojho názvu slovo „kresťanské“.⁸ Kňazi pripomenuli Hrušovskému, že aj Slovenska sa dotýka zápas medzi civilizáciou lásky a kultúrou života a vytkli mu, že KDĽ nepodporuje kandidáta s jasne kresťanskými postojmi, ale kandidátku, ktorá „jasne zastáva postoje v rozpore s Božími zákonmi a kresťanskou morálkou“.

V reakcii na bratislavských kňazov Iveta Radičová vyslovila učebnicovo liberálnu relativistickú definíciu morálky ako výsledku spoločenskej dohody. S touto definíciou potom polemizoval v rozhlasovej kázni biskup Rudolf Baláž. Upozornil, kam viedla relativistická morálka v prípade Hitlera.⁹

V prvej reakcii začala spomínať Iveta Radičová inkvizíciu, potom urobila šikovný mediálny ťah. Požiadala biskupa o stretnutie. Tam sa pochopiteľne ukázala jej vyššia skúsenosť vo vystupovaní v médiách. Po stretnutí oznámila médiám, že medzi ňou a biskupom nie je žiadny spor.¹⁰ To bola nepravda, lebo nikto nič neodvolal. Média však vyvolali dojem, akoby Radičovej tvrdenie, že neexistuje spor, bolo ich spoločným tvrdením.

Rresťanské médiá poväčšine neboli schopné informovať. Rátolické noviny priniesli dva týždne pred voľbami článok, ktorý mal

v titulku, že medzi Radičovou a biskupom Balážom niet sporu.¹¹ Skôr liberálne televízie pravdivo upozorňovali na to, že ani biskup, ani kandidátka predsa nič neodvolali zo svojich predošlých postojov. Na stretnutiach s konkrétnymi kresťanskými voličmi sme videli, že mediálny výstup biskupa s Radičovou si vysvetľovali tak, že s Radičovou je všetko v poriadku a že treba voliť ju, a nie Mikloška.

V politike sa málokedy ukazuje hodnotový konflikt tak zreteľne, ako to bolo v prezidentských voľbách. Bolo nebyvalým úkazom, že kandidátka uchádzajúca sa i o kresťanské hlasy, dávala svoj liberalizmus a relativizmus až ostentatívne najavo. Aj vďaka jej jasným postojom mohli bratislavskí kňazi jasne pomenovať prezidentské voľby ako konflikt medzi „civilizáciou lásky a kultúrou smrti“.

Ratolícka cirkev ako celok sa rozhodla mlčať. „Nejdeme vstupovať do rozvírených vôd“, povedal za Konferenciu biskupov Slovenska generálny sekretár Marián Chovanec štyri dni pred prvým kolom volieb.¹²

Katolícki politici, katolícki biskupi

„Nebeský Otče, v týchto časoch skúšky, keď duch doby ohrozuje kresťanské hodnoty, daj nášmu biskupovi svätosť života a múdrosť k riadeniu a usmerňovaniu našej diecéznej rodiny.“
z modlitby za biskupa

V októbri 1996 si František Mikloško zapísal do svojich poznámok zaujímavú udalosť. Predseda Konferencie biskupov Slovenska Rudolf Baláž na stretnutí s jedným z podpredsedov KDH vyjadril názor, že na čele KDH by už nemal byť Ján Čarnogurský. Biskup sa prihovárал za Mikuláša Dzurindu¹³. Nebol to jediný takýto signál od neho. Členovia KDH z Banskej Bystrice tieto jeho názory poznali a tlmočili ich v centrále KDH. Aj tento postoj prispel k formovaniu nálad v KDH, ktoré viedli k Dzurindovmu získaniu premiérskeho kresla a k Čarnogurského odchodu z politiky.

Černogurský vybudoval stranu jedinečnú v Európe svojou vernosťou kresťanským princípom. Mikuláš Dzurinda zas bol jednoznačný v názore, že kresťanská demokracia sa má prispôbiť duchu liberálnej antropologickej revolúcie a v podstate sa odkresťančiť.

Bol vari biskup Baláž liberál? Isteže nie. Biskup Baláž sa statočne správal za komunizmu, keď mu režim zakázal výkon kňazského povolania. V roku 2009 kritikou Radičovej presne poukázal na jadro jej liberalizmu. Balážova podpora Dzurindovi v roku 1996 má iné možné vysvetlenie. Možno si biskup tento rozdiel medzi Černogurským a Dzurindom jednoducho nevšimol.

Po desiatich rokoch sa premiér Dzurinda odmenil biskupovi tým, že ho vlákal do politickej pasce vo chvíli, keď mu Rudolf Baláž tlmočil prosbu biskupov o predloženie zmlúv o výhrade vo svedomí na rokovanie vlády. Biskup najprv súhlasil s Dzurindovým návrhom na vytvorenie komisie, ktorá by zmluvy „doladila“, a vzápätí musel verejne priznať, že tým prekročil svoje kompetencie. Uvedomil si niekedy biskup, že toto by mu Černogurský nikdy neurobil? Ešte o niekoľko rokov neskôr navrhla Dzurindova SDKÚ prezident-skú kandidátku, ktorá prišla biskupa navštíviť na biskupský úrad, aby toto stretnutie použila na zavádzanie verejnosti pre svoj politický profit. Spomenul si niekedy biskup, že Černogurského KDĽH by mu nikdy niečo také neurobilo?

Keď KDĽH pohrozilo vystúpením z vlády kvôli zmluve o výhrade vo svedomí, hovorca Konferencie biskupov Slovenska Marián Gavenda spochybnil, že by pre RBS bola zmluva dôležitá.

Roncom roka 2006 si moderátorka televízie Ta3 Ľuba Oravová pozvala do Témy dňa arcibiskupa metropolitu Jána Sokola. Pri bilancovaní udalostí roka 2006 sa ho spýtala na názor na vystúpenie KDĽH z vlády kvôli výhrade vo svedomí.¹⁴ V ich dialógu odznela táto pasáž:

L. Oravová: „Reby ste boli na mieste kresťanských demokratov, neodišli by ste z vládnej koalície?“

J. Sokol: „Ja nie. Ale to je ich vec. Ale ja by som neodišiel.“

Slová metropolitu neboli pre členov KDĽH prvým takýmto sklamaním. Nový predseda vlády Róbert Fico navštívil 7. júla 2006 kardiná-

la Jána Chryzostoma Korca a predsedu Konferencie biskupov Slovenska Františka Tondru. Stretnutie sa konalo u kardinála v Nitre. Po stretnutí sa kardinál s Ficom ukázali médiám. Novinári sa spýтали aj na zmluvy o výhrade vo svedomí. Postoj predsedu biskupskej konferencie Tondru z toho dňa médiá nepriniesli. Mediálna správa zachytáva kardinálovu reakciu:

„Zmluvu o výhrade vo svedomí neriešili. „Vláda má teraz dosť problémov, až sa bojím, aby z nich nemala ťažkú hlavu. Akútnejšie je to, že niektorí naši ľudia nemajú čo položiť na stôl,“ povedal Korec. ^{ms}

Slovensko videlo obraz porozumenia Fica a kardinála a porozumenie sa týkalo i odloženia zmluvy o výhrade vo svedomí na neurčito. Členovia KDH, ktorí počúvali najprv slová hovorcu biskupskej konferencie, potom slová kardinála, potom slová metropolitu, prežívali nesmiernu frustráciu a začalo v nich narastať rozhorčenie i vzdor. Načo sa tu celé roky namáhame, načo sme verní? Načo prinášame obeť? Celé roky počúvame verejné vyjadrenia cirkevných hodnostárov, že kresťania sú vo všetkých politických stranách. Len keď sa pozrieme na výpis hlasovaní v parlamente, tak to nevidno. Prečo sa trápime? Veď aj biskupom je to jedno.

Tieto otázky som od nich počúval od volieb 2006 dlhé mesiace. Brániť vystúpenie z vlády bolo márne, KDH odchod z vlády ofutovalo.

Kresťanskí politici KDH v zápase o zmluvu bojovali zápas, ktorý presahoval Slovensko a týkal sa celého euroamerického priestoru. V tomto zápase podali výkon, ktorý nepodali vari žiadni iní politici súčasnej Európy. Spôsob, akým ich katolícki biskupi Slovenska opustili, bol pozoruhodný.

Jeden z biskupov reagoval inak. Pomocný biskup Spišskej diecézy Andrej Imrich napísal 6. februára 2006, keď už KDH pohrozilo odchodom z vlády, list hovorcovi KBS Mariánovi Gavendovi.¹⁶ Biskup Imrich reagoval najmä na tieto Gavendove slová: „Ani pre samotnú cirkev nepovažujeme uzatvorenie tejto zmluvy za to najdôležitejšie pre život cirkvi a spoločnosti“. Za tieto Gavendove výroky predsedníčka liberálneho Slobodného fóra Zuzana Martináková pochválila biskupov za ich múdrosť. Biskup Imrich napísal:

„ O tom vedia svoje kňazi a spovedníci. Keď im totiž príde ku svätej spovedi taký penitent, ktorý denne asistuje pri abortoch, musia mu odmietnuť rozhrešenie, ten sa vyhovára, ak to nebudem robiť, prídem o prácu. Títo penitenti a ich spovedníci veľmi dobre chápu, akou veľkou prioritou v živote Cirkvi i spoločnosti je zákonom chrániť možnosť výhrady svedomia. Je to zrada voči tým ľuďom, ktorí sú nútení konať proti svedomiu a je to zrada na ich spovedníkoch, lebo od KBS vyšiel signál, že to nie je až také dôležité...

Žiadna politická strana si v našej spoločnosti nezvýši počet voličov, ak sa bude orientovať na presadenie ochrany života či ochrany svedomia do zákona. Ak sa tu takí ešte nájdú, prinášajú „politickú“ obeť, že stratia mnohých voličov. Je zarážajúce, ak KBS vyjdú signály, ktoré týchto politikov dostanú do svetla konfliktných fundamentalistov, ktorí vnášajú nepokoj do spoločnosti. Takýto signál ste dali Slovensku v mene KBS aj Vy... Neteší ma pochvala, ktorú sme si za to od pani Martinákovej vyslúžili.“

V atmosfére porozumenia medzi Ficovou vládou a katolíckou cirkvou, ktorú navodilo Ficovo stretnutie s kardinálom, začali politici Ficovho Smeru podsúvať verejnosti existenciu akejsi neformálnej dohody medzi vládou a cirkvou o tom, že „témy citlivé z hľadiska cirkvi“ sa odsunú do budúcnosti, aby sa vláda mohla sústrediť na riešenie sociálnych otázok. Podpredseda vlády Dušan Čaplovič uviedol 10. augusta 2006, že podľa tejto nepísanej dohody cirkev sa vzdá zmluvy o výhrade vo svedomí a Smer zase odloží registrované partnerstvá homosexuálov, hoci to má v programe. „Nechceme na jednej strane otvoriť túto vec (registrované partnerstvá), na druhej strane oni nebudú od nás žiadať, aby sme otvárali zmluvu o výhrade svedomia. Takýto nepísaný konsenzus existuje,“ povedal Čaplovič.¹⁷

Táto rétorika sa úspešne ujala a po voľbách v roku 2010 ju použil nový predseda parlamentu Richard Sulík. Podľa neho jeho strana Sloboda a solidarita nebude otvárať registrované partnerstvá a Figeľovo KDĽ sa zase zmieri s tým, že výhrada vo svedomí opäť nebude. Ako sa Ficova vláda musela „sústrediť na sociálne problémy“, tak sa Radičova vláda musela „sústrediť na znižovanie štátneho zadĺženia“.

Vráťme sa ku kardinálovým slovám po jeho stretnutí s Ficom v Nitre v júli 2006. Dajme bokom, že tým vrhol zlé svetlo na vystúpenie KDH z vlády. Jeho slová o potrebe odložiť zmluvu sú však v rozpore s prosbou celej biskupskej konferencie, ktorá pár mesiacom predtým listom žiadala premiéra Dzurindu, aby zmluvu o svedomí podporil. Korcové slová sú i v rozpore s niekoľkoročnou snahou Svätej stolice o prijatie zmluvy o svedomí. Sú v rozpore so záujmom o zmluvu, ktorý prejavil pápež Benedikt XVI. v septembri 2007, keď prijal na audiencii nového slovenského veľvyslanca Jozefa Dravec-keého so slovami: „Som vďačný Vašej Excelencii za uistenie o tom, že Slovenská republika sa zaväzuje splniť ďalšie dva body Základnej zmluvy, týkajúce sa výhrady vo svedomí a financovania cirkvi. V tomto ohľade potvrdzujem pripravenosť Svätej stolice pomôcť vám i vašim kolegom doviest' tieto záležitosti do úspešného záveru.“¹⁸ Sú v rozpore s postojom nového pápežského nuncia Giordanu, ktorý v júni 2008 hneď po svojom príchode na Slovensko poukázal na záväzok Slovenska prijať zmluvu o výhrade vo svedomí.

Kto pozná Jána Chryzostoma Korca, vie, že by radšej zomrel, než aby sa vedome postavil proti pápežovi. V roku 1960 ho okrem iných „zločínov“ komunistický režim obžaloval z toho, že mal vyzývať na podporu pápeža a Vatikánu.¹⁹ Za vernosť pápežovi musel Ján Chryzostom Korec osem rokov znášať žalár. A za vernosť Svätému Otcovi ho pápež Pavol VI. odmenil spôsobom nebývalým. Na osobitnej audiencii v prítomnosti biskupa Pavla Hnilicu daroval Pavol VI. Korcovi svoje vlastné biskupské insígnie, ktoré používal ako arcibiskup v Miláne, pektorál, prsteň, berlu a dve mitry.

Pravda však je, že v roku 2006 v Nitre kardinál uvoľnil ruky Róbertovi Ficovi, aby nemusel plniť záväzok Slovenska plynúci zo Základnej zmluvy so Svätou stolicou. Vysvetlením môže byť, že kardinál Rorec si tento rozpor neuvedomoval. Pápeži druhej polovice 20. storočia si lámali hlavu, čo s komunizmom, pápeži súčasného storočia čelia agresívnemu sekularizmu.

Rok po stretnutí Fica s Rorcom, v auguste 2007 predložil minister Valentovič novelu zákona prikazujúcu každej nemocnici vykonávať potrat. Vo mediálnom vyhlásení som uviedol: „Niektorí predsta-

vitelia kresťanských cirkví zlyhali tým, že svojimi verejnými vystúpeniami vytvárali dojem, že výhrada vo svedomí nie je aktuálna a výsostne dôležitá téma."²⁰

Hovorca Konferencie biskupov Slovenska Jozef Kováčik na to povedal, že KBS vždy podporovala prijatie zmluvy o výhrade vo svedomí. Dodal, že **KBS** nevníma moje súkromné vyhlásenie ako názor celého KDĽH.²¹

K prvej časti jeho vyjadrenia treba poznamenať, že podporu biskupov pre zmluvu nikto nespochybňoval. Tvrdil som len to, čo videlo celé Slovensko, a síce, že niektorí biskupi vytvorili dojem, že zmluva za vystúpenie z vlády nestála. Zaujímavá bola i druhá časť hovorcovho vystúpenia, ktorým ma oddelil od KDĽH. Ak sa názor KDĽH odlišoval od môjho, tak aký bol ten iný názor KDĽH? Bol podľa Jozefa Kováčika súhlasný s postojom biskupov? Vari kádeháci vystúpili z vlády a potom súhlasne kývali hlavami, keď v televízii počuli Korcové a Sokolove slová? Alebo mal na mysli, že v roku 2007 už kádeháci vystúpenie z vlády oľutovali? V takom prípade mal pravdu, ale to nie je názor, ktorý by KDĽH slúžil ku cti.

Svojím výrokom na adresu biskupov som bránil KDĽH a obeť, ktorú KDĽH prinieslo. Našli sa funkcionári KDĽH, ktorí ma za túto obranu KDĽH kritizovali.

Po iniciatíve ministra Valentoviča biskup Andrej Imrich napísal 10. 9. 2007 list Stálej rade Konferencie biskupov Slovenska, v ktorom uviedol:

„...keď bolo v hre podpísanie zmluvy o výhrade vo svedomí, bol v hre zápas o priestor pre slobodný život našich veriacich v súlade s katolíckou morálkou. Niektorí ústavní činitelia v tomto zápase obetovali v politickom zmysle svoje „hlavy“, opustili ministerské kreslá, aby sa ten priestor vydobyl. Zo strany KBS vtedy vyšiel signál, že akoby sme o tento priestor nestáli, ako keby zápasili o čosi, čo je dnes nepotrebné. Uvedení politici nemajú v našich srdciach ani primeranú vďaku, ani primeranú úctu... Dnes sa pracuje na tom, aby každé pôrodnícke oddelenie bolo povinné vykonávať umelé prerušenie tehotenstva. Dnes sa chce vtláčať do školského vyučovania neprimeraná sexuálna výchova. To dokazuje,

že snaha, aby sa podpísala zmluva o výhrade vo svedomí, bola vysoko aktuálna...²²

Pre ľudí v KDH bolo bolestné roky sledovať určitú príchylnosť kardinála Korca najprv k Vladimírovi Mečiarovi a potom k Róbertovi Ficovi. Po roku Ficovej vlády, v júli 2007 po sviatku svätých Cyrila a Metoda, priniesli Katolícke noviny tieto kardinálove slová:

„Po pätnástich rokoch Slovenskej republiky sa prvý raz naši najvyšší predstavitelia štátu vedia ľudsky stretať, viesť dialóg, riešiť problémy, aj keď nemajú na všetko rovnaké názory - počúvajú sa a civilizované hľadajú riešenia. Dnes prehovorili v jednom a tom istom duchu. To je u nás čosi nové. Pán Boh zaplať.“²³

Kardinál Korec tým podporil predstaviteľov posledného vzopätia komunistických politikov v slovenskej histórii. Ničím iným totiž Ficova vláda nebola. Jednota, ktorú kardinál privítal, bola jednotou poväčšine bývalých komunistov, ktorých zjednotil práve návrat k moci.

Súčasťou tejto jednoty bolo i osadenie pamätnej tabule Vladimírovi Clementisovi. Stalo sa tak dva mesiace po tomto Korcovom vyjadrení. Pri odhalení bol prítomný i premiér Fico. Bol to Vladimír Clementis, ktorý odštartoval ako člen tzv. „cirkevnej päťky“ prenasledovanie cirkvi po februári 1948. Súčasťou tohto prenasledovania sa stalo i Korcovo osemročné žalárovanie.

Vtom istom mesiaci septembri 2007 dal jeden z najvyšších ústavných činiteľov, predseda parlamentu Pavol Paška, na budove parlamentu na Župnom námestí osadiť tabuľu s citátom Vladimíra Mináča. Mináč bol príkladom človeka, ktorý svoj talent na štyridsať rokov vložil do služieb komunistickému režimu.

Na kontroverznosť Mináčovej tabule upozornil Pavla Pašku otvoreným listom poslanec Pavol Minárik, predseda Výboru pre kultúru a médiá. Minárik pripomenul okrem iného Mináčov útok na Alexandra Solženicyna v 70. rokoch. Bolo to po zverejnení Solženicinovho Súostrovia Gulag, v ktorom veľký Rus zvečnil pamiatku miliónov obetí sovietskeho komunizmu. Mináč vedel, že Solženicyn písal pravdu. Na dokreslenie morálneho chaosu pripomeňme, že Pavla Minárika politicky zomlelo práve to, že odmietol vládu KDH s Ficovým a Páskovým Smerom.

Súčasťou Ficovej politiky bolo aj agresívne vyhrážanie opozícii väzením. Na precítenie charakteru Ficovej strany odporúčam pozrieť sa na hlasovanie poslancov v druhom čítaní Ruskovho zákona, ktorý mal umožniť potrat až do šiesteho mesiaca plodu v prípade genetického poškodenia. Pavol Rusko ho predložil na jar 2003 a KDH bolo pripravené v prípade nadobudnutia jeho účinnosti povoliť vládu. Z dvadsiatich piatich zvolených poslancov Smeru dvadsaťpäť bolo prítomných a všetci hlasovali za zákon. S výnimkou Ruskovho ANO sa vo všetkých ostatných stranách našli ľudia, ktorí sa podpore zákona nejako vyhli. Nie však vo Ficovom Smere. Taký chlad na vás dýchne málokedy.

Určitú priazeň kardinála voči Vladimírovi Mečiarovi si všimli ľudia už podstatne skôr. Ako prejav hlbokého porozumenia vnímali napríklad stretnutie kardinála s Mečiarom na nádvorí Nitrianskeho hradu začiatkom roka 1994. Zábery kardinálovej roztvorenej náruče ponúkla Slovensku kamera Slovenskej televízie v čase, keď Mečiar stupňoval svoj konflikt s prezidentom Michalom Rováčom. Ľudia to pochopili ako kardinálovu podporu Mečiarovi.

V roku 2007 som v týždenníku Týždeň v článku „Ťažko sa to hovorí“ písal o postoji kardinála k Mečiarovi a Ficovi.²⁴ Rardinál Rorec reagoval v Týždni formou rozhovoru s kňazom Zdenom Pupíkom.²⁵

Vo svojom článku som nevyčítal pánovi kardinálovi jeho stretnutie s Mečiarom pred kamerami, iba som skonštatoval, že ho ľudia rali ako prejav podpory Mečiarovi, čo bol fakt. Skonštatoval som, že v tom čase slušní ľudia na Slovensku viedli s Mečiarom ťažký, zúfalý zápas. Rardinál na moju adresu uviedol:

„Zápasil azda najviac vtedy, keď tento muž presadzoval zvrchovanosť Slovenska a vznik Slovenskej republiky, a Vladimír Palko hrdo vstal v parlamente a zvolal: „Som proti zvrchovanosti“? A zostalo to v ňom ako porážka?“

Na tejto kardinálovej poznámke nie je najproblematickejšie to, že ma omylom zaradil medzi poslancov KDH, ktorí hlasovali v roku 1992 proti deklarácii o zvrchovanosti. V tom čase som nebol poslancom parlamentu, dokonca som nebol ani členom KDH, lebo som bol v služobnom pomere. Najproblematickejšie je to, že kardinál

bol ochotný kritiku voči Mečiarovi automaticky vysvetľovať ako akúsi neprajnosť voči slovenskej veci.

Už takmer dvadsať rokov patrí k otupnosti slovenskej politiky, že komunisti tu kádrujú, kto je priateľ a kto nepriateľ Slovenska. Pri tom pestovali proletársky internacionalizmus, zakázali slovenský znak i zástavu, každého, kto zaspieval „Kto za pravdu horí“, označovali za ľudáckeho separatistu, a posledných dvadsať rokov režimu sedeli na hlavniach okupačných tankov.

Boli sme teda svedkami toho, ako sa priazne niektorého biskupa dočkal komunista šesťdesiatosmičkář, i komunista husákovskej normalizácie. Videli sme, že u iného biskupa sa dočkal podpory kresťanský demokrat, ktorý sa vydal cestou odkresťančenia kresťanskej demokracie.

Za dvadsať rokov som, paradoxne, nezažil výrazný a viditeľný prejav obyčajnej solidarity sídelného rímskokatolíckeho biskupa s tými kresťanskými demokratmi, ktorí statočne bojovali za komunizmu a húževnato vzdorovali novému agresívnemu sekularizmu. Osobitne som si to všimol v prípade Jána Čarnogurského a „vtipkára“ Františka Mikloška. V roku 2009 už celé Slovensko nechcelo poznať nič okrem Gašparovičovho postkomunizmu a Radičovej liberalizmu, ktorý podporilo aj zlomené KDĽ. „Vtipkár“ to bol, čo musel zachraňovať česť kresťanskej politiky. A počínal si pritom statočne a rozhodne.

Pre katolíka je neľahké kriticky sa vyjadrovať o biskupovi. Obzvlášť neľahké je to v prípade kardinála Jána Chryzostoma Korca. Je monumentálnym zjavom v našej histórii. Bola to jeho postava s berlou, ktorá štyridsať rokov strastiplné putovala za komunizmu na čele slovenskej Katolíckej cirkvi, ba celého národa. Štyridsať rokov nám bol jeho hlas posilou v zlomových chvíľach. Ktovie, ako by sme obstáli my v skúškach, v ktorých on obstál?

Preto je namieste otázka, či treba niektoré problémy vôbec otvárať. Ak sa otvárajú, treba za tým vidieť potrebu splatiť iné podľžnosti. Po roku 1989 vstúpili stovky a tisíce kresťanov do politiky. Angažovali sa najmä v Kresťanskodemokratickom hnutí. Mali dobré a nezištné úmysly a chceli získať slobodu čo najlepšie využiť nie pre seba, ale pre svoju krajinu.

Čoskoro zistili, do akého nerovného zápasu sa pustili. Zistili, že ich protivníci majú viac skúseností, materiálu i mediálnu preva- hu. Zistili, že sú medzi dvomi mlynskými kameňmi. Na jednej strane museli zachraňovať Slovensko pred nesprátnymi a arogantnými ex-komunistami ako Mečiar. Na druhej strane už museli vzdorovať protikresťanským ideológiám, ktoré sa šíрили zo sekulárneho Zápa- du. Len jeden z týchto dvoch zápasov stačí na vyplnenie života. A oni museli viesť obidva zápasy naraz.

Tieto stovky a tisíce kresťanov sa zodierali roky na svojich pozí- ciách niekde dole, mimo svetla reflektorov. Nikdy z toho veľa ne- mali. Patrili k tomu najpochvejšiemu a najobetavejšiemu v sloven- skej politike. Napriek tomu cítili, že veľa vďačnosti si neužívajú. Vyr- žali rok, dva, tri, desať, dvadsať a zrazu cítili, že ich život ubehol. A v niektorých kľúčových okamihoch právom cítili, že ich duchovní otcovia stoja niekde inde. A to už je tiež súčasťou našej histórie.

Títo kresťania sa potom právom pýtali, aký to má všetko zmysel. Zaslúžia si úctu a pravdivé pripomenutie a pomenovanie ich obetí. To pomenovanie je prejavom vďačnosti voči nim. Ich práca je súčas- ťou zápasu modernej doby, ktorému je venovaná táto kniha.

POZNÁMKY

- 1 Biskup Baláž: Katolík nemôže voliť ľudí, ktorí sú proti morálke cirkvi. Sita, 24.2.2009.
- 2 Radičovej vláda neplní sľuby, hovoria gejovia a lesbičky. SME, 11.5.2011. <http://www.sme.sk/c/5802689/radicovej-vlada-neplni-sluby-hovoria-gejovia-a-lesbicky.html>.
- 3 Prezidentka? Hovorím nie, ale... . Týždeň, 36, 3. september 2007.
- 4 Prezidentský kandidát KDH by mal stáť za ochranou života. [Hnonline.sk](http://hnonline.sk) 8.9.2007. [liUp://hnonline.sk/c4-10023680-21979880-k00000_d](http://hnonline.sk/c4-10023680-21979880-k00000_d).
- 5 Mikloško: Cítim, že KDH môže skončiť. SME, 22.12.2007. <http://www.sme.sk/c/3648133/mikl-osko-citim-ze-kdh-moze-skoncit.html>.
- 6 Jana Tutková: V aké pro-life veria europoslanci za KDH? [Postov.sk](http://www.postov.sk), 20.5.2009. <http://www.postov.sk/node/1911>.
- 7 Anna Záhorská: Radičová určite nie je liberálka. SME, 27.4.2009. <http://www.sme.sk/c/4816607/aiina-zaborska-radicova-urcite-nie-je-liberalka.html>.
- 8 Niekoľkí kňazi vyzvali KDH, aby stiahlo podporu Radičovej. [Hnonline.sk](http://hnonline.sk). 10.2.2009. http://hnonline.sk/2-34125730-k00000_d-ee
- 9 Biskup Baláž: Katolík nemôže voliť ľudí, ktorí sú proti morálke cirkvi. Sita, 24.2.2009.
- 10 Baláž a Radičová sa rýchlo doobrili, medzi nimi vraj nie je žiadne napätie. Pravda, 26. februára 2009.

- 11 Medzi banskobystrickým biskupom Balážom a Ivetou Radičovou nie je spor. *Katolícke noviny* 10, 8.3.2009, s. 3.
- 12 Biskupi: Do prezidentskej kampane nevstúpia. *Pluska.sk*. 17.marec 2009. <http://mobil.pluska.sk/ine/prilohy/biskupi-do-prezidentskej-kampane-nevstupia.html>.
- 13 Osobná komunikácia s Františkom Mikloškom.
- 14 Prepis rozhovoru moderátorky Luby Oravovej s arcibiskupom Jánom Sokolom, Ta3, Téma dňa, 27.12.2006. <http://www.magnificat.sk/old/htm02/kapet.htm#cast20>.
- 15 Fico navštívil kardinála Korca. *SME*, 8.7.2006. <http://www.sme.sk/c/2797491/fico-navstivil-kardinala-korca.html>.
- 16 Osobná komunikácia s biskupom Andrejom Imrichom.
- 17 Čaplovič: Vláda má dohodu s cirkvami o registrovaných partnerstvách. *Hnonline.sk*, 10.8.2006. <http://hnonline.sk/cl-19066360-caplovic-vlada-ma-dohodu-s-cirkvami-o-registrovanых-partnerstvach>.
- 18 Address of His Holiness Benedict XVI to H. E. Mr. Jozef Dravecký, new ambassador of the Slovak Republic to The Holy See. http://www.vatican.va/holy_father/benedict_xvi/speeches/2007/september/index_en.html.
- 19 Ján Chryzostom Korec: Slová pre život. *Svedectvá doby (1960:1968)* 1. Lúč 2005, s. 32.
- 20 Zlyhal Dzurinda, KDH i cirkvi, myslí si Palko. *SME*, 28.8.2007. <http://www.sme.sk/c/3460173/zlyhal-dzurinda-kdh-i-cirkvi-tvrdi-palko.html>
- 21 Súkromné vyhlásenia V. Pálka cirkev nevníma ako názory celého KDH. *Týždeň*, 28.8.2007. <http://www.tyzden.sk/nazivo-doma/sukromne-vyhlasenia-v-palka-cirkev-nevnima-ako-nazory-celeho-kdh.html>.
- 22 Osobná komunikácia s biskupom Andrejom Imrichom.
- 23 Kardinál Korec: Zdravo rozvíjať národný život. *Katolícke noviny* 28, 2007.
- 24 Vladimír Palko: Ťažko sa to hovorí. *Týždeň*, 39/2007. <http://www.tyzden.sk/casopis/2007/39/tazko-sa-to-hovori.html>.
- 25 Ad Vladimír Palko: Ťažko sa to hovorí. *Týždeň*, 44/2007. <http://www.tyzden.sk/casopis/2007/44/ad-vladimir-palko-tazko-sa-to-hovori.html>.

X. KAPITOLA

Zrodení na boj

„Kresťania sú zrodení na boj.“
Pápež Lev XIII.

Desatoro rád

„A tak sme na sklonku nového obrazu nového sveta prišli k bodu, v ktorom má kresťan - nielen on, ale najmä on - povinnosť protestovať.“
kardinál Joseph Ratzinger, 1997

Tak ako, milý čitateľ, nebudaj to bolo deprimujúce čítanie?

Deprimovať však nebolo naším cieľom. Cieľom bolo pravdivo opísať stav angažovania kresťanov vo verejnom živote v Európe a Amerike. Pravda má oslobodzujúci účinok. Ten si netreba zamieňať za príjemnosť tohto oslobodenia.

Nesnažili sme sa opísať súčasné ideové svetové zápasy v celej ich komplexnosti, sústredili sme sa na zápas, ktorý považujeme za kľúčový. Je to zápas medzi silami antropologickej revolúcie a kresťanstvom, medzi kultúrou života a kultúrou smrti. Práve v tomto zápase sa kresťanská angažovanosť dostala do krízy. Treba sa pýtať, ako z tejto krízy von?

Sústreďovali sme sa najmä na politický rozmer zápasu. Sme však ďaleko od presvedčenia, že riešenie je iba v oblasti politiky. Viac ako prejavy politikov, programy strán a heslá kampaní budú rozhodovať dobrovoľné zmeny v mysliach a srdciach ľudí. A kto iný, keď nie kresťania, by si mal byť vedomý, že okrem politikov, filozofov, politických strán a verejných spolkov je tu ešte i Božia Prozreteľnosť, ktorá je najsilnejším hráčom?

Co teda robiť? A čo majú robiť v tejto chvíli práve kresťania? K odpovedi na otázku chce autor prispieť desiatimi radami, ktoré si nekladú nárok na úplnosť.

1. Poznajte pravdu, oslobodí vás.

Treba zobrať na vedomie fakty: Po nástupe veľkej ľavicovej antropologickej revolúcie žijeme v spoločnosti, v ktorej sa rúcajú tisícročné zásady tradičnej morálky. Kresťanská strana, ako povedal kardinál Meisner, nemôže v dnešnej sekularizovanej spoločnosti získať väčšinu. Kresťanské strany a kresťanskí politici Západu si vo veľbe medzi vernosťou kresťanským princípom a väčším podielom na politickej moci zvolili viac moci. Platí to tak o stranách na národnej úrovni, ako aj o Európskej ľudovej strane EPP na úrovni EÚ. Na Slovensku by mali členovia KDH spoznať odpoveď na otázku, ktorú sme si kládli spolu v 90. rokoch. Prečo má CDU v Nemecku štyridsať percent hlasov a my desať?

Treba pochopiť, že sa končí platnosť tézy o „vyspelom Západe“ ako o našom vzore. Bude ešte dlho materiálne bohatší ako my. Lenže Západ, ako sme si ho pamätali zo zápasu s ateistickým komunizmom, Západ, ktorý bol v tom zápase naším silným spojencom, sa zmenil. Vo východoeurópskych krajinách, oslobodených od komunizmu, je dnes viac slobody ako na Západe, ktorý nám pred desaťročiami s oslobodením pomohol.

Na Západe sa začalo nové prenasledovanie kresťanov. Duchovné predpoklady prenasledovania dozrievali vo filozofickom a politickom podhubí už veľmi dávno a naplno sa začali prejavovať v 60. rokoch minulého storočia. Sú to len iné výhonky z toho istého koreňa, z ktorého vyrástol i komunizmus. Paradoxne práve brutálne prenasledovanie kresťanstva v sovietskom komunizme bolo brzdou zabráňujúcou tomu, aby sa rozvinula nevraživosť voči kresťanstvu na Západe. Pád komunizmu sa však rozbilo i zrkadlo, v ktorom mohla táto nevraživosť uvidieť svoju nie najkrajšiu tvár.

Nové prenasledovanie nie je krvavé, preto levy prichádzajúce do arény zatiaľ ostávajú metaforou. Rozsahom sa nemôže nové prenasledovanie porovnávať s tým, čo sa dialo v posledných dekádach komunizmu, nehovoriac o krvavom období na začiatku komunistickej éry. Kresťanská komunita na Západe ako celok si doteraz neuvedomila toto prenasledovanie, zatiaľ čo kresťanom v období komuniz-

mu bolo jasné, že sú prenasledovaní. Avšak tí jednotlivci, na ktorých nové prenasledovanie dopadlo, a uviedli sme desiatky prípadov, si ho bolestivo uvedomujú. Niet rozdielu medzi nimi a prenasledovanými kresťanmi z obdobia normalizácie v Československu. Aj zo solidarity s nimi treba o nich hovoriť.

Podstata nového prenasledovania dnes nespočíva v potláčaní kresťanských pojmov, ale skôr v zmene ich obsahu. „Liberálny kresťan“, resp. „liberálny katolík“ by mal byť síce oxymoron, ale práve o to ide antropologickej revolúcii, aby sa tento prívlastok nechápal ako protichodný. Od liberálneho katolíka dnes nikto nepožaduje, aby sa formálne vzdal viery, ako to robili komunisti. Požaduje sa od neho faktické zrieknutie viery. Aby vo chvíli konfliktu medzi kresťanskými hodnotami a postojmi revolúcie zvolil revolučný, liberálny postoj. Takému katolíkovi prenasledovanie nehrozí.

Keď v júli 2011 zavraždil v Nórsku Anders Breivik desiatky ľudí, úrady ho označili za kresťanského fundamentalistu. Pritom slobodomurár Breivik podporoval legálnosť potratu v prípade postihnutia plodu či znásilnenia ženy, v boji proti islamu považoval za užitočné podporovať požiadavky homosexualizmu i sex v médiách. Byť kresťanom podľa jeho vlastných slov neznamená nevyhnutne veriť v Boha alebo modliť sa, sám hovoril, že nemá osobný vzťah k Bohu a Ježišovi Kristovi. To má byť kresťanský fundamentalista, čiže „pravoverný“? Označenie Breivika úradmi za „fundamentalistu“ však dokonale zapadá do ducha čias. Útočí sa na kresťanstvo, ktoré je pravoverné. Kresťanstvo liberálne, teda odchýlka od pravovernosti, sa odpúšťa.

Preto má súčasný zápas niekedy prekvapivo rozmer vnútorného zápasu v každej konkrétnej kresťanskej cirkvi. Tak ako to opísal metropolit Hilarion. Liberálom, ľavičiarom rôznych druhov budú pri prenasledovaní kresťanov občas asistovať liberálni kresťania. Najmä v katolíckej cirkvi vidno „občiansku vojnu“. Toľko odpadlícva, koľko sa dnes vyskytuje v katolíckej cirkvi, sa pred niekoľkými desaťročiami nevyskytovalo. To odpadlícvo je skôr *faktické* ako *deklaratívne*. To nie je odvážna domnienka autora. To vyplýva z výrokov troch pápežov, ktoré sme citovali.

Pozrieť sa týmto faktom do očí, o to sa snažila naša kniha.

2. Čiňte pokánie.

Lepšie povedané, „čiňme“, lebo autor sa z toho nehodlá vyvliecť. V čase krízy nie je vhodný žiadny triumfalizmus, ale pokora. Kresťan by sa zoči-voči súčasnej situácii mal poctivo pýtať sám seba, do akej miery sám prispel k súčasnému stavu.

V komunizme obstál ten, kto sa nebál nedostatku, kto sa nebál represívneho režimu, alebo kto aspoň verejne odmietal podporiť komunistickú vládu. Čo však znamená obstáť počas antropologickej revolúcie? Táto revolúcia nie je napojená na konkrétnu vládu s konkrétnym menom. Stačí, keď žena nejde na potrat? Stačí, keď niekto nepodporí manželstvo osôb rovnakého pohlavia?

Asi nestačí. Fenomén potratu a zväzky homosexuálov sú totiž len ďalšími logickými dôsledkami revolúcie, ktorá dostala v 60. rokoch prívlastok sexuálna. Na rozdiel od komunizmu opierajúceho sa v prvom rade o teror, táto revolúcia postavila svoj úspech na ľudskej slabosti a zrušila štandardy v sexuálnych a rodinných vzťahoch. Pokiaľ konzervatívci dnes správne hovoria, že požiadavka manželstiev homosexuálov je útokom na inštitúciu manželstva, tak homosexuálni aktivisti im oprávnene pripomínajú, že to nie je predsa prvý útok. Inštitúcia manželstva bola už dávno poškodená rozvodmi, neverou, antikoncepciou či akceptáciou predmanželského sexu. Týmto homosexuálne hnutie nastavuje zrkadlo celej spoločnosti. A kresťania sa nemôžu tváriť, že ich sa to netýka.

Možno prichádza čas, keď sa budú kresťania, a katolíci zvlášť, pýtať samých seba: Ako sme to žili? A možno sa kňazi a biskupi budú pýtať: Ako sme ľudí viedli?

3. Hovorte pravdu.

Všetci pápeži, ktorých dnešní ľudia zažili, mali svoju osobitnú charizmu. Pius XII. mystickú zbožnosť, Ján XXIII. dobromyseľnosť, Pavol VI. tichú pokoru, Ján Pavol I. úsmev, Ján Pavol II. láskavú komunikatívnosť. Na pontifikáte pápeža Benedikta XVI. je fascinujú-

ci jeho dôraz na pokojné, láskavé hovorenie pravdy. Láska v pravde. Caritas in veritate. To je príhodné meno jeho ostatnej encykliky. A to je presne to, čo vyžaduje doba, v ktorej sa existencia objektívnej pravdy priamo spochybňuje.

Pravdu nemožno iba poznať, ale ju treba i hovoriť. Biblické „Ak oni budú mlčať, budú kričať kamene,“ platí pre dnešok. Na jednej strane pápež dnes smrteľne vážne hovorí, že svet je sužovaný pocitom, že sa rozpadá morálny konsenzus, bez ktorého nemôžu fungovať právne a politické štruktúry, a pripomína jedným dychom časy pádu Rímskej ríše.¹ Na druhej strane počujeme frázy a kresťanských politikov, ktorí už neveria, že hovorenie pravdy môže viesť k úspechu, a už nevedia priamo nič povedať. To sú roztvárajúce sa nožnice.

To nie je výzva k apokalyptickým rečiam. To je výzva, aby kresťanskí politici, novinári, aktivisti pokojne v pravý čas pomenovali veci pravým menom. Že kultúra smrti škodí spoločnosti. Že vytlačanie kresťanstva z verejného života vedie k novým tyraniam. Že takto spoločnosť nemôže fungovať donekonečna A aby pritom nemysleli na najbližší prieskum verejnej mienky.

4. Pripravte sa na martýrstvo.

Táto rada je požičaná od denverského arcibiskupa Charlesa Chputa. „Staňte sa martýrmi v budovaní kultúry života,“ napísal arcibiskup veriacim svojej diecézy vo februári 2011.² Nie, nejde o nové preliatie krvi kresťanov. S najväčšou pravdepodobnosťou ani o väzenie. Ale nová doba prináša nové formy mučeníctva.

Môžu zavraždiť váš charakter, presvedčiť verejnosť, že ste zlý človek. Môžu vás v médiách povláčiť bahnom. Každé vaše zlyhanie nafúknu, aby z vás urobili pokrytca. Môžu vás onálepkovaním za „fundamentalistu“ a „nebezpečného radikála“ zatlačiť do izolácie. Môžu presvedčiť vašich priateľov, aby sa od vás dištancovali, aby vás „zhodili pod autobus“. Nič príjemné.

Lenže bez toho to nepôjde, pripomína arcibiskup. Čo vlastne nepôjde? Treba si ujasniť, o čo nám vlastne ide. Je cieľom kresťanov

iba od volieb do volieb získavať podiel na moci? Isteže aj to je cieľ, ale nie iba to. Cieľom by malo byť víťazstvo kultúry života. V tomto zápase sa predsa nejde na dohodu. Ide sa na víťazstvo.

A víťazstvo bez martýrstva nie je možné. Účasť v tomto zápase môže kresťana vyniesť vysoko do politiky. Môže získať parlamentné alebo ministerské kreslo. Veď je mnoho kresťanských voličov, ktorí chcú, aby ich v politike zastupovali takíto ľudia. Ale účasť na zápase môže kresťanského politika rovnako z parlamentného kresla i vyhodíť. Sú chvíle, keď členovia kresťanskej strany od únavy a rozčarovania o nejakom zápase za kultúru života nechcú ani počuť a od politika priamo žiadajú dezerciu z boja. V tejto chvíli sa ukáže pravda. Občas sa ukáže, že politik kladie kultúru života vo svojom hodnotovom rebríčku skutočne veľmi vysoko. Hneď na druhé miesto, za svoje parlamentné kreslo.

Politici sa neponáhľajú ochutnať slasti martýrstva. Účasť na trblietavom politickom cirkuse má čaro. Je však potrebné s martýrstvom rátať ako s alternatívou. Kto chce túto alternatívu vylúčiť, nie je slobodný. Ako mi kedysi povedal Ján Čarnogurský: „V politike treba byť v každej chvíli pripravený prísť o všetko.“

5. Pripravujte si argumenty.

Jedna z príčin, prečo kresťania prehrávajú, prečo sa dechristianizuje spoločnosť i politika, je zdanie, že to vlastne ide aj bez kresťanstva a bez Boha. Že antropologická revolúcia je v podstate neškodná. Uverili tomu často sami kresťania. Je to naozaj pravda? Vari nevidno už teraz zhnité ovocie antropologickej revolúcie?

Táto revolúcia spôsobila nízku pôrodnosť európskych žien, aká nemá v dejinách obdobu. Európske ženy majú v priemere 1,5 dieťaťa. Na Slovensku je to ešte menej. Tento stav trvá už prinajmenšom dve desaťročia. Obyvateľstvo starne a je tu otvorená otázka: Ako sa bude hradiť zdravotná starostlivosť a dôchodky pre starých ľudí, ak starých ľudí bude pribúdať a ľudí v produktívnom veku, ktorí to platia, bude ubúdať? Neboli sme i na Slovensku svedkami politickej diskusie o neudržateľnosti priebežného dôchodkového systému?

Úbytok obyvateľstva je brzdený predlžovaním ľudského veku a prisťahovalectvom. Pribúdajú ľudia, ktorí nielenže nemajú súrodencov, ale ani bratrancov a sesternice. Prisťahovalec nenahradí vlastné dieťa. Budú pribúdať starí ľudia, ktorí budú osamelí a nebude sa mať o nich kto postarať. Bude to zvyšovať tlak na eutanáziu. Prisťahovalectvo zase prináša nové problémy, ktoré sú nad rámec našej knihy.

Spoločnosť, ktorá sa nedokáže reprodukovať, má ťažký problém, ktorý nemožno utajiť. Až raz budú historici písať o našej dobe, povedia, že v nej žili blázniví ľudia. Nemali deti, ale donekonečna obhajovali potraty a tvrdili, že manželstvo nemá nič spoločné s plodením a výchovou detí.

Nevšimli sme si degradáciu prostredia našich škôl? Nevšimli sme si, že deti a mládež, vychádzajúce z našich základných a stredných škôl, vedia menej ako pred dvadsiatimi rokmi? A je sa čomu čudovať, keď všade naokolo vidia vzory nezodpovedného správania a stále počujú iba o svojich právach a nie o povinnostiach?

Nevidíme, ako sa znížili štandardy slušného správania? Rodina s malými deťmi pri zapnutí televízora v obývačke vstupuje na nepriateľské územie.

Nevidíme, že Európa už nie je schopná dohodnúť sa, čo má vlastne požadovať od prisťahovalcov ako kultúrne minimum, ak chcú byť občanmi Európy? Má byť osvedčením európskosti to, že znesú pohľad na dvoch bozkávajúcich sa mužov, ako to je v Holandsku?

A čo je podstatou moderných kríz ekonomických, dlhových a mevných? Nie túžba mať všetko a hneď a to i na úkor zadĺženia? A nie je to isté podstatou antropologickej revolúcie? Nie je epidémia potratov žitím na úkor budúcich generácií? Nie je eutanázia žitím na úkor generácie rodičov? Nie sú tisícky rabujúcich vandalov na uliciach britských miest v lete 2011 dôsledkom rozpadnutých rodín, v ktorých chýbal pevný záväzok otca a matky? Nie je hazard s rodinou, keď sa žije na úkor iných?

Nevyplýva zo všetkých stránok modernej krízy imperatív, že žiť treba *zodpovedne*?

Revolúcia priniesla mnoho zlých plodov a kresťania by s faktami o nich mali dokázať zručne a sebavedome narábať.

6. Spájajte sa medzi sebou, komunikujte spolu, konajte spoločne.

Podrobne sme opísali pohyb kresťanského a konzervatívneho politického prostredia v Európe a Amerike doľava, v ústrety ľavicovej antropologickej revolúcii. Avšak všade vidno aj nových disidentov, ktorí sa odmietajú tomuto pohybu podvoliť a dostali sa so svojím prostredím do konfliktu. Sú to politici, publicisti, aktivisti. Osamelí bežci či malé skupinky. Možno ich objaviť už pri zbežnom sledovaní diania na internete v blogosfére. Ich situácia vyzerá bezvýchodisková, nemajú nádej preraziť politicky. Sú všade v Európe.

Osudy politikov, ktorí odišli z KDĽH v roku 2008, sme spomínali. V Českej republike sa v médiách verejne najaktívnejšie zasadzujú proti antropologickej revolúcii ľudia, ktorí buď nemajú s KDU-ČSL nič spoločné alebo sú aspoň voči nej kritickí. Sú to Michal Semín, Ignác Pospíšil, Michaela Freiová. V Rakúsku vznikla pred niekoľkými rokmi strana „Die Christen“ - Kresťania ako výraz nesúhlasu s odkresťančenou ÔVP. Jej volebné výsledky v parlamentných voľbách sa počítajú v desatinách percent. Ale v prezidentských voľbách v roku 2010 ich kandidát Rudolf Gehring získal 5,4 % hlasov. ÔVP podporovala kandidáta socialistov Heinza Fischera, ktorý je za potraty i zväzky gayov. Gehringov výsledok bol rovnaký ako výsledok kandidáta RDS Františka Mikloška na Slovensku rok predtým.

V roku 2007 v Poľsku predseda Sejmu Marek Jurek abdikoval z postu predsedu a odišiel zo strany Právo a spravodlivosť, lebo strana sa nechcela zasadiť za úplnú ochranu nenarodeného života v ústave. Teraz je predsedom mimoparlamentnej strany.

Vo Veľkej Británii je kritikom Konzervatívnej strany Peter Hitchens. Hitchens bol v mladosti trockistom, z ľavičiarstva ho vyliečila návšteva Sovietskeho zväzu, stal sa kresťanom a členom Konzervatívnej strany. V roku 2000 odišiel z novín Daily Express, kde bol dve desaťročia komentátorom. Dôvodom na odchod bol nový majiteľ, ktorý bol aj vydavateľom sex-magazínov.³ Hitchens je zástancom rodinných hodnôt, v roku 2003 odišiel z Konzervatívnej strany, pre-

tože sa v nej stratil skutočne konzervatívny charakter. Tento proces opisuje vo svojej najnovšej knihe *The Cameron Delusion* na osobe súčasného lídra konzervatívcov Dávida Camerona. Hitchens otvorene hovorí, že v Británii štát prenasleduje kresťanov^{4v}. Brat Petra Hitchensa Christopher je zase známym bojovným ateistom, predstaviteľom tzv. „Nového ateizmu“. Protichodné zameranie oboch bratov je charakteristické pre súčasnú Európu.

Christian Vanneste v Sarkozyho gaullistickej strane úspešne prežíva v polodisidentskom postavení. V nemeckej CDU sa objavujú iniciatívy kritizujúce odklon CDU od kresťanských hodnôt. V roku 2010 to bola iniciatíva „Aktion Linkstrend Stoppen“, požadujúca duchovný obrat k pôvodným hodnotám, väčšiu ochranu rodiny a nenarodených.³ Viete 2011 sa ozval Zväz seniorov CDU manifestom „Kultúra života“, ktorý vyjadruje obavu z dechristianizácie Nemecka, kritizuje súhlas CDU s preimplantačnou diagnostikou, vyzýva CDU k boju proti potratom, výskumu na kmeňových bunkách a proti eutanázii i na európskej úrovni.⁶

Čo znamenajú tieto postoje jednotlivcov a skupín, ktorých rebelie sa pohybuje od snahy zmeniť hodnotové postoje strán až po otvorený rozchod? Sú to nepodstatné epizódy, alebo signály vážnych prasklín v organizme etablovaných kresťanských a konzervatívnych strán? Čas ukáže.

Jedno je zrejmé, Európska ľudová strana už nie je priestorom, v ktorom môžu kresťanské a konzervatívne strany spolupracovať v zápase proti liberálnej revolúcii. EPP dávno odmietla v tomto zápase bojovať. EPP však ostáva priestorom, v ktorom sa môžu stretávať *jednotlivci* z týchto strán uvedomujúci si stav vecí.

Antropologická revolúcia je revolúciou globálnou. Nadnárodné spojenectvá by preto mali vytvárať i politicky angažovaní kresťania zdieľajúci názor na ňu. Či už sú politikmi členských strán EPP alebo iných strán, alebo sú aktivistami bez politických funkcií. Takéto spojenectvá, kontakty a spoločné akcie sú v úplných začiatkoch.

7. Komunikujte a spolupracujte s inak zmýšľajúcimi.

Táto rada pochopiteľne obsahuje úskalia. Pre kresťana aktívneho v politike v súčasnej Európe je najlepšou bázou kresťanská strana, ktorá má vo veci jasno, a odmieta vydať sa gramsciovským pochodom. Pôsobiť v strane, ktorá proti antropologickej revolúcii nebojuje, je ponukou až v druhom rade. Byť v strane, ktorá je zjavne protikresťanská, je nezmyselné a neprijateľné.

Avšak vždy je užitočné, ak kresťania spolupracujú aj s ľuďmi dobrej vôle, ktorí nie sú deklarovanými kresťanmi, na dobrých projektoch. V tejto spolupráci musia kresťania ostať sami sebou. Taká spolupráca je nevyhnutná. Kresťania tu totiž nie sú pre seba. Tým sa neznačuje, že kresťanská politika poskytuje dobro len pre kresťanov. Netvrdí sa, že existujú nejaké „kresťanské hodnoty“ a nejaké „všeľudské hodnoty“, ktoré v prípade konfliktu záujmov majú pred „kresťanskými“ prednosť. Takýto synkretizmus je nám cudzí. Kresťania veria, že ich viera poskytuje najhlbšie poznanie o človeku a spoločnosti, a preto je základom politiky, ktorá je dobrom pre všetkých.

„Ad hoc“ spolupráca s inak zmýšľajúcimi je potrebná z iných dôvodov. Po prvé, splnenie niektorých úloh si vyžaduje spojenie síl. Niečo môžu kresťania vykonať sami, niečo len v spojení s inými. Po druhé, kresťania majú stále aj evanjelizačnú misiu. Po tretie, inak zmýšľajúci môžu pre kresťanov občas predstavovať užitočné nastavenie zrkadla, v ktorom kresťania zrazu vidia, že nie sú svätí. V Biblii je nemálo príbehov, ktoré sú výstrahou pre všetkých, čo dostali dar viery, ale nepoužili ho správne. I príbehov o ľuďoch, ktorí ten dar nemali, ale žili tak, ako keby ho mali.

František Mikloško mi občas spomenul, že v liberálnom prostredí boli voči nemu často veľkorysejší ako v prostredí kresťanskom, hoci to pochopiteľne nepovažuje za pravidlo. I ja som sa stretol v prostredí nie deklaratívne kresťanskom s ľuďmi, ktorí zastávali chybné názory, ale boli veľkorysí, obetaví a láskaví.

Nechceme šíriť ilúziu, že „pravoverný“ kresťan si dnes môže získať priazeň širšieho liberálneho prostredia. Slovenskí liberáli boli

začiatkom 90. rokov zahnaní do defenzívy mečiarizmom a boli odkázaní na spoluprácu so silným KDH. Len čo zosilneli, mnohí z nich sa obrátili proti KDH. V začiatkoch svojej politickej kariéry v polovici 90. rokov som vstúpil do povedomia účasťou na petícii podporujúcej slovenských humoristov, ako boli Jaro Filip, Milan Markovič a ďalší, ktorých mečiarovci vystrnadili zo Slovenskej televízie. Okrem prostredia KDH im nikto nebol schopný pomôcť. V období mečiarizmu bola taká spolupráca potrebná. Neskôr bolo potrebné zápasíť proti liberalizmu a dnes by nejaký dvadsaťpäťročný liberál neveril, že som kedysi podporoval isto nie konzervatívnych slovenských humoristov.

Ak by kresťania čakali trvalé porozumenie, poväčšine by sa sklamali. Napriek tomu by však mali byť veľkorysí. Načo sú kresťania bez veľkorysosti? Veľkorysosť si netreba zamieňať s bezstarostnosťou a naivitou. Možno patrí k Božiemu humoru, že sa nečakane spájajú osudy ľudí, ktorí v minulosti stáli proti sebe. Boli by sa nazdali komunistickí mladíci v päťdesiatych rokoch, že v šesťdesiatych rokoch budú vylúčení z komunistickej strany a v rokoch osemdesiatych budú dúfať, že tajná cirkev bude silná a aktívna, aby bolo ako poraziť komunizmus?

Antropologická revolúcia spolu s príbuznými prúdmi, menujme aspoň politickú korektnosť, môže znepríjemniť život ľuďom, ktorí to dnes zďaleka nepredvídajú. Avôbec to nemusia byť kresťania. Budúcnosť prinesie prekvapujúce spojenectvá.

8. Tvorte kultúru.

Víťazný postup revolúcie vidno na modernom umení. Umenie určuje víťaza, víťaz umenie. Umenie cez pocity, vnemy a imagináciu je tým ampliónom, ktorý zosilňuje filozofické posolstvo. Dante, Shakespeare, gotika, renesancia, barok, Mozart... To sú svedkovia minulej vlády kresťanského ducha v Európe. Kopírovať však nemožno. Obnova kresťanského umenia dneška je výzva pre kresťanských umelcov.

V období dospievania som vnímal okrem ľudového umenia tri hlavné umelecké prúdy. Bolo to sakrálne umenie katolíckych kosto-

lov, do ktorých som chodil. Doba rozkolísala i sakrálne umenie, pokiaľ ide o architektúru a hudbu. Potom tu bolo oficiálne umenie socialistického realizmu. Jeho tvorcovia neboli bez talentu. Vtom období však tento prúd v mladej generácii prehrával, lebo na povrch prerážala ľživosť jeho poslstva. To, že Rusi vedia nakrúcať dobré filmy, som ocenil až po páde komunizmu.

Najsilnejšou, pokiaľ išlo o popularitu a dravosť, sa však stávala popkultúra. Napriek tomu, že komunistický režim sa ju snažil do istej miery potláčať. V šesťdesiatych a sedemdesiatych rokoch si západná rocková hudba a nová hollywoodska produkcia našla cestu do sŕdc a hláv mladej generácie, ku ktorej som patril.

Mimo kostolných brán sme vyrastali na hudbe skupín Beatles, Rolling Stones, Deep Purple, Led Zeppelin a Nazareth. Dlhými vlasmi sme napodobňovali ich spevákov. Občas ich počúvam doteraz. Keď sme ich počuli prvýkrát, poväčšine sme nevedeli po anglicky. Naučili sme sa reč a zistili sme, že občas spievali o nezmysloch, ale nezanevreli sme na nich. Keď ich piesne mali politické poslstvo, zisťovali sme, že sa búrili nie proti komunizmu, v ktorom sme my žili, ale proti vlastnej spoločnosti, do ktorej sme my vkladali určité nádeje.

V šesťdesiatych rokoch sa v Hollywoode skončila éra, v ktorej, ako povedal bystrý pozorovateľ, „židovskí vlastníci filmových štúdií produkovali pre americké protestantské publikum filmy s katolíckym poslstvom“. Už žiadny Ben Hur, Desatoro prikázaní, ale Polnočný kovboj a Krstný otec.

Tak ako rockovú hudbu, aj novú hollywoodsku produkciu sme si stotožňovali so Západom a až neskôr sme pochopili, že oba úkazy predstavujú skôr útok zvnútra proti staršej kultúre Západu.

Poslstvo popkultúry je prevažne smerované proti hodnotám, ako rodina, zodpovednosť, ľudská dôstojnosť v kresťanskom zmysle. To je jednoducho fakt. Nielen film a hudba, ale i ďalšie oblasti moderného umenia sú v službách ľavicovoliberalnej revolúcie.

Neplatí to však bezvýhradne. A neznamená to, že v sekulárnom prostredí, mimo sakrálneho umenia kostolov, nevzniká umenie podporujúce kresťanské hodnoty. Spomínam si na úspech muziká-

lu Evanjelium o Márii na doskách bratislavskej Novej scény. Zjavom bol film Mela Gibsona Umučenie Krista. V čase písania týchto riadkov mám poruke novú zbierku katolíckej poézie Štefana Bučka.

Teda kresťanské umenie nezaniklo. Vedie však nerovný boj. To je výzva pre kresťanov s talentom.

9. Buďte odborníci.

Pred Novembrom 1989 to boli kresťania, ktorí sa najviac zaslúžili o povalenie komunizmu. V podmienkach slobody to však istý čas bolo liberálne prostredie, ktoré bolo schopné postaviť do vládnych pozícií viac odborníkov. Niet sa čo čudovať. Kresťania mali štyridsať rokov tvrdý pôst. Ak chceli byť verní viere, boli občanmi tretej kategórie a do riadiaceho postavenia sa jednoducho nedostali. Preto nemali ani skúsenosti. Po dvadsiatich rokoch sa už niet na čo vyhovárať.

Presadzovanie kresťanských hodnôt vo verejnom živote nesie so sebou riziko, že kresťan začne za svoje kresťanstvo, ktoré môže byť úprimné, skrývať svoju neodbornosť a nechť osobne rást v odbornej oblasti. Môže sa stať „kariérom kresťanom“.

Nielen chlebom je človek živý, ale aj chlebom je živý. Politika bude vždy stáť i na vierohodnej ekonomickej vízii, ktorú politici ponúkajú ľuďom. K slabinám súčasnej kresťanskej angažovanosti patrí nízka schopnosť ponúknuť ekonomický program pre dnešnú dobu. Diskusia za posledné desaťročia prebieha takmer výlučne medzi zástancami sociálneho štátu socialistického typu, ktorí sa odvolávajú na Marxa, a zástancami voľného trhu, ktorí sa odvolávajú na Rakúsku školu, čiže Friedricha von Hayeka a Ludwiga von Misesa. Nepočuť o katolíckych ekonómoch, ktorí by premietali do ekonomickej praxe sociálne encykliky pápežov. Čo sa stalo s koncepciou rodinnej mzdy? Nepočuť o distributivizme, ako ho rozvíjali Hilaire Belloc či Gilbert Keith Chesterton.

Pritom tak socialistický štát, ako aj kapitalistický majú vlastnosti, ktoré priam nabádajú hľadať alternatívy. Socialistický štát vytvára vrstvu občanov závislých od priamej finančnej podpory od štátu.

Štát kapitalistický má tendenciu smerovať k stále menšiemu počtu kapitalistov, ktorí sú napokon takí veľkí hráči, že štát ich musí podporiť i vtedy, keď sa správajú nezodpovedne.

Hľadá sa kresťanská odpoveď.

10. Nebojte sa.

To sú slová blahoslaveného Jána Pavla II., ktoré sú známe i na Slovensku. Takže sa nebojme. Áno, každý, kto bol kresťanským politikom, vie, ako ťažko sa odoláva tlaku doby. Ako sa zdá priam nemožné byť aj úspešným politikom a zároveň aj ostať verným kresťanským hodnotám.

Komunizmus vytváral tlak terorom, ozbrojenou mocou, tajnou políciou. Dnešný systém, na mene ktorého je ťažké sa vôbec dohodnúť, vie však vytvárať podobne účinný tlak ideológiou a mediálnou prevahou. Napriek tomu niet sa čoho báť.

Aj dnešný systém má svoje obrovske vnútorné protirečenia, ako ich mal aj komunizmus. Nie je možné donekonečna ísť proti základným inštinktom, ktoré majú ľudia vo svojich srdciach. Nie je možné narábať s ľudským životom ako s niečím iba materiálnym. Nie je možné hrať sa na bohov. Nie je možné pohŕdať rodinou, na ktorej vždy spoločnosť stála. Nie je možné ľuďom stále hovoriť o ich právach a zamlčovať ich povinnosti, nezodpovednosť nazývať slobodou. Donekonečna vyjadrovať s ľuďmi súcit a zároveň ich povzbudzovať na ceste, ktorá ich ničí. Stávať deti proti rodičom, pohŕdať tradíciou. Nie je možné popierať existenciu pravdy, aby to nevedlo k iracionalite. Nie je možné stále podporovať ľudskú slabosť, aby to nevedlo k ochabnutiu spoločnosti. Nie je možné trestať ľudí za to, že chcú žiť podľa svojho svedomia.

Dá sa to robiť dlho. Až raz príde okamih, keď to už nejde.

„Potrat je niečo také neprirodzené, že o päťdesiat rokov to tu nebude,“ povedal pro-life aktivista Dr. Jack Wilkie.⁷ Jasnozrivosť a jednoduchosť týchto slov je až omračujúca. A ľudí ako on je veľa. Viete, koľko ľudí sa tohto roku zúčastnilo na pochode za život v Paríži? Bolo ich štyridsaťtisíc. A ten dav bol živou búrlivou riavou, neprosil,

ale nekompromisne žiadal ochranu nenarodených.^{8V} Vo Washingtone sa v roku 2011 zúčastnilo pochodu za život štyristotisíc ľudí. Všetci tí ľudia zdieľajú víziu víťazstva v najväčšej morálnej kauze našich čias. Nechcete aj vy byť pri tom?

Čelíme veľkej kultúrnej zmene, ktorá ide cez kontinenty, ale niet sa s čím zmierovať a netreba sa báť. Treba vydržať. Musíme sa podporovať. Nestrácajme odvahu a humor. Neuverme vo vlastnú nadradenosť. Nezabúdajme, že nie sme svätí. Sme obyčajní chybní ľudia, ktorí vedia, že ich zápas nie je iba zápasom ľudským.

Pokorne, pokojne bojujme svoj boj.

V Bratislave-Petržalke
na sviatok sv. Michala archanjela 29. septembra 2011

POZNÁMKY

- 1 Address of His Holiness Benedict XVI on the occasion of Christmas greetings to the Roman curia, Monday 20 December 2010. http://www.vatican.va/holy_father/benedict_xvi/index.htm.
- 2 Building a Culture of Life. Adresses of Archbishop Chaput. Archdiocese of Denver. <http://www.archden.org/index.cfm/ID/278/iArticleID/46/ipContentCategoryID/278>.
- 3 Veterán columnist quits Express. BBC News, 9 December, 2000. http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/1061015.stm.
- 4V Peter Hitchens - 102 Debate „Britain Is Becoming an Anti-Christian Country". Youtube. <http://www.youtube.com/watch?v=e-099meKq8>.
- 5 Aktion Linkstrend stoppen. <http://www.linkstrend-stoppen.de/>.
- 6 Manifest „Kultur des Lebens". <http://www.seniorenunion.de/images/stories/docs/110707-maifest-kultur-des-lebens.pdf>.
- 7 Dr. Jack Willke: Abortion „so unnatural that i tis not going to be here in another flfty years". Life Site News. <http://www.lifesitenews.com/news/exclusive-video-interview-the-father-of-the-us-pro-life-movement-looks-ba/>.
- 8V Marche pour la Vie - Paris 2011 - Philippe Isnard. Dailymotion. http://www.dailymotion.com/video/xhm7e8_marche-pour-la-vie-paris 2011-philippe-isnard_news.

MENNÝ REGISTER

A

Abrhan, Pavol 363, 364, 383, 401,
402, 422, 425, 427
Adamec, Ladislav 26
Adenauer, Ronrad 35, 70, 79, 133,
240, 372
Adorno, Theodor W. 62
Agca, Ali 181
Agt, Drieš van 167, 168
Aguilar José Fernando Lopez 84
Ahnlund, Knut 73
Albert II., kráľ 144
Alexander, Leo 217
Althaus, Dieter 175, 314
Alton, Dávid 293
Altozano, Gonzalo 144
Alžbeta II., kráľovná 120, 126, 240
Amachree, Duke 265, 305
Andráš, Anton 29
Andreotti, Giulio 133, 146, 147, 148,
149, 152
Andrew, princ 126
Andropov, Jurij Vladimirovič 31, 239
Anselmiová, Tina 149
Aragon, Louis 39
Ashtonová, Catherine 254, 255, 470
Atkinson, Colin 267, 268
Attlee, Clement 79
Aznar, José Maria 240

B

Babjak, Ján 443
Baco, Peter 239
Bagin, Pavol 349

Balázs, Ján Krstiteľ 442
Baláž, Rudolf 332, 357, 434, 440,
443, 444
Baldwinová, Tina 65
Balkenende, Jan Peter 166, 167, 239,
347, 470
Ball, Doug 120
Banáš, Jozef 338
Barber, Matt 203
Barbusse, Henri 39
Barroso, José Manuel 31, 33, 133,
134, 135, 136, 181, 240
Baryšnikov, Michail 28
Bárdos, Gyula
Basescu, Traian 87
Baslini, Antonio 81
Bassel, William 279
Baudouin L, kráľ 139, 143
Bauer, Rudolf 221, 364, 365, 388
393, 394, 597, 400, 401, 406, 410,
413, 416, 422, 423, 428, 435, 406,
470
Bauerova, Edit 239
Beatty, Warren 67
Beckettová, Wendy 316
Bednár, Marián 374, 470
Beeston, Jack 287
Belien, Paul 139, 140, 141, 315
Belloc, Hilaire 467
Belohorská, Irena 239, 360
Belousovová, Anna 426
Benda, Václav 23
Benedikt XV. 180
Benedikt XVI. 143, 181, 183, 299, 312,
313, 316, 317, 319, 358, 448, 458
Bennett, Stephen 277

Bentleyová, Elisabeth 45, 52
Berle, Adolph 44, 45
Berlinguer, Enrico 82
Berlusconi, SiMo 135, 165, 346
Bhattí, Šahbaz 253
Bibiová, Asia 253
Biden, Joe 111, 318
Bielik, Pavol 416, 417
Biřak, Vasil 16, 306
Black, Hugo
Blair, Tony 260, 311, 378
Bloomberg, Michael 268
Bobula, Peter 390, 393, 397
Boehner, John 245
Boeru, Ionel 86
Bohynik, Juraj 442, 443
Bonifacio, Francesco 149
Borg, Tonio 346, 359
Bork, Róbert 116, 235
Borovský, Braňo 20
Borrego, Francisco
Bouhler, Philipp 207, 208
Brack, Viktor 210
Brandmüller, Walter 314
Brandt, Karí 207, 208
Breivik, Anders, Behring 457
Brežnev, Leonid Iljič 10, 31, 32, 57,
70, 376
Brocka, Július 21, 332, 335, 383, 388,
393, 394, 395, 397, 400, 401, 402,
403, 404, 405, 406, 407, 415, 422,
423, 429, 430, 441, 442, 471
Brockie, Scott 277
Brolin, James 50
Brongersma, Edward 28, 206
Brown, Dan 74, 298
Brownová, Judie 118
Brucan, Silviu
Bučko, Štefan 467
Budaj, Ján 17, 20, 28, 375, 382, 471
Buell, Jerry

Buchanan, Patrick. J. 54, 198, 230
Bucharin, Nikolaj Ivanovič 42
Bull, Peter
Bull, Hazelmary
Bullitt, William C 42
Bush, George W. 229, 240, 245, 295
Busleyden, Jeroen van
Buttiglione, Rocco 32, 33, 34, 35, 37,
38, 71, 72, 100, 134, 135, 136, 137,
145, 181, 190, 254, 255, 270, 302,
341, 471

C

Caamano, Francisco 295
Calamita, Fernando Ferrin 268
Caldwell, Šimon 294
Carter, Emmett
Carter, James 123, 126
Castro, Fidel 95, 123, 126, 247
Cameron, Dávid 161, 162, 163, 164,
204, 317, 463
Catania, Giusto 238
Cavaco, Silva Aníbal
Ceausescu, Nicolae 56, 57, 86, 87, 88
Ceaugescová, Elena 87
Centiová, Rosemary 262
Cenzon-DeCarlová, Catherina 292
Cepica, Arnost 291
Cepicová, Dagmar
Ciccconeová, Louise, Madonna 297
Cimoszewicz, Wlodzimierz 344
Cipriani, Juan Luis 246
Cirlan, Dorin Marián 86
Clark, Stephen 164, 294
Čiarke, Kenneth
Clementis, Vladimír 9, 26, 27, 39, 77,
450, 471
Clinton, William 245, 332
Clintonová, Hilary 67, 245, 246, 471
Cogman, Graham 304

Cohn-Bendit, Daniel 33, 70, 71, 72,
103, 158, 159, 471
Colenová, Alexandra 141, 315
Colombo, Emilio
Colombo, Giovanni
Colotka, Peter 16
Colson, Charles 112
Cooper, Ren
Cossiga, Francesco 151, 186
Coughlin, Charles 106
Cox, Pat 342
Cranmer, Chris 288
Crombie, Dávid 122
Csáky, Pál 365, 416
Cuomo, Andrew
Cuomo, Mario 111, 262, 318
Cuomová, Matilda
Curran, Charles 115
Čaplovič, Dušan 95, 447
Čalfa, Marián 26, 27, 28, 29
Čambal, Miloš 299
Čarnogurský, Ivan 401
Čarnogurský, Ján 7, 9, 15, 20, 25, 26,
27, 28, 29, 30, 35, 36, 97, 132,
184, 246, 328, 329, 330, 331, 332,
333, 334, 336, 339, 340, 341, 345,
348, 349, 350, 351, 353, 354, 361,
362, 366, 367, 370, 371, 372, 373,
374, 376, 377, 378, 380, 382, 383,
384, 386, 387, 388, 389, 390, 391,
399, 404, 416, 418, 423, 424, 430,
439, 444, 445, 452, 460, 471, 484
Čarnogurský, Pavol 24
Černák, Mikuláš 379
Černenko, Konštantín Ustinovič 32
Červeň, Jozef 443
Čič, Milan 16, 26, 27, 28, 471
Čiernik, Peter 415
Číž, Miroslav 426

D

D 'Alema, Massimo 82
Daneels, Godfried 141, 315
Daniš, Dag 400
Daniška, Jaroslav 133, 153, 244, 357
Daul, Joseph 133, 153
Dávid, Pavel 429
Davies, Ray 42
Daviesová, Theresa 261, 305
Davisová, Angela 63, 64
Dawkins, Richard 227
Dányi, Ondrej 22
Deckerová, Veronika 348
Dehaene, Jean-Luc 133
Delors, Jacques 134
De Mattei, Roberto 149, 151
Demeterová, Mária 363
De Niro, Róbert 67
De Ruyter, Job 168
De Sica, Vittorio 80
De Valk, Alphonse
Dietl, Jaroslav 13
Dobešová, Marcela 440, 442
Domingo, Plácido 28
Domotovič, Michail Alexejevič
Donner, Piet Hein 347
Donner, Jan 347
Doody, Denis 267
Dooley, Dávid 123
Dorn, Ludwik 343
Douglas, Helen Gahagan 46
Dorries, Nadine 160, 161
Dravecký, Jozef 358, 448, 454
Drinan, Róbert 115
Dubček, Alexander 15, 17, 26, 40,
472
Duda, Ján 443
Duka, Zólyomi Arpád 239
Duncan, Alan 162
Durant, Will 188

- Duranty, Walter 41, 42, 43
Dzurinda, Mikuláš 144, 334, 337,
338, 341, 353, 354, 355, 356, 357,
358, 362, 364, 365, 366, 369, 370,
372, 373, 374, 375, 376, 377, 378,
379, 380, 381, 382, 383, 384, 385,
386, 387, 388, 389, 391, 392, 408,
409, 410, 412, 413, 420, 428, 431,
433, 434, 435, 439, 445, 448, 454,
472, 484
Ďurikovič, Vladimír 20
Ďurkovský, Andrej 394
Dutschke, Rudi 63
Dybenko, Pavel Jefimovič 91, 92
- E
- Eastwood, Clint 209
Eddins, Reith 244
Effertová, Katrina 279
Eisenhower, Dwight Dávid 46
Eklandová, Britt
Engels, Friedrich 10, 37, 38, 101,
242, 472
Erhard, Ludwig 70
Eweidová, Tanya 266
- F
- Fanfani, Amintore 146
Farnworthová, Beatrice 92
Faulhaber, Michael von 209
Fellini, Federico 80
Fergusonová, Marilyn 248
Ferlinghetti, Lawrence 204
Feuchtwanger, Lion 39
Fico, Róbert 14, 94, 95, 225, 239,
338, 365, 393, 394, 396, 397, 398,
400, 404, 405, 406, 408, 411, 412,
422, 427, 430, 431, 435, 446, 450,
454, 472
Field, Noel Havilland 78
Figeľ, Ján 133, 140, 340, 360, 362,
377, 378, 383, 384, 387, 388, 389,
392, 411, 416, 428, 429, 431, 437,
472
Figl, Leopold 133
Filip, Jaro 333, 465
Filípek, Ondrej 19
Fischer, Dietmar 280
Fischer, Ernst 73
Fischer, Heinz 462
Fischer, Louis 41, 42
Flašíková-Beňová, Monika 95
Foltínová, Mária 20
Fondová, Jane 246
Ford, Harrison 69
Ford, Rob 278
Forman, Miloš 28, 333
Formánek, Oskar 19
Fortuna, Loris 81, 82
Fotusky, Laura 262, 263
Foyer, Jean 156, 158
Franco, Francisco 59
Frattini, Franco 255, 420
Freiová, Michaela 177, 186, 462
Frick, Wilhelm 209
Frieden, Luc 145, 144
Friedlander, Henry 210
Fritzl, Joseph 275
Fromm, Erich 62
Fronc, Martin 554, 563, 377, 392,
595, 395, 594, 597, 400, 401, 405,
405, 408, 409, 419, 422, 425
Frost, Dávid 50
Ftáčnik, Milan 27, 96
Fuchs, Joseph 115
Furet, Francois 75
Furnish, Dávid 224

G

Gabaj, Alojz 20
Gabura, Peter 366, 401, 421, 433
Gál, Fedor 349
Galen, Clement August von 209
Gancarczyk, Marek 231
Garth, Jon 227
Gasperi, Alcide De 35, 79, 133, 146, 240, 372
Gašparovič, Ivan 356, 358, 436, 452
Gates, Bili 246, 247
Gatesová, Melinda 247
Gaulle, Charles de 35, 70, 71, 153, 154
Gaulle, Yvonne de 159
Gavenda, Marián 445, 446
Gehring, Rudolf 462
Geišberg, Marián 14
Germanotteová, Štefánia Angelina 297
Germi, Pietro 81
Gernreich, Rudi 203
Gibalová, Monika 401, 402
Gibboňová, Linda 279, 295, 304
Gibson, Mel 258, 467
Gierek, Edward 57
Gijseghem, Hubert Van 274
Giles, Peter 207
Ginjaar, Leendert 168
Ginsberg, Alien 202, 204, 205
Giordana, Mario 358
Giovanardi, Carlo 166, 214
Giscard d'Estaing, Valéry 154, 155
Glasa, Jozef 332
Glendonová, MaryAnn 303
Goddard, Damian 304
Goldwater, Barry 59
Golubová, Alissa 283
Gombík, Róbert 19
Gomez, José 307

Gomulka, Wladyslaw 57
Gondová, Helena 20
González, Felipe 83, 84, 85
Gorbačov, Michail Sergejevič 15, 16, 32, 48
Gore, Al 223
Gosnell, Rermit 200
Gracida, Rene Henry 118
Gramsci, Antonio 6, 60, 61, 94, 226
Gravel, Raymond 309, 310, 316, 318
Green, Ake 98, 270, 272, 273, 274, 290, 317, 321, 347, 348, 349, 473
Gregoireová, Christine 293
Greydanus, Steven 209
Gromyko, Andrej Andrejevič 78
Guillaumeová, Sylvia 144

H

Hafenecker, Christian 171
Hague, William 164, 165
Haider, Jörg 171, 347
Haley, Harold 64
Hall, Martin 289
Hallstein, Walter 134
Halmeš, František 337
Hamžík, Pavol 360
Hanfstingl, Johannes 280
Hardy, Robin 258
Harrelson, Woody 333
Harris, Ed 67
Hartmann, Axel 175
Hassoun, Ahmad Badr 96
Havel, Václav 23, 24, 28, 29
Hay, Harry 202, 203
Hayek, Friedrich von 467
Helnwein, Gottfried 299
Hendin, Herbert 215
Hendrix, Jimi 70
Henri, veľkvojvoda 142, 143, 144
Henrich VIII., kráľ 161

Heras, Vanesa de la 269
Herbert, Nick 161
Herman-Michielsenová, Lucienne
138
Herriot, Edouard 42, 43
Hession, Mark 116
Hiss, Alger 45, 46, 48, 49, 50, 59, 77
Hitchens, Christopher 227
Hitchens, Peter 462
Hitler, Adolf 39, 45, 67, 107, 142, 165,
207, 208, 210, 211, 214, 281, 374,
443
Hlinka, Anton 307
Ho Či Min 246
Holes, Shawn 275
Homolová, Mária 383
Honecker, Erich 57, 64
Hopkins, Anthony 50
Horkheimer, Max 62
Horn, Clayton W. 204
Hort, Milan 355, 383, 384, 387
Howard, Michael 50
Howard, Ron 50
Howardová, Cheryl 278
Howell, Renneth 305
Hreško, Michal 20
Hrivnák, Pavel 26
Hrúb, Štefan 349, 374
Hrušovský, Pavol 337, 338, 354, 355,
356, 363, 364, 366, 388, 389, 390,
392, 393, 394, 395, 396, 397, 398,
399, 400, 401, 402, 403, 405, 406,
407, 408, 409, 410, 412, 413, 414,
415, 416, 418, 419, 421, 422, 423,
425, 428, 429, 430, 431, 435, 437,
438, 443
Huba, Mikuláš 17
Hughes, Lynn 268
Hugueninová, Elaine 291
Hume, Basil 312
Husák, Gustáv 11, 13, 16, 17, 21, 26,

39, 57, 77, 474
Hiibnerová, Danuta 31
Hvorecký, Michal 438

CH

Chaban-Delmas, Jacques 154, 155
Chabot, Boudewijn 212
Chambers, Whittaker 12, 35, 44, 45,
46, 47, 48, 49, 52, 55, 56, 57, 58,
67, 68, 76, 77, 78, 101, 102, 297,
474
Chambersová, Esther 57
Chaplin, Charles Spencer 39
Chaplinová, Shirley 266, 268
Chaput, Charles 109, 302, 303
Chatel, Luc 283
Che Guevara, Ernesto 70, 267
Chesterton, Gilbert Reith 43, 51, 53,
222, 259, 467
Chirac, Jacques 153, 154, 155, 157,
158, 240, 283, 358
Chodkevičová, Táňa 266
Chovanec, Marián 444
Chren, Jozef 424
Chretien, Jean 123, 126
Chruščov, Nikita Sergejevič 51, 57,
83
Chudík, Ladislav 24, 29
Churchill, Winston 45, 79

I

Iliescu, Ion 86, 87
Imrich, Andrej 443, 446, 449
Isnard, Philippe 282, 283, 317

J

Jablonický, Jozef 16
Jacksonová, Glenda 92

Jagger, Mick 64
Jakeš, Miloš 16
Jakovlev, Alexander Nikolajevič 15
Jalsevac, John 308
Jalsevac, Steve 124, 125, 126, 309
Janawayová, Barbara 293, 294
Jaquin, Patrick 300
Jaruzelski, Wojciech 10
Javorský, Štefan 19
Ján XXIII. 458
Ján Pavol I. 458
Ján Pavol II. 21, 27, 83, 181, 182, 214,
313, 316, 319, 336, 328, 352, 353,
432, 433, 458, 468
Jefferson, Thomas 234
Jelineková, Elfriede 72, 73, 74, 92, 103
Jenkinsová, Janet 305
Jenky, Daniel 286
Jennings, Kevin 203
John, Elton 196, 224, 257, 258
Johnsová, Eunice 287
Johnson, Boris 161
Johnson, Gregory Lee 228
Johnson, Lyndon Baines 60, 228
Johnson, Paul 47
Jones, Gareth 41
Jonesová, Olive 265
Jonsen, Albert 115
Juan Carlos, kráľ 143, 144, 184
Juhaščík, Ján 20
Jukl, Vladimír 19, 20, 21, 69, 258, 351
Julinová, Cecília 347
Juncker, Jean Claude 141, 142, 143,
144
Juránek, Stanislav 180
Jurek, Marek 343

K

Kaczynski, Jaroslaw 343, 344, 345
Kaczynski, Lech 344

Kahanec, Stanislav 363, 401
Kaliňák, Róbert 396, 397, 398
Kalisz, Ryszard 346
Kallas, Siim 31
Kalousek, Miroslav 179
Kamenev, Lev Borisovič 42
Kaplan, Karel 429
Karas, Jifí 177
Kaščák, Michal 315
Kazan, Elia 68, 69
Kažimír, Marek 417, 419
Kádár, János 31, 34, 57, 62, 78
Keatonová, Diane 236
Kelleyová, Linda Gray 262
Kempling, Christopher 276, 277, 278
Kennedy, Edward 60, 106, 113 - 118,
128
Kennedy, John Fitzgerald 106, 107,
128
Kennedy, Joseph 106, 107
Kennedy, Patrick Joseph 119
Kennedyová, Jacqueline 112
Kennedyová, Kerry 111
Kerouac, Jack 202
Kesegová, Emília 20
Kidmanová, Nicole 197, 298
Kinsey, Alfréd 297
Kissinger, Henry 28
Klaus, Václav 165
Klein, Martin 20
Klepáč, Ján 27
Klusák, Milan 21
Kňažko, Milan 17, 29, 382
Kočtúch, Hvezdoň 17
Kohí, Helmut 133, 175, 240, 328,
372, 374, 376
Köhlerová, Kristina 174
Kolakovič, Tomislav 19, 351
Kollontajová, Alexandra Michailovna
88, 89, 90, 91, 92, 93, 475
Konc, Tomáš 20

- Kondrlíková-Plháková, Zuzana 338
Korec, Ján Chryzostom 21, 239, 258,
267, 446, 448, 450, 452
Koštov, Trajčo 76
Kováč, Michal 426, 451
Kováčik, Jozef 449
Kovács, László 31
Kozlík, Sergej 239
Kožárová, Mária 20
Krajci, Gustáv 349
Krajniak, Milan 417, 418, 419
Kramár, Andrej 415
Kravčenko, Viktor 42
Krčméry, Silvester 19, 21, 69, 258,
351
Kreisky, Bruno 168
Kresák, Peter 337
Krivický, Walter 45
Kropiwnicki, Jerzy 236, 237
Kryl, Karel 13
Kuglerová, Gudrun 304
Kukan, Eduard 382
Ruklišová, Jozefína 349
Kusý, Miroslav 15, 16, 17, 25, 26, 29,
97, 98, 99, 355, 476
Kiing, Klaus 171
- L
- Labuda, Jozef 19
Ladeleová, Lilian 161, 260, 261, 263,
305, 476
Lajčiak, Milan 77
Lailemand, Roger 138
Lammert, Norbert 175, 314
Lanckerová, Anne van 237
Landry, Roger 118
Langella, Frank 50
Langer, Oskar 52
Langerová, Žofia 52, 53
Lángoš, Ján 382
Lardner, Philip 163, 164
Laski, Harold 121
Lastman, Mel 278
Lauko, Martin 20
Laun, Andreas 168, 169, 170, 171,
194, 310, 311, 318, 327, 476
LaVey, Anton 288
Lawler, Phil 118
Lecanuet, Jean 155
Lee, Christopher 259
Lehmann, Karí 314
Leighton, Ronald 293
Lenárt, Jozef 16
Lencz, Ladislav 439, 440
Lenin, Vladimír Iljič 10, 35, 38, 42,
55, 57, 88, 89, 91, 93, 207, 224,
269, 476
Lennon, John 95, 123
Leone, Giovanni 149, 182
Léonard, André-Joseph 300
Le Penová, Marine 284
Lessingová, Doris 74
Lettrich, Miroslav 443
Leutheusser-Schnarrenbergerová,
Sabine 202
Levine, Isaac Don 44
Lewis, Anthony 44
Lewis, Clivé Staples 189
Lilley, Brian 274
Lipšic, Daniel 336, 345, 346, 354, 356,
363, 364, 377, 381, 392 - 397,
399 - 409, 412 - 419, 422, 429, 431,
438
Lonská, Zuzka 52
Lord, Jeffrey 203
Lubbers, Ruud 133
Lukács, György 61, 62, 63
Lukčo, Peter 350, 351
Lux, Josef 177

M

- MacArthur, Douglas 107
MacCulloch, Diarmaid 312, 313
MacEwenová, Barbara
Madiganová, Amy 67
Mad'arič, Marek 427
Mádr, Oto 23
Mach, Alexander 77
Majdová, Mária 403, 424
Major, John 162, 240, 290, 293
Malden, Rarl 67
Maňák, Vladimír 15, 17, 25
Manka, Vladimír 239
Mao Ce Tung 124
Marans, Jon 203
Marcinčin, Anton 429
Marcinkiewicz, Razimierz 343
Marcuse, Herbert
Markovič, Milan 333, 465
Martens, Wilfried 133, 138, 139, 140,
340, 358
Martináková, Zuzana 354, 447
Martino, Renato 332
Marto, Francisco 180
Marto, Jacinta 180
Marx, Rarl 10, 37, 38, 53, 101, 202,
242, 467, 476
Mastroianni, Marcello 81
Matherick, Vincent 286
Mathericková, Pauline 286
Matthewsová, Sheila 265, 268
Maude, Francis 163
Mcalpine, Dale 275
McCain, John 235
McCarthy, Joseph 44, 48, 50, 59
McClintock, Andrew 161, 264, 265
McCormick, Richard 115
McCorveyová, Norma 228
McCrystal, Patrick 294
McGuinty, Dalton 307
McFarlane, Gary 161, 263, 265, 268,
305
Mečiar, Vladimír 15, 26, 28, 29, 30,
97, 330, 333, 338, 354, 365, 369,
371, 379, 380, 381, 383, 386, 387,
390, 396, 397, 398, 399, 412, 426,
427, 451, 453, 477
Medvedev, Roj 51
Medvedev, Žores 51
Meehanová, Marylee 296
Meisner Joachim, kardinál 176, 369,
456
Merkelová, Angela 172, 173, 477
Meseguerová, Susana 269
Migaš, Jozef 94, 390
Michalič, Sergej 374
Miklautschová-Gastingerová, Rarin
346, 347
Mikloš, Ivan 355, 381
Mikloško, František 5, 7, 18, 19, 20,
21, 26, 28, 36, 97, 98, 335, 336,
342, 353, 354, 355, 358,
362 - 367, 371, 372, 374, 376, 377,
380, 383, 385 - 390, 393 - 395,
397, 400 - 403, 406, 407, 409,
410, 413, 414 - 417, 421, 422 -
427, 430, 435 - 439, 441, 442,
444, 452 - 454, 462, 464, 477
Mikloško, Jozef 371
Mikloško, Marián 424
Miklušičák, Jozef 378
Mikolášik, Miroslav 332, 437
Milhaven, Giles 115
Miller, Leszek 344
Millerová, Lisa 305
Mináč, Vladimír 74, 450
Minárik, Pavol 221, 286, 355, 363,
365, 367, 377, 393, 394, 397, 400,
401, 402, 403, 404, 405, 406, 409,
410, 416, 417, 418, 421, 422, 423,
425, 426, 427, 428, 450, 435, 477

Mises, Ludwig, von 467
Mitro, Vladimír 380
Mitterrand, François 154, 155, 284
Mitterrand, Frédéric 284
Mňačko, Ladislav 39
Molterer, Wilhelm 170
Montand, Yves 52
Mooreová, Juliana 298
Moravčík, Jozef 332, 352, 370
Moretti, Mario 148
Morgentaler, Henry 124
Morlino, Tommaso 149
Moro, Aldo 146, 148, 150
Morus, Thomas 132, 161, 189, 207
Muggeridge, Malcolm 41, 52
Munby, James Lawrence 287
Muránsky, Peter 378
Murphy-O'Connor, Cormac 311
Murray, William 233
Murrayová, O'Hair Madalyn 226, 227
Mussolini, Benito 61
Miinch, Werner 173

N

Nagy, Imre 34, 62
Napolitano, Giorgio 82, 83
Nastase, Adrián 87
Nauta, Erik 280
Navasky, Vietor 78
Navrátil, Augustín 21, 180
Nazir-Ali, Michael 303
Neier, Aryeh 79
Nero 219
Neuwirth, Anton 258, 333, 336, 351 -
353, 358, 359, 367, 374, 477
Newman, Paul 28
Németh, Matej 19
Nichols, Vincent 312, 313
Nicholson, Jack 116
Nietzsche, Friedrich 196

Nixon, Richard Milhous 44, 46, 47,
49, 59, 108, 112, 124
Noga, Miroslav 333
Nolte, Nick 67
Novajovský, František 20
Novomeský, Ladislav 16, 26, 39, 77
Novotný, Antonín 57

O

Obama, Barack 111, 117, 200, 244,
245, 246, 295, 296
Oberhauser, Viliam 27, 371
Occhetto, Achile 82
O'Connorová, Sandra Day 235
Okáli, Daniel 39
Oleksy, Jozef 344
O'Malley, Sean 116, 118
Onassis, Aristoteles 113
Oravová, Ľuba 445
O'Reilly, Jim 291
O'Reillyová, Mary 291
Orosz, Ladislav 337
Orwell, George 42
Osušky, Peter 375
Oswald, Lee Harvey 113
Ouellet, Mare 309, 310

P

Pajetta, Giancarlo 146
Palacka, Gabriel 373, 384, 391
Palmaro, Mariano 192
Pan Ri Mun 243
Pandolfi, Filippo 149
Parker, Dávid 275
Pastier, Oleg 20
Pastor, Karol 241, 371
Paška, Pavol 397, 450
Pavlík, Radovan 415
Pavol VI. 148, 149, 181, 308, 448, 458

Pavol z Tarzu, apoštol 219
Pčolinská, Marcela 424
Peat, Rwabena 305
Peck, Gregory 28
Pekár, Dušan 405, 427
Pell, George 295
Pelosiová, Nancy 203
Perez, Oscar 295
Persson, Goran 271
Petrie, Caroline 265
Petronius, Arbiter Gaius 219, 220
Phelps, Fred 348
Picasso, Pablo 39
Piebalgs, Andris 31
Pietruchová, Oľga 433
Pilkingtonová, Leslie 305
Pinter, Harold 74
PiusXII. 52, 106, 113, 181, 458
Playfootová, Lýdia 268
Plazinski, Maciej 343
Plávka, Vladimír 424
Plojhar, Josef 176, 177, 478
Podolinsky, Štefan 19
Pofalla, Ronald 174
Polačko, Jozef 383
Polanski, Roman 69
Polanský, Ivan 20, 246
Polka, Ladislav 349
Polonsky, Abrahám 69
Pompidou, Georges 71, 154
Ponická, Hana 25
Popov, Andrej 55
Portillo, Michael 162, 163, 290, 323,
478
Porubjak, Martin 348
Pöttering, Hans - Gert 135, 137
Pospíšil, Ignác 462
Povala, Gabriel 19
Powell, Colin 378
Preddy, Steven 289, 290
Prejeanová, Carrie 162

Pröll, Erwin 171, 299
Pröll, Joseph 171, 310
Pridal, Alojz 393, 394, 397, 413, 415
Pullman, Philip 298
Pupík, Zdeno 451

Q

Quinsey, Vernon 274

R

Radek, Rarl 42
Radič, Stano 333, 334
Radičová, Iveta 85, 225, 292, 329,
381, 429, 432, 433, 434, 435, 436,
438, 440, 443, 453, 454, 479, 484
Radošovský, Marián 412
Rafreider, Roman 412
Rajamäki, Rari 346
Rajkó, László 76
Rákosi, Mátyás 57, 78
Rakús, Alojz 332, 335, 336, 388, 424,
479
Raši, Richard 221
Ratzinger, Joseph 196, 242, 313
Reagan, Ronald Wilson 44, 47, 48,
50, 59, 101, 115, 124, 235, 243,
244, 252, 328, 479
Redingová, Viviane 144, 145
Reed, John 39, 66
Rehnquist, William 228
Reich, Wilhelm 65
Remmelink, Jan 212
Renner, Rarl 73
Roberts, John 235
Rocová, Daniela 81
Rodriguez, Esteban 295
Rolland, Hector 156
Romm, Michail 282
Romney, George 262

Romney, Mitt 261, 262, 275
Rompf, Gunther 20
Roosevelt, Franklin Delano 42, 45,
58, 59, 106
Rossell, Mark 171, 299
Rossellini, Roberto 80
Rothová, Claudia 202
Rozsival, Jaroslav 348
Royalová, Ségolène 158
Rumor, Mariano 82, 151
Rusko, Pavol 55, 91, 151, 337, 338,
353, 367, 376, 379, 392, 393, 430,
433, 451, 479
Rusnáková, Eva 338
Rutherford, Andrew 291

S

Sabolová, Mária 388, 394, 394, 401,
402, 407, 409, 415, 416, 419, 420,
421, 422, 423, 425, 426, 479
Sack, Fritz 202
Sádovský, Jozef 424
Salazar, Antonio de Oliveira 121
Sandrelliová, Štefánia 81
Sangerová, Margarét 66, 67, 216, 245
Santos, Lucia 180 - 182
Saramago, José de Sousa 75, 184
Sarkozy, Nicolas 145, 153, 157, 158,
159, 192, 276, 284, 479
Sartre, Jean Paul 39
Scallonová, Dana Rosemary 237
Scorsese, Martin 67, 298
Scott, Richard 265
Selecký, Anton 25, 410
Semín, Michal 180, 462
Serrano, Andres 298, 299
Severo, Julio 306
Shaw, George Bernard 39, 40, 42, 43
Schadenberg, Alex 215
Schavanová, Annette 175, 314

Schäuble, Wolfgang 175
Schlossberg, Jack 117
Schmidt, Helmut 172
Schmidtová, Mária 76, 78
Schooyans, Michel 223, 242, 247
Schönborn, Christoph 311, 313
Schroeder, Dominic 164
Schulz, Martin 135
Schumacher, Kurt 79
Schuman, Róbert 133, 154, 240
Schumm, Walter 264
Schuster, Rudolf 337
Schwarzenegger, Arnold 116
Sidor, Karol 374
Sienkiewicz, Henryk 219
Signoretová, Simone 52
Šimon, Paul 28
Skrúcaný, Štefan 333
Slade, Eric 203
Slaný, Jaroslav 388, 479
Slánsky, Rudolf 52, 76
Slee, Noah 66
Slobodník, Dušan 377
Slota, Ján 396, 397, 399, 480
Smith, Ian Duncan 163
Smoleii, Róbert 344
Snopko, Ladislav 349
Sobran, Joseph 245
Sodano, Angelo 333
Sokol, Ján 333, 445, 449
Solčiansky, Anton 443
Solženicyn, Alexander 330, 331, 450
Soros, George 78, 246
Sorrentino, Paolo 147
Spielberg, Steven 67
Spratt, Donald 277
Srholec, Anton 314
Stalín, Josip Vissarionovič 41, 42, 45,
51, 53, 57, 58, 59, 88, 92, 124, 269
Stanko, Július 405, 409, 410
Starkey, Dávid 290, 303

Steel, Dávid 160
 Stevens, John Paul 235
 Stewart, Potter 227
 Stoker, Bram 88
 Stone, Oliver 49
 Stormans, Kevin 292, 293
 Strache, Hans - Christian 171
 Strasser, Ernst 346
 Streepová, Meryl 298
 Streisandová, Barbara 50
 Stromček, Ladislav 20
 Stuth, Reinhard 339, 374, 375, 480
 Sudor, Karol 404, 437
 Sulík, Richard 447
 Sutorius, Flip 206
 Siissmuthová, Rita 175
 Svoboda, Cyril 179
 Szabad, György 78
 Šebej, František 152, 394
 Ševc, Jozef 338
 Šimečka, Milan 15, 16
 Šimečka, Martin M 17, 20, 98, 480
 Šimko, Ivan 337, 372, 373, 375, 377,
 380, 383, 384, 386, 387, 391, 392,
 397
 Šimko, Jozef 393, 394, 401, 403, 407,
 421, 422
 Šojdrová, Michaela 179, 195, 480
 Šrámek, Jan 176
 Štulajter, Ivan 374
 Šutý, Ladislav 333
 Štrougal, Lubomír 16

T

Tatarka, Dominik 16, 17, 39
 Tatár, Peter 394
 Teufel, Erwin 175, 314
 Thatcherová, Margarét 152, 160,
 162, 163, 328
 Tichon, patriarcha 91

Tito, Josip Broz 57
 Theorinová, Kate 236
 Thole, Reinhard 173
 Tobin, Thomas 119
 Togliatti, Palmiro 79, 82
 Tolnai, Csaba 275
 Tondra, František 446
 Tóth, Peter 380
 Tóthová, Katarína 403
 Tóthová, Zdenka 382
 Trudeau, Justin 127
 Trudeau, Pierre Elliott 6, 106, 120
 - 131
 Trudeauová, Margarét 128
 Truman, Harry S. 59
 Tuchačevskij, Michail Nikolajevič 92
 Turcotte, Jean-Claude 127
 Turner, John 122, 124
 Turner, Ted 246, 247
 Tutková, Jana 442
 Tysiacová, Alicja 231

U

Uhliarik, Ivan 429
 Unterweger, Johan „Jack“ 72, 73,
 103, 480
 Urban, Keith 197

V

Valentovič, Ivan 410, 420, 449
 Van Rompuy, Herman 138, 140, 358
 Vavřík, Roman 338
 Valdemar, Hugo 305
 Válek, Miroslav 21
 Vásárhelyi, Miklós 78
 Vecan, Ján 20
 Veilová, Simone 153, 155, 156, 157,
 158, 282, 358, 481
 Veillette, Martin 309

Veitová, Joanne 279
Velzen, Wim van 332
Verhagen, Eduard 213
Veteška, Viliam 338
Vidmar, Peter 304
Viktorin, Konštantín 401
Visconti, Luchino 80
Vlies, Hans van der 167
Vogel, Bernhard 175, 314
Volf, Jaroslav 382
Volpe, John A. 83

W

Wagnerová, Mary 279
Walder, Jim 291
Walesa, Lech 23
Walderová, Beth 291
Warner, Gerald 141
Waters, Dávid 227
Weatherley, Mike 306
Weaverová, Sigourney 28
Weisenbacher, Peter 260
Weiss, Peter 27, 93, 94, 152, 341, 342,
343
Wells, Herbert George 39, 42, 43
Westen, John-Henry 308, 309
Whatcott, Bili 277
White, Byron 228
Widdecombová, Ann 290
Wiens, Heinrich 307

Wiensová, Irene 307
Wiesel, Eli 28
Wijn, Joop
Wilder, Billy 281
William, princ
Williamson, Bichard 172
Williamsová, Andrea Minichiello 288
Williamsová, Susanne 291
Willová, Rosemarie 202
Wilson, Harold 160
Wojtyła, Karol 23
Woodruffová, Amy 205
Woodward, Edward 259
Wurm, Theophil 209

Z

Zajac, Peter 27, 28, 382, 389, 394,
417, 427
Zajíček, Marián 19
Zala, Boris 396
Zapatero, José Luis 84
Zawisza, Artur 343, 362
Záhorská, Anna 336, 388, 392, 419,
437, 438, 442, 453, 481
Zinoviev, Alexander 12
Zinoviev, Grigorij Jevsejevič 42
Ziolkovský, Anton 443
Žitňanská, Jana 429
Živkov, Todor 57
Zverina, Josef 23

OBSAH

<i>Predhovor autora</i>	5
I. KAPITOLA	
Porazení víťazi?	9
Pamätáte sa na komunizmus?	9
Vyzeralo to na tisíc rokov.	11
Vzbúrení jednotlivci	15
Generáli s vojskom.	18
Keď sa „Sviečková“ zmenila na „čiernu totalitu“.	24
Európsky parlament 2004: radšej komunista ako kresťan	30
II. KAPITOLA	
Komunizmus sa zrodil v Bruseli	34
Komunizmus sa zrodil v Bruseli	37
Hladomor a teror, ktoré vraj neboli	40
Komunisti, antikomunisti a anti-antikomunisti	44
Bratia sú mŕtvi, nech žijú bratrance!	51
Najprv pro-life, potom proti komunizmu.	55
Západ: od komunizmu k liberalizmu.	58
Kto je v Rumunsku novodobým Draculom?	86
Pred Elfriede tu bola Alexandra Michailovna	88
Trojbodové minimum východo-západného ľavicového zjednotenia ⁹²	
Möbiov list víťazov a porazených	99
III. KAPITOLA	
Sexi katolíci z Ameriky.	106
Môj syn bude prezidentom.	106
Ako katolícky kandidát a protestantský duchovný.	109
položili základy odkresťančenia americkej politiky.	109
Liberálny lev senátu.	113

2009 - smrť, pohreb a veľmi čierny humor	116
Katolícke piruety	120
Spev liberálnych sirén v katolíckych ušiach	127

IV. KAPITOLA

Európske choré hviezdy kresťanskodemokratické	132
Európska kresťanskodemokratické „succes story“	132
Príbeh Josého a Rocca	134
Čo kráľ nepodpíše, flámsky kresťanský demokrat rád podpíše	138
Kresťanskí demokrati proti potomkovi Ľudovíta svätého	141
Ako „Božský“ a jeho „democristiani“ podpísali	146
Jacques, Sarko a samozrejme Simone. Simone! Simone!	153
Keď toto sú konzervatívci... alebo Dedičstvo Železnej lady.	160
V Holandsku minister bojoval, premiér to vzdal	165
Jaen alebo Zosun rakúskej kresťanskej demokracie	168
CDU na gayparáde	172
V Plojharovom tieni	176
Vyrozprávaj sa, starý muž	180
Vôľa Boha verzus vôľa ľudu	184
Obnova	189

V. KAPITOLA

Euroamerická kultúrna revolúcia	196
Ciele a úspechy revolúcie - prehodnotenie všetkých hodnôt.	196
Človek podľa revolúcie	218
Revolucionári v talároch	225
Globálna revolúcia globálnych inštitúcií	236

VI. KAPITOLA

Levy prichádzajú	253
K - slovo	253
Staronové pro-choice: Zapri Krista, alebo ťa vyrazíme!	260
Pôjdeš do basy, homofób!	270
Mlyny smrti včera a dnes	280

Ako si vyrovnaný s homosexuálnou otázkou, súdruh?	285
Že nechceš zabíjať? Ale budeš, budeš	292
Kultúra vám povie, ako na tom ste.	297
Levy prichádzajú.	301
Na tejto skale postavím svoju cirkev.	308

VII. KAPITOLA

Zápas malého Slovenska	328
Čarnogurského chodník	328
Obrana nenarodených	334
Zápas za zvrchovanosť v kultúrno-etických otázkach	339
Oblúky svedomia	349
Dve hymny za minútu.	359

VLII. KAPITOLA

Čo sa stalo v KDH.	369
Dzurindova cesta	369
Osem krokov KDH k nedokonanej samovražde.	382
Po odchode z vlády kvôli svedomiu.	393
ísť s Ficom, či nejst'?.	396
Blamáž v Senci	399
Nechceš Fica? Nebudeš predseda klubu.	401
Ružomerský lynč, trnavský piskot	405
Tiene vystúpenia z vlády.	408
Nepravdy a výmysly.	411
Snem KDH v roku 2007.	417
Odchod z KDH.	419
Sors Minarikiana	425

IX. KAPITOLA

Čo ukázali prezidentské voľby.	432
Iveta Radičová a vzostup slovenského liberalizmu.	432
Katolík touží se stati trpaslíkem.	434

Zlyhanie slovenského pro-life hnutia	439
Kňazi tej istej cirkvi	442
Katolícki politici, katolícki biskupi	444
X. KAPITOLA	
Zrodení na boj	455
Desatoro rád	455
Menný register	470
Obsah	484

Vladimír Palko
Levy prichádzajú

Prečo Európa a Amerika smerujú k novej tyranii

Vydalo
Vydavateľstvo Michala Vaška
ako svoju 870. publikáciu
Prešov 2012

jazyková úprava Marta Bábiková
návrh grafickej úpravy Miroslav Cipár
grafická úprava Gabriela Smolíková

ISBN 978-80-7165-870-2

Mohol by sa dnes konať Norimberský proces? Ktorá ideológia zvíťazila v studenej vojne? Vedeli ste, že komunizmus sa zrodil v Bruseli? Ako sa transformovala komunistická ideológia na Západe, keď ju na Východe pochovali? Dochádza dnes v Európe a Amerike k prenasledovaniu kresťanov? Aký charakter majú kresťanské politické strany na Západe? Čo sa stalo v KDH? Rozpútala sa v katolíckej cirkvi tichá občianska vojna? Aká bude svetová vláda, ak vznikne?

Odpovede na tieto otázky sa pokúša nájsť kniha Vladimíra Palka.

podobne, ale že neexistuje správne a nesprávne. Smiete si myslieť, že existuje rozdiel medzi dobrým a zlým, a myslieť si, že vy máte pravdu a iný človek ju nemá ale pri tom všetkom si nikto nebude myslieť, že ako ľudské bytie nemá nekonečnú hodnotu a nezaslúži si nekonečný rešpekt. Toto je tiež pravda pre všetky prípady, ktoré ste spomenuli.“

TK KBS, 20. 10. 2004

Preklad

J. J.